DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NÜJDE AKLANOĞLU

Gamzelim Ya'Saklımsın

"En güzeli de buydu ya zaten,
yarım kalan masallar hep merak edilirdi."

HASREM

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü en mutsuz olduğum anlarda bile sırf sen
Gamzeli dediğin için gülümsüyorum ben...

Hayat ne verdiyse, hınç yapmış, kin tutmuş, geleceğe pusu kurmuş bir düşman gibi her şeyimi almak için savaş halinde. Bir ben köhne kalplerin ücra şehirlerine harabe inşa etmişim. Hani adım atacak yer, dönecek mesafem bile kalmamış hunharca girdiğim çare deliklerinde. Kısmet mutsuzluğu reva görmüş gibi bana, ne ferah bir nefes çektiriyor ciğerlerime, nede dilim kuş gibi cıvıldıyor salt gerçeklerin ışığına.

Şimdi mühür yemiş gözlerimde hep bir hüzün sultanlık kurmuş, genzime ilmek ilmek ıstırap düğümleri dokunuyor... En acısı da, bakamıyorum artık sevdiğimin gözlerine özgürce, hatalı gibi, günahkâr gibi, yalanca gibi utangacım aşk vurmuş ifadesine...
Ve o bunlardan habersiz her başını kaldırdığında, ben bir kere daha vurulup, her seferinde olduğu gibi can veriyorum gamzelerinin gölgesinde.

ISBN: 978-605-80345-5-6

45₺

HASREM

www.hasremyayinlari.com
Hemen alışveriş yap

HasremYayinlari
HasremYayinlari
HasremYayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MÜJDE AKLANOĞLU

Gamzelim-2

YA'SAKLIMSIN

ROMAN

HASREM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yayın No: 28

GAMZELİM-2
YA'SAKLIMSIN
Müjde Aklanoğlu

İmtiyaz Sahibi / Müjde Aklanoğlu
Genel Yayın Yönetmeni / Tülin Tekel
Editör / Seher Alp
Kapak / Sinem Akdemir
Son Okuma / Didem Ölmez
İç Tasarım / Adem Şenel

Baskı - Cilt / Milli Basımevi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Güven İş Merkezi No: 83.3 201-202
Topkapı-Zeytinburnu-İstanbul
Tel: 0212 544 34 09 Sertifika No: 34486

1. Baskı: Ekim 2020
ISBN: 978-605-80345-5-6

T.C. Kültür Bakanlığı Sertifika No: 40539

© Hasrem Yayınları, 2020

HASREM

HASREM YAYINLARI
Kocaeli / Başiskele
Tel: 0 553 919 79 41 / 0 212 806 77 85
www.hasremyayinlari.com / info@hasremyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MÜJDE AKLANOĞLU

Gamzelim-2

YA'SAKLIMSIN

ROMAN

HASREM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odasının camından sızan müzik miydi beni bu kadar perişan eden yoksa sözlerin imkânsızlığının gerçekçiliği miydi yüzüme vuran. O kapının arkasında sırtım duvara yaslanmış, ellerim yüzüme kapanmış halde ağlarken, Ahmet Kaya'nın "Beni Vur," şarkısının ezgisi kulaklarımdan sızıp, tüm bedenimi katlediyordu. Sanki şarkı Ahmet Kaya'nın sesinden, sözlerinden sıyrılmış, onun dilinden bir ok gibi firar edip yüreğimi hedef alıyordu ve ben her kelimesinde yeniden dirilip tekrar ölüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Hayatıma girdiği için şükür sebebi olduğum dostlar edindim ve milyonlarca kalbin içinde dua ile büyüyüp, hürmet ile yüceltildim ama bazıları ile okur-yazar ilişkisini çok zaman önce geride bıraktım. Her anımı keyifli kılan ve her sıkıntıma destek olan... bu zorlu yolda yürüdüğüm süreçte seneleri omuz omuza devirdiğim dostlarım...

Bu kitapla size yürekten sevgimi sunuyorum. Sevil Azatçam, Çınar Arslan, Melek Ayas, Didem Ölmez, Behiye Esmer, Hacer Onat, Sinem Saraç, Latife Karakoç, Meral Çalkın, Şengül Şahin, Beyza Dinç, Belgin Furuncu, Eylül Bilir ..... (Boş alan, adını bilmediğim ya da koyamadığım tüm okurlarım içindir) Kimi diken oldu battı ömrüme, aklıma geldikçe canımı yaktı, kimi gül oldu mis kokusuyla cennete çevirdi ömrümü... Bu gönül hanesinden milyonlarca okur, yüzlerce arkadaş geçti ancak biz hep kenetlenmenin bir yolunu bulduk. Biz diğer okur-yazarlar gibi olmadık, gizli fan sayfalarına gece sohbetlerimizi sakladık, kapalı gruplara online kitap yazma maceralarımız miras kaldı, araştırdık, dertleştik, keşfettik, birlikte ağlayıp, birlikte öğrendik...

Ben çok şanslıydım... Sımsıcak, kanlı canlı, sevgi dolu bir okur kitlem var. Duaları hep üzerime tente gibi serilen, sevgisiyle yücelten bir kafile... Bu yolculukta her daim yanımda olacağınızı bilmek ve yılların acı tatlı anılarına ortak olduğunuzu görmek, bana hep azim verdi. Her daim birlikte olmak dileğiyle...

Kendime teşekkür ederim, hayaller kurduğum için.

Kendime teşekkür ederim, elimden tuttuğum için.

Kendime teşekkür ederim, yapamazsın dedikleri ne varsa yaptığım için.

Size teşekkür ederim, hepiniz benim için gizli bir lütufsunuz...

Sevgiler.

Müjde AKLANOĞLU

Ve biri var ki hayatımda, kavgayla başlayan dostluğumuzun gülmekle geçmesi dileğiyle, hep iyikim olarak kal canım ablam...

Bu kitap; Seher Alp'e ithaf edilmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ömür dediğin yolda gurbete düştüm... Çok ağladım, sonunda geleceğe küstüm. Gayri bundan sonra ilah olmaz benim yaram Mutluluk hayalini kuramayacağım kadar masalsı bir rüya. Biliyorum, bu dünyada bana reva görülmeyen aslı Öbür dünyaya sakladı kadar. Mahşeri şu anda yaşıyorum. Kime bağışlayacağımı bilemediğim bir kader var elimde Asla sonunun böyle olacağını düşünmemiştim. Vazgeçtiğim ömre simsıkı bağladı beni... Olmak istediğim hayata tutsağım şimdi. Keşkeler yok artık dilimde, amalar için ise geç kaldım. Fakat şunu biliyorum, sen bu zamanıma bir mucizesin. Çözülmeyen ömrüme derin bir nefessin. Derdimi unutturan yaşamak için sebep veren kitaplarınla bu zamanı hafifletensin. Ve şunu da biliyorum bu satırların en güzel emanetçisisin.

"Sakla yarası kalbim, tüm sevdamı yüreği en güzel kadının mutlu sonla biten kalemine emanet ettim."

Sevdanur...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1.
BÖLÜM

Sırılsıklam âşık olmuşum ve
bu aşkta ıslanan bir tek ben olmuşum.

"Yüreğim kıpır kıpır oluyor bazen. Elimde kalem, zihnimde silik bir yüz, çiziyorum ama koyamıyorum hiçbir azasını yerli yerine. Ne zaman aklıma gelse o anlar... karnımın içinde bir uçuşma hissi, durduramıyorum. Kulağımda çınlıyor bir ses... Dilimde, söküp atamadığım bir kilit... Hatırlayamıyorum, söyleyemiyorum, açamıyorum karanlığa ışık vuran kapıyı. Sevip de söyleyemediğim şarkılar var boğazıma dizilen, isteyip de okuyamadığım şiirler sinmiş maziye.

Bozuk bir plak gibi çınlıyor içimdeki o çaresizlik.

*Bir cümle dönüyor sürekli zihnimde: '**Bana adımı sor!**'*

Bir sürü senaryo beliriyor aklımda, çeşit çeşit kurgular yazıyor zihnim... Keşke, keşke o ben olsaydım dediğim bir adamın çağırdığı isim yankılanıyor kulaklarımda:

*'**Akşam gözlü Sevda'm**!'*

Akşam gözlü Sevda! O ben miyim? *Sanki o anda ölüyorum, dünya duruyor, gök üzerime düşüyor, yer yarılıyor ve ben ne kaçacak, ne saklanacak bir alan bulamamış olarak çaresizleşiyorum.*

Garip, ipe sapa gelmez düşlerim var.

Yüreğimdeki imkânsızlık hissi korkularımı uyandırıyor.

Bu yüzden sanırım; uyandığımda yalnızca başını hatırladığım ve asla sonuna kadar görmeyi beceremediğim bir masal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beliriyor zihnimde. Düşlerimde hep sisli bir resim var, sanki netliğini kaybetmiş bir sinevizyon yansıması vuku buluyor... Bulanık her şey, kelebek etkisine kapılmış gibi sarsıntılı.

*Bir adam var düşümde anne, bana sürekli, '**Aksam gözlü Sevda'm!**' diyen... yakınlaştıkça uzaklaşan, yüreğimi titreten bir adam...*

Varlığıyla mutlu eden, yokluğuyla hüzne salan bir adam... Tam dokunacakken uyandırılıyorum.

Beni çok seven bir adam düşüyor hayalime, yüzü olmayan ama sesi sımsıcak yayılan...

Sonumuzun ne olacağını hiç öğrenemediğim bir masal çiziyorum zihnime.

Ben, rüyalarımdan yokluğuna uyanıyorum.

Düşümde âşık olduğum bir adam var; benim mi yoksa hayallerimin mi eseri olduğunu bilemediğim...

Bakıp da adını bir türlü söyleyemediğim bir adam var karanlığımda... Haykırıyor ama sesimi duyuramıyorum. Biliyor ama söyleyemiyorum. Yasaklı gibi!"

Annem sessizce dinliyordu yine beni. Ben anlatıyordum, o nemli gözleriyle dinlemeye devam ediyordu çaresizliğimi. Buz tutmuş ellerine yanaklarımı yaslıyordum. Alnım ter su içinde kalmıştı. Gördüğüm rüyadan sebep kalbim hâlâ hızlı atıyor, bedenimde beliriyordu o uçuşma hissi. Heyecan mı korku mu olduğuna karar vermediğim bir his sarmalamıştı kundak gibi kalbimi.

"Hangi filmden aklımda kaldı acaba ya da hangi kitabın konusu bu bilmiyorum ama düşlerimi istila eden adamı her gece gerçek gibi hissedip, hiçbir zaman göremiyorum. Mesela bir ses duyuyorum uzaktan... Karanlığın içinde çakan cılız bir şimşek gibi ya da kör kuyuya atılan ufak bir taş tanesi gibi az, varla yok arasında... Yüzü yok, kâbus değil ama rüya kadar hayal de değil. Hep sisler içinde geliyor o gölge bana, neden?

Bazen şiire benzeyen sesiyle büyüleyici sohbetler etmiyor, sadece bakıyor, sessizliğini dinliyorum. Korkmam lazım, kaçmam lazım, bilirsin ben karanlıktan hep korkmuşumdur ama bana karanlıkta gelen adamdan kaçamıyorum. O yanımda olunca gelecek hiçbir acıdan korkmuyorum. Aklımda hep aynı şarkı dönüyor: Nükhet Duru'dan Sevda... Bir anlamı var mı bu şarkının hayatımda ya da bir yeri bilmiyorum.

Sonra bir el basıyor gırtlağıma. Rüyanın en tatlı yerinde, şarkının sesleri boğulurken içimde... soluk alamıyor gibi uyanıyorum uykularımdan. Ve ne yaparsam yapayım, hâlâ kulağımda o şarkının nakaratları çınlıyor ısrarla:

'Sevda. Unut onu dinsin gönlünde fırtına.'"

Bakışlarımı yan tarafa çevirdim. Merakla, sanki soruma cevap verebilecekmiş gibi, "Bu şarkıyı çok mu severdim ben anne?" diye sordum bir kez daha.

Yine cevap yoktu.

Yine gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Sanki her an ağlayacak gibi duran hüzünlü gözleri bana bakınca, acıma, kollama ve korkuyla doluyordu. Sebebini bilmiyorum, tek bildiğim yüzüme her baktığında ağlama isteği duyduğuydu. Alnında biriken ter damlalarına ve güçlükle soluk alıp vermesine rağmen, hasta gibi görünmüyordu. Annem benden ne saklıyordu?

Bir zamanlar hayran kaldığım ve teninde alışık olduğum o yumuşak parlaklık yoktu artık. Ve gözlerinin ışıltısı hatırladığım gibi değildi, her şey gibi o da eksikti. Artık o da yarım gibiydi ama buna rağmen hâlâ çok güzeldi. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın; benim annemdi. Çok uzun zamandır bizden esirgenen sesini saklayan güzel dudakları birbirine sımsıkı kenetlenmiş, konuşmadığı için teninde ara ara çatlaklar belirmişti.

Peki ya babam, o neden suskundu senelerdir, neden eski babam gibi mesafeli ve otoriter değildi? Oysa babam anneme sevgisini göstermeye çekinir, beni de başkasının çocuğu gibi uzaktan severdi. Artık öyle değildi. Gözleri hep nemli nemli duran

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içli anneme ne olmuştu da, yaralı bir ceylan gibi düşmüştü ellerimize? Onu bu hale ne getirmişti? Neden felç geçirmişti?

Bu hüznün bir sebebi olmalıydı. Bilmediğim sebebi bana açıklayacak birileri olmalıydı. Ama yoktu. Çünkü biz bilmediğimiz bir ülkede, tanımadığımız insanların içinde yaşamaya çalışıyorduk. Babaannem neden benimle konuşmuyordu? Onu kıracak, üzecek bir şey mi yapmıştım? Ya da neden bizimle yaşamaya devam etmiyordu? Babamla küs değildi, halamlarda kalıyor, sürekli telefonda konuşuyorlardı ama artık ona yakın da değildi. Mesafeli davranıyordu babam.

Oysa babam onun sözünü emir telkin eder, öl dese ölürdü. Boş beynimde bir sürü soru çınlıyor ve ne yazık ki bu sorular gün geçtikçe azalmak yerine katlanarak çoğalmaya devam ediyordu.

"Sevda," dedi arkadan gelen boğuk, yorgun ses. Radyodan gelen sesi bastırdı. Nüket Duru'nun güzel sesini kısıp başımı arkaya çevirdim.

"Baba..." Uzaktan gelen iri bedenini görünce sevgiyle gülümsedim.

"Babam..." dedi boğazını temizleyip dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme oturturken. "Hadi hazırsanız çıkalım."

Hâlâ alışamamıştım onun bana böyle sıcak davranmasına, hiç çekinmeden sevgisini sergilemesine. Geçmişte ne olmuştu bilmiyordum ama gelecekte olan en iyi şey, babamın aramıza ördüğü kalın duvarlarını kaldırması olmuştu. Ben sanki hâlâ on beş yaşındaydım, ama asıl olanı otuzlara merdiven dayamıştım. Annem de biraz yaşlanmıştı. Uyandığımda şaşırdığım şeylerden biri de artık babamın saçları siyah değil, neredeyse tamamen beyazdı. Hatırladığım hiçbir şey yerli yerinde değildi. Hiç birisi gerçek değildi. Uyandığım yer evim değildi, kaldığım ülke bana ait değildi ve biz herkesten uzaktaydık.

Babamın göğsünü gururla şişirdiği, "Yurdum, vatanım, namusum..." dediği topraklarda değildik.

Huysuz babaannem bile yanımızda yoktu. Şu anda bana sevgiyle bakan ve çocukluğumda muhtaç olduğumuz huzuru esirgeyen, soğukkanlı olduğunu sandığım babam da eski babam değildi.

Ben Sevda... Yirmi sekiz yaşındayım ama ömrümün sadece on beş yılına ait bazı hatıralarıma sahibim. Hâlâ çocukluğum ve kısmen lise anılarım vardı aklımda, bir de hedefim ama hedefe giden yolum çoktan kaybolmuştu. Okumak için çıldırdığım bölümü kazanmışım, üniversiteye gitmişim, öğretmen olmuşum ama hatırlamıyordum. Gerçekten öğretmen oldum mu onu da bilmiyorum. Aslında ben onca yılın öncesinde kalmışım, gerisini unutmuşum, bunun sebebini de bilmiyorum. Beyin sarsıntısı diyorlardı. Kimisi de travma... Babam trafik kazası geçirdiğimi, okul dönüşü bana araba çarptığını ve annemin buna dayanamayıp felç geçirdiğini söylemişti. Saçlarımın arasında gizlenmiş bir sır vardı, başıma dikiş izlerinden bir nakış çizilmiş, bacağımda arada kemiklerimi sızlatan vidaların izi hüküm sürüyordu. Kolum bazen o kadar çok üşüyor ve o kadar uyuşuyordu ki, kesip atmak geliyordu eklemlerinden. Bedenimde kalıcı hasarlar, geçmişimde dönmeyen bir mazi, aklımda yeni soru işaretlerimle ben, bu günkü hayatıma adapte olmaya çalışıyorum.

"İşlemler bitti, hazırlanın da gidelim," dedi dalgınca etrafa bakınan babam. Beni daldığım kuyudan çekip çıkararak saçlarıma dokundu sevgiyle. O anda yanımıza gelen doktoru gören babam az ileride onun söylediklerini dinlerken, annemin üzerini giydirmeye başladım. Bakışlarım anneme kaysa da, istemsizce doktorun sesi kulağımda çınladı.

"Sanırım haberler iyi değil... Kemik erimesi sandığımızdan hızlı gelişiyor..."

Kalan gücünü kullanıp bana daha yakından bakan anneme gülümseyerek, "İyi olacağını biliyorum," diye zorlukla fısıldadım. Yanağına dokundum şefkatle ama elim buz kesmiş,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parmaklarım uyuşmuş gibiydi. Ağlamamak için zorladığım gözlerimi kaçırarak derin bir nefes aldım.

"Hazır mıyız?" diye sordu yanımıza gelen ve bozuk moralini saklayan metanetli babam.

Başımı yeniden sallayıp öyle hissetmesem de gülümsemesine, gülümsemeyle karşılık verdim. O kadar yorgun ve rahatsız görünürken, gülümsemesi gerçekmiş gibi gelmiyordu ama bize aşıladığı cesaret onu mutlu ediyordu, dolayısıyla ben de cesur davranıyordum. Buna mecburdum, çünkü bizim bizden başka kimsemiz yoktu. Çünkü bizim kırık dökük hayatımızda, tam olmak için birbirimize ihtiyacımız vardı.

Babam annemin tekerlekli sandalyesini özenle ittirirken, kesik kesik nefes alıp ardından öksürdü. Yine sabah seherinde çıktığı için işin yollarına ve içtiği sigaraların verdiği hasar dokunduğu için canına, iyi alışkanlıklar kazanmasını tembihleyen sağlığı onu böyle tehdit ediyordu.

Babama baktım üzüntüyle, "Hazır gelmişken seni de muayene ettirsek ya baba," diye ısrar ettim çaresizce. Biliyordum alacağım cevabı ama işte umut fakirin ekmeğiydi.

"Ben iyiyim," diye homurdandı her zamanki gibi hırıltılı sesiyle.

"İyi değilsin. Doktor..."

"İyiyim dedim Sevda'm, ısrar etme," diye çıkıştı diken gibi batan sesiyle. İyi değildi işte, ağrısı vardı. Arada elinin göğsüne taşındığını, gizlice ovduğunu kimden saklıyordu? Hissediyordum. Dudakları sert bir çizgi halinde kasıldı. Çok çalışıyordu, annemin hastane masrafları, ev kirası ve geçimimiz için didinip duruyordu yaban ellerde. Emekliliğine sayılı gün kalmıştı. Tek tesellimiz buydu. O zaman bu kadar çalışması gerekmeyecekti.

Artık sormaktan vazgeçmiştim *neden* geldiğimizi, zaten sorsam da alacağım cevap hep aynıydı. "Annenin tedavisi için dedik ya... Hem sen bunları kafana takma, annenle ilgilen."

Güzide ülkemdeki doktorlar daha mı kötüydü? Hiç sanmıyordum. Türkiye bu alanda birçok ülkeden daha öndeydi. O zaman neden bu ufak ülkeye mecbur olmuştuk, hatayı kim yapmış, bizi bu esarete hangimiz mahkûm etmiştik? Hayır, hesap sormak ya da yargılamak değildi amacım, sadece... Bu sır neydi? Neden babam hiçbir zaman bırakmayacağı annesini bile terk etmişti? İşte tüm mesele buydu.

"Annem nasıl?" diye sordum kapıya yanaşırken.

"İyi olacak," dedi içtenlikle. Yalanın tadı sesine kaba geliyordu. Cesur numarası yaptığını biliyordum ama bu numaralara kanmayacak kadar endişeleniyordum. Bakışları en az benimkiler *kadar* hüzünlüydü. O da artık umudumuzun azaldığının farkındaydı ama umut etmekten vazgeçmiyorduk.

Dışarı çıktığımızda saçlarımı savuran rüzgârla bakışlarımı yukarı kaldırdım. Gözlerim binanın yüzeyinde dolaşırken yine ayak bileğimde bir ağrı hissettim. Ne zaman hastaneye gelsek, bileğimde belli belirsiz bir ağrı oluyordu, psikolojik olduğunu belirtmişti doktorum. Ya da geçmişten kalma bir travma demişti. Bu ağrıyı yok saymaya çalıştım, insanın bileği neden durduk yere ağrırdı ki? Sisli bir sabahtı Yunanistan'da...

Ensemde bir gıdıklanma oldu. Üşüdüm durduk yere. Sırtımda bir ürperme, sanki birisi yakamdan aşağı buz kütlesi bırakmıştı. Sanki bir çift göz sır dolu bakışlarını üzerimde unutmuş gibi karıncalanma hissini tenime yaymıştı. Bir korkuya kapılarak etrafıma bakındım. İzleniyor gibi hissediyordum, bu saçmaydı! Bizi kim niye izlerdi ki?

"Ne oldu?"

Babamın endişeli sesiyle etrafa bakmayı bıraktım. Omuzlarımı sarstım garipçe. Ben de bilmiyordum ne olduğunu ama bir şeyler oluyordu sanki etrafımda. Kaderim baştan yazılıyor gibiydi ve hissediyordum, hayatıma ışık hızıyla bir şeyler sızacaktı. Kalbim daralıyor, soluklarıma tonlarca keder oturuyordu. Yanıt vermedim. Onun sorusunu duydum ama gözlerim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağlamayı, ağzım da konuşmayı unutmuş gibiydi. Susuyor, sadece etrafa bakıyordum.

"İyi misin?" dedi taksi çevirirken yeniden. Yanağımın altındaki kalbinin ritmik sesinin güvenini duymayı istedim. Başımı sallamayı istedim ya da ona sarılmayı, beni kanatlarının arasına almasını ve saklamasını istedim. "Geçecek kızım, seni korurum ben," demesini istedim. Neden böyle korunma güdüsüne kapılmıştım ki şimdi? Hem de sebepsiz.

Hiçbir uzvuma söz geçiremiyor, saçma muhtaçlığıma da kafa yoramıyordum. Bu tuhaf hisleri yok saymak için mücadele etmem gerektiği halde, bir heykel kadar kıpırtısız duruyordum. Vücudum çalışmaya başlar başlamaz babama baktım. Gülümsüyordu. Hüznüm kaybolduğunda mücadele ederek öğrendiğim gülme oyununu kazanmıştım. Ona yalancı bir gülüş sundum. Sonuna kadar yalancı… Çünkü bir aktris kadar iyi oynamayı öğrenmişti dudaklarımdaki kıvrımlar.

Sakin caddede hızla ilerleyen taksi sayesinde evimize gelmemiz on beş dakikamızı aldı.

Eve vardığımızda, bahçesinde havlayan köpeğin zincirini bağlamaya giden babama bakarak, annemin aracını verandaya çıkardım. Burada oturmayı çok seviyordu. Ve her zaman gözleri uzaklara dalıyordu. Vatanını özlüyordu biliyorum, ***toprağım*** diyordu bazen gözleri hasretle ama inatla reddediyordu. Çevresinde; dilini, huyunu bilmediği insanlar dolaşıyordu, burada olmayı sevmediği belliydi.

Masanın yanına çektim tekerlekli sandalyesini, dizlerine koltukta duran kareli battaniyeyi örttüm. Canı çekildikçe üşümesi fazlalaşıyordu.

Eli tekerlekli sandalyenin kenarında sabit kalıyordu. Bir parmağı titresin diye sürekli gözlerim takılıp duruyordu. Umut hiç tükenmiyordu. Bakışlarım kırılgan, sararmaya başlamış tırnaklarından incelmiş koluna, oradan da kemikli omuzlarına geçip, nihayet bana şefkatle bakan hüzün kokan gözlerine tırmandı

ve sabitlendi. Bu huyunu çok seviyordum, bana sevgiyle baktığı zaman gerçekten de her şeyi unutuyordum.

Küçük kızı oluyordum yeniden, eteklerine sürtünen sevgi şımarığı kedisi, avuçlarında büyüyen kuşu, annesinin bacaklarının arasından ayrılmayan o sevgi dolu çocuk oluyordum.

Susmamacasına konuşuyordum. O dinlerdi beni ve dinlemekten mutlu olurdu. İçimi dışımı anlatırdım ona, ne saklım ne de gizlim vardı sessiz tanığıma. Ben heyecanla hayallerimi anlatırdım, o da merakla dinlerdi. Geri kalan herkes başını sallayıp dinler gibi yapardı ama annem tüm hayallerimi başarmam için elinden gelen her şeyi yapardı. O her zaman beni dinlerdi. Tıpkı şimdiki gibi... Çocukluğum gibi… Belki de hatırlamadığım genç kızlığım, toyluk zamanım gibi…

O bana bakıyordu, ben de verandadan gözüken uçsuz bucaksız deniz manzarasına… Gözlerim dalıyordu yine sebepsiz uzaklara. İçimde bir sıkıntı vardı ki anlatamıyordum kimseye. Nöbet nöbet geçen gecelerim boyunca hissettiğim sıkıntı değildi bu. Sanki yarımdım, sanki bir tarafım kesilip atılmış çolak kalmıştım. Sanki mazimle birlikte, canımdan bir parçayı da kaybetmiştim.

Acıya mıh gibi çakılsam bile kaybolmuş bir dilin sözcükleriyle, üzülmemeyi öğrenmiştim. İçten içe büyüyen ısrarcı, bir türlü yakamı bırakmayı bilmeyen huzursuzluk hissi eteklerime yapışmış diken gibi beni rahatsız ediyordu. Yok saymayı reddetmem gereken bir acının yaklaştığını hissedebiliyordum. Onu görmezden gelmeye çalıştıkça, daha da dayanılmaz hale geliyordu.

Zihnimdeki katı anı neydi? Kanadı kırık kuşlar gibi ötmeye küsmüştüm sanki de kaşımadan duramadığım bir yaram vardı. Gün dize geldiğinde, göğsümden koparılıp alınan bir sevgi ya da her an bağrımdan kopmak üzere olan bir feryat gibi boğazıma diziliyordu sözlerim. Bu tanımadığım memlekette, hiç bilmediğim şehirde, lisanını bilmediğimiz yerde köksüz, bağsız ne yapıyorduk biz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam, annem için işler kötüye gitmek üzereyken son anda yurt dışına geldiğimizi ve yurda daha uzun süre dönemeyeceğimizi anlatmıştı. Ama neden babamın anlattığı gibi değil de, kötü bir şey olmuş hissine kapılıyordu kabullenmeyen içim? Bir anda beliren acilen kaçma ihtiyacının istemsiz bir hareket olduğunu, bunun geleceğimize işlemiş bir savunma mekanizması olduğunu düşünüyordum.

"Sen burada babamı bekle anne, ben yemekleri ısıtayım. Acıkmış olmalısınız," dedim sıkılan içimi yok sayıp gülerek. Eğilip elinin üzerine dudaklarımı bastırdım.

Üzerimi çıkarmak için odama geçtiğimde, buradaki her şey bana *buraya ait değilsin* diye haykırıyordu. Kendi sorularıma tahammül etmeyi öğrendiğimden, içimdeki fırtınaların sağanak yağışlarına aldırış etmedim.

Eski tahtadan yapılma gıcırdayan merdivenler dökülüyordu, duvarlara en son ne zaman boya yapıldığı belli değildi ve küfe karışmış toprak karışımı bir koku evde hüküm sürüyordu ama buna rağmen mutluyduk.

Bu sefer yemekten sonra odama kapanmak istemedim ama yine de annemlerin yatak odasında oturmaktan kendimi alıkoyamadım. Elimdeki kitaba bir türlü kafamı veremiyordum. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi hızla atıyor, kaslarım seğiriyordu. İçgüdülerim beni kapıya itiyor, bu evden, bu şehirden gitmemi söylüyordu. "Kalk git," diyordu bana inatla, burası hariç herhangi bir yerde olmam gerekiyordu. Ama neresi, bilmiyordum.

Dizlerimi karnıma çektim korkuyla, nefesim sıklaştı. Hayatımda ilk defa içsesimi dinleyip gitmek istedim. Öylesine sevdiğim içsesimin bana, beni kaybetmekten nasıl da korktuğunu anlatmasını dinledim. Durup, arkasını dönüp bana doğru koşmaya başlamadan önce kâbuslarımdan kurtulmaya ne kadar yaklaşmış olduğumu kavramak istedim. Ben artık, çoğu zaman, yaşamam gereken hayatı yaşamadığımı hissettim. O

anda babamın endişeli sesini, kaygılı ayak patırtılarını duyumsadım içeriden.

"İzimizi bulmuşlar..."

Babamın endişesiyle irkildim. Kısık sesi soluk soluğaydı. Kimle konuşuyordu ki? Yerimden kalktım, kapının girişinde meraklı tazeler gibi durdum. Ellerim sinemde, kulağım babamdaydı ama algılayamıyordum.

"Anam yapmaz öyle şey..." diyordu ağlarcasına ama sesi hüznüne rağmen öfkeliydi. Sanki göğü yırtıp yerin dibine girercesine inliyordu çaresizliği. "Neden yapsın ki, torununa bunu neden bir daha yapsın?"

Torunu mu? Hangi torunu, ben miydim halamın çocukları mıydı? Sahi kuzenlerim, senelerdir görmediğim kuzenlerim vardı benim ve halalarım… peki onlar neredeydi? Ve babam telefonu kapattı. Ellerini koyduğu komodinde bir süre bekledikten sonra üzerinde ne varsa, öfkeyle bir köşeye savurdu. Kırılma sesleriyle korkuyla sıçrarken, bir adım geriledim. Titreyen ellerimi kulağıma kapadım. Ani tepkilerden, şiddetten, fazla sesten normalin üstünde bir kaygıyla korkuyordum!

Sonra hıçkırık sesleri duydum.

Daha evvel babamın kızdığını, öfkelendiğini, sevindiğini görmüştüm ama ağladığına ilk kez şahit oluyordum. Neden? Neden ağlıyordu? Saklandığım yerde duraklarken, yanına gitmekle, uzak durmak arasında kararsız kaldım. Çaresiz bakışlarım anneme kaydı. İfadesiz yüzündeki boncuk gözlerinden yanaklarına iri iri damlalar düşüyordu. Babam annemin önüne eğildi, diz çökerek ellerini avucuna alıp dudaklarına bastırdı.

"Korkma sen Hanım, buna izin vermeyeceğim. Gideriz buradan da, bizi bulamayacakları başka yere gideriz. Anam da bilmez bundan sonra yerimizi, söz... Ona bile söylemem. Benim canım da, vatanım da sizsiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Torunu? O torunu ben miydim? Babaannem bana ne yapıyordu? Beni kim arıyordu? Babam kimden korkuyor, kimden koruyordu beni?

"Onu öldürürüm ama o kadere mahkûm etmem. Yaktırmam canını bir kez daha."

Bu acı sözleri, gözlerini annemden ayırmadan söylerken babam, sessizce bu ürkütücü halinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Zihnimin dolambaçlı yollarının izini sürüp, bilgeliğin gücü ile bir yerlerde bir şeyleri sıkıştırıp, bir yerlerde de gevşetip, parçalarımı bir araya getirmeye çalışıyordum ama yoktu, hiç bir şeyi hatırlayamıyordum. Maziye dair hiçbir parçayı bir araya getiremiyordum.

Uyku diz çöktürmüyor yorgunluğuma, kelimeler de ulaşmıyor artık itirazıma...

Bu gece de dalıp dalıp gidiyorum sana, kalbimin sokaklarında kaybolmuş benliğim, seni arıyor.

Gülüşlerini görüyor, gözlerine bakamıyorum.

Seni bekliyorum, bir gün karşıma çıkıp düşlediğim gülüşlerin gözlerime resmini çizmeni bekliyorum.

Biliyorum, sen yoksun...

Ben her gece olmayan bir adamın gamzesine hayal kuruyorum.

Yine de her gece gözlerimi karanlığa dikip, öylece gelişini bekliyorum.

Sevda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2.
BÖLÜM

Rol yaptığım hiçbir kahkaha yüzüme oturmuyor.

İki gün, tam iki gün babamın kaygılı halleriyle geçti. Hatırlasam yardım edecektim. Derdi neydi? "Unuttu Hanım, unuttu..." diyordu geçen gün odasında bağırarak.

Neyi unutmuştum ki ben? Kimin adını unutmuştum? Ya da yüzünü? Kimi geride bırakmıştı yüreğim? Ensemde bir ürperti, birden arkamı döndüğüm ama boşluğu gördüğüm bir takip hissiydi yine. Sanki bir hayal vardı ardımda, adım adım beni takip ediyordu kaderin nefesi. Yatağımın üzerine yığıldı yine bedenim, karnım ağrıyordu ama aslında ağrımıyordu biliyorum, kalbim hızla atıyor ama aynı zamanda atmak istemiyor gibi kırgındı. Bir şey eksikti geçmişte, bir şey tatmin etmiyordu beni. Zamansız akıyordu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı. Neyin yasını tutuyordum, içimdeki boşluğun sebebi neydi? Yine kendimi yalnız, sahipsiz, çaresiz ve terk edilmiş gibi hissettim sebepsiz yere. Ağladım dakikalarca, sonra neden ve kime ağladığımı hatırlamayıp kızdım kendime. Usulca çekildim odamdan annemin yanına, onun yanında huzur doluyordu içim az da olsa ama gitmiyordu aklımda yankılanan ses öyle bir anda.

"Özledim, hem de çok Sevda'm!"

"Ben de özledim, hem de ölesiye..."

Kimi özlüyordum ki ben? Kimdi kalbimin hızlanmasını sağlayan hasret kişi? Yanan içimi titreten, tenimi buz gizi üşüten kimdi? Önceden çok dert etmiyordum ama son zamanlarda gülüşleri silik bir tablo vardı hayat tuvalinde, gökkuşağı

gibi rengârenk ama soluk boyaların esir aldığı bir fırça darbesi gibi eskiydi. Uzun zamandır resmiyetin hüküm sürdüğü dudaklarımda bir yarımlık mevzu bahisti. Kim çaldı, nasıl çaldı bilmiyordum ama gülüşleri eksikti gözlerimin. Tek bildiğim yüreğimin yanında bir boşluk oluşturduğuydu, bir yoksunluktu ki hiç bitmiyordu.

Böyle ağır, böyle zamansız acılar sızdırıyordu içime. Üşüyordum sebepsiz. Neden olduğunu bilmeden üşüyordum. Hiç bir kumaş ısıtmıyordu bedenimi. Sol yanımdaki buz erimediğinden sebep titretiyordu hâlâ ruhumu. Ne zaman gözlerim uzaklara dalsa, aklımda hep bir görsel canlanıyordu; uçsuz bucaksız yeşillerin içinde bir piknik alanıydı, kareli örtünün üzerinde şakalaşan, gülüşen yüzü olmayan iki âşık vardı.

Hangi kitabın bölümünden, hangi dizinin sahnesinden ya da hangi filmden alıntıydı bilmiyordum. Ama o kadar güzel gülüyordu ki oradaki kız, öyle yüreğimi titretiyordu ki sevgisi, sanki tüm dünyalar onun olmuş kadar zengin, sanki tüm evrenin sırrını çözmüş kadar gururlu, sanki tüm âlem ona bahşedilmiş gibi hürdü. Böyle neşeli çıkıyordu ki sesi, canımı yakıyordu mutluluğu. Neden bilmiyordum, o kızın sesi kulaklarımda çınladıkça gözlerim yaşarıyor, genzim doluyor, kelimeler hıçkırık olup düğümleniyordu dudaklarıma, ağlamak istiyordum. Ağlayamıyordum.

Annem bakıyordu gözlerime... Gözlerinde yine o acı, keder, sessiz feryatlar... Annem neden bu kadar hüzünlü bakıyordu yüzüme? Niye bakıp bakıp ağlıyordu gözlerime? Ellerine uzanıyordum ama ne diyeceğimi bilemeden susuyordum, gözlerim... çoktan başladı yine dertleşmeye. Susmak bilmez çığlıklar gibi perde perde yükselen bir acıyla konuşmaya başladı içim. Ama ne yaparsam yapayım, kelimelerim kör, zihnim suskundu geçmiş anılara... Ne zaman adımı duysam tenime düşen çiğ tanesi gibi bir ürperme serpiliyordu yüreğime. İşte o zaman elim sol yanıma taşınıyordu soluk soluğa, parmak uçlarım suçlu gibi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

günahkâr gibi titriyor, dokununca eriyordu yüreğim sanki bu hisse her yenilişimde.

İşte o zaman adını koyamadığım bir feryadın çığlığını susuyordum sessizliğe. Dudaklarım titriyordu, aralanıyordu esareti biten kelimelerin kapıları, tam atıyordum adımlarımı özgürlüğe, yarım düşüyordu sözcüklerim dilime. Adı olmayan bir sancıyla duraklıyordu soluklarım ve ne diyeceğimi unutuyordum yeniden.

Ben kimi özledim? Kimdi adını unuttuğum kişi?

Masaya uzandım, çay demini almıştı. Anneminki soğurken ben kendiminkini çektim önüme. Oysa ben sevmezdim küçük bardaktan çay içmeyi, ama ne zamandır ince uzun bardaktan içiyordum zehir gibi demli çayları. Çayın yalnızlığımı silen yarenliği demlenirken dilimde, içimde bir radyo, rüzgârla savaşan sesini sunuyordu yüreğime, arka fonda sanki biz çalıyorduk yine.

"Unut unu dinsin gönlünde fırtına..."

Dalarken yine mavinin keyfe keder rengine, tüm düşüncelerimi yerinden oynatırcasına çaldı telefon. Annem yine dertli dertli bakıp kaldı yüzüme. Tüm o duygular silkelenirken ruhumdan, gülümsedim. Gerçek hayata döndüm amansız.

"Babamdır. Evde ekmek var mı diye soracaktır," dedim annemin üzerine sinen huzursuzluğu yenmek için. Gözleri yine panikle titreşince irkildim. Nedendir bilinmez, ne zaman telefon ya da kapı çalsa annemin ürperdiğini hissediyordum. Telefon elime geçtiği an '*merhaba*' demeye kalmadan, babamın kesik kesik, panik dolu soluklanmaları döküldü kulağıma.

"Kapıları kilitle, camları açma, çıkma dışarı Sevda… Çıkma! Geliyorum."

Telefondaki sesi kesildi rüzgâr gibi uğultuya benzeyen bozuk bir ritimle. Ne dediğini anlayamıyordum. *Kapıları kilitle* de ne demekti? Seferberlik mi ilan edilmişti, darbe mi olmuştu?

Sanki hızla giden bir aracın camından dışarıya tutulan telefona konuşur gibiydi babam. Anlaşılması çok güçtü kelimelerinin.

"Baba, anlamıyorum seni baba! Ne diyorsun?"

"Çı…kma dışarı Sevda, kilit…le kapıları. Çıkma!"

Sesi yine gidip geldi. Kim dışarı çıkıyordu ki? Kime konuşuyordu acaba? İşyerinden birisine mi, bana mı diyordu, kavrayamıyordum. İçim korkuyor, mantığım *korkma* diyordu. Bir açıklaması vardır elbette bu durumun. *'Eli değmiştir telefona'* dedim içimden, *'kazara aramıştır, belki biriyle sohbet ediyordur!'* ama bir şey ürpertti tüm tüylerimi. Sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu kulaklarım. ***"Çıkma dışarı, kitle kapıları, geliyorum!"***

Korkudan bacaklarım titriyor, babamın panik tutumundan dolayı beynim işlevsiz kalıyordu. Kapının çalınmasıyla babamı duymak için verdiğim savaştan irkildim, "Baba... Orada mısın?" diye sordum korkuyla. Sanki gözlerim kapıdaki kişiyi görecekmiş gibi ön cepheye döndü. Karnımda bir rüzgâr esintisi oluştu, kulağımda babamın sesi, "Yapma Sevda'm!" der gibiydi.

"Baba, neyi yapmayayım? Bir şey yapmıyorum ki?" diye sordum merakla.

"Sevda'm..." diyordu babam çığlık çığlığa. Nefes nefese sesinden adımı duymak tuhaf hissettirdi ama anlamıyordum söylediklerini. Korkuyordum, bu tutumuna bir açıklama bulamıyordum.

"Baba ne oldu?"

Kapı ısrarla çalmaya devam ederken, babamın nefes nefese hali telefonu yoklamaya çıktı. "Aç… m… kızım… kapıyı, a…ç… ma... Lütfen."

Sesi bir geldi bir gitti, ne dediğini anlayamadım. "Baba korkutma beni, ne oluyor? Kim var kapıda?"

Kapıdaki kişi şimdi nezaketi unutmuş alacaklı gibi ısrarcı, zille birlikte kapıya da vuruyordu. "Baba bir saniye..." diyerek telefonu bıraktım sehpanın üzerine ama içimden yükselen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çığlığı bırakamadım bir kenara. Kulaklarımı uğuldatan o ses, tıpkı babamınki gibi, **"Yapma!"** dedi bir daha.

Adım atma. Adım atma!

İçimdeki korkunun sesini bastırdı dirayetim. Babamın çığlık çığlığa bağıran sesi kulaklarımdan uzaklaşırken, usulca çekiliyordum kapıya. Bir an tereddüt edip kapının koluna dokunurken, kapı çalmaya, telefondan kısık sesle konuşan ve ne dediği belli olmayan babam bağırmaya devam etti. İki ses de içimi ürpertti.

Kapıyı açtığımda, ikindi güneşinin denizde demlenen ışıltısı yüzüme vurdu. Gözlerim kamaştı. Kolumu kaldırdım gözlerime siper ederek, o anda üzerime uzun bir gölge düştü. Böyle çınar gibi, beni kör kuyuya hapsetmiş boğar gibi, sanki nefesimi genzime kilitlemiş vermez gibi bir korku yokladı ruhumu. Gözlerimi kırpıştırarak gölgenin sahibine bakmak isterken, geriden gelen tok ses yokladı kulaklarımı.

"Sevda..."

Sonunda gözlerim güneşin alacalı rengine alıştı, görüntü netleşti. Uzun boylu, esmer bir adam, yanağında çökerttiği derin gamzesiyle gülümsüyordu bana. Uzun süredir gördüğüm en yakışıklı adamlardandı. Gözleri garipti, ışıl ışıl değildi sönük de değildi. Derin bakışları bir ifade vermiyordu bana, sadece dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Sonunda buldum seni."

"Kimsiniz?" dedim yüzü yabancı, sesi tanıdık gelen bu adama. Kaşlarım çatılmış, gözlerim kısılmış, yüzüme vuran güneşi engellemek istercesine kolum alnıma siper olmuş vaziyetteydim.

Bakışlarım tanımadığım adamın üzerinde merakla gezindi. Uzun boylu, takım elbise giymiş, her hali çok asil duruyordu. Arkasında bir kalabalık vardı! Son model, güneşin altında pırıl pırıl parlayan siyah bir araç, başında elleri önünde bağlanmış ve şoför olduğu belli olan saygılı bir adam vardı.

Aracın yanında sıkılgan bir tutumla duran eski konak hanımları gibi gösterişli bir kadın, yüzünde kibirli bir ifade, gözlerinde küçümseyen bir bakış... Gözlerim kısıldı, onu tanıyor muydum? Bir yerden çıkaracaktım ama yaklaşmadığı için tanıyamıyordum. Belki de zihnim bana oyun oynuyordu yine, öyle sanıyordum.

Yanında bir genç kız vardı, tanıdık mı yoksa aşina olduğum bir yüz mü kestiremedim. İçim tuhaf oldu ona bakınca, göğsümün üstünde tuhaf bir karıncalanma vardı, karnımda bir ağrı belirdi kısa bir an. Ağlıyordu sanki, onun da yan durmuş profilini tanıyor gibiyim. Kalbimden bir his onu kollarıma almak ve sımsıkı sarılarak özlem gidermek istedi. Tanımadığım bu kızı özlemiş gibi hissediyordum, burnumun direği sızlıyordu, ne garip. Yüreğim sanki bana onu tanıdığımı söylüyordu.

"Sevda!" dedi karşımdaki adam gülümseyerek. Dikkatimi kendine çekmek için, "Bizi içeri almayacak mısın?" diye sordu.

"Tanışıyor muyuz?" diye tekrarladım yeniden sözlerimi. Bu yakışıklı ve gösterişli adam kimdi ki? Üstelik bana neden böyle meraklı bakıyor, adımla hitap ediyordu?

Adam keyifle gülümserken, geriden gelen ses hâlâ haykırıyordu hırsla; "Sevda!"

Panikle adamın gerisinden gelen aşina olduğum sese baktım. Elindeki cep telefonuyla koşan babam nefes nefese geliyordu. Eli yüzü ter içinde, yanakları kızıl bir daralma rengindeydi. Gözlerini korkunun koyuluğu kaplamış, üzerindeki hararetten resmen duman çıkıyordu. Neden korktuğunu bilmiyordum, neden endişelendiğini de... Karşımda duran adamı kolumla yolumdan çekip atılmak istedim babama ama o anda duyduğum sesle, tüm sesler gibi görseller de dondu zihnimde.

"Tanıyorsun beni. Sonunda buldum seni, almaya geldim."

Birden nevri dönen gözlerim, tehlikeli bir şekilde sert sert parlayarak baktı adama.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anlamadım. Neden arıyordunuz ki beni?" diye sordum merakla.

"Sus lanet olsun sus!" diye bağırdı babam gözlerinden yaşlar dökülürken. Soluk soluğa koşmaya devam etti bahçe kapısından yanımıza doğru.

"Ona kocasından bahsetmedin mi Ahmet Efendi?" dedi o kibirli kadın babama tepeden bir bakış atarak.

Ağzım kurudu, dilim damağıma alev alev vurdu. Başım dönerken, "Ç-çok şakacısınız," dedim zoraki bir gülücükle. Babama bakmak için döndüm.

"Şaka yapmıyoruz. Uzun zamandır arıyorum seni. Evlendiğimizi unuttuğunu biliyorum!" dedi genç adam tok sesiyle, kızgın gibiydi.

Biri karnıma tekme atmış gibi gerildim. Kulaklarımdaki uğuldama, bacaklarımdaki halsizlik geçmişten miras gibiydi. Babam öfkeyle öne atılarak çıktı merdivenleri, şaşkın gözlerim babamın soluk soluğa duran terli yüzündeydi. Bayılacak gibi sendeleyince, atılıp tuttu beni.

"Şaka olmalı bu," sözleri kurtuldu zihnimden. "Eşek şakası!"

Anlamaya, kavramaya çalışıyordum ama yok, böyle bir şeyi ne anlayabilirdim ne de kavrayabilirdim, bu şok anının ölümden öte açıklaması yoktu.

"Ev... evlenmek mi?"

Adamı titreyen ellerimle yolumdan çektim. Babam düşecek gibi sarsakça geldi yeniden üzerime. Bana açıklama yapmalıydı. "Şaka kızım, şimdi onlara haddini bildiririm," demeliydi. Sanki dizlerinin dermanı kesilmiş, sanki bir anda kırk yılı birden sırtına yüklenen omuzları, ağırlığı taşımayıp eğilmişti. Sarsılıyordu babam, yıkılmaz dağıma deprem vuruyordu inceden.

"Baba iyi misin?"

Kendi şaşkınlığımı unutup atıldım kollarına, düşmeden tutmaya çalıştım ama benim gücüm yetmezdi ki ona.

Babam güce gelen yaralı bir aslan gibi, kabaca atıldı pençeleriyle bileğime ve beni sertçe arkasına çekiştirdi. Kanatları altına sığındı korkuyla titreyen bedenim. Bedenini kamufle ediyordu bir kartal gibi üzerime. Karşımdaki genç adama bakarak, "Uzak durun kızımdan. Uzak durun hayatımızdan!" diye hırladı nefes nefese.

Yanağından akan yaşlar niçindi? Salak ve içi boşaltılıp posası çıkarılmış insan gibiydim. Ruhunu teslim etmiş can misaliydim. Duygudan yoksun, duygusuzluktan ise muaftım. Babam bana bakmadan, yanımda duran adama bakarak korkuyla sarıldı omzuma ve nefesimi kesercesine sıkarken, "Vermem... Bu sefer vermem, gidin buradan!" diye kükredi yeniden. *Beni kime neden vermiyorsun babam?* Sonra bu evlilik saçmalığı neydi? Beni nereden tanıyorlardı?

Genç adam mahcupça kaçırdı bakışlarını babamın gözlerinden. Yüzündeki suçluluk ibaresi neyin habercisiydi?

"Kaçtığınız yeter Ahmet Efendi, bu işin sonu kötüye gidecek. Kız hasta diye sabrettiğimiz yeter, herkes yerini ve haddini bilecek." Bunu diyen yaşlı kadın hırsından titriyor, babam ise öfkesinden soluk soluğa duruyordu.

Yaralı bir aslan edasıyla hırçınca baktı yaşlı kadına, o konuştukça hiddeti tepesinden tüttü. "Defolun! Her şeye yeniden başlamışken vermem bu sefer, olmaz!" dedi inatla.

"Baba iyi misin? Ne oldu?"

Dinlemedi beni babam, kapıdan içeriye kabaca ittirdi. Gözlerindeki yaşı silerek, cesurca yanındaki çiçekten çıkardığı çiti eline aldı. Kapının girişinde durmuş, evini ve ailesini savunmak için gardını alıyordu. Cesur bir savaşçının kılıcıyla savunduğu gibi kalesini, o çiti salladı öne, arkaya, geriye.

"Gir içeri Sevda. Hemen!"

"Ama baba..."

"Yapma Ahmet amca," dedi babamı tanıyan genç adam sakin bir tonda. "İşleri çıkmaza sokma."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yılan… Sen... Sen sakın yaklaşma kızıma!" dedi burnundan soluyarak. Korkuyor muydu bu geç adamdan, nefret mi ediyordu yoksa? Ne yapmış olabilirdi ki babama? Genç adama hiddetle bakıyordu, eline düşse öldürecekti hırsından.

Kibirli kadın usulca çıktı merdivenlerden, babamın önüne vakurca dikildi. "Ahmet..." dedi dişlerini sıkarak. Sesindeki azarlama dövüyordu babamın cesaretini. "Ahmet. Kendine gel, töreyi unuttun bari adabı unutma," Kendince had bildirdi. "Bu kadar yeter..."

Erkeklik gururu umurunda değildi babamın o andan sonra. Yanaklarından süzülen yaşlar yere damlarken, kadın kimseyi umursamadan adım adım yaklaştı bana. Yanıma gelişini ağır çekimde izlerken, garip ama midemde bir şeyler döndü. Kusmak gibi, korku gibi, hatta ölüm acısı gibi bir şeyler sarstı zihnimi. Kadın bana tepeden, kibirli, kendini beğenmiş ama beni beğenmemiş bir bakış atarak, altınların parladığı bileğini ve kocaman bir zümrüdün gözümü aldığı parmaklarını, burnumun dibine soktu.

"Annen sana hiç terbiye vermemiş kızım, insan kayınvalidesini böyle kapıda mı bekletir? Hadi baban bilmiyor örf ve âdeti, sen de mi bilmiyorsun misafirperverliği?"

Endişeyle paralanan gözlerim kadının elini es geçip babama döndü. Merak ve şok bir ifade yüzümdeki afallamayı dalgalandırdı. Kayınvalidem mi? Kocam mı? Burada neler oluyordu? İzinsizce içeri girdiler, etraf sessizleşip dikkatler bizim küçük odanın içinde ilk kelimenin kimden geleceğine çevrildi.

Karşımda oturan kişilere şaşkın şaşkın baktım. Evimizde ilk defa misafir ağırlamıyordum elbette ama ilk defa ailemi tedirgin eden, beni garip bir korkuya salan birileriyle yüz yüze geliyorduk. Pahalı giysiler içinde bir vitrin camından fırlamış gibi duran yaşlı kadına, kanım ne yaptıysam ısınamadı. Yanında, ona nazaran daha sade bir kıyafetle duran kızına ise bakmaktan kendimi alamıyordum. Tabi bir de, podyumdan kazara bizim eve düşmüş gibi duran uzun boylu ve epey göz alıcı duran

yakışıklı adama… Nedense bu adamın varlığı bile garip bir şekilde beni germişti. İtici mi, çekicimi olduğuna karar veremiyordum. Bakışları soluğumu kesiyordu. Ne zaman gözlerimiz çakışsa soluk alamıyor, kalbimin sesini kulağımda hissediyordum. Panik miydi bu yoksa heyecan mı, isimlendiremiyordum.

Mesela kapaklı bir kuyu gibi duruyordu yeşil gözlerinin koyusu. Baktıkça bir şey kalbimi sıkıştırıyordu sebepsiz yere, ellerim terliyor, parmaklarım kasılıyor, nefesim boğazıma tıkanıyordu. Bedenim kaçıp gitmek isterken irademe savaş açan benliğim; durum analizine soyunuyordu.

Bunlar kimdi? Daha önemlisi ne saçmalıyorlardı? Ne arıyorlardı bizim evimizde?

Babam tedirgindi. İlk defa ne diyeceğini ne yapacağını bilemez halde bocalıyordu. Tekerlekli sandalyeye çakılıp kalan annem ise sessizdi ancak için için ağladığı her halinden belliydi. Ailemi bu kadar geren, korkutan, tedirgin eden şey neydi? Onlar böyle suskun durdukça, nefes almak külfet oluyordu. Bir sır, adını koyamadığım bir mazi vardı geçmişte ve hâlâ hatırlayamıyordum, onlar da dillendirmeye çekiniyordu.

Tedirgindim ama aynı anda merakla ilk kimin konuya geleceğini bekliyordum. Yanlarındaki genç kız yüzüme bakıp bakıp ağlıyor, sanki bir şey diyecekmiş de kelimeleri bir araya toparlayamıyormuş gibi gözlerini benden kaçırıyordu. Onu da tanıyor muydum? Garip ama tanıdığıma o kadar emin hissediyordum ki, içimden taşan bir şeyler beni ona karıştırıyordu.

"Beni de mi unuttun kuzum?" dedi sonunda hıçkırarak yerinden fırlayıp, şaşkınlığımı atamadan boynuma sarılırken. Babam kızın nazik kollarını boynumdan çekmek istedi ama başaramadı. İncecik kolları öyle sıkı tutmuştu ki boğazımı, nefes alamıyordum.

"Nisa, otur yerine!" dedi o otoriter kadın.

Nisa dedikleri kız umursamayınca, gözleri tuhaf bir şekilde bakan adam usulca yerinden kalkıp kardeşinin koluna dokunarak uyardı. O geldi ya yakınıma, kokusu soluğuma karıştı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya, kursağıma bir ateş düştü, midem kavruldu. Bu adam neden geriyordu beni, kokusu soluklarımı neden genzime düğümlüyordu? Neden çığlık etkisi düşüyordu kursağıma da sesim susuyordu?

Kız istemsizce söktü kollarını boynumdan ve geriledi. Adı Nisa mıydı? İçimden bir şeyler kıpırdanıp gıdıklandı. Sanki neşeli kahkahalar ya da mutlu sohbetlerin sesleri vurdu karanlığıma, bu dürtüden kurtulmak için başımı sallayarak silkelendim.

"Benim de ufakken Nisa adında bir arkadaşım vardı," dedim mırıldanır gibi zoraki bir gülücükle. "Ama kendimi zorlasam da hatırlayamıyordum onu, ne yüzü şekilleniyordu zihnimde ne de hatıraları. Sadece adı kalmıştı zihnimde, bir de onu çok sevdiğim. Ama senin o olabileceğini hiç sanmıyorum."

Sözlerim bittiği an daha sesli hıçkırdı Nisa denen kız. Tedirgin bakışlarımı küçük salonumuzda oturan garip ailenin üzerinde dolaştırdım. Ne konuşsam batıyor, ne yapsam gözden kaçmıyor gibiydi. Nefes alıp vermeye bile çekinir haldeydim.

Sonunda beni süzmekten vazgeçen yaşlı kadın önce oğluna baktı manidar bir tutumla, sonra bana baktı memnun bir duyguyla. Bakışları babamla kesiştiğinde ise, "Ahmet, kız ne kadarını biliyor?" diye sordu şifresi çözülmeye meyilli bir tonda.

Neden bahsettiklerini bir de ben anlasaydım iyiydi. Dişlerini sıkan, ellerini yumruk yapan babam susunca ona baktım tedirgince.

"Ben neyi bilmiyorum baba?"

Beni yok sayan babam bakmadı bile yüzüme. Dişlerini sıkarak, "Dildar Hanım… Geçmişe dair pek bir şey hatırlamıyor Sevda, on beş seneyi hafızasından sildi. Sizi de sildi. İyi ve kötü olan ne varsa geçmişte kaldı. Bakın yine..." diye sözlerine başladığında…

"Ona kötü olan hiçbir şeyi hatırlatmayacağımızdan emin olabilirsiniz," dedi koltukta oturup gözlerini benden çekmeden yüzüme bakan genç adam. Sakin duruyordu diğerlerinin

aksine. Adını bile bilmiyordum daha ama bana *karım* diyordu! Her bakışında içime ekilen ürpertinin ve sanki bir anda boğazımı sıkacakmış hissiyle acıyan boynumun, gözlerimi kaçırmamın bir anlamı var gibiydi. Kimdi bu adam? Neden saçma sapan konuşmuştu kapının girişinde ve neden her bakışı beni tedirgin ediyordu bilinçli olarak?

Babam ona düşmanca bakınca, anladım ki sevmediği birisiydi. Yoksa babam kimseye böyle tavuk boğazlayacak gibi bakmazdı. Yerini, haddini bildirmek istercesine dişlerini sıkmazdı. Üstelik garip ama bu adamı ben de sevmemiştim. Tüylerimi ürpertiyor, varlığı ürkütüyordu.

"Kızımdan..." dedi dişlerinin arasından babam uyarıyı geçtim tehdit eden bir tonda, "Uzak duracaksın Uras!"

"O benim karım!"

Bir an yerinden fırlayıp kavga çıkaracakmış gibi olan duruşuna inat, rahat bir tutumla ama sesi gibi gözlerinden de ateş fışkırarak savundu bu saçmalığı. *Karım!* Gözlerimi kırpıştırdım. Başım dönüyor, bedenim boşalıyordu. Bayılmakla ayık kalmak arasında gidip geliyordum.

Benim hayatımdan değil de sanki başkasının hayatından bahsediyorlardı.

"Ka... karım deyip durmayın. Ben evli değilim," dedim kızgınca. Titriyordum. Bir adamın karısı olmak, ona bedenimi, ruhumu ve hayatımı teslim etme fikri... Bu fikri zikretmeye bile korkuyordum. Bir el boğazıma sarılmış beni soluksuz bırakıyordu. Sırtıma buz kütleleri sürtmüştü sanki. Babamdan teyit beklercesine döndüm.

"Öyle değil mi baba, bir yanlış anlaşılma olmalı."

Babam kanı çekilmiş ifadesiyle yüzüme bakamadı. '*Hata var*' demedi, '*saçmalık*' demedi. İşte o anda karnıma saplanan acının bir bıçak değil korku olduğunu hissettim. Ellerim o acıyı dindirmek istercesine karnıma yüklendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elim, ayağım buz tutuyor, başım dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Bu adamı neden tanımıyordum ya da dediği kadar yakın mıydık, neden hatırlamıyordum? '*Karım*' diyordu. Babamsa susuyordu teyit edercesine. Madem yakındık, neden geçmişe dair bir hissi anımsamıyordum?

'*Kocanım*' diyor, '*almaya geldim seni*' diyordu! Madem kocamdı onca zaman neredeydi? Neyi bekliyordu? Neden hafızamda yeri yoktu? Neden ona dair hatıralarım zihnimde canlanmıyordu? Nisa'nın abisiydi. Babam neden böyle bir şeyi onca zaman benden saklardı ki? O susuyordu, açıklama yapmıyor, içimi rahatlatmıyordu.

Korkuma sirayet eden endişeyle yerimden kalkıp iri iri açtığım gözlerimle, "Baba, ne diyorlar? Ben... Ben evli miyim?" diye hesap sordum. Gözlerimdeki korku sonunda sesime ulaşmıştı.

"Evlisin kızım. Oğlum Uras'la hem dini hem de devlet nikâhıyla evlendin."

Bunu ifşa eden yaşlı kadın gururla çenesini kaldırırken, ensemden sırtıma doğru bir esinti yayıldı. Ben evliydim! Hiç tanımadığım bu garip adamla evliydim.

"Nisa, Sevda'yı odadan çıkar," dedi babam yanlarında getirdikleri genç kıza bakarak. Bu emri yaşlı kadının hoşuna gitmemiş gibiydi. Ya kızına buyurmasından ya da yalnız kalındığında konuşulacaklardan, tedirgin olmuştu. Babam o kızı cidden kendi kızına seslenir gibi söylenecek kadar iyi tanıyor muydu? O zaman o kız beni tanıyordu gerçekten!

Kafam iyice karışmıştı. Ben evliydim! Onca zaman babam benden gizlemişti. Bir kocam vardı ve onun bir ailesi... Kazadan evvel bir sorun mu yaşamıştım? Hata yapan ben miydim yoksa onlar mıydı? Tam kız yanıma yaklaştığında uyaran bakışlarıyla, "Sevda için sus, kafasını karıştırıp yüreğini acıtma. Çık dışarı Sevda!" dediğinde babama yaklaştım.

"Ben neden çıkıyorum? Ne konuşulacaksa birlikte..."

"Sevda, laf dinle."

Lafım ağzımda yarım kaldı. İrkildim huzursuzca. Ben lafını dinlerdim babamın. Asi değildim. İtaatsiz değildim ama ilk defa asi olmak istemiştim.

"Bırak kalsın Ahmet, öğrenmek hakkı," dedi yaşlı kadın garip bir sesle ama bana burnunu kıvırarak baktı. Duruşu, tavrı beni bağrına basan bir kayınvalide görseli çizmiyordu.

"Dildar Hanım..." dedi babam dişlerini gıcırdatarak. Uyarırcasına, "Hatırlatılmayacak, unuttuysa öyle kalacak. Kötü olan ne varsa geçmişte kalacak," diye hırladı.

Kötü bir şey mi yaşamıştım ki ben? Ne olmuştu? Cinayet mi işlemiştim? Hırsızlık mı? Arsızlık mı yapmıştım yoksa? Babamın gözlerindeki ölüm karası bakış nefesimi kesti. Bir canavar gibiydi ya da yuvasını koruyan bir akbaba...

"Sevda, çık."

"Ama ba..."

"Çık dedim sana!"

Babamın otoriter sesi evi temelinden sarsarcasına kabaydı. Ürpererek baktım yüzüne ama buz kesen yüzünde ne merhamet, ne de şefkat vardı. Nisa denen kız koluma nazikçe dokunarak beni odadan çıkarırken, duymamı istemedikleri gizli konu neydi merak ediyordum.

Verandaya çıktık. Akşamın demlenen havası yüzüme vururken, ufukta kaybolmaya başlayan güneş artık gelecek günlerine huzurla doğmayacağını hissettiriyordu. Üşüyordum sebepsiz. Yaz günü buzdan bir sis taşıyordum başımda. Yanımdaki kız gözleri yaşlı halde merakla yüzüme bakıyor, dokunsam ağlayacak ya da boynuma sarılıp bırakmayacak gibi heyecanlı duruyordu ama aynı zamanda ürkekçe tedirginliğini de saklamaya çalışıyordu.

"Tanışıyor muyuz cidden?" dedim sonunda dayanamayarak.

"Benim, Nisa! Çocukluk arkadaşın olan," deyip yine aynı hevesle atıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kusuru bakma, çocukluğuma dair hatıralar silik silik ve son on beş seneyi ise hiç hatırlamıyorum. Bir Nisa tanıyordum Mardin'den ama o da net değil..."

"Sevda..." dedi boynuma sarılarak hıçkırıklar içinde ve daha fazla dayanamayarak, "O Nisa benim. Çocukluk, gençlik arkadaşın benim. Kardeşin benim, ne olur uzak tutma beni kendinden, çok özledim seni. Kuzum çok özledim," dedi hıçkırarak.

Burnunu boyun köküme gömüp içine kokumu öyle bir çekişi vardı ki, öz bir ananın hasreti, öz bir bacının şefkati sirayet etmişti her bir hamlesine. Tuzlu ılık yaşlar tenimi gıdıklayıp ıslatırken, hıçkırıkları karın boşluğumda çınlıyordu. Öyle sımsıcak sarıldı ki bana, göğsümden sıcak bir şeyler kalkıp zihnime sığındı. Dakikalarca sayıkladı kulağımın dibinde, karmaşık cümleleri sıralayarak af diledi. Kollarım kalktı ama saramadı ince bedenini, içime sokmak isterken sarılamadım tedirginliğimden sebep.

Omzuna vurdum telkin ederek usulca. Sakinleşip gözlerini silerek gerileyince, oturduk verandadaki eski kanepeye. Ellerimi sımsıkı tutup -hatta dudaklarında devam eden ufak hıçkırıklarıyla- tenimin üzerine öpücüler bıraktı. Bu hareketine şaşırıp kirpiklerimi kırpıştırarak ellerimi çekmeye yeltenince, daha sıkı kavradı. "Lütfen," diye homurdandı. "Bırak varlığını hissedeyim."

"Çok mu yakındık?" diye sordum. Garip ama onun sıcaklığı içimi ısıtıyor, elimi tutuşu güç veriyordu.

"Kardeş gibiydik," dedi buruk bir gülümsemeyle. Yanağında donmuş iri bir damla parlayarak gözümü alırken, "Can gibiydik. Tüm sırlarımızı birbirimizle paylaşırdık," diye devam etti burnunu çekerek. Ağladığından sebep sesi tarazlıydı.

"O kadar yakınsak neden hiç aramadın beni?" diye hesap sordum sonunda dayanamayarak.

Bunda bir tutarsızlık yok muydu? Madem göğü yarıp arasından beni bulmak bu kadar kolayken, neden elini uzatmak aklına gelmemişti? Ben hep kimsesiz olduğumuzu düşünmüştüm

onca zaman ve şimdi tanıdıklarımız bir bir çıkagelmeye başlamıştı, hem de bir heybe dolusu büyük sırlarıyla. Eteklerime zil takılmış çocuk gibiydim, ne onlardan ne de üzerime diktikleri gözlerinden kaçamıyordum. Oysa bir süre önce görünmezdim. Neden hiç görmemiştim onu, neden hiç görmemişti beni?

"Yerini bilmiyordum," dedi üzgün ifadesiyle sorularıma cevap olarak, gözlerini ellerimize eğdi. "Uzun zamandır arıyorduk seni, abim dün..."

"Abin mi o adam cidden?" dedim lafını yarıda keserek. Çocukluğumda iki tane abisi olan bir kız belirdi zihnimde. Ne yüzleri vardı, ne de sesleri, sadece varlıklarının silik anıları. O zaman bu abi hangisiydi? Oysa hiç benzeri hisler kabartmamıştı içimde. Gözlerime baktı utançla, kirpiklerinin arasına saklanan gözlerinde bir suçluluk ibaresi var gibiydi. Sonra kızararak ıslak yüzünü yana çevirdi. Dişlerini sıkarak, "Abim," dedi kin kusarcasına. Sanki '*abim*' derken nefret ettiği bir kişinin adını tıslar gibiydi sesindeki hiddeti.

Elini sıkıca tuttum. "Söylesene," dedim sıkıntıyla kıvranarak. "O kadar yakınsak bana doğruyu söylersin, değil mi?"

"Söylerim," dedi hemen atılarak. Ona sıcak davrandığım için güven veren gözleri keyifle parlamıştı.

"Biz cidden evli miydik onunla? Yani her karı koca gibi miydik?"

Dudağımın kenarını, yanağımın iç kısmını ısırıp durdum bir süre. Bu sorunun cevabı içimdeki bir yerin acımasına sebep olacaktı biliyordum ama duymak için can atıyordum. Cidden o adam benim kocam olmuş muydu tüm iradesiyle? Bedenen ve ruhen, ben ona mı aittim?

Nisa gözlerini kaçırdı. Yanağına dokundum. Buz tutmuş parmaklarımla utangaç bir çocuk gibi sakladığı yüzünü kendime çevirdim. "Söylesene, cidden kocam mı o adam?"

Nisa başını salladı garip bir çaresizlikle. Yanağına iri bir damla süzüldü, boğazına bir hıçkırık takılmış halde derin derin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nefes aldı. Kocamsa neden aramamıştı, sormamıştı, hatta görmeye gelmemişti? Seven insan karısını dünya yıkılsa terk etmezdi. Neden ona dair bir yabancıdan farksız hissetmiyordum kendimi?

"O zaman neden hatırlamıyorum onu ya da sizi? İnsan kocasını hatırlamaz mı? Hissetmez mi?" diye sordum aklımdakini dilime dökerek.

"Henüz yeni evliydiniz," diye bocaladı ilk önce. Ne diyeceğini aklında tartar gibi kaçırdı gözlerini gözlerimden ve sonra zoraki bir gülücükle baktı yüzüme ama kaçamaktı işte bakışlarındaki kendine güven, hissettim. "Sen kaza geçirdin ve..." Aklına bir şey gelmiş gibi panikle, "Kaza geçirdiğini biliyorsun değil mi Sevda?" diye sordu.

Onun ürkek hali beni neredeyse güldürecekti. "Babam söyledi. Trafik kazası geçirmişim, bacağımda ve kolumda platin var. Ve bedenimde de kazadan kalan derin izler! Bazen acısını hissettiğimde cidden kötü bir kaza olduğunu kavrayabiliyorum."

Nisa'nın titreyen eli yanağıma dokundu şefkatle. Gözlerindeki acı yeniden yaş olup taşmak istiyordu kirpiklerine kurulan kapıdan yanağına. "O güne dair ne hatırlıyorsun Sevda?"

"Söyledim ya, hiçbir şey. Ben... Ben en son ne hatırladığımı da hatırlamıyorum artık. Sislenmiş bir çocukluk, bulanık bir yaşam biçimi." Kızın yanağına iri bir damla süzülünce, titrek elimle sildim o damlayı. Neden bilinmez ama ağlaması yüreğimi acıtmıştı. "Annemi hatırlıyorum, beyaz bir elbise içinde siyah saçlarını tarıyor tüllerin arkasından..." Sustum. "Sen biliyor musun?" dedim merakla.

"Sana bir şey oldu diye öldüm ben," dedi hıçkırarak yeniden ve sımsıkı sarıldı boynuma. "Her gün geldim yanına, her gün baktım sana. Duam eksik olmadı dilimden. Öyle cansız yattın aylarca, '***umut yok,***' '***artık dönüş yok***' dediler, inanmadım ve bir gün..." Hıçkırarak ağlarken artık kelimeleri bozuk ve düzensiz soluklarından neredeyse anlaşılmıyordu. "Geldiğimde hastaneden gitmiştin. Önce *öldü* dediler senin için, öldüm...

Ama sonra Barlas abimin seni daha iyi bir hastaneye naklettirdiğini öğrendim. Fakat seni göremedim, hiç götürmediler beni yanına. Aylar geçti senden habersiz, sonra babanın bir gün seni alıp gittiğini dediler. Yedi ay sonra seni göreceğim umuduyla savaşırken gitmenle yıkıldım, aylar sonra duydum ki..."

Tam ona beni başka hastaneye gönderen diğer abisinin nerede olduğunu soracaktım ki, kapıda beliren babam, sert yüzü, ateş fışkıran gözleriyle, "Sevda, misafirlerimiz gidiyor," dedi nefes alamazcasına.

Yüzü öfkesinden kıpkırmızı, elleri yanında yumruk, sesi boğuk ve duruşu garipti. Bir sonuca varmış mıydılar beni bilgilendirmeyi esirgedikleri konu hakkında? Babamın bu zamansız hiddetine şaşkınca bakakalırken ayaklandık. Kendime geldiğimden beri babamı ilk defa bu günkü gibi panik ve kızgın hatta öfkeli halde görüyordum.

Herkes dışarıya dökülünce, bana tepeden bakan adamın yakınlığından ürpererek babamın arkasına doğru sığındım bilinçsizce. Kokusu midemi buruyor, varlığı bacaklarımın titremesine sebep oluyordu. Babam da hissetmiş olacak ki ürkekliğimi, iyice çekti beni ardına ve kanatları arasına sakladı korkularımı.

Tanımadığım çok insan, çok erkek olmuştu ama ilk defa böyle garip tepkiler veriyordum bir insana karşı. Zaten adam da anlamıştı uzak duruşumu. Huzursuz etmeden merdivenlere yöneldi. Garip bakışları sırlıydı. Dudağının kenarına, yapısına has kibirli bir kıvrılma ve sinsi bir gülüş sıkışmıştı.

Bir an durdu. Bir şey diyecek gibi hüzünle arkasını döndü. Bana baktı gözlerindeki tuhaf kısılmayla fakat önüme geçen babamın sert bakışları ve uyaran tavırlarıyla tekrar başını sallayarak önüne döndü. Her ne diyecekse sustu tevekkülle. Arkasından gelen yaşlı kadın bana yine tepeden bakarak, değer biçercesine iç çekti. Bu değerden hoşlanmamışçasına başını sallayarak aklındaki düşüncelerden kurtulmayı diledi. Elini kibirle uzatarak, "Yarına hazır ol, fazla vaktimiz yok kızım. Yanına bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şey alma, gerek kalmayacak," diye emretti. Şaşkınlığıma kızarcasına elini yine öpmem için burnumun dibine soktu.

Ne kaba, ne görgüsüz, ne kibirli bir kadındı bu böyle! Sevmemiş, sevememiştim. Kızındaki sıcaklığı, samimiyeti, şefkati hissedememiştim varlığında. Oğlu gibi kibirli ve uzak durulası bir varlıktı sanki. Bir şey beni geri itiyordu ondan ve oğlundan. Hani bazı insanların yüzüne vururdu içinin kötülüğü, gözlerinden şer akardı, dudaklarından bela… İşte bu kadın bana babaannemi hatırlatıyordu, onun kopyası gibi geliyordu. Belki tanımadığımdandı bu önyargı ama altıncı hissim bu güne kadar beni hiç yanıltmamıştı!

"Yarın mı?" dedim elini öpüp alnıma koyarken saygıyla. Şaşkınca baktım babama teyit bekleyerek. Yarın nereye gidecektik ki biz, neden hazırlanıyordum?

Kadın başını sallayarak onayladı ve o da babama baktı baskın bir tutumla. "Unutma Ahmet Efendi, bu sefer kızını ben bile kurtaramam. Sen bizim adetlerimizi hatta törelerimizi benden iyi bilirsin. Canlar yanmasın. Canımız yanmasın daha fazla."

Ve gittiler. Arkalarından bakarken söylediği sözler zihnimde dönüyordu. Tehdit mi etmişti ayaküstü babamı gizliden? Beli bükülmüş, omuzları aşağıya düşmüş, canı çekilmiş gibi rengi teninden süzülmüş bir baba bıraktılar bana. Hani uzun zamandır dağları, taşları gocunmadan omuzlayan adam, içeride her ne konuşulduysa birden un ufak olmuş, ufacık bir sineğin kanat çırpışıyla rüzgârına kapılıp yerle bir olacak gibi cansızlaşmıştı.

"Baba..." dedim artık bu sırra daha fazla tahammül edemeyerek. "Neler oluyor, kim bu kişiler?"

Cevap vermedi babam, birden arkasına dönerek kollarına aldı beni ve sımsıkı sarıldı. "Özür dilerim. Özür dilerim Sevda'm, başaramadım. Yine sahip çıkamadım, yine koruyamadım seni."

Hıçkırıkla boğulan kısık sesi pişmanlıkla dövüyordu sinemi. Gözlerinden dökülen iri damlalar boynuma akarken, çaresizliğinden sızan hıçkırıkları belimi büküyordu. Sebepsiz

titredi bedenim kollarında. Benim babam ağlamazdı, yerli yersiz boynuma sarılıp beni korkutmaz, otoritesini sarsmaz, gücünü sorgulatmazdı.

Ama şimdi, dağ diye yaslandığım babam içi çürümüş çınar ağacı gibi güçsüz, kökleri bir fırtınayla yerinden sökülmüş ve ufacık zelzelelere direnemeyecek kadar mecalsiz duruyordu. Babam ufak bir çocuktan farksız halde ağlıyordu. Güçsüz ve korkak, savunmasız ve benim şefkatime muhtaç… Beni her zorlukta omzunda taşıyacak babam değil, elinden tutup teselli edeceğim çocuk olmuştu.

"Yaşaman için, geleceğin için ne gerekiyorsa yapacağız."

'Yaşamam için mi' sözleri dilime dökülemeden daha, benden çekti bedenini. Arkasını dönerek gözlerini kurularken, sanki fark etmemişim gibi, "Hazırlan kızım, gidiyoruz," dedi sadece.

Bir açıklama yapmadan yanımdan uzaklaşırken, elini kaldırıp susturarak merdivenleri inip bahçenin kapısından çıkıp gitti.

Öylece bakakaldım arkasından, kafam karışık, kalbim daralmış, karnımda bir ağrıyla. Bu hayat benim değil miydi? O zaman hayatım hakkında neden herkes bir şeyler saklayıp birden kararlar almaya başlamıştı? En önemlisi ben kimdim? Ne yaşamıştım ki herkes yüzüme ağlamaklı bakıyordu? Suçlu ben miydim, başkası mıydı? Babam beni neyden, kimden, niçin korumak için savaş vermişti?

Kimdim ben?

İşte soru buydu? Ben kimdim? Ve merak ediyordum, bu saçma hikâye nasıl sona erecekti?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3.

BÖLÜM

Mükemmel olmadığımı biliyorum ama kusurlu da değilim.

Hava kararmış, güneş siyah pelerinini kuşanmış, dallar kuşlara mesken olmuş, ateş böcekleri resitaline başlamıştı. Hafif bir rüzgâr tenime sataşıp kendine gel diyor, kasılmış bedenim duyulara kapısını sımsıkı kapatmış umursamıyordu. Babamın bahçe kapısından çıkması ve benim donmuş halimi bulması iki dakikayı ya da iki saati bulmuştu, keza zaman konusunda bir hiçlik yaşıyordum. Hayatımdan çalınan sadece zaman mıydı ki? Geçmişimin nerede, kimin kalbinde, kimin evinde, kimin zihninde olduğuna bile yabancıydım ve bunları bana açıklayacak adam şimdi kendi korkuları gibi benden de kaçmaktaydı. Nereye gitmişti ya da hesap vermekten kaçtığı için miydi o öfkeli gidişi, anlayamadım. Yanıma gelirken kulağındaki telefonu kapadı heyecanla. Soluk soluğa merdivenleri aşmaya başladı.

"Baba neler oluyor?" dedim panik olmuş halinden korkarak.

"Çabuk hazırlan Sevda, sadece ihtiyacın olanları al."

Korktum, neden korktuğumu bilmeden bocaladım.

Babamın eli ayağı birbirine dolaşmıştı. İçeri girdiğinde ne biliyordu valiz hazırlayacağını, ne biliyordu telefonla birilerini arayacağını. "Fahrettin beni çaresiz koyma," dedi üçüncü kişiyi ararken ama yine aynı tepki oldu ve telefon yüzüne kapandı. Babam yeniden birisini ararken şaşkınca ona bakan bana öfkeyle bağırarak, "Sana valiz hazırla dedim, duymuyor musun?"

diye gürledi. Uzun zaman sonra onu ilk defa bu kadar çıldırmış görünce korktum. Babam yine aradığı kişiden müspet cevabı alamayınca bir çaresizlik içinde yatağın kıyısına oturdu ve ellerinin arasına aldığı başını aşağıya eğerek dua etmeye başladı.

Usulca yanına gidip diz çöktüm. Zorla çözdüğüm ellerinin arasından yüzünü kurtarıp avuçlarımın arasına aldım. Yeni çıkmış sakalları avuç içlerime batıyordu. Babamın gözleri yaşlı, bitik, tükenmiş duruyordu.

"Zengin değilim," dedi dudakları titrerken. "Onlar kadar gücüm yok. Kimse kapısını açmıyor, maddi olanak sağlayamıyorum. Dildar Hanım elimi ayağımı bağlıyor, aşiret diyor, töre diyor, namus diyor, ölüm diyor..."

Yanağına iri bir damla süzülürken hıçkırmamak için dudaklarını dişledi. Öyle fedakârdı ki, gözyaşlarını bile saklıyordu duygularımdan. Bir kız için baba koruyucu prensti. Yıkılmaz, asla üzülmez ve ağlamaz gibi gelirdi. Nasırlı elleriyle yüzümü kavrayıp alnını alnıma yaslayarak, "Seni koruyamıyorum, tek evladıma, canıma sahip çıkamıyorum," diye hıçkırdı. "Tüm paramı annenin masrafına ve kaçışımıza tükettim, elimde sizi koruyup kollayacak hiçbir şeyim yok. Kimse borç vermiyor," dedi hıçkırırken.

Düşenin dostu olmaz sözü çınlıyordu zihnimde. Asgari ücretle çalışan birinin ne varlığı olacaktı ki birikmişinde?

"Kimden koruyacaksın baba? Onlardan mı? Bugün gelen kişiler kötü birileri mi? Beni neden saklıyorsun? Neden buradayız, annemin tedavisi için değil miydi?"

Burnunu çekerek ellerinden saldı yüzümü ve yerinden fırlayarak, "Hatay'da askerlik arkadaşım var, iyi bir adam. Eşi de hürmetli bir kadındı, bizi kapıdan boş çevirmez. Param yok ama çalışırım, kazanırım sizi aç susuz koymam," dedi kendi kendine konuşur gibi. Valize tıkıştırdığı birkaç parça giysiden sonra annemin ilaçlarını koydu ve ağzını kapattı. "Hadi sen de ufak bir çanta yap, bizi zorlamasın. İhtiyacın olan şeyleri al."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yerimden kıpırdamayınca hırsla yanıma gelip kolumdan çekiştirerek kabaca odama soktu ve dolabın önüne ittirdi. Askılara uzanarak, "Çabuk ol dedim sana," diyerek gürleyip odadan çıktı. Babam kendinde değildi. Korkudan titriyordum.

Az sonra birkaç parça giysiyi valize koyarken ağlamak istiyordum babamın kaba ve huzursuz tavrına, ama boğazıma düğümlenen bir şey engelliyordu beni. Çaresizliği, çırpınışı gözümün önüne geldikçe bir sebebi olmalı bu telaşının diyordum. Küçük valizimle odadan çıktığımda, babam valizini annemin tekerlekli sandalyesinin altına koymuş, kapıya doğru usulca ittiriyordu.

"Hazırsan çıkalım," dedi otoriter sesle. Dertli yüzü katıydı.

"Camları kapadın mı?" dedim ürkekçe.

"Kapadım, her şey yolunda, hadi çıkalım."

Değildi, hiçbir şey yolunda değildi. Babam dişiyle tırnağıyla yaptığı evin kapısına kilit vururken, çaresiz gözlerle onu izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Annemin sessizce ağladığını fark edince eğildim, buz tutmuş ellerini öpüp yüzümü avucuna bastırdım. "Ağlama," dedim içim dolarak. "Üzülme, babam bizimle, biz bize yeteriz."

Babam annemin sandalyesini aşağıya indirdiğinde, arkasından valizleri getiriyordum ki, kapıda apansız fren yapan bir araç tozu dumana katarak durdu ve daha durmasıyla karanlığı yırtarcasına içinden inen kaba saba adamlar etrafta koşturmaya başladı. Babam elindeki valizi yere atıp bana yaklaştı ve cebinden çıkardığı kâğıdı avucuma tutuşturarak bir avuç para verdi. "Seni bulacağım, buraya git ve bekle," deyip yanağımı okşadı. "Koş... Ben onları oyalarım."

Kalbim bedenimi terk edecek bir hızla atıyor, bacaklarım korkudan titriyor, kıpırdayamıyordum. Gecenin bir yarısı babam beni kime, nereye yolluyordu?

"Baba!" dedim çaresizce.

Adamlar bahçe kapısına yaklaşmışlardı.

"Sana koş dedim Sevda!" dediğinde ittirdi beni ve ne zaman sahip olduğunu bilmediğim silahını çıkararak, namlusunu adamlara çevirdi. Öyle korku içinde bakıyordum ki, bu olanların bir aksiyon filminden fırladığını ya da bir kâbus olduğunu düşünmek istiyordum. Babam alnından damlayan terleri sıkıntılı bir hareketle sildi.

"Koş dedim sana!" dedi gürleyerek. "Kıpırdayanı vururum. Yaklaşmayın!" Alnından süzülen ter damlası kirpiklerine akarken, bana yalvaran bakışlar attı. "Lütfen git Sevda'm, git."

Ayaklarım çaresiz kıpırdandı. "Siz?" dedim üzgünce.

"Bize bir şey yapmazlar, istedikleri sensin."

"Neden?"

"Kızım lütfen git!" diye fısıldadı ve kıpırdanan adamları caydırmak için silahı bir el ateşledi.

"Siz?" dedim yeniden ağlayarak.

"Git."

"Siz babam siz..." dedim hıçkırarak. İnsan canını kollardı elbet ama candan ötesine sahip çıkamayınca ne yapardı? Çaresizce anneme bakarken, başımı iki yana salladım. Nasıl bırakırdım onları, hem de bu adamların yanında? Ölsem kanım akmazdı. Babam yalvaran bakışlarını istediği kadar çevirsin, dilediği kadar kükresin *git* diye, gidemezdim. Ve o anda arkamda bir ürperme hissettim, ensemde soğuk bir dokunuş.

"At silahı Ahmet Efendi, kimsenin canı yanmasın."

Babam yutkundu ama bırakamadı sımsıkı kavradığı silahı. Arkamda beliren adam, elinde silah olduğunu düşündüğüm nesneyi eseme dürterek, "Bırak!" diye emretti. "Kaçamayacağını daha nasıl anlatalım sana, dua et Dildar Hanım burada değildi. Hiç mi acımıyorsun kızına, ölüm fermanını kendi ellerinle neden imzalıyorsun? Yaşamak ve refah içinde olmak varken, neden bu yoksulluğa kayışın?"

"Bırak kızımı gitsin. Onun bir kabahati yok," dedi, kabahat dediği sır kimindi, yoksa babamın mıydı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O Bey'in karısı. Uras Ağa'mızın karısı," dedi adam buz gibi sesiyle. "Bizim Hanım'ımız. Namusumuz."

Babam bu sefer durdu çaresizce ve dişlerini sıkarak silahını indirdi. O indirince diğer adamlar da indirdi. Arkamdaki adam geriye ittirdi beni, koşarak babamın yanına gittiğimde kocaman adam iki dizinin üzerine yere çöktü. Ben de hızla yanına çöktüm, kollarımı boynuna dolayarak sarılırken, onun, "Affet, koruyamadım. Yapamadım," diye perişan halde yakarmasına dayanamadım.

"Hişttt... Senin suçun değildi," dedim. Ne diyeceğimi bilemeden durakladım. Babam boynuma sarılarak hıçkırdı ve bir süre o şekilde, onun neden böyle davrandığına, çaresizliğinin sebebinin ne olduğuna kafa yorarak sarıldım.

Adamlar kapıda bekleyeceklerini bildirip araçlarına geçip nöbet tutarken, babam çaresiz bir derviş gibi içinde volkanları taşıyarak uzaklaştı.

Babamın gidişinin ardından bakarken, garip bir şekilde içim çekilmiş gibi merdivenin basamağına oturdum. Dakikalarca boş yola baktım. Nice sonra annem geldi aklıma, tekerlekli sandalyesinde üzgün ve ağlayarak duruyordu. Her şeyi görmüş, eli mahkûm kayıtsız kalmış, bu da onu daha fazla hırpalamıştı. Zorlansam da onu odasına çıkardım. Yatağına yatırdım, saatler sonra ağlayarak uykuya daldığını fark ettim. Eli yüzü buz kesmiş, dudaklarını ısırmaktan dişleri etine oturmuştu. Çenesine kan sızmıştı. Üzerini örtüp yanına uzanarak kokusunu içime çeke çeke rahatlamasını sağlarken, aklımda deli sorular dolanıyordu.

Nasıl olmuştu? Bunu kendime defalarca sorup durdum. Ben o adamla nasıl evlenmiştim? Eli silah tutuyordu adamlarının, peki ya kocamın? Onun elleri temiz miydi? Geçmişi hatırlamıyordum ki Nisa'nın ailesinin nasıl bir yapıya sahip olduğunu bileydim.

Babam gibi zorluklara tecrübeli bir adamın kontrolünü böylesine kaybettiğine ilk kez şahit oluyordum. İlk defa babamın

desteği sırtımdan çekilmiş, güçsüz kalmıştım. Dünyada yapayalnız kalmışım hissi içimi yokladı. Okulumu henüz bitirmişken nasıl evlenirdim? Bunu yaptığıma inanamıyordum. Ya çok âşık olmuştum –ki aşk sadece romanlardaki hayal âlemiydi- ya da zorlanmıştım.

Aslında bütün bunlar şimdi çok uzak ve gerçek dışı görünüyordu. *'Belki babam bahsetmeyi erteledi'* dedi iç sesim. Çok çalışıyordu, çok yorgundu ama kendi sorunlarına bu kadar dalmış olmasa anlatırdı sebebini, belki de üzücü bir olay yaşamıştım geçmişte, üzmek istememişti beni? Bahanelerim hiç tükenmedi. Zihnimi meşgul etti. Camdan baktığımda gördüm, hâlâ evin çevresinde duruyorlardı ama sesleri çıkmıyordu. Onları göz ardı ettim.

Balkona çıkıp hava aldığım zaman, kendimle baş başa kaldım. İçim şüphe doluydu. Buradaki her şey acımasızca babamın hayatımdaki gerçekleri sakladığını hatırlatıyordu. Gözlerim yanıyordu ve ağzım müthiş kurumuştu.

Olanlara inanamıyordum ama hepsi gerçekti ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Babamı çok severdim ve bugün öğrendiklerim güvenimi sarsmıştı ama sevgimi değil. Belki de suçlu bendim, bütün bunların arkasındakileri görmeyecek kadar aşktan kör olmuştum ve bu ihtiras bir istila halinde bütün kişiliğimi sarmış, hata yapmıştım ve babam gibi garip adamın başını yere eğmiş, bedel ödetmiştim.

Kendimi tanımasam ***evlilik dışı ilişki yaşamışım*** bile derdim. Ama ben insanlardan değil, Allah korkusundan buna asla tenezzül etmezdim. Kişiliğim ve aldığım vicdani eğitim buna izin vermezdi. Evlenmiştim. Çocukluğumu hatırlamaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Acaba babam bu kadar utanç verici çözümü nasıl yapmıştı? Böyle çaresiz bir kaçışa nasıl razı olabilmişti? Tanıdığım ve sevdiğim babam sanki hiç bu acıları yaşatmamıştı, bunların hepsi bir kâbustu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı acıttı, *'bu sorunu babam için değil kendim için çözümlemeliyim'* diye düşündüm.

Doktorun anneme ağrıları için verdiği haplarından birini yuttum, gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Ağzımın içinde acı bir tat vardı ve müthiş derecede başım ağrıyordu. Yüzüm solgundu. Üzerimde pijamamla veranda da otururken, sanki hepsini kökünden sökmek istercesine saçlarımı hırçınca arkadan topladım.

İleride duran siyah araç takıldı gözüme, hâlâ bizi izliyorlar, kaçmayacağımızdan emin olmaya çalışıyorlardı. Bugün olanlar geldi aklıma, mafya gibi çekilen silahlar ve ölüme dokunduğumuz zaman hissettiğim çaresizlik. Her şey şaka gibiydi, sinirli sinirli güldüm. Başını sallayarak denizi gören büyük karanlığa baktım. Sıcak günlerde yemyeşil meyve ağaçlarının gölgesinde oturmak güzel oluyordu ama şimdi o boşluk içim gibi karanlıkla kaplanıyordu.

Bu ev de boşaltılırdı herhalde, belki de gidecektik yeniden buralardan. Türkiye'ye dönerdik belki, memleketimize. Dilini, huyunu bilmediğimiz kişiler olmazdı çevremizde. Ve arkamda hissettiğim sesle bir an olduğum yerde titredim. Müthiş bir panik dalgasının bütün bedenimi sardığını hissettim. Oldum olası karanlıktan, yanıma sinsice yaklaşanlardan korkardım. Sanki yine enseme o soğuk metal dayanacak ve ben korkudan bayılacakmışım gibi soluğumu tuttum. Ansızın duyduğum kalın erkek sesiyle irkildim.

"Hava serin değil mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Gecenin bu saatinde evimize destursuzca gelen bu adam için adeta çocukça bir öfkeyle ayaklandım. Hiddetle adama baktım ve arkasından ürkekçe yaklaşan kıza…

"Bu ne cüret…" kelimeleri dilimin ucuna geldi. O anda kavradığım şeyle, telaşla pijamama ve bluzuma baktım.

Akşamki takım elbiseli adam üzerine bu kez spor bir şeyler giymişti ve yüzünde annesinin yanında dururkenki olan

kendine güvenen kusursuz sertliği yoktu. Daha sempatik ve yakışıklıydı ama bu hoşluk bile itici gelmişti. Ürkekçe bir adım geriledim. Adamın adaleli bir beden yapısı vardı. Uzun boyluydu. Teni bir doğuluya göre biraz açık sayılabilirdi. Gür siyah saçları düzdü. Gördüğüm en etkileyici ve yakışıklı erkek denemezdi -hele ki burada, Yunan erkekleri kusursuz derecede güzelken- ama sert hatları çekiciydi. Bu kendine güvenen, yeşil gözlü adam şimdi benim kocam mıydı? Onun konuşmasını beklediğimi fark ederek güçlükle kendimi topladım.

Soğuk bir sesle, "Ailemden kalanı da harabeye çevirmeye mi geldiniz?" diye hesap sordum.

"Hayır, müsaade edersen konuşmaya geldik," dedi küstah adam arsızca beni süzerken. Paha biçen bakışları ürpermeme ve kollarımı göğsüme sarıp kendimi saklamama sebep olacak bir dürtüdeydi. Bakışlarının baskınlığıyla içimin acıyla dolduğunu hissettim. Kanepenin üzerindeki ince battaniyeyi alarak derhal üzerime sardım. Bu adamın destursuz bakışları çileden çıkmama sebep oluyordu.

"Burada ne arıyorsunuz?"

"Konuşmaya geldik dedim, duymadın mı?"

Ne kaba, ne nezaketsiz bir adamdı ancak şu anda bunu düşünecek kadar kafam net değildi. "Konuşmak istemiyorum," diyerek kestirip attım sözlerini.

"Sevda lütfen," dedi Nisa denen kız tedirgin bir sesle, abisinin baskınlığından kurtularak yaklaştı.

"Babam yok."

"Biliyoruz," dedi adam umursamazca. "Babanla değil, seninle konuşmaya geldim."

Abisine sert bir bakış atan Nisa, "Önce ben konuşabilir miyim abi?" diye sordu kibarca.

"Hayır," dedi adının Uras olduğunu öğrendiğim adam tek seferde reddederek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nisa'nın öfkeyle dudaklarını sıktığını fark ettim. "Pekâlâ," dedim sabırla. "Başlayın, sizi dinliyorum."

"Otursak iyi olacak," dedi adam kendini zorla hürmete davet ettirirken, yanımdan bir kral namzedi gibi salınıp beni korkudan titreterek eski kanepeye kuruldu.

Bu hareketindeki nezaketsizliğine ağzım açıldı ama sesim çıkmadı. Sadece başımla yanımdaki koltukları gösterdim Nisa denen kıza. Uras verandanın bahçeye inen kapısına baktı, sonra evin açık duran kapısına.

"İçeri girelim mi?" dedi sakince.

Onunla evde tek olduğumu düşünmek bile istemiyordum. Bunu Nisa da düşünmüyor olacak ki, "Ben de yanınızda olacağım ama," dedi hem abisine gözdağı verip, hem de bana destek olurcasına.

"İsterseniz gidebilirsiniz, saat epey geç oldu," dedim onun aksine adama sert sert bakarak.

"Özelimizle ilgili meseleleri burada konuşmak istiyorsan sen bilirsin karıcığım."

Karıcığım mı? Bu ne saygısızlık! Adamın umursamaz bakışlarına dayanamayan Nisa yumruklarını sıkarak ona arkasını döndü.

Bu kadarı da fazlaydı! Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Uras denen adam uzun koltuktan kalktı, hemen karşımdaki tekli, eski koltuğa yayıldı iri bedeniyle. Ellerini gevşekçe başlıktan iki yana sarkıttı. Uzun parmaklı, esmer elleri içimi ürpertti, sanki birazdan yerinden kalkıp boğazıma sarılacakmış gibi boynum acıdı.

"Üstümü değiştirmeliyim," dedim sıkıntıyla.

Adam başıyla onaylayınca, kapıyı çarparak odama çıkıp derin bir nefes aldım. İsteğim dışında gelişen bütün bu olaylardan kaçmak istiyordum, ama nereye? Herhalde peşime taktığı itleriyle beni hemen bulurlardı. Güçlüydüler anladım ve babamın korktuğu kadar tehlikeli... Üzerimi çıkardım, günlük

kıyafetlerimden birini dolaptan aldım. Gömleğimin düğmelerini iliklerken kapı tıklatıldı, ben korkuyla arkamı döndüğümde, kapıyı açan kişinin Nisa denen kız olduğunu görünce rahat bir nefes aldığımı o da fark etti.

"Özür dilerim," dedi fısıltı gibi sesiyle. "Abimin yanına gelmeye niyetli olduğunu görünce, tek... tek gelmesine izin veremezdim. Sen hâlâ..."

Gözlerindeki yaşları göstermemek için başını öne eğdi. Hüzün bu güzel yüze yakışmamıştı. Üstelik bu kaygı benim içimdi.

"Hatırlamıyorum," dedim üzgünce.

"Keşke hiç hatırlamasan," dediğini duyduğuma yemin edebilirdim. Sanki kendim hayal ettim bu sitemi. Ben giyinirken hızla bakışlarıyla beni izlediğini hissettim. Onu rahatlatamayacak kadar tedirgindim.

"Cidden herkesin bana anlattığı ama benim inanamadığım gibi evli miyiz?" diye sordum saçlarımı ensemde bağlarken.

"Onun karısı oldun," dedi kız kısık sesle.

Karısı... Ne uzak laftı. Bedenimi vermiştim belli ki, peki ya ruhum? Ruhumu versem kalbim bunu unutur muydu?

"Evlendiniz."

Yani onun her isteğini yerine getiren biri... Yatağını paylaşan, istediği zaman onunla sevişen, onun dışında hiçbir özel yaşamı olmayan biri miydim ben? Bana dair en temel dürtülerimi dahi bilen biri, tenimi, düşüncemi keşfeden biri... Titremeye başladım. Bir erkekle kadın arasındaki özel ilişkilerin yabancısıydım, hatta hep bakire olduğumu düşünmüştüm, hayır bundan emindim. Daha evvel cinsel bir deneyim yaşamış olamazdım ama anlıyordum ki aslında buna yakinen tanıkmışım. Önceden ne olmuşsa olmuştu ama şu anda... bu yabancının beni çıplak göreceğini düşündüm, olduğum yerde büsbütün büzüldüm. Buna ne tahammülüm ne de gönlüm vardı, düşüncesine bile kahroldum.

Nisa ile aşağıya inerken ürkektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanına geldiğimizi görünce Uras düşünmeyi bir yana bırakıp ayağa kalktı. Bahçe serindi ama verandaya sanki kar yağıyordu, üşüdüm.

"Konuşabilir miyiz artık?" diye sordu kendinden emince.

"Hiçbir şey konuşabileceğimi sanmıyorum," dedim ciddiyetle. "Kafam çorba gibiyken, neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt edemiyorum."

"Saçma. Bu konu önemli ve zamanımız yok, konuşmazsak bazı şeyler havada asılı kalacak."

Kaşlarını çatan ve gözlerinin yeşili buz kesen adama baktım. Sanki beni ilk defa görüyor gibi ayaklarımdan saç tellerime kadar her detayımı incelemesine sessiz kaldım. Gözleri tekrar gözlerimi buldu, beğeni miydi nefret miydi gördüğüm çözemedim.

"Akşamdan sonraki haline göre daha sakinsin, bence bir an önce konuşalım," derken akşama doğru adamların enseme silahı nasıl dayadığını ima etmesi, içimdeki cesareti kırdı. Başımı kaldırdığımda, bakışlarının hâlâ arsız şekilde bedenimi turladığını gördüm. Ölçer biçer gibiydi ya da daha evvel sahibi olduğu malın ***eksiği var mı*** diye değerini tartıyordu.

"Beni mi inceliyorsunuz?" dedim hırsla.

"Bir kocanın vazifesi değil mi bu?" Tek kaşı havalanmış, yüzümün kızarmasına sebep olmuştu.

"İncelemek mi vazife? Ayrıca kocam olduğunuzu bile hatırlamıyorum. Benimle alay edemezsiniz." Kulaklarım uğulduyor, soluklarımdan ateş çıkıyor gibi boğazım acıyordu.

"Ama ben o günü gayet net hatırlıyorum," dedi dişlerini sıkarak. Sanki sesinde sakladığı nefreti dirayetimi kesiyordu. Sonra kardeşine bakıp, "Nisa izin verir misin?" diye buyurdu. Rica eder gibi emretmişti!

"Ama abi..."

"Lütfen abim, özel konuşmazsak nasıl anlaşacağız?"

Nisa dudağının kenarını ısırarak kızarmış yüzünü eğdi. "Arabada olacağım. Abi lütfen, onun henüz hiçbir şeye hazır olmadığını unutma," diye uyardı. Hiç istekli değildi giderken.

"Ben onun kocasıyım Nisa, nelere hazır olacağını bilirim. Git!"

"Abi..."

Dişlerini sıkan Uras kardeşinin korumacı tavrına kızdığını şiddet içeren bakışlarıyla belli ederken, şefkatle yanağına dokundu. "Lütfen miniğim. Bu konuyu senin ahlakın kaldırmaz." Daha samimi ve sıcak bir tutumla tehdit etti. İrkildim, bu dengesiz adamla aynı ortamda olmanın felaketine çarptırılmak için nasıl bir günah işlediğimi düşündüm. Kız soluksuz kalınca, "Korkma, sakin ve nezaketle konuşacağız," diye güvence verdi. Bana baktı sonra. "Öyle değil mi Sevda?"

"Kendi adıma söz veremem," dedim ciddiyetle.

"Seninle ilk karşılaştığımız gün de aynen böyle diklenmiştin bana ama bak, sonra boyun eğdin."

Gözlerinde bir şeylerin alev aldığını gördüm. Hırçınlığımdan hoşlanmamıştı ama ben de ona pabuç bırakıp sinecek kadar güçsüz değildim. Başıma silah dayandıktan sonra bu deli cesaretiydi belki fakat şu raddeden sonra hiçbir şey umurumda değildi.

Babamı ağlatmıştı. Annemi kahretmişti. İlk defa korkmuştum ama kendim için değil, ailem içindi.

Nisa isteksizce arkasına baka baka aracın yanına giderken, bana eliyle sanki kendi evindeymiş gibi rahatça oturmamı belirtti Uras. O koltuğa, ben de ondan uzak bir köşeye -eski kanepenin ucuna- iliştim.

"Başlayalım mı?" diye sordu baskın tutumuyla.

Başımı dikleştirdim. "Nasıl tanıştık?" diye sordum ilk olarak vakit kaybetmeden.

"Okulda," dedi sakince. "Nisa'yı almaya geldiğimde. Üstelik siz sıkı arkadaşsınız, sık sık birbirinizde kalırdınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalıyor muydum gerçekten Nisa'larda? Bu düşündüğümde pek de akla yatkın gelmiyordu. Babaannemi geçtim, babam eski zihniyeti ile kimsede kalmama izin vermezdi. Sanırım güven almıştı, başka açıklaması yoktu. Evimden başka çatının altında uyumama izin verdiyse, ailecek aramız iyi olmalıydı.

Biraz çekinerek, "Aşk evliliği miydi?" diye sordum. Sırtımda bir ağrı belirmiş soluk aldırmıyordu. Dilim yanmıştı sanki *Aşk* kelimesiyle.

"Senin için evet ama benim için değildi."

Kendimi o anda tokat yemiş gibi hissettim. Dümensiz tekne gibi yalpalayarak öne eğilirken, kaşlarım da şaşkınca yukarı kalktı. "Nasıl yani?" dedim, karnım ağrımaya başlamıştı.

"Beni kandırdın," dedi gülümseyerek. Yakışıklı yüzünde alay ifadesi saklıydı. Bir şaka mıydı bu, yoksa ciddi miydi karar veremiyordum.

Göz kırptı çapkınca, "Evlenmeyi henüz düşünmüyordum ama beni ikna ettin. Sanırım çocukluğundan beri bana âşık olduğundan olsa gerekti bu tutumun!"

"Ben mi âşıkmışım sana, hem de çocukluğumdan beri?" İnsan çocukluğunu hatırlamaz mıydı, öyle bir şey olsa en azından o dönemi hatırlardım. Ya da insan âşık olsa unutur muydu böylesi güzel bir duyguyu? Hatırlamasam bile gördüğüm anda içim titremez miydi? Bir tuhaflık vardı!

"Öyle söylemiştin," dedi yine pişkin bir duruşla.

"Allah Allah..." dedim şaşkınca. "Madem o kadar çok seviyormuşum, hem de çocukluğumdan beri... O zaman seni neden hâlâ hatırlamıyorum? Neden?" Omzunu sarstı. Gülümseyince yanağına çöken gamzesi genzime yumru gibi oturdu. Gözlerim kısıldı, zihnimde sisli bir görsel belirdi; gamzeli gülüşler... Tıpkı rüyalarımda gördüğüm o gülüşler gibi, o anda üşüdüm işte. Yoksa... Yoksa rüyalarımda gördüğüm isimsiz, cisimsiz gamzeli adam Uras denen bu adam mıydı? Nedense bu düşünce midemin bulanmasına sebep oldu.

"Ne kadar zamandır evliydik?" diye sordum zihnimi dağıtmak için.

"Henüz yeniydi, birkaç aylık." Bakışları uzaklara dalarcasına karanlık gökyüzüne kaydı.

"Peki neden hiç aramadın beni?"

"Baban seni kaçırdı."

"Neden kaçırdı? Babam sebepsiz yere kaçırmaz beni. Hem de hasta yatağımdan."

"Kötü bir olay yaşamıştık!" dedi bakışlarını ellerine odaklayarak. Çok sakindi. Sanki bir film ya da basit bir kitap konusuydu anlattığı. Bu hiç hoşuma gitmedi. Yalan söylüyor desem, derdi neydi? Neden dünyada onca kadın varken, bana tebelleş olurdu ki?

"Ne yaşadık?" Soruma alacağım cevap kanımı donduracak hissi içinde saklamaktaydı.

"Buna hazır değilsin!" dedi iç gererek. Burnunun kenarındaki damar seğirince, içimdeki sıkıntı göğsümü sıkıştırdı. Merak öyle güçlü bir bıçaktı ki kestikçe kesti dirayetimi.

"Lütfen açık açık konuşalım."

"Kaldırabilecek misin?"

"Benim neleri kaldırdığımdan haberin yok, lütfen devam edin," dedim ciddiyetle. Önce tarttı beni, sonra razı geldi.

"Sen birini ağır yaralamıştın, o korkuyla kaçarken de kaza geçirdin."

Beklediğim bu değildi, duymaya hazırlandığım şey bu kadar ağır değildi. Ağzım bir karış açık, gözlerim yerinden fırlayacak kadar irildi, soluklarım neşterle kesilmiş haldeydi. Bembeyaz oldu yüzüm.

"Ya... Yaşıyor mu peki?"

Başını olumsuz anlamında salladı. Yerimden nasıl fırladığımı ve elim ayağım buz tutup titrerken soluk soluğa, "Yalan bu! Sana neden inanayım?" diye bağırdığımı hatırlamıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birini öldürmezdim ben. Kaza ile olmalıydı. Yoksa… yapamazdım. Bir cana kıyamazdım ben.

"Beni kandırıyorsun."

Ayaklandı. İri bedeni üzerime hükmederek gölgesiyle ezdi. O bir adım atınca, "Yaklaşma…" diye bağırdım korkuyla. Yaklaşması ölüme dokunmak gibiydi. Üzerime gölgesi düştükçe soluğum genzime tıkanıyordu. Bu korku daha evvel yaşadığım hiçbir korkuya eş değer değildi.

"Lanet olsun, sen benim karımsın!"

Bu ürkek tepkimden sebep gözleri ateş saçıyordu ve ben ağlamaklı gözlerle ona çaresizce bakarken, sadece korkuyla sayıklıyordum.

"Ben hatırlamıyorum. Olamaz!"

Benim bu ürkmüş halim onda bir şeyleri tetikledi ve birden öfkesinden kurtulmak istercesine silkelendi. "Bırak hatırlatayım," dedi yumuşak sesiyle. Şimdi daha ılımandı sanki. "Sana güzel günlerimizi hatırlatayım. Hem korkma, nefsi müdafaa sayıldı olay, sen aylarca komada yatıp hafızanı kaybedince de düştü. Üstelik aylarca yoğun bakımda kaldın."

"O zaman babam beni neden kaçırdı?"

"Vicdan azabı çekme diye. Bir yıla yakın kaldın hastanede, zaten bir şey hatırlamıyordun, her şeye yeniden başlarsın diye düşünmüş olmalı."

"Ama bu çok çirkin bir şey!" diye homurdandım. "Babam böyle vicdansızlıklar yapmaz. Bir can gitmiş, iyi ya da kötü." Kaşlarımı çattım kafa karışıklığıyla… "Üstelik her şeye verilecek bir cevabınız var ama söylediklerinize beni tatmin etmiyor, yalan söylemediğinize nasıl inanayım?"

"Benimle gelerek, zamanla göreceksin, hepsi doğru. Üstelik bir şey daha var."

"Ne... Ne var?" dedim korkuyla kesik kesik. Daha ne olabilirdi ki?

"Geldiğinde görürsün, böyle birden söylenmeyecek bir şey."

"Evliliğimden daha şok edici olmasa gerek."

"Daha sarsıcı olacağı kesin."

"Korkutuyorsunuz beni."

"Korkma, sevineceğin bir şey, gördüğün an anlayacaksın."

Aklım iyice karışmıştı, dahası mı vardı? Dahası ne olabilirdi ki? Bir süre sonra onunla yaşadıklarımızı anlatırken, sorularıma tek heceli kelimelerle cevap veriyordu. Aklımda hâlâ anlattığı hikâye dönerken, nefesimin daraldığını hissettim. Elim boynumda gezindi çünkü ensem tehlike sinyalleri verircesine ürperiyordu.

"Gelmek istemiyorum. Sizi tanımıyorum bile. Bu fikrinizden caydırmanın imkânı yok mu?"

"Hayır," dedi tek seferde. İtiraz kabul etmediğini belli eden gözleri öfkeyle parladı. "Seçim senin. Ya benimle evine gelirsin ya da başına gelecek şeyler için sorumluluk kabul etmem."

"Başıma ne gelebilir ki?"

"Aşiret. Sen nerede doğduğunu da unuttun sanırım. Çocukluğunu unutmadığına göre, nasıl topraklarda yaşadığımızı da unutmamış olmalısın! Şu ana kadar onları zapt ettim ama bundan sonra zapt edebileceğime garanti veremem. Bilirsin, işgüzar çok insan var. Birisi ***ağamın namusu*** der çeker vurur seni ya da babanı! O yüzden, artık aklını başına al."

Tatlı tatlı tehdit ediyordu beni. "Siz bir canavarsınız!" dedim bir adım gerilerken. "Zorla mı? İnsan değilsiniz. Ne demek namus diye vururlar sizi?"

İşaret parmağını uzatıp başımı dürterken, "Karımsın. Hatırlamasan da her anlamda bana aitsin. Buraya sok bunu," dediğinde kaba hareketi midemi kastı. Elinin altında korkuyla sinerken bir yandan da kolumla elini geriye ittirdim. "Bekâr kızlar gibi özgür yaşayamazsın, sen evli bir kadınsın Sevda. Kaza geçirmeseydin belki de çocuğumuzla..."

Soluksuz halde öfkeli adamın yüzüne bakarken, "Peki ama ya benim, yani... bizim..." Sözümü tamamlayamayarak kıpkırmızı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kesilip yarım bıraktım. "Bu kadarı fazla benim için, ben daha bu yaşamıma alışamazken, nasıl bir kadın gibi davranırım?"

Bana dikkatle baktı ve sanki bir lütuf verir gibi, "Bu konuda her şeyi düşündüm. Tamam, eskisi gibi olmamız biraz zaman alacak, eski mutlu günlerimize hemen dönemeyeceğiz ama zamanla her şey yoluna girecektir," diye vaat etti.

"Ya seni istemezsem?"

"Aşiret artık baba olmamı dört gözle bekliyor. Erkek evlat şart Sevda..."

"Bana ne bundan?"

"Karım sen olduğuna göre, bu işten öyle kolay sıyrılamazsın."

"Kuluçka makinesi değilim. İnsanım insan. Bana yaklaşırsan seni hadım ederim." Hırsla dişlerimi sıktım. "Hem madem ağasın, üzerime kuma al, izin veriyorum işte. Valla ses etmem, bana ne!"

Şaşırmış bir parıltı yanıp söndü gözlerinde ve eğlenmiş gibi çapkınca kıvrılan dudağının kıyısıyla güldü. "Kuma değil, karımı istiyorum ben! Kadınımı..."

Ve sonra birden ciddileşti, eski sert haline döndü. Dengesiz miydi bu adam, çift karakterli miydi? Ne kızdığı ne de keyiflendiği belliydi.

"Beni şartları hatırlatmaya zorlama Sevda," dedi tek seferde uyararak. "Sadece karım olarak bazı hakların var, o kadar. Bedenin de, aklın da benim, saygın da bana ait. Hatta ben ne istersem öyle olacak."

Müthiş bir öfkeyle ayak diretirken, "Umarım hiç çocuğum olmaz!" diye bağırdım.

"Sanırım bu konuda geç kaldın."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" dedim soluksuz halde, sanki yer ayaklarımın altından kayıyordu. Olasılık bile olsa bunu düşünmek istemiyordum.

"Benimle tartışma, sen zararlı çıkarsın," dedi hırlayarak. İri bedeni gölgesini yüzüme düşürerek yanıma sokulunca, irkildim.

Elini kaldırıp '*sakin ol*' işareti yaptı. "Bak, sana öyle delice âşık bir adam değildim ama zamanla sevdim. Saydım!"

Bu sözlerden sonra bu işin görücü üslü bir evlilik olduğuna kanaat getirdim! Başından beri ona âşık olduğumu ama aslında onun beni sadece sevdiğini söylemeye çalışıp durması, bana başka düşünce seçeneği vermiyordu. Ben aşksız evlilik mi yapmıştım? O kadar mı dönmüştü salak gözüm? Aşk kör mü etmişti beni? Bir umutsuzluk dalgasının bütün bedenimi kapladığını hissettim. Demek denilenler doğruydu; aşkın gözü kör, kulağı sağırdı.

"Ama sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum," dedim sonunda üzgünce.

"Sorularını cevaplamaktan hiç kaçınmam," dedi başını kaldırarak. "Yirmi dokuz yaşındayım. Üç kardeşten ortanca olanıyım." Sanki hatırlıyor gibiydim buna dair bir şey ama ne abiye ne de ona dair bir şey hatırlamıyordum. Nisa ise sisli bir hayaldi. O konuşuyor ben susuyordum ve o ana kadar durgun halde dinliyordum.

"Babam bir gece evden çıktı ve bir daha geri dönmedi."

Babam bir gece evden çıktı ve bir daha geri dönmedi.

Kulağımda bir uğultu, sinemde bir ağrı hissettim. Elim bilinçsizce sineme gitti, kalbim hızlanmıştı. Bu konuşma zihnimin gerisinde, farklı bir sesle yankılanıyordu. Daha evvel duymuştum. Zihnimdeki dudaklar kıpırdanıyor, tek tek kelimeleri sineme batırıyordu. Yemin edebilirdim. Aklımın daha fazla karışmasına izin vermeden, onu dinlemeye koyuldum yeniden. "Abim uzun süredir hapiste ve ben Saraçoğlu aşiretinin ağasıyım."

Ağzım açık dinliyordum, aşiret ağası mı demişti? Bu devirde var mıydı bu saçmalıklar? Gerçi doğruydu. Doğuda ileri gelen zengin aileler hep bir şeylerin aşireti, bir aşiretin kollarıydı.

Gergin bir sesle, "Peki biz dönünce ne olacak?" diye sordum.

"Korkma, sana zaman tanıyacağım. Bir süre bana alışmana izin vereceğim. Hafıza kaybına anlayış göstereceğim. O kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kötü bir insan değilim. Her ne kadar kaza geçirmeden evvel yaptıklarınla beni kendinden soğutup, canımdan bezdirsen de seni severdim."

"Sever miydin?" dedim şaşkınca. "Sana ne yaptım ki ben?"

"Bence konağa döndüğümüzde geçmişini pek kurcalama Sevda, o zaman insanların sana nasıl da tiksintiyle baktığını görürsün."

"Ben ne yaptım? Açık ol!"

"Herkes beni aldattığını konuşuyordu," dedi ters bir sesle. "Eğer kanıt bulsalardı seni öldürürlerdi. Namus cinayeti diye yok olup giderdin. Tabii ben inanmadım!"

Elim telaşla saçlarıma dadandı. Bu bir film, bir kâbus, bir roman sahnesi olmalıydı. Söyledikleri akıl kârı değildi. Anlattığı kadın benim fıtratıma tersti, tamam geçmişi unutabilirdim ama kişiliğimi nasıl yok sayardım? Resmen benimle oynuyordu ya da ciddiydi. Allah'ım yapmış olamazdım, ben kocamı aldatmış olamazdım. Yapmazdım! Ondan ya da insanlardan korkmasam bile bu günaha girmezdim. Allah sevgisi vardı. Sapıtmış olamazdım. İrademi bilirdim, aşkımdan ölsem bile haram olan birine bedenimi sunmazdım. Yutkunarak, "Yapmamışımdır," dedim. Kısık sesle, "Yapmadım değil mi?" diye sordum. Kendime bile yabancı olmuştum. Korkuyordum. Ağlayacaktım.

"Bak ben geçmişi unutmaya hazırım..." dedi lafı dolandırıp aklımdaki soru işaretlerini harlayarak. "Yaptın ya da yapmadın diye hesap sormaya gelmedim buraya, sen de biraz gayret et. Ben geçmişi unutmaya razıyım, sen de unuttuğunu kurcalama, yoksa... En çok sen acı çekersin!"

Elimi ağzıma kapatıp acı içinde inledim. Onu aldatmış mıydım? Yapmamışımdır. Peki zihnimde beliren ve sürekli düşüncelerimi istila eden adam kimdi? Yoksa kocamı o adamla mı aldatmıştım? Gamzesini çökerten ama yüzü olmayan, bana '*Akşam Gözlü Sevda'm*' diyen adamla mı aldatmıştım onu? Ben kendimi tanıyordum ama ya eski Sevda yaptıysa! Aşkın insanlara neler yaptırdığını duymuştum.

"Seni sevdiğimi söylemiştin."

"Demek ki sevgiler bitiyormuş," dedi gözleri uzaklara dalarak.

"Ben..." dedim elim ayağım buz kesip titrerken. "Ben..."

"Kapatalım bu konuyu, o zaman seni her an öldürebilirim."

Bana olan bu kaba tavrı, gösterdiği bu tahammülsüzlük haklı öfkesinden mi kaynaklanıyordu? Öfkesi bundan dolayı mıydı? Onu üzmüş müydüm? Onurunu mu kırmıştım? Haysiyetsiz mi olmuştum? Yapmazdım. Ya yaptıysam! İnsanoğlu çiğ süt emmişti, asla kelimesi o yüzden âdemoğlunun fıtratına yazılmamıştı.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyordum. Tam bu sırada Uras yerinde kımıldandı ve bütün o tatsız duygular canlanıverdi. Korkuyla ciyakladım. Sanki karanlıktan uzanan bir el boğazımı sıkıyordu, soluksuzdum... Sanki üstüme atlamış bir sırtlan varmış gibi çaresiz kalmıştım. Gözlerim adaleli vücuduna ilişince o korkular yeniden benliğimi sardı.

Daha önce hiç kimseyle aynı yatakta uyumamıştım. Yani bu adam kocamdı, kesin uyumuştum ama uyuduysam bile hatırlamıyordum işte.

"Uzak dur lütfen..." dedim ağlamaklı sesimle, ağzının içinde bir şey varmış gibi dişlerini sıkıp burnunu çekerek omzunu silkti ve uzaklaştı.

"Hadi şimdi uyu, öğlene de hazır ol, gelip alacağım seni," dedi ve beni korkuların içine salarak gitti. Donup kaldım. Zaman da benimle birlikte dondu ve ben sanki bir boşlukta asılı kaldım.

***

Babam o gece eve gelmedi, annemi yatırdım ama uyuyamadım. İçimde bu sefer bildiğim sıkıntının izleri vardı. Böyle rüyanın en güzel yerinde, üzerime karabasan çökmüş gibi nefessiz kalıyordum.

Güneş çoktan doğmuştu babam eve geldiğinde. Ben de şu anda akıp giden bir ömrün nefesleriyle buğulanmış pencerenin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önünde oturup, sabırla babamın bana anlatacağı konuyu bekliyordum. Canım çekilmiş gibiydi. Ruhum daralmıştı. Uras denen adamın anlattıkları doğru olabilir miydi? Hem yalan söyleyerek ne kazanabilirdi? Amacı ne olabilirdi? Valizlerimizi hazırlamıştım ama işin açığı bunu yaparken yanıma pek bir şey almayarak geri geleceğimizi düşündüğümden, sadece babamın sözüne itaat etmiştim. Elim ayağıma dolanıyor, sebepsiz bir panik bedenimi yokluyordu. Bu sabah berbat görünüyordum, her zaman dikkat ederdim kendime oysa... giyinişime, yüzüme, duruşuma ama bu sabah öyle değildi, pejmürde halleydim. Hayatım sanki ellerimden sabun misali kayıp gidiyor ve ben tutamıyordum.

Gerçi hatırladığım kadarıyla öyle sükseli, unutulmaz ve aşırı mutlu bir hayatım da yoktu, dilediğim gibi deli dolu, romanlara ilham olacak şekilde olağanüstü bir yaşam sürdüğümü de sanmıyordum. Galiba daha çok değerli bir hisse senedi gibiydim, yani babam öyle derdi çocukken: *"Yatırımımı iyi yaptım, yaşlanınca kazancım olacak bu kız."* Gülümsedim, bugün ilk defa bir şey gülümsetti beni. Babamın sınırsız sevgisi... Ben başkası için ne olursam olayım, babam için dünya olmaya devam edecektim.

Ben kimseydim aslında ama herkestim.

Genel anlamda duygularım dengeli, çıkışları inişlerinden fazla olmayan biriydim. Belki de yıllar içinde kademeli olarak herkesin gözünde yükselen biri olmuştum. Mesela kendimi pek sevmezdim. Öyle özel biri değildim. Kimsede olmayan meziyetlerim yoktu mesela. Sıradan fikirlere sahip, berbat sesi olan ama şarkı söylemeden duramayan, kitap okumayı seven, her karaktere âşık olup her şiirden kendine pay biçen ama her şarkıyı âşık olmuş bir hisle dinleyen, aslında amacını bilmeyen... sıradan bir kız ve sıradan bir yaşam süren insancıktım. Sayfalar dolusu kitaplar ardımda miras kalmayacak, adıma ithaf edilmiş bir anıt falan da olmayacaktı. Mesela kimse bana

şiir yazmamıştı hatıra kalacak. Belki de yakın zamanda ismim hafızalardan silinip gidecekti.

Hayatta yaptığım tercihler ve bu tercihlerin beni sürüklediği yerle ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu ama yine de hayata karşı kendime biçtiğim rol, kesinlikle kötü değildi. Ne okuduğumu ya da ne olmak istediğimi hatırlamıyordum ama okumanın bir zamanlar amacım olduğunu hissediyordum. Çünkü üniversite bitirmiş bir öğretmen adayıydım, her ne kadar okuduğum mesleği unutmuş olsam bile ben bir amaç için dirsek çürütmüştüm.

Babam eve geldiğinden beri sessizdi, gözlerinin altı uykusuzluktan mor halkalarla çevrelenmişti. Tam konuşmak için cesaretimi toplayıp karşısına geçtiğimde, elini kaldırıp susturdu beni ve gözlerime baktı.

"Ellerim kollarım bağlandı. O kadar çok denedim ki seni o dünyadan koparmayı... O kadar çok savaştım ki elimden kayıp gitmemen için..." diye başladı pişmanlıklarına.

Usulca yaklaştım yanına, ellerimin içine aldım titreyen iri, nasırlı ellerini. Öptüm, koklayarak yanağıma yasladım avuç içlerini. Zaman kayıp giderken avuçlarımdan, "Ben seni üzerek mi evlendim?" diye sordum sonunda.

"Evlenmiştin!"

"Peki başını yere mi eğdim?" dedim kısık bir sesle. Korkuyla ve utançla cevabı bekledim. Bir kız için babasıyla bu konuları konuşmak ne kadar zordu ama benim konuşacağım babamdan başka kimsem yoktu. Anneme soramazdım, sorsam da cevap alamazdım. Annem bana cevap veremeyecek kadar acizdi, o zaten benim bebeğimdi. Gerçekleri bana olduğu gibi anlatacak babamdan başka kimsem yoktu.

"Sen ne yaparsan yap..." dedi babam alnımdan öperken. "Ben bilinçli yapmayacağını bilir, evladımla hep onur duyarım, çünkü bilirim benim kızım babasının yüzünü yere eğmez, isteyerek hata yapmaz. Cana kıymaz, kalp kırmaz, harama bakmaz, yalana dil uzatmaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yapmam babam, üzmem sizi," dedim gözlerim ağlamayı huy edinmiş halde sulanırken.

"O zaman şimdi de üzme kara kuzum, hadi hazırlan. Kaçmak çözüm değil madem..." dedi sözlerinin kalanını ben tamamladım içimden: *"Yazgıya boyun eğelim."*

Ne kadar acı bir sözdü; yazgıya boyun eğmek!

***

Gitme zamanım gelmişti. Pencere başında oturduğum yerden kalkıp odanın içinde bir tur attım, yüzlerce kez okuduğum defteri almak için çalışma masasının önünde durdum. Bu sefer defterin içini karıştırmıyordum. Onun yerine defteri kolumun altına sıkıştırarak gitmem gereken yere doğru yola koyuluyordum.

Kapının önünde gelişimi bekleyen kişiden korksam bile, çaresiz olmadığımı biliyordum. İçimdeki bir güç beni ayakta tutuyordu. Kendimi koruyacak kadar gücüm, ailemi üzmeyecek ve bu kaçıştan kurtaracak kadar direncim vardı, biliyordum. Babamla ayaküstü konuşan adam, şimdi bedeninin kıvrımlarıyla aynı şekli almış olan koltukta sessizce oturuyordu.

Odama izinsizce dalan adamların taşıma işi artık bitmek üzereydi. Annemin nemli gözleri de hâlâ üzerimdeydi, çaresizce ağlıyordu. Biz odadan çıktıktan sonra babamın hıçkırıklarını duyacağımı biliyordum.

Sonrası, sonrası kâbus gibi gerçekleşecekti. Onlarsız bir hayatı kabullenemezken ben, başkalarının insafına terk ediliyordum. Bilmediğim bir memleketin insanıydılar. Bizi almaya gelen adamlar valizimi toparlarken, babam nefret ederek baktığı kocamla beni göndermek zorunda kalırken, gözlerindeki son bakışı asla unutamayacağımı anladım.

"Annemi getir baba, annemi getir bana."

Giderken dilediğim tek dilekti bu. Ondan istediğim son şeydi.

Başını salladı babam. Sanki içimin bir parçasını koparıp alıyorlardı, annemi değil çocuğumu bırakıyormuşçasına acılıydım

çünkü uzun süredir annem benim çocuğumdu. Bakımı, sevgisi... Şimdi kim bakacaktı ona, yemeği, temizliği, özel ihtiyaçları nasıl karşılanacaktı? Kimse benim gibi şefkat göstermezdi ki. Babam çalışırken ona kim sahip çıkacaktı? Çaresizlik ne zordu. Her kadın annesinden ayrılacağı için elbette üzülürdü ama ben annemden ayrılacağımdan daha çok, ona yardımcı olamayacağım diye hıçkırıyordum.

Fakat toparlanmalıydım. Öyle de yaptım, sakin ve iradeli oldum. Annemin sessiz yakarışlarını, babamın çaresiz halini asla unutamayacaktım. Onlara hasret olup ayrılırken, gurbeti araya ekmeye hazırlanıyordum. Güçsüz olmamalıydım. Ağlamaklı, korkak ve tırsak değildim zaten. Garip bir şekilde güçlü hissediyordum kendimi. Henüz bayılmamış, hiç tanımadığım insanların bana tepeden bakan küçümseyici hallerine rağmen haykırarak feryat etmemiştim. İlk defa deneyimlediğim uçma girişiminde, uçağa binerken de sessizdim, arabaya binip hiçbir zaman evim olmadığına inandığım yere giderken de...

Büyük şehirlerin büyük caddeleri, büyük kaygılarla gelişime çaresizce katlanırken, insan selini aşarak geldiğimiz bu yerde hatıralarımın gömülü olacağını hiç sanmıyordum. Babamın hiçbir şey söylemediği ve despot olduğunu keşfettiğim, kayınvalidemin inadıyla bir gün bile geçinemem dediğim halde, derhal yola serilmiştik.

Hiç tanımadığım bir ailenin ilk gelini ve henüz varlığından haberimin olmadığı bir dünyanın esiri olarak zorlandığım bu yolculukta, beni teselli eden, elimi sımsıkı tutup bırakmayan sadece Nisa oldu. Garip ama çocukluğumun masumiyeti bir film şeridi gibi zorlarken zihnimi, geçmişe dair hiçbir anının canlanmaması beni ürkütüyordu. Ailem bizden bir hafta sonra gelecekti. Toparlanmaları ve burada onlar için hazırlanan evin zaman alması sebebi ile, böyle bir karar verilmişti.

Hiç istememe rağmen babamın inadına galip gelen bir kâğıt parçası olmuştu. Havaalanında ilk defa gerçek olduğunu anladığım nikâh cüzdanımı gururla gösteren kayınvalidem,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hafızasını kaybetmiş evli bir kadını, evinizde zorla alı koyduğunuzu emniyet teşkilatına bildirmek bizim aile vazifemiz olurdu. Eşine sahip çıkmak ise oğlumun kocalık hakkıdır, sen doğru olanı yaptın Ahmet Efendi. Eşini bir başına koymadın." demişti.

"Şimdi siz bu haklı nedene dayanarak mı elimden alıyorsunuz kızımı?"

"Ahmet Efendi, bizi mahkeme salonlarında yormayın. Arkamızdan saçma sapan iş çevirmeyin, kızınızın karışık kafasını daha fazla karıştırıp üzmeyin isterseniz. Siz tatlılıkla bize izin verin, biz de tatlılıkla onu bağrımıza basalım. Yoksa iki tarafın da canı, dönüşü olmaksızın yanacak!" dediğinde, babamın ilk defa elinin kolunun bağlandığını ve yanlarında getirdikleri avukatla yaptığı görüşmeden sonra, sessizliğe katlandığını gördüm.

Kayınvaliden denen kadınla babam sessizlikleriyle çatışıyordu. Babam isteksizce verdi beni onların eline ama giderken güçlü olmamı ve ne olursa olsun üzüldüğüm herhangi bir şeyi kendisine haber vermemi istedi.

Versem ne olacaktı? Beni kurtaracak mıydı, geri mi alacaktı? Bu umuda kapılmayacak kadar çok şey görüp duymuştum iki günde. Bu aileden beni ölüm dışında başka ne kurtarabilirdi ki? *Kocaman bir aşiretin ağasıyım* demişti adam. Aşiret ne demek bilirdim, sorumluluklarını, gereksinimlerini de bilirdim. Çok kez okumuş, çok kez duymuştum.

Düşünmeyecektim. Artık çok geçti… Uçaktan inmiş, bizi bekleyen araca binmiş gidiyorduk. Çaresizce iç gererken elimi okşayan narin ellerle bir an irkildim.

"Hatırlıyor musun buraları?" diye sordu Nisa buruk bir keyifle. Ben camdan bakarken dalmıştım, o ise beni dışarıyı izliyor sanmıştı. Nisa'nın güzel yüzüne bakarken içimin kaynadığı doğruydu ama hatırlayacağımdan emin olamadığım sokaklara bakarken nedense ruhum üşüyordu.

"Garip, sanki daha geçen yıl gelmişim gibi yakın hissediyorum kendimi, aynı anda kaçmak istermişim gibi de ürkütücü."

Bir an durakladım ve ciddi bir tutumla, "Kötü bir şey olmadı değil mi geçmişte?" diye sordum. Evet, bir şeyler anlatmışlardı ama daha fazlasından korkuyor, neyle karşılaşacağımı henüz bilmiyordum.

"Ne olabilir ki?" dedi gözlerini kaçırıp ellerini ellerimden sökerken. Bu hareketi şüphelerimin bir kurt gibi içimde kıvranmasına sebep oldu.

"Peki sen nerede yaşıyorsun?" dedim aynı üzgün sesle.

"Buraya yakın değil, İstanbul'dayım ben."

"Gidecek misin hemen?" dedim garip bir korkuyla.

"Biraz kalırım, seni buldum hemen gider miyim?" Biraz duraksadı. "Sahi hiç mi anın yok geçmişten?"

Bakışları merakla yüzüme odaklandığında, "Çocukluğuma dair bile çok fazla şeyi hatırlamıyorum, sadece bazı şeyler geliyor zihnime ama onlar da çok bulanık, sisliler," dedim dürüstçe. "Terbiye ve görgü kurallarını bile en baştan öğrenmek durumunda kaldım desem yeridir."

"Olsun," dedi gülümseyerek, keyfi biraz yerine gelmişti. "Ben sana her şeyi anlatırım. Daha güzel anıların olacak buna inanıyorum."

"Nasıl bu kadar iyi dost olduk?" diye sordum.

"Çocukluğumuzdan beri hiç ayrılmadık. İlköğretimden sonra liseyi de birlikte okuduk ama sonra üniversitede ayrıldık, sen öğretmen olmak istiyordun ben…" Biraz duraksadı. "Ben hemşire oldum."

"Oldun mu?" diye sordum merakla. Başını salladı.

"Ama ben lise yıllarımıza dair de bir şey hatırlamıyorum, yani kendimi hatırlıyorum ama sen yoksun mazide."

"Önemli değil, zamana bırakalım."

Sonra tekrar sokuldu ve sesini biraz daha kısıp fısıltı ile devam etti sohbetine, zira aracın içerisinde bizi dinlemek için kabaran kulaklar, bu duyduklarından hoşlanmayabilirlerdi. Saygısından utanarak sesini daha da alçalttı ve konuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Okulum bitti, hatta ikimizinki birlikte bitti. Sen benim nişanıma gelmiştin… O nişan…" deyip kısa bir an sustu ve yüzü değişerek, "Her neyse… Ben evlendim işte sonunda." Nişanından bahsederken gözleri derinleşti, bu onu üzen bir olay mıydı yoksa kötü bir anımız mı olmuştu anlayamadım.

Nisa hemşire olmuştu ama ben öğretmenlik ile alakalı hayallerimin hiç birini hatırlamıyordum.

"İnanmıyor musun?" dedi somurtarak ve sonra muzipçe göz kırptı. "Birimiz öksürdüğünde diğeri bilirdi."

Garipti, ona karşı içim sımsıcaktı ama bahsettiği yakınlıklardan hiçbirisini hatırlamıyordum. Ön koltukta sessizce oturan kocamın varlığı beni geriyordu. Ne kadar sohbetin içinde unutmak istesem de kendimi, gerçek yüzüme gün ışığı gibi vuruyordu. Nisa'nın yanında sessizce duran kayınvalidemin kibirli bakışları ürkütücüydü. Âşık olarak evlensem hatırlar mıydım ya da zorla evlensem? Kocama dair neden hiçbir şey anımsamıyordum?

Araç boş sokaklardan usulca ilerlerken, büyük bir merakla etrafa bakmaktan ileri geçemiyordum. Hayatıma ne olmuştu? Ben neler yaşamış, neler hissetmiştim? Kocaman bir boşluk… Keşke o boşluğu doldurabilseydim. Keşke…

Araba büyük bir konağın girişinde durdu. Aracın kapıları sesli bir şekilde açılınca, ürpertiler bedenime üşüştü. Herkes çıkıp ben araçta kalınca, kapıya kolunu yaslayan kocam zebella gibi kapının girişine dikildi.

"Kucağıma almamı ister misin?"

İlk önce anlayamadım ne dediğini, sonra algıladığım alayıyla kendime gelip surat asarak çıktım dışarı. Bu alayı kızdırmıştı hislerimi. Bakışlarım ucu bucağı görünmeyecek gibi duran konağa kayarken, kapı açıldı. Daha kapının önünde başlamıştı beklentinin gözleri. Nisa koluma girdiğinde, kayınvalidem yüksek bedenini asil bir gösterişle eve soktu. Biz de arkasından yöneldik.

"Allah'ım varlığını ve desteğini benden ayırma," derken besmele çekmeyi ihmal etmedim. Biliyordum, herkes terk etse bile Allah terk etmezdi beni.

İçeriye girdiğimiz an kapının girişinde beliren ufak bir topluluk bana, sanki uzaylı görmüş gibi merakla bakıyordu. Kimi elinin altından, kimi bıyık altından konuşup aralarında fiskos yapıyorlardı. Gözleri beni kesti, biçti, suçladı.

"Kibar!" dedi kayınvalidem gür bir sesle. Bakışlarım Kibar denen kızı ararken, o yaşını almış biri olarak elinde bir kız çocuğuyla çıkageldi. "Emanetini artık sahibine teslim et!"

Emanet derken, neden bahsediyordu? Anahtar falan mıydı? Bakışlarım merakla Kibar denen orta yaşlı kadına ve yanındaki şirin kız çocuğuna kaydığında, kadın ürkek bir tutumla kızın elini bana uzattı.

Kumral saçları, yeşil gözleri olan bu ufaklık, ne şirin, ne tatlıydı. Göğsümden bir şeyler havalanmış, ellerim ona farkında olmadan uzanmıştı. Kaç yaşındaydı, üç mü, yoksa daha mı ufaktı?

"Merhaba," dedim çocukça bir selamla. Kollarını açınca kucağıma aldım. Ne samimi bir çocuktu. Beni daha ilk defa görmesine rağmen, kucağıma kurulmuştu. Kız tırnağını ağzında evirip çevirirken, gülümsedim.

"Adın ne senin?" dedim ufaklığın yanağına dokunmaktan kendimi alamazken. Herkes gözlerini kırpmadan bize bakıyordu, kendimi garip hissettim ama aldırmadım.

"Kızım, annene adını söylesene…" dedi Uras denen adam içimi iğneleyen sesiyle.

Belime tekme vursa ancak bu kadar acır ve soluğumu keserdi. Kollarım gücünü yitirdi. Olduğum yerde donup kaldım. Zaman durdu, hayat durdu, etrafımı bir karanlık kapladı. Kollarımda tuttuğum kızı bırakırken, çocuğu karpuz hızında yere düşürecektim. Annesi mi? Ben mi? Soluğum gibi, kalbim de atmayı kesti. Etrafımdaki kalabalık konuşurken sesleri uğulduyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve uzaklaşıyor, bacaklarımdan güç çekiliyor, elim ayağım boşalıyor, dengemi kaybeden bedenim kocam olduğunu iddia ettiği adamın kollarına kayıyordu.

"Kı... Kızım mı?" dedim kendime gelmeye çalışarak.

"Kızın ya..." diyordu kulağımda çınlayan bir ses. Kayınvalidemin kınayan sesiydi bu. "Hadi her şeyi unuttun da, şu yavruyu nasıl unuttun? İnsan evladını hiç mi hatırlamaz?"

Sesi uzaklaştı, her ağızdan çıkan konuşma kafamın içinde uğuldadı ve gözlerim ürkekçe Kibar denen kadının bacaklarının arkasına saklanan kıza kaydığında, yer ayaklarımın altından kaydı.

Benim bir kızım mı vardı?

4. BÖLÜM

Harlanarak kül olan yüreğe,
üfleyerek can veren umudum var.

Üzerimde beyaz bir gelinlik vardı, trafiğin ortasında öylece kalakalmıştım. Araçlar yanımdan hızla gelip geçiyordu, korkudan mı yoksa endişeden mi titrediğimi bilmiyordum. Hava soğuktu, yüzüme savrulan beyaz duvak, ellerime kına gibi nakışlanmış kan vardı. Adım atmaya da korkuyordum, kalkmaya da... Araçların arasından koşarak kenara çıkmaya da gücüm yoktu. Kıpırdayamıyordum. Can tatlıydı, ölmek istiyor, ölmeye bile korkuyordum. Hıçkırarak, "Yardım edin!" diye bağırdım. Kimse beni duymuyor, kimse bana yardım etmek için aracını durdurmuyordu.

"Yardım edin!"

Sonra adımı duydum, biri bana sesleniyordu.

"Sevda'm!"

Hızla başımı çevirdim. Tenimde soğuğun tokadı, başımın üstünde feryat eden göçmen kuşlar... Ses kesilmişti. Etrafıma bakındım, kimse yoktu. Sonra sisler kalktı, araçların ilerisinde onları gördüm. Kocam denilen adam; Uras ve elini sımsıkı tuttuğu minik kız çocuğu boncuk gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ufacık elini kaldırdı. "Anne..." dedi gel işareti yaparak. Gülümsüyordu. İçim garip oldu. Bacaklarım titriyor, nefesim daralıyordu. Ona gitmek istedim ama araçlar çok hızlıydı. İlk adımımda, önümden hızla geçen aracın korna sesiyle ürktüm ve geriye çekildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anne gel..."

"Kızım!" dedim garip bir şekilde, içimdeki korku titrek bir meşaleye döndü. Tam eteğimi toplayıp ona koşmak, kucaklamak, koklamak istemiştim... tam adım atıyordum ki, "Sevda'm," dedi yine o ses. "Sevda'm. Gitme!"

Sislerin içinden gelen kısık bir sesle, "Unut onu, dinsin içindeki fırtına," diyordu.

Sağımda içimi titreten ses, solumda vicdanımı biçen bakışıyla kızım!

"Sevda'm gitme!"

Arkamı döndüm, kimse yoktu. Hayal mi etmiştim, sanrı mı görmüştüm?

"Anne..."

Tekrar hızla öne döndüm. Bakışlarım minik kızda, hipnotize edilmiş gibi öne atılırken, heyecanlanan gözlerim elini tutan iri ellerin sahibine kaydı. Elimi tutuyor ama bedeni sisler arasında duruyordu. Olduğum yere mıh gibi çakılıp kalıyordum.

Uras denen adamın sinsi gözlerindeki soğukkanlı parlaklık ve dudaklarındaki kıyıcı sırıtma beni ürkütüyor, aynı zamanda üşütüyordu. Sonra birden bileğimi tutan el bıraktı beni, sislerin arasına çekildi. Araçlar azaldı, yol boşaldı. Kızı çekiştirerek uzaklaşmaya başlayınca kocam denen adam, korktum, peşlerine düşmek istedim. Arkamdan iplerle bağlanmış gibi zorla öne doğru adım attım ve ipler koptu bir anda, yolun ortasına düştüm.

"Sevda'm."

Arkamdan gelen sesle içim ürperse de, sanki bir hayalete sırt çevirmişim gibi, o sese sırtımı çevirdim. Bana elini uzatan çocuğun eline uzanmak için ayaklandım. Tam parmaklarımız birbirine dokunacaktı ki, "Akşam Gözlüm," diyen sesle, olduğum yerde donup kaldım. Sırtımdan aşağı o bilindik ürperti salındı. Saçlarım başımın üstünde hareler oluşturarak savrulurken, arkamı döndüm. Sisler aralanmaya başlamıştı.

Artık oradaydı. Yolun karşısında. Hızla akıp giden trafiğin gerisindeydi. Üzerine oturan siyah takım elbiseyle duran heybetli bedenin, iki yanında yumruk olmuştu elleri. Sessizce dikiliyordu. Ama net göremiyordum. Yüzü yerdeydi, omuzları çökmüş, başı eğilmişti. Aramızdan hızla bir araç geçerken, elini kaldırdı. "Seni çok özledim." dedi ve fısıldadı. "Akşam Gözlü Sevda'm."

İçimde ağlama isteği uyandırmıştı. Dudaklarım titredi. Hıçkırmak için aralandı dudaklarım.

İçimden kopup giden sen miydin?

Dudaklarımdan dökülen isimle titredim. "Gamzeli'm," Havada kalan elimi yakalayan adamın sertliğiyle, bakışlarım ona döndü. Yeşil gözlerinde galibiyet kazanmış bir bakış, dudaklarında cehennemin izleri vardı. Uras'ın öfkesi sinemi dağladı.

"Benimle geliyorsun sevgilim."

"Hayır!"

Arkadaki adamın sesi kalbimde çınlarken, "Hayır gelmem seninle, onunla gitmeliyim," diye haykırdım.

"Gidemezsin, benim karımsın," dedi dişlerini sıkarak Uras, artık öfkesi burnundan taşan azgın bir boğaya benzemekteydi. "Artık çok geç. Kadınımsın."

Araçlar etrafımızdan akarken, *Akşam Gözlüm* demişti. Duymuştum, onca zamandır hasret kaldığım sözcüklerdi bunlar, biliyordum, benim için geliyordu. Elimi çekiştirerek beni peşinden sürükleyen kocamdan kaçmaya çalıştığım anda, Uras durdu ve göz göze geldik.

"Ya ben, ya da hiç kimse! O zaman öl!"

Daha şaşkınlıkla irkilemeden elini omzuma koydu ve ayağımın altındaki yer çekildi. Kaldırımda dengemi kaybettim ve kollarım havada kulaç atarken geriye doğru, bir aracın kornasıyla kaykıldım.

"Hayır..."

"Hanımım..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir el nazikçe omzumu silkiyordu. Gözlerimi açtığımda karşımda beklediğim görsel yoktu. Karşımdaki kadının başında yazması, yüzünde gün yanığı vardı. Capcanlı şaşkın bakışıyla orta yaşlı bir kadındı. Ürkekti, ne yapacağını bilmez halde tedirgindi. Etrafıma bakındım. Kâbustu. Korkunç bir kâbustu bu! Ne biçim bir rüyaydı öyle? Gerçek gibiydi. Yoksa Uras denen adamın söyledikleri, gerçek miydi? Evliyken âşık mı olmuştum günah bir adama, hata mı etmiştim? Yo, yapmamıştım! Yapamazdım. Kâbustu. Hemen toparlandım.

Kafamın içindeki tüm davullar susmaksızın beynime işliyor, istediğini alamamış bir bebeğin histerik çığlıkları gibi kulaklarımda çınlıyordu. Tam hafifledi, sustu derken baştan başlıyordu. Dışarıdan meraklı sesler yükseliyordu. Sanki bütün konak ahalisi kapının önüne birikmiş, sirkten kaçan maymunu görmeyi bekliyordu. Bense bir odada baygın yatıyordum. Merakla ve heyecanla ayılmamı bekliyorlardı. Kendimi birazdan dışarı geçip sahneye çıkacak bir sanatçı gibi hissediyordum ama uzandığım yerden kıpırdayacak dermanım yok gibiydi. Ruhumu en çıplak duygularla kaplanmış hissediyordum. Duygularım ve düşüncelerim sanki beni terk etmiş gibiydi, üşüyordum. Birileri zılgıt çalıyor, mutluluk nidalarıyla konağı coşturuyor, birileri bilmediğim bir dilde hakkımda konuşuyor, ben ise neden bayıldığımı merak ederek bocalıyordum.

Dışarıdan gelen gürültüye daha fazla tahammül edemeyince, kulaklarımı ellerimle kapadım ama ne yaparsam yapayım kulaklarındaki uğultu kesilmek bilmiyordu. Hıçkırarak ağlıyordum. Karnıma kollarımı yaslayarak ve kimseye aldırmadan boğazımdaki jilet kesiği acıyla, böbreklerimdeki sancıyla ağlıyordum. Kalbimin boşluğundan sürüsüyle karga havalandı, ruhumda esen rüzgâr zikzaklar çizerek tüm bedenimi sarmalamaya başladı. Gözyaşı siyah bir duman bulutu gibi zihnimi sislendirirken, sanki güneş hiç doğmayacak, artık bu evde hayat sonsuza dek geceyi yaşatacak gibi etrafımı çaresizlik sardı.

Bu toprakları hatırlamamam, çocukluğumdan kalan anıları silmem gerçekleri yok saymıyordu. Tüm bu tantananın neden koptuğunu bilmiyordum. Onların sahipleri, topraklarının ve toprakların üzerindekilere sahiplik sunan kişinin karısı gelmişti. Ne şeref verici bir tutumdu. Onların soyunu kurutmayacak kuluçka makinesi, konağa teşrif etmişti.

Şehirdeki tüm evler mutluluktan dua ediyor olmalıydı. Erkekler ağası adına seviniyor, güya hasta yatağından kalkan gelin ağaları evine döndüğü için tüm halk içten içte mutluluk zılgıtları çalıyordu. Herkes ağasına bereketli toprak olacak kadın için heyecanlıydı. Yüreklerine mutluluk ve umut tohumları ekiliyordu. Sonuçta beklentileri belliydi. Kısa zamanda erkek evlat haberi beklemekteydiler, öyle ya buraya bostan korkuluğu niyetine getirmemişlerdi beni. Şimdi anlıyordum ki, onlara bir veliaht doğurmadan ne ben özgürlüğü yudumlayabilirdim ne de ailem refah bir nefes alabilirdi.

Biraz sakinleşince bana göz kulak olan kadınların şaşkın bakışları altında titrek bacaklarımla ayaklanmak istedim uzandığım yerden ama yapamadım. Dışarıda şenlik ateşi yakacak gibi duran kalabalığın olduğu avluya bakmak için yattığım yerin hemen yanındaki pencerenin tülünü çektim. Herkes koşturma halindeydi. Alnımı serin cama yaslayıp gözlerimi kapadım ve birdenbire üşüdüğümü fark ettim. Pencerenin soğuk camı değildi buz gibi olan, bendim. Yanlarımda yumruk yaptığım ellerim, donuyordu. Adeta vücut sıcaklığım düşüyor, kanım çekiliyordu. Kendimi ısıtamıyor, titriyordum.

Yabancısı olduğum ama aslında sanki daha evvel de burada bulunmuşum gibi tanıdık hissettiğim evin kokusu başımı döndürüyordu. Kendime geldiğimden beri olanları düşünüyordum. Şimdi dönsem arkamı, sorsam gerçekleri, biri bana doğruları anlatır mıydı?

Başımda beklentiyle duran tanımadığım birkaç kadın bana refakat ederken, aynı karmaşayla ve merakla da yüzüme bakıyorlardı. Avludaki topluluk alacalı kargalar gibiydi, gaklıyorlar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanatlarını açа açа birbirlerine dertlerini anlatıyorlardı. Dillerini çözemiyordum. Kaşlarımı çatıyor ve anadilim olan Kürtçenin ilk defa bana bu kadar uzak olduğunu fark ediyordum. Sanki nesli tükenmiş bir toplumun arasına gökten düşmüş kadar şaşkındım. Sonunda, tepemde dikilen ve yüzlerini daha önce görmediğim insanların bana daha fazla bakmalarına dayanamadım ve silkelenerek kendime geldim. Yattığım yerden doğruldum ve üstüme çekidüzen verdim.

Mağara görünümünü andıran taş duvardaki saatin tik tak sesleri ecelin ayak sesleri gibi içimi soğuturken, annem için yeniden ayaklandım. Ağzı açık ayran budalası gibi dönüp dururken, karşımdaki iki kadın ve diğerleri, hızla odadan çıktı. Hazırlıkların sürmekte olduğu misafir salonundan gelmiş olan elli yaşlarındaki kâhya kadın, kırlaşmış kaşını kaldırıp sabahtan beri bir an olsun boş kalmayan kapıya soran gözlerle baktı.

"Odanızı hazırladık Hanım'ım, dilerseniz çıkabilirsiniz. Bizden özel bir istediğiniz var mı?" Kaba sesi gırtlağını tıraş ederken, ona saf saf baktım, o da bu bakışıma cevap olarak samimi bir tutumla derdimi sordu. Sustum, o da anlayışla karşıladı ve gülümsedi. Öğrendim ki adı Hatice'ymiş, iki senedir bu konağın çalışanıymış. İki sene evvel eski kâhya emekli olmuş, kocasıyla birlikte Hatice Hanım konağa gelmiş. Bir de kızları varmış, adı Kibar. Onu hatırlamıştım, bana kızım olduğu söylenen çocuğu getiren genç kadındı.

"İyi misiniz Hanım'ım?"

Ne hanımıydım onun ne de ona içimi açacak kadar salak. Konuşsam konuşamıyordum, sussam susamıyordum ve ne yazık ki aşağıda olanları aklımdan çıkaramıyordum. Benden kaçırarak uzaklaştırdıkları o çocuk, gerçekten de benim çocuğum muydu? Bu aile bana ne gibi planlar kurup, üzerimden oyunlar düzenliyordu? Beni bu odaya atıp ortalardan kaybolan ev ahalisinin, bana bir açıklama borcu vardı ama görünürde hiç kimse yoktu. Allah'ım kafayı yiyordum. Böyle bir durum olsa babam benden saklar mıydı? Bu saklanacak bir sır mıydı?

Onların torunu olsa, babam sahip çıkmaz mıydı? Ya evladının sevgisi ağır bastıysa! Sorgulamanın içinden çıkamadım. Beni kandırıyorlardı. Hayır insan anne olsa hissetmez miydi? Ama kızın yaşı... Yerinde olmayan aklım iyice karışmıştı.

"Hanım'ım, iyi misiniz?"

"İyi... İyi miyim?" diye sordum şaşkınca.

"Özel bir isteğiniz var mı diye sordum."

Özel istek mi? Tek isteğim eğreti durduğum bu evden, dimdik bir şekilde ayrılmaktı. Susmanın bir nizamı, konuşmanın bir anı varmış gibi davranan ev halkına ve çalışanlarına, nasıl bir davranış sergileyeceğimi bilmediğimden iç gerdim.

"Odanıza çıkalım mı?"

"Tabii... çıkabiliriz," dedim şaşkınca. Ama asıl merak ettiğim şey o ufak kızdı. O kız... O kız çocuğu cidden benim kızım mıydı? Rüyamda da görmüştüm, yoksa kâbus muydu? Minik elli, boncuk gözlü, kıvırcık sarı saçlı kız benim miydi? Öylesine ufaktı ki, insan dokunmaya korkar, zarar vermekten çekinirdi.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, olduğum yerde kök saldığımı algılayamadım. Kadın kırlaşmış tek kaşını kaldırdı sorgulayarak, soluksuz kaldım. Bu kadın da en az sahibi kadar kibirli duruyordu ve bu halini hiç benimseyemeyeceğim gibi bir ses içimde volta atıp duruyordu. Sorsam cevap alabilir miydim? Bana gerçekleri anlatır mıydı? Biliyor muydu her şeyi?

"Odama..." dedim, kadın gözlerime dikkatle bakmaya devam etti. "Çıkabileceğimi söylemiştiniz."

"Tabii," dedi iç gererek ve topuklarının üzerinde dönerek çiçekli uzun entarisini savurup yürümeye başladı. Bana ise sadece onu takip etmek kaldı.

Bu konakta neredeyse her odanın kapısı avluya açılıyordu. Yazın cazip olabilirdi bu tasarım ama kışın nahoş olmalıydı. Dış avludan üst kata ulaştığımızda, etrafta koşuşturan insanların bana garip ve heyecan dolu bir merakla bakması, canımı sıkıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bak gördün mü, kızını essahtan hatırlamıyor!"

"Bence unutmuş numarası yapıyor kaçmaya kalktığı için!"

"Ben Bey'in yerinde olsam bir daha yüzüne bakmam, kadın kıtlığı mı? Hele ona yaptıklarından sonra. Aslan gibi adam senelerdir avratsız kaldı. Hayır güzel olsa gam yemem!"

Ne yapmıştım ki ben kocam olacak adama?

Kadınların fısıldaşmasına dalınca, "Odanız..." dedi kâhya kadın uyararak, ikinci katta durduğu bir odanın kapısını gösterdi.

Büyük meşe bir kapının iki yanında balkona açılan demirli camlar ve o camları kapayan el örgüsü tüller vardı. Bakışlarım odanın kapısına odaklandı ama ne içeri girecek cesaretim ne de vazgeçecek bir sebebim mevcuttu. Aklım O' ufak kızda, yüreğim garip bir heyecanda esir kalmıştı. Bir yanım inanırken, diğer yanım inkâr ediyordu. Artık buraya gelirkenki dirayetim, cesaretim tam anlamıyla yoktu bedenimde. Biraz kaygılı, biraz da meraklıydım. O kızı görmek istiyordum. Kocam olacak adama hesap sormak, doğruları dilinden dökmek istiyordum. Kayınvalidemi hatta Nisa denen kızı bir köşeye sıkıştırıp, her şeyi anlatmasını istiyordum ama bunları yapacağım kişileri etrafımda göremiyordum.

"Kayınvalidem nerede acaba?"

"Misafirleri var Hanım'ın, onların yanında."

"Hangi oda?" Kadın endişeli bir tutumla dururken, "Hangi oda?" diye sordum yeniden. Bana bir açıklama yapmadan misafir gönlü görmeye mi gitmişti?

"Misafir odaları alt katta efendim," dedi kadın tedirgin halde. Bana yolu göstermesine gerek yoktu, hemen öne atıldım ve taş merdivenlerden inerek sofadan geçip seslerin geldiği odaya daldım. İçeride gülüşmeler ve keyifli bir sohbet vardı. Ben kapıyı açtığım an, sesler bıçak gibi kesildi. Kayınvalidem denen kadın elinde kahvesi, topluluğa hevesle bir şeyler anlatıyor, en az onun kadar gösterişli olan bir düzine kadın da merakla havadislerini bekliyordu. Bu kadınlar ne ara gelmişti, ben

yukarıda kıvranırken bu kadının burada sohbet edecek kadar acelesi neydi? Beni görünce önce gözlerinde sert bir ışık gördüm, belli ki uyarıyordu beni. Sonra ne düşündü ise dudaklarında samimi bir gülümsemeyle ayaklandığını fark ettim.

"Dinlenseydin güzel gelinim, yoruldun," dedi yanıma gelerek. İlk defa bana samimi ve saygılı seslenmişti. Şaşırdım. Yaşına göre pürüzsüz teni, sağlıklı olduğunu belirten al yanakları vardı, dudakları kendi rengini vurgulayan bir kahveyle şekillenmişti. Gözleri canlı bir yeşil, koyu kirpikleri ok kadar düzdü. Kaşları o kadar ince alınmıştı ki, bir çizgi halinde alnında duruyordu ve gözlerine siyah sürme çekmişti. Üzerinde uzun bir elbise, onun üzerinde pullu bir yelek vardı ve başındaki şalın üzerine çiçekli bir tülbent dolanmış gibiydi. Uzanıp elimi tuttu. Ağzımı açtığım anda kulağımın dibine yaklaşarak, "Misafirlerimize mahcup etme sakın bizi kızım, bozuşuruz," diye uyararak geriye çekildi.

"Keşke odana çekilseydin, yaşadıkların kolay değildi," dedi topluluğa karşı.

"Sizinle konuşmak istediğim şeyler var."

"Gelin sana anne demiyor mu ahretlik?" diye sordu kadınlardan biri kıkırdayarak, kaba sesi boğazına tıkanmış gibi göbeğini titreterek güldü bir başkası.

Hiç istifini bozmayan kayınvalidem gülerek ona döndü. "Size anlattım ya Hayriye, gelin hafızasını kaybetti kazadan sonra, hiçbir şey hatırlamıyor. Çok mühim ameliyatlar geçirdi, başının içi hâlâ dikiş izleriyle kaplı zavallının."

Cidden kafamın içindeki dikişleri biliyordu.

"Ah ahretlik, insanın yerini yurdunu unutması ne zor bilemeyiz," diyerek acıklı bir tutumla başını salladı.

Ne kadar hüzünlü duruyordu, gören de bundan üzüntü duyuyor sanırdı. Sonra bana dönerek, "Sen ayakta kalma güzel kızım, birazdan yanına gelirim senin. Misafirlerimiz tek kalmasın," dedi buz gibi sesiyle uyararak ve beni ittirircesine yardımcı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadına yönlendirdi. "Gelin Ağa'nıza hürmette kusur etmeyin Hatice, iyice dinlensin. Uras Ağa'nızın üstüne ne kadar titrediğini bilirsiniz," dedi samimi bir tutumla ama kadını kaşıyla gözüyle kimse görmeden uyardığına şahit etti beni.

Ürperdim fakat konuşmadan da odaya gitmeyecektim. "Ama Dildar Ha..."

"Günler çuvala mı girdi evladım, birazdan gelirim yanına."

"Gelin Ağa'm!"

Yardımcı kadının sesiyle irkildim ve onun yönlendirmesiyle yeniden az evvelki odanın yolunu tuttum. Kapının önünde bakıştık. Benim içeriye girmeye cesaretim yoktu, onun da beni tek bırakıp gitmeye niyeti yoktu.

"Eşyalarınız yerleştirildi Hanım'ım, eğer eksik olan bir şey olursa haber vermeniz yeterli."

"Teşekkürler," dedim titrek bir sesle, kadının gitmesini beklerken etrafa bakındım. Ama o, olduğu yerde kök salmış ağaç gibi durmaya devam etti. Boğazımı temizledim, odaya birlikte girip, tuvalet ihtiyacımı karşılarken bile yardım edecek bir hali vardı. Hey Allah'ım, nereye düşmüştüm ben? Kadın resmen beni göz hapsine aldığını hareketsiz tavrıyla beyan ediyordu.

"Eee..." dercesine tek kaşımı kaldırdım. Oysa hiç huyum değildi insanlara kaba davranmak ama Allah aşkına, bende nezaket dileyecek hal mi bırakmışlardı?

"Tamam o zaman," dedi, inatla odaya girmeyince, pes etti.

Kadının eteklerini sürükleyerek merdivenden inişini sakin bir duruşla beklerken, aslında kendimi ne kadar kastığımı idrak edemiyordum. Bakışlarımı taş konağın etrafında dolaştırdım. Burası cidden yabancı gelmiyordu. Sanki bir zamanlar merdivenlerinde yürümüşüm, mermer tırabzanlarına el sürmüşüm, başımı göğe kaldırıp soluklanmışım gibi tanıdık geliyordu. Üç katlı, dış merdivenli, geniş gezintisi olan ve her kapının bir sofaya açıldığı eski beylik konaklardandı. Duvarlarında oymalar, oymaların içinde renkli camlardan mumluklar

ve kandiller vardı. Her yanımızı koruyan korumalar taş avluda, balkonda ve terasta dolaşmaktaydı. Dış dünyaya açılan devasa meşe kapı sımsıkı kapanmış, başına da iki koruma dikilmişti. Bunca koruma ben kaçmayayım diye miydi? Yoksa bu hali olağan bir durum muydu, abartan ve bu hallere yabancı olan ben miydim? Odanın kapısına baktım, gitmeye cesaretim, kaçmaya mecalim yoktu.

Soluğum asılı kalmıştı kursak boşluğumda, kendime bile sövemiyordum. Kapıya yaklaştığımda duyduğum sesle irkildim. Odada birileri vardı. Kapı aralıktı. O anda karnıma giren ağrıyla kimin olabileceğini anladım. Biri kocamdı! Yani kocam olduğunu iddia eden adamın sesi kısık ve telaşlı geliyordu. Ve başka biriyle kabaca sohbet ettiği açıktı.

Odam, yani ortak paylaşım alanımız... Ah Allah'ım şimdi bu adamla birlikte aynı odada, aynı yatakta, hatta aynı bedende mi olacaktım?

Daha fazlasını düşünmeye ne cesaretim ne de gücüm vardı. Buna asla izin vermeyecektim, en azından gerçekleri kendi kulağımla duyup gözlerimle kanıtları görene kadar... Bu kuyunun bir girişi varsa, elbette bir de çıkışı olmalıydı.

"Evet," dedi derinden sesi gelen bir adam. "Bu gerçekten çok sevindirici bir haber sizin için... Barlas Ağam döndüğünde bu konuyu ona da ileteceğim. Sen özel işlerini yoluna koyana kadar, işlerle benim ilgilenmemi ister misin?"

Barlas Ağa? Nisa'nın büyük abisi olmalıydı. Adı bile yabancı gelmişti ama çocukluğumdan sanki hatırlar gibiydim iki abisi olduğunu!

"Yeterince ilgilendin artık Çiya, işleri ben devralsam daha uygun olur," dedi Uras uyarıcı bir ses tonuyla adama.

Adam soğuk bir sesle, "Karın alışana kadar yanında kalmak istersin diye düşünmüştüm," deyip kıvrandırdı onu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kimsenin ilgisine ihtiyacım yoktu, hele onun ilgisine hiç! İçimde bir şeyler kıpırdandı, sanki üşüdüm. Göğsümdeki paniği saklamak için kollarımı sinemde kavuşturdum.

Biraz suskunluk evresinden sonra, "Düşündüm de haklısın, aslında iyi olur. Ne de olsa konuşacak, telafi edecek çok şeyimiz olacak. Senin devam etmen benim için de iyi olur, nasılsa şu ana kadar sen hâkimdin işlere."

Anladım ki kocam olacak adam tembeldi, hemen balıklama atlamıştı adamın yan gelip yatma teklifine. Kısık sesle bir şeyler daha konuştular ve kapı aniden açılınca irkildim. Tabak gibi ortada kaldım. Yaşı henüz otuzların sonlarında gibi duran, uzun boylu, kara kaşlı, kara gözlü ve hafif göbekli adam, bana tepeden bakarak gözlerini kıstı. Gözlerinde kısa bir an bir ateş yandı ve daha sonra derhal söndü.

"Evinize hoş geldiniz Sevda Hanım," dedi tuhaf bir sesle. Ama gözleri! Gözleri öyle derin ve öyle acınasıydı ki, sanki beynimin içindeki bir şeyleri görme umuduna kapılmıştı.

"Şey ben... Yani konuşmanızı bölmek..."

Adam iç gerer gibi dışarı çıktı. "Konuşmamız bitmişti."

Bu adam ne diye kaşlarını kaldırıp hayretle bakıyordu ki şimdi bana? Sanki tanıyordu beni, ya da birine benzetmişti ne bileyim. Kütçe bir şeyler mırıldandı ağzının içinde. Sonra hiç konuşmadan yanımdan süzülüp gitti. Garip hissettirdi tutumu, arkasından koşup bir şeyler sormak, gerçekleri bir de ondan dinlemek istedim. Ama adam hızla uzaklaşmıştı bile.

Odaya girdiğimde sıcak duş kokusu genzime yayıldı ve şampuan kokusu eşliğinde ilerlediğimde, kocam olacak adamın çoktan duş alıp üzerini değiştirmiş, saçlarını düzeltip hazırlanmış olduğunu fark ettim. Ben aşağıda baygınken, bilmediğim insanların bana açıklama yapmasını beklerken, kayınvalidem misafirleriyle, kocam olacak adam duş keyfinde, çok iyi arkadaşım olduğunu belirten görümce ise, kayıplardaydı. Harika.

Uras Saraçoğlu kulağında telefonla dururken, eliyle bana içeriye girmemi belirtti. Kısa ve öz cevaplar verdiği telefon konuşmasına devam ederken, "Çiya," diye sık sık o adamın ismini telaffuz etti. Ben yokmuşum gibi davrandı. Ellerim bilinçsizce önümde bağlanmış, adımlarım sarsak ve ürkekti. Ensemde korkunun hayali kol gezerken, bedenim tekrar bayılmanın arifesindeydi.

Misafir odasından katbekat daha büyüktü bu oda. Duvarları yine taş döşemeliydi ama ferah bir boyayla boyanmıştı. Yatak başında gri renkli duvar kâğıdı, koyu kahve işlemeli yatak başlığı ve kocaman şömine dikkatimi çeken ilk şeylerdi. Cam önünde de bir sandık vardı, çeyiz sandığı... İçim tuhaf şekilde kasıldı. Sandığın nakışlarına baktım, çok eskiydi. Gözlerimin önünde mazi sisler içinde belirdi. Ufak bir kızın cam önünde duran bu eski sandığın etrafında koşturduğunu ve... ve uzun siyah saçları olan kadının o sandığa bir şeyler koyduğunu, konuştuğunu, güldüğünü film gibi izledim. "Bunlar senin kuzum, senin için işledim," dediğini hatırladım. Sonra uzun saçlı genç kadın döndü, güzel yüzünde gülümseme belirdi. O kadın bana benziyordu, ben de anneme benziyordum en çok. Ayağımın altından yer çekilir gibi oldu, ağzım açıldı, gözlerim irileşti. O sandık anneme aitti! Annemin benim için hazırladığı sandıktı ve ben onu kendime geldiğimden beri hiç görmemiştim. Elim ağzıma kapandı, genzime dolan hıçkırıklarım yerlere saçılmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Annemin özenle hazırladığı, hayalleriyle doldurduğu sandık... buradaydı, bu evdeydi. Kocamın odasındaydı. Şaka değildi, yalan değildi. Sırtımdaki ağrı böbreklerime ilerledi.

"Senin sandığın, tanıdın mı?" diye sordu, benim gibi sandığa bakan kocam. Telefon görüşmesi ne zaman bitmişti?

Yutkundum. "Ço... çocukluğumdan kalan birkaç anıdan biri... O sandık... annemindi."

"Evlendiğimiz gün konuldu buraya, bir daha da hiç çıkmadı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı kaldırdım, gözlerim yeşil gözleriyle kesişti ama gülen dudaklarının aksine kararmıştı ifadesi.

"Beğendin mi?"

Onun sesini duyduğum an görmeyen gözlerimi odaya verdiğimi idrak ederek ürperdim ve irkilerek bakışlarımı ona çevirdim. Odanın köşesinde duran doğuya özgü desenli el yapımı halının üzerinden usulca yanıma geliyordu. Uzun adımları ve duruşundaki kabalık beni ürkütüyordu ya da bilmiyorum beni ürküten her neyse, onunla aynı ortamda olmak bile beni korkutuyordu.

Yapabileceğim en iyi şey arkamı dönmek ve olabildiğim en hızlı şekilde bu evden uzaklaşmak iken, olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Yaptığım tek şey orada öylece durup gözümü kırpmadan, nefes almadan adama bakmak oldu. Güneş yanığı teniyle mühürlemiş olan bir resim kadar güzeldi. Henüz duş aldığı teni ışıl ışıl parlıyordu, camdan vuran gün ışığının altında saçları koyu kızıla çalıyordu. Şairane bir kemik yapısına sahip yüzünde ışıldayan yeşil gözleri, iki yanağında hafif bir gamze çukuru mevcuttu. İri ve görkemli vücudu, henüz taramadığı belli olan yarı kurulanmış dağınık saçlarıyla, daha evvel görmediğim ve haberdar dahi olmadığım bir dünyadan gelen, kızların rüyalarını süsleyen romansı adamlara benziyordu ama garip olan da buydu zaten… Nedense bu kadar çekici ve yakışıklı duran bu adam, itici, ürkütücü, mide bulandırıcı bir paniğin ensemde dolanmasına sebep oluyordu. Ondan sebebini bilmediğim her şekilde, her anlamda korktuğumu, tüm eklemlerim titrerken hissediyordum. Bana doğru bir adım daha atınca irkilerek geriye sıçradım. Dokunsa keskin bir kılıçla ortadan ikiye ayrılacakmışım hissiyatıyla bocaladım.

"Benden korkuyor musun?" dedi gözleri üzgünce yüzümü arşınlarken.

Susmasam ve dudaklarımı birbirine kenetlemesem söyleyeceğim tek cevap müspet olacaktı. Üzerindeki ceketi çıkarıp yatağın üzerine atarken bakışlarım bedenine kaydı. Sımsıkı

kasları ince siluetini sarmalıyordu. Düz karın kasları spor yaptığını gösteriyordu, geniş omuzları çok geniş değilse de biçimliydi. Güçlü kasları kollarından aşağı doğru kocaman ellerine dek uzanıyordu. Adamın eli kalktı ve koyu kahve saçlarına salınırken, o ellere gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Gözlerim irileşmiş olmalıydı ki, "Benden korkma, beni zorlamadığın sürece sana zarar vermem demiştim," dedi.

Belki bu kelimenin içtenliği belki de güvenme dürtüsüydü onunla konuşmak için hamle yapmama sebep olan.

"Ben… O… o kız kim?"

"Kızımız," dedi hiç beklemeden kendinden emin.

Soluğum öyle bir oturdu ki kursağıma, sesini benimle birlikte o da duydu. Elim kıvranarak saçlarıma dadandı. Titriyordum. "İyi de… Babam… Babam bana bu konudan…"

"Baban seni bizden kaçırdı Sevda, bunu söyleyip sana gitmen için sebep verir miydi?" Hâlâ sakindi ve cidden babam benden bunu saklayarak, yanında kalmamı mı sağlamıştı? Yok, babam böyle bir şeyi asla saklamazdı. Saklar mıydı? Evli olduğumu saklamıştı. Allah'ım babam… En güvendiğim dayanağım bana yalan mı söylemişti? Şüphe ufacık bir kurt gibi güvenime düştü.

"İyi de neden?"

"Öldürmememiz için!"

Şimdi bayılacaktım. "İyi de neden?"

"Bunu cidden merak ediyor musun?" Hâlâ sakindi. Lanet olsun çok sakindi. Bu sakinliği beni tedirgin ediyordu.

"Kahretsin!" dedim ağrıdan çatlayan başımı iki elimin arasına sıkıştırarak. "Şimdi kafayı yiyeceğim, ben ne yaptım ki sana, herkes benden nefret ediyor!"

Tek kaşını kaldırdı önce, sonra gerçekten hüzün gördüğüm gözlerini duvara çevirerek birkaç saniye düşündü. "Düğün günümüzde başka bir adam için beni terk etmeye kalktın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karnıma tekme atsa bu kadar çabuk yıkamazdı bedenimi, yer ayaklarımın altından çekilince elim ne ara refleks olarak tutunduysa yanımdaki duvara, düşmekten son anda kurtuldum.

"Düğün günümüzde mi?" Kırpışan kirpiklerimi durdurmaya çalışırken "A… Aldattım mı?" diye sordum. Merakıma diken olup batan sesim bile titriyordu. Düğünden evvel mi hamile kalmıştım? Daha evvel, birkaç aylık evli olduğumuzu söylememiş miydi? Kafam iyice karışmış, yüzüm utançtan kızarmıştı. Zihnimde dönmeye başladı bir şeyler, bir film sahnesi gibi işliyordu kesik kesik bölümler. Hayalimdeki adamın dudakları, "Sevda'm," diyordu. "Akşam Gözlü Sevda'm." O adam hayal miydi? Yoksa gerçekten kocamı aldatmış mıydım? Uras'tan hamile kalıp, başka adamın yollarına canımı mı sermiştim, o kadar mı gözüm dönmüştü aşktan?

Arkasını döndü bana. Sıkıntıyla saçlarında gezdirdi ellerini. Sakin olmak, sözlerini kontrol etmek için zamana ihtiyacı var gibiydi. "Sana ikinci bir şans verdim, aşirete bu konuda tek kelime etmedim. Hamileydin, bebeğimiz için yaşamana izin verdim. Aylarca hastanede beni sevmeyen bir kadın için dua ettiğimi sandılar, oysa ben bebeğimiz için sana katlandım. Hata lüksün yok, bu sefer affım olmaz Sevda, o adamı da unutmuşsun belli ama hatırlarsan ve yine hata yaparsan… bu sefer affetmem! Aşiret bunu duyarsa ölümün ellerinden olur."

"Ben… Ben bir şey hatırlamıyorum. O kızı doğursam hatır…"

"Erken doğdu."

"Nasıl?"

"Yedi aylık, kaza yüzünden…"

"İyi de ben nasıl hatırlamam? Nasıl bana bahsetmediniz ondan? Hatırlamıyorum."

"Hatırlıyorsundur belki de…" Arkasını döndü suçlayarak. "Numara yapmayı bırak."

Nefretle parlayan gözleriyle bakarken soluk alamıyordum, artık gerçek duygularıyla bakıyordu yüzüme. Bana bakıyor

gibiydi ama sanki bana bakmıyor gibiydi de… İhanete uğradığını, ifadesindeki tutumdan o kadar net hissettiriyordu ki, acıyla kaynayan gözlerini kaçırırken sabır çektiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

"Ben kanı bozuk değilim. Aldatmam! Yemin ederim."

"Yeter, kapat konuyu. Kızını inkâr ediyorsan sen bilirsin. Numara yapmana gerek yok." Sesindeki hüzün gerçekti, ona yaşattığım acı gerçekti, ama aldatmamıştım. Aldatmazdım ben kimseyi. Yapmazdım ama onun acısı gerçekti.

"Ha-tır-la-mı-yo-rum…" dedim üzerine bastıra bastıra ağlarken. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, görüş alanım sisleniyordu. Dişlerini sıkarken burnunun kenarındaki kasları seğirdi. "Kızımı hatırlıyor olsam… bir kızım olduğunu bilsem, nasıl bırakırım onu? Bırakmam…"

Sesim kısıldıkça feryadım çoğalıyordu. Sustu bir süre, uzun uzun baktı bana, gözlerinde farklı duyguların geçişini izledim. Nefretin, öfkenin, acımanın ve şefkatin…

Nasıl bir adamsın sen Uras Saraçoğlu, sen kimsin? Kaç maskeн var, hangisi gerçek sensin?

Kravatını düzeltti. "Kalanını gece geldiğimde konuşuruz," dedi yatağın üzerindeki ceketine uzanırken.

Yanağımdaki yaşı silerek burnumu çektim. "Annemin bana ihtiyacı var." Yüzüme baktı, gözlerini kıstı, cevabımın devamını sabırla bekledi. "Bana ihtiyacı var." Hıçkırıyordum artık. "Yemek yiyemez o, su bile içemez. Annem bebeğimdir benim, bensiz yaşayamaz. Lütfen…"

"Sonra konuşuruz," dedi hareketlenirken. Önüne geçtim bir cesaretle, ikimiz de irkildik. Ben ona dokunmaktan ne kadar korkuyorsam, o da bana dokunmaktan tiksiniyor gibiydi. Hissettim ve derhal bir adım uzaklaştım.

"Lütfen annemi yanıma getirin, bakarım ona. Yemin ederim size zararı dokunmaz, bebek gibidir. Ben ilgilenirim."

"Sevda işim var, sonra konuşuruz. Aşiretle görüşmem lazım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem aklıma gelince başım dönüyor, dünya duruyordu. Kim bilir ne kadar ağlamıştı, ilaçlarını içmeyi reddedip '*kızımı isterim*' dercesine babama yalvaran bakışlar atarak ikisini de üzmüştü.

"Lütfen," dedim dizlerimin üzerine çökerken. "Lütfen." Hıçkırarak ağlamaya başladım, neden bu kadar çabuk gardımı düşürmüştüm anlayamadım. Durmuyordu gözyaşlarım. İsyanım kimeydi, bu kadar yaş nereden çıkıyordu, içimin sızısı dinmiyordu… dinmiyordu.

"Tamam," dedi canı sıkkın bir tutumla, ayakları hemen göz önümde duraklıyordu. "Annemle konuşurum bu meseleyi."

Hızla ayaklanıp yanaklarımı sildim. Yüzüne hevesle baktım. O kadar da kötü değildi demek ki! "Söz mü?" diye sordum teyit isteyerek.

Önce baktı, sonra kızmakla gülmek arasında bocalayarak, "Söz mü?" diye söylendi alayla ve devam etti. "Şimdi onun sende ne bulduğunu anlıyorum."

Hıçkırıklarımı kesmeye çalışarak "Kimin?" diye sordum. Yüzü sertleşti.

"Annemin," diye kıvırdı ama asıl söyleyeceği bu değildi, içimden bir yer buna yemin edebilirdi.

"Söz mü gerçekten, inanayım mı?" diye sordum yeniden.

Sanki kimse onun sözüne daha önce böyle değer vermemiş gibi, "Söz," dedi tuhaf bir tutumla. Gülümsedi, onunla tanıştığım andan itibaren ilk defa samimiyetle gülümsedi. Gitmeye hazırlanıyordu. Aklıma takılan meseleyi konuşmadan gitmesine izin veremezdim, üstelik şimdi böyle sakin ve ılımanken.

Yanaklarımı kurulayarak, "Ben…" dedim panikleyerek, bakışlarımı önümde kenetlediğim parmaklarıma çevirdim. "Eğer sorun olmazsa başka bir odada kalmak istiyorum." Lafı evirip çevirmeye gerek yoktu, buraya bunun için gelmemiş miydim zaten?

Yakışıklı yüzündeki sakinlik anında kayboldu, bana tepeden aşağı sabırsız bir öfkeyle baktı. "Anlayamadım."

"Biz…" Dudağım artık acıyordu çiğnenmekten. "Birbirimizi tanımıyoruz ve ben…"

"Sen neden bahsettiğinin farkında mısın? Biz evliyiz. Beni âleme ikinci defa madara mı edeceksin?"

"Ama ben bunu hatırlamıyorum, değil mi?"

"Ben gayet iyi hatırlıyorum o günü." Gözlerinde yanıp sönen ateşi gördüğüm an içimde bir yerler korku sinyali verdi. "Kızını inkâr ediyorsun, evliliğini inkâr ediyorsun, beni inkâr ediyorsun… Burada kalacaksın." Sesi kızgınlıkla yükseldi. "Biz evliyiz, buna alışmalısın."

"Bu istediğin zaman direteceğin ve zorla alıştırabileceğin bir şey değil. Evli olduğumuzu bile kabullenemezken, nasıl aynı odada kalırız? Üstelik bana kızın var diyorsun, kızım gibi hissetmediğim bir çocuğu, kocam gibi hissetmediğim bir adamı kabullenmem gerektiğini söylüyorsun."

Bana tepemden ters ters bakıyordu ve gözlerinde gördüğüm öfke karşısında, neredeyse dilimi yutmak üzereydim. Yüzümdeki ifadeyi incelerken kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sen bu saçmalık ile mi geldin buraya? Senin aklın yok mu? Seni yanımda süs olasın diye mi getirdim?"

Başını sarstı. Odadan çıkmak üzere arkasına döndü. Sert sesi uyarıcıydı. "Bu konuyu akşam özel olarak konuşacağız ve sen o zamana kadar bunu kimseyle paylaşmazsan iyi edersin. Beş dakika sonra alt katta bekliyor olacağım, kimseye saçma isteklerinden bahsetme ve çalışanlara da tek kelime etme!" Birden durdu. "Anlaşıldı mı?" Sustum, tam itiraz edecekken öfkeyle kükreyince, korkuyla olduğum yerde sıçradım. "Şimdi yemek için acele et. Ve sakın unutma, kimseye tek kelime etmek yok. Kadınlığını esirgediğin aşiretin kulağına giderse, seni ben bile kurtaramam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kocam olacak adam sakinlik maskesini çıkarmış halde yanımdan ayrılırken, dışarı çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı. O anda omuzlarımdaki yük yere düşmüştü, güçsüz hissettiğim bedenim çöktü ve derin bir nefes aldım. Aman Allah'ım, artık ömrüm böyle mi geçecekti? Benim yerime başkaları mı kararlar alacaktı? Ve o çok… Çok güçlü duruyordu.

Bu beni ürpertti, soluk bile alamadım. Kocam olacak adamın kaşlarını çatan ve emreden sert görüntüsünden zihnimi kurtarmaya çalıştım. Şu anda önümdeki soruna odaklanmam gerekiyordu. Beş dakika sonra ve daha fazlası, olduğum yerde dikilmeyi bırakıp aşağı inmek için güç topladım. Önümüzdeki gecenin dehşetine kapılmadan durumu toparlamalıydım.

Şimdi tüm aile ve kocam -yani gerçekten kocammış gibi hissetmediğim adam- beni aşağıda bekliyordu. O kız… O minik gözlerin sahibi tatlı kız bana bakarken, yüreğim sıkışıyor, karnım ağrıyor, suçluluktan soluklarım hızlanıyordu. Eğer bu adam gerçekten bir zamanlar sevdiğim adam ise, nasıl hatırlamazdım? Bu çocuğu ben doğurduysam, böyle bir şeyi nasıl unutmak isterdim? Acaba beni yanlış mı anlamıştı? Kıskançlık kavgası mı yapmıştık? Bu düşünce bile elimdeki eteğin kumaşını eritecek kadar hırsla sıkmama neden oldu. Uzun yıllara dayanan bir dostluk ve güven veren bir arkadaşlığımızın olduğunu iddia ettiği Nisa'nın, çocukluğumdan bile zar zor hatırladığım abisiyle evlenmeyi hatta ona âşık olmayı, nasıl başarabilmiştim?

Ona âşık olmuştum ya da en azından şehvetle baştan çıkmıştım ya da başka bir açıklama bulamıyordum. Tecavüze uğramış olamazdım her halde! Bana aşk evliliği olduğunu söylemişlerdi ama öyle olsa insan hissetmez miydi? Acaba babaannemim diretmeleri ile gerçekleşen bir evlilik olma ihtimali yüzde kaçtı? Zorla evlendirilmiş olabilir miydim? İyi de evlendiğim sıra hamileymişim, bunu nasıl açıklayacaktım? Kandırılıyor olabilir miydim? Babaannem beni zorla vermiş ve babam susmuş, sonra da vicdan azabı çekmiş olabilir miydi?

Kapı tıklatıldı, Nisa başını içeri uzattı. Gözleri ağlamaktan kızarmış, konuşmaya mecali kalmamış gibiydi. Omuzları düşmüştü, vicdan azabından mı ağlamıştı yoksa başka sebebi mi vardı?

"Sen bana anlatmadın," diye suçladım ıslak gözlerle.

"Özür dilerim."

"Git Nisa, git…" dedim garip bir iç acımasıyla. "Git, görmek istemiyorum seni. Daha başından yıktın güvenmediğim geçmişi."

"Ben…"

"Lütfen uzak dur benden. Yalanlarla kendini temizleme amacın gerçekleri kararttı. Sen gerçekten anlattığın kişi olsaydın, dürüst olurdun bana. Gerçekten kardeşim olsaydın, gerçekleri anlatırdın. Senin de onlardan farkın yok, sen de en az onlar kadar kötüsün. Bencilsin. Bir daha sakın… sakın yanıma yaklaşma."

"Sevda…"

"Çık!"

Nisa gittiği anda hıçkırarak ağladım. Dakikalarca, içim dışına çıkacak kadar öfkeyle ve çaresizlik içinde ağladım. Bir süre sonra kendime geldim, elimi yüzümü yıkadım ve yemeğe çağırmaya gelen yardımcı kız Kibar'la yemek salonuna inerken, Nisa ve minik kızı, Dildar Hanım ile birlikte girişteki balkonda otururken gördüm. Cesaretim zayıftı ama daha fazla odada kalıp kafayı yiyemezdim, gerçekleri konuşmalı ve öğrenmeliydim.

Ben onlara yaklaşınca herkes ayaklandı. Daha ağzımı açtığım an, "Hadi yemeğe geçelim," dedi kayınvalidem. Nisa yüzüme bakamıyordu, elini sımsıkı tutan ufak kız bana bakarak yemek odasına ilerlerken, kayınvalidem kızına kaş göz yapıyordu.

Nisa yanıma yaklaşıp, "Hadi…" dediğinde ürkek gözleri yüzüme çıkmıyordu. Ne saklıyordu benden? *Nisa ne saklıyorsun?* Gözlerime baktığında haykıracak kadar suçluluk hissedip pişmanlık içinde geri çekiliyordu. Gözlerim önden yürüyen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ufaklığa kaydı, hala bana bakıyordu boncuk gözleri. Ne kadar çok halasına benziyordu, şimdi fark ediyordum ki suratı Nisa'nın ufak bir kopyası gibiydi.

"Bana neden söylemedin?" demiştim ve susmuştu, şimdi ise gözlerime bakamıyordu. Suçluluk bu muydu?

Nisa dudağının kıyısını dişlediğinde, "Nisa..." diyen annesi yüzünden susarak bana bakan ufaklığın elinden çekiştirip masaya geçti. Öyle güzel bakıyordu ki minik gözleri, içimden akan bir şeyler peşine düşüyordu. Ben oldum olası çocukları çok severdim, evlendiğim zaman birçok çocuğum olacak derdim. Belki tek büyümemdendi bu ama çocukların masumiyetine yüz sürmeyi, büyüklerin sohbetine yeğlerdim.

Masaya oturmadan, "Uras nerede?" diye sordu kayınvalidem yardımcı kadına.

"Odanızda efendim," dedi ve başını isyanla sallayan kayınvalidem hızla kapıya dönerken, "Siz oturun masaya, geliyorum," diyerek odadan çıktı.

Arkama bakakaldım. Ama daha fazla duramazdım. Hiçbir şey olmamış gibi bir aile tablosu çizemezdim. Akşam yemeğini yiyip, gece koynuna girip, normal bir hayata başlamayı reddedecektim. Hızla arkamı döndüm ve kimseye aldırmadan yemek odasını terk edip üst kata çıktım. Amacım odaya kapanmak ve kendimi eritene kadar ağlamaktı. Bize ait olan odaya giderken, kime ait olduğunu bilmediğim kapının girişinde duyduğum sesle durakladım. Hızla avluya açılan cama yaklaştım ve açık camdan içeri baktım. İkili karşılıklı duruyordu. Anne ve oğul!

"Onunla ne yapacağımı bilemiyorum," diye şikâyet ediyordu Uras.

"Babasına verdiğin sözü aklından çıkarma, bu tüm düzenimizi alt üst edebilir. Ahmet Efendi saf biri değil, korktuğundan susmuyor! Üstelik karına oyun oynamana gerek yok. Hatta âşık olmana bile gerek yok! Kafanı dağıtmana yarayacak bir çözüm bulabilirsin, o senin karın."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun anne, elimi süremem ona. Midem kalkıyor. Dokunamam," dedi isyanla.

Kayınvalidem gözlerini devirdi ve onaylamaz bir tutumla karşı çıktı buna. "O senin karın Uras, alışmak zorundasın. Gözlerini kapayınca bu fikirleri unutursun. Abin gelmeden evvel her şeyin yoluna girdiğini görmeliyiz. Abin geliyor oğlum, geldiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, farkında değil misin?"

Uras onunla konuşan annesinin tam arkasında duran taş duvara, sıra dışı bir şey görürcesine baktı ve elini sıkıntıyla saçlarında dolaştırdı. Ellerini yüzünde bekletti kısa bir an, sonra isyanla sarsarak yanına indirip yumruk yaptı. "Bu olanları kaldıramıyorum anne. Onu görmeye tahammül edemiyorum. Aklıma ihanet geliyor, hem onu hem kendimi öldürmek istiyorum."

"Saçmalama annem. Olanlar senin suçun değildi, hepsi o kadının suçuydu. Madem suç onun, cezasını çeksin bırak, sana katlansın. İyi olacaksın, daha iyi olacak her şey. Evini yuvanı bileceksin, huzurumuz geri gelecek. Kızını düşün, abini düşün, geleceğini düşün, doğacak erkek evlatlarını düşün. Bak Bahar da annesine kavuştu, fena mı oldu? İyi bir şeye vesile oldun. En başından abi olarak yapman gerekeni yaptın, koca olarak yapman gerekeni yaptın. Sıkma canını, zamanla alışırsın o mendeburun varlığına. Sanki ben çok mu istiyorum onu bu konakta, ta çocukluğundan beri hazzetmezdim bilmez misin?"

Uras en sonunda kafasını suçlu bir ifadeyle annesine çevirdi. "Allah yaptıklarımın bedelini ödetiyor bana."

"Hatalar telafi edilmek içindir. Kafana bu kadar takarsan sıkıntıların tüm aileye yansır."

Bir an durup konuşan ikiliyi süzdüm. Bu işte anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. Aileme olan bağlılığım kopmazdı, iyi bir evlat olmak için çabalıyordum ama riske attığım tek şey artık... kendi hayatımdı sanki.

"Nisa gitmeli! *Kalmak istiyorum* diye diretirse yüz verme. Onun yüzünü gördüğüm her an boynunu kırasım geliyor, ağzını açmasına tahammülüm yok. Bu onun için iyi olmaz, zaten

yufka yürekli, yelkenleri suya indirir. Sonra toparlayamayız onu da, seni de."

Dildar Hanım neden kızını konakta istemiyordu ki?

Nisa neden gidecekti? Tabi ya! Benimle eskiden samimi olduğu, gerçekten aramızın olduğu dönemde beslediği sevgi yüzünden, bana destek olur diye miydi bu düşünceleri? Korkuyorlardı biri bana sahip çıkar da dikleşirim diye.

"Tamam gidecek."

"Ayak bağı olmamalı," dedi annesi oğluna destek vererek. "Ben hallerim onu, yollarım sen merak etme. Sen şimdi önümüzdeki günlere odaklan."

"Karım gibi hissetmiyorum. Yüzüne bakamıyorum anne, midem kalkıyor," dedi Uras tiksinen bir ifadeyle tekrar.

"Ona ihtiyacımız var Uras, bu nefreti sadece o durdurabilir."

Hangi nefreti, kim durduracaktı? Ben neyin bedeli olacaktım?

"Sevda burada kalacak, o senin nikâhlı karın. Konu kapandı."

Gerçekten evlenmiştim demek onunla, içimde ufacık bir şüphe varsa bile artık yoktu. Hâlâ kocama ihanet edecek bir fıtratta olmadığımı biliyordum, bu işte bir şey vardı. Bir yanlış anlama, saçma bir tesadüf olmalıydı. Üstelik kaderin ipleri benim elimdeydi, onca kişinin mutluluğu ya da mutsuzluğu bana bağlı gibi konuşmuşlardı, neden? Böyle bir yükün altındayken oyun oynamaya vakit yoktu. Hiçbir şey dikkatten kaçmamalı, asla vakit kaybetmemeliydim. Daima tüm ipuçlarına vakıf olup, geçmişte ne yaşadığımı çözmem gerekiyordu. Elimi başımın arasına alarak sıktım, lanet kafam neden hiçbir şey hatırlamıyordu? Şu anda Nisa'nın ailesini geçmişten hatırladığım kadarı ile iyi bir aile olarak varsayacak, kendimi elinden gelenin en iyisini yaptığımı bilerek avutacaktım. Muhtemelen bu, günün birinde işe yarayacaktı. Ilıman olacaktım, söz dinleyecektim, sevdirecek, güvenlerini kazanacak ve gerçekleri öğrenecektim. Üzerime oynadıkları oyunu tersine çevirecektim.

Bunları düşünürken kaderi yazan kalem elimdeymiş gibi düşünmek ne kadar acıydı. Bize bir hayat veren ve o hayata bir kader üfleyen Allah vardı. Unutmuştum, boynumun borcu olan gelecek, benden daha neler çalacaktı, bilmiyordum.

Uras'ın annesinin bu gibi endişeleri olmadığı açıktı. Öyle dalmıştım ki planımın detaylarına, ses geldiği an ürkerek olduğum yerde korkuyla sıçradım.

"Bizi mi dinliyorsun?" dedi kayınvalidem bana öfkeli kaşlarını çatarak.

"Ben..." Kısa bir duraksamanın ardından, "Telefonumu isteyecektim. Geldiğimi hâlâ haber vermedim babama," diye açıkladım.

"Kocan haber verdi," dedi lafı ağzıma tıkayarak. Gözlerimin içine baktı gözdağı vererek. "Kocan anneni yanına istediğinden bahsetti." İşte bu konu kalbimin içimde takla atmasını sağlamıştı. "Ananı konağa getirmemizi gerçekten istiyor musun?"

Soluksuz halde başımı salladım, bu sefer mutluluktan gözlerim dolmuştu. Annem gelecekti, gözüm arkada kalmayacak, içim rahat edecekti. Ben bakacaktım yine ona, öpe koklaya saçlarını tarayacak, sohbet ederek yemeğini yedirecek, günlük egzersizlerini yaptıracak, kaslarını çalıştıracaktım.

"Bir şartım var."

İşte yine mutluluğuma darbe vurmuştu. Anne oğul hep bir şart ve plan içindeydi.

"Ne... Neymiş?"

"Uslu duracaksın. Sözümüzden çıkmayacaksın! Sorun çıkarmayacaksın. Annen yanında kalır o zaman ama ne zaman sorun çıkarırsın, annen bu şehirden gider ve sen onu bir daha göremezsin."

"Çıkarmam," dedim hıçkırırcasına. "Yemin ederim sorun çıkarmam."

Üzerime biçilen bu pasiflik neyin nesiydi?

Az evvel ne düşünüyordum, şimdi neler söylüyordum? Hayat ne garipti, bir anı diğer anına uymayabiliyordu insanın. Kayınvalidem uzaklaşırken arkasından gelen kocama baktım. "Teşekkürler," dedim sadece, sanki bunu hak etmişler gibi, sanki buna değiyorlarmış gibi, sanki onların lütfüne muhtaçmışım gibi sessizce ağlarken, çaresizliğime minnet ekledim. Çekingen bir tutumla varlığımı hissettirirken, o da kayınvalidemle yemek salonuna geçmek için kapıya yöneldi.

Dildar Hanım kâhyaya bakınmaya başlamıştı, ben ise yere bakmaya devam ediyordum. Alt katlarda dolanan kır saçlı adamlardan birini çağırıp birkaç soru yönelttikten sonra sinirli yüzüyle ortadan kayboldu. Kocam da onun peşinden gitti. Onlar olmayınca yemek de yenmeden bitti. Nisa benden kaçtı, Bahar'ı benden uzaklaştırdı ve herkes sessizce odasına çekildi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu evin içinde nelerin döndüğünü oldukça merak ediyordum. Herkes benden fellik fellik kaçarken ben de kimseyle konuşmaya cesaret edemedim. Odam olarak gösterdikleri yere çıktım. Cam önündeki sandığın önüne geçtim. İşlemelerini okşadığım mobilyanın kapağını usulca açtım. Mis gibi reyhan kokuyordu sandığın içi. Annem temiz kıyafetlerin için reyhan keseleri doldurmayı severdi. Mazinin kokusu içimi delip geçerken, annemin el emeği göz nuru döktüğü çeyizlerimi öpe koklaya sevdim. Daha şimdiden nasıl da çok özlemiştim onları. Hepsini annem gibi sevdim, yine aynı özenle yerine koyup kapağını kapattım. Sahiden de bu evin gelini olmuştum. Çeyizim de gelmişti.

Zaman geçmek bilmedi. Kocam o gece ve bunu takip eden birkaç gece eve hiç gelmedi. Ne oldu, Dildar Hanım'la aralarında neler geçti kimse bilmiyordu ama kayınvalidem çok sıkıntılı bir halde sürekli düşünceli duruyordu. Nisa apar topar evden uzaklaştırıldığı için tüm sorular içimde kurt gibi dolanıp korkularımı kemiriyordu.

Gelen giden bitmiyor, herkes beni soruyor, hâlâ ürkek durduğum minik kız, Bahar benden uzak duruyordu. Korkuyor

muydu, yoksa bir adım mı bekliyordu? Ona bakınca minik Nisa'ya bakıyor gibiydim. Hep derlerdi de inanmazdım; kız halaya oğlan dayıya benzer diye... çocuk hık demiş halasının burnundan düşüvermişti. Annem benim de halama benzediğimi söylerdi, oysa gözlerim dışında ben kendimi hep anneme benzetirdim.

Zaman geçti, verilen vaatler yerine gelmedi. Ne halamın ne de babaannemin konağa gelmesine izin verilmedi. Bir ara konağın kapısında teyzemin sesini duyar gibi oldum, bağırarak adımı sayıklıyor gibiydi, sonra bunun bir sanrı olduğuna kanaat getirdim. Sanki akrabalarım tek tek aforoz edilmiş, ayakları çevremden kesilmişti. Dahası beni geçmişten tanıyan hiç çalışan yoktu konakta. Geçmişte ne olduğunu kimse bilmiyordu, kulaktan duyma üç beş bilgi dışında herkes meraklıydı.

Kayınvalidemin ne zaman yüzüne baksam, gözlerinde beliren o küçümseyici ifadeyi saklamıyordu. Benden nefret ediyordu, bu belliydi... Sevmiyor, sevemiyordu beni ama nedense yine de bana katlanıyordu. Gırtlağımı sıkacak bir tutumla duruyor, sakinliğini koruyordu. Oğlunu aldattığımı düşünüyordu belli ki, aklı bu yüzden karışıktıysa eğer bunu normal karşılayabiliyordum.

Ama ben suçsuzdum, öyle hissediyordum.

Kadın hiç belli etmemiş gibi davranmış olsa da, kibir kadar basit bir ifadeyi tasvir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Pekâlâ, aslında bu durum karşılıklıydı, zira ben de nedense ondan bana geçen negatif elektrikten hiç hoşlanmamıştım. Aramızdaki dostluk dalından düşmüş ham meyve gibi hiçbir zaman olgunlaşmayacağa benziyordu ve açıkçası bu benim için iyi miydi yoksa daha mı kötüydü, bunu zaman gösterecekti.

Evet, giyimi oldukça mütevazıydi ve evine, otoritesine de saygı duymamak imkânsızdı. Öte yandan onun hatlarına sahip karakteristik bir kadının, başka bir tutumla davranması da uygun olmazdı. Sağlıklı ve zeki bir kadına benziyordu. Bu topraklardaki diğer kadınlar gibi dulluğuna sarılıp kenara

çekilmemiş, konağı senelerce tek başına idare etmekle kalmayıp, üç evlat büyütmüştü. Öyle diyorlardı. Aynı zamanda insanın sinesine çöreklenmiş bir yılan kadar sinsi ve zehirliydi. Yoksa ona karşı ön yargılarım mı vardı? İçi de dışı gibi sert ve kibirli miydi gerçekten?

Oysa kızına ve oğluna bakarken gözleri parlıyor, üzerlerine titrerken yüzü yumuşuyordu. Şefkatti bu, biliyorum. Bahar'a sevgiyle yaklaşmasa bile ilgiyle yaklaşıyordu. Evlat sevgisi olan kadın kötü olamazdı, değil mi? Evlat sahibi olan kadınlar kötülük yapamazdı! Bana kızgındı, tüm bu nefreti bundandı.

Duruşundaki mesafe şimdiden kanımı donduruyordu. Bunu çok önemsediğimden değildi elbette fakat araştırmam gereken kişilerle nefret ilişkisine girmemek gerektiğini, mantıken gayet iyi biliyordum. Bugün de umutla indiğim yemek salonunda, sabırsızlıkla alacağım soruların cevabını beklerken, insanların yüzüme pür dikkat bakmasıyla panikledim. Evli olmanın bu kadar karmaşık olacağını kim bilebilirdi? Günler sonra eve gelen kocam ve annesiyle akşam yemeği yiyordum, karşımdaki masaya kızımı oturtmuşlar, o da sessizce yemeğini yiyordu. Yemek, birkaç aşiret sohbetinin dışında sakin geçti. Masadan kalktığımızda bile kimseden çıt çıkmıyordu.

Çay tepsisini getiren Kibar bu aile tablosuna bakıp gülümserken, beşinci kez komodinin üzerindeki saate baktım. Kocam gelmişti konağa, akşam olmuştu, misafirler gitmiş, el ayak çekilmişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Sıkıntıyla dudağımı ısırarak, tüm bu çektiklerimin geçmişime dair anıları bulmaya değer olduğunu kendime hatırlattım. Konuşmak için zaman kollarken, kocam olacak adam ayaklandı. Hali çok yorgun duruyordu. Neden beni sorgulamıyordu, neden bu kadar çabuk kabulleniyordu?

Onu aldatan kadını neden kendine tekrar istiyordu? Ne düşünüyordu, planı neydi? Madem onu aldatmıştım, neden kimse ağalarının şerefine leke sürdüğümü duymamıştı? Her şey neden bu kadar gizli kapaklıydı? Hamileyim diye mi susmuşlardı

cidden? Kızımın yüzü kızarmasın diye mi çekmişlerdi sineye? Yoksa kocam, cidden beni seviyor muydu? Sevgisinden miydi bu sabrı ve cömertliği? İleride kızına, "Annen beni alttı, ben de affetmedim, aşiret şeriatı yerine getirdi, öldü!" dememek için mi susuyordu? Bakışlarım minik kıza kaydı, her şeyden habersizdi ve ne kadar masumdu.

Kocam bana bakmadan, "Beklemeyin beni," diyerek kapıya yöneldi.

"Geç geleceksen hiç gelme, milletin diline laf verme," diyen kayınvalidem sakindi ama ben endişeliydim. Arkasından ayaklandım ve hiç düşünmeden peşinden fırlayarak, "Ama... Ama daha konuşmadık bile..." dedim isyanla.

Geniş omzunun üzerine düşürdüğü başıyla bana yan bir bakış atarak tahammülsüz halde kafasını salladı. Uzandığım an tiksintiyle elini kaldırdı ve dokunmama izin vermedi. Benden gerçekten tiksiniyor muydu, yoksa tiksindiği kendisi miydi? Arkamda bir varlık hissettiğimde, o da arkama bakıp, "Ana sahip çık şuna," diyerek kapıdan yıldırım hızıyla çıkıp gitti.

"Otur yerine gelin hanım. Daha ilk günlerden huzuru kaçırma," diyen kadınla dişlerimi sıkarak arkamı döndüm. Korkuyla yardımcı kızın göğsüne sinen ufak kızı gördüğümde, aklıma gelen çığlık atma, isyan etme, hesap sorma sözlerini bir bir yuttum.

Öylesine ürkek ve ufacıktı ki, üstelik korkuyordu ortamdan çıkacak huzursuzluktan, bunu hissederken nasıl açardım konuyu, nasıl tedirgin ederdim bu masumu? Sustuğumu bile fark etmeden ayaklandı kayınvalidem.

"Bahar..." dedi minik kıza, sert sesinde hiç sevgi yok muydu?

Ufaklık isteksizce sandalyesinden kalkıp ayak sürüyerek babaannesinin elini tutup kapıdan çıkarken, ürkekçe gözlerime baktı. Bana yakın mı uzak mı olduğunu kestiremediğim bir hisle seyrettim gidişini, sahi ben onun neyi olacaktım?

***

Sabaha kadar yatağın üzerinde hiç durmadan -gözlerimi kapıya dikerek- endişeyle bekledim. Onun gelmesinden ve benden kadınlık haklarını istemesinden, ben ona hesap soramadan kadını olmaktan korktum. Kaç gündür bu konaktaydım, geceleri kapıya bakmadan uyuyamıyor, endişeden ve korkudan soluk alamıyordum. Konakta korka korka geziyor, ağzımı açmaya çekiniyordum. Ne annemden bir haber, ne babamdan bir netice alabilmiştim. Kapıya birkaç defa gelen babaannem ve halam da uzaklaştırılmıştı göremeden. Günden güne umudumu kaybetmeye başlamıştım. Bir telefon etmeme bile izin yoktu. Zaten konakta telefon yoktu, herkesin kendine ait şahsi telefonu vardı.

Uyumamalıydım. Tam başım yana kaydığı an kapı açıldı. Kendime gelerek derhal toparlandım ve kapı kapanmadan evvel gözlerim ona odaklandı. Üzerindeki kıyafetler kırış kırıştı, yüzü sersemlemiş bir ifadeyle buruşmuş, gözleri uykusuzluktan kızarmış ve yorgun ifadesi yüzünü sersemletmişti. Üstelik kapıyı açtığı an, ondan yayılan leş gibi içki kokusu odayı doldurmuştu. Daha ilk soluğumda beynim çınlamaya başladı. Tuhaf bir şey oldu. Soluğumu tuttum. Gözlerim sislendi ve karardı. Sanki uyanıkken rüya görüyordum. Karanlık bir odadaydım! Kapının girişinde o duruyordu, yine aynı böyle sarhoş ve yüzünde tuhaf bir bakış vardı. Kalbim hızlandı. Korkudan put kestim. Bir ses çınladı kulağımda, "Hayır!" Ellerimle kulağımı kapadım çünkü o çığlık beynimin içinde çınlarken, kulağımı acıtmıştı, tıpkı kalbim gibi karnımda bile hissetmiştim.

"Sen yatmadın mı hâlâ?" dedi ayakta durmaya çalışırken.

Birden kulağımda çınlayan ses kesildi. O hayalimsi karanlık odadan bu ana döndüm, şaşkınlıkla etrafıma bakındım. O da benim gibi etrafa bakınırken, "Se... seni bekledim," dedim ürkek bir sesle.

Az evvel gördüğüm neydi, midemi buran kokunun aynısını ta iliklerime kadar tanıyordum. Kâbus mu görmüştüm? Hayır, onu görmüştüm. Zihnimde Uras'ı görmüştüm. Doğruydu,

geçmişimde vardı. Şaşkındım, daha evvel hiç bu kadar tuhaf gelmemişti mazideki kayıp anılar yerine. Bu kadar net, kokusuyla, dokusuyla gerçek gibi gelmemişti. Hayal miydi, gerçek miydi? Uyurken, tam rüya görürken mi gelmişti yoksa Uras içeri?

Önce bana uzun uzun baktı, sonra yüzünde çapkın bir ifadeyle güldü. Korktum, bu pis gülüşün içinde hissettiğim gerçekten, ensemde ağrı hissettiren tutumundan korktum. Ne hissediyordu hakkımda, ne düşünüyordu bilmiyordum. Sadece bu hayata sürüklenirken çaresizlik içinde kıvrandığımı ve kimseden yardım isteyemediğimi çünkü etrafımda beni koruyacak hiç kimsemin olmadığını fark ettim. Ben daha beni tanıyamazken, tanıdığım bir insanı nereden bulacaktım? Bu olayı çözerken ve kabullenmezken, yardıma ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Onunla yaşama konusundaki endişeme rağmen, çaresizliğimden sebep cesaretlenmiştim ve yeniden özgür olmak için bazı zorluklara göğüs germeyi denemek istiyordum. Sarsak adımlarla yanıma geldi, o geldikçe ben korkup çığlık atmamak için kendimle savaş verdim.

"Kocalık haklarını bu kadar çabuk talep edeceğini düşünseydim, erken gelirdim Gelin Ağa'm," dedi eğlenen sesiyle.

Sanki Uras kendisi değildi. İçince başka bir adam olmuştu, canavar gibi duruyordu. Gece kan aşeren vampirler gibi, ay görünce dönüşüm yaşayan kurt adamlar gibi kan peşinde duruyordu. Üzerinden buram buram içki kokusu yayılıyordu. Leş gibi kokuyordu. Yatağın üzerinden, istemsiz bir korkuyla fırlayarak geriledim. Ondan uzağa kaçtım.

"Seni beklememin asıl sebebi bu değil," dedim soluk soluğa kalmış halde. Üzerindeki ceketi çıkarıp yatağın kenarına attı, sonra gömleğine uzandı uzun parmakları. O anda çığlık çığlığa buradan kaçmak varken, sabretmeye meylettim.

"Konuşacak çok şey var, kafam çok karışıyor ve kimseden cevap bulamıyorum. Nisa da gitti hemen, annen zaten yanına yaklaştırmıyor, sen de yoksun kaç gündür. Ben..."

"Sesin başımda çınlıyor, susamaz mısın?" dedi yayık sesiyle. Başını tuttu, sanki başını boynunun üzerinde sabit tutamıyordu.

"Bu kadar bilinmezliğe katlanmak zor," dedim susmayarak.

Sözlerimi ağzıma tıkayarak, "Zor olan ne asıl bilmiyor musun? Sana katlanmak. Sana katlanmak zor," dedi. "Şimdi sus."

Gömleğinin kol düğmelerini açmaya başladı. Anladım ki o soyunurken bizim sağlıklı bir iletişim kurmamız imkânsızdı. Üstelik karşımda bu kadar rahat olması, normal evliler gibi soyunması beni rahatsız ediyordu.

İfadesi birden karardı, eliyle başını sıkıp kendi kendine vurmaya başladı. "Senin yüzünden, hepsi senin yüzünden," dedi acı çeken bir sesle.

Korktum, olduğum yerde kök saldım. "Ben bir şey yapmadım," dedim karnım ağrırken.

"Senin yüzünden, hepsi senin yüzünden," dedi iki elinin arasına aldığı başına vurarak yeniden, isyan ediyordu. Bana mıydı isyanı kendine mi, kime kızıyordu anlaşılmıyordu. Üstelik içime bir korku çöreklendi. Hani bazen belanın ayak seslerini duyardı insan ya... Ben de ayak seslerinden kaçmak için hızla hareketlendim. O kendi kendine konuşuyordu. Bipolar mıydı? Ya da şizofren! Yoksa bilmediğim bir hastalığı mı vardı?

"Sonra konuşuruz," dediğimde, bana garip bir tutumla baktı. Ürpertiler içinde yanından salınıp kapıya uzandığım an, belime dolanan kollarla ayaklarım yerden kesildi. Çığlık attım korkuyla ve çırpınırken belimdeki ellerini çözmeye çalıştım.

"Nereye?" dedi garip sesi.

"Bırak," dedim soluk soluğa. Korkudan terliyor, bir el ağzıma kapanmış gibi soluk alamıyordum. Çığlık için açılan ağzıma dolanan elle neye uğradığımı şaşırdım.

"Şişttt... Şişttt. Anneme söz verdim," dedi kendi kendine konuşur gibi. Sanki karşısındaki ben değildim, bir hayalle dertleşmekteydi. "Anneme söz verdim, yapmak zorundayım. Ona söz verdim, tutmak zorundayım. Annelere verilen sözler tutulur."

Kendi kendine konuşuyordu, kendi sorularına kendi cevap veriyordu. Beni kollarından bırakmıyor, çırpınışlarımı görmüyor, duymuyor gibiydi. O kadar hızlı cereyan etmişti ki her şey, sırtımın yatağa yaslanması ve onun üzerimde yükselerek bedenimi altına hapsetmesi bir oldu. Bana nefretle bakmasını, söylenerek af dilemesini hayal meyal gördüm.

Ağlıyordum, ağladığım sadece şu an değildi o zaman anlıyordum. O beni kolları altına hapsedip üzerime yükledikçe bedenini, az evvel gördüğüm karanlık sanrı içinde kendimi soluksuz gibi hissediyordum. Gerçekle hayal karışıyordu. Hangi odada olduğum birbirine geçiyordu. O karanlık odadaki çaresiz kızla ben aynı kişi miydim? Omuzlarına vurdum, yüzüne vurdum, kulaklarını çektim ve bağırdım, defalarca bağırdım. Boğazım yırtılana, sesim kısılana kadar bağırdım.

Nemli gözleri iki karanlık çukura dönen Uras, "Hepsi senin suçun, onu kaybettim. Senin yüzünden kaybettim. Senin yüzünden," diye hırladı.

"Ben bir şey yapmadım," demek istedim ama üzerime verdiği ağırlığından sebep nefesim kesildi.

"Mahvettin hayatımı."

Ben ne yapmıştım ona, nasıl bu kadar acı çekmesine sebep olmuştum? Kaçmak istediğimde yakalayıp tekrar yatağa savurdu bedenimi. İri bedeninin altında kalan bedenimden sebep kıpırdayamazken, ağzıma kapanan elden dolayı ne bağırabiliyor ne de nefes alabiliyordum. Eli hâlâ ağzımdaydı. Gözlerim yerinden çıkacak kadar acıyor, yalvarıyor, kalbim kaburgalarımın içinde çırpınıyordu. İri göğsü göğüslerimi eziyor, bacakları çırpınan bacaklarımı kıskacına sıkıştırıyordu. Kıpırtısız bırakıyordu beni. Benliğimdeki karanlıkta bir sis bulutu nüksediyordu. Aynı koku, aynı sık nefesler, aynı korku ve aynı ses...

Kasıklarımda şiddetli bir acı, karnımın içindeki keskin bir baskı, nefes alamıyordum. Öksürsem öksüremiyordum, ağlasam sesim çıkmıyordu. Ellerimle omuzlarını ittirmeye ve

tırnaklarımı yüzüne geçirmeye kalktığımda, "Eğer bağırırsan ağzını dudaklarımla kapar, canın yanana kadar ısırırım," dedi.

Elini ağzımdan çekerken yüzüme tükürük saça saça bağırdı. Hıçkırdım. Soluk soluğa ona bakarken, ellerimi bileğimden yakalayıp, kafamın üzerinde sabitledi ve nemlenen gözlerime aldırmadan tek eliyle yatağa bastırdı gövdemi.

"Lütfen konuşalım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Lütfen."

"Ne konuşacağız artık, konuşacak ne kaldı? Her şeyimi elimden aldın. Mahvettin. Beni mahvettin!" dedi dişlerini sıkarak. Boşta kalan eli eteğime uzandı.

"Karım mı olmak istiyordun? İtaatle bunu mu bekliyordun?"

Parmaklarını tenime sürttü, eli buz gibiydi, tıpkı içim gibi. O anda soluklarım ciğerlerimden çekildi. "Yapma," dedim hıçkıran bir sesle, "Ne olur yapma!"

Dinlemedi beni, eli tenime değdiği an dudaklarımdan sesli bir hıçkırık kaçtı.

"Seni eve süs olasın diye mi getirdik?" dedi nefretini yüzüme solurken.

"Ben hazır değilim," dedim ağlayarak, anlayışına sığındım. "Hazır değilim." Olmayacaktım da…

"Ben de sana hazır değildim ama sen tüm hayatımı mahvettin."

Tiksiniyordu benden, bana dokunmaktan tiksiniyordu gözlerinde gördüm ama ben de ondan tiksiniyordum şu andan sonra. Onu ölsem sevemez, saygı duyamazdım artık. Gözünün döndüğünü ve ne olursa olsun bu tutumundan vazgeçmeyeceğini anladım. Bana dokunması, öpmesi fikri ölüm gibi gelirken, mücadele etmeden nasıl teslim olurdum?

Yatağın içinde boğuşmaya başladık, dudakları boynumu öpmek için zorlarken, başımla sağa sola çırpınıyordum, acılar içinde bağırıp yalvararak haykırıyor ama ona sesimi duyuramıyordum. Hiç kimseye sesimi duyuramıyordum. Biliyordum, bir yerlerde beni duyuyorlardı. Hiçbir duvar bu acı çığlıklara

dayanamazdı. Uykuya yatarken çıkardıkları elbiseler gibi, vicdanlarını da insanlıklarından çıkarmış olan ev ahalisi oralı olmadı.

Üzerimdeki kıyafetlerimin parçalanmasını ve yırtılmaya karışan tiz sese çığlıklarımın karışmasını hatırlıyordum. Teninin çıplak tenime dokunmasını, sutyenimi koparmak için dadanan parmaklarını, tırnaklarının tenime hilalden izler bırakmasını anımsıyordum. Kodlanmış gibiydi, hiçbir etkime tepki vermiyordu. Gözü mü dönmüştü yoksa bilmediğim bir şeyler mi saklıydı ölüm kokan gözlerinde. Haykırışmalarımdan sıkılan adamın bacaklarımın arasına yerleşirken, nefes almamı zorlayan baskısını, elleriyle başımı kavrayıp susturmak için başımı yatağın başlığına defalarca vurmasını ve kalın oymalarla süslü yatak başlığıyla bütünleşen başımın çıkardığı sesin, bir kanama gibi kafatasıma akmasını hayal meyal hatırlıyordum.

Sonra bir elektriklenme oldu bedenimde. O nefretle söylene söylene vurdukça kafamı yatak başına, gözlerimde görme kaybı, zihnimde bulanıklık başladı. Onun son nefret kırıntısıyla sarsıldı gelecek. Her yer kardı. Karanlığın içinde bir kadının haykırışı kaldı, bir adamın hırlaması ama bu olay sanki şu anda olmuyor gibi mazide yankılandı… yankılandı.

İlk defa o zaman kocamın saf nefretle kararan yüzü yabancı gelmedi, o zaman bu yaşananın ilk olmadığını haykırdı zihnimdeki karanlık. Burnumdan süzülen kan ağzımdaki son feryatlara bulaşırken, başımı sert bir darbeyle daha yatağa çaktı ve sonra her şey durdu. Zamanın tik takları kırıldı. Yelkovan akrebi kovalamaktan sıkıldı. Etraf sessizleşti, hayat hissizleşti ve ben kayboldum. Yine o karanlıkta kayboldum. Yolumu bulamadığım, korktuğum, üşüdüğüm ve esaretinden kurtulamadığım karanlıkta tükendim.

Sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım. Burnumun kenarında kurumuş kan, dudağımda kocaman bir uçuk vardı. Üstüm başım yırtılmış, parçaları etrafa saçılmıştı. Perişan haldeydim. Güneş yüzüme vurduğu için ağlamaktan acıyan gözlerim oyuluyordu. Dün gece bir kâbustu, hiçbir zaman Allah'ın başkasına

vermesini istemediğim bir kâbus görmüştüm. Bir kadının hiçbir zaman başına gelmemesi gereken bir kâbustu. Allah erkeklere gücü güçsüz olan eşini koruması için vermişti, gücünü üstünde kullanması için değildi.

Ağzımda metalik bir tat, üzerimde ağrılı bir uyuşma ile gözlerimi zor da olsa açtım ama bir gözüm kapanmış açılmıyordu. Şiştiğini ve morardığını elimi dokundurduğum an anladım. Başımda da şiddetli bir ağrı vardı. Elimi başımın ağrıyan yerine koyduğumda, saçlarımda kuruyan sıvının tortusunu hissettim ve dehşet içinde gözlerimi açtım. Tutam tutam yolunan saçlarım kana boyanmıştı.

Bedenim yeni güne tamamen çıplak bir uyanış içindeydi. Üzerimde hiçbir şey kalmayacak halde yırtılmıştı, bir yatağın içinde çırılçıplaktım ve üzerindeki pikeye bir kundak gibi sarılan adam da çıplak olduğunu belirten sırt kaslarıyla bana en kötü geleceğimi resmediyordu. Çığlık atmak istedim -sesim yok- ağlamak istedim -gözyaşım yok- onu öldürmek istedim -cesaretim yok- öylece çıplak bir halde yatağın içinde donup kaldım.

Yanımdaki adam, kocam olacak adam…

Dün gece onca çırpınmama ve karşı koymama rağmen istediğini almış, zaferini uykuyla kutlamış haldeydi. Yataktan titreyen bacaklarımla indiğimde, başımdaki şiddetli ağrıyı yine hissettim. Elimi saçlarımın içine sardığımda hâlâ biraz nemli olan dokuyla gözlerimi acı içinde kapadım. Elimi görselime soktuğumda, parmaklarımdaki kızıl kana kısa bir an bakakaldım. Dün geceye dair hatırladığım son şeydi başımı yatağa hırsla vurması ve ben isyan ettikçe kendine esir tutması.

Gecenin dehşetini gösteren ve benim çaresizliğimi haykıran, yere saçılmış, parçalanmış kıyafetlerimle ağzıma dolan hıçkırığın acı tadına vardım. Elimi ağzıma kapayarak banyoya koşarken, tanımadığım bu adamın işte şimdi gerçekten karısı olmuştum. O uyanmadan gitmeliydim. Kaçmalıydım bu evden, kendime acımayı bırakıp hayatta kalmak için mücadele etmeliydim.

Suyun kirleri yıkadığı gibi, bedenimde ve ruhumda kalan o izlerin de temizlenmesini istedim. Sessizce ağlarken suyun altında, hiç bu kadar güçlü olduğumu düşünmezdim. Kendi yarasını kendi saran doktorlar gibiydim. Boynumun ve bedenimin bazı bölümlerinde darbe izleri, parmak izleri ve geceden kalan uğraşın damgaları vardı. Onları öyle yıkadım ki, dokunduğu her yeri bedenimden silip atmak istedim. Gözyaşlarım yıkar mıydı acının kirini, hıçkırıklarım unutturur muydu geçmişin hüzünlerini?

Titreyen bedenime hâlâ hâkimdim. İşimi çabuk bitirip odaya döndüğümde, homurdanarak sağdan sola dönen adamla donup kaldım. Henüz açmayı düşünmediğim valizi alarak banyoya döndüm ve üzerime bedenimi saklayacak şeyler giyinmeye çalıştım. Ellerim titriyordu. Ne kumaşları tutabiliyor ne de üşümüş gibi titreyen bedenimi ısıtabiliyordum. Ama başardım, sessizce giyindim. Aynadaki buharı silip karşımda gördüğüm yüze bakarak dakikalarca ağladım. Gözüm morarmıştı. Alnımda bir darbe izi vardı. Dudağımın kenarı kıpırdandıkça acıyordu çünkü kocaman bir uçukla kaplanmıştı. Kaza yapmış gibiydim. Saçımla yüzümü kapadım. Sızmış beden uyanmadan önce kendimi dışarı attım. Dışarı çıktığımda nemli saçlarımı yalayan güneş ışıkları beni ürpertti. Hangi cehenneme düşmüştüm böyle, şimdi derdimi kime anlatacaktım?

Yanımdan geçen konak çalışanları önce dehşetle, sonra acıyarak yüzüme baktıklarında utandım. Hangi gelin saçındaki su kurumadan kendini odasından dışarı atar, ağlayarak saklanacak delik arardı ki benden başka? Ben o adamın soluk aldığı çatının altından kaçmak istemiştim.

Merdivenden çıkarken, "Duydun mu gece sesleri, ağam ona haddini tatlı tatlı bildirdi," dedi merdivenin başında, elini ağzına koyup dedikodu yapan kadınlardan biri. Beni görünce birden sustu.

Başımı eğmem lazımdı, utanmam, kaçmam, hatta ağlamam lazımdı ama nedense içimde garip bir meydan okuma, adını

koyamadığım bir cesaret vardı. Deli cesareti olmalıydı bu. Başıma bundan daha kötü ne gelebilirdi ki? Bu utanç bana ait olmamalıydı. Yanağıma süzülen asi yaşı hırsla sildim. Hıçkırmadım. Yüzümü yere eğmedim. Bundan sonra kimseye boyun eğmeyecek, kimseye canımı acıtması için fırsat vermeyecektim. En çok da kendime… Kendi kedime acıyıp ahlayıp vahlayarak bir mucizenin beni bulmasını ve kurtarmasını beklemeyecektim.

Merdivenler bitip salona girdiğimde içerideki insanların sohbet seslerini duydum. Yüzümde buz gibi bir ifade, içimde patlamaya hazır volkanlarla, masada kahvaltı yapmakta olan ahaliye baktım. Nisa gelmişti. Beni görünce şok geçirmiş bir ifadeyle yerinden kalktı. Bileğine asılan ve onu durduran annesi eliyle oturmasını emredince, başını eğip yerine oturdu. Kurban olmak kolayına geldi. Kolay yolu seçti, sustu. Tek başıma kaldığımı anladım. Hüzünlü bir halde yemeğini kurcalarken, benim için hıçkırarak sessizce ağladı. Yapacağı hiçbir şey yoktu belki de, ondandı bu susuşu. Başım döndü kısa bir an, Nisa başını kaldırdı ve bunu görünce ayaklandı ama annesi ona sert bir bakışla tekrar, "Otur yerine," diye emredince, olduğu yerde donup kaldı. Yine bir şey yapamadı. Nasıl göründüğümü görmüştüm duş alırken aynada. Masadaki çocuğu görmezden gelerek, kayınvalideme çevirdim gözlerimi.

"Telefonumu istiyorum," diye emreden bir sesle söyledim.

Tek kaşını kaldırarak, "Sana da günaydın gelin hanım," dedi soğuk sesiyle.

"Telefonumu istiyorum, ailemle görüşeceğim. Bu oyun uzadı."

"Kocan gelince arar görüşürsünüz," dedi umursamaz bir tutumla kahvaltısına devam ederken. "Hem ailen buraya geldi merak etme."

Gelmiş miydi? Ellerimi masaya sertçe koyarak eğildim. Göz koordinasyonu kurarak, "Telefonum nerede?" dediğimde, kapıdan içeri girmekte olan Uras, "Herkese günaydın," dedi buz gibi sesiyle.

Bakışlarımı hırsla ona çevirdim. Yüzüne tükürmek, hayâlarını tekmelemek istiyordum. Tırnaklarım etime batıyor, avuç içlerimde hilal yaralar açıyordu. Henüz duş aldığı nemli saçlarından belliydi. Üzerinde bir tişört ve altında kot pantolon vardı. Spor haliyle yaşından çok daha tecrübesiz ve genç duruyordu. Geceki zalimliği hayal etmişim gibi hissettiren bir sakinliğe sahipti. Ne özür diliyor, ne şaşırıyor, ne de beni umursuyordu.

"Karının dilini dün iyi törpüleyememişsin oğul," dedi kayınvalidem azarlayan bir tutumla.

Uras bana bakmadan masaya geçerken, gözlerini kaçırıyor gibi benden uzak etti ve kahvaltıya odakladı. "Bu gece dibinden koparırım ana." Kızının burnuna dokunup ekmeğe uzanırken, Nisa da aynı benim gibi öfkeyle kalakaldı.

"Söz vermiştin," dedi Nisa dişlerini sıkarak.

"Sen niye geldin yine?"

"Başıma geleceği biliyormuşum," dedi öfkeli bir tutumla.

"Kayınvalidesine gelmiş," dedi Dildar Hanım açıklayarak.

"Telefonum nerede?" diye hesap sordum yeniden araya kaynak yaparak.

Kocam, hiç umursamadan, sanki kulağında sinek vızıldar gibi ekmeğine tereyağı ve bal sürerek yedi. Benim olduğum alana bakmıyordu bile.

"Allah'ım kafayı yiyeceğim, siz nasıl hastalıklı bir ailesiniz," dediğimde ağzında ekmeğiyle dondu kaldı. Ve daha ne olduğunu anlayamadan ayaklandı. Korkuyla bir adım geriledim. Annesi kahvaltısını yaparken ayağa fırlayan Nisa, "Abi," diye önüne atıldı.

Genç adam kız kardeşine gülümseyerek, "Sakin abiciğim," dedi, oturması için işaret parmağıyla kahvaltısını gösterdi. "Sakin." Başparmağına bulaşan balı yalarken, "Kahvaltına devam et," diye emretti. Sesindeki soğukluk, uyarı, tüyleri diken diken edecek cinstendi.

"Bana söz verdin, lütfen zarar verme ona," dedi Nisa ağlamaklı sesiyle. "Söz verdin abi, söz verdin."

"O benim karım, kızımın annesi Nisa, ona neden zarar vereyim? Deli miyim?" Sesinde bir şey vardı, sadece Nisa ve onun bildiği bir sırrın yankısı ama çözemedim.

Şaşkın bakışlarım altında kolumu acıtasıya tuttu ve peşinden sürükleyerek yemek salonundan çıkardı. Meraklı gözlere aldırmadan üst kattaki odamıza sürüklerken, korkudan ayaklarım birbirine dolaşıyordu. Dün olanların bir daha asla tekrarlanmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim için, ona zorla da olsa itaat ediyordum. Tam o sırada kapıda bir hengâme oldu, biri içeri girmek istediğini belirtircesine bağırarak kapıyı açmalarını emrediyordu.

"Ne oluyor?" diye bağırdı avluya Uras.

Kâhya ellerini önünde bağlayarak görüş alanına girdi.

"Musa gelmiş Ağam, içeri girmeye çalışıyor."

Hangi Musa gelmişti? Tanıdığım bir Musa vardı! Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O sırada duydum sesini. "Abla..." diye bağırıyordu kalın bir erkeğin tok sesi. Telefonda defalarca duymuştum bu sesi, bu bizim Musa'ydı. Teyzemin dağıydı.

"Musa," diye bağırırken ağzıma kapanan elle sesim kesilirken, Uras "Defedin iti, bir daha gelmesin. İyice aklını başına getirin." dedikten sonra beni peşinden sürükledi. Çırpındım ama faydası yoktu. Tıpkı Musa için bir faydamın olmayacağı gibi. Beni odaya savurup kapıyı kapattı. Odanın ortasında ayakta durmaya çalışırken, "Bırak konuşayım onunla," diye derhal söze atıldım ama umursamadı. İşaret parmağını dudaklarına kapatıp, "Şişttt," yaptı sadece.

"Ona zarar vermeyin," dedim hıçkırık karışan sesimle. Teyzem buna dayanamazdı.

"Korkma, erkek adamsa anlar uyarıyı, canı yanmaz," dedi beni dinlemeyerek. Korkudan çıkacak gibi atan kalbim boğazıma düğümlendi, konuşmak için atıldığımda, "Şimdi biraz

kaşırlar ama sen böyle inat edersen kemiklerini kırdırırım," dediğinde, uyarıyı aldım. İçimden bir ses yaptıracağını biliyordu. Zaten seslerde kesilmişti, artık Musa'nın sesi gelmiyordu. Ortalık tenhalaşmış gibiydi. Ona zarar vermemelerini dilemekten başka yapacak neyim vardı, dua ettim. Deli çocuk, nasıl tek başına konağa kafa tutmaya yeltenirdi. Teyzemin haberi var mıydı buralara kadar geldiğinden, içimden bir ses olmadığını fısıldamaktaydı. Yoksa geçen duyduğum ses, gerçekten teyzeme mi aitti!

Tam konuşacakken, Uras parmağını burnunun kenarında dolaştırarak işaret parmağını kaldırdı. Hedefini beynime belirterek, "Bir daha... sakın... bana sesini yükseltme!" diye gürledi. Olduğum yerde korkuyla sıçradım ama ona bu sefer boyun eğmeyecektim.

"Bana... bir daha... elini sürme!" diye emrettim aynı hırsla.

Az evvel kolumu tuttuğu elleri canımı öyle yakıyordu ki, gururumu kırıp kolumu okşamak istiyordum. Yapmayacaktım. Bir sırtlan gibi sakin adımlarla yanıma geldi. Boy muhalefetinden sebep başımı geriye yıkarak ona bakmamı sağlarken, gözlerinde gördüğüm karanlıkla soluksuz kaldım.

"Sen neyine güveniyorsun?" dedi bana ciddi bir merakla bakarken.

"Allah'tan başka güvenecek neyim kaldı?" dedim dürüst olarak.

"Canını yakmamdan korkmuyor musun?"

"Korkuyorum," dedim yine aynı açık sözlülükle. "Dün geceden daha kötü yanamaz canım. Peki sen benim, senin canını yakacağımdan korkmuyor musun?"

Garip bir alayla güldü. "Sen ne yapabilirsin ki bana?"

"Öldürürüm seni! Eğer bir daha bana elini sürersen, yemin ediyorum öldürürüm!"

"Böyle mi?" dedi tek hamlede uzanıp belimden yakalayarak beni kendine çekerken. İnsan kötülükten zevk alır mıydı? Bana eziyet vermekten, müthiş bir keyif aldığını saklamamaktaydı.

Kedinin fare ile oynadığı keyifle eş değer oynuyordu benimle. Bedenlerimiz birleştiği an tüm kanım çekildi tenimden, midem bulantıyla kasıldı. Ellerimi omzuna koyup ittirmek istedim ama gücüm ona yetmezdi ki. Bana tanımak isteyen bakışlar atarak, "Sen dünkü tırsak kız mısın cidden?" diye sordu.

Onu kendimden uzaklaştırmak istedim ama başaramadım. "Bırak beni," dedim sitem içinde.

"Bırakmazsam ne yaparsın, yine mi öldürürsün?" dedi başını eğerken.

Hâlâ iğrenç şekilde içki kokan nefesi midemi bulandırırken başımı yana çevirdim, ama çenemi tutan zorba elleri yüzümü kendine çevirerek yaklaştırdı. Dudakları dudaklarıma değeceği zaman, hangi ara aklıma geldi de cesaret edip diz kapağımı bacaklarının arasına gömerek canını yaktım da beni kollarından salmasını sağladım, bilemedim.

O acı içinde iki büklüm ellerini malum yerine götürüp uyunurken, ben cam kenarına çekilip dehşet bir korkuyla ona bakmaya başladım. Birkaç derin nefesten sonra küfrederek diklenen adam, üzerime doğru atılınca hızla cama yaklaştım. Odanın hava alması için açılan balkon kapısına atıldım. O anda ne dünya, ne ahiret aklıma gelmedi, cinnet geçirircesine korkuluklara tırmandım.

Bu tepkime şaşıran adam, rüzgârla havalanan tüllerin önünde durdu. "Saçmala gel buraya," diye emretti. İlk defa gözlerinde endişe pırıltısını gördüm. Başımı iki yana salladım. "Gelmem." Artık cesur numarasını bir kenara bırakmıştım. Burası çok yüksekti, konağın üst katında bulunan tek balkondu ve arka cepheye baktığı için ıssızdı.

"Sevda saçmalama gel," dedi elini uzatarak, seslice küfretti bu sefer.

"Gelme, üzerime gelme!" diye bağırdım ağlamaklı sesimle.

"Beni öldürmekten vazgeçtin, kendini mi öldüreceksin?"

"Yaşamaya değer neyim kaldı?"

"Kızın var," dedi Uras garip bir tonda, "Onu annesiz mi bırakacaksın?"

"Onu tanımıyorum bile!"

"Annen, baban var."

"Onları göremeyeceksem, annemi koklayamayacaksam, seslerini duyamayacaksam, o zaman burada yaşamanın ne anlamı var?"

Uras bocalayan bir tutumla, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Saygı," dedim hıçkırarak. "Bana onu verebilir misin?"

Uras Saraçoğlu, küçük dağları yaratmış havasında güldü. "Tüm bu hırçınlığın *saygı* için mi?"

İlk defa gözlerinde farklı bir ışık yanıp söner gibi oldu. Saygı mıydı bu yoksa keyif mi?

"Tüm bu umursamazlığın göze girmek için mi? Annenin gözüne girmek için, başkalarının gözüne girmek için, erkek olduğunu kanıtlamak için mi? Başkalarını ezmen bu yüzden mi? Sen hiç, birini sevmedin mi Uras Saraçoğlu, saygı duymadın mı?"

Yüzündeki ifadede kısa bir an pişmanlık titreşti. Bu da o kadar kısa sürdü ki, "Çabuk buraya gel," dedi yine aynı emirle ve kükredi.

"Bana saygı duyacak mısın?"

"Duyuyorum ki buraya getirdim. Tekrar karım yaptım."

"Duymuyorsun, insanlığıma, varlığıma, kadınlığıma saygı duysaydın dün gece… Olmaz. Bir daha böyle bir şeyi kaldıramam, yapmana da izin veremem."

"O zaman at kendini çünkü sen benim karımsın ve daha bir sürü gecemiz olacak, istesen de, istemesen de."

Gülümsedim, tuhaf ama insan bu dünyadaki cehenneme tercih ediyordu bazen öteki tarafın cehennemini. Hissizleştim,

düşüncelerim ve kalbim durdu. Bu cesaret nereden geldi bilmiyordum. Ellerim demir parmaklıkları bıraktı. Bedenim boşluğun o tüyler ürperten soğukluğunu ensemde hissetti. Gözlerim huzura kapandı. Yere çakılıp, kemiklerimin kırılırkenki çıkardığı sese kendimi hazırladım ve işte o anda bileğime asılan elle silkelenen bedenim, bir kumaş gibi savrularak balkonun altında asılı kaldı. Uras beni bileğimden yakalamıştı. Yüzü sert, gözlerindeyse ilk defa korku vardı.

"Deli misin sen?"

"Bırak," dedim ağlamaklı bir sesle. "Eğer bana bir daha dokunursan, ölmekten daha çok acı verecek bu."

Yanağımdan yaşlar süzülürken gözlerinin içine baktım. İlk defa gözlerinin içine perdesiz baktım. Hiç zorlanmadan beni usulca yukarı çekti, bırakmadı. Atlamak için çırpındım ama çok güçlüydü, karşı koyamadan ayaklarım balkonun zeminine yapıştı. Bana kızmasını, azarlamasını bekledim ama o ellerini bedenimden çekti. Burnundan soluyarak,"Bir daha sakın..." diye emretti. "Sakın bunu yapma çünkü canını öyle bir yakarım ki, asıl ölüm bir ceza olur sana. Ölmekten beter ederim seni."

Kollarımdan tutup halı gibi sarsarak emirler yağdırdı, odanın kapısını sertçe çarparak çıkıp gitti.

Öylece kalakaldım. Ne şanssızdım. Gülsem kader izin vermiyor, yaşasam sabrım yetmiyordu.

Ölmeyi bile becerememiştim.

5. BÖLÜM

Ne değişik fıtratımız var,
Önce sevdiğimiz şeyi yok etmeye,
yok ettiklerimiz şey için ise üzülmeye meyilliyiz.

Bu günün akabinde geçen bir haftada Uras eve neredeyse hiç gelmedi. Musa'dan ise haber alamadım, neredeydi ne haldeydi kimse tek kelime etmedi. Ama içimden bir ses, iyi olduğunu söylüyordu çünkü başına bir hal gelmiş olsaydı teyzem yıkardı bu konağı başımıza. Sığındığı dağıydı Musa, yaşama sebebiydi evlatları biliyordum. Çocukluğumdan hatırladığım kadarıyla onun anaç yanını, telefonda konuştuğumuz kadarıyla bağlılığını biliyordum. Bu umut beni canlı tuttu, ona bir şey olmadığına inanmak istedim.

Bir gece eve geç geldi Uras, yine direndim, yine kemiklerim kırılana kadar hırpalandım. Kazadan kalan acılarıma yenileri eklendi ve o yine bir cesetle yatağa girdi. Tekrar onun karısı olmuştum ama kadınlık nasıl bir şey, ne hissettirir hâlâ bilmiyordum. Sonra zamanla onun şiddetli yanıyla sık sık yüzleştim.

Yüzümdeki yaralar geçti, peki ya ömrüme aldığım yaralar nasıl geçecekti? Konaktakilerin hakkımda ne konuştuğunu bilmiyordum, ne zaman birine baksam bana bakıp aralarında gizlice fısıldaştıklarını fark edebiliyordum. Kibirli diyorlardı bana. Kocamı unuttuğum için suçluydum onlara göre. Sanki insan hastalığına ya da kaderine söz dinletebiliyordu.

Uras yaşadıklarımızdan ve her seferinde kendimden vazgeçmenin eğişine geldiğimden sebep... korktuğu için mi yoksa aklını başına aldığından mıdır bilinmez, araya mesafe koydu. Oğlu konaktan uzaklaştıkça kayınvalidem de benden uzaklaşıyordu.

Artık başlarda olan merhameti de yok gibiydi. Ama sabırlıydı, üstelik beni görmek ona ne kadar zor gelse de buna katlanıyor ve varlığıma tahammül etmeye çalışıyordu. Saf kibirden ve nefretten imal edilmiş bir insandı. Ne yüzündeki ifadeden bir sıcaklık ne de gözlerindeki karanlıktan bir samimiyet akıyordu. Kadın otoritesiyle, herkesi tokatlarcasına azarlayarak yolunu açıyordu. İnsanların üzerinde öyle bir duygusal baskısı vardı ki, etrafımda kim varsa ağız birliği etmişçesine ondan korkuyor, çekiniyor ve susuyordu.

Zamanında kazadan dolayı hastalanan gelinine sabır gösteriyor, güya seneler süren ölüm uykusundan uyanmışım gibi davranıyordu. Kayınvalidem gelini geldiği için mutluluktan dört köşeymiş gibi, bir daha asla hamile kalmayı düşünmediğim halde, topraklarına bir erkek varis vereceğimden bahsediyordu. O böyle konuştuğu an hırsımdan deliriyor, bana değersiz bir kuluçka muamelesi yaptığı için sessiz öfkemin içinde ufacık kalıyor, kendimi odama kapatmak için zaman kolluyordum.

Fakat yapamıyordum çünkü ben annemle babamı merak ediyordum. Onlarla görüşmek istedikçe reddediliyor, her sohbetimin önü kesildikçe hırçınlaşıyordum. Konakta Dildar Hanım istemediği sürece kuş dahi uçmadığından, iletişim araçlarına da yaklaşamıyordum. Ona göre benim gözden düşmemin tek sebebi vardı. Hem senelerce hasta yatmış hem de kız doğurmuştum. Gözlerinde çok değerli değildim ama sözümün üstüne söz söylemeye kimse cesaret edemiyordu çünkü ne olursa olsun ben hâlâ Gelin Ağa'ydım. Ağalarının hanımıydım. Şu ana kadar topraklarına bir varis bırakamadığından sebep, Uras itibarını yitirmiş bir adam olarak annesinin sözünden çıkmıyor olabilirdi. İsmindeki bu leke kalkmadığı müddetçe, hiçbir

ilerleme kat edemeyeceğinin bilincinde olarak emirlerine büyük bir sadakatle riayet ediyordu. Sanki ipleri annesinin elinde olan bir kuklaydı. Üstelik tembeldi, eve sık sık gelip giden şu adam, Çiya; tüm işlerini o hallediyordu. O adamla hiç konuşmamıştım ama ne zaman konağa gelse bana öyle dikkatli bakıyordu ki, gözleri sanki beni geçmişten çok iyi tanıdığını bağırıyordu. Sonradan öğendim ki, Barlas denen büyük abinin sağ koluymuş bu adam. Evin içinde kolay kolay adının bile geçmediği büyük abinin, hâlâ işleri uzaktan kumandayla kontrol ettiğini böylece anlamıştım. Ama kayınvalidem nedense işleri kocam yapıyormuş gibi bir izlenim sunuyordu herkese. Hâlâ aşiret işlerini ana oğul sürdürmekteydiler. Bana hanelerine, bu kara lekeyi süren kişiymişim gibi davranırken ve oğluna gerçek bir kadın olup erkek evlat vermem söz konusu değilken, bu kusuru temizlemem için baskı yapmayı da ihmal etmiyordu.

Ben konağa geleli iki ay olmuştu, kocaman iki ay, hâlâ annem gelmemiş, babamla görüşememiştim. Birkaç kez teyzem kapıya dayanmıştı yine ama içeri alınmamış, bana gösterilmemişti. Babaannem bile konağın eşinden içeri girememişti.

Ne bir ses, ne de bir haber alamamıştım ailemden, sadece iyi olduklarını, ihtiyaçlarının kocam tarafından karşılanmakta olduğunu belirtiyordu kayınvalidem. Kapılar hep kilitliydi. Etrafımız korumalarla çevriliydi. Kaçacağımdan çekinir gibiydiler. Haklıydılar da. Bir fırsatını bulursam, kaçardım.

Giren çıkan sınırlıydı, geldiğimden beri Dildar Hanım'ın birkaç ahbabı dışında ve konak ahalisi dışında kimseyi görmemiştim. Etraftaki aşırı koruma, evin her yanından çıkan ve sürekli gözlerini üzerime diken çalışanlar beni boğuyordu.

Kış henüz yeni gelmişti. İşten gelen Uras konuşmak için yoluna çıktığım anda hedefini şaşmadan merdivenlere yöneldi. Ne söylesem kulak ardı etmeye başlamıştı. Annesinin oda kapısı açılınca birden durdu, ben de sustum. Korkuyordum kayınvalidemden. Başında ipek uzun şalı, gözlerinde kara sürmesi, üstünde siyah matem elbisesi, korkudan gerilmiş, başı önde,

kendisine eşlik eden birkaç kadınla birlikte kapıda durakladı. Ama aldırmadı, odasına doğru hızla yürümeye devam etti.

Uras'a sesleneceğim zaman, kocam odaya gitmekten vazgeçip annesine yöneldi. Kadınlarla konuşan kayınvalidemin bir an için kaldırdığı bakışları bana takıldı ve durdu.

Sonra oğluna döndü yeniden. "Erken geldin."

Uras sıkıntılı bir tutumla dururken, annesi her zamanki gibi elini uzattı. Uras annesinin elini öptü. Kadınları uğurlayan kayınvalidem, herkesin gittiğinden emin olunca, "İçeri gel," dedi oğluna sert bir tonda. "Sen de çocuğunun başına git, gezme ortalıkta aval aval," diye buyurdu bana da.

Onlar içeri girerken, ben de merakıma engel olamadım. Peşlerinden gittim ancak kapı neredeyse kapalıydı, arkasından gelen konuşma sesleri net duyulmuyordu. Risk alarak hafiften elimin ucuyla ittirdim ve görüş alanıma girecek şekilde kapının yanındaki camdan - yani tülün kenarından- ikiliye bakmaya başladım.

"Bu halin ne, neden erken geldin?" diye sordu yorgun bir sesle oğluna.

Kıvranmayı bırakan Uras doğrudan konuşması gerektiğini düşünmüş halde, "Hâkim kararı açıklamış," dedi.

"Eee, ne var bunda, ben de duydum. Avukat aradı."

"Ana hâkim kararı açıklamış diyorum."

"Kararlar bozulabilir oğul," dedi açık sözlülükle. Kayınvalidemin arkası dönüktü ama gördüğüm kadarıyla kocamın gözlerindeki karanlık bakış annesininkinden farksız değildi.

"Bu vicdan azabı beni soluksuz bırakıyor."

Kayınvalidem dudak kıvrımlarına, hayali andıran belli belirsiz bir gülümseme oturttu. "Deliller bu kadar sağlamken, hele bir de şahitler varken, çıkamaz o delikten daha korkma!"

"Yani bir şey olmayacak mı?"

"Olmayacak, sen rahat ol." Biraz duraksadı. "Karını zapt et, ayakaltında çok dolaşmasın."

"Ne yapayım, ayaklarını mı bağlayayım?" dedi sitemle.

"Eve gel oğul, geceleri odanda olmadığını bilmiyor mu konakta çalışanlar? Milletin ağzı torba değil ki büzesin, yarın biri ağzından kaçırır diye aklım çıkıyor. Adını iktidarsıza çıkarırlar. Deli derler sana! O karın senin, erlik kılıfın! Haddini bildir, olur olmaz yerde dili fazla çıkıyor. Dün mutfaktaki kadınları sorguya çekmiş."

Annesini dinleyen Uras sustu. Dildar Hanım iç geçirdi, şikâyet ederken sesine hüzünlü bir hava verdi. "Sözünden çıkmaması gerektiğini bu gece hatırlat, sen onun erisin." Sonra meraklı bir sesle devam etti. "Sana dediklerimi yaptın mı? Uyguladın mı üzerinde."

"Yaptım." dedi çocukça bir sesle Uras.

"İyi, haddini bilmiştir, bir süre idare eder. Aman dikkat et, kimseye laf verme. İlaçlarını almayı da ihmal etme, sana güvenmemi boşa çıkarma."

"O lanet ilaçlar işe yaramıyor. Uyuşturuyor beni."

"İçmediğini sakın söyleme bana." diye azarladı Dildar Hanım.

"İçiyorum dedik ya,"

Rahatlamış bir sesle, "İyi, bir de bu saçmalıkla uğraştırmayın beni. Nisa'da sen de canımı sıkmayın, aklınızı başınıza alın artık." diye uyardı.

Kayınvalidem kuklasının iplerini oynatmıştı. Kurulu oyuncak gibi itaat ediyordu oğlu ona ve anlaşılan konuşmaları bitmişti. Birden Uras sinirle kapıya doğru hareketlendi, o an panikleyerek hızlıca oradan uzaklaşırken, yakalanacağım korkusuyla kalbim ağzımda atıyordu. Neyse ki onlar beni fark etmeden odaya girebilmiştim. Derin bir nefes aldım. Neydi bu duyduklarım?

Gün boyu yalnız başıma odada dolanıp düşünürken, o gece olacakların iki kelime kadar basit olacağını sanmıştım, ama kocam içeri girdiği an ağzımı açamadan ilk hamleyi yemiştim. Daha ne olduğunu anlayamadan saçlarımı eline doladı. Yine gözleri garip şekilde dumanlıydı, yine sanki kendinde değil de

bir şeyin etkisi altında gibiydi, üstelik üzerinden buram buram yayılan koku ne bir sigaraya ne de içkiye aitti. Başka bir şeyin kokusuydu, kötü bir şeye ait gibiydi. Yüzüme tükürükler saçarak, "Ayakaltında fazla dolaşıyormuşsun. Kimseye bir daha telefon için yalvarma. Derdin ne senin? Neyi merak ediyorsun?" diye bağırmasıyla donup kaldım.

Parmaklarıyla yanağıma acının izini, dudağımın kenarına büyük bir patlağı miras bırakırken, o zaman anladım ki, ağzımı açtığım her an yaşayacağım gerçek şu gecenin tekrarı olacaktı. Her başkaldırdığımda bu gecenin izlerinin sadece fragman olduğunu, asıl korku yüklü filmin daha başlamadığını belirtti. Kazadan kalma hasarlarım bile şiddete alışmış, eskisi gibi canımı acıtmaz hale gelmişti çünkü yeni hasarların sızısı, eskisine yer vermemekteydi.

Sonra geceler geçti. Birkaç mecburiyetin dışında kocam yine odaya neredeyse hiç gelmedi. Geldiği zamanlar ise sanki kendi gibi değildi, yabancı bir maddenin esiri olmuş gibi tuhaf bir tutum içindeydi. Bir şey mi kullanıyordu, bir müptela mıydı, kötü huylarına kafa bulan alışkanlıklar mı eklemişti, hiçbir zaman bilemedim. Üzerini değiştirmeye geldiği zamanlar çoğunlukla dövmedi, zarar vermedi ama bana bir böcekmiş gibi davranarak dövmekten beter etti. Bazı zamanlar da kendini tutamayıp saçlarımı yolarak emirler yağdırdı. Amacı gözdağı vermekti, başarmıştı da.

Bir hafta sonra gelen misafirlerin yanına çıkmayı reddettim, korkudan odanın kapısını kilitleyip arkasına saklandım. Odaya gelen Uras kapıyı zorlayarak birkaç tehdit savurdu. Kapıyı kırıp millete rezil olmayacağından ve benden hesap soramayacağından sebep, kendimi güvende hissettim ve onlar gidinceye kadar odamdan dışarı çıkmadım. Ama asıl sorunun onlar gittikten sonra gerçekleşeceğini de bilemezdim.

Büyük bir sinirle odanın kapısına gelen adam, kapıyı açmam için kükreyerek üç kere uyardı beni ve her seferinde uyarısına kulak asmadığım için ondan beklenen şeyi yaptı.

Sonunda kapıyı birkaç tekmeyle kırarak odaya daldı. Yine sarhoştu. Derdini, acılarını, bana ettiği eziyetleri içerek unutamayacağını bilmiyor muydu? İçkinin onu mantıksızlaştırdığını, gaddarlaştırdığını, içindeki hayvanı açığa çıkardığını bilmiyor muydu? Üzerinden buram buram kötülük yayılıyor, her kıpırdandığında midemi bulandırıyordu. İçeri girdiğinde elleri yanlarında yumruk olmuş, gözleri hırsından canavara dönmüştü. Sanki bu gece tüm kemiklerimi kıracak, beni bir daha ne dilimi, ne de bacaklarımı oynatamayacak hale sokacak gibiydi ama bir şey oldu. Gözleri elimdeki şeye kaydığı an burnunun direği seğirerek durakladı.

"Ne yapacaksın, geçen defa yapamadığını şimdi mi yapacaksın?"

"Eğer durmazsan, bu evden ya sen, ya ben ölü olarak çıkacağız. Bir daha bana zarar vermene izin vermeyeceğim," diye titrek bir sesle haykırdım. Elimde titreyerek duran bıçağa baktı. "Annenin gazına geldiğin her gün daha sert bir duvara toslayacaksın, görmüyor musun? Seni kullanmasına neden izin veriyorsun? Sen onun kuklası değilsin!"

"Anam hakkında konuşma!"

Canavar bir anneye sahip olduğunu nasıl anlatırdım? Fakat şu raddede damarına basamazdım. "Bak annen seni şişirmediği zaman insan gibi konuşabiliyoruz ama ne zaman benden önce onunla konuşsan, sonu hep kaba kuvvet, hep gözdağı oluyor. Lütfen artık mantığına kulak ver."

"Sen benim karımsın," derken yanındaki sehpaya tekmeyi savurarak kükrercesine bağırdı. "Sen benim karımsın!"

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," diye bağırdım. O bana karısı olduğumu kanıtlama telaşında, ben ise bunun asla olmayacağının derdindeydim. Dilimi tutamamıştım yine. Bana öfkeyle bakınca, "Yüreğim istemiyor, bedenim zorlandığı sürece köledir sana ama kalbim özgürdür. Kalbim seni istemiyor, görmüyor musun? Kalbim kibirden üretilmiş sevgilerin hanı değil. Bu zalimi istemiyor."

Dişlerini gıcırdattı, öfkesiyle savaşıyordu artık, az çok tanıyordum onu. Annesinin kuklası olmadığı zamanlarda iyi bir adam olabilir miydi? Sadece kendine güveni yoktu. Ezikti, tembeldi, dışarıdan adam gibi adamdı ama içeriden çürüktü.

"Ne olur izin ver ailemin yanına gideyim. Seni ve aileni hatırlamıyorum, size dair hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim ağlayan bir ifadeyle. O ise yüzüme baktı; vicdandan eser okunmayan gözleriyle. Dur diyemedim! Şiddet hiçbir şeyin çözümü değildi oysa, kendisinden güçsüze el kaldırmak erkeklik değildi. Babamdan görmüştüm ben bir erkeğin nasıl olması gerektiğini. Erkeklik koruyup kollamaktı, emanete Allah rızası için sahiplik etmekti.

"Bu tutumun artık canımı sıkıyor, sana olan sabrım bitti," dedi gözlerini kaçırarak. Üzerime ne ara atıldı göremedim. Silkeleyerek geriye savurdu beni. Elimdeki bıçak yere düştü, ikimizin gözü de bıçağa takıldı. Ondan daha seriydim. Atılıp hemen geri aldım.

"Uras lütfen sakinleş, konuşalım. Annem bana muhtaç, onun bana ihtiyacı var. Ne olur ya bırak gideyim yanına, ya da getir sulh edeyim sizinle." Üzerime doğru sert bir adım atınca korkuyla geriye sıçradım. Korkudan bayılacak haldeydim ama bayılıp ta onun insafına kalacak kadar iradesiz değildim.

"Eğer bana dokunursan, yemin ediyorum bu sefer işimi şansa bırakmam," dedim. Elimdeki bıçakla bileğime derin bir çizik atıp kanamasını sağlarken. Bunu beklemiyordu, yere damlayan kana bakarak birden durakladı. Sonunda ciddi olduğumu anlamıştı. Gözlerinde korku mu yoksa endişe mi olduğunu adlandıramadığım bir ışık çaktı.

"Bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa ertesi gün ama mutlaka bir gün canıma kıyarım. Lütfen bana dokunma artık, dokunma!" Hıçkırırken yalvaran sesim çok acılıydı. Başım önüme düştü, yaşlar yere damlamaya başladı. Uzanıp elimdeki bıçağı aldı, yere savururken bileğime parmaklarını sardı, beni kendine çekip çenemi sımsıkı tutup yüzümü kaldırdı. Ayakuçlarımda

yükselmek zorunda kaldım. Yüz yüze geldiğimizde solukları tenime vuruyordu. Yüzüme tükürük saçarak, "Sen benim karımsın," diye hırladı.

"O zaman alışmama izin ver."

Yüzümü süzdü, dürüstlüğümü tarttı. Belki inanmak istiyor, belki de kazanmışım gibi inanmış numarası yapıyordu. Çözemiyordum onu, okuyamıyordum düşüncelerini. Kapağı paslanmış, kilidi oksitlenmiş, denizin dibindeki toprağa gömülen; demir bir kutu gibiydi.

"Alışacak mısın?"

Hevesi midemi kaldırdı.

Başımı iki yana salladım dürüstçe, alışamazdım. Oyun da oynayamazdım. Yalandan bile olsa tahammül edemiyordum. Ben bu adama alışmak istemiyordum. Kalbim istemiyordu onu, bedenim ondan kaçacak yer arıyordu. Elimi tuttu, parmağını kanayan yaramın üzerinde gezdirdi ve kanlı parmağını ağzına aldı. İşte o zaman anladım onun normal bir insan olmadığını. Hastaydı. Acıdan, kötülükten zevk aldığını, o anda anladım. Gözlerindeki o dehşeti, cehennemi gördüğüm an, birimizin ateşler içinde yanmadan bu evden çıkamayacağını anladım.

"Sert kadınları severim," dedi çenemi tutup kendine çekerek. Dudaklarımı ısırır gibi öperken bileğim usul usul kanıyordu ve bu umurunda bile değildi. Ağzımda içkinin iğrenç soluğu, tenimde kokusu kaldı. Midem kasıldı, neredeyse olduğum yere kusacaktım. Sonra beni birden geriye savurarak, "Git yaranı sar, sonra da gece için hazırlan, geçen gece hiçbir şey anlamadım. Bugün seni ayık olarak soyacağım," dedi. Arkasını dönerken tüm bedenim zangırdayarak titredi. Azrail insana her zaman böyle mi görünürdü? Benim cehennemimde, Azrail'imde oydu ve ben ne yanmaya, ne de ölmeye o anda yemin ettim.

Tesellisiz düştüm gamzenin derinliğine.
Gördüğüm rüyalara kilitledin hayallerimi.
Üstüme düşen hüznün altından yazıyorum sana...
Satır satır düş diziyorum hasretin ocağına.
Herkesin uyuduğu vakitlerde, kaybolduğum sesin peşinde umutlarım...
Ben koştuğum sana hiçbir vakit gelemedim.
Sen; unuttuğum seni neden terk etmedin?
Neden kaybolan gülüşler hatıra bıraktın karanlığıma...
Yine sana uyandım, tüm bedenimi özlemin en koyu rengine boyadım.
Seni düşündükçe kıvrandım.
Gece karanlık bir sitem örttü üzerime...
Yastıklarım küsmüş, dökülmesine izin vermiyor saçlarımın sinesine...
Deli eden gülüşlerin dökülürken zihnime, özlemle beklediğim yüzün siliniyor kör olası zihnimden...
Kime ya da neye bu kadar hasret olduğumu bilmeden ağlatıyor mazi yine...
İçimde çaresiz bir âşık, akşam olmuş umutlarımda yine...
ve ben kaybolmuş şafak vaktinin kızıl kahvesini büyütüyorum bağrımda...

Sevda

6. BÖLÜM

Bugün yapamadıklarına,
yarın pişman olacaksın.

İKİ AY SONRA

Hani kız çocuklarının bayramıdır babasının gülüşü, en büyük masalıdır annesinin ipek sesi… Benim gülüşlerim de, her şeyin güzel olacağına inancımı sağlayan sözlerim de kayıptı. Annemle görüşmeyeli, ellerini öpüp kokusunu içime çekmeyeli tam dört ay olmuştu. Babama sarılmayalı, göğsünde başımı unutmayalı da dört ay olmuştu. Ölümlerden ölüm seçerken hayatta kalmayı öğreneli, temizken kirleneli, iyiyken kötü olalı, direnmek için çabalamayı öğreneli de, bir o kadar olmuştu.

Dayanıyordum artık. Acı sözlere, fitne planlarına, üzerime kurulan klişe entrikaya dayanıyordum.

Bu evi tanımak, açık hapishanem olan koridorlarını ve arka odalarını keşfetmemle bitmiyordu. Bir inişli bir çıkışlıydı psikolojileri, ne iyiliğin gölgesine sığınıyorlar, ne de kötülüklerini konağa güneş gibi yansıtmıyorlardı. Her şeye rağmen çaresiz esaretimle yaşamanın da, umut etmenin de bir yolunu buluyordum. Mehter takımı gibi iki ileri bir geri yol aldığım konağın insanlarını ve sahiplerini de yavaş yavaş tanıyordum. Kayınvalidemin dışarı çıktığında şapkasını çıkarıp kendisini saygıyla selamlayan adamlarından tutup da, el pençe divan duran çalışanlarına kadar… ondan cidden nefret edenler de vardı. Saygıları sanki korkudan, hürmetleri yalakalıktandı. Ya da bana öyle

gelmişti. Gözlemlemiştim; Uras'a bile sevgiyle yaklaştıklarına şahit olmuştum ama annesine hep korkuyla yaklaşıyorlardı.

Bir Barlas'ları vardı, adını besmeleyle andıkları, çekindikleri, saygı duydukları ama korktuklarını gizledikleri biri gibiydi...

Barlas, sürekli bahsettikleri isimdi. Aşiretine duyduğu bağlılığından, herkesin ona hürmet ettiğinden, onun gibi ağalığına sıkı sıkıya bağlı birinin uzun zamandır topraklarına gelmediğinden söz ediyorlardı. Kimileri zalim, kimileri mert demekteydi. Hepsi ağalarının konağa döneceği günü dört gözle bekliyordu. Abi kardeşin birbirine ne kadar düşkün olduğundan bahsetmişti bir keresinde konağa gelen bir misafir, Uras'ın hep abisini önek aldığından söz etmişti, ama Uras bahsettiği kadar karakterli bir ağa değildi. Demek ki abisinin de karakterinde sıkıntı vardı çünkü onları tatmin edemiyor, annesiyle istişare etmeden adım atamıyordu. Yani annesinin etkisi altında olmadığı zaman hariç, bazen cana yakın, merhametli bir adam gibi sağlıklı kararlar verebiliyordu. Derdi olanın derdiyle hâlleniyor, sıkıntılarını çözmek için canla başla çabalıyordu ama ne zaman konu annesine sirayet etse, işte o zaman keskinleşiyor ve acımasızlaşıyordu.

Eve gelen ahalinin pek çoğu bizim onlara güzel bir haber verdiğimizi duymak için can atıyor, bir kısmı da olmaması için dua ediyor gibiydi. Uras onların gözünde saygın bir genç adam olduğu kadar, toprakları yönetmek için de elzem vasıflara sahip biri değildi. Kuklaları kimse sevmezdi, Uras'ın iplerinin Hanım Ağa'nın elinde olduğunu herkes görmekteydi. Onların beklentisi sözünün eri, mert, işten anlayan, onların dilini çözen, yasalarına uyan biriydi ve öyle birini başlarına taç etmekti.

Alenen konuşmayan ama kuytularda fısıldaşan daha bir sürü insan onların gerçek yüzünü tartışıyordu ama buna rağmen gelecek olan varisin hayalini kurmaktan da geri durmuyordu. Üstelik karısı uzun süredir yattığı uykudan kalkarak evine döndüğünden beri, neden hâlâ pasif kalıyor diye merak ediyorlardı. Ama bu bir gerçekti ki, evlilik birliği diğer ağalardan

büyük bir güç almıştı. Benim vasıfsız varlığımla bile, Uras ve annesi eski görkemine kavuşmuş gibiydi.

Fakat nedense Dildar Hanım beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Yok gibiydim onun için. Ağzımı açınca oğluna şikâyet ettiği, sustukça rahat ettiği bir cansız mankendim. Benim de iplerim şimdilik onun elindeydi. Bir şeyin peşinde gibiydi. Sürekli yüksek mevkideki insanlarla görüşüyor, dost çevresini, sözü geçen insanlarla doldurarak oğlunu birçok mecrada söz sahibi etmeye hazırlanıyordu. Bugün yine büyük kurul toplanmış olmalıydı ki, avluda çoğalan sesler konağın duvarlarını yumrukluyordu. Bu gelenler diğer zamanlarda gelen misafirler gibi sessiz değillerdi. Bir karmaşa olduğu muhakkaktı.

Balkondan avluya baktığımda ağlayan bir kadının etrafına toplanmış ev ahalisinin, onu teselli etmeye çalıştığını gördüm. Yanımdan geçen Kibar'ı durdurdum.

"Ne oluyor?" diye sorduğumda, gözleri nemli, eli ayağına dolaşmış olan genç kadın, "Ne olacak Gelin Ağa'm, Zeyşan yakalanmış," dedi çok açıklayıcıymış gibi.

Zeyşan kimdi ki? Hırsız mıydı? Ya da onlara kötülük yapan biri miydi? Neden yakalanmıştı? Avludaki kadınlar sessizce ağlamaya devam etti, çocuklar ayakaltından çekilip mutfakta oyalanmaya terk edildi. Bu kez de misafir odasından sesler yükselince o tarafa yöneldim. İçeride kararlar verildikçe, avluda ağlayan kadının içli ferdayı göğü yırtıyordu.

"Karar verildi," dedi kaba sesli bir adam. Daha önce onu hiç konakta görmemiştim. Kirli sakallı, orta boylu, göbekli, elli yaşlarında, sert mizaçlı, başındaki kasketiyle sık sık oynamakta olan biriydi. Bu adam kimdi ki, neye karar verilmişti?

"Karar sorgulanmalı," dedi bir başka adam isyanla.

"Sen her zamanki gibi töreye karşı mı geliyorsun Vezir Ağa?" dedi kasketini sıkıntıyla düzelten adam.

"Töre diye diye kıydırıyorsunuz gençleri birbirine, kız ne yapmış? Onun suçu ne, kimsenin başını yere eğdirmemiş!"

dedi yüzünü göremediğim ama konuşmasından dolayı içimde iyi bir intiba bırakan adam.

"Namus senin değil Vezir Ağa, konuşursun tabii," dedi başka bir adam hırsla yerinden kalkarak.

"Namus senin mi Şahin Ağa, o zaman ilk önce namussuzu vurmalı. Bu sabiye kıyan şerefsize kıymalı, o çocuk on beş yaşında okul çocuğu daha… Ona tecavüz eden değil de, o mu suçlu? Önce ona bunu zorla yapanı öldürmeli. Hani namus dedik ya, o zaman ilk olarak gözlerindeki namusu söküp, masuma el uzatanı yok etmeli. "

"Ona da sıra gelecek," dedi kayınvalidem yerinden kalkarken. Suratı yine şeytan gibi kararırken kasketli Şahin Ağa'nın, "Karar verildi, sorgulamak kimseye düşmez. Bu kutlu görevi Haşim Efendi'nin ufak oğlu Cuma'ya verdik. Yaşı ufaktır, cezası da az olur," diyerek son noktayı koydu.

Duyduklarıma inanamıyordum. Az evvelki kurul bir idam oturumu muydu? Kayınvalidem de cellâdı olmuş taburesini tekmeliyordu, bir masumun ölmesine karar verdiriyordu.

Uras annesine inat konuşarak, "Şahin Ağa, Vezir Ağa'm haklı. Bu işi çözene kadar karar beklemeli, önce kim yapmış bulunmalı," dediğinde, Şahin Ağa göğsünü şişirerek ona döndü.

"Dildar Kadın, sen bu oğlana aşiret nedir, töre nedir hiç öğretmedin mi?" diye parladı.

"Bilir ağam… Aşiretini de, töresini de bilir, sadece suçluyu yakalamak için beklemek gerekir diye söylendi!" diyerek lafı geçiştirirken, oğluna da ters ters baktı. Uras dişlerini sıkarak hırsla odadan çıktı. Burun buruna geldik. Bakışlarım şaşkınlıkla kalkınca, bir şey diyecek gibi oldu ama sonra hızla merdivenleri inip gitti. Uras kızın infazını istememişti, buna karşı çıktığını ortamı terk ederek belli etti. Bu tuhaf hissetmemi sağladı ve sonra dikkatimi içerideki keskin ses çekti.

"O zaman burada oturmak boşa, karar verildiğine göre hükmü yerine getirsin gençler."

Hüküm mü? Öldürecekler miydi masum kızı? Yer ayaklarımın altından kayıyordu. Bir masumun kanına giriyorlardı ve akliselim bir kişi de dur demiyordu.

Bakışlarım avluya kaydı, ağlamaktan sesi kısılmış anne kız, hayatları için yalvarıyor, onları tutan birkaç kadın dışında kimse bir şey yapmıyordu. O anda anladım ağlamanın, dövünmenin bu karara fayda vermeyeceğini. Önce isyan etmek istedim, bağırmak, kızı götürmemeleri için yalvarmak, durdurmak ama biliyordum ki, benim sözlerimin onlar üzerinde hiçbir hükmü olmayacaktı. Ben de sustum. Ne yapacaklarını sonuna kadar izleyip dinledim.

Onlar ayaklanırken usulca odama çekilip bir plan yaptım. Polisi aramalıydım ama bana ne telefon ne de iletişim kurmam için bir araç veriliyordu. Çaresizce aşağı avluya indim ve elimden bir şey gelmediğini kabullendim. Tam o zaman, ağlayan kızın yanındaki kızı gördüm, ne kadar çok benziyordu üzerine hüküm kesilen kıza.

Bir şekilde onu yanıma çağırmanın yolunu buldum. Kimseye çaktırmadan seslenince gözlerini silerek yaklaştı yanıma.

"Buyur Gelin Ağa'm," dedi hıçkırarak.

Omzundan tuttuğum gibi onu mutfağa çektim ve yemek yiyen birkaç çocuğu mutfaktan çıkararak kapıyı kapadım. Ev o anda verilen kararın etkisinde olduğu için, kimse bizim mutfağa kapandığımızı fark edemezdi. Kızın içli içli ağlamasına yürek dayanmasa bile, telefonu olup olmadığını sordum. Önce itiraz etti ama sonra telefonunu bana verdi.

Kıza kapıyı gözetlemesini belirterek polisi aradım, bildiklerimi tek tek anlattım. Polis beni amirine bağladı, o da önce bürokrasiyi öne sürdü, eylem olmadan bir şey yapamayacaklarından bahsetti ama sonra bunun bir ihbar olduğunu öne sürdüğünü ve değerlendirmek için elinden geleni yapacağını, bu konuşmanın da aramızda kalacağının garantisini verdi. Görüşme bitince babamı aramak için hamle yaptım ve o sırada kızın, birinin mutfağa doğru geldiğini belirten uyarısıyla durakladım.

Umutsuzca bir telefona, bir de kapıda duran kıza baktım. Benim derdim büyüktü ama ortada bir can vardı. Elim mahkûm, kıza telefonunu geri verdim. Onu kendime çekerek başını göğsüme bastım. O anda kapı açıldı ve Kibar içeri girdi. Sanki kardeşi ölecek kızı teselli ediyormuşum gibi kulağına eğildim. "Korkma, kimse bilmeyecek bunu, ikimizin arasında sır olarak kalacak. Sen yeter ki ağzını sımsıkı tut ve olacakları bekle. Kardeşin kurtulacak, yeter ki sakin ol," diye fısıldadım.

Kız başını salladı ve gülümsedi. Sonra çıkıp gitti.

O gece gözümü kırpmadan bekledim. Hiç ses seda çıkmadı. Kızın akıbetini merak ediyor, onun için daha farklı bir çözüm bulamadığıma yakınıyordum. Ancak daha benim halim ortadayken ne yapabilirdim, bilemiyordum. Bu çaresizlik beni tüketiyordu.

Uras da eve gelmedi, ona da bir şey soramadım. Kayınvalidem sessizdi, konak sanki bu kararı almamış gibi ıssızdı. Saatler saatleri kovalarken gözlerim kapanmaya, başım yana düşmeye başladı. Uras'ın belki gelir umudu beni ilk kez ele geçiriyordu. Gelir de ondan bilgi alabilirim umuduyla tutuşuyordum.

Uykum açılsın diye umutsuzlukla cam kenarında beklerken, Uras'ın isyanla eve geldiğini gördüm. Odanın kapısını hafifçe araladığımda, "Ana," diye bağırarak annesinin odasına yöneldiği belliydi. Ve sertçe kapıyı çalıp onun odasına girdiğinde, ben de parmak uçlarıma basarak onları dinlemek için hareketlendim. Kalbim ağzımda atarken nasıl da korkuyordum. Kendim için değildi bu korku, en fazla kemiklerimi kırarlardı birileri ama ya o kızcağız, onun akıbeti ne olacaktı? Ya ablası korkuyla ağzından bir şey kaçırmışsa, ya polis erken müdahale edememişse, ne olacaktı?

Elim yüreğimde düştüm peşine. Kimseye görünmeden odanın önüne geldiğimde işittiğim kadarıyla kayınvalidem öfkeden deliriyordu. Tabii can kendi canı olmadığından, rahatça esip gürlemesi kolaydı. O konuşuyor, soruyor, Uras ise sakin

kalıyordu. Garip değil miydi? Bu kararı anası alırken sorgulamamıştı ama şimdi sanki bu işten yırttığına sevinmiş gibiydi.

"Kimmiş bu deyyus hemen öğren, kim ihbar etmiş Cuma'yı da kızı aldırmış?" diye öfkesinden söyleniyordu Dildar Hanım.

"Polis işin peşini bırakmayacak gibi ana. Kızı da yetiştirme yurduna almışlar, yerini de gizliyorlarmış," dedi Uras tuhaf bir ses tonuyla.

"Buluruz oğul, sorun değil," diye söylenirken, gelip aralık duran kapıyı kapattı ve sesler kesildi.

Saklandığım yerde sindim kaldım ama artık ne konuştuklarını duyamıyordum. Neyse ki en azından içim rahattı. Artık biliyordum ki sakin ve serinkanlı kalmak bir genç kızın özgürlüğüne kanat takmıştı. Mutluluktan havalara uçarken Allah'a şükürler ediyordum ki bir tıkırtı duydum. Etrafa bakındım. Kimse yoktu. Aşağı inip avluda duran cam sürahiden bardağa su doldurdum ve elime aldım. Uras annesinin yanından çıkarken, sanki mutfaktan su almış da merdivenden çıkıyormuşum gibi yanından geçtim. Bana baktı. Kaşlarını çattı. Odaya çıkmadı, dış avluya açılan kapıya gitmek için merdivenlere yöneldi. Hallerinde bir tuhaflık vardı, bir anı diğer bir anına tersti. İyi değildi ama kötü olmak için azami bir çabası var gibiydi. Ya da sanki isteyerek kötü olmuyordu, içinde bir iblis yaşıyor, bedeni onun emirlerine istem dışı uyuyordu. Bu adam her gece nereye gidiyordu, geceleri feneri nerede söndürüyorsa bu tutumu kayınvalidemi hayli tedirgin ediyordu. Ver her gidişinde biraz daha onu ne değiştiriyordu, merak ettim. Hoş gitmesi beni memnun ediyordu ama yine de nereye gidiyor acaba diye düşünmeden edemiyordum. O anda bir şey oldu.

Uras tam yanımdan geçerken gülümsediğine yemin edebilirdim. Dönüp arkasından baktım, merdivenlerden inerken döndü ve bana göz kırptı. Afalladım. Elim titredi, ayaklarım yerden kesildi, kalbim atmayı durdurdu. Üzerime ektiği etki muazzamdı. Ondan etkilendiğim için değildi bu, korktuğum için de değildi, sebebi başkaydı.

Anlamış mıydı? Yok canım, benim yaptığımı nereden anlayacaktı? Hem anlasa bu kadar sakin kalabilir miydi? Gelir hesap sorardı. Gırtlağımı sıkar, bir daha yapmamam için canıma ot tıkardı. Annesi ibret olsun diye hastanelik ettirmeden bırakmazdı. Benimle alay ettiğine kanaat getirdim.

O gece yine ne konağa, ne de odaya gelmedi. Annesiyle ne konuştularsa, annesi sabaha kadar uyuyamadı, odasında gezindi durdu. Işığı hep yandı, onun odasında volta attığını alt kattan karşı duvara vuran camın gölgesinden anlayabiliyordum.

Ertesi gün ev yine dolup taştı. Meğer o kızcağız Saraçoğlu aşiretinin üyelerinden bir toprak sahibinin kızıymış. Tüm aşiret dört koldan arayıp taramış ama kızı bulamamışlar. Bu sebepten ortalık sakinleşene kadar konuyu kapatmayı uygun görmüşler.

Kayınvalidem konakta gergin bir tutumla gezinirken, bu defa her zamankinin iki katı fazla ateş püskürüyordu. Normalde de sakin bir mizaca sahip değildi; hırçın, bencil ve sürekli dünya kendi etrafında dönsün isterdi. Bu hali, bir fıçı baruttu ve ben de çıngıyla yanına gidip patlamak istemediğimden, ateş alanından hep geri duruyordum. Uras ise her ne kadar benim yanımda aslan kral olsa da, annesinin yanında süt dökmüş kedi gibiydi, evet sanki bir şeyler değişiyordu.

Artık onun eve gelmeyen halleri Dildar Hanım'ı iyice çileden çıkarıyordu. Duydum; *'Ele güne rezil oluyoruz, karına sahip çık'* diyerek emirler yağdırıp, bu gece eve gelmezse bir daha konağa adım atamayacağını belirterek ona rest çekti. Biliyordum, bu gece eve gelecekti, çünkü Uras annesinin ciddi olduğunun farkındaydı. Eve gelecek ve kocam gibi benden kadınlık haklarımı talep edecekti. Vermeyecektim, dokunmasına mani olacaktım.

Biraz düşünerek aldığım kararla o gece yere yatak açtım. Odaya geldiğinde önce bana kızgın kızgın baktı, sonra hiç sesini çıkarmadan odadan ayrıldı. Ertesi gün kayınvalidem kocamı odamda tutamadığım için beni azarladı. O zaman öğrendim ki Uras gece başka odada kalmıştı. Bundan kuvvet aldım.

Her gece yapar oldum bunu, onun sessizliğinden güç aldım. O da sonunda kabullendi sessiz isyanımı. Yer yatağı yapmama ve ondan ayrı yatmama izin verdi. Sesini çıkarmıyor, kimsenin bilmesine izin vermedikçe de zorlamıyordu. Ve Uras değişiyordu, sanki bana alıştıkça anlayışlı oluyordu.

Mesela geçen gün odaya geldiğinde kapıyı tıklatmıştı, şaşkınlıktan elimdeki kitabı yere düşürecektim. Odaya girdiğinde ise bana bağırıp çağırmak yerine, "Temiz gömlek çıkar, bir de mutfağa söyle yemek hazırlasınlar, acıktım," diye emretmişti ama bağırmamıştı. Sakindi, banyoya girmişti. İsteklerini yerine getirirken komutlaşmış robot gibiydim.

Gün geçtikçe beni şaşırtmaya devam etti. Ezeli düşmanım, eziyet makinemin sanki gazı bitmişti. O hırçın olmayınca, ben de alışmaya çalışıyordum. Evde boş boş dolaşmaktan sıkıldıkça, kendimi işlere yardım ederken buluyordum. Bahar'dan uzak durmak için de, mutfakta zaman geçirmeyi seviyordum. Hatice Hanım sıcakkanlı bir kadındı. Buralardan, törelerden, kadınların ve erkeklerin vurdumduymaz hallerinden konuşmayı severdi. Ben de onu dinlemeyi severdim. O konuşurdu, ben de yanında patlıcan soyar, çorba karıştırır vakit geçirirdim.

Bazen eleştirirdi Bahar ile ilgilenmiyorum diye, sonra anlayışla başını sallar vazgeçerdi kızmaktan. Kayınvalidem birkaç defa bu tutumuma kızsa da, kendimi oyaladığımı görünce vazgeçti. Hatice Hanım'a emirler yağdırıp, konuştuğu kişinin Gelin Ağa'sı olduğunu unutmamasını, iki ara bir derede belirtmeyi de unutmadı.

Sonra Hatice Hanım mesafeli haline yine geri döndü, sormadıkça konuşmamaya başladı. Bugün de sebepsiz yere azarlanınca, sıkıntılı bir tutumla mutfaktan çıkmıştım. Televizyon odasında genellikle kayınvalidem oturduğu için, konağın balkon ve avlusundan başka yerde duramazdım. O yüzden odama geçtim ve gördüklerimle şaşırdım kaldım. Yatağın üzerinde dört adet kitap vardı. Hepsi de sevdiğim tarzlardaydı. Şaşkınlık ve mutlulukla kitaplara atıldığımda, onları kimin buraya

koyduğunu düşünemeyecek kadar heyecanlıydım. Hepsini açıp sanki içinde bir not bulacakmışım gibi kurcaladım. Sonra aklım başıma gelince irkilerek yatağın üzerine bıraktım.

O sırada banyonun kapısında beliren Uras, "Beğenmedin mi?" diye sordu.

Hızla arkamı döndüm. Korkmuştum. "Özür dilerim, sana ait olduklarını düşünemedim," dedim tuhaf bir utançla.

Omzunu sarstı çocuk düşüncesizliğinde. "Benim değil, hepsi senin. Hem ben bu tarzı okumayı sevmem," dedi alelade bir tutumla.

Felsefe ve mitoloji okuduğumu nereden biliyordu ki, sevineceğime nasıl karar vermişti? İşin kötüsü başarmıştı da. Uras üzerini değiştirip odadan çıkarken, ben elime aldığım kitaplarla uzun sürecek arkadaşlığımı ilan ettim. Zamanın çekilir olmasını, bir nebze de olsa aileme olan hasretimi dindirmeyi başarmıştı okumak. Fakat onlar da bu hızla okununca, çabucak tükenmişti, her şey gibi… Sonra yine sıkılmaya ve konakta aylak aylak dolaşmaya başladım. Kayınvalidem ne zaman beni dolaşırken görse, "Bir halta yaradığın yok, bari bir işin ucundan tut da yükümü hafiflet. Ya da git kızınla ilgilen, yazık kız analı yetim," diye azarladı.

Yine azarlandığım bir gün, "Alışıyor ana, rahat bırak kızı," diye uyardı Uras.

Ona şaşkınca bakan kadının koluna girip, dikkatini başka bir konuya çekerken, televizyon odasına doğru da sürükledi. Kapıyı kapatırken göz göze geldik, bana göz kırpmayı ihmal etmedi. Bana karşı geliştirdiği bu yeni tutumuna şaşırsam mı, korksam mı bilemiyordum.

Zaman zaman onun bana olan bakışlarında samimiyeti de görüyordum. Bazen de saygı ve hoşgörü oluyordu ama tabii gün geçtikçe benim onlara alışmamdan dolayı böyle saçma hislere kapılıyor olabileceğimi düşünmek, fikrimin bozulmasını sağlıyordu. Sonuçta insan yokluğa da, yoksulluğa da mecbur kaldığı zaman alışıyordu.

Yoksa…

Uras hâlâ aynı kukla, annesi aynı zalimdi.

Fakat ondaki değişim bende özgüven yenilemesi gerçekleştirdi. Farkında olmadan kendimden emin bir hal sergiliyordum. Bu da kayınvalidemin gözünden kaçmamıştı.

Bir şeylerin değiştiğini o da biliyordu. Mesela Uras beni hırpalamayı bırakmış, annesinin yanında bağırıp çağırarak konuşmaya devam etse bile, canımı yakmamak için azami çaba harcamaya başlamıştı. En azından elim yüzüm mor halde, konakta dolaşmıyordum. Başta şaşırsam bile, onda vicdani bir şeyler olduğunu hissediyordum, sanki kötü olmak elinde değilmiş, kaderini yaşamaya mecbur bir iyiymiş gibi. Cennetten kovulmuş şeytan misali, ham iyilik tohumu kötülüğe sürgün edilmekteydi.

Ben de bunu bildiğimden üzerine gitmiyor, fitili ateşlemiyordum. Dildar Hanım oğlunun üzerinde kurduğu hükmediciliği kaybetmekten korkar haldeydi. Neden oğlu kölesi olsun istemekteydi? Aralarında bir sır vardı anne oğlun, bakıştıkları an sanki zaman erimekteydi. Gözleriyle uyarırdı oğlunu, tek kelime etmeden azarlar, elini bile sürmeden hükmederdi. Bana kötülük yapması için sessiz emirler yağdırır, oğluna köle etmek için hiçbir zamanı tüketmezdi. Bir an evvel evliliğimiz ile alakalı meseleyi çözmesi gerektiğinin farkına varmış olarak, ona bu sefer de erkek evlat baskısı kurmaya hazırlandığını belli ediyordu. Ya da bilmiyordum, derhâl oğlunu kontrol altına almazsa başına iş açabileceğimin bilincinde olduğundan, hamle yapmaya karar vermişti.

Bana sürekli, "Kocalık vazifesini yaptır oğluma, torun istiyorum," diye söyleniyor, "Biraz giyin süslen, kocanın aklını çel yoksa geç olacak," diye baskı kuruyordu.

Neye geç olacaktı? Neyin telaşıydı bu?

Bilmediği benim de artık hamlelerimin olduğuydu. O nasıl keyfini bile süremediğim saygınlığını elinden alacağımdan korkuyorsa, ben de ailemi görmeden ölmekten korkuyordum.

Bu yüzden o dişlendikçe, muhakkak biraz ödün verecektim ama ben de yıkılmamak için bir çare bulacaktım.

Bu yüzden bir hayli içime çekilmiştim. Ne kimseyle konuşuyor ne de içimdeki kaosu kimseye açıyordum. Kibar'ın dost tutumunu geri çevirdim. Hatice Hanım'a ise güvenemiyordum. Nisa ise konağa davet edilmiyordu bile. Bahar büyüyordu evet, gözümün önünde büyüyen çocuğu kabullenemiyordum. Ona bir yabancının kızı gibi davrandıkça Dildar Hanım deliriyordu. Ağlamıyordum, gülmüyordum da, ölü toprağı serilmiş beden olarak ortalıkta kukla misali geziyordum.

Kayınvalidem hep bir bahaneyle şikâyet edecek bir şey buluyordu. Kocamın dikkatini bana çekmek için elinden geleni yapıyor, o ise benim canımı annesinin yanında bezdirecek ama tek kaldığımızda sabrını koruyarak beni günden güne korkularımdan uzaklaştıracak hamleler yapıyordu. Ne zaman kayınvalideme ailemi, annemi sorsam benimle kavga ederek, günden güne umudumu öldürüyordu. Annemden ayrı geçen her gece işkence ile bitiyor, aldığım her lokma kursağıma yük oluyordu. Annem ne haldeydi, gerçi babam ona gül gibi bakar, koklamaya kıyamazdı ama o bir kadındı! İhtiyaçlarını giderirken babamdan her daim çekinirdi, benden bile utanırdı her seferinde, gözlerini kapatır içine içine ağlardı. Şimdi kim bilir ne kadar üzgündü!

Kayınvalideme yalvarmak için odasına gittiğimde, daha içeri giremeden duyduğum seslerden anlaşılıyordu ki, ikisinin o olağan gergin sohbetinin ortasına düşmüştüm yine. Dildar Hanım oğlunu azarlıyor, aklını başına alması için tehditler savuruyordu. Artık başka aşiretlerle dalaşmamasını, hatta o zıkkım diye adlandırdığı illeti bırakmasını emrediyordu. Onu içince gözünün döndüğünden bahsedip, kurtulması için veryansın ediyordu. Özellikle kadınlardan uzak durmasını, ne istiyorsa tüm erkeklik haklarını kendi karısında kullanmasını belirtiyordu.

"Kadını hastaneye zor yetiştirmişler, kendine gel artık. Bu kaçıncı kadın, kaçıncı canın ölüm döşeğine düşmesi." diye

bağırınca, hangi kadından bahsettiklerini anlayamadım. "Bu kaçıncı serseriliğin oldu, yeter artık! Uzak duracaksın milletin kızından, karısından. Bırakacaksın o zıkkımı?" diye bağırdı. "Git karınla uğraş!"

"Peki o, ona zarar vermemden korkmuyor musun?" diye sordu Uras ve kayınvalidem homurdanmaktan ileri gitmedi.

Kadınlara karşı bir sorunu mu vardı kocamın, ya da hastalığı? Dengesizdi. Bir anı diğerinin tam tersiydi. Bazen bana öyle bir bakıyordu ki, öldürmek istiyor sanıyordum, üstelik ortada bir şey yokken ve bazen de canına sarıp tüm kötülüklerden korumak ister gibiydi, hatta kendisinden bile. Şimdi yine o tutumundan birini yaşarken, kayınvalidemin sözlerini duyunca şaşırdım.

"İlaçlarını almıyor musun sen yine?"

"Alıyorum ana, beynimi uyuşturuyorum bak."

"İyi, yine başlama saçma sapan tutumlarına, kızı bir sabah koynunda ölü bulmak istemiyorum."

Ne ilacından bahsediyorlardı, neydi kocamın derdi? Bir hastalığı falan mı vardı? Ne ilacı kullanıyordu, onu ilaç içerken daha evvel hiç görmemiştim. Merak ettim ve bu işin peşine düştüm. İlaçlarını koyduğu ceketini aldım. İlacın prospektüsünü okudum. Ağır antiseptik ilaçlar kullanıyordu. Bu ilaç, güdülerini ve ataklarını azalttığı gibi beynini de uyuşturuyordu ve hangi tedavilerde kullanıldığını okurken şaşırdım. Oysa kocamda böyle sorunların olduğunu fark etmemiştim, ondaki sorunun annesinin kuklası olmasından ileri geldiğini sanıyordum. Şiddete eğilimli, pasif bir kukla olarak benimsemek işime mi gelmişti?

Bir aracın girişe geldiğini belirten motor sesiyle irkildim. Derin ve boğuk sesi, hâkimiyetin onda olduğunu ifade ediyordu. Sesin geldiği yöne bakmasam da, bu sesin kocamın karanlık adamlarına ait olduğunu anladım. Derhal ilacı yerine koyup hiçbir şey bilmiyormuşum gibi bir hal sergiledim ama içimdeki kurt sürekli didikledi durdu beni.

Ertesi sabah erken kalkan kocamı evden çıkmadan önce yakaladım. Çekinerek yoluna çıkıp, "Söz vermiştin bana, aylar oluyor ama hâlâ gelmedi annem. Lütfen bu benlik bir mesele değil! Annem felçli biliyorsun. Bakıma ihtiyacı var. Hem çalışıp, hem bakamaz babam ona. Bırak gidemiyorsam yanıma gelsinler," dedim yakararak.

Bana kızmadı, karşımda sessizce durdu ve elini ensesinde dolaştırırken uzun uzun düşündü. Tam o anda, balkondan sesi yükselen kayınvalidem tüm umudumun çiçeklerini ezdi.

"Uğurlar ola oğul, de hayde git işinin başına. Selametle."

Uras gitti. Kayınvalidem kibirli bir gülüşle, "Bana bir erkek torun ver, özgürlüğün de, ailen de senin olsun gelin," dedi yine yılan diliyle. "Oğlum sana ısınıyor tekrar. Değerlendir bu fırsatı, al koynuna da bir an evvel oğul haberi ver bana. Sen sağ ben selamet olalım. Erkek evlat doğurduğun gün, nereye gidersen git, özgürsün."

Ona baktım. Balkondan bana bakan ve hükmediciliğini üzerime kusan kadına. "Ne bu âlemde, ne de öteki tarafta oğlun isteğimle kocam olmayacak. Yaptığı her eylemin ahını, vebalini, günahını boynunda taşıyacak. Sen de öyle."

"Yine başlama," dedi hırlayarak.

"Sanma ki bu dünyanın ötesinde bir ömür daha var. Bil ki toprağın üstünde gülerek aldığın ahların, altında ağlayarak vereceğin vebali var."

Dişlerini sıkmasına, saçlarımı yolacak gibi öfkeyle bakmasına aldırmadan mutfağa yöneldim. Çok kızmıştı, milleti azarlayan sesi arkamdan geliyordu. Benden alamadığı hırsını çalışanlara yöneltmiş, eziyet ederek hırsını kamufle ediyordu.

"Götürün kızı annesine, ana olduğunu hatırlasın hasba!" diye bağırdı.

Ve o günden sonra Bahar'ı odama zorla sokup, bakmam için beni mecbur bıraktılar. İlk günler yaklaşamadım, ağladığında teselli etmeyi, sustuğunda konuşmayı beceremedim.

Sonra... Sonra en yakın arkadaşım, sırdaşım oluverdi. Bana bakıyordu, gülüyordu, yarama merhem, yalnızlığıma yaren oluyordu. Onunla oynuyor, gülüyor, hatta ağladığı zaman susturamayınca bir çocuk gibi ağlıyordum.

Evet Bahar vardı. Bahar'ım. Meleğim, konaktaki en masum yanım. Yaklaşmaya korktuğum, ısınmaya korktuğum tek arkadaşım. Kızımın bakıcısıyla oynamasını yine sessizce izledim. Ona bir anne gibi yaklaşamıyordum ama nedense ayrı da duramıyordum. Bu konakta bana iyi gelen tek şey oydu. Sadece onu sevmekten korkuyordum.

Sevince kaybetmekten, arkamda bir çocuğun umudunu, sevgisini, ilgisini öksüz bırakmaktan çekindiğimden, gereksiz samimiyetlerden kaçınıyordum. İçimden bir ses, günü gelince gideceğimi söylüyordu ve o gün ardımda gözleri yaşlı bir masum bırakmak istemiyordum.

Bahar yine oyuncaklarını ortalığa saçarak oynama başladı. Bana küçük fincandan güya çay ikram etti. Herkes gibiydim ona karşı, sıradan ve herkes kadar mesafeyle yaklaşıyordum. Ben sessizce onu izlerken eve birileri geldi. Bahar uyku saati için odaya götürülürken, kayınvalidemin ahbaplarıyla olan sıkıcı çay faslı da bitmişti. Nihayet millet dışarı çıkıyordu. Onlarla oturmamak için elimden gelen bahaneye sarılmış, Bahar'ı yanıma alıp uzaklaşmıştım. Dedikodularından kaçmıştım ama Bahar da uyuyunca bahanesiz kalmıştım.

Bana soru soran ve ters cevap alan birkaç kadın, hakkımda hiç iyi şeyler söylemeyerek Dildar Hanım'a hayıflanmış, birkaçı yanımdan geçerken omzuma dokunup gülümseyerek hatırımı sormuştu, birkaçı da ufukta bebek olup olmadığını imayla dokundurup durmuştu.

Günler geçtikçe konağa gelip gidenlerin sayısı da artmaya başladı. Gözde gelin görücüye çıkarılmış sık sık misafir ağırlıyordu. Bugün de ne yazık ki içlerinde görmeyi istemediğim bir yüz vardı. Bu yüz bana sürpriz olmuştu.

Babaannemin yüzünü görmeye tahammülüm yoktu. Annem ve babamdan ayrı kalırken, onları evlatsız beni atasız koymalarına müsaade ederken, onun bu kadar rahat olması beni çileden çıkarıyordu. Ne yazık ki bu şeytan kazanının meclisinde bugün o da yer almıştı ve kayınvalidemden çekindiğim için yüzüne bile tüküremiyordum. Nasıl bu kadar zalim ve soğukkanlı olabiliyordu? Onunla aynı havayı solumak istemiyordum.

Göz göze gelince Bahar'a, "Aaa, senin karnın mı acıktı?" diyerek sordum. Kendimi mutfağa atarken, arsızlığına yakalandım. Onun kibirli bir tutumla, "Elimi öpmeyecek misin torunum, hoş geldin demedin bari uğurlasaydın," demesiyle durdum. Keşke ben de onun gibi büyüğümü saymayan, küçüğümü sevmeyen biri olsaydım.

"Saygı hak edene verilir," dedim tükürürcesine.

"Hiç değişmemişsin, aklın gitmiş ama anana benzeyen kibrin baki kalmış. Yılandilin hâlâ yerli yerinde," dediğini işitmeme rağmen umursamadım.

Ondan nefret ediyordum. Benim anneme, babama olan hasretimi bildiği halde yardım etmemesinden, buraya gelip gitmesine rağmen rehin düşen hayatımı umursamayıp esaretime bir son vermek için tek hamle yapmamasından, hatta zoraki misafirliğime sevinmesinden, bununla gerine gerine caka satmasından, nefret ediyordum.

Altı aydır annemle babamdan tek haber alamamış, seslerini dahi duyamamıştım. Evlat yanım ağır yaralı, çaresiz yanım muhtaçtı. Evin içinde resmen hapis hayatı yaşıyor, gelenle gidenle ayrı görüşmeme izin vermediği gibi, yanımda bir yardımcı gözetimi olmadan avluda bile gezemiyordum. Kıyafetlerim, özel ihtiyaçlarım bile Hatice Hanım'ın duyarlı yanıyla karşılanıyordu.

Neyse ki bu acı ve çekilmez hayatımın en güzel yanı Bahar'dı. Henüz üç yaşına giren Bahar, bana günden güne umut olmuştu. Yaşamak için bir nedendi o. O güzel yeşil gözlerini bana dikip kollarını açtığı an dünya duruyor, en yakın arkadaşım olan bu

minik beden dünyanın tüm sorunlarını ve acılarını geride bırakmama vesile oluyordu. Gözleri babasının gözleri gibi koyu yeşildi, yüzü halasına benziyordu ama bana benzeyen bir yerini bulamıyordum.

Geri durmaktan yorulmuştum. Onunla oynuyor, öğreniyor, sanki hayatı yeniden keşfediyordum. Garip olan ise, benim ona olan bağlılığım ve sevgim, gün geçtikçe farkına varmadan arttığında, ne o iğrenç kocamı, ne de memnuniyetsiz kayınvalidemi rahatsız etmiyordu. Aksine Bahar'a başlarda olan mesafem yıkıldığı için ve artık bir anne şefkatiyle sarıp sarmaladığım için, ben ona bağlandıkça mutlu olduklarını seziyordum.

Bana kayınvalidemin zoruyla, "Anne," diyordu. İşte bunu kabullenemiyordum. "Sevda," demesini özellikle tembihliyordum. "Sev-da."

O da zamanla öğreniyordu. Ben bunun için direttikçe, Hatice Hanım gözlerini kısıyor, her diretmenin ardından kayınvalidemin bundan haberi oluyordu. "Kızlar anaya adıyla hitap etmez, ana diyecek sana ki ana olduğunu hatırlayacaksın," diye kızıyordu Dildar Hanım. Fakat onun aksine Bahar bana, "Şevda," demeye devam ediyordu. "Şevda."

Öyle saf, öyle çıkarsızdı ki sevgisi, içime sarıp pisliğin başkenti olan konaktan onun o minik bedenini saklamak istiyordum. Başını her çevirip mutlulukla gülümsediğinde, dünya sanki duruyor ve bana babaannesinin öğrettiği gibi *'Anne'* demediğinde, kendimi dünyanın en güçlü kadını hissediyordum. Bazen kapıma geliyor, minik eliyle kapımı açıp koynuma dalarak, "Şevda uyan," diyordu. "Çişim var!" ya da "Kalk acıktım."

Ona bağlanmama rağmen hâlâ içimde bir şeyler net değildi. Çok seviyordum onu; masum olduğu için, merhamete muhtaç olduğu için gözüm gibi bakıyordum ama yine de bir şeylerin tam olmadığını seziyordum. Anne olmadığımı ya da annelik hissiyatından mahrum olduğumu düşünüyordum. Allah bana bu yüce duyguları neden vermemiş, bir evlada duyulan sonsuz merhameti neden esirgemişti?

Ona bağlandıkça vicdan azabım artıyor, analığımı sorguluyordum.

Günler bir diğerini kovalıyor, haftalar ay oluyordu. Bahar büyüyordu. Ben büyüyordum. Acılar insanı büyütüyordu. Ne ben gidebiliyordum aileme, ne de ailem bana gelebiliyordu. Böyle böyle sekiz ayı devirdim ve artık kabullendim. Tükendim.

Ellerimde demlenen bir hayat ve ellerinde mucize değil keder taşıyan bir kadındım ben. İstemediğim bir adama mecbur, istenmediğim bir eve esir ve sevilmeyen bir kalbe köleydim. Konak çalışanlarından akrabalara kadar kimse benim farkımda değildi, varla yok arasındaydım. Aylardır müjdeli haberi veremediğim için de, ne saygı ne sevgi, ne de merhamet bekliyordum. Ben onlar için hiçtim ama ben buradaki kadar herkestim aslında…

Bir hiç!

7. BÖLÜM

Denildiği kadar okumayan bir toplum değiliz.
Herkes birbirinin canına okumaya bayılıyor.

Bir gece her şey değişti.

Sonra kâbuslar gelmeye başladı.

Çeşit çeşit kâbuslar, her gece ziyaret ediyordu beni. Bir gece rüyamın etkisi altında o kadar korkmuşum ki, çığlık atarak uyanmıştım. Uyandığımda Uras'ı başucumda görünce kâbusumu karşımda buldum. Sonra korkudan bayılmışım. Kendime geldiğimde sabah olmuştu ve Uras düşünceli bir halde hâlâ bana bakıyordu. Konuşmadan kendime gelmemi bekliyordu.

Sonra aynı kâbusu defalarca yine gördüm. Her seferinde karanlık bir odada, cam kırıkları içinde debelenirken buluyordum kendimi. Üzerime atlamaya hazır zalim bir gölge ve azılı bir hayvan olan ayı hırlayarak bana saldırıyordu. Postunun tüylerini parmaklarımda hissediyordum, tırnaklarım kırılana kadar onunla savaşıyor ver her seferinde ona yeniliyordum. Artık nöbet tutuyordu sanki Uras, kâbuslarım başladığı an o karanlıktan çekip almak için bekliyor gibiydi. Her gece omzuma dokunarak uyandırır olmuştu beni kâbuslarımın en ürkütücü yerinde.

En korktuğum anda çaresiz olduğumu bilerek omzuma dokunuyor ve ben ter su içinde uyanarak kendime geliyordum. Dakikalarca örtüye sarınıp, titrememi geçirmeye çalışırken sessizce izliyordu beni. Gözlerimiz ne zaman karanlıkta çakışsa,

suçlulukla başını çeviriyor ve odadan çıkıp serin gecenin bağrında dolaşarak bana sakinleşmem için zaman veriyordu.

Bir gece terk etti o karanlık odadaki kâbuslarım beni, öyle apansız, öyle sinsice, geldiği gibi hızla gitti. Yerini daha başka rüyalar aldı derhal. Daha evvel gördüğüm o garip anılar geri geldi. Dağ başında bir piknik! Kulağımda sesi çınlayan bir kadın ve ona gülümseyen bir Gamzeli. Bir yatak, yatakta o adamın kollarında uyuyan ve yüzü görünmeyen bir kız…

Öğle saatlerinde daldığım uykudan yine kâbuslar eşliğinde uyandım. Birkaç gündür rüyalarım güzel başlıyor ama sonu hep kötü bitiyordu. Sislerin arasında bir adam, "Akşam gözlüm," diyordu ama ne görünüyor ne de kayboluyordu. Her zaman olduğu gibi yine ajandama sarıldım. Çizdim, çizdim. Gördüğüm her anıyı zihnimde canlandırarak çizdim. Ben çizdikçe zihnimde yeniden hayat buldu rüyalarım. Her gece görmeye başladım, aynı rüyayı her gece defalarca gördüm. Tam kavuşacakken uyandığım bir adamın sesine, gamzesine, içtenliğine defalarca meftun oldum. Her gece kocamı hayalimdeki adamla alttım!

İnsan bir gözün değdiği, bir de dilin sarf ettiği harfleri kıskanır mıydı? Kıskanıyordum, rüyamdaki mutlu beni kıskanıyordum. Bazen bir anda beliriyordu karşımda, diyordu ki;

"Sor..."

"Neyi!" diyordum merakla, "Neyi sorayım?"

"Bana adımı sor!"

"İstemiyorum..."

İstemiyordum sormayı, korkuyordum adını sormaya. Biliyordum, sorarsam büyü bozulacaktı. O da kabulleniyordu.

"Ben de istemiyorum sormanı Akşam Gözlüm. Çünkü en mutsuz olduğum anlarda bile sırf sen Gamzeli dediğin için gülümsüyorum ben..."

Sonra uyanıyordum yine, elim sinemde soluk soluğa bir heyecanla içine düşüyordum.

Ben rüyamda yüzü olmayan bir adama meftun oluyordum. Böyle yanağında iki çukur, sesinde çaresizlik taşıyan, bana elini uzatan fakat hiçbir zaman tutamadığım o ele hasret bırakan adama, âşık oluyordum. Ne zaman rüyalarımda bana, "Akşam Gözlü Sevda'm," dese, bende gün akşam oluyordu.

Bir gece ona; ***"Yoruldum yüzü olmayan bir adamın sesini karanlığımda taşımaktan. Bana..."*** dedim yutkunarak. ***"Bana veda etmeyecek misin?"***

"Ayrılanlar veda eder Sevda'm, ben sana kavuşamadım ki..." diye cevap verdi.

Fakat biz ayrıydık değil mi, ya ben bir hayale âşık olmuştum ya da maziden kalan bir romanın repliğine yaşamak için sımsıkı tutunmuştum. Ya da cidden kocamın ilk günlerde dediği gibi onu aldatmıştım. Rüyalarımda akşam gözlü bir sevdalıydım, adını bile sormadığım bir gamzeliye tutuklu kalmıştım.

Hangi gece onu görsem, gün yüzüme değdiğinde dengem alt üst oluyordu. Sanki o da bu rüyanın sonu olduğunu bilir gibi, ***"Bırak sana doyasıya sarılayım, söz, bir daha tekrarlanmayacak ama şu anı doyasıya yaşayayım,"*** diyordu ama o sarılamıyor, ben hep uyanıyordum.

İşte o zamanlar onu unutmak için kızıma daha çok sarılıyor, onunla daha fazla vakit geçiriyordum. Bahar yemeğini yedikten sonra onu tek başına bırakarak biraz terasa çıktım. Elim sinemde, saçlarıma vuran rüzgârın ürpertisinden bile nem kapar oldum. Sanki biri usul usul yaklaşacak, elini omzuma koyacak ve ben arkamı döndüğüm an, onu arkamda bulacağım gibi hissediyordum. Kafamın içinde bir yerlerde sanki irade dışı olarak görmeye başladığım o adamın suretini düşünmekten, aklımı sıyırıyordum. Onunla o kadar doluyordu ki zihnim, bazen annemi ve babamı bile daha az düşünür oluyordum.

Belki de rüyalarım yarım kaldığı içindi bu fazla merak…

En güzeli de buydu ya zaten, yarım kalan masallar hep merak edilirdi.

Uykularıma silik mutlulukları ekmişti bu sefer. Orman evinde piknik yaparken kahkaha atan o kadına, mum ışığında sevişen iki âşık eklenmişti. Akşam gözlü kadının yüzünde güller açıyordu ve bakışları iki derin gamzeye gömülmüş kurtulamıyordu. Bir insan nasıl bu kadar mutlu olurdu? Rüyamdaki kadın bendim ama ben daha evvel bu kadar mutlu olabileceğimi hayal bile etmiyordum. Ne zaman kahkahası kulağımda çınlasa, huzur buluyordum. Ve aylar sonra ilk defa onun kadar mutlu hissetmiştim kendimi, sonra gök kararmış, hava soğumuş, üşümüştüm gerçek gibi. Aslında bu durum eskiden olduğu gibi bir panik duygusu uyandırmıyordu bende. Aksine onca zaman peşine düştüğüm bu hayali şimdi sadece kendimi huzurlu hissetmek için defalarca görmek istiyordum ve kâbus başladığı an uyanmak için uğraşıyordum.

Bazen Uras'a hak verir oluyordum. Her sabah eski güzel rüyalarla uyanınca güne, kafamın içindeki düşünceleri ve görüntüleri yavaş yavaş ehlileştirmeye çalıştım. Günler geçtikçe günlük hayatın telaşı içinde unutmaya başladım. Onlar da sıradanlaştı acılar gibi… Annem demişti bir keresinde, *acılar da eskiyor mutluluklar gibi.*

Mutluluğu dilerken, sorumlusu olduğum adama karşı beni ihanetle suçlamaya başlayan vicdanıma, hakkı olmadığını haykırmaya korkar hale geldim. Bile bile günaha girdim. Rüyalarımda bulduğum mutluluktan vazgeçmedim. Yaşamak için sebebe ihtiyacım vardı, ben de rüyalarıma hükmettim.

Yine bu güzel rüyaların huzurlu eteklerine yatarken, yatakta gülümseyen ve rahat olan davranışıma farklı bir yorum getirmişti kocam. Rüyalarıma olan hassasiyetimi yanlış anlayarak kendine pay biçmişti. Normalde yapmazdı, ancak o gün en mutlu olduğum anda koynuma gizlice girmiş ve kollarının arasına arzuyla sokulmamı, ona gelmemi beklemişti. Uyuyan bir kadının mutluluğundan medet umarak, onunla sevişmek istemişti. Onun dokunuşlarıyla ve öpüşleriyle dehşete kapılan

benliğim, ani ve şiddetli bir korkuyla yerinden fırlayıp, defalarca olduğu gibi yine reddetmişti onun varlığını.

Uras da aynı isyanla kocam olduğunu ilan ederek ve her fırsatta üzerime çıkmak için zaman kolladığını belirtircesine bağırıp öfkelenerek, ona güvenmemem gerektiğini bir kez daha yüzüme vurmuştu.

Rüyalarımın huzurundan faydalanmak gibi onursuz bir umuda tutundu. Ben direndikçe hırsından kudurdu ve bastırılamayan bir kin duygusunu üzerime kustu. Bir zamandır sakinleşen, beni kırmamak için kendinden ödün veren Uras, artık bana farklı bakmaya başladığından beri, sahiplenme duygusuyla kıvranır olmuştu. Şimdi ne zaman uzansa bana istekle şahlanıyordu arzuları, ne zaman yalnız kalsak baştan çıkarmak için bin bir hamle yapıyordu.

Anlıyordum ki, barut ne kadar sakin yatsa da yatağında, ateş çıngılandıysa üzerine damlamak için fırsat bekler ve sonrasında patlama kaçınılmaz olurdu. Ateşle barut aynı mekânda sakin duramıyordu. Belki kadınsızlıktan, belki de annesinin baskılarından sebep gerçek anlamda karısı olmamı istiyordu.

Beklentileri değişiyordu. Sabahları onu işine uğurlayan, akşam eve geldiğinde ilk karşılayan ve yatağında ateşler içinde yanan bir kadın görmek istediğini hiç çekinmeden dile vuruyordu. O böyle yaptıkça ben ondan değil kendimden nefret ediyor, onu değil bu hataya düşmeme sebep olan gözü kör yanımdan ve rüyalarımdan dolayı kendimi cezalandırmak istiyordum.

Bir zamanlar bu adamı nasıl sevebilmiştim? Ben nasıl bu kadar kör olabilmiştim aklım almıyordu. Bencillerden, yalancılardan, kendinden başkasını düşünmeyen riyakârlardan oldum olası uzak dururdum. Babaannem gibi insanlardan nefret ederdim ama onun zihniyetine sahip bu adamı sevmiş, onun gibi insanların içine girmek için karakterimden vazgeçmiştim.

Bana zorla sarılmak veya öpmek istediğinde çığlıklar içinde debeleniyor, hırçınlaşarak ona nefretimi yağdırıyordum. O da ağlamaya başladığım an duruyordu. Üzerime ölü toprağı

sermişti sanki, ellerimle farkında olmadan onun sıcaklığını ve kokusunu uzaklaştırmak istercesine kıyafetlerimi süpürtüyordum. Ben böyle yaptıkça o daha da öfkeleniyor, bana ulaşamadıkça çaresizliğini zalimliğiyle maskeliyordu.

Sonunda bir gün dayanamadı. "Artık seni üzmüyorum, sana zarar vermiyorum. Benden korkmana dayanamıyorum Sevda... İstediğin gibi sana saygı duymuyor muyum?" diye isyan edecek duruma geldi.

"Sen beni korkutuyorsun," dedim ondan uzaklaşarak. "Dengesizliğinle, annene karşı olan iradesizliğinle, insanlara karşı olan merhametsizliğinle korkutuyorsun. Senden çok korkuyorum, görmüyor musun?"

"Ben..." dedi, sanki "Ben iyi biriyim Sevda," demek ister gibi ama sustu. Omuzları düştü, yüzü eğildi. "Beni biraz olsun sevemez misin?" dedi garip bir sesle, gözlerime bakarken umut arıyordu.

"İnsan ölümü sever mi Uras?" dedim hüzünlü bir tonda. "Belli ki ben ölümü sevmişim bir kere, ölmüşüm. Sen hiç şu sözü duymadın mı; ruh terk ettiği bedene asla geri dönemez."

Başı kalktı hüzünle. "Senin için ölüm müyüm ben?"

"Benim için ölümsün sen, cehennemsin. Dokunduğun an azap, yaklaştığın zaman işkence çekiyorum."

"Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?"

"Bu kadar mı sözcüğüne, fazlanın hatta daha çoğun anlamını yükleyebilsem keşke..."

İşte o zaman bir cesaretle yaklaştım ona. Yine değer verdim insan olmasına, sözlerimi esirgemedim. Vicdanını hedef alarak, "Özünde iyi biri gibisin, sanki çiğ süt içtiğini unutmuyorsun. Annenin yanında olmadığın zamanlarda sana güvenecek gibi oluyorum ama ne zaman onun boyunduruğu altına girsen, isyankâr, vefasız, zalim bir adama dönüşüyorsun. İplerini onun eline kaptırmış kukla gibisin. Kendinle çelişiyorsun Uras. Kötülük oynamak gibi bir vefasızlığı ömrüne sahneliyorsun. İyi

olmak için onca nedenin varken, sen gözü kapalı iplerinden tutunarak kötülüğe yürüyorsun. Ben merhametsiz insanlardan korkarım. Kendine bile zarar verecek kadar gözü dönmüş insanlardan korkarım."

"Sevmeyeceksin beni?"

"Sevgi istenmez, hak edilir," dedim açık kapı bırakarak, eğer dürüstçe kesip atsaydım, hissediyordum olacakları. Hem bu sebeple belki iyi bir adam olmasına vesile olurdum da, bir de iyiliği denerdi.

"Haklısın, hak etmiyorum seni," dedi. Üzüldüm.

"Kötü olmayı kimse hak etmiyor. Kötülüğe maruz kalmayı da kimse hak etmiyor."

İlk defa kırıldığını gördüm ya da söylediğim sözler ağır geldiği için öyle sandım. Bu sefer kırıp dökmedi. Bu sefer ezip üzmedi. Omuzlarını düşürerek odadan çıkıp gitti. Bağırmadı, hükmetmedi, emretmedi. O gece birçok karar aldım. Ne yaşadıysam yaşamıştım, artık bütün bunlar geçmişte kalmıştı. Ben hâlâ hayattaydım. Ailem hayattaydı. Aslında biraz geç bile kalmıştım bu karar için çünkü bu çok eskiden alınmış bir kararı yürürlüğe sokmak zaman almıştı. Ve ben bu kararı başarıyla uygulayarak, özgüvenimi yeniden kazanmaya başlamıştım.

Saatin gece yarısına yaklaşmaması için dua etmeyecektim, her gece odama girdiği anda yaşadığım korkuyu bir daha asla yaşamayacaktım. Kolları sıvadım, kocamın cebinden para tırtıklamaya başladım. Eve gelip gidenleri gözlemledim, birini gözüme kestirdim. Konağa ara ara gelip giden bir dul Hacı teyzemiz vardı. Merhametliydi. Onun aklına girip vicdanını yerinden oynattım, önce kocamın cebinden alarak biriktirdiğim paralardan ona verip bana yardım etmesi için yalvardım ve sonunda onun da desteğiyle annemin ve babamın izini buldum. Onları nereye gönderdiklerini öğrendim. Meğer babam bu şehre yakın bir köylükteymiş. Arada bir gelir konağın etrafında derbeder gibi gezer, beni göremez ama varlığımı hisseder, benden haber alır mutlu olurmuş.

Ah babam, yıkılmaz dağım. Gözünün görmediğinin varlığını hissetmek için meğer konağın etrafında gezermiş. İçim yanıyordu duyduğumdan beri. Bu ateşi bir avuç toprak, birkaç gözyaşı söndürür müydü?

Daha çok direndim.

Öğleden sonra bir yolunu bulup, salonda kimse yokken gizlice içeri girerek Dildar Hanım'ın telefonu çaldım ve babamı aradım ama karşıma çıkan sesle yıkıldım. Bu numara artık kullanılmamaktadır diyordu. Öyle yelkenleri suya indirmenin anlamı yoktu, bunda kesin bu ailenin bir parmağı vardı. Ulaşamayayım diye elinden almış olmalıydılar, yoksa babam numarasını asla değiştirmezdi. Hele ki benim arama ihtimalim varken. Madem yakınımdaydılar, madem ulaşacağım mesafedeydiler, o zaman vazgeçemeyecektim. Haber almak için Hacı teyzeye telefon ettim. Onu bu kadar kısa sürede arayacağımı sanmadığından, önce korkmuş şekilde kapatmak istedi telefonu ama sonra, "Allah Peygamber aşkına," dediğimde vazgeçti korkmaktan.

Ondan yardım için destek talep ettim ve ikna edince yapılacak işi uzun uzun tarif ettim. Bu arada kadının sesinde hafif bir gerilim olduğunu fark edince, onu yatıştırıp sakinleştirmek için vicdan muhasebesine soktum.

Nihayet ikna oldu. Ertesi gün saat iki buçukta, avludaki kirişin arkasında bekleyeceğimi söyleyerek istediklerimi getirmesini belirttim. Kısa bir kararsızlık anından sonra, öneriyi kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra düşünmeye başladım. Bunun anneme ve babama kavuşmadan öte olmayacağını, eğer ölürsem son kez görüp, ölmenin huzurunu yaşayacağımı düşünerek içimi rahatlattım. Ayrıca kayınvalidem ile kocamın Hacı teyze hakkında çok şey bilmeleri de pek mümkün görünmüyordu. Hacı teyze arada Hatice kadını ziyarete gelir, biraz erzak alır giderdi. Ondan kimse şüphelenmezdi. Aklıma Bahar gelince ne kadar üzülsem de, olayı dramatikleştirmeyecektim. Kendi hayatımla birlikte onun minik canını da ateşe atamazdım.

Ondan nasıl ayrılacaktım? Hasretine nasıl dayanacaktım? O kızın henüz kendi kızım olup olmadığını bilmezken, bu tür endişelere kapılmak haksızlık olmuyor muydu? İnsanın, yapmadığı bir hata yüzünden kendini savunmak zorunda kalması ne kadar can sıkıcı bir olaydı. Neyse ki Hacı teyzenin yardımıyla, bir dalgınlık anında kaçtım misafirliğe gelenlerin ortamından ve onun yanında getirdiği çarşafı üzerime geçirerek konaktan uzaklaşmanın bir yolunu buldum.

Kocamın cebinden usul usul çaldığım paraların bir kısmını sutyenimin arasına saklamıştım. Konaktan uzaklaşırken orada olduklarından emin oldum. Terminale gidecek taksiciyle bir süre konuştum. Adam ellisindeydi ve yaşına başına bakmadan beni süzerken oldukça nazik davranıyordu. Çarşafın altındaki bu genç ses onu heyecanlandırıyor gibiydi. Hatta bu nezaket zaman zaman haddini aşıyor, iğrenç yüzünde beliren o piç gülüşle bir çeşit flört boyutuna yol alıyordu. Yolda aracını bir kenara çekip canıma okumanın hayalini kurduğu her ifadesinden belli oluyordu ama bilmediği, ben artık toy bir kız değildim! Canımı yakmaya kalkarsa canını alacaktım.

Yüzümü görmek için çaba sarf etti. İltifatlarına methiyeler ekledi. Adam bu şekilde davrandıkça kusmamak için kendimi zor tuttuğumu, aralık peçeden görünen yüzümün adeta cansız bir maskeyle örtüldüğünü hissediyordum. Sapık adamın bu tavrı doğrudan benimle ilgili olamazdı. Bu tür insanlar karşılaştıkları bütün yalnız kadınlara, satışa çıkarılmış et gibi davranırlardı. Onlar için namus sadece kendi avratlarına, kendi kızlarına yazılan bir masal gibiydi. Başkasının eti helal addedilir, sadece mahrem kılınan kendi ailesi gibi davranırdı. Lakin bu tutumu işime geldi. Kimse yalnız bir kadını terminale götürmek istemezken, bu adamın sapkınlığı cesaretimi yokladı.

"Paranı alacaksın merak etme," dedim buz gibi sesimle. "Ama işin bitince..."

"Alacağıma hiç şüphen olmasın, işim bitince!" dedi pis gülüşüyle.

Aklımı oynatmış olmalıydım. Zafer sarhoşluğundan sebep adamı ikna etmiştim, bir felaketten diğerine yuvarlandığımı göremiyordum. Araca bindim. Konağın bulunduğu Mardin sokaklarından uzaklaşmaya başladığımda düşünmeye daldım. Bahar'dan uzaklaştıkça, içimde belli belirsiz bir üzüntü kımıldamaya başlamıştı. İnsanın alışkanlıklarından vazgeçmesi zordu. Gerçi o ev hayatımın en kötü olaylarına beşiklik etmişti, ama yine de Bahar aklıma gelince her an geriye dönesim geliyordu. Üstelik annemin el emeği göz nuru çeyizleri de onlara hibe olmuştu. Buna da içerlemiştim. Ama artık ne olursa olsun geriye dönüş yoktu. Buna iyice inandırmalıydım kendimi. Ben her şeyi başarabilirdim, cesaretsiz bir kız değildim.

Ama…

Kaçamadım. Kurtulamadım. Daha araç terminale girmeden yakalandım. Korumalardan biri kolumdan kaba bir şekilde tutup beni zorla bir araca bindirdi. Kolum acıyordu elbette ama beni asıl zorlayan sonuçtu, bu yüzden adamın emreden dokunuşuyla irkildim. Konağın gaddar kâhyası -onca zaman yalvardığım ve annemin yerini söyletemediğim adam- kıpkırmızı ve terli suratıyla öfkeden kızıla dönmüş gözlerini bana dikmişti. Leş kokulu nefesiyle ve şehvet dolu bakışlarıyla, tüylerimi ürperterek aracın camından kafasını uzatarak dibime kadar sokulmuştu.

"Ağam çok merhametli bir adam, bana kalsaydın…"

"Sana kalmayacağım çok şükür," dedim tükürür gibi. Ona buz gibi bir bakış fırlattım.

"Unutma, ölmedim hâlâ ve ben Ağa'nın kadınıyım. Hâlâ Gelin Ağa'yım. Bana böyle dokunduğunu Uras Ağa'n görse sence ne düşünür? Çek elini kolumdan."

İlk defa gözlerinde korku pırıltılarına rastladım. Belki en az diğerleri kadar korkuyordu Uras Saraçoğlu'nun şerrinden, bunu işte o an anladım. Konağı kilometrelerce geride bıraktığımız an durdurulmuştuk yolda ve şimdi bu kuş uçmaz, kervan

geçmez yerde kayınvalidemin merhametine kalmıştım. Güldüm, yani ölmüştüm.

Dildar Hanım sabırsızca aracının yanında beni bekliyordu. Yine üzerinde siyah bir elbise vardı ve pullu yeleğiyle komik duruyordu. Yüzünde felaket bir öfke, sürmeli gözlerinde nefret vardı. Korkmadım nedense, soğukkanlıydım, sebebini bilmediğim bir güçten dolayı da sakindim. Yaka paça konağın itleri tarafından pis bir halı gibi kayınvalidemin ayaklarının dibine atıldım. Kaçmak için hiçbir yolum yoktu. Korumalardan biri neler hissettiğimi anlamış olacak ki, öne çıkıp kolumdan kaba bir şekilde tuttu. Düştüğüm yerden ayağa kaldırdı. Kayınvalidem dişlerini sıkarak elini kaldırdı. Bir anda, "Aptal," diye tokadı savururken yüzüme, hırsından titriyordu.

"Götürün şunu kocasına," diye emretti adamlarına.

Kâhya sustu ve kayınvalidem eliyle beni az ileride arabasının başında bekleyen adamın yanına götürmelerini işaret edince, yine sürüklenmeye başladım. Kâhya beni hırsla çağırdığı korumaya emanet etti. Elden ele, dilden dile dedikleri bu olsa gerekti. Biraz çömez duran bu koruma da, beni kocamın bulunduğu arabaya doğru çekti. Ne olacağını ya da nereden medet umacağımı bilmiyordum. Bedenim bir an için itiraz etti. Geriye kaçmak için yay gibi gerildim. Ayaklarım sıcak asfalta yaslandı ve gitmemek için son gücümle direndim. Kolumdan çekiştiren adam, benim bu davranışımı beklediğini anlatırcasına gücüme yüklendi ve peşinden sürüklenmem kaçınılmaz oldu.

Uras daha evvel görmediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Hayal kırıklığı vardı gözlerinde, okunuyordu. Aracın başında bir mağaza vitrininden fırlamış şıklıktaki takım elbisesinin içinde, elinde güneş gözlüğüyle dururken, birden gözlerini benden çekti. Sanki ben yokmuşum gibi güneş gözlüklerini taktı, sırtını aracına yaslayıp, elindeki telefonuyla oynamaya başladı. Aslında bana yapacaklarını düşünüyor gibiydi. Ona doğru isteksizce sürüklendiğimi görünce gözlüklerini çıkardı. Araca yasladığı -benim tekmelemeyi defalarca hayal

ettiğim- kıçını uzaklaştırdı. Gözlerinde gördüğüm gerçek beni kendime getirdi. Direnmemi, gözyaşları eşliğinde suçumu itiraf edip yalvarmamı, hatta pis ayakkabılarına abanıp yollarını öpmemi istediği apaçık ortadaydı.

Eğer güçsüz ve savunmasız hissedersem, yalvarırsam, ona istediğini verecektim. Beni aşağılamanın hazzını son damlasına kadar yaşayacaktı. Korktuğumu görmek istiyordu. Ben ağlayacak, kendimi paralayacaktım, o da büyük bir savaş kazanmış komutan idamesinde beni konağın duvarlarına kadar sürükleyecek, onca insanın gözleri önünde rezil edecekti. "İşte bu kadın benim şerefimi ayaklar altına aldı," diyecekti. Belki de benim başkasıyla kaçtığımı savunacak ve canımı yakmaları işin halkı kışkırtıp, suçuna mazeret üretecekti. Bu kaçışım beni öldürmeleri için ferman çıkarmalarına vesile olacaktı.

Bense ağladıkça yuhalanacak, sürüklendikçe utanç içinde kıvranıp rezil olacaktım ve bu galibiyetten onlar karlı çıkacaktı. Asla yapmayacaktım, onlara bu zevki vermeyecek, mahrum edecektim. Ben hâlâ tek borcumu Allah'a vereceğim gün için direnmeye devam edecektim. Başımı gururla kaldırdım. Gözlerim yaşlardan acısa bile tek damla akıtıp yalvarmadım. Ben direnmeyi kesince kolumu sımsıkı tutan el de gevşedi. Uyuşan kollarım ve bacaklarım da normale döndü. Tek kaşını küçümseyen bir tutumla kaldırdı, sert yüzündeki kibirli dudakları bir kenara toplandı. İşte yine görmüştüm gözlerindeki o ifadeyi. Bir yanıp bir sönen ateş böceği gibiydi ama gerçekti, gözlerinde bana karşı saygı mı ilgi mi yoksa dik başlılığıma gıpta mı olduğunu sezemediğim, hayran bir bakış belirip kaybolmuştu.

Kayınvalidem geride durmuş ikimizi izliyordu. Uras annesine hiç bakmıyordu ama anlamıştım, yine onun boyunduruğu altına girmişti.

"Bana canın için yalvarmayacak kadar gururlu musun?" dedi tepeden tırnağa süzerken. Uzandı ve başımdaki çarşafı tek seferde çıkardı. Saçlarım rüzgârın özgürlüğüne teslim oldu.

"Alan Allah veren Allah, sen kimsin ki sana canım için yalvarıp medet dileneyim?" dedim. Dilim durmuyordu işte, en olmadık anlarda insanların canını sıkıp sonunu kendi elleriyle hazırlıyordu.

Bana gülümsedi. Koluma uzandı ve korumaya kaşıyla uzaklaşmasını emrederken bedenimi bedenine çekti. Parmaklarının tersini yanağımda dolaştırdı. Tiksindim ama sarf ettiği güçten sebep uzaklaşamadım.

"Bu halin beni baştan çıkarmak için mi?" diye sordu kısık sesiyle. Kayınvalidem oğlunun ne söylediğini duyamadığı için merakla gözlerini kıstı ama benim kaşlarım çatıldı, adam da annesi gibi cidden hastaydı.

"Sen sapıksın," dedim dişlerimi sıkarak. "Uyurken işkencen bitti de, şimdi bir de uyanıkken mi başladın?"

"Her erkek biraz sapıktır aslında ama konumuz bu değil."

Dişlerimi sıkıyordum, o ise bundan haz alıyor gibiydi.

"Seni unutmaya çalışıyorum ama sen varlığını hatırlatacak bir yol buluyorsun. Görmezden geliyorum, bir şey yapıyorsun, gözlerime sokuyorsun kendini. Dikkatimi toparlıyorum, tüm dikkatimi yerle bir ediyor tek gülüşün. Tam diyorum kırma kemiklerini, bana seni gebertmem için sebep veriyorsun." Kulağımın dibine iyice yaklaştı, bir tutam saçımı parmağına takarak nefesini tenime üfledi. "Sevda, kendini zorla gözüme sokuyorsun," diye fısıldadı.

"Sen de kendini zorla ölüme sokuyorsun."

Biraz geri çekildi. Gözlerimiz kesiştiği an gülümseyerek, "Seni öldürmeyeceğim, ölürsen senden ayrılmış olurum. Alıştım sana, benimle kalmalısın," dediğinde sırtımdan aşağı soğuk bir yel geçişti. "Dilini kesmek istiyorum önce," dedi zalimlikle. Gözleri dudaklarıma kaydı ve parmaklarını dudaklarımda gezdirirken, "Sonra vazgeçiyorum, ben acı severim. Onu yemek istiyorum."

Midem kasıldı. Kusmamak için başımı sallayarak dudaklarımdaki parmakları düşürdüm. O da buna kızarak kolumdan daha sert ve acıtan bir tutuşla, beni tekrar kendine çekti.

"Asiliğin sonu, namlu kalbine dönene kadardır kadın, amacın bu mu?" dedi bana hırsla bakarken.

"Derhal," diye emrettim. "Ön ayaklarını üzerimden çek."

Sesimdeki kibirli ifadeyi duyunca homurdandı. Öfkeden kızardı. "Ölüme bile kafa tutacak kadar inatçısın. İstediğin zaman ateşli, dileğin zaman buz dağısın. Sen nasıl bir varlıksın kara gözlü Sevda'm, çözemedim. Herkese benzeyen, kimse olmayan kadınımsın. Farkındayım artık, sen de benim farkıma varmalısın."

"Senin gibi insanlar kırıp dökmeyi cesaretten sanıp, pişman olup döndüklerinde her şeyin yerli yerinde kalacağını sanıyorlar ama harabeye çevirdiklerinden başka bir şey bulamıyorlar. Benden sana ne köy olur ne kasaba, geri bas."

"Bu noktadan sonra dönüş yok, biz şimdi o dönüşü olmayan yere noktayı koyuyoruz."

Biliyordum işte, bazen ona hükmetmeme karşı koyamıyordu. Bana karşı takıntılı bir alışkanlık beslemeye başlamıştı. O kurşunu kimsenin sıkmasına izin vermeyecek, bu sözlerin bedelini bana fena halde ödetmek için zaman kollayacaktı. Artık onu çözmeye başlamıştım, belki de kaçmama asıl sebep buydu. Sanki… Sanki Uras bana âşık oluyordu ya da hoşlanmaya başlıyordu ve bu ne benim ne de kayınvalidemin hiç hoşuna gitmiyordu. Belki de zalimliğinden çok, sevmesinden korktuğum için kaçmayı göze almıştım çünkü zalimken öldürmeye, severken yaşatmaya çabalayacaktı. Nefreti bir kere, sevgisi her gece ölmeme sebep olacaktı.

Annesi, "Hadi biri görmeden konağa dönelim, orada verirsin cezasını," diye emretti aracına binerken.

Araç uzaklaşırken annesine gözünün ucuyla bile bakmadı. Keyifle parlayan gözleri hâlâ bendeydi. Bu da gerçek anlamda

korkmamı sağlamıştı. Üzerime namlu çevirse bu kadar tedirgin etmezdi beni ama bakışları; Rus ruletiydi. Ne zaman patlayacağı belli olmayan ihtirasını ateşleyecek gibiydi. Onun tamamıyla insafına kaldığımı düşündüğüm an, sırtımda bir ağrı, karnımda bir acı hissettim. Ama ben hâlâ ölmemiştim. Bir umutsuz vaka olarak damgalandığım ve ihanetten suçlu bulunduğum halde, hâlâ… Ben onun karısıydım, bir ağa karısıydım.

Evet, hâlâ aşiretin veliahdının tarlasıydım.

"Şimdi seni aşiretin önüne mi atayım, yoksa bana vaat edeceğin bir şey var mı?"

Gözlerinde gördüğüm şehvet olamazdı, değil mi?

"Seninle uyuduğum o mezarda ben zaten her gün ölüyorum. Lütfen beni aşiretinin önüne at, en azından kefen giyerim."

"Ben sana kefen giydirdim Sevda, beyazlar içinde çok güzeldin," dedi dişlerini sıkarak. "Seni aşirete vermeyeceğim, cezanı ben keseceğim ve sen bu cezadan kurtulmak için her bedeli ödeyeceksin."

Şimdi aşiret divanı kurulmayacak mıydı? Allah'ım ne felaket, ne acı bir durumdu. Ama sonra… sonra düşündüm. Akıllı olmalıydım. O anda zihnimde bir ampul yandı. Uras'ın asıl kızdığı kaçmam değildi, onun asıl kızdığı ondan kaçmamdı. Yani bana değer vermeye başlamıştı. O zaman… Allah'ım içimde bir ateş yükseldi. Midemi yakan ve zekâmı körükleyen bir ateş... Bir gün okuduğum kitapta ne demişti karakterin annesi, "Kadınlık en büyük silahtır, kullanmasını bilene… Doğrulttuğun kalbe sevda sıkma ki, namluya sürdüğün şehvetle onu bir ömür köle edebilesin."

Uras bana artık zarar veremezdi. Konaktakiler de… Yani en azından onlar bu duruma önem verdiği için mevkiimden sebep şu anda bana zarar vermezlerdi. Fakat hakkımdaki hüküm gerçekleşene kadar bu pislik adam, cezamı vermenin binlerce bahanesini bulacak, hayatımı son nefesime kadar mahvedecekti.

Parmakları yanağımda dolaşırken, "Kaç gecedir aklımdan çıkmıyorsun," dedi.

"Sen benim aklımdan aylardır çıkmıyorsun," dedim hırsla başımı sallayıp elini düşürürken. Gözleri parladı. Bu adam cidden manyaktı! Ondan etkilendiğimi düşünemezdi değil mi, bana onca eziyeti yapmışken, ona saygı duyacağımı düşünemezdi. Bu bir film ya da ucuz bir roman değildi, bu hayat benimdi. Acı çeken bendim. Zerreme kadar korkan, yalnız kalan bendim, ona âşık olacağımı, saf kız hayallerine kapılacağımı nasıl düşünürdü?

"Beni mi düşündün?" dedi heyecanla. Sesinde bana karşı saklayamadığı müthiş bir ilgisi, saygısı ve sevgisi vardı. Artık emindim.

"Evet," dedim kurumuş dudaklarımı yalayarak. Gözleri dudaklarımla gözlerim arasında gidip gelince, dudaklarımı bir daha çatlasa bile asla yalamamam gerektiğini aklımın köşesine yazdım.

"Defalarca, her çeşitte seni nasıl öldüreceğim hakkında planlar kurdum," dedim nefretle.

"Sonuç," dedi bundan memnun olmayan ama bana belli etmeyen alaylı bir sesle.

"Hâlâ hayattasın," dedim hırsla. "Ve ben hâlâ Allah'tan korkuyorum, onun verdiği canı yine onun alması için dua ediyorum." Yüzü asıldı. Ona doğru yaklaştım. Korkmadan burnunun dibine kadar sokuldum. "Şu hayatta, senden nefret ettiğim kadar hiç kimseden nefret edebileceğimi düşünmüyorum. Belki de geçmişte sana âşık olmadım, beni kandırdınız. Çünkü rüyalarıma giren adam sana hiç benzemiyor! Benim sürekli düşlerime giren adam, sen değilsin."

İşte şimdi başı kalkmış, eski Uras Saraçoğlu olmuştu. Ölüm suretinde can bulmuştu.

"Belki de zorla evlendirildim seninle çünkü ben hafızamı kaybetsem bile kendimi bilirim. Senin gibi zalim, düşüncesiz,

kibirli, kalbinde ufacık Allah korkusu olmayan bir adama âşık olacak bir fıtrata sahip değilim."

Kolumu kaba bir tutuşla kavrayarak hızla kendine çekti. Dişlerinin arasından tıslayarak, "Rüyana giren adam kim?" diye sordu.

"Bilsem şu anda onun yanında olurdum değil mi, ama şu kadarına eminim, o sen değilsin."

"Hâlâ geçmişi mi düşünüyorsun?"

"Geçmiş beni bırakmıyor, biliyorum bir gün gerçekleri hatırlayacağım. Senin yalanlarını yüzüne haykıracağım."

"Ayaklarıma kapanıp yalvaracaksın Sevda."

"Rüyanda bile göremeyeceksin."

"Senin küçük kibirli burnunu sürteceğim, sen de rüyanda benden başkasını göremez olacaksın."

"Çok fazla hayal kuruyorsun, dikkat et uçma."

Ben ona kafa tutarken, bu halimden garip bir şekilde keyif alıyor ama aynı anda şimşek çakan gözleriyle beni her an parçalayacak gibi hiddetli duruyordu. O anda gözlerinde gördüğüm şeyle soluğum kesildi. Bu sefer sadece kızmıyordu. Heyecanlanıyordu! Erkekliğiyle ve arzusuyla solukları hızlandığında nasıl tepkiler verdiğini artık az çok biliyordum. Tüylerim ayaklanıp nefesim sıklaşırken midem kasıldı.

"Ölmeden önce kollarımda yalvardığını göreceğim Sevda Saraçoğlu."

"Ben senin kollarının ateşine düştüğüm her an yalvarıyorum. Sendeki cehennem öyle büyük ki Uras Saraçoğlu, zebaniler zevk, günahsızlar azap çekiyor. Dokunuşlarından, kokundan, varlığından tiksiniyorum. Bir gün öldürürsen, en çok bunlardan kurtulduğuma sevineceğim. Mezarım huzur dolacak çünkü sen gittiğim yere gelemeyeceksin."

Dişlerini sıktı, çene kaslarının titreşmesini izlerken beni geriye doğru savurarak, "Gebereceksin ama hâlâ kafa tutuyorsun," diye hırladı.

"Huzurun adı ölümse, seve seve gideceğim."

Onu ilk defa bocalarken, çaresizlik içinde kıvranırken gördüm. Neden böyle bana değer veriyormuş da sanki kaybetmekten korkuyormuş ve her olumsuz sözümle yıkılıyormuşçasına, tuhaf tepkiler veriyordu? Eğer amacı gösteriş yapmaksa, annesi gitmişti buna gerek yoktu. Ben onun bu rollerine kanmayacak kadar aklı başındaydım. Beni araca itekledi ve son model minibüsün arka koltuğuna geçmemi sabırsızca bekledi. Siyah şık minibüs hareket ederken, şoförle olan bağlantımızı kesmek için camı kapadı. Kaliteli açık kahverengi koltukları ve ferah bir dizaynı olan bu sükseli araç beni boğuyordu. Ondan olabildiğince uzağa çekilmek istiyordum. Araç hareket ederken ikimiz de sessizdik. Özgürlük adına verdiğim savaşla bu yolları koşarak aşmış, sürünerek geri dönmüştüm. Ama kaybettiğim hezimetim kadar, kazandığım galibiyetim de benimleydi ve ben keşfettiğim bu gerçekle sonuna kadar gidecektim.

Bakışlarım sıkıntıyla aracın içini turlarken, onun dizinde duran eline kaydı. Uzun parmaklarını kütürdettiğini gördüm. Şimdi hakkımdaki kararın gerçekleşmesi ne kadar zaman alacaktı? Kayınvalidem üzerimde kurduğu saklı planlarını bozar da fişimi çekerse ne yapardım? Aileme gidecek haberi düşününce, büyük bir panik hissettim. Umursamamaya çalıştım ama beceremedim. Acı bir safranın boğazıma kadar yükseldiğini hissettiğimde, kusma hissini geri göndermeye çalıştım. Bu sefer de midem kasılarak şiddetli bir krampa teslim oldu, onu da başaramadım.

Aylardır o konağın nefret, kin, düşmanlık ve riya kokan havasından, üzerime yıkılacak gibi her an üstüme gelen duvarlarından, en büyük işkence olan yatak odasından kaçmanın hayalini kurmuştum. Günlerce hapis kaldıktan sonra, ilk kez dışarı çıktığım an hissettiğim özgürlüktü bu ve fark ettiğim gün ışığının parlaklığı içimi burkuyordu.

"Hava soğuyunca değil, içi soğuyunca başlarmış insanın kışı. Sen zemheri gibisin. Ne çiçek açtırırsın insana, ne de yemiş verdirirsin. O yüzden daha fazla zorlama, bitir gitsin."

"Yani diyorsun ki kar gibisin, ölüme uyku getirensin."

"Hiçbir ölüm senin koynun kadar soğuk değildir."

Ve kolumdan sertçe çekilerek ona doğru savruldu zayıf bedenim. Beni şimdi boğacakmış gibi bakan Uras'ın gözleri, sözlerimin ardındaki doğruluğu işaret edince hiddeti parıldadı. Elinin tersinin yanağımda şekil almasını hissetmeden hemen evvel, onun yüzüme tükürür gibi kükrediğini fark ettim.

Yanağıma aldığım darbe de kızıl bir mühürdü. Beş parmağının bıraktığı izin kabardığını, yüzümün sıcağına elimi koyunca hissettim. Dudağımı ısırdığım için ağzıma sızan kan tadı da umurumda değildi. Bunu neden durduk yere yapmıştı ki, anlayamamıştım. Onca kızdırıcı sözle değil de, son cümlemle mi tokatlamıştı beni? Başımı dikleştirdim. Yüzüme bakarken hiç beklemediği bir şey yaptım. Elim yanağıyla buluştuğu an, aracın sessizliğini dolduran şaklamayla afalladı. Eli yanağına giderken, tıpkı benim gibi dudakları aralandı. Ben titreyerek karşılık vermesini beklerken, o sadece uzun uzun baktı.

"Gücümün yettiği hiçbir karşılığı esirgemem senden," dedim dişlerimi sıkıp, kaşlarımı çatarak. Yüzüme okkalı bir yumruk savurmasını bekliyordum ama susuyordu. Üstelik yüzünde sadist bir tebessümle bana bakıyordu.

Yerime geçip kollarımı göğsümün altında bağladım. "Ne bekliyordun? Bu topraklarda nasıl bir düşünceye sahip oldun bilmiyorum ama ben senin tanıdığın kadınlara bezemem demedim mi? Zorlayamazsın, zorladığın yerden koparım. İstediğim dışında gerçekleştirdiğin hiçbir eyleminden zevk alamazsın. Zincire vurursan kaçarım. Sen bana vurursan ben de sana vururum. Öldüreceğini bilsem, senden uzaklaşmak için cehenneme dahi koşarak kaçarım."

Yüzüne bakmadım ama onun gülüyor olduğunu hissettim.

"Ensende ölümün soğuk nefesi olunca böyle konuşamayacaksın."

Yanılıyordu. Ben aylardır ensemde ölümün soğuğuyla koyun koyuna uyuyordum. Elimde kalan tek şey gururumdu. Şerefim, kadınlık haysiyetim ölmüş olabilirdi ama gururum beni güçlü ve son nefesime kadar ayaklarımın üzerinde dimdik tutacaktı. Uras Saraçoğlu'nun bu ülkenin aşiretleri arasındaki yeri ve önemi tartışmasızdı, bunu konakta kaldığım sürece yapılan toplantılardan yeterince görmüştüm. Saraçoğlu soyadının kökleri çok eskilere dayanıyordu. Şu saatten sonra kocam hükmünü verdiyse, ne devletin ne de milletin düşüncesi beni kurtaramazdı.

Namını yürütmek için gözünü kırpmadan, kızının annesinin infazına karar verecek, bu davranışı yüzünden aşiretin korkacağı bir reis olduğunu kanıtlayacaktı. Karısı son nefesini ellerinde vererek, o bununla nam yapacaktı.

Kaçarken kurtulma hayaline o kadar dalmıştım ki, bu davranışımın nelere mal olacağını asla hayal etmemiştim ama şimdi düşünüyordum. Annem, babam… Kızım! O kadar yaklaşmıştım ki özgürlüğe, o kadar az kalmıştı ki, işlerin böyle bir hal almaması gerekiyordu. Belki de ölünce rahata erecektim. Yalan; ölüm bir ateş topuydu. Bu yüzden içim fazlasıyla yanıyordu. Bunu kızıma nasıl yapmıştım? Bunu aileme nasıl yapmıştım? Nasıl düşünmeden hareket etmiştim? Onlara acı bir son yazacaktım.

Araba durdu. Kolumdan çeken adam bedenimi araçtan tek hamlede çıkardı ve beni önüne katarak yola savurdu. Yüzüme vuran soğuk hava, yanağıma aldığım tokadın sıcağına ulaşamıyordu. Yürürken yumruklarımı iki yanıma sarkıtmış güç toplamaya çalışıyordum. Gururumu ezdirmeyecektim. Bu sefer istedikleri gibi at koşturamayacaklardı ömrümün üzerinde. Korktuğumu belli edemezdim. Elimde kalan tek şeyi de yerle bir etmelerine izin vermeyecektim.

Ama etrafımı saran kalabalığın arasından ağır adımlarla avluda yürürken, korku enseme yapıştı ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hızlandı. Babaannemi gördüm gerilerde. Bana kibirle ve soğuk bir tutumla bakıyordu. Nefreti o kadar belirgindi ki, şimdi karşısında olsam, beni tokatlarken, "Kahpe," diye hakaret edeceğini hayal etmek zor değildi. Gözlerimi ondan çektim ve çenemi havalandırdım.

Yüzüme savrulan kar tanelerine inat yürümeye devam ettim. Kış mevsimini sevmezdim ama karları severdim. Demek… Mezar taşımda ölüm ayı ocak olacaktı. Oysa ben en çok baharları severdim.

Etrafımdaki kalabalıkta duran insanların yüzüne baktım. Bir şeyler normal değildi. Normalde avluya toplanan kadınların bağırıp çağırıyor, zılgıt yakıyor hatta hakaret ediyor olması gerekirdi. Fakat etrafımdaki kalabalık bir ölüm sessizliğiyle susturulmuştu. Belki de benim ölümümün sessizliğine saygı gösterisiydi bu.

Bu susuş bir kınamaydı. Yaptığım korkunç hataya karşı bir gözdağıydı. Onaylamamaydı.

Kocam olacak adam yanından geçtiği anasına sert sert bakarak, "Herkes geldi mi?" diye sordu.

Kadın bana kibirle bakarak oğlunun sırtına destekle elini koyarken, bir şeyler söylemeye başladı. Uras bana sert bir bakış atarak göz kırparken, bu sadist herifin yüzüne bir tekme daha savurmak istedim. Ama kâhya tarafından kolumdan çekilerek götürülürken kendimi yapayalnız hissettim.

Ahırda bir yer ayarlamışlardı, içerisi karanlıktı. Lambalar kapalıydı ve ben karanlıktan korktuğum için korkularım beni bir mezar gibi şimdiden sarmıştı. Uras bunu biliyordu! Defalarca rüyalarımdan çığlık içinde uyandığımı ve geceleri lambaları kapatamadığımı biliyordu. Üstelik kalabalık neden beni suçlamamış, infazım için sesini yükseltmemişti? Bunda bir iş vardı, cezamı yüzüme kimse haykırmamıştı.

Buraya neden gelmiştim? Kendi odama da hapsedebilirlerdi beni, ahırda ne işim vardı? Beni burada nelerin beklediğini düşününce nefesim kesildi. Atların gerisindeki alana attığım her adım daha yavaş, daha ağır ve daha zor bir hale geldi. Sanki etek uçlarıma külçeler dolusu demir bağlanmış da, beni yere çekmekteydi. Bir bataklığın giderek derinliklerine battığımı, o kadar çırpınmama rağmen çıkamayacağımı hissettim.

Hayır cesaretim hâlâ eteklerimden sımsıkı tutunmuş, beni bırakmamaktaydı. Korkumu bastırmaya gayret ettim. Bu his beni aç bir kurt gibi didiklerken, bu o kadar zor olacaktı ki, ilk olarak birkaç deneme de başaramadım. Yanılmıştım. Belli ki aşiret hakkımda karar verecekti. Belki de suçsuz yere beni öldürecekti. Benim suçum neydi? Sevmediğim bir adama yataklık, kuluçkalık etmemek miydi? İstemiyordum. Eğer onun koynuna tekrar gireceksem ölmeye razıydım.

Beni ahırda unuttular, ne halimi sordular, ne de ne olacağını anlattılar. Kapımda duran adam hariç kimseyi yanıma koymadılar. Sonra sesler gelmeye başladı. İşte zaman buydu, ölüm beni almaya gelmişti. Garip bir korku içimi yoklarken, hakkımda verilen karardan habersizdim. Kapının açıldığını görmeme rağmen ayaklanamıyordum. Sanki bacaklarım tutmuyordu. Hiç tanımadığım birileriyle kapıda duran Kibar Hanım'ı gördüm. Yemek getirmişti. Ne yani beni öldürmeye götürmeyecekler miydi? Önce doyurup, sonca yediklerimi burnumdan mı getireceklerdi?

"Lütfen… neler oluyor dışarıda?"

"Ne olmasını bekliyordun Gelin Ağa'm?"

Kadın bana böcekmişim gibi bakarak geldiği hızla geri gitti. İşte şimdi kimin iti olduğunu belli etmişti. Konakta kaldığım sürece neden ona ısınamadığımı, içimi açamadığımı yüzüme vuran bir sebepti bu tavrı.

Soğuktu, üşüyordum. Üstümdeki çarşafın altına giydiğim kaşe paltoma sımsıkı sarılmama rağmen kendimi ısıtamıyordum. Belki üşümemin sebebi soğuk değil de korkularımdı.

İnsan gözü kapalı atladığı deliliklerinden aklı başına gelince dehşete kapılırdı. Sessizce ağlarken, şu koca dünyada ne kadar çaresiz ve tek başıma olduğumu düşündüm.

Keşke, bana yardım edecek biri olsaydı.

Beni seven, sahip çıkan biri olsaydı.

Biri ortaya çıkıp, adaletmiş gibi gösterilen bu saçmalığa bir son verseydi.

Suçsuzluğumu savunan, bu zulme dur diyen, masumsun ölme diyen biri… bana yardım etseydi.

Belki de artık ona kadını olmayacağımı fark eden zalim kocam korktuğumu ve artık itaat edeceğimi düşünerek affedip, öldürmek yerine ailemin yanına yollardı. Konağın ağası nefretini bir kenara bırakarak, aşiretten benim için merhamet dilenir miydi? İşte bu, gökten kırmızı kar yağdığında gerçekleşecek bir hayaldi.

Çok düşük, hatta olmayan bir ihtimaldi.

Daha çaresiz hissettiğim anlarda, ne kadar güçlü olduğumu ve Allah'a sığınıp her zaman bir çıkar yolu olduğuna dair kendimi ikna etmeye çalıştığımı hatırladım. Fakat şu anda kollarımı dizlerime sarıp soğuktan ve korkudan it gibi titrerken, tüm o zamanlardan daha çaresizdim. Belki de babam yapmayı planladığım şeyi duyunca yardımıma gelir ve beni kimsenin gözünün yaşına bakmadan -devlet desteğiyle- kurtarmanın bir yolunu bulurdu.

Hıçkırarak gözlerimi silerken bu fikre gülümsedim. Nerede olduklarını bile bilmediğim babamdan bile medet umar hale gelmiştim. Babam beni bırakmazdı. Bu adamla, bu korkunç kaderle yaşamama razı olmaz, bu zulümle baş başa koymazdı.

Bırakırdı. Ölmemem için susardı. Sineye çekerdi. Daha önce yapmıştı. Oysa onlarsız yaşamak zaten ölümdü. Onları öyle özlemiştim ki, kokularını son defa içime çekmeden, kollarımı sımsıkı boyunlarına sarmadan nasıl gözlerimi bu acıya kapayacaktım? Biliyorum, gözlerim açık gidecektim.

Ben ağladım zaman geçti. Güneş geceye erişti, gün veda etti. Kimse gelmedi. Kimse *masumsun* diye kapımı çalıp müdahale etmedi. Babam sesini konağın duvarlarına milat bırakıp beni götürmedi. Kayınvalidem beni hiç sevmemişti. Kocam bu son olaydan sonra benden nefret ediyor olmalıydı. Nisa zaten benden uzak tutulduğundan sebep konağa gelemiyordu. Ben yalnızdım. Ben çaresizdim. Ben kimsesizdim.

Yok değildim. Kimsesizlerin kimsesi vardı. Allah'ım beni terk etmemişti, son nefesimi vermemiştim. Karanlık ağır yogan misali beni boğarken, öylesine ani bir paniğe kapıldım ki, kalbim duracakmış gibi hissettim. Bir avcının eline düşmüş ceylan gibi karanlık korkusundan kaçamadım ve kaskatı kesildim. Sonra içgüdülerim devreye girdi ve Allah'a inandım, biliyordum hiçbir sınav dibi görmeden göğe yükselmezdi. Nabzım çılgınlar gibi atmaya başladı. Bir yolunu bulmalıydım. Buradan kaçıp gitmeli, kalbime nişan alınan damgadan kurtulmalıydım.

Etrafa bir çıkar yol arayarak bakarken, dikkatim dağılmıştı. Aklıma ölmeden önce aileme bırakacağım bir not, onları ne kadar çok sevdiğimi bildiren bir yazı yazmak geldi ama burada buna ulaşabileceğim bir çare yoktu. Saatlerce durdum karanlıkta. Oysa ben, en çok karanlıktan korkardım çocukluğumda. Babaannemin anlattığı ve benim çocukluğumun kâbusu olan cinli, perili masalar gelirdi hatırıma, şimdi nedense bir boşluktu sanki karanlık zihnimin içinde. Bir battaniyeydi sanki ölüm dışında her şeyi kapatan siyahlık. Bir sığınaktı belki de, olacaklardan kaçtığım…

Öleceğim anın gelmesini beklerken soğuk soğuk terledim. Ne cinleri hayal ettim ne de perileri, hatta karanlığın canavarlarını bile anımsamadım. Can ne tatlıydı Allah'ım, vazgeçtiğim anda bile sımsıkı sarılmıştım. Ağladım, güldüm, hıçkırdım ve kendime sitem ettim. Bu sessizlik insanı delirtirdi. Boyun eğmeli miydim? Ailemi son bir defa görmek için oyun mu oynamalıydım?

Sonra bir ses duydum, sanki birinin yere düşme sesiydi bu.

Soğuktan titrerken olduğum yerden kalktım.

"Kim var orada?" diye sordum korkakça. Cevap gelmedi. Oradaki korumaya dair hiçbir iz yoktu. Ayaklarımı sürükleyerek kapıya yanaştım. Korkudan bayılacak halde başımı aralık duran kapıdan dışarı uzattım. Kapının önünde sessizce bekleyen korumanın olmadığını fark ettiğimde heyecanlandım. Mutluluktan gözlerim yaşardı. Tam kapıya ilk adımımı attığım an, bir adamın aniden ortaya çıkıp belimden sımsıkı yakalamasıyla, dudaklarımdan firar eden çığlığı bastıramadım.

Yumruklarımla belimi tutan eli döverken, "Bırak beni hayvan, bırak!" diye bağırıyordum.

Uras bana oyun mu oynamıştı? Yine sadistçe oyunlarıyla benimle dalga mı geçmişti?

"İm…"

Çaresiz sesim daha duvarlara vurmadan ağzıma tıkanan deri eldivenli elle, olduğum yerde donup kaldım. Şok ve panik içinde çarpan kalbimin atışları hızlandı. Arkamda bir erkeğin varlığını hissetmek, hem de ölüme bu kadar yakınken… o anın geldiğini anlamaktan başka bir şey değildi. Nasıl ölecektim? Hiç suçum yokken, hakkımda verilen emre nasıl itaat edecektim? Asılacak mıydım, kurşuna mı dizilecek, yoksa diri diri yakılacak ya da gömülecek miydim? İnfazımın nasıl olacağını düşünürken nefessizlikten ölecektim. Ağlamakla bağırmak arasında dururken, ağzımdaki eli açmaya çabalıyor aynı anda tepiniyordum. Arkamdaki yabancıdan dalga dalga yayılan tehlikeyi hissettikçe soluk alamıyordum. Adam iri yarı, güçlü ve bir kaya gibi sağlamdı. Ne onu kıpırdatabiliyor ne de kendimi kollarından koparabiliyordum.

Fakat yapamayacaktım. Ölümün efendisine direnmeden teslim olmayacaktım. Bacağına tekme atarak elinden kurtulmaya çalıştım ve bu çabam adamın kollarına hapsettiği bedenimi daha da sıkı tutmasına neden oldu.

Kulağımı okşayan ılık nefese rekabet eden sert bir ses, "Sakin ol," diye fısıldadığında, ben daha çok hırçınlaştım. Tüm

korkularım ayaklanmış koşarken nasıl sakin kalabilirdim? Kıvrandıkça, onun kollarında ıslak solucana döndüm ve tutuşundan zamanla kaymaya başladım.

Buna sitem ederek, "Sana zarar vermeyeceğim Sevda, dur artık!" dedi garip bir sesle.

İşte o anda sesindeki bir şey beni durdurdu. Sonra yüzüme buram buram kokusu vurdu. Soluğum kesildi. Bendeki tepkileri kilitleyen bu bilindik his neydi? Üstelik adımı söylemişti, hanımım ya da kahpe dememişti. Beni tanıyor gibi, samimi bir şekilde adımı belirtmişti. Eli ağzıma tıkanmasaydı, ona kim olduğunu sorardım.

"Buraya seni kurtarmaya geldim."

Kulaklarım uğuldarken bedenim bir anda durdu. Sanki tek kelimesi dehşet hissini delip geçerek öldürmüş, sakinliği serbest bırakmıştı. Henüz yüzünü bile görmediğim adama inanıp inanmamam gerektiğine karar vermeye çalışırken, onun rahatlayarak derin bir nefes aldığını hissettim. Göğsü her şişip indiğinde, sırtımdaki baskısı artıyor ve bedeni bana daha çok yaslanıyordu. Tanımadığım bir adamın kollarındaydım. Bu düşünce rahatsız ediciydi. Üstelik deri eldivenle elleri kaplı olan adamın çelik gibi kuvvetli kolu göğsümün hemen altını sıkı sıkı tutarken, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu eşkıya boş midemi biraz daha sıkarsa bedenim ikiye ayrılabilirdi.

Hâlâ etrafta ses yoktu. Adamın da beni bırakmaya niyeti yoktu. Kollarına almaktan memnun, burnunu saçlarımın dibine sokup hızlı hızlı solurken, hızla kalkıp inen bedeniyle mesut gibiydi. O başını başıma yaslarken, ben sakinleşmek için soluksuz kaldım. Karanlıkta bir dakika kadar hiç kımıldamadan öylece kaldık.

"Şimdi çığlık atmazsan, elimi ağzından çekeceğim."

Boğuk sesi bana hiç güven vermemişti. Her kelimesinde saçlarım titremiş, nefesi ensemi yalamıştı. Burnunu başıma sürterek gerilerken, derin bir soluk aldığını hissettim. Üstelik neden bana iyi davranıyordu hiç anlayamadım.

Adam eliyle ağzımı sıkı sıkı kapatmışken ve ben nefes bile alamazken, beni kendine sımsıkı yapıştırmışken, daha ne yapabilirdim ki, itaat ettim. Hem kocamın maşası olsa ve beni öldürmeye niyetli olsa bunu çoktan yapardı. Boynumu tek hamlede kırarak işini garantiye alırdı, neden ikna etmeye uğraşırdı ki?

Bu düşünce beni biraz rahatlatınca, "Sakin olacak mısın?" sorusuna başımı salladım.

Göğsümün atındaki o müthiş baskı çekilince uyuşmuş bedenim biraz sarsıldı. Ciğerlerime tekrar hava doldu. Bana böyle izinsiz dokunan adama bakmak için öfkeyle arkamı döndüm. Saçlarım tepemde hareler çizerek onun yüzüne savrulurken, gözlerini kapayan adamı ağır çekimde gibi izledim ve uzun kirpikleri havalanırken soluğumu tuttum.

"Bana hangi cüretle dok..."

Ve karanlığın içinde ışıldayan o kahırlı gözleri görünce nutkum tutuldu. Sesim kesildi, soluğum yavaşladı. Gece çoktan çöktüğünden sebep, ahır karanlıktı ve avlunun ucundan cılız bir ışık sızıyordu. Karşımdaki adam soluk almama engel oluyordu duruşuyla. Onu tanıyor muydum? Kalbim, neden bu kadar hızlı atıyordu? Elim bilinçsizce kalbime gitti. Bu tepkimle kaşlarım çatıldı, gözlerim kısıldı. Karşımdaki adam hiçbir kadının hayal edemeyeceği kadar güzeldi. Beni etkileyen yakışıklı yüzü değildi, acıdan nemlenmiş gözleriydi. Kalbim yine gümbür gümbür atmaya başladı.

"İyi misin?" diye sordu, elim kalbime gittiği için elime bakarak.

Ne diyeceğimi bilemediğim için, "Beni korkuttun!" diye fısıldadım.

Yoksa... Yoksa bu adam babam tarafından beni kurtarması için mi yollanmıştı?

Bedeni daha önce gördüğüm diğer adamlar gibiydi. İriydi, uzun boylu, geniş omuzluydu ve üzerindeki kalın kaşe kabandan

anlaşılmıyordu ama çok zayıf ya da kilolu değildi. Beni kurtaracak kadar sağlam ve güçlü duruyordu.

Yüzü kaşkolünün sarmalamasıyla biraz saklanmış, başında siyah bir beresi vardı. Gece gibi kararmıştı. Bana dikkatle bakan gözleri garip bir telaşla tekrar yukarı çıktığında, soluğum yeniden kesildi çünkü beni asıl duraksatan şey yine gözleri oldu. Bir evreni üzerine yüklemiş kadar çatılan kara kaşlarının altından gözüken vahşi gözleri, doğaüstü bir canlılığa sahipti. Karanlıkta öylesine delip geçen bir parıltısı vardı ki, adeta yıldız olmuş yanıyor gibiydi.

Hayatımda hiç böyle kalp yorucu gözler görmemiştim. Sırtımdan buz gibi terlerin boşaldığını hissettim. Gözlerini yana çevirdi, ışık yüzüne vurunca ufkun alacalı kahvesinde akşam olmuştu sanki. '*Akşam Gözlü*' dedi zihnim. Tüyler ürperten ve kesinlikle güneşin doğuşunu ya da batışını hatırlatan gözlerinde akşam olmak üzereydi.

"Seni korkutmak istemezdim," dedi bana dikkatle bakarak. "Bir şeyin var mı?"

Bakışları yanağımdaki ize kayınca, burnunun kanatlarının genişlediğini gördüm ve elim istemsizce yanağımdaki izi saklamak ister gibi oraya kapandı. Başımı iki yana sallamak istedim ama beceremedim. O bana uzanıp kendi kontrol etmek isteyince de, korkuyla bir adım gerileyerek, "Dokunma!" diye hırladım.

Ellerini anlayışla havaya kaldırıp teslim olur gibi bir hareket yaptı. "Fazla vaktimiz yok!"

"Neye?" diye sordum.

Sanki durumum şu anda çok normalmiş gibi. Biraz daha burada kalırsam kendi karısını öldürmek isteyen bir caniyle yüzleşecektim. Bu dünyada kocamdan daha kara kalpli bir adam var mıydı bilemedim. Görebildiğim kadarıyla, suratı sert ve soğuk granitten yontulmuş gibi duran bu adamdan cevap bekledim. O konuşmadıkça huzursuzlandım.

"Nereye?" diye sordum yine ve hemen ekledim. "Babam mı yolladı seni?"

Önce bir şey düşünür gibi kaşlarını çattı, sonra başını salladı iç çekerek. "Evet, hemen gitmeliyiz."

"Babam nerede?"

"O annenle birlikte, bizi bekliyor."

Bunu söylerken farklı bir şey vardı. Yalan söylediğini anladım. "Sana neden güveneyim?"

O karanlık bakışların, kare biçimli çenenin, çıkık elmacık kemiklerinin ve dolgun dudakların ifadesini izledim. Bu adam hiçbir kadının bir odada tek kalmayacağı kadar nefes kesiciydi. Kalbim yine hızlanmıştı. Hiç tanımadığım bir adamla sohbet ederken, ölümün soğuk nefesi ensemdeydi ama ben bu yakınlık dürtüsüne yenilmekteydim. Hissettiğim yanlış dürtüyle korkuya kapıldım. Bana garip bir şekilde bakan adamın suratının içimde çanlar çaldıran bir duruşu vardı.

"Sen de kötü biri misin?" diye sordum elimde olmadan.

"Kötülük insanın hatasına göre değişir."

"Bana kötülük yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Bilemezsin," dedi dürüstçe. Kapkara bir kalbin bu güzel suratı mahvetmiş olmasını istemezdim. Düşünürken başımı eğdim ama adamın gözlerinin karanlıkta beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissedebiliyordum. Gözlerinde bir sır vardı, sanki bana bir şey diyecekmiş ama cesaret edemiyormuş gibiydi. Güvenimi kazanmak için susuyor ve sabrediyordu. Fakat bu adamda farklı bir şeyler vardı. Daha önceden hiç hissetmediğim kadar tehdit altında hissediyordum kendimi. Duygularım, kaçmak ve ona kendimi teslim etmek arasında donup kalmıştı. Yabancısı olduğun birine bunu hissetmek ne kadar doğruydu?

Uras'la yatıp kalkarak, onun gibi dengesiz olmuştum. Nabzım hızlı hızlı atıyor, o bana baktıkça soğuktan değil, içimden yükselen sıcaktan sebep suratıma tuhaf bir pembelik yayılıyordu.

"Gözlerini üzerimden çek." Suratımı astım. Geriye doğru bir adım attım.

Benim ondan korkarak uzaklaşmamdan hoşlanmayan adamın bakışları sertleşti. "Beni baban yolladı."

"Yemin et."

"Tanımadığın insanların yeminine inanır mısın?"

"Allah üzerine edilen her yeminin mühür yediğine ve yemini koruyanın Allah olduğuna inanırım, yemin et."

"Allah üzerine yemin ederim ki, seni kurtarmaya geldim ve bunu şimdi yapamazsam bir daha asla yapamam."

Vaadi gerçekti ama sesindeki hoşnutsuzluğu korkusunu ele verdi. Üstelik bu kadar açık bir yemin beklemiyordum, afalladım. Ağzım bir karış açık kalmış olacak ki, sanki küfretmek için zaman kollayan adam dudaklarını daha da birbirine bastırdı.

"Güvendiysen gidelim."

Güvendiysen mi? Neredeyse durumun saçmalığına gülecektim. Güvenmesem ne olurdu, her hâlükârda ölecektim, ha burada, ha bu adamın kaçırdığı yerde, sadece dikkat ettiğim tek mi yoksa bir grup tarafından mı öldürüleceğimdi. Artık o saf hayallere kapılmıyordum. Bunu yaparak, kendimi aleni bir belirsizlikle dolu geleceğe atmamış mıydım?

Artık bu riski göze almalıydım. Aslında birçok açıdan aylar boyunca bu anı beklememiş miydim? Birinin beni kurtarması için dualar etmemiş miydim? İnandıklarım uğruna direnmeyi istemiştim. Yaşamak uğruna savaşmak, özgürlük uğruna umut etmeye değen bir ödüldü.

Bunca zaman zorbalığı ve esareti beni kocamın yanında tutmuştu, ama asla bağlılığımı kazanamamıştı. Peki, kaçınca kızım ne olacaktı? Kızımı korumak adına ne yapabilirdim? Ona nasıl yardım edebilirdim? Bu işi tekrar düşünmeliydim. Benim çektiğim bu acıları Bahar büyüdüğünde çekebilirdi. Onu sevmeyen babaannesi ve onu umursamayan babası yüzünden ileride istemediği ya da ondan yaşça büyük biriyle sırf mevki ve itibar

için onu evlendirmeyi düşünebilirlerdi. Bir genç kızın daha kaderine boyun bükmesine sebep olmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

"Gelemem," dedim üzülerek.

"Neden?"

"Bahar'ı burada bırakamam."

Adam kaşlarını çattı. "Ona zarar vermezler, onlar ailesi."

"Şimdi vermezler ama büyüdüğünde zarar verebilirler," dedim üzgün bir tutumla.

"Büyüdüğü zaman düşünürsün bunu, henüz çok erken. Kendini kurtardıktan sonra onu yanına alabilirsin."

Bir an bu fikrin ne kadar doğru olabileceğini düşündüm. Kocaman ayağını ritmik olarak yere vuran adam, ben tırnağımı dibine kadar kemirirken kollarını göğsünde kavuşturdu. Sabırsızlıkla yaptığı bu hareketi, zamanın kısaldığını vurguluyordu. Korkuyla adamın ardındaki karanlığa bakıp, birinin gelip gelmediğini kolaçan ettim. Adam aklımdan geçenleri yanlış okumuş olacak ki, gözlerini kıstı.

"Senden kaçmayacağım," dedim. "Ama sana da güvenmiyorum."

"Güvenmen için zaman yok." Cevap arayarak suratıma baktı.

Bu adamın ne kadar nazik olduğu tartışılırdı. Nezaket sözleri tükenmişti ve oraya gelme nedenini yerine getirmek için sabırsızlanarak dirseğimi kabaca tuttuğunda, dokunuşu karşısında tüm sinir uçlarım titredi.

"Artık sorularına yolda devam edersin, hemen gitmezsek, bir daha asla gidemeyeceksin."

Bir ateşten diğerine, bir maceradan ötekine atılmaktan yorulduğum için onunla hiçbir yere gitmek istemediğimi belirterek kolumu elinden geri çektim.

"Bunun da kocamın bir planı olmadığını nereden bileyim? Benimle oynamadığını nereden bileceğim?"

Adamın suratının daha da sert bir hal almasının mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Kocam dediğim an, teninden kan çekilmiş gibiydi. Ürkütücü gövdesiyle bana biraz daha yaklaştı,

akşam gözlerini delip geçen bir şimşek belirdi. İşte o an gözlerinin hiç yabancı olmadığını hissettim. Gözleri karanlıkta bile gün doğumundaki o kahve harelerle çevriliydi.

"Eğer iki dakika daha burada çene yaparsan, birazdan buraya yığılacak olanlardan seni almak için yapacağım hiçbir çabam kalmaz ve onlar seni buradan kaçmak üzere yakaladığı için, olacaklar artık hiç de saygın bir infaz olmaz."

Korkudan dilimi yutmuş halde nefesimin kesildiğini, suratımın kireç gibi bembeyaz olduğunu hissettim. Buradan kaçsam bile yakalandığım anda yine kocam olacak adam beni öldürecekti. Hem de daha acılı bir şekilde.

"Korkma," dedi sanki aklımı okur gibi. "Güvende olacaksın."

Bedenime yayılan o güven dalgasını hâlâ hissedebiliyordum. Çok uzun zamandır böyle bir güven yaşamamıştım. Ona inanmak ve kendimi ellerine bırakmak istedim. Beni bu zulümden kurtarmasını ve bu şehri terki diyar etmeyi istedim. Adam sıkılmış bir tutumla ama sabırla beklerken dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra bir anda sanki aklına bir şey gelmiş gibi, "O zaman ölmeden evvel Allahtan af dile, ben gidiyorum," dedi arkasını dönerek.

"Dur," dedim hemen. Gidemezdi. Adam döndü, sert gözleri dikleşen tavrımın mucizevi bir biçimde değişmesine yol açtı. O da biliyordu, korku güçlü bir motivasyon kaynağıydı ve insanlar korkmamak için en güçsüz ipe bile sımsıkı sarılırdı.

Sonunda, "Hazırım," diyebildim. Uzun bir sessizliği delen kelimelerimle, bana şaşkınca bakmasından dolayı yanaklarım kızardı. Aklımdan geçenleri anladığını fark ettim. Başımı gururla dikleştirdim.

"Kızımı almadan gitmem."

"O gelirse asla peşini bırakmazlar."

"Onların merhametine bırakmam onu, daha çok küçük."

Bu zalimlerin geleceği bir lağım çukurundan farksızdı. Onun da kirlenmesinden korktum.

"Kızın?" dedi sıkıntılı bir tutumla.

"Lütfen, onu burada bırakma."

"Onu sonu gelmeyecek bir maceraya atıyorsun, farkında mısın? Artık peşini bırakacağı varsa da asla bırakmaz Uras."

Kocamı tanıyor muydu? "O zaman beni de burada bırak. Ya o ya da hiçbirimiz."

Konuşmayı tartışmayla kapadım.

Bakışlarını sinirli bir solumayla başka yöne çevirdi. "O daha çok küçük."

Açıklama yapmaya çalışırken, sesimin git gide endişeli bir tona büründüğünü fark ettim. Adam geriye dönünce korkuya kapıldım. Birden kolunu tuttum. Bedenim bir anda hazır ola geçti. Kaslarımın hepsi bu dokunuşla birlikte gerildi. Tıpkı onun bedeni gibi. Ona bakmak için kafamı kaldırdım, yüzündeki ifade şimşek çarpmış gibi bir afallayıştı. İlk kez ona isteyerek dokunmuştum. O minik kız için hissettiğim korku, içimdeki vicdanı ele geçirmişti.

"Lütfen," diye yalvardım. Gözlerine kederle bakarken, onun buna karşı çıkacağından korkuyordum. Dudaklarını birbirine bastırdı. Lafı dolandıracak bir adam değil gibiydi.

"Zor olacak, hatta imkânsız."

"Allah aşkına," dediğimde sesimdeki çaresizlik onu durdurdu.

Kocamdan kaçmak istiyor olabilirdim ama o çocuğu sevmiştim. Sanki benden başka kimsesi yoktu, ona şimdi bile bir böcek gibi davranılıyordu, büyüdüğünde kim bilir neler olurdu!

"Biz buradan çıkalım, onu alması için birini göndereceğim, adamlarım etrafta burayı kolaçan ediyor."

"Söz mü?"

"Söz," dedi adam garip bir gülümsemeyle. O gülünce yanağının iki yanında bir çökme oldu. Gölgede kalan yüzünde beliren bu çukur, soluklarımı keserken gözlerim iri iri açıldı. Kaburgalarımın arasında bir acı hissettim. Rüyamdaki gamzelere ne kadar da benziyordu?

"Gamzeli," diye fısıldadım bilinçsizce. Ellerim kolundan kayarak düşerken bedenim cansızlaştı. Ayaklarım yerden kayıyor, bedenim kuru bir yaprak gibi yere savruluyordu. Bu gamzeler... Allah'ım bu gamzeler... Aklımı kaçırıyor olmalıydım. Ellerimle başımı sıkıca tutup kendime küfrederken yüzüne bir daha bakmaya cesaret edemedim.

Bana uzanınca dokunmasına tahammül edemeyeceğim düşüncesiyle uzaklaştım ve nazikçe bana eliyle önden gitmemi işaret etti. Sabırla dikildi. Ve tam dışarı çıkmıştık ki, ayaklarımızı olduğumuz yere çivileyen müthiş bir patlama sesi duyuldu.

"Karımı getirin!"

İşte şimdi işim bitmişti.

Silah sesine karışmış keskin bir acı ensemden beynime firar ederken zaman durdu. Kulaklarım uğuldarken gözlerim ağırlaştı ve bedenim karanlığa çekilirken benliğim kapandı.

Ölüm sessiz bir yer miydi?

8. BÖLÜM

"Bir erkeğin yumruğundan daha serttir
bir kadının son sözü:
Çünkü biri dişlerini döker,
diğeri düşlerini."

William Butler

Öylesine ani bir paniğe kapıldım ki, bir an kalbim duracak zannettim. Bir avcının eline düşmüş ceylan misali ne tarafa koşarsam koşayım yakalandığım ağların içinden sıyrılamıyordum. Yine bir beladan diğerine terk edilmiştim. İçgüdülerim beni korkutmak için gecikmedi devreye girdi. Nabzım çılgınlar gibi atmaya başladı. Artık ölmek, kalbime nişan alan oka kollarımı açarak göğüs germek demekti. Yorulmuştum, ölümün bir durak olup dinlendireceği gibi saçma bir inanca çekildim.

"Akşam gözlüm..."

Karanlığımı titreten bu sesin çınlamasıyla uyandığımda, kendimi bu kadar yalnız hissedeceğimi ve korkacağımı bilmiyordum. Hiç tanımadığım bir evin, bilmediğim bir yatağında daha gözlerimi açacağımı sanıyordum ama ben odamdaydım. Aylardır hapsedildiğim odadaydım. Kendi odamda, yatağımda yatıyordum.

Dün gece gördüğüm bir rüya mıydı? Ben yine hayal mi kurmuştum? Hayır değildi. Her şey gerçekti. Gerçekti işte, biliyordum! Hayatım kördüğüm olmuş bir yumağa dönmüştü. Kaderin dolaşmış örgüsünü açmak için zorladıkça, daha çok karıştığını seziyordum. Başımı ellerimin arasına aldım. Yatağın

üzerine oturmuş dünden kalma kırış kırış kıyafetlerime bakarak ağlarken, şimdi hangi belanın kucağında olduğuma akıl sır erdiremeyecek kadar kendimden geçmiştim.

Bir beladan diğerine yuvarlanıp duruyordum. Genç kızlık hayatımın neredeyse tamamı kayıptı, sonra bir anda sıradan hayatıma balıklama birileri dalmış, tüm dengemi alt üst etmişti. Hıçkırarak ağlarken endişenin dibini bulmuş, hissizleşmiştim. Tecavüze mi uğrayacaktım, dövülecek miydim, yoksa asılacak mıydım? Sadece ağlamak istiyordum. Annemi çok özlemiştim, babamı çok özlemiştim, sıkıcı bile olsa eski hayatımızı özlemiştim. Veranda da olan sohbetlerimizi, denize karşı içtiğimiz çayları, babamın acemice kitap okumasını, annemin sessiz saatlerini özlemiştim.

Kayınvalidem konaktaydı ama beni yanına çağırtıp emirler yağdırmak yerine, oğluna haddimi bildirmesini emredip odama hapsettirmişti. Üç gün, üç gece, aç ve susuz odanın içinde dolandım durdum. Aklınca beni cezalandıracak, bir daha yapmamam için caydıracaktı.

Üç gün sonra yemek geldi. Hiç naz etmedim, gelen her lokmayı afiyetle yedim. Üç gün planlar kurup aileme kavuşmak için zamanın gelmesini beklerken, yapacaklarım hakkında düşünmüştüm. Odada süren voltalarım bitmedi, kimse gelmedi, hesap sorulmadı. Beni unuttuklarından korkmaya başladım. Sabaha kadar yine ağladım. Ağladım. Yanağımı silerken kapının açıldığını duyunca irkildim. Çekinik bir halde evin çalışanlarından olan Hatice Hanım başını kapının aralığından içeri uzatarak, "Uyandınız mı hanımım?" diye sordu.

"Eğer bu kâbusumun tamamı değilse, evet!" dedim hıçkırarak.

Yaşlı kadın üzüntülü bir ifadeyle baktı yüzüme. İçeri girip elindeki tepsiyi camın önündeki sehpaya bıraktı ve eski tepsiyi alarak aynı sessizlikte odadan çıkıp gitti. Ne bir açıklama ne de bir soru, sanki onu hayal etmişim gibi bir göründü bir kayboldu. Ve kapıyı yine üzerime kilitledi. Lanet olsun işte hayal

olmadığını biliyordum, kaçmaya çalışırken yakalanmıştım kesin. Peki bana yardım etmeye söz veren adam kimdi?

Tepsideki kahvaltının hiçbirine elimi sürmedim, midem kasılıyordu doğru ama canım yemek istemiyordu. Bu sefer Kibar denen kız geldi, tepsiyi alıp o da sessizce çıkıp gitti. Kaç saattir oturduğum yerde uyuyordum ya da ağlamaktan baygın düşmüştüm bilmiyordum ama ensemin arkasındaki ağrı beynime doğru zonklama halinde ilerliyordu. Sarsak adımlarla yataktan kalktım, kapıyı açmaya korkuyordum. Kapıya yöneldiğimde, Kibar denen kızın giderken kilitlemediğini umuyordum. Evet, kilitli değildi.

Mat mermerden dizayn edilmiş merdivenler boştu. Taş döşenmiş duvarlarda renkli camdan yapılan mumluklar vardı ve bu gece hepsi yakılmıştı. Merakla etrafa bakarak ilerledim. Şenlik falan mı yapılmıştı? Ya da bir kutlama mı olmuştu, neden etrafta dünden kalma mumluklar vardı? Son basamağa geldiğimde, etrafta kimsenin olmadığını fark ettim.

Mutfakta hareketlilik belirten sesler uğulduyordu. Sofaya adımımı attığım an, soğuk güne inat tepemdeki güneşten sızan ışık gözlerimi alınca kirpiklerim kırpıştı. Soluklarım buhar çizebilirdi göğe ama güneş tenimi ısıtıyordu. Bahçe masasının etrafında koşturan iki kadın yemek servisi yapıyorlardı. Bu soğukta kim dışarıya yemek isterdi ki? Etrafta birkaç koruma vardı ama koruma gibi giyinmemişlerdi. Bu adamları ilk defa görüyordum, yeni mi gelmişlerdi? Ya da benim bildiğim kocamın korumaları gibi grand tuvalet gezmedikleriydi. Hepsi spor giyimli, kimi sakallı kimi bıyıklıydı.

Bakışlarım masada sırtı dönük oturan adama kaydı. Geniş omuzlarını saran siyah bir palto giymişti, kolunun her kıpırdanmasında sırt kaslarını titretmekteydi. Saçları gürdü, koyu kahveydi ama güneşin değdiği yerde koyu kızıllar oynaşmaktaydı ve içlerine griler serpilmişti. Kısaydı, ense tıraşı bakımlı olduğunun belirtisiydi. Yaşlı gibi durmuyordu bedeni ama saçları ağarmıştı.

"Günaydın," dedi varlığımı hissettiğini belirterek ve yemeğine devam etti.

Sesi o kadar tanıdıktı ki, ama bir o kadar da yabancıydı. Gırtlaktan gelen kusursuz bir tınıya sahipti. Ne kabaydı ne de ince, tok ama ürkütmeyen bir tılsıma sahipti. Etrafa bakındım. Kayınvalidem neredeydi, ya da çalışanlar? Ya kocam olacak adam, bana hesap sormaya gelmeyecek miydi? Korkmam gerekirdi. Hatta dizlerimin titremesi de gerekirdi ama ne korkmuş ne de ürkmüştüm. Beni zalim kocamın elinden kaçıracakmış gibi umutlandıran adam belki de onun düşmanıydı. Belki intikam hissiyle tutuşan yüreğini serinletmek için bana türlü işkenceler yapacaktı ama nedense ben çok sakindim. Onu tanımıştım, bu adam dün gece beni konaktan kaçırmaya söz veren adamdı. Merdivenleri usul usul indim, üşüyordum. Üzerime kalın bir şeyler almadığım için pişman olmuştum ama merakıma engel olamıyordum.

Masaya yaklaştım. Tek kişilik bir servis açılmıştı. Yanında durdum. Ben susuyordum, bir cevap bekliyordum. Oysa tepesinde gölge oluşturan bana aldırmadan yemek yiyordu. Ne soracağım ya da ne düşündüğüm umurunda değil gibiydi. Beni oradan kaçırmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Allah aşkına, adamın derdi neydi? Kocam olacak o zalimin evinde en azılı katiller kol gezmekteydi. Ya da sahtekârlar!

"Kimsin?" dedim çekinik halde. Çatalına taktığı bir lokmayı ağzına attı. "Beni önceki gece kandırdın," dedim. Sesim başkası duyacak korkusuyla kısılıvermişti.

"Ağam," dedi ileriden yanımıza yaklaşan bir adam. İşte o zaman başını hafifçe kaldırdı. Gelen adamı tanıyordum, bu eve ilk geldiğim gün Uras'la odada konuşan adamdı. Demek bu adam, beni kaçırmaya kalkan ama bunu yapmamış gibi kocamın avlusunda sefa süren adamın korumasıydı.

Korumayı durdurmak için gözlerini üzerine yıktı. Güneş net biçimde yüzüne vurdu. O anda, gün ışığının altında gördüğüm yüzle ayaklarım yerden kesildi. Kalbim acıyor gibi hissettim,

kriz falan mı geçiriyordum? Soluk alamadım. Koruma sessizce geri çekilirken, bana bakmayan bu garip adam lokmasını yuttu ve geriye yaslandı.

Elim bilinçsizce ağzıma kapandı. "Seni tanıyor muyum?" diye sordum.

Gün ışığı altında kesinlikle emin olmuştum ki, bu adamı bir yerden tanıyordum. Yani tanıdığımı hissediyordum. İçim biliyordu, adam yabancı gelmiyordu. Saç diplerimden tırnak uçlarıma kadar bedenimi ürperten bu hissi biliyordum.

"Seni tanıyorum," dedim yine sayıklar gibi. Parmaklarım saçlarıma dadandığında, gözlerini kısarak beni izlediğini biliyordum ama durduramıyordum içimdeki bu sesi.

"Sesin, gözlerin, yüzün…" dedim sayıklar gibi. "Seni tanıyor gibiyim."

Bu tepkim onu afallatmışa benziyordu. Çaresizliğimi sessizce izlerken, donuk ifadesine yakışmayan puslu gözlerinde endişe parlıyordu.

"Abin sayılırım," dedi sakin sesiyle. "Tanıman normal."

Kaşlarımı çattım. Bildiğim kadarıyla ailemin tek çocuğuydum ve babam ailemden daha önce kimseyle tanıştırmamıştı beni. Bilmediğim kuzenim falan mıydı? Üstelik çocukluğumdan parça parça maziyi hatırlıyordum ki, o mazide abi diye bir şey yoktu.

"Kuzenim misin?" diye sordum.

Başını salladı ve ağzını masanın üzerinde duran beyaz peçeteye sildi. Bir sır vardı yüzünde, saklayamadığı bir sır beni ona çekiyor, zihnimi kurcalıyordu.

"Kayınbiraderin…"

Bir adım gerilediğimi ve bedenimin üşüdüğünü fark edemedim. Rengim çekilmiş olmalıydı ya da kalbim korkudan öyle hızlı atıyordu ki, sesini onun bile duyduğuna emindim. Yoksa bir yerde resmini falan mı görmüştüm?

Ayaklandı. Uzun boyluydu, tam da o gece hatırladığım gibiydi. Yüzünü bana çevirdiğinde ilk dikkatimi çeken unsur gözlerindeki irdeleme, sonra düz burnu ve katı bir çukuru andıran ağzıydı.

"Ka... kayınbirader mi?" dedim korkuyla.

İyi de bir adam kardeşinin karısıyla neden dalga geçerdi ki? Yok bu hiç akıl karı değildi.

"Uras'ın abisiyim."

"Kocamın abisi," dediğim an bir kuyuyu andıran gözlerinde şimşekler çaktı. Böyle söylemem hoşuna gitmemişti. Bu söz benim ağzımda ekşi bir tat, onun yüzünde nahoş bir gölge bıraktı.

"Beni kandırdın!"

"Seni kaçınca, başına geleceklerden kurtardım."

"İyi de neden?"

"Uras'ın yine kaçmaya kalktığını bilmesini mi isterdin?"

Başımı hızla iki yana salladım. Korkuyla bir adım uzaklaştığımı idrak edemedim.

"O zaman bu ikimizin arasında bir sır," dedi soğuk sesiyle. Sanki o da kardeşi gibi bu sırrı ileride lehime kullanacaktı!

"İyi de neden?"

Sorum havada asılı kaldı, cevap alamadım. Sonra bana bir açıklama yapmadan korumalarına baktı. Tek bakışıyla öne atılan adamlarını peşine alarak çekip gitti. Ben ise olduğum yerde donup kalmıştım. Etrafıma bakındım. Çalışanlara yenileri eklenmişti, tanımadığım kişiler konakta gezmekteydi. Odama çıktım, olanları düşündüm, içinden çıkamadım. Bu adam neden bana böyle davranmış, neden oynamıştı benimle? Dahası derdi neydi? Kim kardeşinin karısına böyle kötü bir şaka yapardı ki?

Konakta akşam yemeği hazırlanırken, kayınvalidem ve Uras geldi. Uras bir tuhaftı! Gözleri dumanlıydı, üstelik annesi ona ters ters bakıp, "Yine mi o zıkkımdan içtin?" diye hesap sormaktan çekinmemekteydi. Ne içmişti? İçimden bir ses onun sadece içki ve sigara gibi kötü alışkanlıklarının olmadığını

haykırıyordu. Bazen tuhaf hareketleri dikkatimi çekiyordu. Bir hayalle konuşur gibiydi, ya da bir hayali yaşar gibiydi tutumu, o zaman ondan korkuyordum. Zaten genelde bu anlarda bana zarar veriyordu, kendine geldiği zaman ise gözlerinden yaptığı hatanın pişmanlığı okunuyordu. Hasta desem değildi, sağlıklı desem değildi, neydi bu adamın sorunu bir anlasam. Kocamdan gözlerimi aldım ama o dumanlı gözlerinin irileşmiş irislerini benden başka yere odaklamadı.

Mutlu bir ifadeyle balkona geçip çalışanları bir araya topladılar. "Konağın ağası yuvasına döndü. Mahpustan çıktı. Herkes ayağını denk alsın," diyerek başladığı konuşmasını şöyle devam ettirdi. "Şenlik yemeği için hazırlık kurulsun, divana haber salınsın, ağalar davet edilsin."

O akşam yemeğini sessiz geçiren ne kocam ne de kayınvalidem, bir daha ortalıkta görünmedi. Çalışma odasına çekildiler ve saatlerce çıkmadılar. Kayınbiraderim olduğunu söyleyen adam da eve gelmedi.

O gece camın önünde bekledim. Bahçede dolaşan ve tanımadığım adamların birbirileriyle yaptığı şakalaşmayı ve sohbeti izledim. Bir açıklama bile yapmamıştı bana, sadece *aramızda kalsın, sır* demişti. Demek ki kocama kaçacağımı söylememişti. O yüzden Uras beni cezalandırmaya gelmemişti. Bu yaptığı neydi, onu kendi öz kanından daha mı çok bağlamaktaydı oyunun keyfi?

Ev sessizleşti, korumalar bir bir güvenli alana çekildi. Saatler geçti. Görev değişimi gerçekleşti, yorgun korumaların yerine bir diğeri geçti. Böyle böyle odamın sınırında üç koca gün daha geçti. Kızımla avunduğum, ama başımı odamdan çıkarmadığım, arada kaynamaktan korktuğum üç gün. Kaçtığımı saklayan, sonra sap gibi ortada bırakıp açıklama yapmaya tenezzül etmeyen adam, üç gün hiç gelmedi.

Korumalar işini ciddiye alıyor, evde çalışan kadınlar konuşmama yemini etmişçesine sorularımı duymazdan geliyor, ortalarda dolaşıp temizlik yapan kız beni gördüğü her yerde

gözden kayboluyordu. Onlar benden kaçtıkça ben de sormaktan vazgeçtim. O gün sadece yaşayacak kadar yemek yedim. Sıkıldıkça odayı turladım, kızdıkça kendime sövdüm. Duvarlarla konuştum, odamdan çıkmadan kızımla avundum, o tanımadığım adamın yolunu bekledim.

Ama ne yazık ki o gelmeden kocam odama geldi. Kapıyı çarparak kapattı. Daha önce görmediğim öfkeli bir tutumla odada volta atarken, ellerini saçlarına geçirip kendi kendine küfretti. Kuyruğunu kim titretti bilmiyordum ama görünmez olmayı diledim, eğer beni görürse yapacaklarından endişeliydim. Korktum ve sesimi çıkaramadım. Sonra beni fark ederek yüzüme baktı. Tehdit edercesine işaret parmağını kaldırınca bir adım geriledim. Ancak kızmak yerine, "Bir kocan olduğunu sakın unutma… Bunu sakın unutma Sevda, aklından beni çıkarma!" dedi.

"Unutturmuyorsun ki," dedim masumca. Evet unutturmuyordu.

"İyi, sana yapacaklarımı düşün, akıllı ol."

Buralarda kadının yeri belliydi. İtilen, her zaman hükmedilen, evlat doğuran ama ana edilmeyen… eş olan ama kadın olamayan, değer görmeyen bir zihniyete sahiplik ediyordu erkekleri. Çok nadirdi kadının kıymetini bilen, evladın gönlünü hoş eden. Yine hiç utanmadan karşımda soyunmaya başlayınca arkamı döndüm. Dışarı bakan pencereye doğru yürüdüm. O hazırlanırken sessizce dışarıyı izledim. Dışarıdaki manzara bozulan sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Onun odadan çıkıp gitmesini sabırla bekledim. Kapının kilitlenmediğini görünce biraz soluk almak için dışarı çıkmayı düşündüm. Hava soğuk olduğundan, bu defa üzerime paltomu geçirmeyi akıl edebildim.

Konağın avlusuna çıktığımda tane tane kar yağıyordu.

Aylar sonra ilk defa gözlerimi kapadığım an, soluğum genzime düğümlenmemişti. İlk defa canımı yakan o kazadan kalan platinlerin varlığını hissetmeden, iliklerime kadar işleyen

soğuğa sevinmiştim. O anda anladım ki, ben kışı değil, bedenimdeki hasarların kış günü hissettirdiği acıyı sevememiştim. O anda kollarımı iki yana açtım, soğuktan korunmak için üstüme giydiğim kat kat yünlü giysiler bile bir ipek kumaş kadar hafiflemişti. Gözlerimi açtığımda, gördüğüm yüzle dondu dünya. Uras balkondan garip bir ifadeyle beni izliyordu. Az evvel tattığım özgürlük hissi kursağıma dizilmişti. Şimdi ise sanki üzerime tonlarca ağırlık bağlanmıştı. Olduğum yere çöküyordum. İçimin ürperdiğini hissettim. Usul adımlarla merdivenden inişini, yanıma gelip bir minare gibi üzerime gölgesini düşürmesini sessizce seyrettim. Buz kesmiş yanaklarıma elinin tersini sürdü. O ana kadar elinde bere tuttuğunu fark edememiştim. Sanki her zaman böyle üzerime titrermiş gibi, bereyi başıma takıp saçlarımı yüzümden kenara çekti.

"Senden gördüğüm kışı başka baharlara değişmem," dedi sımsıcak bir sesle.

Sırtıma biri tekme atmış gibi irkilerek geriye çekildim. Eli havada asılı kaldı. Soluksuz halde yüzüne bakarken üşüdüğüm kar değildi, onun gözlerindeki sıcak eritiyordu tüm irademi.

"Korkunun ecele faydası yok derler," diye devam etti.

"Ecel karşımda," dedim yine aynı aksilikle.

"Ecel karşımda," dedi tıpkı benim gibi. İkimiz de birbirimizin eceliydik, bu doğruydu. Ben ondan kaçmak için, o beni yakalamak için ölüme karşı duracak gibiydik.

"Hiç şansım yok mu?"

"Bana sıktığın tek kurşun sana en büyük şans olacak, sen sıkacaksın, ikimiz de özgür olacağız."

"Sen özgür olacaksın, peki ya ben?"

Son sözü sitemle söylemişti. Ensemde bir ürperti hissettim, gözlerim bilinçli olarak hedefini seçti. Balkonda duran adam sert bir ifadeyle bizi süzüyordu. Yanında duran koruması bir şeyler anlatıyor ama o dinlemiyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Ne zaman gelmişti, neden böyle suçlayıcı

bakıyordu gözleri? Üşüdüm ama soğuktan değildi bu. Uras'tan uzağa kaçmak istedim. Bakışlarındaki töhmet altında ezildim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, kocam bu dalgınlığı fırsat bilip bana sokulunca irkildim. Sigara kokan soluklarını tenime vererek biraz daha yaklaştı. "Bana çok yalvarırsan düşünebilirim Sevda," dedi garip bir sesle.

Aklım dağılmıştı, neyi düşünebilirdim kavrayamadım. Fakat o susmadı konuştu. Sanki sözlerinde hüzün vardı. "'*Öldür beni*' diye yalvarırsan belki yapabilirim."

Kocama baktım öfkeyle. "Sana ne hayatım ne de ölümüm için asla yalvarmayacağım."

Gülümsedi, onunla çekişmem hoşuna gidiyordu. "İtaat et, zaman geldiğinde acı çekmeden ölmen için bir şey yapabilirim."

Bakışlarını bir körük gibi hızla kalkıp inen göğüslerime indirdi. O anda nefes almayı kestim çünkü ağzıma kadar kat kat yünlü giysiler içinde bile olsam, bakışlarından sebep kendimi kirlenmiş hissediyordum. Ölüyordum ama hâlâ onun tükenmeyen ihtirasıyla lekeleniyordum. Pis zihniyeti, ölü sevici tutumu, bakışlarındaki şehvet ruhuma değmişti ve ne kadar yıkanırsam yıkanayım, o pis gözlerin izini üstümden atamayacaktım. Bakışlarımı kaçırdım. Yine balkondaki adama baktım. Abisi yerinde yoktu. Sanki hâlâ oradaymış gibi içimi ürpertmeye, gözleri üstümdeymiş gibi suçluluk hissetmeme sebep oluyordu.

"Kime bakıyorsun?" diye soran Uras da aynı yöne döndü. Boş balkona baktı. Kimsenin olmadığını görünce gülümsedi. İşaret parmağıyla burnuma dokundu. Geriledim. Bu sefer korkudan değil, tiksintiyle ürperdim. Bir kez daha bana dokunmasındansa ölmeyi yeğlerdim.

"Hadi gidiyoruz," dedi kolumdan tutup beni sürükleyerek.

"Nereye?"

"Belki gülüşünü izleyeceğim bir yer vardır."

Gülüşümü izlemek mi, kolumu silkeleyerek geri çekildim. "Gözyaşlarımı bile yasakladım sana."

Güldü. Kolumu bıraktı ve bu kez elime uzandı. Buz kesti ellerim, onun elleri ise sıcaktı. Kıvrandım, kaçmaya çalıştım ama başaramadım. Arkama baktım, balkonda gözlerini unutan adamın ensemde bıraktığı histen rahatsızlık duyarak, onu avlunun her yanında aradım ama yoktu. Ama sanki hâlâ bizi seyrediyordu!

Elimi zorla da olsa Uras'ın elinden kurtardım ama o da en az benim kadar inatçıydı. Kolumdan tuttu. Haz mı alıyordu onunla kavga etmemden? Kapının girişinde duran lüks aracın kapıları açıldı. İçime bir ürperti yayıldı. Aylar sonra ilk defa bu konaktan dışarı özgürce çıkıyordum. İçimde biriken korkuyu gidermeye, ondan korktuğumu belli etmemeye gayret ederek aracın içine geçtim. Ondan uzağa çekilerek camdan dışarı baktım. Araç çalıştığında, '*nereye*' diye sormadım. Hızla akıp giden çorak topraklarda erimeye başlayan karları seyrettim. Birkaç gün kar hızla yağacak gibiydi, ilk yoklama az gelmişti ama yerine gelecek kar zorlayacaktı besbelli. Araç bir saat boyunca yollarda aktı gitti. Ben yolları, o beni seyretti. Bazen çocuk gibi dudaklarımla cama soluğumu verip buğu yaptım, yazdım, sildim. Bazen ağaçlara konan kuşlar kadar özgür olmayı dileyip dua ettim.

Sonunda yol bitti. Araç ince bir köy yoluna saptı. Kerpiç evlerin önünden, üzerinde az biraz kar olan toprak yapıların arasından geçtik. Betonarme, iki katlı eski bir yapının önünde durduk. Şoför hızla inip kocamın kapısını açarken, ben merakla etrafa bakınıyordum. Dağın yamacı altında kalmış bu köyde hayat olup olmadığını merak ediyordum. Kapım açılınca dışarı çıktım. Etrafa bakarken, "Neresi burası?" diye sordum.

Omuzlarını sarstı. Eski binanın alt katının kapısı açıldı. Meraklı bakışlarım oraya çekiştirdi duyularımı. Elinde plastik su testisiyle ve üzerinde eski bir hırkayla beliren adam ciğerlerimi dağladı. Burnumun direğinde bir sızı, gözlerimde nemli bir sel, kendi kulağımda mutluluk feryadım çınladı.

"Babam..." diyordum, sanki susarsam kaybolacak gibi. "Babam."

Elindeki plastik testiyi düşüren adam, dalgın başını kaldırdığı an, ayaklarımın ne ara cana geldiğini, kollarını ne ara açtığını bilmedim. Babamın göğsüne bedenimin ne ara düştü! Bu anın hayal olmasından korkarak, sımsıkı sarıldım, sarıldım, sarıldım. Kokusunu içime çekerek, yanaklarından, boynundan öperek sarıldım. Saçlarımı okşayan, boynumu, tenimi koklayıp, yüzümün her karesini öpücükle ıslayan babamın yanağındaki gözyaşları tenimi damgalıyor, hasta ve yorgun bedeniyle hıçkırırken kolları sımsıkı tenimi sarmalıyordu.

Kaç dakika böyle geçti hiç bilemedim. Zaman dursun istedim. Ne babam bana, ne ben ona doyamıyorduk. Islak yüzümü yaşlı ellerine alan babam, çatallaşmış yorgun sesiyle, "Sevda'm," dedi titreye titreye. İnanamıyordu, hâlâ elleri arasında durduğuma inanamıyordu.

"Babam," dedim uzun zaman sonra özgürce. "Babam."

"Güzel kekliğim. Kara kuzum," Başımı hızla inip kalkan göğsüne yaslayıp tepemden öperken, soluk almayacak kadar sıktı beni.

Kendimize gelmemiz epey bir zaman aldı. "İyi misin kızım?" dedi gözleri ıslak ıslak yüzüme bakarken. Babamın gözleri geride duran kocama kaydı. Uras daha evvel defalarca karşılaştığını belirten bir sakinlikle başını eğerek saygıyla selam verdi.

"Teşekkürler oğlum," dedi beni ondan koparan adama.

"Ne teşekkürü baba?" dedim hiddetle, "Bizi o ayırdı..."

"Yapma kızım," dedi hüzünle. "İyi misin gerçekten?"

"İyiyim, sen?" dedim heyecanla. Kocama öfkeli bir bakış attım. Onca zaman burnumun dibi kadar yakın yerdeki aileme hasret kalmıştım.

"Çok şükür." Kapıdan içeri baktım, "Annem iyi mi? Baba, annem nerede?"

"İçeri de," dedi gülümseyerek. "Seni gördüğüne çok sevinecek."

Ve kocaman adam hıçkırarak ağlamaya başladı. Babamın ağlaması yüreğimi dağladı ama annem, canım annemi görmeliydim. İçeri girerken ayakkabılarımı çıkarmayı unutunca, yarı yoldan apar topar geri döndüm, kısa botlarımı bir yere savurdum. Geniş bir giriş, girişe açılan dört kapı vardı. İçerisi taze süt ve is kokuyordu. Koştum kapıların hepsine.

İlk girdiğim yerde yüzüme vuran sobanın sıcaklığıyla karşılaştım. Burası oturma odasıydı, bir kanepe bir de makat dedikleri el yapımı köy sediri vardı. Duvara monte edilmiş ufak bir televizyonda haber kanalı açıktı. Kapısı açık diğer odaya girdim. İşte buradaydı. Yatağında sessizce uzanan, sesimi duyduğu için hıçkırarak ağlayan, dudaklarını açamadığı için tuhaf sesleri odaya yayılan annem, buradaydı.

Biliyorum bana, "Yavrum" diye sesleniyordu. Ciğerleri patlayan bir feryatla, "Kızım," diye haykırıyordu içinden.

Gözyaşları eşliğinde üzerine atladım. Saçlarını, yanaklarını, yüzünün her karesini öpücükle boyadım. Yetmiyordu, kokusunu içime çeksem öpüşlerim eksik kalıyor, öpsem kokusu için çırpınan ciğerlerim soluk alamıyordu. Saçının her telini, ellerini, boynunu, sinesini öptüm. Başımı zayıf ve hırıltılı göğsüne yaslayıp, hıçkıra hıçkıra gözyaşı döktüm. Sakinleşmemiz biraz zaman aldı. Kendime gelince tıkanmış burnum, boğazımda kısık bir acı vardı.

Burnumu çeke çeke, "Annem, güzel annem," derken gülümsemekle ağlamak arasında gidip gelen sesim kesik ve titrekti. Biraz sakinleşince yataktan kalktım. Kapının girişinde hıçkırarak ağlayan babama sarıldım. İkimiz de sakinleşene kadar öylece kaldık.

Zaman su gibi akıyor, ne ben aileme doyuyordum, ne de onlar benden gözlerini ayırıyordu. Babam iyi olup olmadığımı defalarca soruyor, her sözünün arasına bir özür sıkıştırıp af diliyordu. Meğer onları buraya Uras getirmiş, arada gelip benden haber de vermişti, ama ben alışana kadar ne gelmelerine ne de gitmeme izin vermeyeceğini defalarca bildirmişti.

Hafızamdan dolayı kaçmamdan, aşiretin kulağına asiliğimin gidip töre diye canıma kıyılacağından bahsetmiş, susturmuş, bir nevi tehdit etmişti. Babam ağlayarak anlatırken olacakları ve korkularını, kıyamıyordum ona. Uras'ın bana yapacaklarından korkuyordu! Ellerinde muhtaç bir kadın, arkasında kötü bir ana, yanında aklı yarım bir kızla zaten denemişti kaçmayı. O babalığını yapmıştı.

"Kızgın değilim babam sana, kırgın da değilim. Hatta canını dişine takıp onca zaman kaçtığın için müteşekkirim. O boşluk zamanında, o hiçlik zamanında olsaydı bu yaşananlar, kaldıramaz canıma kıyardım. Şimdi daha aklıselim ve dirayetliyim. Bazen kızıyorum evet, bazen isyan da ediyorum ama yaşamın bir ucundan tutup, dua edip size kavuşacağım günün hayalini kuruyorum."

"Kötü davranmıyorlar ya sana?"

"Sence ben kendimi ezdirir miyim?" diye yalan söyledim. Gülümsedi, ama ne o yalanıma inandı ne de ben itiraf ettim. Gözleri gerçeği kusarken, ikimiz de bunu kabullendik. Onlarla saatlerce sohbet ettim. Ne kapıda unuttuğum kocam geldi aklıma, ne konak, ne de Bahar... Doyasıya bakmak, hiç susmadan konuşmak istedim ama her güzel şeyin bir sonu vardı, kocamın kapıda belirmesi ve kapıyı tıklatmasıyla, zamanın bittiğini anladım.

"Artık gitmeliyiz," dedi sakin sesiyle.

Annem kocamı gördüğü an gözlerini irice açtı. Sonra titremeye, yerinde sallanarak bir şeyler anlatmaya, ağlayarak ondan korktuğunu belli etmeye çalıştı. Sanki Uras eline düşse bir kaşık suda boğacak, sanki Uras kazara tenine değse ateş olup yakacaktı. Ne yaptıysam annemi sakinleştiremedim. Sonra fark ettim ki, gözleri onu gördüğü sürece geçirdiği kriz bedenine zarar verecekti.

"Çık dışarıya!" diye bağırdım korkudan. Kocam olacak adam kaşlarını çatınca, "Uras lütfen çık dışarıya, görmüyor musun senin yüzünden bu halde? Korkuyor senden," diye yalvardım.

Tuhaf olan ise Uras sözümü ikiletmedi. Tehdit etmedi, emretmedi hatta kaba kuvvet kullanıp yaptığı iyiliği yüzüme vurmadan odadan çıktı. Ve annem az da olsa sakinleşti.

"Korkma annem, korkma. Sana zarar veremez," dediğimde gözleri bana döndü. "*Sen*," der gibiydi.

"Bana da zarar vermez," dedim zoraki bir gülüşle. İnanmadı, ben de inandırmak için daha büyük bir yalan söyledim. "Vermez gerçekten, seviyor beni."

Babamın buz kestiğini, bedeninin hafiften sarsıldığını görünce yatağın kıyısından kalktım. Annemi öptüm kokladım, tam gidecekken gözüme takılan şeye uzandım. Demir karyolanın başına asılmıştı. Eski, nakışlı bir sabahlığı elime aldım, kokladım. Babama bakarak, "Bir dahaki gelişime kadar bu bende kalabilir mi?" diye sordum.

Gülümsedi ve kollarını açtı, saçlarımdan öperken yüzümü göğsüne bastım.

"İyi olacak mısın kızım?" diye sordu.

"Olacağım baba, iyi olmak zorundayız," dedim burnumu çekerek.

Babam bu sefer bana tutamayacağı vaatlerde bulunmadı, ben de ondan yalanlar beklemedim. O beni kurtaramayacaktı, ben de asla geri dönemeyecektim.

"Biraz daha kalsaydın," diyecek oldu babam, gözlerinin içine bakınca, bakışları dolu dolu, sustu. Kocamı kızdırmaktan korktum. Anneme istemeye istemeye veda edip dışarı çıktım. Babamın elini öpüp sarılarak helalliğini aldım. Aracın başında saatlerdir sabırla bekliyordu Uras, üstelik hava soğuktu. Ondan beklenmeyecek bir nezaketle eve girip huzurumuzu kaçırmamış, öylece dışarıda beklemişti.

Araca hiç konuşmadan bindik. Babamın kapıda beklemesi gözlerimden silinmeyecekti. Elini kaldırışı, veda edişi... Öyle yalnız, öyle sahipsiz, öyle çaresiz bir duruşu vardı ki, hıçkırmak istedim. Uzun boyu bükülmüştü ama sırtını büken yaşlılık

değil çaresizlikti. Çıt çıkarmadan geldiğimiz yolları, yine konuşmadan döndük. Kucağımda annemin ince sabahlığı vardı. Avuçlarımın arasındaydı ve kokusunu genzimden bir nefes dahi ayırmak istemiyordum.

Tekrar konağa geldik. Bu sefer içimdeki sıkıntı yerini mutluluğa bırakmıştı. İçeri girdiğimizde bir koşuşturmaca vardı. Ancak gözlerim bunu seçemeyecek kadar kendi hislerimle körleşmişti. Balkonda kaynım denen adamla konuşan kayınvalidem gülümseyerek, "Bu ne mutluluk Gelin Hanım?" diye sordu kinayeyle.

Şaşılacak şeydi ama ona bile gülümsedim.

"Gelinin ayaklarını yerden kesmişsin oğul..." dedi Uras'a gülerek.

Kocam bana bakıyordu ama benim gözlerim görmüyordu. Aklım annemde ve babamdaydı. Kollarımın arasındaki sabahlığa sımsıkı sarılıyordum. Bu anı yaşadığıma inanamıyordum. Onları görmüş, koklamış, sarılmıştım.

"Sana söylemiştim," dedi kulağıma yaklaşan dudak. "Seni gülerken izleyeceğim."

Başım aniden döndü, kocamla burun buruna geldik. Gözlerinin içine bakıyordum ve gülüyordum. Islak kirpiklerimi kırpıştırarak, "Teşekkür ederim," dedim. Sesim çatallıydı, soluğumu ise tutmuştum.

Uras sanki birden kanatlarını açacak ve sımsıkı sarılacak gibi baktı sevgi dolu gözlerle, işte o zaman gerçeğe döndüm. Dudaklarım kasıldı yine, tenim kaşındı. Ondan uzaklaşmak için müthiş bir irade besledim ve korkuyla bir adım geriledim.

"Cilveleşmeniz bittiyse konuşacaklarımız var oğlum," dedi kayınvalidem her zamanki ciddiyetine geri dönerek.

Başımı apansız sesinin geldiği yöne kaldırdığımda, gözlerimin kesiştiği adamla soluksuz kaldım. Korktum bakışlarından ama korktuğum bakışlarındaki sertlik ya da duruşundaki öfke değildi, korktuğum gözlerinin içine sakladığı ve benim

çok yakından tanıdığım ama adını bir türlü koyamadığım hissten sebepti.

Uras merdivenlere yönelince, Barlas arkasını döndü ve onun sırtına bakarken içimde bir acı hissettim. Bu sefer suçluluk değildi bu, pişmanlıktı ama neye pişman olduğumu her zamanki gibi idrak edemedim.

Bir de neden hâlâ adını telaffuz edemediğimi...

9. BÖLÜM

Allah'ım bize halden anlayanı gönder,
hal bilmezlere yetecek sözümüz kalmadı.

Bugün ne hissetmeliyim bilmiyorum. Bugün aldığım haberle ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum. Ölse kılım kıpırdamaz dediğim kişinin ölüm haberini aldım, ancak ne hissettiğimi çözemiyorum. Cenazesine gitmek istersem, götüreceğini söyledi Dildar Hanım, sustum kaldım öylece. Gitmek istiyor muydum? Onca kötülüğü etrafımıza saçan ve zulmünü yanına alıp iki metrelik yere sıkışan babaannemi son defa görüp evlatlık vazifemi yapmaya hiç istekli olamıyordum. Sonunda anladım ki, o kadar cahil ve saf kötülükle bütünleşmişti ki, ben ondan nefret bile edemiyorum. İçinde nefretimi kıpırdatacak ufacık bir insanlık kalmamıştı ona karşı. Ben affettim ama Allah affeder mi yaptığı kötüleri, bilemiyorum. Koca çınar, bir devri sevgisizliğine mahkûm ederek giderken, geride nasıl bir enkaz bıraktığını düşünüp üzülmüş müydü acaba? Hiç pişman olmuş muydu bana ve babama yaptıklarından? Hiç yaptığı kötülükleri son nefesinde düşünüp, af dilemiş miydi? Annemi bu hallerde üzdüğü için vicdan azabı duymuş muydu? Bir kez olsun beni gerçekten torunu olarak görmüş müydü? Sorguluyor ama soruma cevap verecek o insanın artık hayatta olmadığını bilerek, bir boşluğa süzülüyordum. Bu günde babamın yanında olmayı elbette isterdim, ama bana acıyı reva gören halalarımı görmeye tahammülüm yoktu. Sonra günler geçtikçe, bu sorgularım azaldı, bana hüznümü yaşatacak zaman kalmamıştı.

Etrafımızda hengâmeli bir koşuşturma, girenin çıkanın belirsiz olduğu bir telaş içindeydi konak. Kayınvalidem bir ara yanıma uğradı, elinde kadife takı kutuları, hizmetli kızın elinde ise kıyafet askısıyla narçiçeği bir elbise vardı.

"Bunları giy, takılara bir şey olmasın, gece kızlar almaya gelir senden," diye buyurdu.

Sonra gözlerini devirerek beni süzdü. "Saçına başına da biraz özen göster, makyaj yap böyle dilenci gibi ortalıklarda görünme. Bugün büyük misafirlerimiz gelecek. Barlas Ağa'na da saygıda kusur etme. Gözünün önünde durup canını da sıkma," dedi dişlerini sıkarak, yanıma geldi. Gözlerimin içine bakarak kolumu tutup canımı acıtarak kendine çekerken, "Ağzını açmayacaksın. Uslu duracaksın, ananı babanı bir daha görmek istiyorsan söz dinleyeceksin. Eğer sözümden çıkmazsan, seninle iyi geçiriniz. Sen de sık sık ananı babanı görürsün," diye belirtti.

"Ben katılmasam…"

"Sana az evvel ne dedim?" diye bağırarak ağzıma tıkadı sözlerimi. "Seninle uğraşacak halim yok, işim başımdan aşkın. Canımı sıkma, tüm hırsımı senden alırım."

Tüm nefretini üzerime kusarak, geldiği hızla odamdan çıkıp gitti. Elinde kıyafetlerle kapının eşiğinde kalan genç kıza baktım. "Adın ne senin?" diye sordum, bu kızı tanımıyordum.

"Yasemin Gelin Ağa'm."

"Yatağın üzerine koyabilirsin Yasemin," dedim hissiz bir tutumla. Fakat bu tutumum çekinik kıza değildi. Fakat o korkmuş halde eşyaları bıraktı ve geldiği sessizlikle odadan çıktı.

O gece kocamın ve kayınvalidemin istediği gibi hazırlandım, getirdikleri elbiseleri giydim lakin takıları takmadım. Her zamanki gibi kendime özenmedim. Gösterişli elbise bedenimi sarıp sarmalamış, doğal bir görünüşü olan yüzüm nemlendirici kremle ışıldamıştı. Saçlarımı arkamda atkuyruğu yaptım. Akşam vaktine yakın, Uras odaya kıyafetini değiştirmeye geldiğinde, bir an durdu ve bana sadece şöyle bir baktı. Gözlerinde

yanıp sönen parlaklık içime aldığım soluğun kesilmesine sebep oldu. Kıyafetten sonra sıra sımsıkı bağladığım saçlarıma ve gram makyaj olmayan solgun yüzüme geldi. "Bazıları Allah vergisi oluyor işte," dedi kendi kendine.

Yanaklarım kızardı, ondaki değişim beni şaşırtıyordu.

"Çok kalabalık olacak mı?" diye sordum.

"Birçok ileri gelen ve aşiret reisleri aileleriyle gelecek, birkaç da bürokrat olacak, bugün annemin gözüne batmazsan o da kuyruğuna basmaz. Benden tavsiye, görünmez ol her zaman yaptığın gibi."

Ceketini de giyince aynadaki aksinden bakışlarımız kesişti. Bu geceye itiraz edecek oldum, tam o anda kapı tıklatıldı ve kâhyanın misafirlerin geldiğini haber vermesiyle ortamdaki gerginlik kalktı. Büyük şenlik sofraları kurulmuş, krallara layık hazırlıklar yapılmıştı. Üç büyük salon da açılmış, donatılmış ve süslenilmişti. Hava soğuk olduğundan evin içi dolup taşmıştı. Konağa adeta bir bayram havası hâkimdi. Şu zamana kadar gözlemlediğim bir diğer şey ise kayınvalidemin gösterişi sevmesiydi. Herkese, kibirle bakacağı bir neden bulmayı iyi bilmesiydi. Bir ara yanıma ağlayan Bahar'ı getirdiler, kayınvalidem bağırıyordu.

"Götürün anasına, ayakaltında gezmesin."

Onu sakinleştirmem uzun sürmedi. Zaten kucağıma alınca susar, başını göğsüme saklayıp kucağımdan inmezdi. "Şevda ditme," dedi dudaklarını sallandıra sallandıra. Gitmezdim. Üzerine tüllerden güzel bir elbise giydirmişler, saçlarını iki yandan bağlamışlardı. Ne şirin, ne tatlı bir kızdı. Eğer doğursaydım belki bu kadar severdim ama hâlâ düşüncemde sabittim, onu ben doğurmamıştım! Hissetmiyordum böyle bir bağ, ama kimseye de belli etmiyordum bunu, alışmıştım.

"Oyun oynayalım mı küçük Nisacık?" dedim her zamanki gibi şakalaşarak.

"Hala yok, delmeyecek," dedi üzülerek.

"Halanı mı özledin sen?" diye sordum. Başını salladı. "Hala delmeyecek."

Nisa Bahar'a aşırı düşkündü, belki annesiz büyümesiydi buna sebep belki de yeğen dedikleri gibi candan tatlıydı. Bahar da ona ayrı bağlıydı, zaten ailede Baharcığı seven tek kişi Nisa'ydı. Nedense tek sorun bendeydi, onu seviyordum... Hem de canımı verecek gibi ama... Başına bir şey gelmesinden korkuyordum, ağlamasına dayanamıyordum ama… ama işte hepsi bu. Bir anne gibi hissetmiyordum kendimi de duygularımı da. Bir abla, bir kuzen, bir teyze gibiydim ama anne değildim. Saçlarını okşayarak ona ninni söyledim, o da sessizce dinledi, ben de annemi düşünerek ağladım.

İki saat kadar sonra, Hatice Hanım yanıma gelerek, "Hanım Ağa'm sizi bekliyor Gelin Ağa'm, gelsin misafirlere hoş geldin desin diyor," diyerek hatırlatma yaptı. Kendime çekidüzen verdim. Kapının sesine uyanan Bahar'ın elinden tuttum ve kızımla birlikte keşkemeşin içine düştük. Her gelen misafire saygıyla gülümsedim, kocamın dediği gibi görünmez oldum. Göze batmadım. Sağı solu belli olmuyordu ikilinin, şimdi tutar insanların içinde rencide edici bir eylem gerçekleştirirdi biri, ya da sırf egosu parlasın diye laf söylerdi ya hiç çekemezdim.

Bahar kucağımdan bir an olsun kalkmadı, ben de yerimden kalkmadım. Birileri geldi, birileri gitti. Birileri hali mi hatırımı sordu, birileri ufukta bebek var mı diye merak etti. Sustum, sıkıldım, bunaldım ama gıkım çıkmadı. Bu akşam bir an önce geçsin diye dua ettim.

"Barlas Ağa işleri ele alacakmış, duyduğum doğru mudur?" diye sordular kayınvalideme farklı aşiretin hanım ağalarından biri.

"Ailenin büyüğüdür, nasıl uygun görürse öyle yapar," dedi lafı kıvırarak Dildar Hanım.

"Büyük oğluna kız bakmaya başlarsın artık Dildar," diye kıkırdadı bir başkası.

"Heja Hatun'un kızı pek bir güzelleşmiş, serpilmiş," dedi topluca olan şıkır şıkır giyimli kadın.

"Barlas okumuş adam, kendine göre bulur. Belki de İstanbul'dan getirir kadınını," dedi bir başkası burun kıvırarak.

"Kendi memleketimin kızı dururken ne İstanbul'u? Benim oğullarım sözüm üstüne söz söylemez," dedi kayınvalidem böbürlenerek. "Hem ben bakmaya başladım ona kız, bakalım bir iki düşündüğüm var. Şöyle ailemize yaraşır bir gelin olmalı. Barlas'ın yanına da, bize de yakışmalı," derken bana nefretle baktı.

"Gözün aydın Hanım," diyerek içeri giren yaşlı kadınla, kayınvalidem yerinden kalktı. İkili sarılırken kaşla göz arasında ortamdan sıvıştım. Her sözü ille bana getirip iğne gibi batırmaktan hoşlanmasına sinir oluyordum.

Bahar'a yemek yedirirken bir saniyeliğine oturup sessizce onu seyrettim ama o bakışlarıma karşılık vermiyordu yine. "Bana ne Şevda!" diyordu, "Uyumayacağım."

"Aaa, annen o senin kızım, ne Sevda'sı?" dedi kapının girişinde duran misafir kadınlardan biri.

"Şevda o, Şevda..." dedi yine inatla kuzum, gülümsedim. Ben göz kırpınca meleğim de gülümsedi.

Kadın şaşkın halde mutfaktan çıkarken, "Dediği kadar tuhafmış gelin Hacer Hanım," diye dedikodumu etti.

Bahar çatalına taktığı eti evirdi çevirdi. Herkesin diretmesine rağmen bana hiçbir şey demedi. Ufacık yaşına bakmadan aynı sessizlikle, o da benimle bu evin esaretini büyütüyordu. Kim olduğumu bilmediği için onu anlıyorum. Onun için bir yabancıydım ben, Bahar da bunu hissetmiş bir çocuktu. Sadece "Şevda..." derken içten konuşuyordu.

Bahar'ı uyuttuktan sonra üst katın balkonuna geçerek biraz hava almak istedim. Kalabalıktan, kocamın varlığından kaçmaktı niyetim. Kocamın ve kayınvalidemin sürekli gözlerinin peşimde olduğunu bilerek rahatlamam çok güçtü. Üstelik herkesin merakı beni soluksuz bırakıyordu. Annemlerin

yanından geldiğimden beri, midemde hissettiğim korku hissi hâlâ yalnızlığıma eşlik ediyordu. Bir hata yaparsam, Uras öfkeden deliye dönecekti ve bu olayın akıbetinde yasaklanan ilk şey ailem olacaktı. Bu olaya kayınvalidem de dâhil olunca durum daha da kötüleşecekti. O yüzden en iyisi buydu; sakin ve görünmez olmak.

Balkondan aşağı bakınca kocamı girişteki duvara yaslanmış sigara içerken gördüm. Yalnızdı. Aslına bakılırsa hep yalnızdı. Benim gibiydi bir nevi. O gökyüzünün altında tutsaktı annesine, ben ise bu konakta. Duruşu çok sıkıntılıydı. Onu ilk defa bu kadar düşüneli görüyordum. Sigaranın dumanını içmiyor, resmen yutuyordu. Kayınvalidem merdivenlerden indi. Uras onu görünce hiç istifini bozmadan sigarasını içmeye devam etti. Biraz konuştular, sonra anlaşamıyor gibi seslerini yükselttiler, tartışıyormuş gibi görünüyorlardı. Daha doğrusu annesine öfkelenen Uras'ın isyan eden bir tutum içerisinde olduğu belliydi. Annesi koluna dokunurken, suratında kayıtsız bir gülümseme vardı. Dildar Hanım oğlunu sakinleştirmek için hep bu maskeyi takardı.

"Yılan!" dedim dişlerimi sıkarak. "Bir yılan diğerini sokmaya çalışıyor." Uras çıldırmış gibi söylenirken, Dildar Hanım'ın hiçbir şey umurunda değilmiş gibiydi, tek bildiği kendi fikriydi. Sonunda istediği her neyse kabul ettirmiş gibi zaferle parladı gözleri.

"Ve büyük yılan küçük yılanı yedi! Final!" dedim alayla. İçim çekildi gözüm yıldızlara kayarken. "Bu gecede yıldızların boynu bükük, gecenin saçları ağarmış."

"Sonuç; ben şair oldum sen şiir..."

Sesli bir şekilde sıçradım. Birden arkamı döndüm, geriden gelen sesle irkilmiştim. Barlas Ağa hemen arkamdaydı. Başını yukarı kaldırmış, gökyüzünden döne döne inen nazlı karlara bakıyordu. Ürperdim. Söylediği romantik söz bana değil, kar tanelerineydi. Üstelik söylediklerimi duymuş muydu?

"Anlamadım," dedim, kalbim yine hızlanmış, yanımdaki varlığı içimdeki o garip korkunun düğmesine basmıştı. Onunla yan yana gelmeye korkuyorken, gözlerine bakmaya cesaret edemez olmuştum.

"Kar yağınca şair, *'en delikanlı mevsimdir kış, yüzüne yüzüne vurur yalnızlığını'* demiş."

Başını indirdi, gözlerimiz kesişti. Ona baktığım an, gözleri bir girdaba kapılmışım gibi hissettiriyordu benliğimi. Soluksuz kalıyordum. Bana bakarken suratında dostane bir gülümseme belirdi. Sert ifadesine yakışmayan çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Aşina olduğum bir duruşu, sürekli görmeye alışkınmışım gibi samimi bir hale sahipti. Dağınık saçlarıyla, ışıldayan akşam gözleriyle ve düzgün beyaz dişleriyle yakışıklı sayılırdı. Kardeşi kadar gösterişli değildi belki ama kendine has bir havası vardı. Nasıl bir karaktere sahip olduğunu çözememiştim. Cana yakın, iyi huylu birisi olduğu yönünde söylentiler mevcuttu ama kötü, gaddar ve zalim olduğunu da kayınvalidemden duymuş, defalarca uyarılmıştım. Üstelik bana yapılan kötü şakası da kafa karıştırmaktaydı! Oysa herkesi seven bir adama benziyordu, kardeşinin aksine sakin bir mizaca sahipti.

"Cem Adrian da demiş ki, *'Kar eriyince beyaz kalır mı gece?'*"

"İnsana şiir yazdırıyor sanırım kar taneleri," dedi Barlas dertlice.

"Şiiri yazdıran kar değil, yalnızlık hissi," dedim hüzünle. Ona baktım dikkatle. "Seninle daha evvel karşılaştığımıza eminim ama nerede ve ne zaman hatırlayamıyorum."

Uzun uzun yüzüme bakınca sıcak bastığını, yanaklarımın kızardığını ve damarlarımdaki kanın daha hızlı aktığını hissettim. Hayır ona ahırdan bahsetmemiştim!

"Ne zamandır hafızan kayıp?"

"Kaza geçirmişim," dedim bakışlarımı karanlığa çevirerek. "Çocukluğumdan birkaç anı ve sisli birkaç hatıradan başka bir şey yok."

"Nasıl hissediyorsun peki kendini?"

"Bir sandala binmiş gibi..."

"Sarsıcı mı?"

Başımı salladım hayır anlamında. "Bir sandala binmişim ama tek küreğim kayıp, tek kürekle sürekli kulaç atıyorum ama kendi eksenim dışında dönmeyi başaramadım daha, ne ileri gidebiliyorum ne de geri. Olduğum yerde sayıyorum."

"Zor olmalı Uras için."

"Onun için neden zor olsun ki, hiç tanımadığım insanların içine çekilen benim."

"Burada olmaktan mutlu değil misin?"

Beni mi sınıyordu? Gözleri merakla parlamıştı. Ne diyeceğimi bilemedim, gerçeği söylesem kızar mıydı, ya da yalan mı söylemeliydim? "Tanımadığım bir kocam, kızım gibi hissetmediğim bir çocuk, sürekli canımı yakmaya yemin etmiş bir kayınvalidem var. Üstelik yıldırım gibi bir anda hayatıma giren ve benimle alay eden bir de kayınbirader... sence ne kadar mutlu olduğum yüzümden okunmuyor mu? Her gün evi çınlatan kahkahalarımı duymadınız mı siz daha, oysa sık sık kulak kesilir herkes bağırışlarıma."

Şaşırmıştı, bunları söyleyeceğimi beklemiyordu ama nedense içimden dikleşmek, ona eteğimdeki taşları dökmek, gerçekleri söylemek geliyordu.

"Siz... ne yapıyorsunuz burada?" dedi geriden gelen başka bir ses. Kocamın buz gibi gülümseyerek yanımıza geldiğini o zaman fark ettim.

"Ne yapalım, abine yalvarıyordum bir vicdanı vardır da belki beni aforoz eder diye."

Uras afallamıştı. "Çok şakacısın sevgilim," dedi diken gibi sesiyle. Ona gözlerimi devirerek bakınca, "Sohbet ediyoruz," dedi Barlas kardeşine bakmadan karanlığa bakarak.

Uras, abisinden çekinir halde girdi aramıza ve yanımda durdu. Sanki her zaman böyle sahiplenen bir yapısı varmış

gibi kolunu omzuma atarak kendine çekmeye kalkınca irkildim. "Üşümüşsün, içeri girip ısınmak istemez misin?" dediğinde kendime engel olamayarak kolunun altından hırsla çıktım. Dişlerimi sıkarak yüzüne baktığımda, gözlerindeki uyarıyı görünce derhal toparlandım. Bakışlarımı yana çevirdiğimde, bu tepkimi görmüş ve gözlerini kısmış olan Barlas'a, "Geçmiş olsun," dedim.

Barlas'ın suratına bakınca samimiyetten başka bir şey görmedim. "Teşekkür ederim."

Gözlerimin içine baktı soğuk ışığın altında, hafif kırlarla kaplı saçlarına kar taneleri düşüyor, etkileyici görünüşü kalbimde bir yerlere dokunuyordu. Tabii karanlık, tehlikeli ve her yanından sertlik akan bir adamdan hoşlanan kadınlar böyle düşünebilirdi ama ben böyle düşünemezdim, mantıklıydım. Ama utanç içinde benim de öyle düşündüğümü fark ettim. O benim kaynımdı! Böyle düşünmem doğru değildi. Gözlerimi çekmeliydim. Kardan ıslanıp nemlenen saçlarıyla, muhteşem gözleriyle ve yontulmuş gibi görünen kusursuz yüz hatlarıyla, insanı günaha sokacak kadar çekiciydi ve ben uzun zaman sonra bir erkeğin etkisinin farkındaydım. Hem de kocamın yanında... Bunu düşünmek bile günah sayılırdı. Yanlıştı.

Nabzımın hızlanışı, nefes alıp verişimin düzensizleşmesi ve tenimin ürpermesi bana bunu anlatıyordu. Benim neyim vardı? Şu zor zamanımda, olmayacak kişilere olmayacak hisler beslemek de nereden çıkmıştı? Daha adamı tanıyalı birkaç gün, gerçek anlamda konuşalı birkaç dakika olmuştu ama bedenim hayatında ilk kez adam gören genç bir kız gibi ona tepki veriyordu. Barlas Saraçoğlu, alelade yakışıklı bir adam değildi, o benim kocamın abisiydi. Hemen bu saçma hislerin boynunu kesmeliydim, büyümemeliydi.

"Sen artık içeri girsen iyi olur," dedi Uras biraz sert bir sesle.

Barlas'ın suratında sinsi bir gülümseme belirdi. "Korkma, karda eriyeni görmedim."

Uras küçümseyici bir tavırla çenesini kaldırdı. "Biraz konuşalım mı abi?" dedi. Uzun süredir bunun için bekliyor gibiydi.

"Şu an bunun için uygun bir zaman değil," diye kestirip attı Barlas, onu umursamadı.

Uras'ın çene kasları titredi. Durduk yere neden öfkelenmişti ki, bunun nedenini anlayamadım. Resmen beni postalamaya ve abisini köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

"Git sen Sevda," dedi bana ve "Seninle konuşmak istiyorum abi, duymadın mı?" diye üsteledi.

"Ben de seninle konuşmak istiyorum, sen de beni duymuyorsun," dedim Uras'a dikkatle bakarak. Ailem konusunu kesinleştirmeliydim.

"İyi geceler," dedi Barlas arkasını dönüp merdivenlere yönelirken. Uras konuşacak oldu, koluna dokunarak dikkatini kendime çektim. Bu tepkim onu şaşırtmıştı, derhal elimi üzerinden çektim.

"Konuşabilir miyiz artık?"

Bir bana baktı, bir de ağır ağır merdivenleri inen abisine. "Şimdi değil Sevda, şimdi değil," diyerek abisinin peşinden koşar adım gitti. Yine konuşamamıştım, ama en azından kestirip atmamıştı, bu iyi bir şeydi, değil mi?

O gece cam önünde uyumadan gelmesini bekledim. Günlüğüme hislerimi yazdım, düşüncelerimi ekledim ve sonra bir baktım ki yine elim çizime gitmiş. Köşeye ufak bir ağaç çizmişim, altında piknik yapan iki âşık. Sanki bu manzara bir yerden tanıdıktı, birden bu resim içimi ısıtmıştı. Saat epey geç olmasına rağmen gelmedi Uras. Sabah olmaya yakın biraz sızmıştım, kapının açılıp kapanma sesiyle uyandım. Uras yine içmiş ve dengesini kaybedip yere düşmüştü. Üstelik hali hal değildi.

Ayaklandı zorla ama ayakta duramayacak kadar sarhoştu. Yeniden yıkılacak gibi oldu, yerimden kıpırdamaya mecalim yoktu. Odaya giren soğuk esintiyle içki kokusu midemi burktu. Ona koşup düşmeden yakalamayı vicdanım isterken, düşüp

kafasını dörde bölse yerimden kıpırdamazdı kinim. Ama yine sarsıldı. Ben, neden bu kadar yufka yürekliydim?

"Uras," dedim yataktan kalkarken. "Bu halde burada kal..."

Elini ağzına koyup, "Şişttt," yaptı, gözleri baygın, duruşu sarsaktı.

"Lütfen odadan..."

"Başım ağrıyor, sus artık," dedi kaba bir tutumla. "Lütfen sus."

Üzerindeki paltosunu çıkarıp yere savurdu, sonra ceketini de onun üstüne attı. Yatağa yaklaştıkça kasılıp kaldım. Kaçmak için ayaklandığımda, kolumdan yakalayarak çığlıklarımın arasında beni yatağa devirdi. Sonra kendi de üzerime devrildi ve başını karnımın üzerine koyarak, kollarıyla belime yastık misali sımsıkı sarıldı. Çırpınarak kollarının arasından kaçmak istedim, müsaade etmedi, çok güçlüydü. Zaten pek de benim farkımda değildi. O sessiz ve kıpırtısız kalınca, ben de debelenmekten vazgeçtim.

Hiç beklemiyordum hıçkırarak ağlamasını ve çaresizlik içinde sayıklamasını. Erkeklerin ağlaması bana oldum olası itici gelmişti, ama o karnımın üzerinde ağlarken ne yapacağımı bilmez haldeydim.

"Uras iyi misin?"

Duymuyordu beni, ağlıyordu sessizce. Saçlarının üzerinde dondu kaldım elim, itmek için bile dokunamadım. Parmağımın ucuyla böcek gibi dürttüm başını. Eliyle savuşturdu elimi, yakalamasından korkup elimi derhal geri çektim.

"Affetmeyecek beni!" dedi çaresizlik içinde. "Hiçbir zaman affetmeyecek, kaybettim onu."

"Ki... kimi?" diye sordum, soluk almaya bile çekinir haldeydim.

"Abim," dedi biraz sakinleşirken içli sesiyle. "Ona öyle bir yanlış yaptım ki, affetmeyecek beni."

"Ne yaptın?"

Başını kaldırdı birden, ıslak gözleri gözlerime bakarken, "Her şeyini elinden aldım. Değer verdiği tek şeyini elinden aldım," dedi pişmanlık içinde. "Ama bilmiyordum, o tek şeyin her şeyim olacağını!"

Şerefine mi leke sürmüştü yoksa yerine ağa olmaktan mı bahsediyordu? İyi de abisi hapisteyken birinin buralara göz kulak olması gerekiyordu, bunu ben bile anlamıştım. Sebep başka olmalıydı. Bu suçluluğa sebep gönül yarası olabilir miydi? Aynı kızı sevebilirler miydi? Sanmıyordum, iyice saçmalamış, dizi tadında düşünmüştüm.

"Abim severdi beni, çok severdi. Öl desem ölürdü, canını verirdi. Yaptı da, benim için kendini ateşe attı ama ben ne yaptım? Ben şerefsizlik yaptım, öldürdüm onu. Canlı canlı öldürdüm. Bak şimdi yaşayan bir ölü, hissiz ve zalim. Görmüyor pişmanlığımı."

"Belki telafi edebilirsin," dedim onu teselli etmek için. "Af dilersin, her ne yaptıysan düzeltirsin."

Karnımın üstündeki başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, bunun telafisi yok."

"İsteyerek yapmamışsın ama, değil mi?" diye sordum. Sustu. İlk defa onu samimi hissettim. İlk defa içini açıyordu bana, belki sarhoşluğundan belki de yalnızlığındandı bu bilmiyorum ama yine de destek olmak istedim. O bana ailemi göstermişti ya, ben de iyi bir şey yapmak ister gibi borçlu hissediyordum kendimi.

"Bunu isteyerek mi yaptın?" Yine başını iki yana salladı. "O zaman affeder seni."

"Affetmez, bu affedilmez çünkü. Ben olsam... Ben olsam gebertirdim onu ama o... Ama o!"

Sonra yatağa uzandı, belime sarılarak beni kendine çekmeye kalkışınca hırçınlaştım yine. Soluk alamadım. Korktum. Elleri arasında debelenerek titremeye ve bağırmaya başladım.

"Korkma," dedi yayık sesiyle. "Korkma. Yemin ederim seni üzmeyeceğim, acıtmayacağım canını. Bırak biraz böyle kalayım, bırak biraz varlığını hissedeyim."

Kurtulamadım elinden, yorulunca durmak zorunda kaldım. Kıpırdamadan durdum, korkudan mı, merhametten miydi bu halim? Öylece kaldım ve daha birkaç dakika geçmeden onun uyukladığını belirten sesini duydum. Hafif bir horlamayla uyuyordu. O huzurla uyuyor, ben işkence çekiyordum. Sonucu merhamet olsa bile dokunmasına katlanamıyordum. Sıyrıldım kollarından ve ayaklandım. Bu gece oda ona kalabilirdi. Yer yatağımı topladım, düzgünce dolaba tıkıştırdım. Gidip Bahar'la uyuyacaktım.

***

Uras o geceden sonra birkaç gece daha sarhoş geldi eve. Bu sefer hazırlıklıydım, onun geç geldiği her gece kızımla uyumaya başladım.

Barlas denen adam işleri ele almıştı, neredeyse bütün hızıyla Uras'ı diskalifiye etmişti. Tüm şehir artık ondan konuşuyordu; mertliğinden, dürüstlüğünden, aynı zamanda da aşirete bağlı olan katı tutumundan. Uras da abisinin gözüne girmek için çırpınıyor, kayınvalidemse günden güne değişik, haset, garip bir kadın oluyordu. Sonradan öğrenmiştim ki Barlas ve Uras üvey kardeşlerdi, babası bir anneleri ayrıydı. Şaşırmıştım, oysa kayınvalidem ikisinden de, öz evladı gibi bahsederdi.

Günden güne soğuyan havayı ve kayınvalidemin neden ona böyle buz gibi baktığını ve zoraki katlandığını anladım. Barlas ilk oğuldu, ağalık onun hakkıydı. Mirası da, kardeşleri küçük diye senelerce o yönetmişti. Üstelik Uras'ın aklı bir karış havadaydı ama Barlas olgun ve otoriterdi. Ve saygılıydı fakat bu hanım ağa için yeterli değildi.

Dildar Hanım kuma olarak gelmişti bu konağa. Barlas aynı zamanda annesinden ve babasından kalan iki aşiretin de ağasıydı, hapiste olduğu sürede kardeşi sadece yerine vekillik

etmişti ve döndüğü için şimdi işleri yeniden devralmıştı. O geldiğinden beri gelenin gidenin haddi hesabı yoktu. Her sorunda halk kapımıza geliyor, kim bir derdi olsa Barlas'tan medet umuyordu. O da kimseyi kayırmadan, hakkaniyetle onlara sulh yolu buluyordu. Ne gelenin ne de gidenin hakkına girmiyordu. Yani görünüş buydu.

"Barlas Ağa'm yapar, o bizi dinler," diyorlardı.

"Barlas Ağa'm asla affetmez, keser cezalarını," diyorlardı.

"Barlas Ağa'm yardım eder, medet ondan," diyorlardı.

Kimse Uras ya da kayınvalidemin adını ağzına almıyordu. Evdeki halk Barlas'a saygıyla, Uras'a korkuyla bakıyordu. Barlas parladıkça Uras içine dönüyor, annesinin fişeklemelerine kulak asmadan sönüyor, abisinin gölgesi olmaya devam ediyordu. Onun bu tutumu annesini daha da öfkelendiriyor ama eli mahkûm ses edemiyordu. Ne zaman onları yalnız bulsam oğlunu azarlıyor, ne zaman tek görse Uras'ı, aklına girmek için zorluyordu.

Annesiyle arası açıldıkça bana daha fazla yakınlaşır olmuştu. Anlamıştım ki, Uras çok yalnız, kalabalıklar içinde tek kalmış bir adamdı. Ne kimseyle sohbet ediyor, ne arkadaşı oluyor, ne de dost ediniyordu. Herkesi samimiyetiyle kendine bağlayan Barlas Ağa'nın aksine, o yalnızları oynuyordu. Tüm hayatını annesi yönetmiş ve o da annesinin gözüne girmek için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki abisi hapisten çıktığından beri, annesine kulak asmıyor, vicdan azabından sebep silikleşiyordu.

Nisa'nın ise konaktan ayağı tamamen kesilmişti, Barlas kardeşini arayıp sormuyordu, Uras zaten mesafeliydi. Dildar Hanım ile telefonla görüşmeler yapılıyor, Nisa bazen beni istiyor, konuşmam için yalvarıyordu. Ancak hiçbirinde onunla görüşmeyi kabul etmiyordum.

Yine öyle bir telefon münakaşasından sonra kızımı bahane edip ortamdan kaçtım. Bahar'la oyun oynarken, dışarıdan gelen koşturmaca ve sesler dikkatimi dağıttı. Onu da yanıma alarak dışarı çıktım. Üst balkon hayli kalabalıktı. Kızı odasına

götürmeleri için yardımcılara emanet ederken, bu soğuk havada insanların neden toplandığını merak ediyordum.

"Yasemin neler oluyor?" diye sordum yeni gelen yardımcı kıza, kaçarcasına gitti.

Ağlama seslerini duyabiliyordum. Sadece insanların neden ağladığını anlayamıyordum. Önümde dikilen kadın görüş alanımı tamamen kapatarak avluda toplanan insanların neden orada olduğunu görmemi engelliyordu. Tek seçebildiğim, kadının iri gövdesinin arkasında kalabalık bir grubun olduğuydu. Daha evvel de defalarca bu avluda insanlar toplaşmıştı ama böylesi bir toplanma ilk defa oluyordu.

Bir adım yana kayıp boynumu uzattığımda, dayak yemiş bir kızın pejmürde kıyafetiyle avluya girdiğini ve ona eşlik eden gözü ölüm rengi adam ile birlikte yavaş adımlarla merdivenlere ilerlediğini gördüm.

Sanki bir film sahnesi izler gibiydim.

Aşiret beylerinin arasında duran Barlas'ın aklı sanki başka bir yerdeydi. Düşünceli hali sıkıntılıydı. Üstelik bu kuru topluluğu dağıtmanın bir yolunu arar gibiydi ya da ben öyle umduğum için beklentim bu yöndeydi. Hemen yanında duran Uras, Çiçek aşiretinin genç ağası Mizra ve farklı aşiretlerin ileri gelenlerinden, yaşı itibariyle sözlerine değer verilen Mahzun Ağa duruyordu. Hepsi bir hükme karar vermiş, en ciddi bakışlarını takınmıştı. Çok gariplerdi. Sessizliğin bile dili vardı.

Tüm bu aşiretlerin gözleri Barlas'taydı. Çok genç olmasına karşın, saçlarındaki aklar dikkatimi dağıttı. Yüzünün katı bir otoriteyle maskelenmesine karşın garip bir masumiyeti vardı. Geniş omuzlarına rahatça saran, beyaz gömleğinin üstüne oturan siyah ceket, kaliteli kumaştan aynı renk pantolon giymişti. Aralarında gümüş tutamlar olan koyu renkli gür saçları, rüzgârda dağılmış gibi kesilmişti. Yüzüme bakmıyordu, benimle konuşurken daima etrafı seyrediyordu. Biçimli kaşları, koyu kahverengi gözleri, keskin hatları olan erkeksi burnu ve çıkık

elmacık kemikleri, sert çizgilere sahip etli dudakları ve gamzeli çenesi onun zalim karakterini göstermekteydi.

Ne üzerindeki takım elbise ne de etrafını çevreleyen adamları... Hiç kuşkusuz unvanı olmadan bile gücüyle hükmedebilen, zorlayıcı bir karaktere sahip baskın haliyle kendini öne çıkarırdı.

Bu korkutucu duruma rağmen kadınlardan biri, "Ağayla evlenseydi bu olmayacaktı. Haşim Ağa yaşlı olabilir ama zengin bir adamdı, üstelik ondan evvelki üç karısına da iyi bakmış, el üstünde tutmuştur. Sadece ona bir döl verilememiştir. Dolayısıyla ocağını tüttürecek bir oğlu olmadığını, olamadığını ve büyük ihtimalle arkasında onun topraklarını devam ettirecek bir oğlan bırakamadan öleceğini zaten biliyordu. Sabretseydi şimdi bu halde olmayacaktı. Adamın gözü zaten iki gün yatağa, üçüncü gün toprağa bakmaktaydı."

Bu topraklarda ağalar evlendiğinde döl isterdi marabası, bütün şehir hanım ağalarının bir oğlan doğurmasını, üstelik de elini çabuk tutması gerektiğini düşünürdü. Aksi halde ya kuması olurdu ya da gözden düşerdi. Barlas'ın yanında oturan yaşlı adam son sözlerini söylemek üzere ağzını açtı. Söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydım ve zaten özellikle Barlas'ı izliyor, öne çıkıp bu genç kızı affetmesini bekliyordum.

Gelecekte kimsenin asi olmaması için ve kızların ayağını denk alması için Barlas şimdi ona, aşiretin önünde unutulmaz bir ders verecek, sonra da bağışlayacaktı. Böylece bu saçma kalabalık dağılıp gidecekti. Ben de bir süre önce bu kız kadar çaresizdim diye düşündüm. İçim ezildi. Neyse ki içimden bir ses, Barlas bu zalimliği yapmaz diyordu. O Uras kadar kötü kalpli değildi. Öyle hissediyordum.

Ağalar karar veriyordu, Barlas suskunluğunu koruyup sadece onları dinliyordu. Müdahale etmekte gecikiyordu. Gözlerim tekrar ağlayan ve ürken kıza kaydı. Gidip onu o kalabalığın arasından almak, yaralarını sarıp başını göğsüme çekerek *'bitti'* demek istiyordum. Bir zamanlar onun kadar korkmuş,

en az onun kadar endişeyle akıbetimi bekliyordum. Onun ne hissettiğini en iyi ben bilirdim.

Annesi ortalarda yoktu ama babası başı yerde, kızının hayatının iki sözle biteceğini bilerek rızasını gösteriyordu. Kalbim artık kursağımdaydı. Kusmak istiyordum bu cahilliğe. Anneler, babalar bu topraklarda evlatlarının ölümünü bekliyordu. Oysa Allah evladı onlara emanet ederken, her kötülükten koruyup kollaması için irade ve güç veriyordu. O zaman akıllarını ve sorumluluklarını neden başkalarının yönetmelerine izin veriyorlardı?

"O zaman karar verildi," dedi bir başkası öne çıkarak, "Öyle değil mi Barlas Ağa'm?"

Tekrar Barlas'a döndüm.

"Evet verildi, karar belli," dedi soğuk bir sesle. Evet, artık sesini çıkarması ve bu işin kapandığını, kızı affettiğini söylemesi gerekiyordu. Ama o, acımasız çehresiyle hâlâ öylece onları dinliyor ve sessizce aralarında duruyordu. Sonra yavaşça öne çıktı. İçimdeki saflıkla ağzından çıkacak cevabı bekledim. O, "Hüküm verildi, cezası kesildi," dediğinde, kadınların zılgıtlar eşliğinde ağladığını ve feryatların göğe yükseldiğini izledim. Şimdi bu ne demekti, bağışlanmış mıydı, cezalandırılmış mıydı?

"Ben demiştim, Barlas Ağa'nın hüküm kestiğinin cesedi bile bulunamaz," dedi bir kadın fısıldayarak, "Yazık oldu kıza."

Korumaların ellerinden kurtulan kız birden merdivenlerden koşarak indi.

"Ağam, ölmek istemiyorum ne olur," diye haykırarak yalvarmaya başladı ama kimse onu duymuyor, görmüyor gibiydi. Barlas adamına başıyla emir verdi. Her zaman dibinde olan koruması Çiya, kızı kolundan kabaca tutup sürükleyerek avludan götürürken, ayağındaki ayakkabısının teki çıktı. O sırada aşağıda odadan çıkan kadın koşarak öne atıldı, onu tutan kadınların elinde çırpınırken, "Yavrummmm..." diye feryat etti.

Yalınayak elini uzatarak annesine bakan kız, "Anam," diye bağırmaya başladı. Çaresiz kalan ve evladına atılan annesinin yürek yakan feryadına kadınların zılgıtları karıştı.

Gözü dönmüş korumalar kızı sürüklercesine götürürken, onun, "Annem ne olur, babam ne olur ölmek istemiyorum," diye yalvarmasını izlemek, hangi vicdanı olan insanı durdurabilirdi?

Medeniyet, adalet, namusu korumak bu değildi! Bu katliamdı, bu cehaletti, bu sefil zekâların insanlık dışı tutumuydu.

İnsanlar sanki iyi bir karar almışçasına huzurla avludan giderken, başım dönüyor, midem bulanıyor, soluğum kesiliyordu. İsyan hızla damarlarıma hücum ediyordu. Ama yapmadım. Avlu boşaldı, geride Barlas, Uras ve birkaç aşiretin ileri geleni kaldı.

"Aferin oğul sen doğru olanı yaptın, töre böyle," dedi yaşlı aşiret ağasından biri yaptığı zalimliği överek.

Ne ara koştuğumu ve merdivenin başında duran adamın üzerine atlayıp omuzlarını yumruklayarak, "Katil! Katil!" diye bağırdığımı idrak edemedim. Yanaklarımdan dökülen yaşlara hıçkırıklarım karışıyordu. Korumalar birden üzerime atılmak için hareketlendi, ancak Barlas onları bir bakışıyla durdurduğu gibi beni de bileklerimden yakaladı, kendinden geriye doğru çekerek yüzüme baktı.

Boştu gözleri, sisli ve kayıp gibiydi. Gözyaşlarımdan sebep yüzünü seçemiyordum artık. Kelimeler ağzımda yıkık dökük ve kayıptı. Bu tutumuma kızan Uras kolumu yakalayarak çekiştirdi, dokunmasına izin vermedim. Çırpınarak elinden kurtuldum.

"Katilsin sen!" diye bağırdım, abisinin yüzüne tükürmek, hatta onu parçalamak istiyordum. Onun da kardeşinden hiçbir farkı yoktu. En az onlar kadar zalimdi. Hatta onlardan daha zalimdi.

"Alın şunu," dediğini duydum kayınvalidemin öfkeli sesinin. Biri kollarımdan çekiyordu ama durmuyordum. "Uras al şu saygısızı," diyerek bağırdı yeniden ve kocam olacak adam

üzerime doğru öfkeyle gelince, "Dokunma!" diye bağırdım. "Dokunma, kanlı elleriniz artık bana dokunmasın."

Öyle öfkeli duruyordu ki Uras, yanıma geldiğinde boynumu tek hamlede kıracak gibiydi. Tüm bu acının kaynağı olan Barlas, geride ve suskun halde duruyordu. Bakışlarım ellerine kaydı, yanında yumruk olmuştu. Ondan görebildiğim tek tepki buydu. Ona saldırdığım için bana öfkeleniyor muydu? O kızın hayatını ellerinden alırken, bir de kızıyor muydu? Kocam yanıma gelmeden evvel arkamı döndüm ve koşar adım odama gidip kapımı çarparak kapattıktan sonra kilitledim.

Onun kapıya yumruk atmasına, "Aç lan şu kapıyı!" diye bağırmasına kulaklarımı tıkadım. Yere diz çöküp ellerim kulaklarımda, saatlerce bağıra bağıra ağladım. Oysa son ana kadar umudum vardı. Barlas'ın onlara benzemediğini, gözlerinin içinde hep farklı bir şey gördüğümü sanmıştım. Ama zalimdi, o kocamdan bile zalimdi. Öyle demişti o kadın, *onun ölümünü ilan ettiği kişilerin cesedi bile bulunamaz.*

Kızın korkudan irileşen gözleri, ağlayan hali, titreyen bedeni gözlerimin önünden bir ömür silinmeyecekti. Onda kendimi gördüğüm için miydi böyle dövüne dövüne ağlamam, yoksa çaresizliğimden miydi? Yere devrildim, susturamadım acımı. Ayağından çıkan ayakkabısını, annesine uzanan titrek elinin boş kalışını, korkusunu, gözlerimden hiçbir mutluluk silemeyecekti. Barlas söz söylemeye çok gecikti, toparlayacak diyordum. Fakat yanılıyordum. İnfazını verirken soğukkanlıydı, kılı bile kıpırdamamıştı. Bilinçli olarak susmuştu, ölümüne karar verdiğinin ilk habercisi suskunluğuydu ama anlayamamıştım.

Amacı, konak eşrafı önünde verilen infazın, dillerden dile dolaşmasını sağlamaktı. Böylece herkes öğrenecekti. O ne hüküm verirse, herkes uymak zorunda kalacaktı. Barlas bir sözüyle can alır, tek sözüyle bağışlardı. O ağaydı, zalim bir cellat gibi gözlerini insanların özgürlüğüne dikmiş, bu dehşet eylemin adını da töre koymuştu.

Akbabaydı. Leş yiyen bir akbaba!

***

O gece odamın sınırlarından dışarı çıkmadım ve ağlayarak sızdım, ertesi gün konağa ölüm sessizliği hâkimdi. Bir masumun canını alan konak, bir annenin de gözyaşlarına mezar taşı dikmişti. Artık kabullenmeliyim demek geliyordu içimden, susmak ve bu zulme sessiz kalmak ama "Haksızlık karşısında susan, dilsiz şeytandır," demiyor mu Hz. Muhammet. Olmuyordu. İçimdeki asi Sevda adaletsizliğe başkaldırıyor, asla boyun bükmeyeceğini belirtiyordu. Belki bir gün, benim de hükmüm verilecekti ve dün buradan çığlık çığlığa giden kızın yerinde ben olacaktım, gözyaşlarına mezar taşı diken benim annem olacaktı. Sussam da, konuşsam da sonumun böyle olacağı hissi peşimi bırakmıyordu.

Beni yıldırmayan şey bunun olacağının garantisi değildi, ihtimaliydi yalnızca. Her şey benim için bir tür kumar, bir tür ruletti artık. Bir gün bu makûs kaderin zincirini kıracaktım, bana ister hayalperest, ister aptal desinler, her şeyin mümkün olduğuna inancım hâlâ tamdı. Biliyordum, kimsesizlerin kimsesi asla terk etmeyecekti beni. Adaletin keskin kılıcı bir gün, bu zalimliğin boynunu kesecekti.

Olasılıkların ve kaderin aleyhime çalıştığının farkındaydım. Fakat bir ayette okumuştum, diyordu ki; "Ve biz her insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık.*"

Bu ayetten anladığım; kişi kendi makûs kaderini değiştirebilir, çabalayabilirdi. Her şeyin cevabı kader değildi, asıl cevap çaba ve istikrardı. Ya ölecektim ya da öldürecektim. Çok iyi biliyordum, bunu bana kader kendisi öğretmişti. Ve yine aynı kader bana, hayat her ne kadar muammalı ya da imkânsız olursa olsun, mucizelerini gerçekleştiğini de göstermişti. Bu yüzden de, hayatımın büyük çoğunluğuna hükmeden kaderin; bir mucizeyle sonlanacağı umuduyla yaşıyordum. Ve belki, sadece belki… mucize gelip tekrar kaderimin ortasına bir kelebek gibi konacaktı. Bu çıkmazı düşünürken kendimi yine defterimin

* İsra -13

başında buldum. Hayallerimi, isteklerimi, düşüncelerimi yazmak istedim, ancak aklımda o kadar çok soru, içimde o kadar çok korku vardı ki, tek kelime ileri gidemedim. Önce bu korkulardan uzaklaşmalıydım. Tekrar düşünebilmemin tek yolu çizmekti. Ve çizdiğim mutlu anıların ne kadar acı verici olduğunu hiç kimse anlayamazdı.

Bir insan rüyalarının zulmünden nasıl kaçabilirdi?

Zihnimdeki anıların ayak sesleri beni, dik dik bakan, her bir yüzü tanıyıp tanımadığımı sorgulayan, bedenleri özlem dolu olan bir hayale götürüyordu. Kalbimden sızan hüznün o yoğun kini boğazıma kadar yükselip, zihnimdeki mutlu anların seslerini kesiyordu.

Ellerimle okşayıp, dudaklarımla öptüğüm o yüzler, şimdi titrek hayallere dönüp sarsılarak yok oluyordu. Bağışlanmayan azgın çaresizlikle büyüyen kaderim, açgözlü elleriyle her mutluluğu kavrayarak ortadan kaldıracak ve bir hiçlik ellerimin arasında kalacaktı. Silkelenmeli, kendim için yapamadığım mucizeyi başkaları için yapmanın bir çaresini düşünmeliydim.

Günlerce yoluna çıkmamak, yüzüne bakmamak için mücadele ettim. Günler sonra Bahar'a su almak için mutfağa girdiğimde, onunla karşılaştım. Sanki bir genç kızın ölüm kararını o vermemiş gibi sakin ve hiçbir şey olmamışçasına huzurluydu ifadesi. Ellerimle bu düşüncesiz ifadeyi tekmelemek, tırnaklarımla parçalamak istedim. Nefretin insan üzerindeki rolü ne büyük, ne dehşet vericiydi. Yakından bakıldığında adam gibi adam dedirten halleri, gerçekleri gördüğümden beri çileden çıkartıyordu beni. En az kardeşi kadar korkunçtu ya da bilmiyorum, işin aslı Uras'tan korktuğum kadar korkmuyordum onun şu ölüm kusan ifadesinden. O da en fazla canımı alırdı, zaten üzerime yük değil miydi? Hiç olmazsa beni bu bilinmezliğin azabından kurtarırdı.

Sürahiyi alırken, "Tiksiniyorum sizden," dedim dişlerimi sıkarak.

Ağlamaktan kızaran gözlerime ve şişen yüzüme bakarken, gözlerinde bir ışık yanıp söndü, öfkelendiğini anladım. Sonunda dayanamadım, sürahiyi masaya sertçe koyarak ona döndüm.

"Başını yastığa rahat koydun mu?" diye tükürür gibi hırladım. Yanından salınıp gitmek istediğimde hareketlendi. Kolumu yakalayacağını anladığım an, hiç düşünmediğim bir hamleyle, masadaki meyve bıçağını çektim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde savurdum. Adamın şaşkın gözleri kocaman açıldı. Bıçak omzunun üzerinden geçip boşluğa saplanırken, ağzından tuhaf bir ses çıktı. Bu cüretime ben bile şaşırmıştım. Cinnet dedikleri şey böyle bir şey miydi? Elimdeki su bardağı parmaklarımın esaretinden kurtularak sert zeminle bütünleşirken, etrafa saçılan su damlalarına cam kırıkları karıştı. Allah'ım ben az evvel ne yapmıştım? Ya bıçak ona saplansaydı? Bir katil olabilirdim, kötü biri dahi olsa cana kıyabilirdim. Mutfak dolabına saplanan bıçağa korkuyla bakarken, en az benim kadar afallayan adam, elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bir dahakine ıskalamam," dedim kendime gelip, sanki bunu isteyerek yapmışım gibi soğukkanlı olmaya çalışarak. Oysa titriyor ve korkuyordum. Ondan korktuğum kadar kendimden de korkuyordum.

"Biliyorum," dedi ciddi bir tonda.

"Keşke kalbine saplansaydı bıçak," dedim tiksinerek. "Gerçi olmayan bir şeye saplanamaz değil mi?"

Yüzüme tuhaf bir ifadeyle baktı. Hiçbir şey demedi, ne bağırdı ne de küstahlığımdan dem vurarak bana susmamı emretti. Başını salladı sadece, çaresiz bir tutum ifadesine yerleşti. İçine gümüş teller serpiştirilmiş siyah saçları, kalın ve dalgalı teller halinde parmaklarının arasından sıyrıldı. Bıçağa baktı sessiz ve sıkıntılı bir halde. Kusursuz bir ressamın tuvaline resmettiği kalemle çizilmiş olan yüz hatlarında, düşünceli, samimi bir tutum belirdi. Güçlü çene kasları, çıkık elmacık kemikleri, kalın ve şekilli dudakları kasıldı, güneş yanığıyla gölgelenmiş tenini daha da karardı. Çenesindeki ince ama

belirgin yara izi titredi. Sert granitten yontulmuş bir heykel gibiydi umursamaz duruşu. Sessizdi. Ona saldırsam kılı kıpırdamayacak gibiydi. Bir şey diyecek gibi durdu, sonra söyleyeceklerinden vazgeçerek gitti.

Bu konakta yaşamak işkenceden farklı değildi, hele düşünceleri kötülüğe çalışan insanlar etrafı çevrelemişken... Barlas gitti, Uras gitti... Yine yapmıştı yapacağını Dildar Hanım, yine mazlumun üzerine yıkmıştı kararlarını ve kimin duygusunu incittiğini ya da kimin gözünü arkasında yaşlı bıraktığını umursamadan, kararlar vermişti. Ondan yetim bir kızı isteyen, maddi durumu iyi ama yaşlı olan o adama, henüz 22 yaşında dul kalan bir kadını verdiğini halka ilan etmişti.

Bahanesi de belliydi. Gençti, güzeldi, erkekler kuyruğunda gezmekteydi. Adı dillere düşmeden, güzelliği ocaklar söndürmeden, namusuna sahip çıkacak biri çıkmışken, yerini yurdunu bilemeliydi. Adamın bir gözünün toprağa baktığını fark etmemiş gibi övünüyor, bu kararıyla gurur duyuyordu. Buna karşı çıkıp girdiği vebalin altında ezileceğini belirttiğim an, yapıştı koluma. Kendimi tutamayıp yüzüne, tam gözlerinin içine bakarak tükürür gibi konuştum.

"Kimse sana dur demiyor diye kendini hükümdar sanma, hükümdarları bile yerin dibine sokup azap çektirecek Allah var, unutma."

Kimsenin içinde onunla böyle dik dik konuşamazmışım. Elinin yanağımda şaklamasının sesi hâlâ kulağımda çınlıyordu. Yanağımda şaklayan acı değildi beni yerle bir eden, zalimliğe karşı güçsüz kalmamdı. Bana bağırdı, tehditler savurdu ve sanki az evvel tokatlamamış gibi arkasını dönüp gitti. Öfkemden, hırsımdan delirdim. Odama gidip kapımı sertçe kapattım. Hıçkırarak ağlarken isyanımı durduramıyordum. Dizlerimi karnıma çekip sallana sallana ağlıyordum. Ölen kıza, dul kaldığı için zorla evlendiren o kadınlara ve kendime ağlıyordum.

Birinin odaya geldiğini, yanıma varıp bana doğru uzandığını ve başımı kendine çekip yanağımı kururlarken, üzgün bir

tutumla, "Özür dilerim, yetişemedim," dediğini duyumsadım. Tenime değdiği an titredim, irkildim, elinin tenime dokunmasına dayanamayarak geriye çekildim. Elleri boş kalan ve bana dertli dertli bakan Uras'ın sesindeki hüzün de, yanımda olma düşüncesindeki vicdan da hiçbir şey ifade etmiyordu benim için. Sanki annesi bana vurduğu için öfkelenmiş gibi numara yapıyordu. Bilmiyor muydum ben; it iti ısırmazdı. İkisi de kötüydü. Bir kötünün iyi olması diğer kötünün hatasını kapatmıyordu.

Tekrar dokunmak isteyince yerde sürünerek geriledim. Tiksintiyle, "Sakın!" diye bağırdım. "Sakın bana dokunmayın artık!"

"Sevda o yerden kalk lütfen, üşüteceksin," dedi beni çok da düşünür gibi.

"Anladım ki sizin için kötülük yapmaya bahane gerekmiyormuş."

Sürünerek ondan biraz daha uzaklaştım. Üzgün bir tutumla, "Saçmalama," dedi yanıma yaklaşırken yeniden. "Neden üstüne geldiğini biliyorsun."

Birden ayaklandım, ellerim iki yanda yumruk oldu. "Bilmiyorum, annenin benimle ne derdi var, ne alıp veremediği var bilmiyorum. Ailemden neden ayırıyor, sürekli aşağıladığı bir geline neden katlanıyor bilmiyorum." Arkamı döndüm. Uzanıp beni durdurmasına müsaade etmeden dışarı çıktım.

Uras üzgün olduğunu anlatarak peşimden geliyordu. Yüzümü yıkayan gözyaşlarım görüş alanımı zorluyordu. Başımı kaldırdığım an Barlas'la göz göze gelince irkildim. Yüzümdeki yaşları elimin tersiyle silerken, onun çenesindeki bir kasın seğirdiğini buradan bile fark edebiliyordum. Hıçkırırken elinin yumruk olduğunu ve dişlerini sıktığı zaman oluşan o ifadeyi göz ucuyla gördüm. Asık suratıma ve öfkeme rağmen, kalbim duracak gibi oldu. Bakışlarımı başka yöne çeviremedim. Direk içime içime bakıyor, acımı anlıyor gibiydi. Sanki ona kilitlenmiştim. Bakışının gücüne karşı koyamadım. Zalim gözlerinin ne kadar delici olduğunu unutmuştum. Alev saçıyor ve beynimi delip geçiyordu. O bana böyle bakınca yanaklarımın

kızardığını, o tuhaf farkındalığın tüm sinir uçlarıma yayıldığını hissettim.

Kaçtım onun gözlerinden. Uras kendisinden kaçtığımı sandı ama ben aslında abisinin gözlerindeki nezaretten kaçtım. En üzgün halimde bile bana baktığı an kalbimin ritmini bozan bakışlarından, sanki beni düşünüyormuş gibi tepki veren, üzüldüğümde şimşek çakan, sevindiğimde alev alan gözlerinin hissettirdiklerinden kaçtım. Niye ya niye? Uras yaklaşınca tüylerim diken diken olurken, ona verdiğim tepkinin değişmemesi hayal kırıklığıma sebep oluyordu.

Uras bana yaranmak için tuhaf tuhaf şeyler yapıyordu. Değişiyordu, karısına âşık ve gönlünü almak için hiçbir fırsatı kaçırmayan bir adam olup çıkıyordu. Kitap, kıyafet ve sürekli başka bir hediye alıyordu ama yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyordum. Ne hediyelerinin ne de bu tutumunun benim için bir anlamı yoktu. Başka bir kadın olsa onun bu halini kullanırdı ama ben onunla konuşurken bile midem bulanıyordu. O bana bağlandıkça, ben de bunu kullanmaya başladım. İyi niyetini suiistimal ederek, kendimden uzak tutmanın bir yolunu aradım. Artık odaya gelmesin diye kapıyı kilitliyor, öfkesinin zarar vermeyeceği ümidine kapılıp kendimden uzaklaştırıyordum. Geldiğinde kedi gibi kapıyı tırmalamasını dinliyor ve annesine hissettirmemek için sessizce kapının önünden ayrılmasını bekliyordum.

Annesi bana sataşmasın diye sesini yükseltmiyor, gönlümü almak için ne hırçınlık yaparsam yapayım susuyordu ve ben buna rağmen ondan nefret ederken, eve gelip giden abisinin tek bakışından bile etkileniyordum. Üstelik… her geçen gün bu duygularım artıyordu. Ona karşı hislerimin değişmesi bir yana, daha da güçlenmesine şahit oluyordum. Nabzımın çılgınlar gibi atmasına neden olan şey, sadece kendi tepkilerim değildi. Değildi işte, hissettiklerim tek taraflı değildi. Kalbimi en çok zorlayan da bu değil miydi zaten? Ama o tutsağı olduğum kocamın abisiydi! Yanlıştı! Belki de kuruntuydu bu, tek

taraflı bir delirişti. Onun gibi bir katile, kötülükle beslenen bir zalime bu tür saçmalıklar hissetmem beni mahvetmekteydi.

Ne zaman gözlerine baksam, bana verdiği tepki kadar hissettiğim acıydı. Ve ne zaman beni Uras ile yan yana görse, öfkelenmesiydi kalbimin hızlanmasını sağlayan. Kaşlarının çatılmasını saklasa bile ifadesindeki sertliği gizleyemiyordu. Bir şey daha vardı. Gözlerimiz buluştuğu zaman cereyan eden bir şey… Gözlerinde ham ve ilkel bir alev parıldıyordu. Keşke bunun sebebini bilebilseydim ama bana ne zaman baksa kalbimde kelebekler bale yapıyordu. Bu saçmalıktı, insan nefret ettiği birine bu tarz şeyler hissetmezdi. İnsan kayın bildiği birine bu tür duygular beslemezdi. Benimle ne zaman göz göze gelse arkasını dönüp kaçmasına yol açan o duyguyla, yüz yüze geldiği açık ve netti.

Benim gibi, o da benden kaçıyordu, hem de koşarcasına…

burnumu kıvırarak baktım. "Dilerim çok sever hiç sevilmezsin Barlas Ağa, o zaman sevilmemenin ne demek olduğunu anlarsın."

Ben odadan çıkarken Barlas'ın kayınvalidemle olan konuşması o kadar hiddetlendi ki, ayar veren sert sesi dışarıya kadar taşıyordu. Uras ise annesine bu konuda direktifler veriyor, Bahar'a bulaşmamasını emrediyordu. *En azından kızını seviyor* dedi iç sesim, ama ne zamana kadar? Peki Bahar büyüdüğünde ne olacaktı? O zaman da bu kadar iradeli olabilecek miydi?

O günden sonra kayınvalidem bana sürekli diş biledi, Uras ile annesinin arası açılmaya başladı. Sebebini bilmiyordum; belki Uras'ın bana olan sabırlı tutumu, belki de Barlas denen adamın bana olan uzak tutumuydu. Uras bana dokunmadıkça, annesinin istediği gibi ezmedikçe Dildar Hanım iplerinin elinden kaçtığını görerek daha çok kinlendi. Yine Uras'ın annesinin sözünü reddettiği bir günü geride bırakmıştık. Ve kayınvalidemin tüm emirlerine rağmen oğlunu odama almamıştım.

Uykunun en tatlı yerinde bir ses duydum. Önce uyku sersemi hayal ettiğimi sanarak tekrar uyumak için başımı yastığa koydum, ancak aynı ses tekrarlandı. Biri kapıyı tıklatıyordu sanki ya da ben rüya görürken uyanmıştım. Gözlerimi ovuşturarak ayaklanıp abajura uzandım. Uras gelmiş olmalıydı yine, iç geçirerek cama yaklaştım. Tülü açıp ona gitmesini söyleyecektim ama kapının önünde kimsenin olmadığını fark ettim.

"Sevda," dedi dışarıdan gelen ses. Ürperdim. İyice etrafa bakındım. Yine geldi ses. Üzerime paltomu alarak dışarı çıktım.

"Sevda!"

Ses aşağıdan geliyordu. Etraf sessizdi, üstelik bu sesi daha evvel hiç duymamıştım.

"Kim var orada?" diye sordum kısık sesle. Balkondan aşağıya bakarak avluyu inceledim, karanlıktı. Herkes uykusundaydı. Ses gelmedi. Deliriyor olmalıydım.

"Sevda, buradayım..."

Merdivenin dibinde bir baş gördüm. Siyah giyinmiş bir adamın başıydı bu. İşte biri vardı, rüya ya da hayal değildi, avluda gerçekten de biri vardı. Merakla ve korkuyla merdivene yönelediğim an arkamda bir ayak sesi duydum. Daha arkama dönemeden başıma aldığım sert bir cisimle, önce beynimin yere düştüğünü ve içindeki kanın boğazımdan içeri aktığını sandım. Etraf gidip gelmeye, başım dönmeye başladı. Elim uyuştu. Eğer gücüm olsaydı başımdaki acıyan yeri yoklayacaktım ama tam o anda güç bacaklarımdan çekildi. Son gördüğüm şey yerin, sert zemininin yaklaştığıydı.

***

Önce gözlerimi alan keskin bir ışık, sonra şiddetli bir acıyla irkildim. Kemiklerim ağrıyor, ellerim ve ayak bileklerim kıpırtısız dururken bile acıyordu. Uyandığımda başımdaki ağrı hayli şiddetliydi ve hiç tanımadığım bir odanın yatağına uzanmıştım. Başka bir evde gibiydim. Bakışlarım önce tavana kaydı, tahtadan yapılmıştı. Yer yer örümcek ağlarıyla kaplıydı. Ellerim ve ayaklarım bağlanmıştı, üstelik bekâr evi olduğu yataktaki kirin kokusundan ve odanın dağınıklığından anlaşılıyordu. Korktum, titremeye ve buz gibi terlemeye başladım. Midem kalktı kokudan. Yattığım yatakta kıpırdanırken kusmak istedim. Ağlarken bedenim uyuştu. Bana ne olmuştu anlayamadım. Başımı yana çevirdiğimde bir su sürahisi gözüme çarptı. Dudaklarım kurumuştu.

"Yardım edin," dedim kısık sesle. Başım şiddetle ağrıyordu. Boğazımı biri sıkmış gibi canım yanıyordu.

Hiç kimse gelmedi odaya. Bağırdım, ağladım ama kimseler yoktu. Biri beni bayıltmış, buraya bırakmış ve sonra ortadan yok mu olmuştu? Üzerimde hâlâ pijamalarım vardı ve paltom bile üzerimde duruyordu. İyi ama neden buradaydım?

"Yardım edin!"

Kıpırdandıkça bileklerime bağlanan ipler canımı yakmaya ve zorladıkça sürtünmeden oluşan kesikler kanamaya başladı.

10.
BÖLÜM

Ben şiir olamadım,
sen de şair.

Akşam yemeğinde bugün herkes aynı masanın çevresinde oturuyordu. Biz Bahar'ın yemeğini yedirirken, Barlas geldi. Kayınvalidem ona gülümseyerek, "Gelsene oğlum, yemeyecek misin?" diye sordu. Barlas mecbur kalmadıkça bizimle aynı masaya oturmazdı. Onun bu evde kalmasının da amacını anlamış değildim, varlığı yokluğuna eş değerdi.

"Size afiyet olsun, üzerimi değiştirip çıkacağım," dedi buz gibi sesiyle, benim olduğum tarafa bakmamak için direnen gözleri annesinin gözlerine bakmaktaydı.

"Seninle konuşacaklarım vardı," dedi kayınvalidem.

Barlas iç geçirdi, yorgun görünüyordu. Elini beyaz telli saçlarında dolaştırarak, "Önemli mi?" diye sordu.

"Önemli olmasa sonra konuşuruz derdim."

Masaya geldi, kayınvalidem Kibar'a seslenerek "Ağanıza servis açın," diye emretti.

Masaya bakıyordum, yüzümü kaldırdığım an göz göze geliriz korkusuyla, yemeğimden başka bir yere bakmaya korkuyordum. Varlığı beni olduğum yere külçe gibi yığıp canımı ağırlaştırıyorken, elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum. Tuhaf bir sıcaklık yüzüme yürüyor ve midemde uçuşma hissi belirten sebebi çözemiyordum.

"Konu ne?" diye sordu kayınvalideme.

"Bahar?" dedi Dildar Hanım, işte o anda başım yerden kalktı.

"Ne olmuş Bahar'a?" dedi dikkatli bakışlarını yemeğini yemeye çalışan ufak kıza çevirerek. Şimdi fark ediyordum ki Barlas, Bahar'ın bir kez bile saçını okşamamış, onu bir kez dahi kucağına almamıştı. İyi ama neden? Onun amcasıydı ama onu bir kere sevmemişti. Ondan hep azami bir çaba ile uzak durmuştu. Adını bile dillendirmemişti.

"Çiçek aşiretinin hanımı geldi dün konağa," diye başladı sözlerine. Merakla onu dinlerken kötü bir şey geleceğini belirten altıncı hissim, ensemdeki tüyleri diken diken etmeye başlamıştı bile. Sonra devam etti meraklı bakışlarımız altında.

"Biliyorsunuz evvelden gelen bir husumetimiz var, tarlalara gelen su yüzünden sürekli tartışma çıkıyor aramızda."

"Sadede gel anne!" dedi Uras sabırsız bir tutumla.

"Beşik kertmesi yapalım diyorlar."

Elimdeki çatal tabağa düştü, hırsımdan titriyordum. Barlas'ın vereceği tepkiye bakarken Uras benden evvel atlayıp, "Olmaz!" diyerek konuyu kapatmak istedi.

"Hemen kestirip atma, ileride yaşanacak..."

Yerinden öfkeyle kalkan Barlas, "Bu konu bir daha gündeme gelmeyecek, açılmamak üzere kapanmıştır," dediğinde, yanlış anladım! Onun bu konuyu kabul ettiğini sanarak ayaklandım.

"Hükmünüzü ufacık kızın üzerine mi yıkmaya başladınız şimdi de?" dedim hırsla. "Ne aşiret be, ye ye bitiremedi masumları."

"Haddini aşma, sana söz hakkı verildi mi?" diye çıkıştı Dildar Hanım.

"Hayatımda senin kadar bencil başka bir insan görmedim."

"Uras!" diye uyardı oğlunu.

Altımdaki sandalyeyi geriye iterken, "Bir daha sakın Bahar üzerinden hüküm yürütme, eğer onun annesi bensem, buna asla müsaade etmem," dediğim gibi kapıya yöneldim. Bakışlarım kısa bir an Barlas'a kaydı. Bana şaşkınca bakıyordu, ona

Ağlamaya başladım. Kim benden ne isterdi ki? Kime ne yapmıştım? Başımı çevirip camdan dışarı bakmak istedim. Kalın perdeler açıktı ama tül çekiliydi. Sabah olmuş olmalıydı ya da öğlendi bilmiyordum. Sadece odaya güneş vuruyordu.

İhtiyaç duyacağım güç için dua etmeye başladım.

Mecburen pes ettim. Yatağa sımsıkı bağlandığım iplerden kurtulmamın mümkünatı yoktu. Her zaman inançlı biri olmuştum, duanın kudretine inanırdım ve ne zaman dua etsem, daha kuvvetli biri olurdum. Rabbim beni hiç yalnız bırakmamıştı, biliyordum yine bırakmayacaktı. Daha başıma ne gelebilirdi ki? Yine cevabı yoktu bu sorunun. Ve nihayet uzaktan bir ses duydum. Sonra birkaç el silah sesi ve birinin bağırdığını işittim. Korkudan titrerken, ağlamaya başladım. Çırpınmaya ve iplerden kurtulmaya çalıştım. Başıma geleceklerden korkuyordum. Can ne tatlıydı, namus korkusu ne haset bir yüktü. Sonra kapının tekmelendiğini işittim. "Hayır, yaklaşma!" diye bağırarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Korkudan neredeyse altıma yapacaktım. Gözlerim sımsıkı kapalıydı ve seslice ağlarken, Allah'ın beni bu badireden kurtarması için dua ediyordum.

Ve tekmelere dayanmayan kapı parçalanarak duvara vurduğunda, korkuyla çığlık attım. Sonra onun sesini duydum.

"Sevda..." diyordu. "Şişttt, şişttt korkma, buradayım."

Allah'ım onun sesini duyduğuma bu kadar sevineceğimi bilmezdim. Uras yüzümü ellerinin arasına almış, korkmuş bir halde beni teskin etmeye çalışırken, aynı zamanda bir şey olup olmadığını da kontrol ediyor, hüzünlü bir sesle ona bakmamı emrediyordu.

"Sevda bana bak, buradayım."

Başımı, kirli yastıkta iki yana sallayarak haykırırken, ellerimdeki ve ayaklarımdaki ipleri söktü. Ellerim serbest kalınca haykırarak doğruldum ve boğulmamak için can simidine sarılan çocuk gibi boynuna atıldım. Denize düşen yılana sarılırmış deyimi doğruydu. Uras korku içinde, "Sana bir şey yaptılar mı?" diye sorarken, kollarında titriyor, sadece ağlıyordum.

Eli sırtımda geziniyordu şefkatle. Normal bir zamanda olsa asla izin vermezdim ama şu anda onun varlığına muhtaçtım. O beni yaralı mıyım diye kontrol ederken, ben kollarımı boynuna dolamış hıçkırarak ağlıyordum.

Bir zaman sonra sakinleştim ama hâlâ hıçkırıklarıma engel olamıyordum. Biraz geriye çekildiğimde onu gördüm, kapının önünde... Arkası dönük şekilde duruyor ve bize bakmıyordu! Uras'a sarıldığımı fark edince hemen geriye çekildim.

"İyiyim," dedim yutkunarak. "İyiyim, sadece korktum."

Elimden tutup beni ayaklandırmak isteyince gerçeği kavradım. Derhal uzaklaştım ondan, desteği olmadan ayaklandım. Uzanınca, "İyiyim," diyerek tepki verdim, kendimi dokunuşlarından sakındım.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, başım..." Elim başıma gitti. Kanamıştı ve kan kurumuştu. Uras başımın üzerine bakarak, "Ufak bir yara, kapanmış bile..." dediğinde Barlas'ın huysuzlanarak, "Gidelim," dediğini duydum. Hâlâ bize bakmıyordu. O anda dışarından iki el silah sesi duyuldu.

Biri koşarak yanımıza geldi. Dışarı çıktığımızda anladım, eski bir dağ evindeydik, kapıdan orman görünüyordu.

"Ağam, adamların ikisini gördük," dediğinde burnunun kenarı seğiren Uras beni geride bırakarak yerinden fırladı. "O şerefsizi ben geberteceğim," diyerek öne atıldı. Abisine, "Sen Sevda'yı eve götür," diye emretti.

"Sen götür be..."

"Sen karımı eve götür abi," diyerek sözünü yarıda kesti, arkasından seslenen Barlas'ı dinlemeden adamlarıyla birlikte ormana daldı.

Kapının girişinde donup kalan Barlas'ın, o anda telefonu çaldı. Hâlâ arkası dönüktü. Telefonu açtı, karşı tarafı dinledi ve sadece "Tamam," dedi. Sonra bir sessizlik oldu yine. "Sana tamam dedim, kabul ediyorum," diyerek telefonu kapattı. Neyi kabul etmişti ki? Şifreli konuşmuştu. Arkasını döndü, ifadesi

sertleşmişti yine. Çelik gibi bakışlarının altında ıslak yanaklarımı kurularken, yanaklarımdaki kızarıklık daha da arttı. Üzerime çekidüzen verdim. Ellerine kaydı bakışlarım. Telefondan ses geliyordu, biraz daha sıkarsa kırılacaktı. Susuyordu, üstelik memnuniyetsizdi ama bunun farkında olmak, kararlılığımı azaltmıyordu. Neyi merak ettiğini içimden bir ses kulağıma fısıldar gibiydi. O soramıyor, ben karşısında böyle aciz duramıyordum.

"İyiyim, bir şey yapmadılar bana," dedim utanç içinde. Bakışlarımı etrafta gezdirdim.

"Biliyorum," dedi koyu sesiyle. Nereden biliyordu ki?

"Bir açıklama bekliyorum," dedim merakla. "Bana bunu neden yaptılar? Kim kaçırdı beni?"

Sustu, kaçıranı biliyordu öyleyse, bana zarar vermeyeceğini de biliyordu. Öyle hissettim duruşundaki sakinlikten. Onu az da olsa tanıdıysam, namus söz konusu olsaydı bu kadar sakin kalamazdı. Sessizliğinin ve delip geçen bakışlarının altında, kararlılığımı korumamın zor olduğunu kabul ediyorum. Hareket edince bir an başım döndü. Kafama aldığım darbeden olmalıydı. Endişeyle destek olmak için yanıma geldiğinde, onu durdurdum.

"İyiyim," dedim.

İnanmadı. Ama dokunmadı da, geride durdu. Sadece ölüm kuyusuna dönen bakışlarıyla beni izledi. Altın ışıklar saçan koyu kahverengi hareli gözlerindeki soğuk bakışları içimi üşüttü.

"Ortalık durulana kadar burada kalacaksın, sonra seni eve götürür Uras."

Uzaktan bir el silah sesi duydum. Korkuyla, "Uras nerede?" diye bakındım etrafa.

"Merak etme, bizimkiler yanında," dedi, sesindeki huysuzluk ve yüzündeki memnuniyetsizlik bana zorunlu eskortluk yapmak durumunda olmaktan nefret ettiğini saklamıyordu.

"Beni neden ve kim kaçırdı söylene!" Sonra aklıma gelen gerçekle, "Korumaların olduğu bir konaktan, hele hele yatağımdan bu kadar basit kaçırılıyorsam..." Aklıma gelen şeyle, "Aman Allah'ım, konaktaki biri yardım etmiş olmalı..." diye sayıkladım.

Buzdan adamın dudakları gerildi. Aldırmaz nazarlarla ormana doğru yürümeye başladı. Hızla peşine düştüm, elim başına gidince kısa bir an durakladı. Acıyordu. İyi olduğumu görünce tekrar yürümeye başladı.

"Dursana lanet olsun, sizin yüzünüzden kaçırıldım değil mi?" diye hesap sordum. Yanından geçtiğimiz adam ağasına sesimi yükselttiğim için, kınayan gözlerle baktı kısa bir an ve ağasının uyaran ifadesini görünce derhal önüne dönerek ortadan yok oldu.

"Kim kaçırdı beni?" diye sordum yeniden.

"Bitti mi?" Sesi buz gibiydi.

"Daha konuşmadık bile."

"Yorgunum, bütün gece seni aradım."

Öfkelendim ama sakin olmak için zorladım kendimi, sonuçta ona minnettardım. Yakında konuşmaya mecbur olacaktı. Aracın yanına gelmiştik, ama o aracın açılan kapısından binmek yerine beni bekledi. Tehlikeli buz gibi bakışlarımı hiçe sayarak, "Bir açıklama almadan binmeyeceğim," diye belirttim. Sustu, ben susmadım. Sürekli sordum. Konuşmanın gidişatıyla öfkesi artan adamın sinirlendiği genişleyen burun deliklerinden belliydi.

"Bunu öğrenmek hakkım..."

"İyi olduğuna emin misin?"

"İyi olduğumu görmüyor musun?" Dudakları gerildi ve yanımdan ayrılmadan önce başını alaycı bir şekilde salladı. Araca binmek yerine arkasından gittim, hoşnutsuzlukla baktı. Dik kafalılığımdan öyle derin bir rahatsızlık duydu ki, bu kez öfkesine hâkim olduğu belliydi.

"Arabaya geç," diye emretti.

"Cevap almadan şuradan şuraya gitmem. Kim aradı seni? Neye tamam dedin söylemek zorundasın."

Bana dokunamıyordu, neden dokunamıyordu bilmiyordum ama zorlamak için dahi olsa bana temas etmekten kaçınıyordu. "Arabaya bin, sonra konuşuruz," dedi pes ederek.

"Söz mü?"

Başını salladı. Araca bindim ve kapısı yavaşça kapandı. Camı indirirken onun ormana doğru yürüdüğünü gördüm, kandırmıştı beni. Bu kaygısız sessizliğiyle içimi isyana sevk etti. Kaçırılmıştım ve o umursamaz davranıyordu. Neden iyiliği bir borç gibi minnetle yapıyor, yüzüme bakmıyor, yanımda durmuyor, konuşmuyor ve en vahimi bana gereken açıklamayı yapmıyordu? Lütfediyordu sanki.

Şimdi neredeydim, bir zalimin elinden diğerine mi geçmiştim? Ne garip kaderim vardı. Sanki ortadan ikiye ayrılmış bir romanın sonunu yaşamaktaydım. Uras bu kadar tahammül edilmez bir hergele olmasaydı ona alışabilirdim. Kızı için katlanabilirdim belki, hatta sevgisizlikle büyümüş olmasına üzülebilirdim. Ama o konakta yaşadığım zamanda öğrenmiştim ki, kimseden, özellikle de bir eşten bağlılık beklememem gerekiyordu.

Bu toprakların erkeklere hayvani bir güç verdiğine ve bunu iyilik namına değil de güçsüze zerk etme namına kullandıklarına tanık olmuştum. Dayak yiyip susan kadınları, zorla evlendirilen kızların dramını seyretmiştim. Defalarca birinin namusunu temizlemek için izin almaya konağa gelindiğini ve daha ben anlayamadan başka birinin öldüğünü duymuştum.

Bir karar vermiştim. Önemli olan tek gerçek; saçma sapan fikirleri olan bu insanlardan kızımla birlikte olağanca uzağa gidebilmemdi. Bahar'ın geleceğini düşündüğüm an içimdeki acıyı gurur bile örtememişti. Göğsümdeki hafif sıkışmayı hissetmemek için hızla soludum. Aracın içinde bekledim. Öfkeden titreyen Uras geri döndü ve hep birlikte eve dönerken,

endişeden söylendim durdum. O ise yumruk yaptığı elini dizine koyarak sessiz kaldı.

Konağa geldiğimizde Dildar Hanım bizi merdivenin başında karşıladı. Yüzünde kibirli bir ifade vardı ve bana nasıl olduğumu sormadı. Öfkeden gözleri dönen Uras dişlerini sıkarak annesine baktı, nefretinin sebebini anlayamadım. Dildar Hanım tek kaşını zaferle kaldırarak gururla gülümserken, arkamızdan konağa gelen Barlas'ı görünce diklenerek çenesini havalandırdı. Bu üçlü arasında her ne dönüyorduysa anlamayan tek kişi bendim. Onlar ise sessizce anlaşmaktaydılar.

"Konuşalım," dedi sadece büyük oğluna. Uras beni odama çekiştirirken, ikili konuşmak için Barlas'ın çalışma odasına doğru yürüdü. Neydi konuşacakları, yoksa benim kaçırılma meselem miydi?

Uras'a baktım. "Annen iyi mi? Kafasına bir şey falan düşmedi değil mi?" diye sordum.

"Neden sordun?" dedi hâlâ sert olan ifadesiyle. Odamın kapısını açtı ve girmem için bekledi.

"Ben kaçırıldım unuttun mu ve annen bunu bana sormadı. Namus diye söylenmeye başlamadı. Ya beni kaçıranlar bir şey yapsaydı bana? Aklına fitne fesat şeyler gelmemiş olamaz!"

Uras yutkundu ve bir anda omuzlarımdan tutarak beni kendine çekip, sımsıkı sarıldı. Bu hamleye hazırlıksız yakalanmıştım. Kendime gelince derhal ittirdim onu. Soluksuz halde ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım. Şakağıma öpücük koyarak geriye çekildi. Yüzümü ellerinin arasına alarak, "Sana bir şey olmasına asla izin vermem," dedi içten bir sevgiyle. Ellerini yüzümden düşürerek uzaklaştım ondan.

"Ama dün kaçırılmama izin verdiniz, hem de sizin çatınızın altından. Söylesene, bunda bir iş yok mu? Kim cüret eder koca Saraçoğlu'nun gelinini yatağından kaçırmaya? Söylesene kim?"

"Anam," dedi Uras dürüstçe.

Ona baktım, ne kadar uzun zamandır birlikte yaşadığımızı düşündüm, o bile artık beni tanır olmuştu. Güldüm.

"Özgürlüğümü verebilir misin?"

Elindeki süpürge büyük bir gürültüyle yere düştü, yine güldüm. "Demek ki yapacağın bir şey yok," dedim hüzünle. Bakışlarını gördüm, içten kahverengi gözlerindeki kaygıyı fark ettim. Kadının ilk defa benim için gerçekten endişelendiğini hissettim, derin bir nefes verdim, başımı gökyüzüne çevirdim. Ona gerçekleri anlatmak gibi bir aptallık etmek istedim, yorulmuştum. "İyiyim," dedim ağlamaklı bir sesle, sesimin titremesine neden oluyordu yalan sözlerim.

Mırıldanır gibi konuştu. "Kötüler azabın her zaman bu âlemde olmadığını bilmezler, o yüzden bu kadar rahat ve düşüncesizlerdir. Bu âlemde adalet yok hanımım ama inanın, öteki âlemde adaletin ne olduğunu görecekler." Yerleri süpürürken kendi kendiyle konuşur gibi, "Birileri adaleti kendine maske yapmış, kötü şöhretinin arkasına saklanmış ve annesinin şımartmasına kanmış," diye devam etti. "Adalet yok belki ama kader var, kimse başkasının kaderini yaşayamaz."

"Yani ölmem mi gerek adaleti görmek için?"

Sustu, yüzüme bakmadan yerleri süpürmeye devam etti. "Artık sakin olmalısınız ve fevri düşünmemelisiniz, bak kurtuldunuz."

"Kurtuldum mu, yoksa işkence asıl şimdi mi başlıyor?" dedim hissiz bir sesle. Gözlerim telefonla konuşan kayınvalidemdeydi. Kızıyla konuşuyordu.

Hatice Hanım yemeği hazırladı ama ben iştahımın kaçtığını belirterek odama geçtim. Bir plan yapmalı, yanımdaki bu hayaletten farksız olan adamdan da kurtulmalıydım. Sonunda buradan kaçacak cesareti kendimde buldum. Daha evvelki tecrübemden edindiğim gerçekle, bu sefer nelere dikkat etmem gerektiğinin bilincindeydim. Saatlerce dalgınca oturdum. Anılardan uzaklaşmak için pencereden dışarı baktım. Capcanlı gökyüzü adeta hızla bir tarafa akıyordu. Bu sene yaz biraz geciktiğinden

sebep, şefkat boşanan yağmurlar ağaçlara oldukça cömert davranmış, kaim ağaçların bol yaprakla kaplanmasını sağlamıştı. Kimse beni yemeğe çağırmaya gelmedi o akşam, ben de kimsenin yüzünü görmek istemedim. Saat ilerledikçe hava kararardı. Evin derinliklerine doğru ilerleyen ıssızlık içimi sardı. Ağaçlar rüzgârla sallanıyor, gölgeler evin duvarlarında dans ediyordu. Sanki zaman yavaşladı ve etrafa tuhaf bir sessizlik çöktü. Bu sessizlik düşündükçe benliğimi yutuyor gibiydi.

Bir ara Barlas'ın geldiğini işittim. Aracının motor sesini artık tanıyordum, onun geldiğini daha kapı açılmadan biliyordum. Dışarıda korumalarla bir şeyler konuştu, evin bahçesinde gezdi dolandı, gölgesiyle camımın önünü işgal ederek gözlerini gökyüzüne dikip nöbete geçti. Sanki benimle bir şey konuşacak gibi kapımda bekledi ama sonra vazgeçti. Sonunda benim uyuduğuma emin oldu, onun gölgesini tüllerin arkasından izlediğimi fark etmedi. Dinlenmek için odasına çekildi ve bunu takip eden bir saat akabinde evden çıt sesi dahi çıkmadı.

Ev kendini sessizliğe ve uykuya terk ettiğinde, ayaklarım beni istikametime götürdü. Ama ne kapıyı tıklatmaya, ne de konuşmaya cesaret edemedim. Gece siyah pelerine minik yıldızlardan taşlar astı, gökyüzü beni saklamak istercesine avuçlarını üzerime açtı. Dallar bir siper kurdu konuştuğum yollara. Nedense nabız sesim kulaklarımda çınlarken, korku ensemi hâlâ terk etmemişti. Bu üçlü arasında yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Etraf çok sessizdi. Tıpkı fırtına öncesi sessizliği andırıyordu. Hava aydınlanmaya, ayaklarım kopacak şekilde ağrımaya, bedenim üşüdüğü için titremeye başladı. Fakat içeri giremedim, nefes alamamaktan yorulmuştum. Gün doğumunu izlemek istedim. Güneşin ilk demleri yüzümü yalarken, bulutlar lacivertten maviye dönmeye başladı. Sonra ellerini açan gök rahmetini üzerime boşalttı.

Yağmur yağıyordu ve ben yağmuru severdim.

Göğün kucağında hâlâ bahçede duruyor ve yağmurun tenimi dövmesine izin veriyordum. Vücudumun her yerine ulaşsın

Ağzım bir karış açık kaldı. "Na… nasıl?" dedim kaşlarım çatılarak.

"Artık sus Sevda sus, ona da asi olma ki başına bir şey gelmesin. Anlamıyor musun? Bu sadece bir gözdağıydı, eğer asileşmeye devam edersen olacakların sadece yansımasıydı."

Titriyordum. Soluk almaya bile korkuyordum. Buna kızsa bile, bu sefer sağduyulu olarak, "Sen duşunu al, ben dışarıdayım," dedi ve odadan çıkıp gitti.

Kayınvalidem beni kaçırtmıştı, oğluna gözdağı vermek için gelinini gözden çıkarmıştı. Bu kadının ne Allah'ı ne dini ne de vicdanı kalmamıştı. Ne kadar korkacağımı, ne kadar üzüleceğimi düşünmemiş, oğlunun iplerini tekrar ele almak için beni gözden çıkarmıştı.

***

Sanki ben hiç kaçırılmamışım ve her şey normalmiş gibi herkes rutin hayatına hızla geri döndü ve bu konunun bahsi bile açılmadı. Güya Barlas bana bunu açıklayacaktı, buna inanmıştım. Ona neden güvenmiştim ki, neden onca zaman sorgulamadan beklemiştim? Kendi aptallığımı düşünüp iç geçirdim. Neyi bekliyordum ki, sonsuza dek birileri bana göz kulak olamazdı. Kızımı ne kadar seversem seveyim, içimden bir ses onun bizim kızımız olmadığını haykırmaktaydı. Ailemi istiyordum. Eskisi gibi kendime ait bir ev istiyordum ve sadece kendimle dertleneceğim geçmişimi istiyordum.

Ailemin mutluluğunu ve güvenini düşününce, içimde bir pişmanlık hissettim ama sonra bu fikri hemen bir kenara ittim. Şuursuzluğum, ailemle gelecek mutluluğu kaçırmamı sağlayabilirdi. Sanki şu andan sonra bir daha asla eskisi gibi mutlu olamayacaktık. Meğer cehennem azabı dediğim günleri de aratacakmış bu bilinmezlik. Eski huzurlu günlerime erişmeyi ne kadar çok istesem de, asla gerçek olamayacağını bildiğimden, bu hakikati kabullenmem en mantıklısı olacaktı.

Ne zaman bu kadar güçlü olmaya başladığımı bilmiyordum, ama 'Geçecek' dedim kendi kendime ve her zamanki gibi en doğru çözümü bulmaya karar verdim. Bu dünyada benim yaşadıklarıma maruz kalan binlerce insan vardı. Ve kurtulmaya çalışan da binlerce insan vardı. Bir gün bu günleri geride bırakacak, içlerine karışacaktık, daha önce başarmıştık bir kez daha başaracaktık. Kimseye ihtiyacım yoktu, bir bilinmezden diğerine savrulmayacaktım artık. Kendi yolumu kendim çizecektim.

Kazanmak adaletse, kanunları kendim yazacaktım.

Hırsla tırnağımı yiyerek balkonun yanındaki masasının önünde bir sağa bir sola dolaşırken, düşüncelerimde kaybolduğumu idrak etmeme sebep olan hisle kafamı kaldırdım. Keskin gözlü adamın beni izlediğini o anda fark ettim. Tüllerin arkasında olduğunu biliyor, hissediyordum ve o gözlerini dikmiş beni izliyordu. Bakışlarımı camdan çektim. Beni süzen Hatice Hanım kaşını kaldırdı. Belli ki kadın sonunda merakına yenik düşmüştü. Yüzüme bakarken idam fermanına bakar gibi acıklı bakıyordu.

"Bir şey istemedim Hatice Hanım, işine bakabilirsin," dedim aklım düşüncelerimde yol ararken.

Kayınvalidem o anda merdivende belirdi ve bana çenesini kaldırarak kibirli bir bakış hediye etti. Soğuk ifadesi sinirlerimi bozmuştu, aklından yine ne hinlikler geçiriyordu merak ettim. Sinirlerim iyice yıpranmıştı, dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. Hâlâ ölmemiştim ama herkesin, her an ölecekmişim gibi dramatik bakmasından yorulmuştum.

"Sırrınız ne, bir gün çözeceğim. Çok yaklaştım biliyorum."

Avludaki yerleri süpüren Hatice Hanım, "Bana mı dediniz hanımım?" dediğinde sesli homurdandığımı fark edemedim.

"Sesli düşünüyordum," dedim dalgın bir tutumla. Kadın daha çok merak ettiğini saklamayan ifadesiyle işini yapmaya devam etti. Sonra durarak, "Yardım edebileceğim bir durum var mı?" diye sordu yeniden.

istiyordum, gözyaşlarım öyle bir karışsın ki aralıksız yağan bu şiddetli yağmura, gözyaşlarımla yağmur damlaları ayırt edilmesin, bulutları, rüzgârı, yağmuru içimde hissedeyim. Binlerce damlanın her bir vuruşuyla hissizleşeyim ve gözlerim gökyüzüne yükselirken, kör olsun ki evi ve pencereden bana bakan o adamı göremeyeyim.

***

"Adımı ben bile unuttum sayende Sevda'm. Üstelik bu senin suçun, hiç sormadın ki."

"Sorarsam büyüsü bozulur..." diye itiraf ettim sonunda.

"Ne yani, nikâh masasında mı öğreneceksin adımı?"

"Evlenecek miyiz ki?" dedim hâlâ inanamaz gibi şaşkınca.

"Kabul etmiyor musun?" dedi endişeyle kaşları çatılarak. Kolları kasılmıştı.

"Bana düşünme fırsatı vermeyecek misin?"

"Sana reddetmek için bahaneler sıralayacağın hiçbir fırsat vermeyeceğim."

"Beni gerçekten hayatında istiyor musun? Ya sıkılırsan benden?"

"Sıkılacağım kesin..." dedi, bu sefer ben kasıldım kollarında, kaşlarımı kaldırınca Gamzeli yanağımdan öptü güleрek. "Sen deli misin?" dedi beni oyuna getirerek ve fısıldadı. "O zaman nefesini tut."

Tuttum salak gibi o bana sarılınca... "Nefes almadan böyle yaşa Sevda'm."

Ve işte yine bana sarıldığı an uyandım. Yine adını öğrenemedim. Yüzünü göremedim. Tüm gece kâbuslarla uyuyup uyanıp sıçradım. Ter su içinde soluk soluğa cama attım kendimi ve buz gibi havayı içime çekerek kendime gelmeye çalıştım. Artık korkuyordum kendimden, rüyalarımdaki masaldan, camın

buğusuna baş harfini kazıdığım alın yazısından korkuyordum. Ensemdeki o his iyice yaklaşır olmuştu son zamanlarda.

Hangi köşeye saklansam hep gözü üzerimde bir ruh taşıyor gibiydim çevremde. Sabah olmuştu. Sessizliğin içine sakландığımı zannediyordum ama sesler gelmeye başladığında sobelendiğimi anladım. Dışarıdaki karanlık balkonda durmuş, korkuluğa yaslanarak bahçeyi ve etrafta dolaşıp duran insanları izliyordum. Kulağımda çınlayan sesin boğucu yapısına öyle dalmıştım ki, Nisa'nın yükselen sesiyle irkildim.

Bugün gelmişti ve ben onunla konuşmayı hiç sevmiyordum. Konuştuğumda kalbini kırmaktan korkuyordum. O da nedense çok ısrar etmiyordu artık, ben ona öfkeyle baktığım an suçlu gözlerini kaçırıyordu. Geçmişte birlikte muhteşem günler geçirdiğimizden bahsetmişti. Çocukluğumuzdan beri hiç ayrılmadığımızı, uzaklaşacak olsak soluksuz kaldığımızı anlatmıştı ama içimde o günlere dair hiç iz yoktu, asıl şimdi yaklaştıkça beni boğuyordu. Üstelik madem güya dostumdu ve beni bu kadar seviyordu, ailesinin de ne olduğunu biliyor olmalıydı. Neden uzak tutmak için uğraşmamıştı? Bu insanların ne kadar tehlikeli olduğu gün gibi ortadayken, Nisa bunu bile bile neden beni abisinden uzak durmam için uyarmamıştı? Belki de tam aksini yapmıştı, sırf yanında kendine eş olacak bir arkadaş olsun diye, beni bile bile ateşe atmıştı. Gerçek neydi bilmiyordum, bildiğim tek şey onu görmekten hoşlanmadığımdı.

"Önceden canın sıkılınca kitap okurdun hep, şimdi ne zaman baksam bir köşeye çekiliyor ve dalıp gidiyorsun."

"Benim keyifli zaman geçirecek halim mi var?" dedim huysuzca ve tiksintiyle.

Yüzü asıldı ama belli etmedi. "Konakta kötü mü davranıyorlar sana?"

Hah, lafa bak! Durdum, dik dik baktım yüzüne, benden cevap bekliyordu biliyordum ama sustum. Sessizlik en büyük cevaptı aklı olana. Ve konuşursam biliyordum ki kalbini yapıştırılması imkânsız bir güçle kıracaktım.

"Aslında hepimiz bir diğerine alışıyoruz yavaş yavaş." Yanıma sokuldu ve koltuğa oturdu. "Aileni mi özlüyorsun?"

"Sen özlemiyor musun? Ama sen özlediğin zaman çıkıp geliyor görüyorsun. Ben de abin bir daha ne zaman insafa gelecek de, beni anneme götürecek diye böyle elim kulağımda bekliyorum," dedim ters ters…

Lafı değiştirmek istercesine, "Sana kitap aldım gelirken," dedi. Yeşil gözlerine ulaşmayan bir hüzünle gülümsedi. Ama acımadım. Kitap okumayı gerçekten çok severdim, mutlu olmamı sağlardı. Ama bu anılar bana şimdi başka bir dünyaya, başka bir zamana aitmiş gibi geliyordu. Kitap okumaktan bile uzaklaşmıştım son zamanlarda.

"Burada ne arıyorsunuz?" dedi Uras, abisiyle birlikte yanımıza doğru geliyorlardı. Barlas eve erken gelmişti bugün, asıl şaşırtan ise ikisinin de aynı anda eve gelmesi olmuştu.

Tepemize gölgelerini düşüren ikiliye, "Hiç laflıyorduk," dedi Nisa üzgün bir ses tonuyla.

Ben Barlas denen adama bakmadım, o da bana bakmıyordu zaten. Onun gün geçmeden gelen haberlerinde hep yeni zalimlikleri saklıydı, benim ise bu zalimliklere eli mahkûm olan susuşlarımın vicdan azabı ifademe sinmişti.

Bu kadar güzel gözlere sahip olan bir insan, nasıl bu kadar kötü olabilirdi? O melek yüzünün altında nasıl saklayabilirdi bu kadar kötülüğü? Yüzüne bakan adam sanırdı ama içi saf öfkeden, nefretten, canilikten imal edilmişti. İnsanların aklıyla, kalbiyle, vicdanıyla oynamayı iyi başarıyordu. Midemi kaldırıyordu verdiği kararlar. İnsanlara hükmederkenki otoriter halleri çileden çıkarıyordu beni. Uras kardeşiyle şakalaşırken, Barlas bakışlarının bana çarpmamasına dikkat ederek yüzünü avluya çevirdi. Bahçede daha az aydınlatılmış ve kimsenin olmadığı bir yer bulmaya çalışır gibi bir hali vardı. Sanki yine onlardan, hatta benden kaçacak delik arıyordu.

"Avşin ağanın oğluna şirkette iş vermişsin," dedi Nisa merakla Barlas abisine bakarak. "O adamın kibirli, bencil hatta baba parasıyla sükse satan bir hayta olduğunu duyuştum."

"Öyle zaten," dedi Uras, abisiyle onun arasında geçenleri düşünmüş halde gülerken. "Abimin onun burnunu nasıl sürttürdüğünü görsen çok eğlenirsin."

"Bir senin burnunu sürttüremedi," dedi abisinin kolunu omzundan düşüren Nisa.

"Benim neyim varmış?" dedi kaşlarını sitemle çatan Uras.

"Hâlâ olgunlaşamadın."

"Ben artık eski ben değilim," dedi bakışlarını bana çevirerek. Yüzü parlamıştı bir anda ve bunda ciddiydi. Göz kırptı. "Değil mi karıcığım?"

Tüm tüylerim diken diken oldu. Barlas yanımızda olduğunda ve kocam bana böyle samimi hareket yaptığında, içimde garip bir telaş kol geziyordu. Suçlu bakışlarımı kaçırarak sorusunu cevapsız bıraktım.

"Annem sana kız bakıyormuş," dedi Nisa, bu kez de Barlas abisinin ağzından laf almaya çalışarak.

Şimdi yüzüne bakmak, dikkatle incelemek istiyordum ama bakışlarım kazara çakışır da merakımı anlar diye korkuyordum.

"Bu yemek sence ne için tertip edildi? Artık bakmayı bitirdi, bence birkaç ağanın kızını gözüne kestirdi," dedi Nisa samimi bir tutumla. Sanki abisi yerine tüm mutlulukları o toplamış gibiydi. "Bu sene bitmeden abimi evlenmiş görürüz. Annem hayli gayretli…" Ne evlilik meraklısı bir kızmış bu böyle diye düşündüm içimden, vaktiyle nasıl en yakın arkadaşım olmuş anlayamadım. Bu sohbetten sıkılan sadece ben değildim, sessiz kalan Barlas da her an kaçacak gibi eğreti haldeydi. Üstelik bu konunun açılmasından rahatsız olmuştu.

"Arjen'e takmış gibi kafayı." dedi Uras.

"Çiçek aşiretinin küçük kızı değil miydi o?" dedi Nisa keyifli bir tonda.

"O kız çok salak, önüne her gelene mavi boncuk dağıtıyor. O hayatta olmaz," dedi Uras abisinden önce karar vererek. Sanki kendine alacaktı kızı!

"Sen de o mavi boncuklardan almış gibi konuşuyorsun," dedi Nisa utançla gülümseyerek.

"Benim başım bağlı kızım, başkası alsın bana ne elin boncuğundan," dedi yanıma sokulup bana uzanırken. Fırsat kolluyordu sanki dokunmak için. Nerede itiraz edemeyeceğimi biliyordu, özellikle toplum içinde dokunuyordu bana çünkü burnundan getirmeyeceğimi biliyordu.

Bu sefer müsaade etmedim, kolunu kaldırdığı an kenara kayıp, "Bahar'ın uyku saati, size keyifli sohbetler," dedim merdivene atılarak. Uras ve Nisa didişirken ensemde bir ürperti hissetim. İçimdeki ses yapma dese bile arkamı döndüm. Barlas denen adamla göz göze geldim. Keskin yüz hatları yine ne hissettiğini ele vermiyor, içimi okuyan bakışları gözlerimi delip beynimi oyuyordu. Kalbim sıkışıyordu yine, ellerim titriyor, bakışlarımı kaçırmak istiyor ama başaramıyordum. Beni her zamanki gibi hipnoz ediyordu.

Nihayet gözlerimi çektim ondan, beynimden aşağıya bir karıncalanma ilerliyordu. Yanaklarımın kızarmasını görmeden derhal aşağı inmek için adımlarımı hızlandırdım. Bahar bahanemdi ama şimdi sadece ona ihtiyacım vardı. Elimi hızla atan kalbimin üstüne koyarak, kızımın odasının yolunu tuttum. El ayak çekilip etraf sessizleşince de odama geçtim. Kocam odaya benden önce girdiği için bu gece yatağında uyumuştu bile, her zamanki gibi ben de yatağımı yere açtım ve onu rahatsız etmeden yerime yattım.

Ertesi gün sabah bir gümbürtüyle uyandım. Gün geçmiyordu ki bu evden aksiyon eksik olsun. Destan aşiretinin beyi, yanında üç adamıyla çıkagelmişti. Uras'ı annesine şikâyet ederken ortalığı ayağa kaldırıyor, ev ahalisi korkudan bir köşeye sinmiş olaya seyirci kalıyordu. Silahlar ha çekildi ha çekilecek durumdaydı. Henüz üzerindeki pijamalarıyla odasından çıkarak

nizamını bozan ağaya kükredi Barlas, kardeşinin yaptığı sorumsuzluğu üstlenmeyeceğini, eğer bir derdi varsa onunla kendisinin görüşmesi gerektiğini belirtti. Artık arkasını toplamaktan sıkılmıştı besbelli. Aşiret üyeleri geldiği gibi hızla konaktan gidince, odasına girip hızla üzerini giydi.

Nisa, abisinden medet umacağını sanırken, Barlas kayınvalidemin yükselerek seslenmesine aldırmadan merdivenleri indi.

"Kardeşinin yanında olacaksın, sahip çıkacaksın ona!" diye bağırdı arkasından.

"Yetti artık, sorumsuzluklarının sonuçlarını görmeli," diye bağırdı Barlas da, ilk defa sesini yükseltmişti. Korumasının açtığı kapıdan çıkıp hırsla aracına bindi. Ardından telaşla haraketlenen kayınvalidem, üzerinde gecelikleriyle hemen arkasından bağırarak koştu.

"Kâhya arabayı hazırla," diye emirler verirken, odasının yolunu tuttu. Beş dakikada hazırlandı ve yaklaşık on dakika sonra telaşla konaktan ayrıldı. İşte konak yine güne aksiyonla uyanmıştı. Esneyerek merdivenleri çıkan Hatice ablaya, "Günaydın abla, Bahar uyandı mı?" diye sordum.

"Kahvaltısını ettirdik Gelin Ağa'm, sizinkini hazırlayayım mı?" diye sordu.

"Olur," dedim gülümseyerek.

"Bir arzun var mıydı?" diye sordu orta yaşlı kadın. Sanırım konakta sakin kalan bir o bir bendim.

"Bir tane sahanda yumurta olursa sevinirim," dediğimde merdivenlerde beliren ses, "İki tane olsun Hatice abla, kurt gibi açım," diyerek gülümsedi ve sanki onu bekliyormuşum gibi yanıma gelerek yanağımdan öptü. İğrendim ve elimle yanağımı sildim. Bunu görmemiş gibi yaptı.

"Nasılsın Sevda?"

Nisa'ya aldırmadım, hâlâ öfkeliydim ve hâlâ kırgındım. Arkamı dönerken, "Kahvaltımı odamda yiyeceğim abla, getirir misin?" diye sordum.

Nisa üzgün bir sesle, "Birlikte yapsaydık, gitmeden biraz zaman geçiririz diye düşünmüştüm," dedi.

"İştahımı kapatacak etkenlerden uzak duruyorum," dedim odama girip kapımı sertçe kapatırken.

"Bitmedi mi cezam, ne zaman bağışlayacaksın beni?" diye arkamdan bağıran Nisa'yı duymadı kulaklarım, çünkü içimden bir ses bunun hiç olmayacağını avaz avaz bağırıyordu. Onu geride bırakarak odamın sınırlarına kaçmıştım.

Kahvaltımı tek başıma yaptım. Baharın odasına gittiğimde onun Nisa ile oynadığını görünce, mutfağa inip kızlara yardım etmeyi düşündüm. Burada en azından onlara yardım ederek zaman geçirebiliyordum. Üstelik hoş sohbettiler, az da olsa derdimi kederimi unutup onları izliyordum. Kibar huysuz bir kızdı, yeni kız Yasemin'e sürekli sataşıp duruyordu ve ne zaman ben onları yakalasam, hemen başlarını eğip ortadan yok oluyorlardı.

Barlas her ne kadar *bana ne* dese de, kesin yine zalim kardeşini kurtarmak için çözüm diye paralıyordu kendini. Kardeşini bulmuş muydu acaba? Kim bilir ne haltlar karıştırmıştı Uras, abisinin dikkatini çekmek için tüm belaları üzerine çekiyordu sanki. O kadar tahammül edilmez bir hergele olmasaydı, annesinin gölgesinde kalmış ve kuklası olmuş bu adama üzülebilirdim. Ama kimseden, özellikle de böyle bir anneye sahip olan bir eşten şefkat beklenmemesi gerektiğini, herkesten iyi biliyor olmalıydım.

Üstelik Barlas Bey'e ne oluyorsa, iki de bir bana kaşlarını çatıp sert sert bakıyordu. Ahdetmiştim, bir dahaki sefere soğuk suratına bakmayacaktım. Fakat baktım, akşam eve geldiğinde, daha ilk karşılaştığımız an yüzüne baktım. İçeri giderken bakışlarındaki ifadeyi gurur bile örtememişti. Ne düşündüğünü ya da nasıl bir karaktere sahip olduğunu bilmediğim halde, bu bakıştan etkilenen yeteri kadar insan tanımıştım. Bunlara kendimi de eklemiştim. Göğsümdeki hafif sıkışmayı hissetmemek için derin bir nefes aldım, ama hissettiğim şey acı olamayacak kadar şiddetliydi. İstemsiz halde suratım buruştu.

Uras abisinin bakışlarının kısa bir an beni bulduğunu hissetti. Öfkeli gözleri bana dikilerek kısıldı, yine de bir şey demedi. Demesi gerekmiyordu. Onun bana olan bakışlarından hoşnut olmadığı gün gibi ortadaydı ama ya benim bakışlarım… Onlar da Barlas'ınki gibi soğuk muydu? İlk defa o gün anlamıştım ki, Uras da en az benim kadar abisinin bana olan bakışlarının farkındaydı ve bu yüzden hırçınlaşıp, bu yüzden sahiplik taslamaktaydı. Özellikle de onun yanındayken…

Kayınvalidem bu akşam çaya, Çiçek aşiretinin kızlarını da çağırmıştı. İkisi de birbirinden güzel, neşeli iki kızdı. Terbiyelerini ve meziyetlerini anlata anlata bitiremiyordu. Nisa ile şakalaşan kızlar çaktırmadan sessizce sohbet eden ikiliyi süzmekten geri durmuyorlardı. Merakla kızlara baktım, iki zalime bakarken benim gibi çirkinliklerini mi yoksa çekici yanlarını mı gördüklerini merak ettim.

Biri kumam olmaya, diğeri eltim olmaya dünden razı gibiydi.

Kocam o güne dek tanıdığım en yapılı adamlardan biriydi; en olmadık ve zorlu durumlarda bile hayatta kalabilirdi, sağlıklıydı ama abisi de zekâsıyla ondan aşağı kalır tutumda değildi. Rahat olmadığı tek yerse, belli ki Dildar Hanım'ın emri altında kalmaktı. Başkasının gölgesi altında kalmayı reddediyordu özgür ruhu.

Ama itiraf etmeliydim ki, Barlas denen adam eve geldiğinden beri o anlamsız çatışmamız durmuş, sürekli hatamı kollayan tavırları dinmişti. İlgileri benden başka yöne çekilmişti. Üstelik konağa hücum eden kişiler de oldukça ilginçti. Farklı mezheplerden olan aşiret üyeleri, disiplinli bir tutumla konağa geliyor, seçkin güç birliği arayışındaki müttefikleriyle ne kadar güçlü olduklarını Barlas'ın gözüne sokuyorlardı.

Ya kızları için, ya da sağ yanları için onu yanlarına çekmeye çalışıyorlardı. Ancak Uras'ın vurdumduymazlığı ya da patavatsızlığı olası bir dostluğu bile tehlikeye atacak nitelikte oluyor, zaman zaman abisini kızdırıyordu. Dışarıdan bakıldığında iyi anlaşan iki kardeştiler, hatta bazen cidden sevgiyle

sohbet ediyorlardı ama annesinin sinsi taktikleri işe karıştığı an, ikisi de buz kesiyor, kendi köşelerine çekilen ezeli düşman oluyorlardı. Rüştüleri ispat bekleyen iki sinsiye dönüşüyorlardı.

Onlar, kesinlikle müttefik oldukları meselede bile birlikte savaşacak en iyi adamlar değillerdi. Zaten açıkça ne Dildar Hanım'a güvenmeyi, ne de onların kendisine güvenmelerini istiyorlardı. Bazen Barlas denen adama yalvarmak, ailem için bir şey yapmasını istemek geçiyordu içimden ama uzun zaman evvel insanların ihaneti bana güven konusunda acı bir ders vermişti, o yüzden cesaret edemiyordum.

Bazen konu ben olunca Uras ve Barlas birbirlerine öldürecek gibi öfkeyle bakıyor, bazen sebepsiz yere çatışıyor, bazen de durduk yere kavga çıkarıyorlardı. Sanki çocukluklarıyla birlikte giden tek şey masumiyetleri değil gibiydi. Toplum içinde öyle görülsün diye kardeştiler ama normalde pek sohbet ehli değillerdi. Akşam yemeği sessiz geçer ama her akşam mutlaka o sofranın etrafında olurdu herkes. Barlas'ın istisnaları dışında... Çay sohbetleri birkaç iş sohbetiyle noktalanır, sonrasında herkes odasına çekilir, ya da sessiz bir köşe bulur oraya saklanırdı.

Birbirlerine düşkün bir aile değillerdi ama inatla koparmadıkları bağları vardı.

Bunun nedeni saygı ya da bağlılık değildi, sebebi neydi anlamıyordum. Mesela bu sabah evde kızılca kıyamet kopmuş, iki kardeş neredeyse birbirini gırtlaklayacak kadar öfkeyle dolmuştu ama akşam sular durulmuş, herkes eve dingin bir tutumla gelmişti. Şaka gibiydiler. Ne Uras, abisine ne de Barlas kardeşine bir söz vermiş, gibiydi ama adeta kopmamaya yeminliydiler. Çiçek aşireti kızlarını iyice ikilinin gözüne soktu. Kayınvalidem onlar gittikten sonra yoluma çıkıp, "Hangisi?" diye sordu.

"Anlamadım," dedim merakıma yenilerek.

"Hangisini seçtin?"

"Şifreli konuşmayın, ne hangisi?" diye sordum.

"Kuman diyorum, hangisi olsun istersin?"

Yüzüme gülerek arkasını dönüp giderken, önce kadınlık haysiyetim ağır bastı hırslandım ama sonra onun oyununa gelmeyerek gülümsedim, inadıma ve pervasız cesaretime sarıldım. "Dilersen ikisini de alabilirsin," dedim keyifle.

Arkasını döndü, kısa bir an beni süzdü. Sonra şeytanlarıyla iş birliği yaparak, "Zaten öyle yapacağım, birini büyük oğluma, diğerini küçüğüne alacağım," deyip odasının merdivenlerine doğru yöneldi.

İşte istediğini almıştı, kalbime bir bıçak saplayarak odasına çıkmıştı. Demek ciddiydi. Barlas'a o kızlardan birini almaya niyetliydi. İyi de bu mesele neden benim kalbimi acıtıyordu ki?

Ertesi güne kadar leyla gibi ortalıkta dolandım durdum. Bu meseleye o kadar çok kafayı takmıştım ki, huzursuzluğum yüzüme yansımıştı. Akşam yemeği vakti geldiğinde, kızımın odasından ayrıldım. Yemek odasına girdiğimde anne kızı baş başa vermiş sohbet ederken görünce, "Af edersiniz, rahatsız ettim," dedim çekinik bir halde.

Yemek saati geldiği için masanın hazır olduğunu biliyordum. Arkamı dönüyordum ki, "Sen de bize katılabilirsin," dedi kayınvalidem candan bir tutumla. Sözcükleri davetkâr olmasına rağmen, sesinde en ufak bir sıcaklık yoktu.

Her zamanki yerime oturdum. Uras içeri girdiğinde Nisa heyecanla bir şey söyledi ve yanındaki boş sandalyeye oturmasını sağladı. Söylediği şeyle onun dikkatini dağıtırken, salona biri daha girdi. Bakışlarımı çevirdiğimde Barlas'ın her zamanki yerine kayınvalidem oturduğu için, o da mecburen karşıma geçti. Ve hiç çekinmeden gözlerini de bana dikti. Yüzüne, utandığım için bakmadım, özenle gözlerimi kaçırdım. Ancak inatla yüzüme bakmaya devam ediyordu, sanki sırlarımı anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

Sofrada nizamına göre servis edilmiş leziz yemekler olmasına rağmen, onun bakışları altında ezildiğimden, çok az yedim. Sadece çorbadan biraz aldım, biraz da reyhan şerbetinden içtim. Nisa abisinin kulağına çabucak bir şeyler fısıldadı,

Uras'ın gözlerinin kısa bir süreliğine bana döndüğünü ve verdiği değeri ölçer gibi beni süzdüğünü gördüm.

Hakkımda konuştukları belliydi ama ne merak ettim ne de soru sordum. Onları kendi hallerine bıraktım. Başımı ne zaman yukarı kaldırsam kayınvalidemin de gözleri üzerimdeydi. Başımı ne zaman karşıya çevirsem, Barlas'ın gözlerinin hâlâ yüzümde olduğunun farkındaydım. O yüzden karşıma bakmaya da, yana bakmaya da korkuyordum. Yemek yine işkence gibi geçti.

Yemek bittiğinde Nisa bu akşam bir yere gitmeyi önerdi. "Olmaz," dedi Uras derhal sertleşerek, sanki dışarı çıktığım ilk an kaçıp annemin yanına gideceğimi biliyor gibiydi. Kızlar sofrayı kaldırırken ayaklandık. Koltuklara geçip ikram edilen çaya uzandık. Barlas bu kez, her zamanki gibi yemekten sonra odasına gitmemişti, o da kalmıştı. Kayınvalidem gözlerini üzerine dikmiş, sözünden çıkıp çıkmadığını tartmaktaydı. Bir şeyler dönüyordu ortada, Barlas da sanki usul usul Dildar Hanım'a boyun eğiyor gibiydi. İsteksiz ama sessiz bir kabullenişti. Sonunda onun da mı iplerini ele almıştı? Bu kadın şeytanın başvuru ofisiydi.

Uras yanıma geldi. Gerildim. Aldırmadı. Keyifli bir ifadeyle ve alçak sesle, "Yarın sana bir sürprizim var," diye konuştu.

"İyi," dedim hissiz bir tutumla. Çayıma şeker attım. Yanımdaki koltuğa oturdu.

"Ne olduğunu merak etmiyor musun?" diye sordu çayını karıştırırken.

"Etmiyorum." Gözlerimi parmaklarıma diktim, biz konuşurken Barlas'ın ve kayınvalidemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. O yüzden gereksiz samimiyetten kaçındım.

"Hiç mi?" diye sordu Uras hayal kırıklığıyla.

"Hiç," dedim dişlerimi sıkarak. Ondan gelecek hiçbir şeyi istemiyordum.

Kayınvalidem çayından yudumlarken, "Yarın karını al, biraz gezin," dedi oğluna. "Kız evde bunaldı iyice."

Sanırım *Nisa* demek yerine *karın* demişti. Kayınvalidem odamdan çıktığım zaman bile suratını sallandırırdı şimdi kalkmış *karını gezdir* diyordu. Şaşılacak şeydi.

Barlas çayını yudumluyordu. Göz ucuyla bana bakan gözlerine baktım, kızardığımı hissettim ve sessizliğe karşı bir şeyler kekeledim. "İstemiyorum."

"Ne demek istemiyorum?" dedi kayınvalidem azarlayan bir tutumla. "Biraz çekidüzen vermelisin kendine, git üstüne başına bir şeyler al. Yakında gelen giden artacak eve..." Neden artacaktı bilmiyordum ama onların kuruşuna gerekmedikçe tamah etmek istemiyordum.

"İstemiyorum," dedim yeniden, sakin ve nettim.

Kocam bana sokularak, "Kafanı kaldır," diye emretti. Bakışlarımı ona çevirdim ama tedirgindim. "Ürkek görünüyorsun."

"Çünkü üzerime geliyorsun," diye fısıldadım.

"Daha üzerine gelmek ne bilmiyorsun, zorlarsan o da olur!"

Bu lafa başımı kaldırdım. Ben korkudan beyazlarken, kocam kaygısız bir tavırla gülümsedi. Ama bu gülüş gözlerine uğramadı. Elimden geldiğince sakin kaldım. Tatlı tatlı tehdit ediyordu beni. Barlas ve Kayınvalideme baktığımda, ikisinin de hâlâ beni seyrediyor olduklarını gördüm. Her şey benim üzerime odaklanmıştı. Nabzım daha kuvvetli atıyordu. Nefesimi tuttum.

"Ben..." diye başladım, herkes bana bakmaya başlayınca, bitirdiğim çay bardağını sehpaya bıraktım. "İyi akşamlar..." diye söylendim halının üzerindeki boşluğa bakarak ve ayaklandım.

"Ben de seninle geleyim," dedi Uras arkamdan kalkarak. O da elindeki çayı sehpaya koydu. Aklıma gelen şeyle soluğumu tuttum. Şimdi neden erkenden peşimden geliyordu ki, huzursuz oldum. Odaya gidene kadar içim içimi yedi, ürkek şekilde odaya girdim.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Yok, sadece yalnız kalalım istedim," dediğinde gözleri parlıyordu.

Korktum. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Niyeti bozduğunu anlayınca kapıya atıldım. "Ben... Ben..." Endişeyle kapının kolunu tuttum. Kaçacağımı anlayan kocam beni belimden yakalayarak kendine çektiği an titremeye başladım. O da bunu anlayınca sakinleştirmek için, "Sakin ol, sana bir şey yapmayacağım," dedi. Ellerinin arasında çırpınıyor, ağlamaklı halde yalvarıyordum.

"Lütfen bırak!"

Solukları kulağıma ve saçlarıma vururken, "Sevda sakin ol, sadece sohbet ederiz diye düşünmüştüm. Sana zarar vermeyeceğim," dedi ama sırtım göğsüne yaslanmıştı. Kolu hâlâ belimdeydi, göğüslerimin ağırlığı koluna yaslandığı için rahatsızlık duyuyordum.

"İnanamıyorum sana."

"Yemin ederim, sadece seninle sohbet etmek istiyorum." Beni yatağın yanına çekip kibarca üzerine bıraktı. Soluksuz kaldım. Şimdi bana zorla sahip olsa nasıl engeller, ne yapardım? Ama o bu korkuyla sarsıldığımı anlayıp ellerini benden çektiği an, teslim olurcasına yukarı kaldırdı. Söylediğini yapmış, rahat bırakmıştı beni.

"Şimdi sakinleş. Hatice abladan çay isteyeyim, birlikte çay içerken biraz sohbet edelim," dedi.

"Çay içtik zaten," dedim ürkerek.

"İçmedik, sen kaçtın. Hadi sakinleş, çay içelim, sohbet etmeyi özledim."

Biz onunla hiç sohbet etmemiştik ki, şimdi nereden çıkmıştı bu isteği?

Çaylar geldi. Başta tedirgin davransam da sonrasında rahatladım çünkü gerçekten sohbet ettik. Uras istediğinde insanın algısını değiştirip, illa bir sohbet yolu buluyor, dikkatini

çekeceği konuyu yakalayınca, ipin ucunu inatla bırakmıyordu. O ayaklanınca ben de ayaklandım. Sohbetten güç alarak yolunu kestim. Bu ani tepkimle şaşkınlaştı.

"Yine ne oldu?" diye sordu gülümseyerek.

"Annemlere gitmeme neden izin vermiyorsun?" diye sordum artık daha fazla dayanamayarak.

"Çok mu özledin?"

"Bu da soru mu? Yakında demiştin ama o yakın nedense çok uzaklarda kaldı."

"Bazen sana şaşıyorum Sevda, çok güçlüsün. Benden daha güçlüsün hem de, gıpta ediyorum."

"Uras lütfen, güçlü falan değilim, bak gördüğün gibiyim."

"Keşke hiçbir şey bu kadar zor olmasaydı. Seni ilk ben görseydim," dedi birden sıkıntılı bir tutumla.

Kaşlarım kalktı. "Beni ilk kim gördü ki?" dedim merakla.

Biraz duraladıktan sonra, "Annem tabi ki," diye gülümsedi. Konuyu değiştirmek için "Yarın çocuklara söylerim, seni annene bırakırlar," dedi düz bir tonda. Ciddi miydi? Hem de yanımda o olmadan, ensemde boza pişirmeden kabul etmişti. Öyle heyecanlandım ki ayaklarım mutluluktan yerden kesildi.

"Gerçekten mi?" diye sesim yükseldi inanamaz bir coşkuyla ve sevinçle yüzüne bakarken.

"Ortam ısınsın diye yalan söyleyecek halim yok ya," diye kaşlarını çattı. Heyecandan elim ayağım titremeye başladı. Bugün sabah olmazdı ki artık benim için.

"Oynamıyorsun benimle değil mi?" Ona inanmak istedim.

Ayaklandı ve üzerini değiştirmek için pijamalarının bulunduğu çekmeye gitti. "Sanırım kaçamayacağını biliyorsun, kaçanlara neler olduğunu da gördün." Üzerindeki gömleği çıkarıp pijamasını giyerken yine arsızlık etti. Yanımda soyundu, ben de o giyinene kadar arkamı döndüm. Bu hareketini sevmiyordum. Yanımda soyunup giyinmesi tedirginliğimi arttırıyordu. Üzerini giydiğinde ona döndüm tekrar.

"Söz sorun çıkarmayacağım, sen de sözünü unutma olur mu?" diye direttim.

"Bundan eminim. Hem kaldı ki kaçtın, arar bulurum seni," diye gözdağı verdi.

Uras yatağa uzandı, ben de heyecanla banyoya gittim. Her zamanki gibi pijamalarımı giydim ama ne kalbim ne de ayaklarım yerinde duramıyordu. Odaya girdiğimde, onun başını ellerinin arasına aldığını gördüm. Yatağımda oturur vaziyette dalgınca duruyordu. Yer yatağımı açarken, "Artık burada yatsan olmaz mı?" diye sordu beklenti içinde. Elimdeki yorgan parmaklarımın arasından kayacakken tuttum. Panikleyerek, "Burası rahat," dedim yatağa girip üzerimi örterken. Utancımdan yerin dibine girecektim.

"Burası daha rahat," dedi inatla yataktaki boş yeri göstererek.

"İyi geceler."

"Sevda, artık sana zarar vermiyorum, üzmüyorum. Korkmasan olmaz mı benden?"

Birden öfkeyle ona baktım. "Senin bazen ciddi ciddi doktora ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Abim de böyle söylüyor," dedi çocukça bir gülüşle, ama gözlerinde kırgın bir parlaklık görmüştüm. Kalbim boğazıma düğümlendi, yine de yarın anneme göndermez korkusuyla alaya aldım. "Seni doktora götürdüğümüzde geri salmazlar, insan sağlığına zarar verirsin."

"Belki doktora birlikte gideriz bir gün," dedi sırt üstü yatıp tavana bakarken. "Sen bahanem olursun, ben iyi olurum. Çünkü sen gerçekten insana iyi geliyorsun."

"Bencilliğin tedavisi sadece merhamettir, denersen deva bulursun. Bazen cidden çözemiyorum seni, insan gibisin."

Bu hakaretime öfkelenmek yerine gülerek, "Normalde hayvan mıyım ben?" diye sordu.

"Bu onlara hakaret olur diye söylemeye çekindim." Dudaklarımı ısırdım pişmanlıkla, bu dilim başıma daha ne kadar

dert açabilirdi ki, öğrenememiştim. Şaşırttı beni. Kızacağına daha geniş güldü. "Cidden hastanelik vakasın," dedim yan dönüp gözlerimi kapatırken. Onun da yatakta yan döndüğünü ve gözlerini sırtıma dikip baktığını biliyordum. "Sanırım artık tek arkadaşım sensin."

"Biz arkadaş değiliz." Somurttum.

"Her şeyimsin. Karımsın benim."

"Köleyim sana, sadece o kadar. Elinden hiçbir şey gelmeyen, eli kolu bağlı bir köle..."

"Bir gün sana içimi döksem, af dilesem..." Ona döndüm şaşkınca. Yüzündeki ümit gerçek olabilirdi ama içimde bıraktığı hüzün hiçbir zaman silinmeyecekti.

"Söylediğin ilk itirafla polise giderim."

Gülümseyerek, "Yaparsın sen bilirim, daha önce yapmadığın şey mi?" dedi ve komodine uzanıp abajuru kapatırken gözlerimiz kesişti. Yine bana göz kırptı, dudağımı ısırarak yorganı başıma kadar çektiğimde, gür bir kahkaha odayı inletti. Biliyordu, o kızı kurtarmak için polisle görüştüğümü biliyordu ve bana hiçbir şey yapmamıştı. Lanet olsun, bu adam cidden hastaydı. Ne sağı, ne de solu belli değildi.

Sabah benden erken çıkmıştı odadan ama onu yakaladım. Kahvaltı bile etmeden yoluna çıkıp, "Hadi söyle korumalarına, beni anneme götürsünler," dedim heyecanla.

"Önce kahvaltını yap."

"Orada yaparım lütfen, daha fazla vakit geçmesin."

"Önce birlikte kahvaltı yapacağız Sevda," dedi koluma uzanıp beni kendine çekerken.

Yine dokunuşuyla irkildim, kolumu elinden koparmak için birkaç defa çekiştirdim. Bırakmadı, kahvaltı odasına girip masaya doğru sürükledi. Beni sandalyeye ittirirken, kahvaltısını yapmakta olan kayınvalidem ve Nisa bize keyifle baktı. Barlas sanki biz yokmuşuz gibi kahvaltısına devam etti.

"Günaydın," dedi Uras ama benim kimse umurumda değildi. Gözüm de görmüyordu zaten, şu anda tek düşünebildiğim ailemdi.

"Uras lütfen," dedim üzgün bir tutumla.

"Kahvaltını et Sevda, kahvaltını etmeden gidemezsin," dediğinde suratımı asarak homurdandım. O anda kaba bir tutumla ayaklanan Barlas'la, bakışlarımız ona kaydı. "Afiyet olsun," dedi ağzını silip peçeteyi sertçe masaya atarken. Yüzüme bakmadan yanımdan salındı, tam kapıya yaklaşmıştı ki Uras, "Abi…" diye seslendi.

Arkasını dönmedi Barlas ama gitmedi de. Kayınvalidem ve Nisa merakla ne diyecek diye beklerken o, "Giderken Sevda'yı da ailesine bırakır mısın?" diye sordu.

Kalbim ağzıma geldi. Az evvel aileme gidebileceğimi mi belirtmişti? Hem de özgür bir biçimde, kapımda kimse olmadan zaman geçirecektim. O daha cevap vermeden ayaklandım, "Hazırım zaten, hemen geliyorum," dedim. Onun, "Hayır," diyerek kapıdan çıkıp gittiğini gördüğümdeyse donup kaldım.

Uras kahvaltı tabağına keyifle peynir alırken, "Şansını kaybettin," dedi iç geçirerek. Bunu bilinçli yapmıştı, onun beni götürmeyeceğini biliyordu. Heveslendirmiş, sonra hevesimi kursağıma dizmişti. Ama bilmediği bu sefer ona pabuç bırakmayacaktım. Ağlayıp, sızlayıp yalvarmayacaktım. Madem sözü ağzından çıkmıştı, ben de bunu sonuna kadar değerlendirecektim.

Kapıdan fırlayarak odama gittim ve ışık hızında aşağı inerek kapıda bekleyen korumalara, "Barlas Ağa'nız beni bekliyor," dedikten sonra, henüz aracına binmiş olan Barlas'ın arabasına teklifsizce bindim. Kimseye beni durduracak fırsatı vermedim. Başı şaşkınca bana dönen ve yan koltuğuna kurulduğumda rengi kaçan adam, "Hayırdır?" diye sordu.

Ona bakmadan, "Anneme gitmeme sen bile engel olamazsın, aracına almazsan üstüne atlarım arabanın ama yine de gelirim," dedim kararlılıkla.

Bakışlarımı ona çevirerek tek kaşımı kaldırdım. Bakıştık kısa bir an, sanki saatler gibi gelen bu anda başını sallayarak, "Devam et," dedi şoförüne. İtiraz etmedi, zorla araçtan da indirmedi, sadece *devam et* dedi.

Devam edecektik evet ama araca binene kadar ben onun varlığından duyacağım etkiyi akıl etmemiştim ve şimdi o tüm azametiyle yanımda otururken, beni sıcak basıyor, kokusunu soluduğum hava nefesimi kesiyor, tenim karıncalanıyordu. Kendi düşüncelerimden sebep yüzüm kızardı. Ne oluyordu bana, namussuz bir kadın mıydım? Yoksa kocamın dediği gibi hoppa mıydım? Bu kadar fütursuz, bu kadar midesiz, bu kadar iradesiz miydim? Kocamdan nefret ederken, nasıl olur da abisinin bir bakışıyla ısınır, varlığını hissettiğim an dengesizleşirdim? Yok benim içimde bir yerler deforme olmuştu. Ahlak anlayışımın ar damarı çatlamış olmalıydı. Ben bu kadar basit bir kadın değildim ama onun varlığını hissettiğim an, ben ben olmaktan çok uzaktım.

Yarım saat kadar sessizce devam etti yolculuk. Kapının bir ucunda o, bir ucunda ben oturuyorduk. İkimiz de tek kelime etmiyor, o konuşmadıkça ben de ağzımı açmaya cesaret edemiyordum fakat ikimiz de farkındaydık aracın içindeki bu gerginliğin sebebinin. Aracın içi sıcak değildi ama onun yanında oturmak insanı terletiyordu. Her soluğumda kokusunu duyumsamak huzursuz ediciydi. Soluklarım daralıyordu bazen, bazen de nefesim kesiliyordu. Varlığını hissetmek bile garip bir telaşın eseriydi. Aklımdan onu uzaklaştırıp, ailemi düşünmeyi denedim ama olmadı. Buna daha fazla sinirlenerek annemi düşündüm ve o anda ani bir frenle araç silkelenerek durdu.

"Ne oluyor?" demeye kalmadan aracın kapıları açıldı. Aracın içindeki korumaları silahlarına davrandı. Barlas aracın kapısını açtı, inmeden evvel de bana, "Sakın araçtan çıkma!" diye emretti.

"Sen?" dedim korkuyla.

"Kal olduğun yerde, söz dinle!" diye sert bir tonda emretti.

Çıkmadım. Takım elbiseli adamların aracı kuşatmasını ve Barlas'ın onlarla sert bir tutumla konuşmasını izledim. Korkudan koltuğuma öyle yapışmıştım ki, birinin ona zarar vermesi düşüncesine katlanmak, soluksuz kalmak gibiydi.

Onu izlemeye o kadar dalmıştım ki, korkunun etrafımda kol gezdiğini bilemedim. Barlas onlarla konuşurken kapım açıldı. Daha çığlık atamadan, kolumdan çekiştiren bir adam elini ağzıma kapadı. Elinden kurtulmak için çırpınırken soğuk namlunun tenimde çizdiği sinyalle durdum.

Başıma dayanmış namluyla, adamın ellerinin arasındaydım.

Adamlarının uyarısıyla neler olduğunu fark eden Barlas küfrederek bize döndü. Yüzü cehennemden çıkmış zebaniler kadar vicdansız, gözlerinin içinde kaynayan öfke iki derin çukurdu. Elini kaldırdı sakin olunması için, emreden bir hareket yaptı. "Bırak aslanım kızı," diye emretti.

Kaba sesini duyduğu an gerildi arkamdaki beden. "Bu Uras denen şerefsizin karısı mı?"

"Bırak kızı!" diye yeniden emretti Barlas, onu duymamış gibi devam etti. "Kılına zarar gelirse seni gebertirim."

"İşim bitince bırakırım kızı," dedi adam beni de peşinden sürükleyerek geri geri giderken.

Derdi neydi, kocama olan nefretini neden benim üstümden yürütüyordu? Bu erkekliğe sığar mıydı? Belki de kaçana kadar, kalkan yapacaktı beni kendine. Ve bir anda silahlar patladı. Adam beni kolumdan yakalayarak ormanlık alana doğru koşturmaya başladı. Ciğerlerim sökülecek gibi acırken, korkudan ayaklarım birbirine dolaşıyordu. Titriyor, bir yandan da, "Yardım edin!" diye bağırıyordum. Ama nedense, o anda bile "Barlas," diyemiyordum. "Yardım edin, lütfen."

Henüz sönmeye başlayan karların üstünde bata çıka gidiyor, adım sesimize karışan nabız sesimizle boğuşuyorduk. Adam başıma dayadığı silahla beni peşinden sürüklüyordu.

"Bırak ne olur," dedim elinden kurtulmaya çalışırken. Yine ağlıyordum yalvarırken ve üşüyordum. Ağzımdan çıkan buhar göğe yükselirken, "İmdat!" diye bağırdım. Sesimden ürken kuşlar kanat çırparak dallarından kalktı.

"Bırak!"

"Bırakacağım merak etme," dedi, *kafana bir kurşun sıkıp bırakacağım* dercesine.

Sonra yönünü şaşırmış gibi durdu ve bir ses duydu. Etrafına bakınırken bir ayak hızla gözlerimin önünden geçerek beni kaçıran adamın eline vurdu. Elindeki silah önümüzden füze gibi geçerek ileri savruldu. Adam yüzüne aldığı yumrukla sendeleyerek geriye doğru çekildi.

Barlas nefes nefese haliyle karşımdaydı. Attığı güçlü yumrukla adamı iki seksen yere yıkmıştı. Ayağının ucuyla yere düşen silahı iterken, "İyi misin?" diye sordu bana, elleri yanlarında yumruk olmuştu. Şu anda tek istediğim kollarının tesellisine koşmaktı ama ne ben ona koşabiliyordum, ne de o bana dokunabiliyordu.

Biraz sakinleşmek için yerde baygın yatan adama baktım. Barlas bana yaklaşınca, "Uzak dur!" diye bağırdım korkuyla. "Uzak durun artık!"

Bu ani tepkime şaşırdı. Ellerini havaya kaldırarak, "Bir yerine bir şey oldu mu?" diye sordu. Dikkatle yüzüme bakıyor, gözleri bedenimi tararken iyi olup olmadığımın teminatının dilimden dökülmesini bekliyordu.Yerde yatan bir adam, kollarında teselli olamadığım bir Ağa, etrafımda eli silahlı korumalar, ensemde ölüm sessizliğinde bir ürperme vardı. Başımın içinde sesler duyuyordum. Ellerimi başıma bastırarak tüm o sesleri susturmaya çalıştım ama olmadı, susmuyordu.

"***Sevda...***" diyordu kafamın içinde bir ses. "***Sevda gelme dur...***"

Sanki etrafımdaki orman sislerin içinde kaldı. Sonra kendimi akan bir trafiğin içinde buldum. Araçların sesini duyuyordum,

egzozunun dumanını soluyordum, etrafımda koşturan insanların telaşını duyumsayabiliyordum.

Biri sürekli acı içinde bağırıyordu. ***"Sevda..."*** Bu yaşadığım gerçek miydi, ellerim iyice başımı sarıp patlayacak gibi hissettiren baskıyı azaltmaya çalışırken, sesler bir uzaklaşıyor bir yakınlaşıyordu, tıpkı görüntüler gibi.

"Kıpırdama!" diyor yolun sonunu sarmış polisler nefes nefese. "Ateş ederiz. Dur."

Aldırmıyor Gamzeli'm, gözleri bende, yüreği ellerinde yürüyor yine.

Bir adım ondan, bir adım benden geliyor kadere. Belki konuşamıyorum ama kıpırdatıyorum bedenimi yine de.

"Dur, ateş edeceğiz."

Ve azılı bir suçluya saldırır gibi saldırdılar üzerine. Durdum olduğum yerde, etrafımda araba kornaları... Kollarını çekiştiren, ensesinden kavrayıp başını bükenlere inat bağırıyordu yine de. "Sevda... Sevda geri dön, arabalar!" Ve çekiştirerek götürmeye başladı polisler onu. Gözleri bende, sürekli bağırıyordu, "Sevda..." diye.

"Yeter!" diye bağırdım. Beynimin içi acıyor, kulaklarımdaki uğuldama canımı yakıyordu.

"Sevda iyi misin?" diye sordu Barlas endişe içinde. İyi miydim? Az evvel neler olmuştu, beynimin içindeki o sesler, görüntüler nereden gelmişti? Kimdi rüyalarıma giren, uyanıkken bile kâbusum olan, korkuyla arkamdan bağıran, polisin durdurmaya çalıştığı ve vurduğu adam, kimdi? Boğazıma kâğıt kesiği gibi bir acı, soluklarıma yorgun bir kesiklik takıldı. Barlas korkuyla yanıma yaklaşınca, elimi kaldırdım ve onu durdurmak istedim.

"İyi misin? Lanet olsun ne oluyor sana?"

Korkmuştu. Endişesini görebiliyor ancak tepki veremiyordum. Burnumda sıcak bir ıslaklık hissettim. Barlas'ın bakışları burnuma kaydı ve küfrederek yanıma geldi.

Korkuyla bakıyordu bana. "Başından darbe mi aldın?" diye sordu.

Bana uzanacağı zaman geriye çekildim, garip bir şekilde kendimi ondan uzağa atmak istedim. Elim burnuma gitti, kanın yapışkanımsı sıvısı tenimi damgaladı.

"Ben b..."

"Şişşttt..." dedi apansız işaret parmağını dudaklarına koyarak.

"Korumaların nerede?" diye sordum kısık sesle.

"Hişşş, hişşşt!" dedi bir daha, sustum. Ben de kulak kabarttım. Bir çıtırtı duyduğuma emindim. Tüylerim ürperdi, içimin buz kestiğini hissettim. "Uzaklaş, sağ tarafa doğru koşmaya başla," dedi kısık sesle. Başımı olumsuz anlamında iki yana salladım.

"Sen?"

"Sana git dedim, benim silahım var." Sanki bu metal, onca kişiden onu koruyabilecekti.

"Gitmem," dedim korkuyla surat asarak.

"Sana git dedim, söz dinle yoksa onlarla başa çıkamam. Sen yanımdayken onlara adapte olamam, şimdi sağa doğru koş."

"Gitm..."

"Sevda söz dinle, bir kere olsun söz dinle," diye sanki beni ezelden beri tanırmış gibi emretti ve "Şimdi!" dedi.

Sağa doğru ürkek birkaç geri adım attım ve bu yaptığımı onaylayan baş hareketini görünce koşmaya başladım. Burnumdan akan kan durmuştu. Soğuk hava gırtlağımı yırtıyor, elim ayağım buz kesiyor ve buna rağmen terliyordum. Ne kadar koştum bilmiyordum. Arkama bakmadan koştum. Artık nefes alırken zorlanıyordu ciğerlerim. Sık nefes almaktan boğazım acımıştı. Ellerimi dizlerime koyarak dinlenmeye çalıştım. Yüzümü ter kapladığı için tenimden buharlar çıkıyordu.

Ağaçların arasından tiz bir ses yükseldi. Korkuyla doğruldum. Sesin ne olduğunu bildiğimden, bu kanımın donmasına neden oldu. Sonra ardı ardına silahlar patladı. Birilerinin, "Ellerinizi havaya kaldırın," diye bağırdığını duymaya başladım. Kalbim hızlandı, ne yana kaçacağımı bilemedim. Saldırı altındaydık ve sanki kimse benim farkımda değil gibiydi. Bir adamın diğerine bağıran sesiyle korku hissettim.

İyi tarafın mı yoksa kötü tarafın mı olduğunu kestiremediğim, bağrışan korumaların ve onları kovalayan adamların ormanın içinden fink atan seslerini daha yakından duyabiliyordum. Yaklaşmışlardı, koşmalıydım ve o anda net bir şey daha duydum.

"Kızı bulun!"

Fark etmişlerdi, buna inanamıyordum. Ne tarafa kaçtığımı biliyorlardı. Barlas'a ne olmuştu? Yakalanmış mıydı? Geri dönüp yardım etmeli miydim, yoksa olanca hızımla konuşup ilk fırsatta polisten mi yardım istemeliydim? Kafam karıştı. Kanım dondu. Koşmaktan başka yol yoktu. O kadar çaresizdim ki, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanların yaptığıyla cesaretime sarıldım.

Korkuyu ensemde hissedebiliyordum. Ben koştukça yüzüme vuran yapraklar, soğuk bir el gibi sımsıkı yakama tutunuyordu. Nabzımı kontrol altına almaya çalışsam da başarılı olamadım. Bir silah patladı. Ardından bir tane daha ve arkasından hiç susmadan kurşunların etrafımdan vızıldayarak geçtiğini hissettim. Elimi başıma kaldırdım korumak istercesine, sanki bu hareket beni koruyacaktı. Ayaklarım birbirine dolanırken, bir kurşun yanımdaki ağacın gövdesinden sekti, bir diğeri hemen saçlarımın arasından ıslık sesi çıkararak geçip gitti. Hepsini duydum, ölüme susamak böyle bir şey miydi?

Gürültüler kulakları sağır edecek cinstendi ancak en korkunç kısmı, o adamların benim için mi burada olduğuydu, yoksa ben tesadüf üzerine mi bu işe dâhil olmuştum? Duyduğum seslerden yola çıkarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Sanki bedenimdeki tüm hücreler ve sinirler, kör bir testereyle bileniyor gibiydi. O aşırı tehlike anında bile, daha önce kendimi hiç bu kadar canlı hissetmediğimi fark ettim. Umuda koşmak, özgürlüğe koşmak böyle bir şey miydi? İşte o anda ağaçların arasında tehditkâr bir yüz belirdi. Ayaklarım patinaj yaparak dururken, soluğumu sesli bir şekilde yuttum. Terden ıslanan kıyafetim buzdan çuha gibi tenime değerken, bacaklarım boşaldı. Kalbim, göğüs kafesinde çırpındı, sonra da birden durdu.

Çığlık atsam sesim çıkmıyor, nefes alsam beceremiyordum. Tek yapabildiğim durup bu yüze bakmak oldu. Sanki medeniyet yüzü görmemiş, merhamet nedir bilmemişti. Uzundu, sakallıydı, eski bir paltonun altında terlemiş bir haldeydi.

O vahşi insan yüzüne bakarken bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. Çok iriydi, üstelik kirli sakalları yüzünün her yanını kaplamıştı. Öfkeliydi, eline geçirdiği an beni parçalayacak haldeydi. Üzerinde kırışık kalın bir takım vardı ve eski pantolonun paçalarında çamurlar konaklamıştı. Yüzü doğunun sertliğiyle gölgelenmiş, kara kaşları alnında şekillenmiş, çirkin bakışlarındaki nefret bacaklarımı titretmişti. Yüz hatları terinin altında kaybolmuştu ve kel başını kapatmak için bir yana yatırıldığı belli olan saçları rüzgârdan dağılmıştı.

"Nereye böyle Uras'ın karısı?" dedi pis pis süzerken beni.

Titretti. Bu his, nazlı bir ceylanın vahşi bir yırtıcının yüzüne bakmak zorunda kaldığı o duyguydu. Beni kaçırmaya emir veren adam, kocamdan nefret ediyor olmalıydı. Şu anda efendisinden evvel adamlarının ellerine geçecek olursam, bana neler yapabileceklerini tahmin ettim. Boğazım düğümlendi. Böyle bir şey olmasındansa kurşunların karşısına geçmeyi yeğlerdim. Etraflarındaki koşuşturmayı hissettim ve korku ile etrafıma bakınırken, endişeyle kasılıp kaldım. Ben soluk bile alamazken, bir el silah sesi daha duyuldu. Sırtımda jilet kesiğinde bir acı, tepemdeki ağaç dallarının sesi kulaklarımda çınladı. Arkama bakan adam olduğu yerde sıçrayıp kaskatı kesildi.

Vurulan ben miydim? Arkamdaki kimdi?

11.

BÖLÜM

Herkesin kaderini tek tek yazan Rabbim,
benim kaderime de kuş gözü kadar
mutluluk yazmış mıydı?

Kuşlar ağaç dallarından kaçıştı, soluklarım kalp atışlarımla yarıştı. Dizlerimdeki dermansızlık soğuktan mı yoksa koşmaktan mı çoğaldı? Ben soluğumu tutarken adamın gözleri kocaman açıldı. Ardından daha da açıldı, yere düşecek boncuk gibi göz kapakları halini saklayamaz oldu. Yüzü beyazlarken, iri bedeni olduğu yere büyük bir gürültüyle çakıldı. Ayaklarımın altındaki yer çekildi. Başımın üstündeki dallar hızla hareket etti. Bayılacakken, düşmemem gerektiğini bilen dirayet ellerimden çekiştirdi. Kaslarım gevşedi. Ciğerlerime yeniden hava girmeye başladığı anda, nefes alıp verişim fazlasıyla hızlandı. Biri adamı vurmuştu, gözlerimin önünde vurmuştu. Kulağımın yanından geçen kurşun onu kalbinin üstünden yere mıhlamıştı.

İnsan yaşamayı iliklerine kadar hissedince canlanıyordu. Tekrar hayata döndüm. O anki tehdit sona ermiş olabilirdi ama asıl tehlike şimdi başlıyor gibiydi. Adamı kim vurmuştu, kim kurtarmıştı beni? Bunu sonra düşünecektim çünkü etraftaki kalabalık ayak seslerini duydum. Kurşun seslerine bağrışları karışıyordu. Artık hiçbir yöne kaçamazdım, kapana kısılıp kalmıştım. Korkuyla etrafa bakınırken bir çıkar yol arıyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu ama zihnim bu sefer daha netti. Tek şeye odaklanmıştım: Annem ve babam -hatta eğer Bahar'ı alabilirsem- onlar için hayatta kalmalıydım. Hemen karşımdaki

ölü adamı düşünmemeye çalışarak etrafından dolaştım. Biri beni kollamıştı. Bunu bile düşünecek halde değildim.

Nabzına bakmalı mıydım? Onun için bir şey yapmalı mıydım? Ya baygınsa, ya yardıma ihtiyacı varsa? Peki ya kaçmak için sadece tek seçenek hakkım varsa? Şansımı tehlikeye atamazdım, yakalanamazdım. Koşmalıydım. Düşündüğümü yaptım da, arkamdan, "Dur!" diye bağıran sese aldırmadan koştum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi kaçtım. İncecik bir ipin üzerinde olduğumu ve paniğe yenik düşüğüm an dibi boylayacağımı biliyordum.

Kurtulmak için etrafa baktım. Her yer birbirinin aynısıydı. Havadaki buruk kokuyu aldım, barut ve kanın belirgin metalik kokusunu. Birileri ölmüştü. Belki de benim yüzümden birileri ölmüş olabilirdi. Fakat benim yüzümden değildi ölümler, kocamın yüzünden bu haldeydim.

Öksürdüm, kusmamak için çaba harcadım. İşte kendimi buna hazırlamamıştım. Sağa git demişti, sağ ne taraftaydı? Etrafıma bakındım, onun sağı mı benim sağım mıydı dediği? Ve yana döndüm, koştum. Keşke koşmasaydım! O an gördüğüm şeyin yaşattığı şoka hazır değildim. Yol yaralı adamlarla kaplanmıştı. Hepsi de tuhaf pozisyonlarda yere düşmüşler, kimi inliyor kimi ağlıyordu.

Kan. Çok fazla kan vardı. Erimeyen karların üzeri kızıla kesmişti. Gözlerimi kaçırmak istedim ama bu o kadar zordu ki, her yandaydılar. Yardım bekliyor, yalvarıyorlardı. Adamların perişan yüzlerine bakacak olsam, korkudan hareket yeteneğimi yitirebilirdim.

Kimdi bu adamlar, ne istiyorlardı? İstedikleri namusum muydu yoksa sadece gözdağı vermek miydi? Düşmanların adamları iki katı kadar büyüktü sanki. Yoksa bana korku halüsinasyonlar mı gördürmekteydi? Üstelik işsiz güçsüz takımın, mafyacılık oynaması gibiydiler. Kalitesiz takımlarından, barbar görüntülerinden bunu anlamak güç değildi. Saçları ile sakalları uzun ve dağınıktı. Serseri tiplerdi, kötüler hemen ayırt

edilebiliyorlardı. Barlas'ın adamları gelmişti belli ki, çok şansları yoktu. Hepsi çok iyi silah donanımına sahip olsalar da, çarpışmanın sonlarına doğru, silahları işini bilen korumaların karşısında işe yaramamıştı.

Yana döndüm. Birkaç adım atmıştım ki olduğum yerde kalakaldım. Barlas oradaydı, bir adamla kavga ediyordu. Ona beni soruyordu! Bakışlarımı oradan ayıramıyordum. Sonunda elleri arasındaki adam yarı baygın halde yere serildi ve nefesim kesildi.

Bunun imkânsız olduğunu bilsem de, onca mesafeye rağmen içime çektiğim soluğu duymuş gibi farkımdaydı. Benim farkımdaydı. Bakışları, rengi beyazlamış yüzüme odaklandı. Elim ayağım buz kesti. O bana bakarken içimdeki her şeyin donduğunu hissettim. Sanki onca kan akmamış, onca adam yaralanmamış, tüm bu olanlar bir yansımadan ibaretmiş gibi, ben de zamanla birlikte dondum.

Garip bir güvene, saçma bir itaate eğildim. Oysa karşımdaki adamın gözleri kuyu, ifadesi zalimdi. İçindeki boşlukta her ikimizi de boğacak kadar hiçlik vardı. Ruhu olmayan bir adama bilinmeyen bir hisle bağlıydım ya da sebebini bilmediğim kadar benden nefret etmesine rağmen, ona gözü kapalı inanırdım. Bir bakışıyla ayaklarım yerden kesilirken, bana dokunmamak için çabalayan tutumundan nefret ediyordum.

Beni kaçırması emredilen adamlarından biri ona bağırarak arkasından koşarken, nefes almaya cesaret edemedim. İçimde fırtınalar kopuyordu, ancak dışarıdan sessizdim. O, adamla ilgilenirken arkamı döndüm ve onu arkamda bırakırken, içimde hissettiğim garip acıyı yok saydım. Ayaklarımın altındaki karla kaplı yaprak zemin, çamur ve eriyen kardan dolayı süngerimsi bir hal almıştı. Çalılar çatırdayarak, dallar ve kökler ayağımın altından kayıp dengemi bozarak, adımlarımı yavaşlatıyordu ama koşmaktan vazgeçmiyordum.

Ayağımdaki ayakkabıları bir spor ayakkabı kadar çok kavrayamadığından, yere dikkatle basmam gerekiyordu. Ağlıyordum

ve artık koşamadığımdan hızlıca yürüyordum. Sarsak yürüdüm. İçimdeki o boşluk, yolun sonu cehennem bile olsa, gözüm kapalı yürürdüm. Yorulmuştum. Yaşadıklarımdan ve yaşayacaklarımdan yorulmuştum. Kan görmekten, can yakılmasından yorulmuştum.

Barlas, "Dur!" diyerek silahı ateşledi. Daldığım kuyudan çıktım, elimi kulaklarıma koyup çığlık attım. Önce bir yerime isabet edecek mi diye korktum, sonra acının usul usul tenime yayılmasını bekledim. Olmadı.

Bu gerçekleşmeyince arkamı döndüm, bana ölümle yaşam arasındaki Araf'ı yaşatan adamın sert gözleriyle karşılaştım. Havanın soğukluğu yüzünden, üzerimden buhar çıkıyordu, ona baktıkça adrenalinle gerilen kaslarımdan dolayı tenimden ter boşalıyordu. Öyle kaldık, dünya durdu, etraf suskunlaştı, yavaşladı. Donduk.

"Neden vazgeçemiyor insan yaşamaktan, neden?" diye bağırdım.

"Bir hayalin daha yıkılacak diye mi bu vazgeçişin?"

"Ben hayal kurmaktan vazgeçeli çok oldu, gerçeklerle yaşamayı da beceremiyorum," diye bağırdım. Sonunda silah sesleri kesilmişti ama gözlerimin önünden gitmiyordu yaralanan adamlar.

"Bir kızın öyküsünü duydum. Yapamazsın dedikleri ne varsa başarmış, düşürmek isteyenlere inat ayakta kalmış. Bazı kadınlar cesaretiyle destan yazdırır," dedi soğuk sesi.

"Ben destan yazdırmak değil, özgür olmak istiyorum," dedim üzgün bir tutumla. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir cesaretle ve hiç kimseye göstermediğim güçsüz yanımla hareket ediyordum.

"Savaşmadan gidecek misin?" diye sordu Barlas.

"İzin verirsen gideriz, kimseye zararımız yok. Varlığımın kime faydası var ki?"

"Nereye gitsen bulur seni, görmüyor musun? Sen onun karısısın, namususun." Bunu söylerken yüzüme tükürse, bu kadar etki etmezdi.

"Sizin namus dediğiniz iki bacak arasına sıkışmış, beynin ve kalbin hiç mi önemi yok?"

"Yok," dedi bu sözü reddeden sesiyle. "Onun ve annesinin insafına düşmek mi isterdin?"

"Senin onlardan farkın ne?"

"Sana zarar verdim mi?"

"Senin zarar vermediğin kimse kaldı mı ki? Kötülüğünle onlardan aşağı kalmıyorsun. Bırak gideyim. Görmedim dersin, hatta kaçırılmış, ölmüş bile diyebilirsin."

"Şu anda emir verecek bir durumda olduğunu zannetmiyorum Sevda, lütfen arabaya gidelim."

Az evvel beni kaçırmaya kalkan adamların, bozguna uğradıkları belliydi. Tuhaf değil miydi, şu can pazarının ortasında durmuş, kan ve korku arasında onunla çene yapıyordum. Ölmekten mi korkmuyordum yoksa dönmekten mi korkuyordum?

"Neden iyilik yapıyorsun bana?"

"İyilik falan yok," dedi buz gibi sesiyle.

Bize doğru yaklaşan sesleri duydum, o da bunu duymuştu. Gelenler kimdi? Dost mu, düşman mıydı? Derin bir nefes aldım. Bu adam karanlık bir melek gibiydi, aşırı karmaşık ve tehlikeli... Çok tehlikeliydi. Tehlikesi güzelliği miydi, bakışlarında saklı gizemde miydi, yoksa ona bakarken içimde hissettiğim adını koyamadığım bu çaresizlikte miydi bilemedim.

Artık biliyordum, ürpermemin nedeni korku değildi. O yanımda olduğunda, korku benden fersah fersah uzaklara gitmekteydi. Sadece ona baktığımda kalbim ürperiyordu. Baştan ayağa kötülük olan adamın abisi, neden beni ürkütmek yerine meraka salıyordu? Bedeni, aşılmaz azimle çevrelendiği için ona her çarptığımda geri püskürüyordum. Çekti gözlerini benden,

buz kesti her yanım. Çamur içinde kalan üzerini silkelemesini, etrafını saran adamlarına emirler yağdırmasını izledim.

Fakat onu diğerlerinden ayıran sadece fiziksel özellikleri değildi. Bakışlarındaki karanlıktı, hükmeden çenesinin sert ve tavizsiz kıvrımına oturan gamzesiydi. Duruşundaki otoriteye sinen güçtü. Onu herkesten farklı kılan, bana bakışında saklı olan tutkuydu. Tanıyor ya da beni kandıracak büyüyü biliyor gibiydi. Nedense en yakın hissettiğim oyken, en uzak davranan yine kendisiydi.

Adamlarına emir veren bakışları bir an için benimle kesişti ve yine o garip his bedenimi şimşek hızında irkiltti. Başımdan belime ve oradan da ayak parmaklarıma kadar kuvvetli bir elektrik akımı hissettim.

Kollarımla kendi bedenimi sarıp terlemiş tenime değen kıyafetimden sebep üşümemi bastırdım. "Üşütük," diye geçirdim içimden. Aptaldım. Hayatımın en korkutucu anında sır özelliklerine dikkat ediyordum. Sözlerinin içinde derin anlamlar arıyordum. Ne yazık ki bu özellikler bana hiç yabancı gelmiyordu. Konuşurken sergilediği bariz otoritesi ya da bir hareketiyle adamlarını organize etmesi...

Adamları bir süre daha baktı etrafa, sonra da az önce bayılttığı adamlardan birine döndü. Elleri bağlanmış sekiz adam ayaklarının dibinde diz çökmüştü. İşte durumu o anda anladım ve donup kaldım. Hızlanan kalp atışlarımı boğazımda hissediyordum.

"Kimsin?" diye bağırdı. Konuşmayan adamın, yüzüne yumruk savurması için korumasına tek kaşıyla emir verdi.

"Sevda'm," dedi kulağımın dibinde hırlayan ses ve daha ne olduğunu anlayamadan, çevirerek kollarına alan Uras ile şaşakaldım. Sımsıkı sarıldı bana. Öyle sıkı sarıldı ki, tüm kemiklerim kırılacakmış gibi takırdadı. Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Çok korktum, sana bir şey olacak diye çok korktum." Alnımı, yüzümü öptü, engel olamadım. Ondan kurtulmak

istediğimde daha sıkı hapsetti beni kendine ve o anda yine karanlık bir odaya çekildi zihnim.

Bir mutfaktı burası, loş ışığın altında, üzerinde geceliği olan genç bir kadın su içiyordu. Sonra kapının önünde bir gölge belirmişti, kızın elindeki bardak yere düşüp parçalara bölünmüştü ve o gölge adım adım üzerine yürürken, kısa bir an yüzüne dışarıdan gelen ışık vurmuştu. O kişinin, kusursuz bir ressamın tuvaline resmettiği kalemle çizilmiş olan yüz hatlarının her kısmı şekillendi zihnimde. Güçlü çene kasları, çıkık elmacık kemikleri, kalın ve şekilli dudakları, güneş yanığıyla gölgelenmiş teni ile… O kişi Uras'tı.

Kâbuslarıma gelen o hayvan, üzerime çullanan ve beni korkunun, öfkenin, pişmanlığın ve acının içinde çırpındıran hayvan, kocamdı! Uras geçmişteki acılarımın adıydı. Her hece farklı suretlere bürünen canavardı. O anda tüm sesler sustu, artık hissizdim. Gözlerimi kapattım ve derin nefesler alıp, ciğerlerime hava dolmasını sağladım. Nefes almak için dua ettim. İlk defa nefes almanın ne kadar zor olduğunu fark ettim ama birazdan nefes alacaktım.

Almalıydım.

Sadece nefes aldım.

Sesler çoğaldı, bir şeyler kıpırdadı. Ben sadece nefes aldım. Sonra saçlarımdaki el çekildi, zaman sustu, orman sustu, kalbim sustu.

"Sevda…" diye bağırdı kulağımın dibindeki ses. Kurtulmak istediğim adama oyuncak olmuştum.

"Sendin…" dedim omuzlarımdan ittirirken ellerini. Bacaklarım titriyordu, ellerim titriyordu, sesim titriyordu ama hâlâ bayılmamıştım, ayakta duruyordum. "Sendin!"

Uras geride kalıyordu her bir adımımda. Her bir adımımda ondan uzaklaşıyordum, bana yaşattığı acıdan uzaklaşırken korkularımın kapanına yaklaşıyordum. Burnum kanamaya başladı

yine, sıcakkanın karıncalanan beynimden aşağı doğru süzüldüğünü hissediyordum. Aldırmadım.

"Sevda iyi misin?" diye sordu endişeyle ellerini uzatarak. Yaklaşmasına izin vermedim. Elimin tersiyle burnumdan akan kanı sildim. "Sendin!"

Üzerime atlayınca öfke ve korkuyla geriye doğru sendeledim, bedenim yere düşmeden evvel belimden yakaladı. Başım geriye düşerken, ıslak gözlerim beni tutan kocama odaklandı.

"Sendin…" dedim çocuk savunmasızlığında. Gözlerimin içine bakıyordu, şaşkındı aynı zamanda korkuyor gibiydi. "Sendin…" dedim dudaklarım titrerken. "Kâbuslarımdaki hayvan, sendin."

Barlas dişlerini sıkarak başını kaldırdı, iki kardeş ölüm kusan bir soğuklukla bakışırken, dünyam hızla gelip gitmeye başladı. Gözlerim sislendi, kirpiklerim ağır ağır kapandı. Gözlerimi açmak için zorladığım gücün bir faydası olmadı. Nabzım kulağımda atarken, tüm sesler sustu ve Barlas'ın yaralı bir hayvan gibi bağırdığı isyanının arasında, kuşlar ağaçların dalından korkup kaçtı. Rüzgâr esmekten korktu, orman ürküp sessizleşti, karanlık bir battaniye gibi bedenimi sardı. Zihnimde, varla yok arası, acılar içinde kükreyen bir adamın feryadı kaldı.

İnsan üzülünce karanlık en güzel yorgan, en huzur verici yataktı. İnsan mutsuzken karanlık en keyifli arkadaştı. Bazen karanlık her şeydi ama o karanlıkta kaybolan benlik, hiçbir şeydi.

***

Uyandığımda odamdaydım ve koluma serum takılmıştı. Artık biliyordum, kâbuslarıma giren kişinin kim olduğunu biliyordum. Bana o acıları çektiren, her gece çığlıklar içinde uykularımdan eden kişi Uras'tı! Bana ne yapmıştı? Gördüğüm o sanrı gerçek olamazdı değil mi? Bana bu zalimliği yapmış olamazdı. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, hissettiğim acının tarifi yoktu. Hani hiçbir yanın acımazken dayak yemiş kadar çok canın yanardı ya, ben o anda öyleydim. Hiçbir kadın buna

maruz kalmamalıydı, hiçbir kadın böyle acıtılmamalıydı, hiçbir kadının mahremine zorbalar dokunmamalıydı.

Tecavüz!

Adı bile soğuktu. Adı bile üşütürdü tüm düşünceleri, kurutturdu tüm duyguları. Vicdanı yoktu bunu yapanın. İnsafı kaybolmuş, insan suretinde bir hiçti. Ona isim koymaya dil bile kelime üretememişti. Sapkın zihniyet için cinsiyet fark etmezdi. Masumun kimliği ne olursa olsun, tecavüz dünyanın en büyük yaralarından biriydi. Kim ki dokunmuştu zorla birinin tenine, kalbine, aklına, ruhuna, mızrağı insanlığın yüreğine dikmişti.

O yapmıştı. Tüm kötülükleri o yapmıştı. Hayatımı elimden almıştı. Tüm dünyamı elimden almıştı. Kimse yardım etmemişti. Belki her ayrıntıyı hâlâ hatırlayamıyordum o geceye dair ama acıyı iliklerime kadar hissediyordum. Gırtlağım yırtılasıya bağırmayı, elimin ayağımın bağlanıp kalmasını, çaresizliğin en dibini hissediyordum.

Ben her şeyimi kaybederken tüm hayatımı mahveden adam suçlanmıyor, sanki bu kötülüğün kaynağı benmişim gibi cezası bana kesiliyordu. Suçlu gibi beni kurban ediyorlar, cezasını çekmem için onunla evlendiriyorlardı, öyle mi? İşte, erkek-egemen bir toplumun gizliden gizliye bir kadın-erkek ilişkisinde, kadına kestiği fatura bu kadar insanlıktan ve vicdandan yoksundu.

Belki de başından beri bu yüzden kabullenememiştim Bahar'ı. Bahar benim kızımdı! Ve ben bu gerçeği kabullenemediğim için, o gecenin meyvesini hiçbir zaman kendime ait hissetmemiştim, uzaklaşmıştım. Kafam karman çormandı. Şimdi anlıyordum babamın beni neden kaçırdığını. Bu yarayla kimse yaşayamazdı. Uras'ı gördüğü zaman, annemin hissettiği öfkeyi, nefreti algılamıştım.

Annem?

Yoksa annem... soluk alamadım. Ağlayamadım. İçim öfkeyle doldu, yataktan fırladım. Yorganı haykırarak bir köşeye savurdum. Odada ne varsa yerle bir ettim. Bağıra bağıra ağlarken odaya dolan çalışanların varlıklarını hissedemedim. Bu

gerçekle yüzleşmem her şeyden daha ağırdı. Uras hem annemin, hem de benim hayatımı mahvetmişti. Umutlarımızın katili olmuştu. Hangisinin canımı daha fazla yaktığını bilemedim çünkü acı doruğa çıktığı an eşitlenmişti.

En son beni yatağa yatıran Hatice Hanım'ın ve Kibar'ın korku içinde bağırırken, delirmiş gibi çırpınan bedenimi zapt etmeye çalıştığını, Yasemin'in gözyaşları arasında doktoru aramasını ve kayınvalidemin kapının eşinde durup tüm soğukkanlılığıyla bana bakmasını hatırlıyordum. Onu gördükçe delirdim. Gözlerini yüzüme diktikçe, tırnaklarımı buz gibi yüzüne uzatmak için kıvrandım. Üzerime otururcasına yüklenen Hatice Hanım tüm gücümü kesti. Odaya giren doktorun yaptığı iğne ile bedenim halsizleşti, sayıklarken yine karanlığa daldım.

Böyle böyle iki gün geçirdim. Ne geleni gördü gözlerim, ne de gideni. Hatırladığım gerçekle ben ben olmaktan çıkıp tükendim. Uras eve gelmedi. Uzunca bir süre Barlas da konağa gelmedi. Ben sessizleştim, usul usul içime çekildim. Günler günleri kovalarken sessizliğin çıldırtan yapısı içinde gerçekleri aradım. Daha öğrenmediğim ne kötülükler vardı merak ettim. O geceye dair hiçbir anı hatırlamak istemezdim ama bulanık anıların içinde hâlâ bir şeyler eksikti. Hâlâ bir şeyler yerine oturmamaktaydı. Ne yazık ki gerçekleri soracağım kimse de çevremde yoktu.

Bahar'dan iyice uzaklaştım. Onu gördüğüm her an kâbusum geldi aklıma. Oysa masumdu o, suçsuzdu. Ama acı baskındı. Hissettiğim çaresizlik baskındı. Ne zaman ona baksam, gözyaşına boğuldum. Çaresizlik ne acı bir kayıptı.

Günler haftalara uzanırken, hafifledi acı. İnsanoğlu ne garip varlıktı. Dayamamam dedikleri acılarla ayakta kalıyor, yaşayamam dedikleri tüm o anılarla yaşamasını keşfediyordu. Hiç dinmez dediği acıları, en yakın arkadaşı oluyordu.

"Sonunda başını kümesinden çıkardın mı gelin hanım?"

Ağrıyan başımı kaldırdım. Kayınvalidem balkondan bana bakıyordu. Biraz nefes almak için çıkmıştım avluya, onun sesini

duyunca soluksuz kalmıştım. Hesaplaşmak istedim, kötülüğünü, vicdansızlığını yüzüne vurmak istedim ama o... o kadar insanlıktan çıkmıştı ki, söyleyeceğim hiçbir kelimenin ona ulaşamayacağını -gözlerine baktığım an- anladım.

Onun için bir et parçasından fazlası değildim. Kuluçka makinesiydim. Değersizdim, başıma gelenleri -ona göre- belki de hak etmiştim.

"Neden?" diye sorsam, "Hanım hanımcık olsaydın bunlar başına gelmezdi," diyecekti. Kötülüğe mazeret bulup, "Kuyruk sallamasan oğlum peşinde dolaşmazdı," diyecekti. "Gözlerine, oranı buranı sokmasaydın baştan çıkmazdı," diyecekti. Diyecekti de diyecekti! Hepsinde beni suçlu, oğlunu suçsuz edecekti. Onun zihniyeti o kadar dardı ki, kısa etek giyen tacize, sinesini açan tecavüze uğramaya müstahaktı. Onun zihniyetinde insanlığın da, vicdanın da ederi paraydı. Para ve paranın satın aldığı güç. Onun secdesi paraydı, ona tapıyordu.

İşte bu yüzden sustum.

Çünkü... Bazı insanlara laf anlatmak, kör iğneye iplik takmaya benzerdi. Ne kadar anlatırsan anlat, onlar anladığı kadar dinlerdi.

Bu olayla o kadar kafayı bozmuştum ki, o gün yolumuzu kesen ve bizi cendereye düşüren kişiler kimdi, sormayı bile akıl edememiştim. Hem kime soracaktım, soracak muhatap mı bulacaktım? Etrafımızda yine bir hareketlilik cereyan etti. Korumaların biri geldi biri gitti. Konak normalden daha sıkı korunur hale geldi.

Sonra birileri bir sabah konağı bastı. Bağırıp çağırdı. Dildar Hanım büyük bir soğukkanlılıkla kâhyasına emir verdi. Adamlar silahını kuşandı ve konağı basanlar kıskıvrak yakalandı. Öfkeli atışmaları sona ermişti ama bedenimde akan kanın hızı da, içimde çıkan kaosun da şiddeti azalmamıştı.

Üstelik bu olayın akıbetinde konağa gelen ve korumalarla konuşan Barlas çok öfkeliydi. "Onlar elini kolunu sallayarak

benim ocağıma ayak basarken, siz neredeydiniz?" diye bağırdı korumalara. O gürlerken, konakta yer yerinden oynamıştı.

Keskin hiddetinden yanağındaki kas seğirdi. O anda görmüştüm. Öfke, sadece bedeninin içinden değil dışından da akıyordu.

İzliyordum, orada durmuş sadece izliyordum.

"Uras Ağa'm çok içince basmış Boran Aşiretinin konağını... Gelin Ağa'ma saldıranları yak..."

Tüm bu olanlar midemi altüst etti. Kocam olacak o zalim hayatıma girdiği günden beri, bu tarz olayları çok görmüştüm. O kadar çok onaylamadığım şey görmüştüm ki, bunca olandan sonra hâlâ beni etkiliyor olması şaşırtıcıydı. Biri koluma dokunarak beni kendime getirdi.

"İyi misin Gelin Ağa'm?"

Yasemin ürkek gözlerle bana bakıyordu. Rengim öyle bezmiş yazlamıştı ki, kız yine bayılacağımı falan sanmış olmalıydı.

"İyiyim," dedim bakışlarımı tekrar avludaki adamlarıyla konuşan Barlas'a çevirerek.

"Barlas Ağa'm çok korktu size bir şey olacak diye, yıktı ortalığı," dedi üzgün halde Yasemin.

"Onların korktuğu şey, ayıplarını başkasının öğrenmesidir eminim."

"Öyle deme Gelin Ağa'm, Barlas ağam ilk defa herkesin içinde azarladı kardeşini. Uras Ağa'm da delirdi. '*Ona bunu yapanların yanına koymam*' diye çekip gitti."

"Bunlar daha çocuk Ağa'm," diye isyan etti yanından ayrılmayan koruması. "Eline silah alıp hava atarak, ağalarının gözlerine gireceklerini sanıyorlar. Uras Ağa bazılarının kemiklerini kırmış zaten."

Barlas garip bir hüzünle dişlerini sıktı. Sanki üzülüyor gibiydi cahilliklerine ama tabi ki bu da bir yanılsamaydı. Barlas hiç kimse için vicdan yapmazdı!

"Bu daha kötü ya, kanları deli akıyor, ileriyi geriyi düşünmüyorlar," dedi düşünceli halde.

Demek tek derdi gözlerini kırpmadan hata yapmaya meyilli olmamalarıydı. Genç bir yaşamın anlamsız bir şekilde yitmesine hissizdi. Oysa duruşunda ve yerdeki baygın bedenlere bakışında, hüzün var sanmıştım. Yine varsayımları kendim yazıp kendim inanmıştım.

Konağı basan adamlar avluya getirildi. Elleri bağlanıp gözleri kapandı. Hepsi bir yere toparlandı.

İşte o zaman başını kaldırdı Barlas, dalgın gözleriyle bana baktı. Hemen karşısındaydım. Aşağı inmiştim. Vicdan azabı gibi gözlerinin önünde duruyordum. Bana baktı ama sanki ben orada yokmuşum gibi davrandı. Ben de o yokmuş gibi davrandım. Önünden geçtim. Ayaklarımın dibine serilen gençlere baktım. Eğildim, korumaların şaşkın bakışları altında yerdeki gençlerin gözlerinin bağını tek tek indirdim. Gülümsediğimde, şaşırdılar yaptığım bu şeye. Bir anlam veremediler tutumuma. Ellerini çözerken, "Annen merak eder seni, yakma yüreğini olur mu?" diye fısıldadım kulağına. Sanki o ana kadar annesini hiç düşünmemiş gibiydi. Utançtan yüzü düştü, gözleri buğulandı.

Kolundan tutup kaldırdım zayıf olanı. On yedisinde ya var ya yoktu. Korumaların gözleri önünde kapıya götürdüm. Korumalar Barlas'tan işaret bekliyorlardı. Kapıyı açmıyorlardı. Yanında durduğum genç ellerimin altında neredeyse titriyordu. Hükmederek başımı dikleştirdiğim an kapı açıldı. Ona başkaldırırken, bana riayet edeceğinin o kadar bilincindeydim ki, yaptığım bu deliliğe başka bir anlam veremiyordum. Tüm gençlerin gözlerini açtım, ellerindeki ipleri çözdüm. Bir abla şefkatiyle yüzlerine olacakları vurdum. Hırsla geldikleri konaktan, başları önlerinde minnetle ayrıldılar. Konak sessizdi, korumalar şaşkındı, kayınvalidem öfkeliydi.

Neden öfkeliydi, birilerinin saygısını kazandım diye miydi bu öfke, yoksa ağanın işine karıştığım için miydi bu nefret? Çarklarına çomak mı sokmuştum?

Korumalar ağzı açık halde ağalarının bana vereceği cezayı bekliyordu. Barlas ise susuyordu. Karşımdaydı, o günkü gibi

karşımdaydı. Ben acı çekerken de bu kadar soğuk kalabilmiş miydi? Kulağımda sesi çınlıyordu, yaralı hayvan gibi kükreyen acılı sesi... Benim için üzülmüş müydü? Sesinin çaresizliği içimi titretiyordu ne zaman aklıma gelse. O ses bayılırken duyumsadığım bir sanrı mıydı, yoksa medet umduğum bir hayal miydi? Benim için acı çekmiş miydi? Benim kadar acı çekmiş miydi?

Acının yüzüne bıraktığı izi aradım.

Baktım ona, gözlerimi kırpmadan aciz bir merakla baktım. Neden onun aklındakiler benim için önemliydi? Neden onun düşünceleri bana çok değerliymiş izlenimi vermekteydi? Sustu. Elleri yanlarında salık duruyordu. Kızdığı zamanki gibi yumruk da yapmamıştı. Bakışları birer oktu ve ben sisten bir varlıktım, tüm duyguları delip geçmişti. İlk seferinde bunun tesadüf olduğunu düşünmüştüm ama yine aynı şeyleri hissediyordum. Buraya geldiği gün de, daha gözlerimiz birbiriyle buluştuğu an da hissetmiştim bu tuhaf etkiyi. Onu tanıdığım günden beri gölgeli duran gözlerinin içinde beliren ışık, benim adıma yeşeren endişe miydi? Benim için mi endişelenmekteydi? Bu kadar öfke, bu kadar korumacı tutum, benim için miydi? Neden benim için endişelenirdi ki? Saçmaydı, gördüklerim sanrılardan bir yanlış anlama olmalıydı. Kardeşinin karısına bu kadar korumacı olması, normal olamazdı.

Özellikle de ilk karşılaşmalarımızda sergilediği kötü tutumundan sonra, benden nefret ettiği bu kadar açıkken, düşündüğüm şey çok saçmaydı. Korumalar birbirinin yaralarıyla ilgilenirken, gençler tarafından bayıltılan diğer korumalar da ayılmaya başladı. Normalde kadınların çoğu şu ana kadar çoktan bayılır ya da gözyaşlarına boğulurdu, ancak ben artık çoğu kadın gibi değildim. Ben insan gibi bile değildim. Robot gibi hissizleşmiştim. Zarif görüntümün altında hep bir güç taşıdığımı sanırdım, oysa ben o gün hatırladığım gerçekle yerle bir olmuştum. Bu kadın, ben değildim!

Yanına gitmek ve ona hesap sormak istiyordum. Belki hapishanedeydi bu olay olurken, belki de haberdardı, belki de

örtbas eden bizzat kendisiydi. Sormak istiyordum, bana bu zalimliği nasıl yapmışlardı? Bu katliamın sorumlusu benmişim gibi, nasıl beni yargılamışlardı? Kocamı aldattığıma bile inanmıştım. Aylarca suçluluk duygusuyla sınanmıştım. Belki de başkasına âşıkken evlenmeye mecbur kalmıştım, bu vahşeti unuttuğum gibi onu da unutmuştum! Hayalime gelen, unutamadığım bir sevdam vardı. Belki de kendimi avutmayı hayallerde bulmuştum. Karanlık bakışları cesaretimi kırıyordu. İçimi görebildiğini hissediyordum, acımı ve çaresizliğimi okuyordu ama ses etmiyordu.

Bu ailede tanıdığım duygular sadece nefret, acı ve öfkeydi. İnsanlık, vicdan namına hiçbir şey yeşertmemişlerdi. Hepsi mi birbirinden beterdi, hepsi mi kötü olurdu? Yakalanan adamların hükmünü ona bırakmadığım için, bana da öfkelenmiş, yine hakkımda cezalar düşünmüş müydü? Korumalarına tek sefer baktı ve hepsi ortalıktan çekildi. Korkudan titreyen Yasemin benim iyi olduğumdan emin olmak istercesine merdivende beklemekteydi. Ağası bana bir şey yaparsa, sanki elinden alabilecekmiş gibi tetikteydi. Zavallı kız, vicdanın onlara uğramadığını görmemekteydi.

Ortalık sakinleşti.

Beni görmezden gelerek odasına çıkmak için yanımdan geçerken, başımı yana eğip düşünceli adamın ifadesine ve yeni tıraş olmuş yüzüne baktım. Uras benim hayatımı almıştı ama Barlas da bana ölüm çukurundan, çıkar yol vermemişti. Birinin ötekinden farkı neydi? Onca olandan sonra bir açıklamayı hak ediyordum, suçlu gibi kaçmasını görmezden gelemezdim. Yanına sokuldum ve dedim ki;

"Dilerim güldüğün günler olmasın.
Ağladığın günlerin hiç son bulmasın…
En sevdiğin senden uzakta kalsın.
Sen de sev, sevilmeyi Allah yaşatmasın.
Unutul, unuttuğun bir günün olmasın.
Bir nefes kadar uzağındaki, vuslat bulmasın.

Sabahın cehennem, günün mutsuzluk dolsun.
Dilerim şefkat beklediğin dizler, mezar taşın olsun."*

Acı doruğa uzanınca keskinleşiyordu dil, kör oluyordu göz, kapanıyordu mantık. Nefretle söylediğim sözler kanını dondurmuştu. İçim öyle yanıyordu ki, yandığı kadar yansın istiyordum. Öyle bir bakıyordu ki yüzüme, gözlerinde gördüğüm dehşetten sebep ayaklarımın altındaki yer halı gibi çekiliyordu. Sendeledim. Düşmemden korkarak bana uzandı, ellerinin tenime değmesinden iğrendim. Toparlanırken ellerini hızla geriye çekti, korkumdan sebep bir adım geriye gitti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Bu soruyu sormak için geç kalmadın mı?" dedim, kimden bahsettiğimi biliyordu.

Bakışlarını benden uzağa çekti. Utanırcasına yüzünü eğdi.

"Yüzüme bakmaya yüzün yok mu?" dedim yanına doğru bir adım daha atarak, kıpırdamadı. İçgüdüsel olarak, korkumu dindirmek istercesine bir adım attı yanıma. Güzel parfümünü hissedecek kadar yakınımdaydı. Uzanıp yanaklarımın kıvrımında elini gezdirebilecek kadar, teselli edebilecek kadar, "Affet koruyamadım, kollayamadım," diyecek kadar yakınımdaydı.

O bunu yapsa, benim tepkimin ne olacağını bilecek kadar yakınımdaydı. Ama tabii ki bunu yapmadı! Lanet ellerini kendine sakladı. Peki benim canım neden bu kadar sıkıldı, neden bu kadar acıdı? Dokunmamasına mı, bu kadar yakın olmasına mı kızmıştım? Tesellim ona mıydı? Onca acının tesellisi, katillerimden birinin dilinin ucunda mıydı?

"Ve bir gün herkes aldığının karşılığını görecek! Kimi ahların, kimi duaların bedelini alacak." Elleri yanında yumruk oldu, burnunun dibine kadar girdim, gözlerinin içine bakarak, "Sen bir zalimin eline kir, hatasına perde oldun ya… Dilerim gün yüzüne muhtaç olur umudun…" dedim tüm içtenliğimle.

* Anonim, şiir bana ait değildir,

Yutkunuyor ama nefes alamıyordu artık. " Pişmanlık duygusu içini yaksın,

Ömrünü elemler, kederler sarsın,
Beni ağlattığın kadar yüzün gülmesin,
Kimse senden daha fazla acı çekmesin.
Vicdansız dertlerin içine kıvrıl,
Medet umduğun ellerden bir bir ayrıl.
Kalbine benzersiz acılar doldur,
Yanıyorum de de söndüren olmasın.
Öyle acısın ki sol yanın, insanlıktan çık,
Huzur bulduğun hayatı temelinden yık,
Ömrünce acıyı yaşamaktan bık,
Ölmekten başka çaren kalmasın."*

O anda yüzümde tuhaf bir ifade belirdi. Kısmen utanç, kısmen kararsızlık vardı bu ifadede. Ya da dokunsam yıkılacak kadar çürük, üflesem uçacak kadar dermansızdı. "Kimine duadır kimine beddua; kime ne yaşattıysan, aynısını yaşa."

"Emin ol..." dedi dişlerini sıkarak, sıkıntılı sesini de gözlerini de kaçırdı kısa bir an. "Ben cehennemin en yakıcısını bu dünyada çektim. Bundan daha büyük azap olamazdı, ne kadar ahın varsa üzerime çektim."

Ve yanımdan geçip gitti. Hangi anlamda söylemişti bu kelimeleri anlayamadım ama peşinden gitmemem gerektiğini bana hatırlatan davranışlarından sebep, sadece arkasından baktım. Hak etmişti her bir sözümü, her sözümün her zerresini hak etmişti, peki ben onun gözlerinde acıyı görmeyi hak etmiş miydim?

* Anonim, şiir bana ait değildir,

12. BÖLÜM

Rüyamda bir adam gördüm yine...
Gözü toprak, yüreği hasret kokuyordu.

Uras ayrı bir odada kalıyordu, yüzünü görmeye ne vicdanım ne de yüreğim el vermiyordu. Ne zaman geldiğini duysam içim acı doluyor, gülmeye hasret kalsın diye beddualar dilime sarılıyordu. Öyle kor ateşlere saldı ki beni, acının bin bir çeşidiyle tanıştırdı hislerimi. Nereye dönsem kâbusumun izleri, evde gezmeye dayanamaz oldum. Kime ne deyip sitem edeyim, hangi taşa başımı vurup derman dileyeyim, tek tesellimi elimden almış kime gideyim, ağlaya ağlaya biten gecem kalmadı. Konak çalışanları bile acır oldu halime, gelenin gidenin diline düştüm.

Kimi deli dedi, kimi mecnun, birinin merhameti uzanmadı elime. Anladım ki ben ne yaparsam yapayım bu acı geçmeyecek, yaşadığım sürece yakamdan lekesi silinmeyecekti. O zaman yapacak bir şey de kalmadı. Silkelendim. Babamın söylediği şu sözü hatırladım.

"Allah verdiği canı almadı kızım, hâlâ nefes alıyoruz bak."

Ölüler de nefes alırdı evet, hâlâ hayattaydım, o zaman Allah canımı alana kadar emanetine iyi bakmalıydım. Kahvaltımı yaptım, yemeğimi yedim, odamın sınırından çıkmadım ama kendimi ihmal etmedim. Annem bu halimi görsün üzülmesin, babam bir kez daha kahrolsun istemedim. Ben ne çekiyorsam kendim çekmekteydim, onların mutsuzluğuna biraz daha keder ekleyemezdim. Evlat olarak silkelendim. Bahar'ın

varlığıyla oyalanmaya cesaretim kayıp, artık annesi olmadığını inkâr etmeye mantıken gücüm de yoktu. O benim kızımdı belli ki ama ben anne olamamıştım, utancımdan yüzüne bakamıyordum. Bir masuma mı yüklemiştim onca bedeli, ben kendi canıma uzak durmuştum.

O sabah korumalardan biri kapımı çaldı. Yüzünde ürkek bir duruşla, "Gelin Ağa'm hazırlanırsanız sizi ailenize götürmem emredildi," dediğinde, bunun da bir rüya olmasından korktum. Tam o sırada Bahar'ın sesini duydum, beni özlemişti, benim için kapıma gelmişti. Kapıyı kapattım. Sarıp sarmalayamadım yarasını, annem diye bağrıma basamadım, kızım diye saçlarını okşayamadım. Odama geldiği zaman kapımı açmadım, ağlayarak "Şevda gitmiş..." demesini dinleyip kahroldum. Sonra Bahar gitti, kapıda bekleyen korumaya tekrar kapıyı açtım.

"Kim izin verdi?" diye sordum ürkek bir tutumla. Uras yaptıklarının vicdanını böyle temize çekmeye çalışıyorsa, ona olan kinimi katlamış olurdu.

"Barlas Ağa'm sizi haftada iki gün ailenize götürmemizi emretti. Gününü siz seçecekmişsiniz."

Ne güldüm sevinçten ne de ağladım. Soğukkanlıydım artık, kendime bile uzaktım. Seçtim günlerimi, pazartesi ve cuma dedim. Barlas verdiği sözü tuttu, ilk pazartesi evden çıktım.

Annemi gördüm, koynunda saatlerce sustum. Babam bir şey olduğunu sezdi ama sormadı, annem nefes aldı ben ağladım. Kimse acımı dindiremezdi biliyordum ama en azından acı çekerken başımı okşayan babamın göğsünde ağlamak içimi rahatlatmıştı.

İlk görüşmemden geri döndüğümde konak hareketliydi, birilerinin geleceği kızların koşturmasından belli oluyordu. Barlas telefonla konuşarak avluda volta atıyordu, öfkelendiği her halinden belliydi. Bendeki bu tekinsizlikten hoşlanmamış gibi durdu ve yüzüme baktı. Umursamadım onu, beni ailemle görüştürdü diye boynuna sarılmamı falan mı bekliyordu? Merdivenlere yönelirken kısa bir an durdum ve geriye gördüm. Barlas

gözlerini kısmış ne söyleyeceğim diye bekliyordu. Sanırım yine ona beddua etmeme kendini hazırlıyordu.

Onun düşüncesinin aksine, "Herkesin bir hayali var," dedim hüzün içinde. Telefonu kapadı, bana kulak verdi.

"Seninki ne?" diye sordu çekingen bir tutumla.

"Bilmiyorum. İşin kötüsü de bu ya, ben hayalimi bile hatırlamıyorum."

Bana, "Ben biliyorum," dercesine baktı. İkimiz de sustuk ama aslında bakışarak konuşuyorduk. Bu yakınlığın sebebi neydi, neden içimi okuyor gibi hissettiriyordu bakışı, duruşu ve sözleri? Telefonu çalmaya başladı yine, gözlerim telefonuna kaydı. Ben gitmeden açmayacak gibiydi, ben de bunu düşünerek arkamı döndüm. Ama o telefonuna, "Alo," demedi.

Sonraki zamanlarda da hep bu böyle oldu. Onunla ne zaman konuşsam hep adını koyamadığım bir şey eksik kaldı. Adını söyleyemiyordum, ona hişt-pişt diye seslenemeyeceğime göre susuyordum. Çözemediğim bir yavanlık vardı içimde. Söylediğim sözlerden miydi bu tutumum yoksa bunları söyledikten sonraki pişmanlığımdan mı, bilemedim. Ama suçluydu! Kardeşinin yaptığı suçu örtbas ediyordu, istemediğim halde beni onlara köle ediyordu. Zorla geldiğim bu evdeki esaretime son vermiyordu. Ona karşı koşarken görünmez bir duvara çarpmış gibiydim. Karanlığımda saklanan o ketum hissiyat neyse, bana yüzünü göstermemek için inat ediyor, ben üzerine gittikçe dayak yiyeceğinden ürken çocuk çaresizliğinde kuytulara saklanıyordu.

Sürekli onu izlerken buluyordum kendimi, sürekli gizli gizli ona bakma ihtiyacı hissediyordum. Kocamdan nefret ediyor, nefret ettiğim kaynımı ise görmeden yapamıyordum. Yine balkonda telefonla konuştuğu bir gün, tüllerin arkasına gizlenen gözlerim üzerindeydi. Biriyle telefonda sohbet etmekteydi. Ellerini kırlarla renklenmiş saçlarında gezdirdi. Dün rüyamda görmüştüm o elleri. Yasak, mahrem bir düş gibiydi.

Dokunmuştu elleri ellerime, saçlarıma, yüzüme...

Sanki her izine yüz sürmüşüm gibi, şifrelerini zihnime kazıdığı elleri havalandığı an, bakışlarım bir mucize anını beklercesine parmaklarının karakteristik kıvrımlarına sabitlendi. Sanki o bana uzanınca geriliyordu bedenim ama bu gerilme ne korkudan ne de bilinmezlikten gerçekleşen bir eylem değildi. Bedenim onun için özel imal edilmiş gibiydi. Bir kemanın sahibine hizmet etmesi gibi, akordu tamamlanmış, ustanın elinden sanatına ses vermesi için muhteşem bir kusursuzlukla icra edilmiş gibiydim. Sanki parmakları gergin tellerimden hangi sesin çıkacağını biliyordu. Bana hangi amaçla dokunuyorsa, o tınıyı veriyordum, öfke, tutku, merak, huzur…

O benim virtüözümdü sanki ve ben onun ellerinde hayat bulacak bir keman, hangi duyguma dokunursa o şekilde ses buluyordum dudaklarında… Kâinatın sırrı gibiydi aramızdaki bu evrenselleşmemiş hissiyat, ben onun için var edilmişim gibi hissediyordum ve onun beni çalmaktan başka bir arzusu yok gibi saçma bir hisse kapılıyordum. Sonra uyandım, kalbim boğazımdaydı, ter su içinde kalmıştım.

Gördüğüm rüya yüzünden kendimden tiksindim. Gerçekte ne ben onun dokunmasına izin veriyordum ne de o bana dokunmak için bir çaba harcıyordu, çünkü ikimiz de itiraf edemesek de, dokunduğumuz an bizi sarsacak o elektrikle çarpılmaktan korkuyorduk. Keşke adını koyamadığım bu yakınlığın bir adı olsaydı. Keşke gözlerinde okuduğum acının bir sebebi olsaydı. Keşke benim ona beslediğim bu hislerin adı sadece *nefret* olsaydı.

Kayınvalidem sonunda bozdu sessizliğini, annemden geldiğim bir öğle sonu odama daldı. Saçlarımı yolacakmış gibi bir öfkeyle, "Bıktım artık senin gelgitlerinden, senin yüzünden konağın düzeni bozuldu," diye bağırdı. İlk defa cesurca durdum karşısına, gururla diktim burnumu havaya. Ve içimden geldiğince yol verdim dudaklarıma.

"İyi ya işte, yolla beni konaktan, düzeniniz geri gelsin," dedim dişlerimi sıkarak.

Yanıma gelip koluma asıldı, canımı yaka yaka halı gibi salladı. "Oğlumu odana alacaksın, yeter çocuğumu ele güne madara ettiğin," diye buyurdu.

Kolumu silkeleyerek kurtardım elinden. Dişlerimi sıka sıka, "Girmeyecek, bu eşikten içeri girmeyecek o sapık. Yüzünü görmeye tahammülüm yok," dedim tiksinerek.

Az evvel bana kafa tutan kadının sesine birden şefkat yayıldı. "Görmüyor musun senin yüzünden acı çekiyor!" dedi sonunda gardını düşürerek.

Ona döndüm, ilk defa sesinde merhametin izine rastladığıma şaşıran benliğimi söküp attım. "İnsanın evladının acı çekmesini izlemesi ne zormuş, değil mi Dildar Hanım?"

"Sırf annenleri bu konağa almıyorum diye mi bu işkencen?"

İyi ki almamıştı annemleri bu konağa zamanında, bilmeden bana ne büyük iyilik etmişti. Onların en kötü anlarıma tanık olmaması ne büyük iyilikti. Bunu ona belli etmeyecektim, üzerlerinde kurduğum bu baskınlığın etkisini sonuna kadar sürdürecektim.

"Ne istiyorsun?" dedim dişlerimi sıkarak. "Daha benden ne istiyorsun?"

"Uras'ı sevmeni."

İşte bunu beklemiyordum. Sinirlerim bozuldu. Güldüm ona, içim katılana kadar, gözümden yaş gelene kadar güldüm. Benim sinirlerim bozuldu, o ise kafayı yedim sandı. Sonra geldiği gibi gitti kahkahalarım. Ciddileşti sesim. "Sevgi satın alınmıyormuş değil mi?"

Hırslandı bu sözlerime. Beklediğim tepkiyi verdi sonunda. Kolumu çekiştirerek saçıma yapıştı diğer eli. "Ona karılık yapacaksın, koynuna alacaksın, eskisi gibi yine mutlu edeceksin."

"Ondan nefret edeceğim," dedim tiksinti içinde. "O kadar çok nefret edeceğim ki, ne yaparsam yapayım içim soğumayacak."

Kayınvalidemin gözleri kapının önünde beliren gölgeye kayınca, saçlarımdaki eli hafifledi. Bakışlarım kapıya çekildi,

Uras elleri yanlarında yumruk olmuş, yüzünde acı çeken bir ifadeyle bize bakıyordu. Saçlarımı kurtardım Dildar Hanım'ın elinden ve bir adım geriye çekildim. Bakışlarımı günler sonra kocam olacak cellâdın gözlerine çevirdim.

"Senden öyle nefret ediyorum ki, ölsen bir damla gözyaşı dökmem," dedim öfkeyle. "Dilerim kör kuyularda kaybolursun. Medet Allah'tan olsun çünkü ben sana bir damla su bile vermem."

Arkamı döndüğümde Dildar Hanım oğlunun peşinden koşturarak odamdan çıktı. "Oğlum dur, öfkeli, ondan böyle konuşuyor. Uras dur, nereye gidiyorsun? Uras ben halledeceğim dön..."

Bağırdı, çağırdı ama sanırım sesine cevap gelmedi. Onların odamdan gitmesini fırsat bilip kapımı kilitledim, Dildar Hanım'ın öfkesini kapı arkasından dinledim. Tüm konağı ayağa kaldırırcasına, "Eğer oğluma senin yüzünden bir şey olursa benden kork gelin, yemin ediyorum bu dünyayı size dar ederim," diye haykırarak yeminler etti.

Size derken ne demek istemişti? Yoksa ailemi de mi öfkesine kurban etmek istiyordu? Onların suçu neydi, tek günahı benim ailem olmaları mıydı? Benim yüzümden çektikleri yetmiyor muydu? Dildar Hanım korumaları dört yana saldı ama oğlunu bulamadı. İki gün gelmedi Uras konağa, anne yüreği hop oturup hop kalktı.

İki gün sonra karakoldan aradılar, kayınvalidem delirdi. Odasından çıkmakta olan Barlas'ın yakasına yapışarak, "Hepsi sizin yüzünüzden, yiyeceksiniz oğlumun başını. Hiç mi hakkım yok üzerinde, hiç mi analık hakkım kalmadı?" diye bağırarak ağlamaya başladı.

Barlas donup kalmış, ne yapacağını bilemez halde duraklamıştı. Annesinin yakasını sıkan ellerini çözerek, onu kollarının arasına aldı. Bayılmasından korkarak bağrına bastı.

"Hiç hakkım yok mu sende, analık hakkım da kalmadı mı?" diye ağlamaya başladı Dildar Hanım. Sonra birden güce

gelerek yeniden yakasına yapıştı. "Barlas'ım, gözümün nuru lütfen artık bitir şu öfkeyi. Görmüyor musun bu kadın yedi ikinizin kardeşlik bağını, tüketti sevginizi... Kurt gibi sinsi sinsi yedi bitirdi kardeşliğinizi."

O anda bir şey dikkatimi ilk defa çekti. Bu konağa geldiği günden beri ana demiyordu Barlas ona, saygısını koruyor ama ne adıyla da ne de vasfıyla hitap etmiyordu. Bu garip değil miydi? Mesafesini koruyordu, bir evladın annesine ne kadar saygısı varsa koruyordu ama sıcak da davranmıyordu.

"Analık hakkımı helal etmem sana," dedi sonunda yanaklarını kurulayan Dildar Hanım. "Uras başını belaya sokmuş yine, git al ellerinden kardeşini. Öldürecekler görmüyor musun?" diye yalvardı. Yüzü endişeden gerilmişti. Anaç bir tutumla, "Onu kurtar ellerinden," dedi son defa.

Barlas hırsla fırlamıştı yerinden. Kayınvalideme soğuk ve uzak dursa bile nedense kardeşleri için canını verecek halde ve korumacıydı. Konu Nisa ve Uras olunca, yüzündeki soğukluk, gözlerindeki nefret siliniyordu. Bunu görüyordum, onları seviyordu ama nedense yakın değildi. Abileri değil de bir korumaları gibiydi. Sohbetlerine zoraki misafir, yanlarında isteksiz bir kardeşti. Sanki babalarının emanetine saygısındandı yanlarında duruşu. Ne onlarla aynı ortamda olduğunda tek kelime ediyor, ne de ona yönelen sorulara verdiği cevapları tek kelimeyi geçiyordu. Barlas'ın bu aile ile arasında ne vardı? Onu da benim gibi çok mu üzmüşlerdi, çok mu kırmışlardı? Ailesi onu da sırtından vurmuş, canını mı yakmıştı?

Hapiste olduğu süre zarfında sahip mi çıkmamışlardı? Kırgın mıydı kalbi? Bir şey vardı, adını koyamadığım, benim bilmediğim ama tüm ailenin bildiği, çekindiği, korktuğu belki de utandığı bir sır vardı aralarında.

Ben ne zaman çekirdek ailenin yanına gelsem, sohbet bıçak gibi kesiliyordu, ya da ne zaman Barlas yanlarında zaman geçirse, herkes çekingen, sus pus bir hal alıyordu. Kayınvalidem vicdansızlığıyla yedi düvene nam salacak bir karaktere

sahipti, mazlumu korumaz, fakire yedirmez, sahipsize yüz çeviririrdi. Gösterişli yemekler, sürekli tekrar eden konak gezmeleri ve ileri gelmiş ailelerin ziyaretlerinden başka bir şeyden haz almazdı ama konu Uras olunca dünya dururdu.

Onunla yaşadığım her gün ondan biraz daha uzaklaşıyor, karakterindeki çirkinliğini güler yüzüyle maskelediğini gördükçe, riyakârlığından nefret ediyordum. Nisa'nın yalvarmaları bazen ses buluyor, izin veriyordu annesi. İçimden bir ses bu yasağın kızının benimle konuşmasını engellemek için konulduğunu söylüyordu. Konağa geldiği zaman da annesinin gözleri hep üstünde oluyordu, ondan izinsiz neredeyse ağzını açamıyordu.

Şimdi anlıyordum ki üstüme oynanan sır sandığımdan daha büyüktü çünkü annesi Nisa'nın bana dökülmesinden çekiniyordu. Bana, eski zamanda anlattığı dostluk günlerini özlediğini, neden artık aradaki duvarları kaldırmadığımızı sorup duruyordu. Nasıl ki Uras ve annesine karşı bir önyargım, bir güvensizliğim varsa, ona karşı olan inançsızlığım aradan bir türlü kalkmıyordu. Bazen ona sımsıkı sarılıp başımı omzuna koyarak ağlamak, bana ne yaptıklarını sormak istiyordum, bazen tokatlayarak hayatımdan atmak isteğiyle yüz yüze geliyordum. Ona karşı olan önyargılarımı yutamıyor, içimdeki sese kulak tıkayamıyordum.

"O da acıtacak seni. Diğerleri gibi o da acımana göz yumdu, kanatacak güvenini."

Bir tek... Bir tek Barlas... yaptığı kötülüklere rağmen ondan yüz çeviremiyordum. Şu konağa geldiği günden beri kaç aşiret kararını vermiş, kaç anneyi gözü yaşlı, insanı hüviyetinden etmişti. Böylesi zalim, böylesi azılı bir şeytana neden kalbim hâlâ titremekteydi?

Uras bile ondan daha masum kalmıştı çok zaman, ama Barlas yaptığı tüm zalimliklere rağmen gözlerime baktığı her an, içimdeki karanlığın bir yerine dokunmakta, sebebini

bilmediğim duygulara ışık tutmakta, beni karmaşamla baş başa bırakmaktaydı.

Barlas gideli saatler olmuştu, elinde telefonla bir sağa bir sola dolanan kayınvalidem endişeyle dualar ediyor, "Allah'ım bir şey olmasın," diye yakarıyordu.

Defalarca onun karşısında endişeyle ağlayan, yalvaran anneler görmüştüm. Ayaklarının dibine atılan, eteklerini öpüp yerlere kapanan... O bir kez insaflı olup, onları kaldırıp acılarını dindirmek için hareket etmemişti. Fakat şimdi kendi evladı için endişeyle çırpınıyordu. '*Allah'ın terazisi ne yüce*' demek istiyordum, ancak ben acıdan haz alacak, bencillikten beslenecek karakterde olmadığımdan sebep, gizlice duasına '*amin*' demekten ileri gitmiyordum.

En kötü insanın bile acı çekmesine dayanamayan yüreğim, bana kim ne yaparsa yapsın kin tutmayan bir fıtratım vardı. Üstelik son zamanlarda Uras bana karşı nazik ve hoşgörülü olmaya başlamıştı. Yaptığı hatanın telafisi yoktu ama en azından daha fazla canımı acıtmamak adına uzak kalmıştı. Şimdi düşünüyordum da, o da bana, yaşamaya sebep arar gibi sımsıkı sarılmıştı. Sanki şu konaktaki tek arkadaşı benmişim gibi, işte olanları, düşüncelerini, geçmişi anlatmaya başlamıştı. Abisine olan düşkünlüğünden, sevgisinden, onların birbiri için neleri göze aldıklarından bahsediyordu. Barlas, Uras'ın yüzüne hiç bakmıyordu mesela, gözlerine dik dik baktığı an, Uras utançla başını eğiyor ya da suçlulukla gözlerini kaçırıyor, susuyordu. Demek sebep buydu ama tek sebebin bu olmadığını içimden bir ses haykırıyordu.

Ne zaman ağız dolusu gülse ve abisiyle yüz yüze gelse, sanki gülmek ona harammış gibi susup suratını asmıştı. Geçmişte anlattığı abisi ile şimdiki adam arasında, derin uçurumlar mevcuttu.

Bir keresinde "*Ölümün elinden aldı beni, benim için kaç defa vuruldu unuttum. Abim babamın yerine geçti, korudu kolladı,*" demişti. "*O olmayınca yıkılacak ağaç gibi hissediyorum kendimi,*

abim benim yıkılmaz dağım," demişti. Sonra yüzü asılmış, gözleri dolmuştu. *"İnsan bir hatanın bedelini her gün yeniden öder mi? Bir hatanın cezası kaç kere kesilir, kaç kez öldürür suçluluk insanın içini?"*

Susmuştum, bir şey diyememiştim. Suçunu o zamanlar bilmiyordum, tabi tek suçu buyduysa!

"Bilmeden yapılan hata değil yanlıştır, bilerek yapılan ihanettir. Ben ona ihanet etmedim, bir kere bile ihanet etmedim Sevda. Hatamı telafi etmek için çabaladıkça, daha çok dibe battım, sonra o hatanın içinde boğuldum. Yanlışlarım daha büyük cahillikler doğurdu."

O gözleri nemli, burnu tıkanmış halde abisine olan özlemini anlatırken içim acımıştı. *"Abim beni severdi,"* demişti gülümseyerek. *"Çok severdi, herkesten çok severdi. Güvenirdi. Ben bir hata yaptım, hem kendimin hem de onun geleceğine kıydım. İkimizi öldürdüm, kurşunsuz, kansız öldürdüm ve kefensiz gömdüm. Ölsem bile asla affetmeyeceği bir yanlışı yaptım, sonra o yanlışı çok sevdim!"* demişti.

Soramamıştım, ilk defa sebebini sormak için müthiş bir baskı hissetmiştim karnımda ama elimi kaldırarak durdurup, ona nedenini soramamıştım. O da anlatmamıştı zaten, kalkıp banyoya gitmiş dakikalarca odaya geri dönmemişti. Belki ağlamıştı, belki de kendi içine saklanmıştı yine, bana kırgınlığını gösterdiği için kendinden nefret edip suçlamıştı.

Şimdi günden güne acıdığım, nefretimin yerini acıma alan ve tüm o acımalarıma değmeyen bu adam için dua etmekteydim. Benim hayatımı mahveden, ailemden ayıran, ilk geldiğimde yapmadığı kötülüğü bırakmayan adam için, dua ediyordum.

Ceset kadar kötü kokuyordu mazi ve önümüzde yatıyordu biliyordum. Ne kadar görmezden gelsek, üzerinde durmasak bile, o hayatımda herhangi biri değildi. Beni yerle bir eden, ayaklanmam için fırsat vermeyen, gün ve gün karanlığıma güçlenip kök salan ve tüm varlığımı kaplayan, umudu terk ettiren

biriydi. Ama aynı zamanda, kızımın, Bahar'ımın babasıydı. Onun babasız kalmasına nasıl gönlüm razı olurdu?

Gözleri camda, elinde telefon bir sağa bir sola koşturan kadını izlerken zaman geçti. Akşam oldu. Gece siyah bir kadife örttü konağın üstünü. Işıklar yandı ama kayınvalidemin yüreği karanlığa esir düştü. Hıçkıra hıçkıra ağladığını ilk kez o gün gördüm, onun da –hiç kullanılmasa bile- bir kalbi, bir vicdanının olabileceğini, yılanın bile yavrularını koruyup kollamak için can vereceğini o gün fark ettim.

Kapılar açıldı. Konağın etrafına korumalar boncuk gibi saçıldı. Kapıya fırladı kayınvalidem, bacakları titriyorken, yüzü kireç kadar beyazdı. Gözlerinden birbiri ardına yaş damlıyordu. Barlas kapıda göründü ve kucağında kardeşi… Beyaz gömleği ala boyanmış, başı kolundan geriye düşmüş, kolları boşluğa salanmıştı. Onun da yüzü en az kayınvalidem gibi beyazlamıştı.

"Öldü mü?" diye bağırdı Dildar Hanım merdivenin başında donup kalırken.

Her an bayılacak gibi duruyordu, ölse acımam dediğim kadının merdivenden yuvarlanmasından korktum. Gidip kolundan tuttum. Islak gözlerini bana çevirdi, medet umarak yana eğdi.

"Ölmüş mü?" diye sordu.

Bakışlarım Barlas'a kaydı. Hızla merdivenleri çıktı ve yanımızdan geçerek onu bizim odamıza taşıdı. Kayınvalidem peşinden hıçkırarak, "Öldü mü oğlum, öldü mü?" diye feryat ederken, onun kapının önünde duraksadığını gördüm. Sanki bir bariyer vardı kapıda, içeri giremiyordu. Görünmeyen bir duvar vardı kapının önünde, geçemiyordu. Yüzüne bakamadım, ben de o bariyere çarpıp acımışım gibi tedirgin halde kapının kolunu kavradım ama açmak için güç alamadım.

Dildar Hanım koluyla beni geriye itip kapıyı açtı. Ne Barlas ne de ben, o eşikten geçemedik. Barlas donmuş, nefessiz halde odaya boş boş bakıyor ama giremiyordu. İlk defa geliyordu bizim odamızın kapısına, ilk defa geldiği için mi, başkasının mahremi olduğum için mi tedirgin oluyordu? Fakat

kollarında yatan kocamı bir an evvel yatırmalıydı yatağa, yarasına bakmalıydık yoksa ölecekti.

"Ölsün," dedi içimdeki vicdansız Sevda, *"Bırak layığını bulsun."*

"Ölmesin," dedi çaresiz yanım, *"Kimsenin anası, yavrusu, gözü yaşlı kalmasın."*

"Oğlum," diye bağıran kayınvalidem, Uras'ın kanla kaplı yana sarkmış elini aldı avuçlarına. Öpüp kokladı defalarca, hıçkırarak yüz sürdü. Anne yüreğiydi nihayetinde, üstüne dağlar çökmüştü. Barlas yüzüme bakmadı, komutlanmış gibi kardeşini yatağa taşıdı. Üzerine yatırdı, hiçbir yere bakmadan, gözlerini kardeşine odaklayarak kanla kaplı gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Yarası ağır mı?" diye sordum yanlarında dikilirken. Bana neydi ki, bıraksaydım işte ölseydi. Cevap vermedi. Kocaman elleri titriyordu Barlas Ağa'nın, soluk alamıyormuş gibiydi. Dişlerini sıktığı titreyen çene kaslarından belliydi. İyi değildi, kardeşi için gerçekten çok endişeliydi.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu annesi. "Oğlum konuşsana nasıl oldu, kardeşin iyi mi?"

"Doktor geldi Ağa'm," dedi kapıda beliren koruma Çiya.

"Buraya getirin hemen," diye gürledi Barlas.

Uras'ın yan boşluğunda iki bıçak izi vardı, hâlâ kan sızıyordu. Bedeni buz kesmiş gibi renksiz, gözleri kapanmış, dudakları morarmıştı. Sanki gerçekten de ölmüştü. Defalarca dua ettiğimi hatırlıyordum, *"Allah'ım gidişi olsun dönüşü olmasın,"* diye gözyaşları içinde yakardığımı hatırlıyordum ama şimdi ettiğim dualardan pişmandım. Ölümü en kötü insana bile yakıştıramıyordum. Bu vicdanla ben çok yaşamazdım.

Doktor gelince Barlas kenara çekildi. Başını kaldırıp ne bize, ne de başka bir şeye bakmamıştı. Gözleri endişeyle kardeşinde duraklıyor, doktorun işini yapmasını sabırla bekliyordu.

Doktor çantasını komodine koyarak, "Bir kap ve temiz bez ile sıcak su getirin," diye emretti.

Çalışanlar korkudan titrediği için odadan ayrıldım. Sanırım en serinkanlı bendim ya da en hissizi. Ağlayan konak ahalisinin içinden sıyrıldım. İstediklerini getirmek için mutfağa gittim. Geldiğimde doktor yarayı dikmek için malzemelerini hazırlamış, ellerini sabunla yıkamış banyodan çıkıyordu. Sonra annesini ve beni odadan çıkartmalarını belirtti. Biz çıktık. Kayınvalidem kapının ağzında bayılacak gibi olunca koluna girdim. Onu duvar kenarındaki sedirlere zor bela çektim. Kibar tansiyonunu ölçtü, hayli yüksekti ama umursamıyordu. Gözleri kapıda, dilinde dua haber bekliyordu.

Bir an olsun durmadı gözlerinin yaşı, bir yakarışına binleri eklendi. Sustum, ben de bekledim. Ne hissettiğimi bilmiyordum, ne düşüneceğimi de... Sanırım iyi haberi ben de bekliyordum. Kötü insanın iyi haberini mi? Hayat ne ironiydi. Bir saat sonra Barlas ve doktor odadan çıktılar. Doktor darmadağınık olmuş Ağa ile tokalaşarak, "Dinlenmesi gerekiyor, ben bir hemşire göndereceğim, serum bitmeden gelir kan takar," dedikten sonra merdivene yöneldi.

"Doktor Bey'i götürün," diye buyurdu Barlas adamına. Tek bakışıyla gerekeni yapması gerektiğini belirtti. Kayınvalidem heyecanla yerinden kalktı. Gözyaşları içinde Barlas'ın önüne gelip, "İyi mi?" diye sordu.

Barlas sustu, yüzüne baktı ama tek kelime etmedi. Sonra, "Bunu biliyor muydun?" diye hesap sordu dişlerini sıkarak.

"Oğlum nasıl?" diye geçiştirdi Dildar Hanım sözlerini.

"Sen nasıl bir anasın?"

"Ben gerekeni yaptım," dedi yanaklarını kurulayan kadın, "Olması gereken neyse onu yaptım."

"Can almak, başkalarının hayatını çalmak ne kadar kolay, değil mi? Bak hayatlarını çaldığın kişiler, şimdi senin hayatının peşinde."

"O adam ölmeyi hak etmişti," diye bağırdı kayınvalidem. Soluksuz kaldım. Kimin ölümünde parmakları vardı bu ikilinin?

"Sen bunu hak ettin," diyerek tek kelime etmeden merdivenlere yöneldiğinde Barlas, kayınvalidemin dişlerini sıkarak odaya girmesini izledim. Ne demek istemişti, kimin canına karşılık Uras bu hale gelmişti?

Barlas'ın peşinden bakarken, "İyi olacak mı?" diye sordum garip bir merakla.

Odasının kapısının girişinde birden durdu, bedeni buz kesmiş gibiydi. Elleri yanında yumruk olurken, dönüp bana bakmadı, tek kelime de etmedi. Beni öyle arkasında sap gibi bırakarak üst katta bulunan odasına girdi.

Dört gün boyunca sürdü canıyla savaşması Uras'ın, uykusuz halde başında bekledim. Neden beklediğimi bilmiyordum, insanlık vazifesi mi, farkında olmadan varlığına alışmak mı, vicdan mıydı buna etken çözemedim. Dildar Hanım'ın sözleri kulağımda çınladıkça, vicdanımla yüzleştim. Sanki sorumlusu benmişim, benim için önemliymiş gibi gözümü kırpmadan bekledim. Ateşler içinde yanarken sürekli adımı sayıkladı.

"Gitme Sevda'm," dedi defalarca. "Affet abi,"

Terini silip alnına bez koydum. Yarasına pansuman yaptım, ilacını içirdim.

"Özür dilerim sevgilim, özür dilerim."

Kaç kez duymuştum bu kelimeyi dilinden, kaç gece bu şekilde sayıklamıştı unuttum.

Bu süre zarfında kayınvalidem hiç yalnız bırakmadı bizi. Başında durup ilgilenmedi oğlunun yarasıyla ama her iki saatte bir kontrol etti. Sanki hizmetçisiymişim gibi emirler verdi. Bana, vicdanımdan değil mecburiyetten oğluna bakıyormuşum gibi konuşup konuşup gitti. O zaman yine içim soğudu, ona karşı beslediğim vicdanın boynunu kırmak istedim.

Barlas hiç gelmedi odaya, kapının önünden birkaç defa sesini duydum. Odaya gelip giden Yasemin'e kardeşinin durumunu soruyordu. İçeri girip çıkan hemşirenin yolunu kesip, akıbetini öğreniyordu. Fakat oda ona yasakmış gibi içeri girmiyordu.

Uras bir sonraki gün öğleye doğru gözlerini açtı. Birkaç dakika baktı bana, "Affettin mi?" dedi heyecanla. Onun başında beklememden güç almıştı belli ki. Gülümsedi, sonra yeniden uykuya daldı.

"Affetmedim. Asla da affetmeyeceğim," diye bağırmak geldi içimden ama sustum.

Ertesi gün yatağın başında uyuya kalmıştım, sızdığım için elimdeki ıslak bez birden yere düşmüştü. Yorgunluktan başım ağrıyordu ve elimin üzerinde hissettiğim elle, etim yanıyormuşçasına kendime geldim. Derhal elimi çektim elinden, kendimi çürümüş gibi hissettim.

Uras'ın çatallaşmış sesi çatlamış dudaklarının arasından kesik kesik çıktı.

"Sevda'm..."

Başımı kaldırdım ama gözlerimi açamıyordum. Göz kapaklarımın altı ateş gibi yanıyordu, yüzüne bakarken kirpiklerimi kırpıştırmaktan ileri gidemiyordum. Üstelik belim de kilitlenmiş, kıpırdayamıyordum.

"Git Bahar'ın odasında dinlen biraz," diye buyurdu üzgün bir tutumla.

"Ben iyiyim," dedim ayaklanarak. "Bir şey mi isteyeceksin?" Yüzüne bakmıyordum, sesim de buz kadar keskin ve soğuktu. Hüzünle başını salladı olumsuz anlamında. Yere düşürdüğüm şalı alıp kenara koydum.

"Su getireyim mi, ister misin?"

"Senin dinlenmeni istiyorum," dedi boğuk sesi.

İlaçlarının olduğu komodine gidip aç karnına içeceği hapı bir bardak suyla getirdiğimde, kapı açıldı ve kayınvalidem gülümseyen bir ifadeyle, "Oğlum, can parçam kendine geldin mi?" diye sordu.

Kapının girişine baktığımda, orada donmuş halde kalan Barlas gözüme takıldı. İçeri girmiyordu, zaten onu kanlar içinde odaya getirdiği günden sonra bir daha odaya ayak basmamıştı.

Uras'a ilacı uzattım, suyu içmesi için yastığına destek olup başını tuttum.

"Bir isteğin var mı oğlum?" diye sordu kayınvalidem.

"Sevda'nın dinlenmesini istiyorum ana, kaç gündür harap oldu," dedi yorgun bir sesle bana bakarken. Bardağı alırken elime uzandı ve minnetle sıktı. Parmaklarıma değdiği an buz kestiğimi, soluğumun kesilip içimdeki acıyan bir yerin tekrar depreştiğini hissettim. Elimi elinden, öyle hızla çektim ki, bardak yere düştü. İkimizin bakışları da kısa bir an yere dökülen suya kaydı. Sonra gözleri elime döndü Uras'ın. Yüzünde garip bir hüzün belirdi. Çünkü farkında olmadan dokunduğu yeri iğrenerek eteğime siliyordum ve bunu gördüğü için bakışlarını yana çevirdi.

"Abi..."

Barlas arkası dönük duruyordu, elleri iki yanında yumruk olmuştu yine. Gitmek için mi dönmüştü yoksa dışarıdan bakıldığında güzel ve uyumlu bir aile tablosu çizen bu ufak samimiyetin arasında kendine yer mi edinememişti, belli değildi.

"Abi," dedi tekrar Uras, bakışlarımız Barlas'taydı ama o arkasını dönüp bakmadı bile. Kardeşinin ona seslenmesine aldırmadan gitti.

"Ana abim..." dedi Uras üzgün sesiyle. Yalvaran gözleri içler acısıydı, eğer ona karşı ufacık sevgi hissetseydim üzülürdüm.

"Zamanla alışır oğlum, takma sen onu kafana. İyisin ya, gerisi önemli değil. Boş ver sen onu, canın ne istiyor söyle yaptırayım."

"Uyumak istiyorum," dedi yatakta kayıp başını yavaşça yastığa koyarak. Annesine sessizce *git* emri veriyordu. Kabuğuna çekiliyordu, tıpkı benim gibi... İnsan kabuğuna çekildiği zaman mı hissiz oluyordu yoksa umudu tükendiği an mı?

Ayaklanan kayınvalidem sinirle arkasını dönünce, burun buruna geldik. Kaşlarını çatarak beni yolundan kabaca çekti. "Git dinlen, bayılıp milleti işinden alı koyma."

"Ana," dedi dişlerini sıkarak Uras, sesi uyarıyordu onu. Sayrıya davet ediyordu gizliden.

"Ne anası ne, şimdi de bu yosma için mi gözden çıkardın beni?" Uras dişlerini sıkıyordu ama tek kelime etmedi. Kapıyı hırsla açan Dildar Hanım, "O gelip geçici oğlum, kalıcı olan benim," derken birden durdu. "Kibirli Barlas için de, bu kadın için de üzme sakın bir daha beni."

"Bugün dinleneceğim anne, rahatsız etmezsen sevinirim."

Bakışlarım Uras'a kaydı, gözlerini cama dikmiş sessizce duruyor ama uyumuyor, sanki üzüldüğü bir konuya dalmış vicdan azabı çekiyordu.

"Bir isteğin var mı ben gi..."

"Çok yoruldun git dinlen Sevda, ben hallederim," dedi durgun bir sesle. Üstelemedim çünkü gerçekten de bayılacak kadar yorgundum. Kendime gidecek bir yer aradım ama onun yanından başka yer bulamadım. Sonunda vazgeçtim. Direnmekten yoruldum. Ayaklarım haftalar sonra beni ona çekti. Desteğe ihtiyacım vardı, bana ondan başka kim destek verebilirdi ki?

Bahar'ın odasına gittiğimde, meleğim öğle uykusuna yatmıştı. Sıcaklığı davetkâr bir büyüyle beni çağırıyordu. Sonunda onun minik bedenini kollarıma aldım ve kokusunu içime çekerek uykuya daldım. Uzun süredir çektiğim en güzel uykuya gömüldüm.

***

Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı. Uras uyandığından beri yine annemlere gidemiyordum. Barlas İstanbul'a gidince, kayınvalidem ilk önce bunu yasaklamıştı. Kâhya'yı da sıkı sıkı tembihlemişti ağasına yetiştirmemesi için. Günlerce gözlerim camda Barlas'ın yolunu bekledim, gelmedi.

Uras iyileşti, evin içinde gezinmeye başladı. İlk işim onu odamdan kovmak oldu. Sürekli olarak dikkatimi çekmek için bahaneler arıyor, odama gelmek için çareler üretiyordu. Kabul

etmedim, birkaç zoraki sözden öte onunla sohbet de etmedim. Ben Bahar'la odasında oynarken, Yasemin yanımıza geldi.

"Bu kitapları buldum Gelin Ağa'm," dedi eteğinin arasına sakladığı kitapları bana verirken. Gülümsedim. Gizliden gizliye bir kütüphaneye üye olmuş, benim için her hafta oradan kitap alır olmuştu. Yine kafamı dağıtmak, evde boğulmamak için okuyor, kendime vakit ayırıyordum. Her zamanki gibi teşekkür ettim, ben mutlu olunca Yasemin de mutlu oldu. Bu kızın dostluğu da olmasa ev çekilecek gibi değildi.

"Ne demek Gelin Ağa'm, keşke elimden daha fazlası gelse," dedi üzüntüyle.

"Sen okudun mu sana dediğim kitabı?" diye sordum.

"Hiçbir şey anlamadım Gelin Ağa'm, kitap bir değişik sanki," dedi kafası karışık halde. "Kafam karışıyor okurken. Bence bende sorun var, okuduğumu anlamıyorum," dedi üzgün halde.

"Sende sorun yok Yasemin, kitap gerçekten ağır edebiyat içeriyor, ilk okuduğunda anlamıyorsun ama sonra inan bana çok keyif alıyorsun." Hermann Hesse cidden değişik bir yazım stiline sahipti, hem gıpta ettiren hem de kafa karıştıran kitapları hep ilgimi çekmişti.

Biraz kitap hakkında konuştuk. Tam giderken, "Uras Ağa'm geldi, seni sordu," deyince suratım asıldı.

"Şeytan görsün yüzünü," dedim dilimi tutamayarak, kıkırdadı Yasemin. "Gördü zaten, Uras Ağa'm az evvel yüzünü gördü merak etme. Barlas Ağa'm da geldi!" dediğinde hızla ayaklandım. Yasemin bile şaşırmıştı bu tutumuma.

"Sen kıza bak," dedim ondan evvel kapıdan çıkarken.

"Ama Gelin Ağa'm yemek..." dedi ama umursamadım. Değil yemek, konak yansa umursamazdım. Hızla dışarı çıktım, tırabzanlara asılarak avluya bakındım. Kimse yoktu, arkamda hissettiğim kişiyle ürperdim. Hızla arkamı döndüğümde onun kim olduğunu zaten bilmekteydim. İçimi korkuyla ürperten ondan başkası yoktu bu konakta.

"Abin nerede?" diye sordum. Gözlerini kıstı, yüzü yavaş yavaş sertleşmeye başladı.

"Onunla önemli bir konuda konuşmam gerekiyor." Uras beni şöyle bir süzdü. Sert ve annesi gibi yeşil gözleri ne düşündüğünü ele vermediği halde, aklından geçenleri anlayabiliyorum.

"Şu anda meşgul! Bana söyle sıkıntını, kocan benim."

Hatırlatmasıyla tüylerimin diken diken olduğunu biliyordu ama inadıma kocam olduğunu dillendirmeye devam edip, bana gözdağı veriyordu. Yüzüm düştü, yine çaresizlikle saçlarımla oynamaya başladım.

"Sıkıntın ne Sevda, bana söyle ben yardımcı olayım," dedi yanıma yaklaşırken. Çok fazla yaklaşmasına müsaade etmiyordum, üzerime düşürdüğü gölgesi beni boğuyordu.

"Sen hiçbir sıkıntıma yardımcı olamazsın çünkü annene ağzını açmadığın sürece senin yapabileceğin bir şey yok."

Bu sözlerim ona tokat gibi vurdu ve öfkesinin kabarmasını sağladı. "Geriye döndürme bizi!"

Demek tehditlere başlamıştık yine, ne güzeldi! Zaten yapacağı bir şey olmayınca hep buna sarılıyordu.

"Lütfen..." dedi dişlerini sıkarak. Ses tonundan değilse bile, sözcüklerin ardındaki imayı anlayınca gözlerimi kıstım. Ne demek istediğini anlamıştım. Bunu dillendirmesi öfkelenmeme sebep oldu. Beni mi ondan sakınıyordu yoksa onu mu benden, anlayamıyordum ama ne zaman abisiyle konuşacak olsam irkiliyor, yalnız kaldığımızı gördüğü an bir yolunu bulup beni yanından uzaklaştırıyordu. Tek sebebi gerçekten ondan yardım istemem miydi, yoksa sakladıkları bir şey daha mı vardı?

Benim sürekli hissettiğim, adını koyamadığım o şey, neydi?

"Bana söyle!" diye emretti sonunda.

Uras'ın abisiyle kıyaslanmasından ne kadar nefret ettiğini biliyordum, yine de dilimi tutamadım.

"Sadece abinle konuşacağım."

İnatçı sözlerimin ardındaki anlamı fark edince, dik dik suratıma baktı. Büyük salondan sesler gelmeye başlamıştı, evde birileri mi vardı? Geldiklerini duymamıştım. Bakışlarım Uras'ın arkasında duran, salonun kapısından içeri kaydı. Barlas aşiretin birkaç değerli müttefikiyle derin bir sohbet halindeydi. Birbirine yakın olan iki toprağın arasındaki su paylaşımı, ölüm kalım meselesi misali ortalarına yatırılmış deşiliyordu.

Barlas sık sık emir verdiği beylerle bir araya gelir, toprakları hakkında yenilikler yapardı. Onlar için iyi olan şeyler, herkesin rahatını, refahını sağlayan çözümler bulurdu. O bunları konuşurken, sağ kolu Çiya da her daim yanında olur, not alırdı. Garip olan ise koltukta oturan adamdı. Barlas'ı sık sık, bu çok güvendiği adamın da dâhil olduğu bir sohbette görüyordum. Sanki sadece ikisinin paylaştığı ve kimsenin bilmediği bir sır vardı aralarında, ne zaman bir karar verilecek olsa, öncesinde onları yan yana görmek mümkündü. Ya da konağın duvarlarına bir masumun kanı saçılsa, yine onlar evvelinden bir araya mutlaka gelmiş olurdu. Vezir Ağa'dan da, en az Barlas kadar nefret ediyordum o yüzden.

Vezir Ağa karakter olarak da, duruş olarak da Barlas'a çok benziyordu, Uras'tan farklıydı. Bu farklılık sadece verilen kararla ya da güçleriyle ilgili değildi, çünkü ikisi de birbirinden güçlü ağalardı, birleştiklerinde olacak yıkım ya da onarım da, haliyle herkesten başka olurdu.

Ne kadar karakterleri birbirine yakın adamlardı, hal ve tavırlarındaki hâkimiyet ve otoriteleri neredeyse birbirine denkti. Ama Vezir Ağa'nın bariz farkı karısına olan dillere destan aşkıydı. Evlatlarına olan sevgisi sohbet konusuydu. Her genç kadın böyle sahiplenici, seven bir adamın hayalini kurar ve evlatlarının çok şanslı olduğundan bahsederdi. Daha henüz karısıyla karşılaşmamıştım, açıkçası merak içerisindeydim ama herkesin aksine Vezir Ağa'nın eşi Dildar Hanım'ı pek sevmiyor olacaktı ki, yanına hiç gelmemişti.

İki kızı olan ağa bundan hiç gocunmadığını, aksine iki evladıyla da gurur duyduğunu, onları omuzlarına alıp sokakta dolaşarak sessizce haykırmıştı. Aşiretin üyeleri onlardan erkek bir bebek beklentisi içerisindeydi ve duyduğuma göre eşi yine hamileydi fakat cinsiyetini öğrenmemek için ikisi de bir karar almış, herkes merakla gelecek bebeğin erkek olması için dua etmekteydi. Gerçi erkek olmasa bile gelecek bebeği de cinsiyet gözetmeksizin baş tacı edileceği konuşulmaktaydı. Belki kadınlar kıskançlığından, belki de hasetlerinden eşi hakkında pek laf etmezlerdi. Ettiklerinde ise onun ne kadar çirkin ve beceriksiz olduğunu, ağanın böyle bir kadını nasıl sevdiğini merak ederlerdi.

"Gördün işi var, seninle ilgilenemez," dedi Uras kaşlarını çatarak.

Ona kulak asmadım. Barlas'la bugün konuşamazsam bir daha konuşamazdım bunu biliyordum, çünkü sıradan adamları ile birlikte kapılar arkasında görüşmeler yapıyor, sonra çekip gidiyordu. Bazen günlerce, bazen aylarca gelmiyordu. Bilmediğim yerlerde kalıyor ve onlarla omuz omuza bir şeylerin peşinde koşuyor fakat aslında resmen bizden kaçıyordu. Tüm sorumluluklarını yerine getiren ama ailesinden köşe bucak kaçan bir ağaydı o… Tuhaf bir durumdu.

"Sevda," diye uyardı kapının önünde dikildiğim için öfkelen Uras. Bana uzanmak isteyince bir adım geriye kaçarak, "Kimin hakkında hüküm veriliyor yine? Yine hangi masumun canına kast ediyorsunuz?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Yok öyle bir şey, ayakaltından çekil," dedi dişlerini sıkan kocam. Omzumu sarstım çocuk gibi. Ne zaman ağalar ortaya çıkıp odaya çekilse, kan dökülüyordu, ne zaman ortadan kaybolsalar birinin canına kıyılmış oluyordu. Anlıyordum ki bu adamlar infaz timleriydi, onca masumun kanlarını elinde taşıyan adamlardı. İçimi saran düşmanlığın ve hırsın şimdi dışarı taşacağını düşündüm. Öne doğru adım atınca Uras iri cüssesiyle yolumu kapadı.

"Kızdırma onu, görüşmesi önemli," dedi isteksizce. Anlamış olmalıydı, bugün ne yaparsa yapsın abisiyle görüşmeden bu kapıdan gitmeyecektim. "Bekle burada," diye sonunda pes etti.

Neyse ki fazla beklememe gerek kalmadı. Görüşme birkaç dakika sonra bitti ve adamlar dağıldı. Kapıdan çıkan ve son misafirini de uğurlayan Barlas, bakışlarını bana çevirdi. Elimde olmadan heyecanlandım. Sanki kapının girişinde onu beklediğimi biliyordu. Nereden biliyordu bunu, benim onu hissettiğim gibi, o da beni nasıl oluyor da görmeden hissediyordu? Tuhaf bir şok hissinin tüm bedenime yayıldığını hissettim. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Onu birkaç hafta önce, son gördüğümden beri biraz değişmişti.

Normalde hep sinekkaydı tıraşı olurdu ama şu anda suratındaki kirli sakalı uzamış, gözlerindeki yorgunluğunu vurgulayan torbalar hafif bir morartıyla yerini almıştı. Suratı da daha ince ve sert görünüyordu. Zayıflamış mıydı? Bir derdi mi vardı ya da sıkıntısı? Gözlerini üzerime diktiği an tuhaf bir hisle titredim. Ne konuşacağımı da, buraya gelme sebebimi de unutuyordum az daha.

Her gördüğümde biraz daha yoğunlaşan öfkesi, tehlikeli cazibesini daha da arttırmıştı. Arkasını dönerek odaya girdi. Arkasından içeri girerken, sıkıntıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Barlas benden sebebini bilmediğim şekilde nefret ediyordu. Belli ki bazı şeyler hiç değişmemişti. Onun bana öfkesi, benim ona olan nefretim bitmeyecekti. Gerçi öfkesinin sebebini az çok anlıyor gibiydim, kardeşiyle arası iyi olmadığı için beni de sevmiyordu. Bir şey daha değişmeyecekti; ne kadar zayıflarsa zayıflasın, yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmeyecekti. Hâlâ ilkel ve erkeksi bir güç saçıyordu. Kalbimin çılgınca atmasının neye işaret ettiğinin bedenim de gayet farkındaydı. Bu çekiciliği belaya davetiye çıkarmaktaydı.

Ellerini ceplerine sokarak başını geriye attı ve konuşmamın gerçekleşmesini belirtti. Burada durmaya ve susmaya bir son vermem gerektiğini belirten Uras boğazını temizledi. Bir

eş olarak bir kenara atılmasına rağmen, ben hâlâ Uras'ın karısıydım! Abisine karşı duyduğum bu ilkel duygu yanlıştı. Hayatında yeteri kadar sorun vardı, fazlasına gerek yoktu.

"Konuşabilir miyiz?" dedim sakin bir sesle.

Uras kapıyı kapatırken, "Yalnız..." diye belirttim. Elinin kapının kolunda donup kaldığını hissettim, abisine baktı. Barlas başıyla çıkmasını belirttiğinde, öfkeyle gözlerini kıstı ama tek kelime edemedi. İsteksiz şekilde kapıyı arkasından çekerek odadan çıktı. Fakat kapının kapanmadığını anlayınca, "İyice kapatır mısın?" diye belirttim. Kapının kapandığını belirten o sert ses, odayı sardı. Bana öfkelendiğini, bu konuşma bittikten sonra bunun acısını çıkartacağını biliyordum ama umurumda değildi.

"Konu neydi?"

"Konunun az çok farkındasınız ama başkalarına gösterdiğiniz hoş görüyü kendi ailenize göstermiyorsunuz," dedim iğneleyerek.

"Hangi konuda?"

"Ailem konusunda."

"Buna ayıracak vaktim yok, konuyu kocanla görüş," derken sesindeki karanlık ve içindeki pıtraklı doku sanki tenimi dağlıyor gibiydi.

"Ailemi görmek istiyorum, gitmeme izin verilmiyor yine. Canları ne zaman uygun görürse o kadar görüyorum."

"Bu konuda yapacağım bir şey yok," dedi vicdansızlıkla.

"Daha evvel yapmıştın," dedim suçlayarak.

"Kocanla konuş," diye kestirip attı yine.

"Sen Ağa değil misin?" dedim dişlerimi sıkarak. Sanki kocamın sözünün annesinden geçtiğini bilmiyordu.

"Bunu bildiğine göre haddini aşma."

"Aşarsam ne yaparsın?" dedim üzerine doğru yürüyerek. "Beni öldürür müsün, yoksa konakta hapis mi edersin?" Alayla yanan öfkemden sebep başım geriye devrilmişti. Ona bakarken karnım ağrıyordu hırsımdan. Bu kadar yaklaşmamdan

hoşnut olmamıştı. Bedeninin kasıldığını omuzlarının gerginliğinden hissetmiştim.

"Hepiniz korkuyorsunuz!" deyince şaşırdı. "Sakladığınız neyse, hepiniz birbirinizin yüzüne bakmaktan korkuyorsunuz. Aile değilsiniz, birbirinin suçuna ortaklık eden garip bir yalancılıkla mühürlenmişsiniz. Herkes işi görüldüğü kadar iyi, herkes bir diğerinin sırrını açmadığı, hatalarını yüzüne vurmadığı kadar görünmez. Siz nasıl bir ailesiniz? Midem bulanıyor riyakâr tutumunuzdan."

"Bir sorunun varsa kocanla görüş, bu konuda sana yapabileceğim tek iyilik, onun sözünden çıkmaman olur. Uras öfkesi saman alevi gibi olsa bile, özünde merhametli biridir, damarına basmadığın sürece sana zarar vermez."

Bana akıl mı veriyordu?

"O bir deli… Annesi de kafayı yemiş bir zalim ve sen…" dedim yüzümü buruşturarak, "Sen onlardan daha betersin. İnsanların üzerindeki gücünü kötülüğe, kendi çıkarlarına kullanan bir kan emicisin."

Bu gücü nereden alıyordum, bana zarar vermeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordum? Konuşurken bu kadar kötü bir insanın şerrinden, neden uzak durmuyordum? Ellerinin yumruk olduğunu, soluğunun kesik kesik çıktığını duyumsayabiliyordum. "Sizden nefret ediyorum. Size katlandığım için, kendimden nefret ediyorum. Evet haklısın, Uras dengesiz olabilir ama senden daha insancıl, en azından benim dışımda kimsenin kanına girmedi, kimsenin ölüm fermanını imzalamazdı."

Arkamı döndüm ve kapıyı açarak çıktığım an, Uras'la yüz yüze geldim. Dudaklarım büzük, gözlerim alev alev, kaşlarım çatıktı. Beni bu halde beklemeyen ve belki de azarlamaya hazırlanan adam, birden endişeli bir tutumla uzanarak omuzlarımdan yakaladı. "İyi misin, içeride bir şey mi oldu? Sana bir şey mi dedi?" diye sormaya başladı. Telaşlıydı. Omzumdaki elleri tenimden ayırarak, "Pisliğinizde boğulun," diye hırladım.

Yanımdan giderken, "Hepinizden nefret ediyorum," dedim, yanaklarımdan yaşlar dökülüyordu.

Neden gelmiştim ki karşısına, neden ondan aman dilenmiş, böyle bir iyilik istemiştim sanki? Medet umulacak adam mıydı Barlas Ağa? O da en az diğerleri kadar kötüydü işte. Bunu anlamak için daha neyi görmek istiyordum.

Odama gittim. Uras'ın arkamdan geldiğini biliyordum. Abisine soramayacağı şeyleri, benim ağzımdan almanın zalimce yöntemlerini biliyordu ama buna da izin vermedim. Kapıyı içeri giremesin diye kilitledim ve kendimi yatağın üzerine atıp sesli bir şekilde ağladım.

"Kapıyı aç!" diye emretmesini umursamadım.

Akşama doğru baş ağrısından duramayınca mutfağa gidip ilaç almayı düşündüm çünkü Uras intihar etmemden korktuğu için, ilaçları bile bana tek tek verdirtiyor, içmeme sadece gözetim altında izin veriyordu. Odamızın bulunduğu ikinci katın balkonundan avluya iniyordum ki, onları avluda gördüm. Barlas henüz geliyordu, demek ki benimle gerçekleşen konuşmadan sonra gitmişti ve ikili henüz yüz yüze geliyordu. Onları rahatsız edip etmemem gerektiğinden emin olamadım. Dikkatlerini çekmeyeceğim şekilde merdivende bekledim. Zaten iki adam varlığımın yaklaştığını fark etmeyecek kadar derin bir tartışmaya dalmıştı. Kulak misafiri olmak istemediğim halde, ikili gayet yüksek sesle konuşuyor, avluyu öfkeleriyle titretiyorlardı.

"Kızın ailesini getir konağa ya da bırak haftanın belli zamanlarında gitsin yine. Sana ne zararı var onları görmesinin?" diye buyuruyordu Barlas Ağa. Şaşırdım. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? O kız bendim! Emin olmak ve daha fazlasını duymak için yaklaştım balkona.

"Buna ben karar veririm," diyordu Uras. "Sadece ben. KOCASI!"

Uras'ın meydan okuyan tutumu ve kelimelere baskı yapan hali tuhaftı. Abisine başkaldırmıyordu, sanki sahip olduğu en değerli hazineyi onunla paylaşmayacağını belirtiyordu. Hatta

eğer hazinesine göz dikerse, bunun sonucuna katlanması gerektiğini belirtircesine ona meydan okuyordu.

Ben Uras için bu kadar değerli değildim. İki kardeşin arasını bozacak kadar bile yerim yoktu konakta. Öyle hissetmiştim hep, şimdi görüyordum ki Uras oynadığı oyuna gün geçtikçe kapılıyor ve yalanla gerçeği karıştırmaya başlıyordu.

Kaşlarımı çattım ama aklıma gelenle sakinleştim. Durum o kadar vahim olmasaydı gülümseyebilirdim. Uras annemler konusunda abisinin fikrine karşı çıkıyordu evet ama sonuçta artık beni savunmaya başlamıştı. Bu iyi bir şeydi değil mi?

"Ben senin abinim, ağanım, bu konakta neyin nasıl olacağına anan değil, ben karar veririm. Emirlerime karşı mı çıkıyorsun?"

Bekledim, Uras'ın abisinin sözlerine ne tepki vereceğini izledim. Uras dudakları bembeyaz kesilene dek çenesini sıktı, gözleri hışımla parıldadı. Kılını dahi kıpırdatmadı. Tıpkı saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi fazlasıyla hareketsiz duruyordu.

"Ben senin ağanım," dedi Barlas bağırarak bir daha, yer bile titremişti bu hışmından çünkü sesinin içindeki emir değil bir tokattı. '*Abinim*' dememişti, '*ağanım,*' biat etmen gereken kişiyim, '*senin sahibinim*' demişti.

Uras yanıt verdiğinde sesindeki gerilimi fark etmemek saflık olurdu! "Hayır, karşı çıkmıyorum ancak benim aile ilişkilerime karışmanı istemiyorum." Başını dikleştirdi. "Benim kadınım, benim geleceğim, bu konuda kimseye söz hakkı vermiyorum, hepsi bu."

"Sana emretsem bile mi?" diye sordu Barlas kardeşine.

"Sevda ile olan kararlara sadece ben karışırım, sadece ben. Ne sen, ne de annem artık umurumda değil, o bana ait ve ben nasıl istersem öyle olacak."

Bu annesinin belirlediği görev miydi yoksa sorumluluk bilinci geliştiği için yapılan bir tepki miydi? Barlas ne kadar tehditkâr olsa da, Uras abisinden sonra sözü geçen tek erkekti ve

kimseye boyun eğmezdi. Kötü yürekli, son derece zalim olan abisine bile.

Aralarında nasıl bir savaş vardı, kim kimi yaralamış, kim daha önce inancını kaybetmişti bilmiyordum ama iki kardeşin arasında ölü bir ceset gibi yatan şeyin, **güven** olduğunu görüyordum. Birbirlerine olan güvenleri asla dirilmeyecek, yapılan hatadan sebep biri diğerini asla affetmeyecek gibiydi.

İyi de hangisi hatalıydı, ilk kim kardeşlik bağını kesmiş, kör kuyuda kalmayı göze almıştı?

İki adam uzunca bir süre bakıştılar, sessiz ve kararlı bir tutumla. Aralarındaki elektriklenmeyi resmen hissedebiliyordum. En sonunda Uras sitemle başını salladı. Abisinin omzuna vurarak yanından ilerledi. Barlas öylece kaldı. Dakikalarca o şekilde kaldı. Gözleri bir noktaya kilitlenmiş, bedeni taş kesilmiş halde durdu ve onun bedenini sürüklercesine ahırın girişine dalışını izledim. Kardeşini ikna etmeyi denememişti. Benim için onunla kavga etmişti az evvel, bunu yapacağını hiç düşünmezdim. Ama başaramamıştı, fakat gözden kaçırmamam gereken şey, bunu denemesiydi. Davranışının ve sözlerinin aksine feryadıma kulak vermişti. Görmezden geliyormuş gibi olsa bile, umursuyordu beni.

Uras ne demişti, *o benim karım, hakkındaki kararları bir tek ben veririm.* O zaman annesinin hükmüne bile kulak asmıyordu artık, bu da demek oluyordu ki, onu ikna etmek artık sadece benim elimdeydi.

Bunu yapacak, aileme yeniden kavuşacaktım.

***

Uras günler sonra akşam yemeğinde sofradaki yerini aldı. Bugün sofrada sessizlik yoktu. Her günün aksine Uras kızıyla sohbet ediyor, kayınvalidem oğluna, yaşadığı bir konuda fikir danışıyordu. Barlas her zamanki gibi sessizdi. Sorumluluk sahibi adam neden bu evde yaşıyordu hâlâ anlamış değildim,

aşiretin ağası olduğu için mi, yoksa ailesinin başında durup onlara zarar gelmemesi için mi çözemiyordum.

Bugün de yediğim yemekler boğazıma dizildi. Annem yemişti kesin ama babam akşam yemeğini yemiş miydi? Bensiz onların boğazından hangi lokma keyifli geçerdi ki?

Tabağımdaki yemekle oynayınca, "Beğenmedin mi?" diye soran Uras'ın sesiyle bakışlarım yukarı kalktı. Barlas ile gözlerim karşılaştı. Bakışları elime takılmıştı belli ki, o da fark etmişti yemeğimle oynadığımı.

"Karnım tok," dedim geçiştirmeye çalışarak.

"Akşama kadar yemek yediğini görmedim, çok zayıfladın son zamanlarda," dedi ilgili bir eş tutumuyla.

Kayınvalidem ikimizin iletişimiyle gülümseyince, Barlas'ın eline takılan gözlerim yüzüne çıktı. Farkında değildi ama elindeki çatalı daha da sıkmıştı. Uras ilgiyle beni azarlarken, onun giderek öfkelendiğini hissettim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum, başkası baksa bunu anlamazdım ama ben onun her ifadesini tanıyor gibiydim.

Uras iyileştiğinden beri bir haller olmuştu. Ne zaman yan yana gelsek, siyahı beyaza dönüştürmüşüm gibi sürekli yaptıklarımı iltifatlara boğuyordu. Oysa yaşattıklarının ne telafisi ne de affı vardı. Geçtiğim onca acılardan sonra, susup sadece ona ters ters bakmakla yetindim. Onun böyle aşkla evlenmişiz gibi samimi tutumu ve geçmişi iki gülücük, birkaç nezaketle yaşanmamış sayması, beni çileden çıkarmaya yetiyordu.

Kocama nefretim katlanırken abisine olan duygularım karmaşıktı. İçimi yakan bu karanlık histen hoşlanmamıştım. Sanki bu hissin aynısını Barlas da yaşıyor gibiydi.

Uras, "Canım bana su verir misin?" dediğinde etrafıma bakınmak istedim. Muhatabının ben olduğumu görünce, tıpkı benim gibi Barlas da kardeşine öyle bir baktı ki, ikimizin öfkesi de birbiriyle yarışır gibiydi. Sanki onunki benden bir tık

öndeydi. Nedense yumruklarını sebepsiz yere kardeşinin köşeli çenesine geçirmek istiyordu.

Oysa dışarıdan bakıldığında, Uras'ın evli bir adama göre davranışları ölçülüydü. Kayınvalidem ise bizim bu hale gelmemizden hayli hoşnut gibiydi ve şu anda bana karşı hissettiği nefretten eser yoktu sanki. Kabullendiği ve sevdiği bir gelin gibi benimle sohbet etmenin derdindeydi.

"Bence karınla artık daha fazla zaman geçirmelisin oğlum, kız konakta sıkılıyor," dedi beni çok düşünürmüş gibi.

Uras bana baktı gülümseyerek ve elime uzandı ama neyse ki bunu fark ettiğim an, masanın üzerindeki elimi kucağıma çektim. Barlas'a bakmaya çekiniyordum ama dişlerini sıktığını, ensemdeki bir hisle fark ediyordum. Uras annesinin söylediği bir sözle sırıttı. Bir o kadar da memnun olduğunu belli eden bir tavırla, omuzlarını silkti.

"Belki bir tatil iyi olur sizin için, baş başa ikinci balayınız gibi," dedi Dildar Hanım, midem bulandı. Uras ile baş başa bir anın fikri bile işkenceydi. Ayrıca birinci balayımız neydi ki bu ikincisi oluyordu?

"Afiyet olsun," dedi ayaklanan Barlas. Yemeğini yarıda bırakmıştı.

Birden sustu Uras, abisine baktı. Meydan mı okuyordu abisine; ne için, kim için?

Göğsümde yine o huzursuz edici sıkıntıyı hissettim. İçimdeki suçluluk hissinin sebebini bilseydim neden duyguları uçlarda yaşadığımı çözebilirdim. Barlas geldiği günden beri içimde bastığı düğmenin duyularıma verdiği emir çok keskindi. O yüzden değiştiremeyeceğim şeyleri düşünerek vakit kaybetmek istemedim.

"Çayı birlikte içseydik abi."

Uras lafına devam ederken ses tonundaki duygusallığı da fark ettim. Kayınvalidem *iyi olur* der gibi başını salladı. Barlas'ın suratı diğer tarafa dönük olduğu halde, hâlâ masanın

başında duruyordu. Öfkeli gözlerinin sislerle dolduğunu anlamıştım. Ne vakit Uras bana yakınlaşmaya kalksa, aynı şey oluyordu. Barlas'ın yüzü kararıyordu.

"İşim var," dedi soğukkanlı bir ses tonuyla. Çenesini sıkıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Barlas umursamadan kapıya giderken Uras başını eğdi, ben içime nefes çekmemek için elimden geleni yaptım. Yine göğsümdeki o rahatsız edici sıkışıklığın arttığını hissettim. Masadan izin isteyip kalktım, nefes alamıyordum, hava almalıydım. Bir müddet soluklandıktan sonra yemek odasından seslerin yükseldiğini duyunca, Bahar'ı almak ve bu ortamdan uzaklaşmak için tekrar geri döndüm.

"Yeter artık kendine gel, onun umurunda bile değilsin. Bu hatanı kullanıp seni parmağında oynatmasına izin verme," diye dişlerini sıkarak ayaklanan kayınvalidem çıldırmış gibiydi. "Sen Saraçoğlu aşiretinin ağasısın."

"Bu aşiretin ağası abim."

Tek kaşını kaldırdı kayınvalidem, "O bu aşireti hak etmiyor, en başından beri istememişti ağalığı, şimdi sırf senden intikam almak için başa geçti. Yakında sıkılır gider yine, bu aşiretin başına sen geçeceksin."

"Anne," diye ayaklandı Uras, elindeki peçeteyi masaya fırlattı. "Bu aşiretin ağası abim."

"Yine onun kuklası olmaya başladın, senden utanıyorum. Eminim baban da utanırdı." Kapıda dikilip bu kavgaya şahit olurken, Uras'ın ağzının hayretten açık kaldığını gözümün ucuyla görebiliyordum.

"Babam yaptıklarını duysaydı, emin ol benden utanırdı," dedi sonunda kabullenerek. Kayınvalidem de en az benim kadar şaşırmıştı. Tekrar kocama baktım, ama bu sefer bakışlarımı hemen ondan kaçırmadım. Uras bana döndü, yanıma geldi. "Sevda gidiyoruz, anneni özlemedin mi?" diye sordu. Öyle bir anda, beklenmedik bir şekilde.

Kayınvalidem işte şimdi öfkeden delirecek gibi duruyordu. Ben heyecanla elimi ağzıma kapatırken, masadaki tabağı alan Dildar Hanım hırsla yere fırlatıp kırdı. Bahar korkuyla dudaklarını büzünce, onu kollarıma almak için yanına koştum.

Dildar Hanım oğlunun yanından geçerken, "Dikkat et, onu elinden almasın oğlum. Çünkü ben ellerimi üstünden çekersem, ağalığından sonra o da gider. Şimdi iyi oyna oyuncağınla," diyerek odadan ayrıldı.

Bahar'ı sakinleştirmek için kucağıma alırken, bakışlarım kocama kaydı. Az evvel annesine baş kaldırmak için mi demişti bana yoksa cidden istediği için mi emin olmak istiyordum. Annesine öfkeli olmasına rağmen, Uras bana sakince baktı. "Kızı Yasemin'e ver. Git hazırlan, yoksa anneni özlemedin mi?" diye bir kez daha sordu.

Özlemez miydim? Burnumun direği sızlıyordu. Gülümsememe engel olamadım, gözlerim sislenmişti ama gülüyordum. Dudağımı ısırarak ağzıma gelen teşekkür saçmalıklarını bastırmaya çalıştım.

"Gülüşünü izleyeceğim bir yer var Sevda, seni gülerken izlemekten nasıl vazgeçerim?" dediği an yutkundum ve yüzümdeki gülüş apansız soldu. Bahar'ı göğsüme çekip bir kalkan gibi sarılırken, o saçlarıma dokunmak için uzandı. İrkildim ama kararından vazgeçmesinden korktuğum için geri çekilmedim. İlk defa dokunmasına izin verdim.

Gözlerimiz kesiştiğinde, "Sen annemin en iyi fikriydin Sevda, şimdi görüyorum ki en muhteşem hatamsın," dedi.

"Sanırım adam seni dalağından değil vicdanından vurmuş," dedim suratımı asarak, "Bazen fazla saçmalıyorsun."

"Abim bir keresinde demişti ki, hiddet ekilen yerden çiçek fışkırmasını bekleme, her zaman pişmanlık biçersin. Senin yüreğinden nefret biçmek istemiyorum artık, sevgi ekersem belki bir gün beni seversin."

"Sen hiç şu sözü duydun mu?" dedim başımı dikleştirerek. Merakla kaşlarını kaldırdığı zaman, "Güven ruh gibidir, terk ettiği bedene asla geri dönmez," dedim dişlerimi sıkarak. "Neden iyi davranıyorsun bilmiyorum. Ya da şimdiki oyunun nasıl bir zalimlikle bitecek kafa yoramayacak kadar yorgunum, sadece sana şunu söyleyeyim… Abine her ne yaptıysan telafisi hâlâ elinde, hâlâ nefes alıyorsun ve bağışlaması için zamanın var. Elinden geliyorsa bir daha üzme, acının sonu vardır ama pişmanlığın asla sonu gelmez Uras Ağa."

Bahar'ın elinden tutup odadan çıktım. Hazırlanmalı ve annem için biraz kendime çekidüzen vermeliydim. Kokusunu içime çeke çeke sarılacaktım ona, sonunda bir kez daha görecek ve bu katlanılmaz işkenceme az da olsa ara verecektim.

***

Bir ateşkes ilan edildi. Sulhun sessizliği bile tehlikeliydi.

Barlas ne kadar dinginse, Uras bir o kadar asabi, dengesiz ve küstahtı. Bu konakta abisinin neredeyse dengi sayılırdı, ama Barlas'ın yürekliliğine ve doğal sükûnetine sahip değildi. Biri doğuştan ağa, diğeri zorlama bir hava sunuyordu ve bu gözle görülecek bir şeydi. Uras her ne yapmaya kalkıyorsa, hem abisinin hem de annesinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Son zamanlarda uslu durmasına rağmen yine de abisinin öfkesini üzerine çekmişti. Eve bir hışımla gelen Barlas delirmiş gibiydi.

"Yılanın deliğine çomak sokmaktan vazgeç demiştim," dedi kardeşinin yanağına okkalı bir yumruk savururken. "Bu sefer yaralamaz, öldürürler seni."

Neye uğradığını anlamayan Uras savrulduğu yerde yanağına dokundu ve bizim şaşkın nidalarımızın arasında doğrularak abisinin gözlerinin içine baktı. Gülüyordu. Salonda oturmuş annesiyle çay içiyordu ve hışımla odaya dalan abisinin hamlesiyle neye uğradığına hepimiz gibi o da afallamıştı.

Barlas işaret parmağını tehditle kaldırarak, "Kan dökülecek senin yüzünden görmüyor musun?" diye bağırdı uyararak.

Dudağının kenarındaki kanı elinin ucuyla silen Uras, "Dökülen kan benim olduğu sürece sorun olacağını sanmıyorum, değil mi abi?" dedi abisinin gözünün içine bakarak.

Annesi, "Allah korusun, o nasıl söz?" diye ikilinin arasına girdi. "Barlas ne oldu oğlum, kim seni delirtti?" diye sordu üvey oğluna.

"Amacın canına kıymaksa sık kafana bitsin Uras, başkasının elini kana bulayıp vebal olma boynuna," diye hırladı Barlas.

"Denemedim mi sanıyorsun?" diye karşılık verdi Uras.

"Hâlâ karşımda olduğuna göre becermek için çaba harcamamış olmalısın," dedi Barlas dişlerini sıkarak. Geldiği gibi aynı hiddetle odasına çıktı. Kayınvalidem öfkeden titreyen oğlunun koluna dokununca Uras, "Bırak," diye savurarak annesinin kolundan uzaklaştı ve kapıya yöneldi.

"Uras!" diye bağırdı kayınvalidem.

"Sevda hazırlan," dedi yine annesine öfkelenerek, "Annenin yanına gidiyoruz."

Bu sefer arkasından itiraz etmeden hareketlendim ama koluma yapışan kayınvalidem tırnaklarını etime geçirerek olduğum yere mıhlayınca, hevesim kursağıma dizildi.

"İki kardeşin arasını bozuyorsun," dedi bana kin kusarak.

"Ben ne yapıyorum?" dedim şaşkın halde.

"Eğer bu cüretinin sebebi Uras'ın sana olan ilgisiyse fazla güvenme. Benim oğlum ayran gönüllüdür, seninle işi bittiğinde canını çok yakarım. Zoru sever evet ama zora sahip olduğu an, vazgeçer."

Kolumu silkeleyerek çektim. "Zaten canımı yakıyorsun, bundan daha fazla yakamazsın."

"Barlas'tan uzak dur gelin, iki kardeşin arasına girme," diye bağırdı arkamdan.

Durdum birden, arkamı döndüm. "Sen beni neyle itham ediyorsun be?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Bu kadar söylüyorum. Eğer oğlumun başına bir hal gelirse, sana öyle bir kader yazarım ki, yer gök şahit olsun ölmek için her gün yalvarırsın. Bu günleri mumla aratırım sana gelin, haddini bil."

Kayınvalidem yanımdan salınıp giderken, zihnimde hâlâ onun sözleri dolanıyordu. ***"İki kardeşin arasına girme!"*** İyi de ben ne yapmıştım ki fatura bana kesilmişti? Barlas ile oturup tek kelime konuşmuşluğum yoktu. Uras'ın ise bana iyi davranması kesinlikle annesinin canını yakmak için olmalıydı. Evet evet, annesi beni sevmiyordu, o da ne zaman annesinin canını yakmak istese beni kullanıyordu. Bu işime yarıyordu çünkü ne zaman konaktan biri ile kavga etse, sonucunda ben hep aileme kavuşuyordum.

Annem sık sık ziyaret etmelerimden mutlu, babam ise garip bir halde düşünceliydi. Uras içeri girmiyordu, çünkü annem ne zaman onu görse kriz geçiriyor ve onu sakinleştirmek her geçen gün daha da zor oluyordu. Uras'tan hoşlanmıyordu ya da onunla alakalı bana anlatılmayan kötü bir anısı vardı. Her gördüğünde hırçınlığı depreşiyordu. Uras ise hiç şikâyet etmeden sabırla arabada bekleyip, annemle ve babamla olan hasbihalimi bozmuyordu. Her seferinde onlardan ayrılmak biraz daha zor oluyordu.

Bugün yine araçta beklemişti. Konağa dönerken, "Seni de mutlu eden yerler var," dedi Uras sıkıntılı bir tutumla.

"Herkesin mutlu olduğu bir yer vardır," dedim camdan dışarı bakarak.

Koltuğun üzerinde duran elimin üzerinde kocamın elini hissedince irkildim. Bakışlarım elime kaydı. Kocaman iri eli ufacık elimi yutmuştu. Gözlerim gözlerine çıktığında bana gülümsedi. Hırsla elimi çektim ve sanki mikrop bulaşmış gibi yine kıyafetime sildim. Bundan hiç hoşlanmadı. Dişlerini sıkarak yüzüme bakarken, bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Bana dokunmandan hoşlanmıyorum," dedim açık yürekliilikle.

"Ben senin kocanım," diye hatırlatma yaptı.

"Sen benim hayatımı ellerimden alan adamsın," dedim hiç umursamadan. "Ben sana mecburum, hepsi bu."

"Belki bir gün seversin beni."

"Kim diyor bunu, şeytanın kılık değiştirmiş hali mi?"

Gülümsedi sözlerime. "O kadar diyorsun yani."

"Daha bir şey demedim. Eğer ben ağzımın kilidini kırsaydım, ilk yaptığın hareket alnımın ortasına dayadığın silahın tetiğini çekmek olurdu."

"Bunu aylar önce söylesen belki inanırdım ama şimdi," dedi camdan dışarı bakarken. "Sana çevrilen namlunun ucuna bile dururum."

Ona bakakaldım, ciddi miydi? Yüzü pişmanlıkla dalgalanırken bana döndü ve kederli gözlerinde haylaz bir ışık yanarak göz kırptı. Dişlerimi sıkarak ona yüz çevirdim. Bu adam cidden şeytanın kılık değiştirmiş haliydi, anası da şeytanın ana vatanıydı.

Uras beni eve bıraktı. Korumalarına yine aynı tembihlerinde bulunup, bana gözdağı verdi.

"Eğer Gelin Ağa'nız dışarı çıkarsa, sizin kafanıza sıkarım."

Biliyorum yapardı çünkü daha evvel kaçmaya kalktığımda, korumalardan ikisinin ayağına sıkmış, sakat kalmasını sağlamıştı. Başkalarının canının benim yüzümden yanmasından sıkılmıştım, hiç mutlu olmayacak gibi yaşıyor, yarın ölecek gibi hayal kurmuyordum.

Bahar avluda oynuyordu. Merdivenlerden çıkarken beni görünce yüzünde gülücükle kollarını açtı. Onu kollarıma alınca dünya durdu ve onunla vakit hızla geçti.

İki gün sonra yine konak doldu taştı ama bu sefer odamdan dışarı çıkamadım çünkü kimin emriydi bilmiyorum ama odamın kapısı kilitlenmiş, içeri hapsedilmiştim. Saatler süren koşuşturma yine zılgıt sesleri ve feryatlarla son buldu. Kapının önünde kedi gibi ağlayarak bekledim. Biliyordum, birinin daha

canı yanacak, bir annenin gözü yaşlı kalacak, bir sevdalının yüreği kanayacaktı. Bir acı daha ocağa düşecek ve konak ahalisi hiçbir şey olmamış gibi birkaç saate eski hayatına dönecekti.

Ben ağlarken zaman tam da anlattığım gibi geçti, odamın kapısını açmaya gelen Kibar, "Gelin Ağa'm yemeğe çağrılıyorsun," diyerek kapıda belirdi. Ayaklandım ama bacaklarım titriyor, yüreğim sıkışıyordu. Bu topraklarda yaşayan kadınların dramı canımı acıtıyordu. Erkekler gönlü çektiğini alır kuma olurdu, canının istediğine bakar çapkın olurdu, laf atar bıçkın olurdu. Kadın başını kaldırsa kaşının altında gözün var diye sopalık olurdu, sevdiğiyle yakalansa oynak, kaçsa yosma, zorla evlendirildiği kocasından kurtulmaya kalksa, kahpe olurdu. Sonunda hiç şaşmazdı hüküm; mevta olurdu.

"Aşağıda neler oldu?" diye sordum Kibar'a.

"Bir şey olmadı Gelin Ağa'm," dedi kız nemli gözlerini yere eğerek, sonra inci taneleri dökülmeye başladı yere. Hıçkırarak, "Barlas Ağa'm Bermali ve kocası hakkındaki kararını aşirete açıkladı," deyiverdi.

"Bermali kim Kibar?" dedim merak ederek.

"İki sene evvel sevdiğiyle kaçan arkadaşım." Başını kaldırdı. Ağlamaktan gözleri kan çanağı olmuştu. "Sen gelmeden evvel kaçmıştı Gelin Ağa'm. Gardaşları yakalamış, Barlas Ağa'm da ellerinden almış, hapsetmiş. Üstelik Bermali yeni doğum yapmış, abileri onu hastanede yakalayıp getirmişler. Kırkı bile çıkmadan..." Sustu.

"Öldürecekler mi?"

"Belki de şimdi çoktan..." dedi hıçkırarak. "Barlas Ağa'm *sözümün üstüne söz yoktur. Bu iş benim namusumdur. Aşiret benim, namus benim...*" dedi ve kızı aldı gitti. Biliyoruz ki Barlas Ağa işe el atarsa bu yolun dönüşü yoktur. Ailesi vicdan eder kıymaz diye, ağam işini şansa bırakmamıştır."

Ayaklarımın altından yer kayıyor, Kibar'ın sesi uzaklardan geliyordu. O konuşuyor sesler uğulduyor, görüntüsü sisleniyordu.

Yerimden fırlayarak salona gittim. Kayınvalidem oğluyla birlikte oturmuş kahve içiyordu. O kadar sakinlerdi ki, sanki az evvel bu konakta bir canın infazına karar verilmemiş, bir kişi anasız, bir eş yarasız kalmamış gibi, höpürdeterek keyifle kahve içmekteydiler.

"İnsanın zalim olması için firavun olmasına gerek yokmuş, kimi zaman koca, kimi zaman ana olabiliyormuş. Allah sizi bu dünyaya iyi insanların değerini bilelim diye gönderdi."

Kayınvalidem yerinden fırladı. Sözlerimle öfkeden delirdi, suratının rengi değişti. Sinirden titrerken, ağlayarak söylenirken, bu en son düşüneceğim şey değildi.

"Ne diyorsun sen gelin?" dedi dişlerini sıka sıka. "Haddini bil."

"Bildim ben haddimi, sustum. Dövdünüz sustum, aşağıladınız sustum ama buna susmam. Bir sürü masumun kanı bulaşan ellerinizle, torununuzu nasıl sevebiliyorsunuz?"

"Uras şuna haddini bildir, ayağını denk alsın. Atası duruyor karşısında."

"Sevda," dedi Uras bana uzanmak için ama dokunmasına müsaade etmedim. Ellerimi havaya kaldırarak dururken, "Sakın kanlı ellerini sürme bana!" diye bağırdım. Sanki elindeki kanı görür gibi havada asılı olan eline baktı ve derhal üzgünce yanına indirdi.

"Hangi vicdan, hangi insan bunun yapılmasına izin verir?" Hıçkırırken ıslanan yanaklarımı koluma sildim. "Zalimin sonu gelince zulmü artarmış, dilerim daha fazla insanın canı yanmadan toprak örter günahlarınızı."

"Sen bak hele şu kahpeye," dedi önüme atılırken Dildar Hanım.

Uras araya girerek annesini durdu. "Ana," diye uyardı.

Oğluna öfkeyle baktığında, "Ne oluyor burada?" diye odaya giren Barlas'la karnımın içindeki acı daha da fazlalaştı. Gözlerim

ellerine kaydı, yanaklarımdan yaşlar süzülürken, "Kıydın mı ona?" diye sordum.

Barlas ağzı açık kalmış şaşkınlık içinde ellerine bakarken, parmakları yumruk oldu. Başını yana çevirdi. Ne ara üstüne atıldım da yumruklarımı omzuna savurarak vurmaya başladım anlayamadım.

"Nasıl kıydın bir cana, nasıl?" diye bağırarak yumruklamaya çalıştım. Önümde put kadar sakin ve hissiz duruyordu. "Allah hepinizin cezasını versin!"

Belimden tutup beni geriye çeken Uras'la iyice zıvanadan çıktım. "Dokunma bana!" diye bağırdım. "Dokunma!"

Durmadı, elimi kolumu bağladı, kolları arasına hapsederek bedenimi hareketsiz bıraktı.

"Sakın Allah'ı bir şeyden habersiz sanmayın, attığınız adımın, soluduğunuz nefesin hesabını vereceksiniz. Belki hepsi bu âleme kalmayacak ama siz mahşerde bile rahat yüzü göremeyeceksiniz. Sen başkalarının ciğerine ateş düşürdün ya Ağa, yaptığın kötülüğün yönü şaşar hasret cehennemine düşersin, öyle için yanar ki, çok uğraşır o yangını söndüremezsin."

"Seni âleme ibret olsun diye yakarım gelin, diri diri yakarım," diye bağırdı Dildar Hanım. Oğlunun kolları arasında hareketsiz kalan yüzüme tokadını savurmak için elini kaldırdı. Ama vuramadı. Barlas Dildar Hanım'ın elini havada yakaladı.

"Ben zaten sizin cehennemînizde diri diri yanıyorum," diye bağırdım.

"Senin saçlarını," diye yeniden öne atılınca kayınvalidem, beni kenara savuran Uras önüme geçerek koluyla beni arkasına sakladı. "Ana dur, karım o benim!" diye bağırdı.

Oğluna da aynı öfkeyle bakan kadın, "İki gün koynuna girdi diye sana kadın mı oldu bu sürtük? Yaptıklarını, bize ödettiği bedelleri ne çabuk unuttun?" dedi dişlerini sıkarak.

"Barlas!" diye bağırdı dışarıdan gelen bir ses.

Bu hengâmenin içerisinde, bir tek başkasının öfkesi eksik kalmıştı.

"Barlas, çık dışarı."

Barlas hızla dışarı çıktı. Avlunun ortasında eli silahlı bir adam, kucağında kundakta bir bebek vardı. Yanaklarından yaşlar akarken, "Çık dışarı!" diye bağırdı yine.

Herkes avluya dökülmüştü. Kayınvalidem benimle didişmeyi bir kenara bırakarak, "Ne oluyor?" diye bağırdı korumalara.

"Silahı var Hanım'ım, durduramadık," dedi korumalardan biri.

Barlas merdivenleri inerken içimden bir ses, "Yapma!" diye bağırmak istedi. Dilimi ısırdım, sustum. Bilmeliydi ki Barlas, çevirdiği kanlı namlusu bir gün kendine dönecekti.

"Zeki, kardeşim bırak elindeki silahı. Bak bebeği düşüreceksin," dedi otoriter bir sesle.

"Bana söz vermiştin Ağa'm, bana söz vermiştin. Dokunmayacaktın karıma," dedi adam ağlayarak.

"Zeki..."

"Niye yaptın ha, size ne zararımız vardı? Biz sadece birbirimizi sevdik," dedi ağlayan adam.

Uras, abisinin peşinden aşağıya inmeye kalkınca, annesi koluna yapışarak, "Oğlum dur, görmüyor musun gözü dönmüş," diye bağırdı. Önüne geçti, göğsüne ellerini koyarak onu engellemeye çalıştı.

"Çekil ana, adamın aklı başında değil," dedi Uras annesini kenara çekerken.

Az evvel nefret kustuğum iki adam, şimdi avlunun ortasında bir elinde bebek, diğerinde silah olan adamın karşısındaydı. İkisinden biri namlunun ucundaydı.

"Zeki hadi bak bebeğin üşüdü, ver silahı," dedi Barlas sakin bir tutumla onu ikna etmeye çalışarak.

"Bu avludan bir ceset daha çıkacak," dedi adam. Bebeğine baktı. "Daha annesinin kokusunu almadı, bir damla sütü kursağına inmedi. Siz bir sabiyi hem yurtsuz, hem şefkatsiz bıraktınız."

Barlas korumalara silahlarını indirmesini emretti el işaretiyle. Korumlar ilk önce tedirgin olsalar bile Barlas ikinci defa sert bir bakış atınca uydular bu emre. "İçeri geçelim, sakin..."

Zeki elindeki silahı bir çiçeğin vazosuna hedef alarak ateşleyince avludaki kadınların çığlıkları altında kulağımı kapadım.

"Sakin ol," dedi Barlas ama adam gözlerini karartmıştı. "Bundan sonra gidecek yerim yok, yurdum yok. Onsuz alacak bir soluğum yok," dediğinde ikinci defa tetiği çekti.

Ağzım açık halde, "Barlas!" diye bağırdım.

İlk defa adını yüzüne haykırmıştım. Kulaklarım uğulduyor, nabzım çınginlar gibi atıyor ve korkuyordum. Kendi sesimden, zikrettiğim isimin içime bıraktığı etkiden korkuyordum. Tıpkı benim gibi korkuların pençesine düşen Barlas, şaşkın bakışlarını bana çevirdiği an bir kurşun sesi daha duyuldu.

13. BÖLÜM

Rotası doğru olanın, dümeni şaşmaz.

"Uras!" diye bağıran ve merdivenlerden yuvarlanırcasına inmeye başlayan kayınvalidemin sesiyle, Barlas başını yukarı çevirdi. Uras, abisinin önünde ve eli kalbinin üzerindeydi. Abisinin önüne atmıştı kendini. Kör kurşuna siper etmişti gövdesini. Soluk alamıyor gibiydi. Beyaz gömleğinin göğsünün usul usul kana bulanmasını izlerken başını kaldırdı ve abisinin tutmak için açtığı kollarına bir çınar misali devrildi.

Kayınvalidem basamakların bir kaçında ayağı tökezleyince yuvarlandı. Arkasından koştum ama bakışlarımı kocamın üzerinden alamıyordum. Tırabzanlardan güç alarak ilerleyen kayınvalidem, emekler vaziyette oğlunun yanına ulaştı. Barlas yere diz çökmüş, kardeşinin başını dizlerine almış, onun ayık kalmasını sağlamaya çalışıyordu. Aynı zamanda, "Ambulans çağırın!" diye bağırıyordu.

Bir elinde silah, diğer elinde bebeği olan Zeki, son kurşunu tam kendi başına sıkacakken durdurulmuş, yaka paça bir kenara çekilmişti.

"Uras, oğlum..." diyordu kayınvalidem. Bir kanla kaplanan göğsüne, bir de kendinden geçmeye başlayan yüzüne bakarken hıçkırıyordu.

Uras onu duymuyordu. Hırlayan soluklarının arasından, "Abi..." diyordu gülümseyerek. Sanki yıllardır omuzlarında taşıdığı yükleri bırakmıştı.

"Abim..." dedi Barlas acı içindeki sesiyle. Yanaklarını, saçlarını okşarken, "Ambulans nerede?" diye bağırdı adamlarına.

"Aradık Ağa'm yolda geliyor..."

"Kaldır hadi, hastaneye götürelim," dedi kayınvalidem korkuyla oğlunu çekiştirerek.

Barlas bu raddede hareket ettirilmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Donup kalmıştım sanki. Hemen yanlarına dizlerimin üzerine çökmüş, o anın gelmemesi için dua ediyordum. Bir film karesi gibiydi yaşananlar, ne hissedeceğimi bilemiyordum.

"Abi..." diye öksürdü Uras. Ağzından saçılan kanlar Barlas'ın yüzüne sıçradı.

"Abim sus, konuşma," diye uyardı Barlas. Nemli gözleri, boğuklaşan sesiyle yalvarıyordu. Uras ona gülümsedi, Barlas'ın yanağından akan gözyaşı kardeşinin yüzüne damladı. Hıçkırıyordu. Yanaklarını avucunun arasına almış, uyumaması için çabalıyordu.

"Özür dilerim abi... Özür dilerim," dedi Uras pişmanlık içinde.

"Tamam koçum, geçti... sus şimdi..." dedi Barlas hıçkırıkla göğsü şişerken.

"İsteyerek yapmadım abi, yemin ederim isteyerek yapmadım. Yapmadım!"

"Tamam koçum, bırak şimdi bunu..."

"Özür dilerim. Affet..."

"Tamam... Tamam."

"*Affettim* de... Seni üzdüm abim... abi affet, istemedim. Ben istemedim."

"Biliyorum koçum... Affettim," dedi başını kendine çekerek saçlarına dudaklarını yaslayıp sarılırken. Başını ve yanaklarını okşuyorken ne biliyordu bağrına basacağını, ne biliyordu yardım arayacağını, sadece, "Affettim tamam sus..." diyordu sürekli.

Uras kaymaya başlayan bakışlarını yana çevirdi. Gülümsüyordu bana. Sanki acısı silinmiş, sanki tüm ağrıları dinmiş,

sanki göğsündeki yük çekilmişti. İlk defa bu kadar mutlu görmüştüm gözlerini. Çocuk kadar mesuttu hali.

"Gülüşünü izlemeyi sevdim... yem...min ederim."

Sırtımdan aşağıya sıcak bir yel geçişti, içimi dışımı kavurdu. Yanaklarımdan dökülen yaşlar ona mıydı, bana mıydı? Sessizce ağlıyordum. İşte ölsün dediğim adam için ağlıyordum. Bana bakıyor, son nefesinin gırtlağına dizildiğini bildiği halde, medet yerine pişmanlık duyuyordu. Abisinin başını kendine eğdi, kulağına birkaç kelime fısıldadı. Barlas başını kaldırdı ve başını iki yana salladı itiraz ederek. "Lüt...fen..." dedi. "Son defa." Sonra bana döndü yine.

"Sevda... Aff... af..."

Konuşmak istedim ama beceremedim.

"Gül...gül...ümse," diye emretti tatlı bir sesle.

Karnımın içi acıyordu. Garip olan ise sanki son isteği olduğunu biliyordum. Hıçkırarak gülümsedim. O da gülümsedi. Bakışları kaydı, uzanmak için kalkan eli yana düştü. Gözleri gözlerimdeydi ama artık hayatta değildi. Gözleri açık gitmişti.

"Uraasss..."

Kayınvalidemin feryadı göğü yırttı. Boğazıma bir yumruk, jilet keskinliğinde bir acı yüklendi, soluklarımı karnıma tıkadı. Barlas kardeşinin başına sarılarak bir şeyler mırıldanıyor, öldüğünü kabullenmeyerek, "Kalk koçum kalk, affettim," diyordu ama artık ne Uras onu duyabiliyor ne de cevap verebiliyordu.

Ölümün adı bile üşütürdü insanın içini. Zamanı durdurur, mekânı daraltırdı. Soluk aldırmazdı insana. Taş otururdu içine, olduğu yere mıhlardı. Şimdi ölümün soğuk yüzü ellerimizde, bize bıraktığı hissi vicdanımızdaydı. Susmuyordu merhametim ama yine de geçmişten kalan yaralarım hâlâ çok tazeydi. İçimdeki soğukluğu ısıtmıyordu gözlerinde kalan son isteği. Affetmek Allah'a mahsus denirdi, kulların acısını ölüm bile hafifletemez, ruhları azat edemezdi.

Sanki onca acı hiç yaşanmamış, birlikte bir ömre çentik atılmamış gibi, öyle apansız gitti. Gözlerimde hayalini bıraktı. Canımı yakışlarını, öfkelendiği zaman gözünün dönüşlerini de ölümüyle maziye gömdü. Sanki hiç var olmamış gibi ya da birazdan yerinden kalkacak, '*şaka yaptım*' diyecek gibiydi ani gidişi. Hiç böyle bir son beklememiştim. Gözlerindeki acıyı gecelerime ekleyip, vicdanımdaki adını susturamamıştım. "Affet," demişti, affedememiştim. Ne helallik isterken, ne de sonrasında affedememiştim. Yaşattığı acılar, çektirdiği azaplar gitmiyordu gözümün önünden.

Konağa toplandı kalabalık, sırtlandılar mevtayı. O zaman şu dizeler geçti zihnimden. "Hiç ölmeyecek gibi yaşayanlar, kötülüğü iyiliğe denk tutanlar... Dört kollunun üzerinde, gitmemeye çare mi var?" O da gitmişti.

Gencecik bedenine dört kollu bir taht yaptılar, hep annesinin istediği gibi kral misali omuzlarda taşıdılar. İki metrelikti onun bu dünyadan alacağı miras, iki metrelik beyaz örtüyle toprağa sardılar.

Nisa bitmiş gibiydi. Onu daha evvel böyle perişan görmediğimden sanırım, göğsümde ağlamasına da, yanımda teselli bulmasına da izin vermiştim. Herkes Bahar için üzülüyor, kimi dul kalan bana acıyor, kimi gençliğim için ağıtlar yakıyordu. Nedense tek damla gözyaşı dökemedim. Taziye dileklerini aldım, sustum. Ağladılar sustum. Ben onunla bir zaman yaşamamıştım, acısıyla bir hayatı geride bırakmıştım.

Sonra günler geçmeye, zaman alevi söndürmeye, rüzgâr maziyi savurmaya başladı. Değişti kareler, ilerledi zaman ve aklıma gülüşleri geldi. Pervasız gülüşleri, beni şaşkınlığa sevk eden çocuksu göz kırpışları, aniden ettiği sözlerle hayrete terk edişleri... Yeşil gözlerinde sakladığı hüzünleri, acıları, çocuksu yanına gömdüğü ağlamalı geceleri... gözlerini tavana dikip iç çekişleri, pişmanlıkları, özürleri...

Artık bu evde yankılanmayacaktı isyanları, hiçbir zaman geri gelmeyecekti kapı arkasında sıkışmış sohbetleri, ve az da

olsa göstermeyecekti gamzeli gülüşlerini. Hiç yaşamamış gibi, bir zamanlar bu basamaklardan hiç geçmemiş gibi olacaktı. Sonra alışacaktı zaman, alışacaktı insanlar, alışacaktı gelecek. Herkes mazide bir isim olarak anılacaktı. Biri hariç... O hiç alışmayacaktı. Annesi. Evlat acısıyla yana yana pervaneye dönecekti. Kabullenmeyecekti, hangi sesi duysa o sanacak, kim gelse onu görecekti.

Zaman geçecek, herkes normal hayatına dönecek ama o dönemeyecekti. Ne Nisa, ne Dildar Hanım, ne de Barlas, asla bu acıyı unutmayacaktı. Ama zamanla onsuz yaşamaya alışacaklardı. Acının yüzü eskidiği zaman, insan alışmaya da alışıyordu.

Hayat normale döndü, konak çalışanları yine çamaşıra, bulaşığa gömüldü. Evin bir an boşaldığı görülmedi. Bu kadar seveni var mıydı bilmem ama kocaman şehir neredeyse evden geçip gitmişti.

Uras'ın ölümünden bir hafta sonra, daha yedisi okunurken suskunluğunu bozdu annesi. Kapıda karşılaşmıştım Barlas'la, ne o bana, de ben ona '*başın sağ olsun*' diyemiyorduk. Yine susuyorduk, yine birbirimizi görmezden gelip, yine sesimiz çıkmadan duruyorduk. Kapının önünde karşılaştığımız an ben başımı eğdim, yanağımdan süzülen yaşı elimin tersiyle sildim, o içine içine ağlarken sustu.

Kapının girişinde kayınvalidem göründü, bizi yan yana görünce kinlendi, hırslandı.

"İçime düşürdüğünüz ateş, sizi de yakacak!" dedi dişlerini sıka sıka. "Öyle bir ateşe atacağım ki sizi, elleriniz yanacak, bırakamayacaksınız. Öyle bir karanlığa hapsedeceğim ki sizi, koşacak koşacak, ışığı göremeyeceksiniz. Hiçbir zaman söndüremeyeceksiniz sinenizde yananı, hiçbir zaman şifa bulamayacak derdiniz. Hep aranızda kalacak uçurum, ileri doğru tek adım atamayacaksınız, geriye dönemeyeceksiniz." Sonra Barlas'a yaklaştı, ağlamaktan kızarmış gözleriyle yüzüne baktı, zehir zehir içine aktı.

"Sana demiştim, eğer canımı yakarsan seni tüketirim. Seni soluksuz bırakırım diye. Bundan sonra bir nefes mesafende olacak vuslat, uzanacak dokunamayacaksın. Yaralanacak ölmeyeceksin. Sen benim içimi yaktın Barlas Saraçoğlu, ben de senin içini yakacağım, asla ama asla söndüremeyeceksin."

Ne demek istiyordu anlamadım. Ben zaten onların bir bilmece gibi konuşmalarından hiçbir zaman bir şey anlamazdım. Bu sefer beddua ediyordu, bu sefer canı yanacak olan tek kişi sanki Barlas değildi de, bu kinin diğer ucu bana da ulaşıyordu.

Bir ay hiç sesimi çıkarmadan gözden uzakta bekledim. Uras bu dünyadan gideli kırk günü geçmişti. Mevlitler okutuldu, gelenler gidenlerin ardına geçti. Göze batmadan, konaktaki odamdan çıkmadan bekledim ama elliikisi okunduktan sonra gitmek istediğimi bildirmek istedim. Artık bir kocam yoktu. Beni bu konağa bağlayacak hiçbir şeyim olamazdı. Bu odada nefes alamıyordum, onun hatıralarının sindiği bu odada, bu evde duramıyordum. Sonunda kararımı verdim. Belki kayınvalidemle konuşamazdım ama Barlas'tan beni azat etmesini isteyebilirdim. Biraz çekinerek, biraz da utanarak çıktım karşısına. Salonda tek başına oturuyor, gözlerini halıda bir noktaya dikmiş, dalgın ve düşünceli bir halde duraklıyordu.

"Gelebilir miyim?" diye sordum. Beni görünce endişeyle ayaklandı. *Gel* demedi ama *git* de demedi. Ben de bundan cesaret alarak içeri girip yanına yaklaştım, "Konuşabilir miyiz?" diye sordum. Biliyordum henüz bunun vakti değildi ama benim için zaten hiçbir zaman vakit gelmeyecekti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu boğazını temizleyerek.

Duruşu bitaptı, gözlerinin altı morarmış, yüzü kireç kadar beyazlamıştı. Belli ki günlerdir ne uyumuş ne yemek yemiş, ne dinlenmiş ne de kendine dikkat etmişti. Üzüldüm onun adına. O bir can kaybetmişti. Anlaşamasa bile kardeşini, çocukluğunu kaybetmişti. Başımı iki yana salladım.

"Sonra gelsem daha uygun olur sanırım."

"Yarın İstanbul'a gideceğim, sorun neyse şimdi söyle."

Doğru ya, yarın Nisa'yı İstanbul'a götürecekti. Artık çocuklarının yanına gitmesi gerekiyordu ve abisi bu yolculukta onu tek bırakmayacaktı. Barlas yüzüme bakmıyordu. Benden nefret mi ediyordu, kardeşinin ölümünden dolayı beni mi suçluyordu? Bu sefer de suçsuz yere kefareti bana mı kesiliyordu?

"Uras..." dediğimde irkildi. Bu konu onun yarasını acıtınca kısa bir an sustum. Sonra evirip çevirmeden sadede geldim. "Ben artık ailemin yanına dönebilir miyim? Temelli..." diye sordum.

Başını kaldırdı. Gözleri acıyla kaynarken, "Gitmek mi istiyorsun?" dedi ilk defa gözlerimin içine bakarak.

Tuhaf hissettim, sanki bana muhtaçtı. Tutunacak dala ihtiyacı vardı, bu bakışı ben o dalmışım gibi hissettirdi.

"Ben kalmayı hiç istemedim ki!"

"Nereye gidecekmişsin?" dedi arkadan duyulan kayınvalidemin sesi. "Hiçbir yere gidemezsin. Sen bu evin gelinisin, Bahar'ın annesisin. Babasız kalan yavrum, şimdi de annesiz mi kalsın?"

Arkamı döndüm, ürkek bir tutumla, "Benim burada kalmam artık..."

"Evet senin burada kalman uygun olmaz. Dul bir kadınsın," dedi nefret kokan sesiyle, içim rahatlamıştı. Sonunda anlamıştı sanırım. *'Tamam,'* demiştim, *'gönderecek beni.'* Artık Uras da yoktu.

"Aynı çatı altında kalamazsınız," dedi Barlas ve bana bakarken. İlk önce anlayamadım dediğini ama sonra yüzleştiğim gerçekle hemen atıldım. "Evet uygun olmaz, ben gide..."

Bakışlarını oğluna çevirerek konuştu. "Aşiretin toplanması an meselesidir. Töreyi biliyorsun, sen yapmazsan, yapacak biri bulunur. Bahar'ı üvey baba eline düşürmem." Gözleri nefretle kararmıştı.

"Saçma sapan hayaller kurma, tören umurumda değil," dedi Barlas anlamadığım bir dilde konuşurcasına.

"Benim umurumda, birilerinin de umurunda. Kardeşin öldü, nikâh düştü. Aynı çatı altında kalamazsınız, ya Sevda'yla evlenirsin ya da ben onu Nasuh Ağa'ya sözlerim."

Nasuh Ağa kayınvalidemin birinci kuşaktan akrabasıydı. Abisinin oğluydu.

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi Barlas öfkeyle ve hemen bariyer kurdu önüne.

"Nasuh Ağa geldi bugün," dedi Dildar Hanım. "Sevda'yı benden istedi. Ben de..."

Burnunun kenarı seğiren Barlas, "Acına saygı duydum sustum ama artık yeter! Bu saçma adetleri istediğin gibi yönetemezsin!" diye bağırdı.

Ben ise donup kalmış, söylediklerini kavramaya çalışıyordum. "Sen benim canımı elimden aldın," dedi burnundan soluyarak, bakışları bana kaydı. "Ben de senin canını alacağım ama yaşarken. Ona ne zaman baksan kardeşini göreceksin... onun kadınını, onun artığını göreceksin."

Arkasını döndü ve Barlas'ın öfkeli kükremesine aldırmadan odadan çıktı. Şaşkındım, dilim tutulmuş, güç bedenimden çekilmişti.

"Ne demek istiyor?" dedim soluk soluğa Barlas'ın karşısına geçerek. "Bu ne demek oluyor?"

"Acısından saçmalıyor, ben konuşurum onunla," dedi Barlas kayınvalidemin arkasından çıkıp giderken. Artık kafayı yiyecektim. Bu kadın benim sonum olacaktı. Ben ona ne yapmıştım ki, tüm nefretini benden çıkarıyordu? Bahar'ı götüreceğim falan yoktu, onu ait olduğu yerde bırakacaktım. Giderken geldiğim gibi, bir canımla gidecektim işte, derdi neydi?

Barlas halledeceğim demişti. Hem o halletmese bile bu saçmalığa boyun eğecek değildim. Odama gittim, ufak bir valiz hazırladım. Bahar'a veda etmek zor olsa bile başardım. Elimde valizimle kimseye haber vermeden kapıya yöneldim. Korumalar duvar misali önüme durdular.

"Çekilin önümden," dedim kapıya atılarak ama çekilmek bir yana, iyice önümü kapattılar. Geçmeme izin vermediler.

"Gelin Ağa'm," dedi içlerinden uzun boylu olan.

"Ben sizin Gelin Ağa'nız değilim artık, bırakın gideyim."

"Hanımın emri var, odanıza dönünüz Gelin Ağa'm, başımızı belaya sokmayın."

"Sizi polise veririm, çekilin önümden."

"Nereye gelin?"

Arkadan gelen kayınvalidemin sesiyle hızla geriye döndüm. "Burada kalmam saçmalık, bırakın gideyim."

"Sen hâlâ bu konağın gelinisin. Bahar'ın anasısın."

"Ben hiçbir zaman bu konağın gelini olmadım, ben... ben o çocuğu size bıraktım işte. Bırakın beni annemin yanına gideyim. Onun bana ihtiyacı var."

"İyi oldu hatırlattığın, söylemeyi unutmuşum," dedi çenesini dikleştirerek. Merakla yüzüne baktım. Unuttuğu neydi?

"Annenler gitti."

Elimdeki valiz yere düştü. "Nereye?"

"Bunu Barlas ile evlendiğin güne kadar asla öğrenemeyeceksin."

Dünya durdu, tüm sesler kulağımda uğuldadı. "Ne saçmalıyorsun, ne? Asla evlenmem onunla, anladın mı asla!"

"O zaman Nasuh Ağa'yla evlenirsin. Seni almaya razı. Ya Barlas ya da elli yaşındaki Nasuh ağa, kararı sen ver."

***

Asla diye düşündüğüm ne varsa hepsi başıma geliyordu. Gözlerimden silinmeyen yaş, garip başımı koyamayacağım omuz olmadan, bir zamanlar memleketim olan gurbette sığıntı olmuştum. Annemin babamın hasretine, onca cezaya katlanmış, tüm o çilelere göğüs germiştim ama artık kaldıramıyor, intihara meyletmekten korkuyordum.

Ters giden onca şeyden sonra, bir şeyler duruluyor diyordum. *Uras düzeliyor, belki bir gün beni ve ailemi salıverir* diyordum

ki, Uras'ın ölümüyle hayatım yeniden tepetaklak oldu. İşlerin bu aşamaya geleceğini asla tahmin edememiştim. Suçluymuşum gibi, birilerinin ömrüme kestiği cezaya sürüklenmekten öteye gidemiyordum. Acı veriyordu ama biliyordum bu da geçekti. Delip de geçecekti. Hayatımdan neler neler geçmemişti ki, bu tükenmez ceza da elbet bitecekti.

Dildar Hanım aşireti topladı, hakkımda ferman verildi. Töre, kardeşinin karısını Barlas'a miras tayin etti. O gün dünya durdu, o gün tüm umutlarım bir kez daha tükendi. Anladım ki ben bu çukurda ölecektim. Hiç suçum yokken, başkalarının kefaretini ödeyecektim. Bu konağa geldim geleli hapistim, üç koca yıldır, ağlamadan geçirdiğim hiçbir gün görmemiştim. Bahar da artık odama gelmez olmuştu. Babaannesi izin vermediği sürece odasından bile çıkamıyordu. Bir tutunacak dalım o vardı, onu da elimden almıştı.

Sonunda vazgeçtim. Yemekten, içmekten, uykudan, umuttan kesildim. Günden güne erimeye ve tükenmeye başladım. Geleni görmez, konuşanı duymaz hale geldim. Bahar büyüdü, anaokuluna başladı. Eve misafir gelenler kocamın yasına dayanamayıp eridiğimi, kimisi bu acıya dayanamadığımı sandı.

Sessizleşiyordum. Yazıyor, susuyor, uyuyordum. Kendimi insanlardan tecrit ediyordum. Kapının açılmasını duyduğumda, gelenin o olacağını tahmin etmiyordum. Kayınvalidem bugünkü eziyetine geç kalmıştı. Zaman geçirmek için, yasına alışmak için benimle uğraşarak hayata tutunmaktaydı. Sanki suçlu benmişim gibi acısını benim üzerimden çıkarmaktaydı. O konuşuyor, ben susuyordum. Onun arkasında görünen Nisa dehşet içinde halime baktı. Yüzündeki kan çekildi, iri yeşil gözleri solgun suratında daha da belirginleşmişti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. Ağlamaktan gözlerim kızarmış, günden güne gerçekleşen zayıflamadan sebep *bulimia

* Bulimia, kişinin düzenli olarak yemek yemeye karşı kontrolünü yitirdiğini hissettiği çok fazla miktarda yiyecek yediği düzenli bir yeme bozukluğudur. Kişi daha sonra kilo alımını önlemek için kusma ya da laksatifler (temizleme) gibi farklı yollar kullanır. Bulimia olan birçok kişi aynı zamanda da anoreksiye sahiptir

hastaları gibi olmuştum. Sadece onu değil, çevremdeki herkesi endişelendirir olmuştum.

"Biraz yanında kalayım lütfen," dedi çaresizlik içinde. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Belli ki bu halime dayanamıyordu. Benim için mi yoksa henüz yası taze olan abisi için mi ağlıyordu çözemedim. Yoksa pişmanlığı daha mı derindi?

"Hangisi daha kötü diye düşünmeyi bırakalı çok oldu. Ben sadece annemin ellerimin arasından kayıp gitmesinden korkuyorum. Ona iyi bir evlat olamadım," dedim. Aylar olmuştu ki annemi görememiştim. Burnumda tütüyordu kokusu.

"O nasıl söz? Hastalık Allah'tandır Sevda, sen iyi bir evlat oldun," dedi Nisa.

"Annene en başından boyun eğseydim şimdi annem yanımda olurdu. Belki hapis olacaktım ama yanımda olacaktı, ben bakacaktım ona."

Nisa'nın suratındaki korku ifadesi apaçık ortadaydı, perişan haldeydim. Görünüşü naif olsa da, benim için her şeyi yapacakmış gibi duruşu bir sanrıydı. Annesi ağzını açana kadardı onun dostluğu da, sevgisi de… Nisa bana yardımcı olamazdı. Arkadaş olamazdı. Kardeş olamazdı. Çekingen, pişman Nisa, kaderime uygun yaren değildi. Kimse bu çaresizliğe uygun değildi. Bu acıyı bir tek ben çeker, acısını da bir tek ben sırtlanırdım.

Son üç yıl boyunca, hayatımın sonuna kadar görmek isteyeceğimden çok daha fazla gözyaşı, ölüm ve kan görmüştüm. Masumların kanının oluk oluk bu ailenin eline aktığını görmüştüm. Dildar Hanım'ın, Uras'ın ardından Barlas'a verdiği cılız destek ses getirmişti. Barlas güçlerini masumlara karşı harekete geçirdiğinde ise güçlenmişti. Barlas annesini devreden çıkardığını ilan ettiği an ise, o feci yenilgiyi asla kabul etmeyeceğini belli etmişti Dildar Hanım. O, konağın hanımı olduğunu haykırırken, konağın ağası ona sırtını dönüp odadan çıkarak büyük bir düşman kazandığının bilincinde değildi. Ama bu düşman onun canını yakmak için, sadece benim canımı

kullanmıştı, sadece beni yüreğimden yaralamıştı. Ellerimi kollarımı bağlamıştı.

Nisa yanımda sessiz halde yarım saat kadar oturdu. Sürekli özür diliyor, bana yardımcı olamadığı için kendini kötü hissettiğine değiniyordu ama kulaklarım onu duymuyordu ya da hayatın kırılma noktasında olduğum için pek umursamıyordum.

Dildar Hanım hiçbir şekilde sorularıma yanıt vermedi. Beni bir ay boyunca canımdan bezdirdi. Annemlerin yerini söylemedi. Bana sunduğu iki seçenekten öteye gitmeyeceğini belirtti.

Sonra bir gün Barlas ona öfkeyle, "Unut bunu, asla olmayacak!" diye kükredi.

"Son kararın mı?" diye sordu Dildar Hanım ve ekledi. "Töreyi reddediyorsan, o zaman sonuçlarına katlanırsın."

Önce o odadan çıktı, Barlas da arkasından çıkıp gitti. Akşam yemeğime dokunmadım, camdan dışarıyı seyrettim. Bir çıkar yol aradım, bulamayınca ağladım. Gücüm sadece gözyaşlarıma yetiyordu. O anda kapım açıldı, kayınvalidem yanında iki korumayla odama girerek, "Gidiyorsun," dedi kararmış gözleriyle.

İçime nükseden heyecanla ayaklandım. "Gidiyor muyum?" diye sordum.

"Gidiyorsun ya, seni sonsuza kadar burada tutacak halim yoktu. Hadi hazırlan, kâhya seni bırakacak," dedi ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Nihayet gidiyordum. Zaten çok fazla eşyam yoktu, olanı almaya da niyetim yoktu. İki parça kıyafeti sırt çantama tıktım ve kâhyanın eline verdim. Bahar'dan ayrılmam kolay olmadı yine. Ona öyle alışmıştım ki, üç yılda büyümesine eşlik etmiştim. Öyle sevmiştim ki, dakikalarca sarıldım, ayrılmak istemedim ama gitmeliydim.

Yola koyulduğumuzda içimdeki sevincin tarifi yoktu. Aylar sonra ailemi görecektim.

Bakışlarımı yollarda gezdiriyor, buradan ayrıldığıma hâlâ inanamıyordum. Araç yarım saat sonra bir konağın önünde durdu. Kâhya çantamla birlikte yanıma gelip kolumu tuttu. Sanki kaçacakmışım gibi gösterdiği bu tutumundan hoşlanmadım. Kolumu tutan adama baktım ve elini silkeledim ama işe yaramadı.

"Annemler burada mı?" diye sordum. Sustu. İçimde kabaran korkuya ve ensemdeki ürpertiye rağmen anneme kavuşma heyecanıyla konağın kapısından içeri adım attım. Daha önce hiç görmediğim çalışanlar merakla baktılar bana. Neden baktıklarını anlayamadım.

"Gelin Ağa'nızı odasına alın," dedi merdivenlerin başında duran yaşlı adam. Bana tepeden tırnağa inceleyerek bakarken yüzünde iğrenç bir gülümseme vardı.

"Annem nerede?" diye sordum ürkek bir tutumla, etrafı kolaçan ettim. Kaşlarını çattı. Sonra gülümseyerek, "Sen odaya hele bir geç, yanına anan da gelecek, baban da..." diye altın dişlerini göstererek güldü. Elli yaşlarında, kısa boylu biraz göbekli bir adamdı bu. Onu daha evvel kaç kez bizim konakta da görmüştüm, yüzü tanıdıktı.

Kâhyanın yanına gelen iri yapılı bir kadın kolumu tutarak, "Odanız burası," dediğinde bir şeylerin ters olduğunu anladım. Ne hayallerle ve ümitlerle gelmiştim ben bu eve, ama şimdi kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu.

"Annem nerede?" diye sordum.

"Ağam söyledi ya Hanım'ım, anneniz yakında gelir."

"Şu anda burada değil mi?"

Kadın kısa bir an kaşlarını çattı, sonra gülümseyerek, "Odada bekliyor," diyerek beni yönlendirdi. Az önce yakında gelir deyip şimdi odada bekliyor demesi tuhaftı. Hızla odaya gittik ama içeri girdiğimde buranın bir yatak odası olduğunu gördüm. Ben daha etrafıma bakınırken, beni getiren kadın

telaşla kapıyı kapattı ve kilitlemek için hamle yapmıştı ki, kapının koluna atıldım.

"Allah aşkına ne oluyor, annem nerede?" diye sordum korkuyla.

"Annen nerede bilmiyorum ama nikâhını kıyacak hoca yukarıda. Abdest alıp bekle, birazdan seni almaya geleceğim."

"Nikâh mı? Ne nikâhı? Abla lütfen aç kapıyı, ne olur aç kapıyı!" Kapıyı defalarca yumrukladım.

"Nasuh Ağa'm hazır olunca seni çağıracak Gelin Ağa'm," dediğinde dünya başıma yıkıldı.

Kayınvalidem beni kandırmıştı. Bahsettiği adama satmıştı ya da bağışlamıştı bilmiyordum ama beni gözden çıkararak Barlas'tan intikamını almış, beni de başından atmıştı.

Kapıyı yumrukladım, bağırdım, isyan ettim, camları açıp yardım istedim ama kimse kapımı açmadı. Bir saatten fazla ağlayarak yalvarınca sesim kısıldı, gücüm azaldı. Sonunda bedenimden güç çekildi, halının üzerinde diz çöküp birinin gelip kapıyı açmasını bekledim. Dakikalarca o halının üzerinde ağladım. Sonunda kapı açıldı, kayınvalidem yüzünde büyük bir zaferle içeri girdi, kapı ardından yeniden kapandı.

Can havliyle yerimden fırladım. "Lütfen, lütfen söyle salsınlar beni," dedim ellerine atılarak. Beni geriye ittirdi. Gözyaşları içinde, "Sana ne yaptım ben, ne yaptım da böyle acıtıyorsun canımı?" diye sordum, sustu.

"Size bir seçenek sunmuştum; ya Barlas ya Nasuh demiştim ama siz oralı olmadınız."

"Ben sizin köleniz değilim. Ben sizin kuklanız da değilim."

Üzerine atladım ve yakasına yapıştım. "Annem nerede?" diye saçlarına, yüzüne atıldım ama onu parçalamama izin vermediler. Sesimizi duydukları an kapı açıldı ve içeri giren kâhya, adamlarıyla birlikte beni onun üzerinden aldı.

"Annen ve babana ben ne zaman istersem o zaman kavuşacaksın, benim istediğim olmadan asla onlara kavuşamayacaksın.

Barlas'ı ikna et, Nasuh'tan kurtul, annenle babana kavuş," dedi sinsi bir yılan gibi gülerek. Nasıl bir plandı bu, nasıl bir kalbe sahipti? Barlas benimle evlenmezse, sırf o intikam alacak diye ben hiç tanımadığım başka bir adamın kölesi mi olacaktım yine?

"Evlenmeyeceğim, ne Barlas'la ne Nasuh'la asla evlenmeyeceğim."

"O zaman annen ve babanın cesetlerine sarılırsın çünkü kapatıldıkları yerde ne yemek var ne de onları ısıtacak bir soba. Çok yazık. Baban yaşlı, annen hasta değil mi?"

Üzerine atılmak, onu parçalamak istedim ama yapamadım. İtleri kollarımdan tuttu, o da yüzünde zafer parlamasıyla dışarı yürüdü. Kâhya da beni duvara fırlatarak odadan çıktı. Kapıya atıldım. Tırnaklarım kırılasıya tırmaladım, yumrukladım, haykırdım, ağladım ama kimseye sesimi duyuramadım.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, ağlaya ağlaya halının üzerinde sızmışım. Sonra buz tutmuş halde uyandım. Gözlerimi kapıya çevirdim, göğsüm daralıyor, nefes alamıyordum. Ölmek istiyordum. Kapının açılışını, Barlas'ın kapıdan içeri giren bedenini hayal meyal, sisler arasından seçtim. Yere diz çökerek beni kucağına alıp odadan çıkarışını, aracına taşımasını rüya sandım. Sonrası karanlıktı. Kendime geldiğimde yine konaktaydım. Senelerdir tecrit edildiğim yatağıma yatırılmıştım. Sanki her şey kâbustu, ben kafamda kurgulamıştım ama ellerimdeki acı, tırnaklarımdaki sızı, olanların gerçek olduğunu yüzüme vuruyordu.

Bakışlarımı çevirdiğimde Barlas'ın dikkatle ellerimdeki kanı temizlemesini, kırılan tırnaklarıma pansuman yapmasını izledim. Hissizdim. Onun hüzünlü bir ciddiyetle ellerimi temizlemesine sessiz kaldım. Dudaklarımın bükülmesine, gözyaşlarımın akmasına ve hıçkırarak ağlamama engel olamadım. Ne isyan edecek, ne de haykıracak gücüm kalmamıştı. İçli içli döktüm yaşlarımı.

"Annem..." dedim bağırmaktan kısılan sesimle. "Annem..."

Yutkundu, son parmağımı da sardıktan sonra ayaklandı. Bana tepeden bakarken, "Onları bulacağım, yemin ederim

bulacağım," dedi, kısa bir süre perişan halime baktı, sonra omuzlarını düşürerek kapıdan çıktı.

O kapıdan çıkışın üzerinden bir ay geçti. Tırnaklarım iyileşti. Soğuk konak yerini baharın döngüsüne terk etti. Bahar ilkokula başladı. Gözlerim yola dikildi ama annem ve babam gelmedi. Kayınvalideme her gün yalvararak yerlerini sordum, ayaklarına kapanıp medet dilendim, ağzını açıp tek kelime etmedi. Tehdit ettim sustu. Yalvardım sustu. Ağladım sustu. Sonunda ben de sustum. Barlas annemle babamı ararken, Nasuh Ağa, evinden müstakbel karısını alıp götüren Barlas'a diş bilemeye başladı.

"Nasuh Ağa, Barlas hâlâ nikâh kıyılmadığı için seni geri istiyor. Yakında gelir alır, ben de Barlas evde yokken veririm. Sonuçta nöbet tutacak hali yok ya. Nasuh olmazsa başkası, ama seni karısı olarak almadığı her gün, başkasına vereceğimi bilecek," diyordu.

Öldürmek istiyordum bu kadını, bir gün elimde kalmasından korkuyordum.

Günler günleri kovaladı. İki hafta daha işkence gibi geçti. Her akşam heyecanla balkona atılıyor, Barlas'ın gelişini dört gözle bekliyordum. Ve onun merdivenden tek olarak çıkışıyla, dünya bir kez daha başıma yıkılıyor, omuzlarım düşüyor, ağlayarak odama dönüyordum. Ama bugün, bugün umutluydum. Biliyordum bulacaktı ailemi ve getirecekti onları. İçimde öyle bir his vardı.

Odamda duramadığım için erkenden avluya çıktım. Beklemeye başladım. Kardeşi öldüğünden beri her akşam muntazam olarak eve geliyordu. Dildar Hanım bana işkence etmesin diye evin sınırlarından uzaklaşmıyordu.

Kayınvalidem balkonda göründü. *Suratını şeytan görsün.* "Kâhya," diye bağırdı yüzünde yine o sert insafsızlığıyla. Ağzında lokmasıyla koşan kâhya mutfaktan çıktı.

"Aracı hazırlayın."

Kâhya kapıya yöneldiğinde, "Gelin Ağa'nı da yanına al, onu Hürmüz aşiretinin konağına götüreceksin," dedi.

Yetmişti artık. Ben bu kadına büyüktür, yaşlıdır demeyecek ellerimle öldürecektim. Elimde kalacaktı. Merdivenlere atıldığımda kâhya ve adamları koluma yapıştı. "Bırakın!" diye bağırdım. Direndim ama güçlerine karşı koyamadım. Zaten zayıftım, halsizdim, istediklerini kısa bir çekişmeden sonra kazandılar.

"Nikâh kıyılınca gelirsiniz, bu sefer işinizi şansa bırakmayın, hemen kıyılsın nikâh," dedi adamlarına ve ortadan kayboldu.

"Bırakın kolumu, bırakın!" diye isyan etmem onların üzerinde hiçbir etki sağlamıyordu. Zaten gücüm de onlara yetmiyordu. Son zamanlarda verdiğim kilolardan sebep adeta ufak bir çocuğa dönmüştüm. Artık kemiklerim elle bile sayılacak haldeydi.

Kâhya beni sürükleyerek kapıya yaklaştırdığında, kapıda görünen Barlas'la irkildiler. Dişlerini sıkan Barlas, kâhyanın elinden beni almak için uzanırken, elini kaldırdı. Kolumdan tutup beni kendine çekerken, kâhya yediği yumrukla yere yığılmıştı.

"Seni bu konağın etrafında görürsem, canını alırım," dedi kâhyaya. Adamlarına kaşıyla işaret verip onu gözünün önünden almalarını emretti. Beni de peşinden sürükleyerek merdivenlere yönelirken, korkudan titriyordum ama isyan etmeye bile mecalim kalmamıştı.

Ağlayarak merdiveni çıktığımızda, "Çiya," diye bağırdı Barlas.

Çiya aracını park etmiş, kapıdan henüz giriyordu. "Buyur ağam."

"Git hoca efendiyi al gel, aşirete de haber sal; Barlas emanetine sahip çıkıyor."

Başımı kaldırdım. Ayaklarım yerden kesilirken, kolunun belimi sardığını, başım geriye düşerken artık bu kadarının da fazla olduğunu haykıracak kadar bile gücüm kalmamıştı. Karanlık... Yatıp kuytusunda dinlenmek istediğim, kaçmak yerine saklanmak istediğim karanlık, tüm benliğim gibi dünyamı sarsın istedim. Ölmek istedim. Kardeşinden daha zalim, elinde masumların kanının lekesini gördüğüm adamla evlenecektim.

14.

BÖLÜM

Tam sevecekken beni,
her şey yarım kaldı yine,
ne tuhaf.

Acının her dilde tarifi başkaydı ama hissettirdiği his aynıydı. Ağlamak istiyordum, içimde annemin suskunluğundan sebep kocaman bir metanet durduruyordu zikrimi. Silah alsam sıksam kalbime, yüreğim titriyor, bir jilet kadar keskin ölüm ellerimi bağlıyordu. Korkum ölümden değil, arkamda bıraktığım hüzünden, gözlerinde çiçek açan annemdendi.

'Koklamaya doyamadığım, büyütmeye kıyamadığım çiçeğim' derdi bana, *'ben sana bir ömür baksam da doyamam ki.'* Bana kıymışlardı. Annesinin nazlısına kıymışlardı, hem de defalarca. Saçlarımı okşamaya kıyamayan babamın bir tanesine, kıymışlardı. O benim için inatla yaşamaya ve iyi olmak için çabalamaya devam ederken, şimdi ben onun hüzünlü gözlerine bir evladın ölümünü nasıl yakıştıracaktım? Meğer en büyük sevda, bir evladın annesine beslediği şefkatin içinde gizliymiş.

Onlar yokken ölüm düşüyordu gölgeme, soluk almak bile ceza oluyordu.

Lacivert gecenin insafsız koynuna kaç gece sakladım kendimi, kaç gece kulağımda sesi çınlayarak uyandım. *Aç mısınız, açıkta mısınız, söylediği gibi üşüyor, acı mı çekiyorsunuz?* Bu bilgisizlik bana en büyük azap oluyordu, anlatamıyordum.

Takılı kalıyordu boğazıma soluğum, o zaman her şeyi kabullenmek istiyordum. Babamın duruşu gözlerimde acılı bir

resim... Başını önüne eğip mağrur bakışlarında gizlediği acının sisi, elimi ayağımı bağlıyordu. Bu ne çıldırtan kaderdi, ne yana dönsem bombalar patlıyordu geleceğimde, her yanım harabeydi, ölüm kokuyordu. Tutunduğum tüm dallar kırılmıştı ortasından, ayaklarıma bedelini bilmediğim prangalar, kollarıma hüzünden kelepçeler dolanıyordu...

Öyle bir yerdeydim ki, çığlık çığlığa uzayan ömrüm, bitmemek için çırpınıyordu.

Kayınvalidem sonunda istediğini aldı, hoca o gece apar topar geldi konağa, abdest bile alamayacak haldeki bana Hatice abla yardım etti. Üzerimde kefen niyetine beyaz keten bir elbise vardı ve öyle zayıflamıştım ki bir hayaletten farksızdım. Bir kadın kaç kere kefenlenirdi, kaç kere ölüme gelin edilir, kaç kere cehenneme hibe edilirdi? Ben tekrar ve tekrar ölmek için mi doğmuştum? Gün yüzü görmediğim şu hayatta, gözyaşlarımla yıkanarak mı gömülecektim?

Hocanın karşısında canlı bir ceset, gençliğinin baharında yaşlanmış bir ömür durdu. Karşımda en az benim kadar çaresiz bir adam vardı ama o benim aksime hâlâ ayakta, hâlâ güçlü görünüyordu. Sessizlik insanı çıldırtırdı. Başımı bir tülbentle örttüler, etrafımı saran boşlukta her şey anlamsız gelirken, idamımı gerçekleştirdiler.

İdam taburem tekmelenmedi.

Göz açıp kapatıncaya kadar gerçekleşti nikâh, başka aşiretlerden birkaç şahit çevreledi etrafımızı. Tebrikler yükseldi. Zılgıtlar atıldı, geceye miras birkaç kurşun sıkıldı. Büyük odada tek kalmıştım. Herkes gitti. Dünya başıma yıkılırken, ben acıların altında yaşamayı başardım. Kapıdan giren kayınvalidem, yüzündeki büyük zaferle düşürdü gölgesini üstüme. "Ölüm size ödül olurdu, diri diri yanmak gerek size," dedi en nefret eden haliyle. "Kadınlık görevini tamamla, ailene kavuş."

"Çık dışarı!" dedi ne ara geldiğini bilmediğim Barlas, hırsından titriyordu. Omzunu sarstı kayınvalidem, gülümseyen bir tutumla çenesini havalandırdı. "Hadi gir karının koynuna.

Hadi gir kardeşinin mezarının içine, sarıl kefenine. Uras'ın sarıldığı yerden öpüp kokla."

"Çık dışarı!" dedi Barlas yine dişlerini sıkarak.

"Ellerin değsin istemezdi, gözlerin değsin istemezdi. Senin her zerrenden kıskanırdı karısını. Şimdi sen onun sevdiği her şeye sahipsin, istediğin şey ellerinde ama dokunamayacaksın, çünkü bu evlilikte hiçbir zaman iki kişi olmayacaksınız. Hep üç kişi olmaya mahkûm kalacaksınız."

Ve kapıyı da arkasından çekerek kapattı. Neden yapıyordu bunu bize? Önce bizi evlendirmek için onca çaba gösterip, sonra neden kan kustururcasına zedeliyordu geleceği? Büyük odadan çıktık. Bu akşam gece daha mı karanlık, hava daha mı soğuktu? O gece merdivenlerini hiç çıkmadığım, içini hiç görmediğim odanın önüne çuval gibi atıldı bedenim. Boş bir posadan farksızdım. İçim, dışım çekilmişti. Her karışını bildiğim evin, yabancısı olduğum odasının kapısında donup kaldım. Bacaklarım tutmuyor, ayaklarımda diken batması gibi bir his dolaşıyordu. Kapının koluna uzanacak halim bile kalmamış, bedenimde derin bir hissizlik hal bulmuştu.

Arkamda beliren Barlas'tan kaçacak kadar bile mecalim yoktu. Zaten kaçsam da nereye kaçabilirdim ki, ben kaçtığım tüm felaketlerin içine çekilmiştim. Kapının kolunu tutuşunu, tereddütle açışını ve benim içeri girmem için sabırla bekleyişini, gözyaşları eşliğinde izledim. Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdaki eski izlere yenilerini eklerken, ayaklarım yerinden hareket etmedi. Dakikalarca görmeyen gözlerle yere baktım. Ne içeri adım atabildim, ne de ağzımdan tek kelime çıktı. Ben bekledim, Barlas bekledi, zaman bekledi, acılar bekledi, o kapının eşiğinde donan hüzün bekledi.

"Seni toprağın altına koymam derdi annem, toprağın üstünde ölür-gezer olacağımı nereden bilebilirdi ki?" dedim.

İçeri adım attığım an sanki yer titredi. Ayağıma dolanan elbisenin kumaşı, '*girme odaya*' diye direndi. Ayaklarımın altında ateş sıcağı, ellerimdeki terde kaynayan yeni yazgılar yer

buldu. Oda geniş ve bir ağaya layık şekilde döşenmişti. Ferah ve sakindi. Buna rağmen tavanı üzerime yıkıldı, duvarları daraldı! Soluklarımda bir taş ağırlığı vardı. Kapı kapandı. Ömrümde yer alacak güzel günlerin üzerine, bir kapı daha kapandı.

Başım önümde eğik, omuzlarımda makûs kaderimin ağırlığı varken acı bedenime iyice çökmüştü. Ağlasam da, bağırsam da faydası yoktu. Acımaktan yorulmuştu etim. Dizleri tutmuyordu yaşlanmış umudumun. Geleceğin saçları ağarmış, son nefesime saklanmıştı ölüm.

Bana baktığını biliyordum. Yüzüne bakacak yüzüm yoktu. Ondan medet dilenecek halim kalmamıştı. Bir an evvel bitsin istiyordum bu işkence. Söz verdiği gibi, sabaha uyansın gece ve annem gelsin istiyordum. Başımdaki yazmanın ucunu tuttu güçsüz parmaklarım, söktü saçlarımdan makûs kaderi. Tüm iyi niyetlerimi bir bir asarken, beyaz bir dalga halinde düştü ayaklarımın ucuna ve şişerek halı misali serildi yere.

Mekanik bir yorgunluk vardı içimde... Zihnimde koşturan çocuğun korkusu hiç geçmeyecekti. Belimdeki altın kemerin tokasını açtığımda, o da düştü yere. Her hareketimi izlediğini biliyordum, beklentisini biliyordum.

Yüzüm yerden kalkmıyor, saçlarım gözlerimi kapatıyordu. Daracığına asılmış beyaz bir sümbüldüm, morarmış dudaklarımı süslüyordu hiçlik. Elleri değsin istemedim kefenime, gözleri değsin istemedim gözlerime... Ben yapabilirdim. Ölürken de sabredebilirdim. Elbisenin düğmelerini açtım, omuzlarımdan indirip kollarımın üzerine düşmesini sağladım. Saydam içliğimle karşısındaydım, titriyordum.

Sonra hareketlendiğini hissettim. Kulağımdaki ayak sesinin yankısıyla irkildim.

Hemen önüme geldi. Gölgesini tenime düşürdü. Sıcaklığı, kokusu cesaretimi deldi. Uzandığı an istemeden soluğumu tuttum. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bekledim. Elinin tenime değeceği, ölümlerden daha beter işkencenin hafızama kazınacağı anı bekledim ama olmadı. Eğildiğini, kollarıma serilen

elbisemin kanatlarını tutup kaldırdığını, yakamı kapatıp düğmelerimi iliklediğini, soluğumu tutarak izledim. Ellerinin üzerine süzüldü gözyaşlarım. Daha fazla tutamadım. Hıçkırıklarım dudağımdan firar etti. İsyanıma karşı çıkamadım. Omuzlarım sarsılarak ağladım. Sesimi sakınmadan ağladım. Bir çocuğun isyanıyla, son sesle ağladığımı asla unutmayacaktım.

Uzandı önce bana, elleri havada kaldı. Yumruk oldu. "Dokunamam," dedi kısık sesi, "Dokunmam."

Başımı kaldırdım. Gözlerimiz birleşti. Hani içimi titreten o kahve gözleri vardı ya, yaşlarla kaplanmıştı. Ağlamıyordu, erkek yanı ağır basmış, kendini tutuyordu ama gözlerine dolmuştu tomur tomur acının gölgeleri…

Ben çaresizlikle ağlayınca, omuzlarımdan tutup kendine çekişini, yüzümü omzuna gömüp hıçkırışımı çok sonra hatırlayacaktım. Sarılmasındaki şefkati, kaçarken ona çekilişimi, içimdeki yaman çelişkiyi, belki de hiçbir zaman hatırlamayacaktım. Kollarında hissettiğim huzuru, onun telkin eden soluğunu, saçlarıma dokunan dudaklarını, sırtımda gezinen ellerini, bacağımın altına giren kolunu ve ayaklarımın yerden kesilişini, göğsüne düşen başımı da hatırlamayacaktım. Sırtımın yatağa yaslanışını, başımın yastığa düşmesini, bacaklarımı yatağa uzatıp, ayakkabılarımı çıkarmasını, üzerimi örtmesini belki de çok sonra bile hatırlamayacaktım.

Yanıma uzanmasını, dokunmadan saçlarımı okşamasını, "Geçecek," demesini duysaydım, unutmayacaktım.

"Sen bana kardeşimin emanetisin, dokunamam..."

Eğer konuşabilseydim, "Yoruldum," derdim, eğer anlatabilseydim derdimi, "Bitsin bu acı," diye eklerdim.

Biterdi!

***

Sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım, gözlerim şiş, burnum tıkanmış, yorgun bedenimde güçsüz bir duruş hâsıl olmuştu. Bugün de ölmemiştim. Ben hâlâ ölmemiştim. Duvardaki

saate baktığımda on olduğunu gördüm. Barlas odada yoktu. Gece olanlar sislerin ardında gibi uzak geliyordu. Hızla ayaklandım. Üzerimi değiştirdim. Ayağıma geçirdiğim ayakkabılarla alt katın avlusuna inmek için odadan çıktım. Balkondan avluya baktığımda, boş olduğunu gördüm. Tüm umutlarım söndü. Yine oyun oynamıştı bizimle, elimle ağzımı tıkayıp acımı susturdum. O sırada araba sesi duydum. Bu Barlas'ın aracının sesiydi.

İki dakika sonra kapılar açıldı. Annem Barlas'ın kucağında içeri girdi. Ufacık kalmıştı, son gördüğümden daha zayıftı. Koşmak istedim, koşmak ve ona sarılmak ama yaşadıklarımdan sebep artık çok güçsüzdüm. Dizlerimin üzerine çöküp bağırarak ağlamaya başladım. Ben hıçkıra hıçkıra ağlıyorken, babam geldi yanıma. Omuzlarımdan tutup kaldırmış, sinesine sarıp öpüp koklayarak saçlarımı, sımsıkı göğsüne sarmıştı. Öyle zayıflamıştım, öyle güçsüz kalmıştım ki, kollarının arasında yok olacak haldeydim. Annemden hiçbir farkım yoktu. Aynada kendi aksimi görmüştüm. Perişanlığımı saklayamadım. Kaldıramadım başımı. Görmesinler istedim evlatlarının mum gibi eridiğini. Gözlerimin altında mor halkalar belirmişti. Elmacık kemiklerimin üzerinde sallanıyordu derim, kirpiklerim cansız bir ok gibiyken, saçlarım çok zamandır tarak görmediğinden karman çormandı. Ben benden geçmiştim de, can tenden geçmemişti.

Barlas annemi hazırlanan odaya yerleştirdi. Şimdi annem yanımdaydı. Dildar Hanım söz verdiği gibi Barlas'a yerini söylemişti ya da Barlas kendisi bulmuştu, bilmiyordum. Tek bildiğim erkenden gidip onları bana getirmişti. Annemi dikkatle yatağa yatırırken, yanına gittim. Ellerini öperek, kimseye aldırmadan yanına çıkıp başımı sinesine gömdüm. Bilmiyordum; annemin saçlarıma düşen yıldızlara bakarak ağladığını, henüz otuz yaşında olmadan, altmış yaşında bir kadının ifadesi çöken olgunlaşmış ruhumun yüzüme vurduğunu… Onun kara saçlarına aklar düşmüş süt kuzusuydum, ömrüne hüzün vurmuş dağ çiçeğiydim. Hazanıydım. Çilesiydim.

Başımı kaldırdığımda Barlas ile göz göze geldik. O da saçlarıma, siyah saçlarımın arasına serpiştirilmiş yıldızlara bakıyordu. Şimdi ona benziyordum, gençken ihtiyar oluyordum.

Barlas buruk bir sesle, "Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeyin, Hatice Hanım size yardımcı olur," dedi gergin bir tutumla. Duymuyordum onu, teşekkür edecek kadar incelik de kalmamıştı bende. Anne kız aylar sonra birbirimize kavuşmuştuk. O ağlıyor, ben yanaklarını kurulayarak ellerini, saçlarını öpüp kokluyordum. Barlas babama bir şeyler söyledi. Son defa bize bakıp odadan çıkarken, evdeki herkesi tek tek tembihledi. Kimse bize dokunmayacak, kimse bir dediğimizi iki etmeyecekti.

Annemi kendi ellerimle banyo yaptırdım. Saçlarını öpe koklaya taradım, ördüm. Karnını doyurdum. Uyurken elini tutup izledim. Sonra ben de banyo yaptım, elime tarağımı alıp, üzerime pijamamı giyip annemin odasına geldim. Babam taradı saçlarımı. Çocukluğumda hiç yapmamıştı, bir kere eline tarak alıp saçlarımı koklayarak örmemişti. Önüne oturdum. Elinde tarakla ve gözlerinden akan yaşlarla suladı saçlarımı. İlk defa o zaman fark ettim saçlarıma dadanan beyazların ne kadar çok olduğunu, ilk defa o zaman anladım ailemin gözlerinde beliren bu ayazı. Babamın gözyaşlarını hıçkırıkları teslim aldı. Tarağın darbeleri masaj, elinin dokunuşu ağrılarıma ilaç oldu. O gün üç yaşında çocuk gibi aralarında uyudum. Bir yanımda babamın diğer yanımda annemin soluğunu duyarak tavanı izledim.

Barlas bizi rahatsız etmedi. Kimse odama gelmedi, bozmadı o günkü özlemimizi. Ve sonraki günlerimizi de.

Annemin odasından bir hafta hiç çıkmadım. Zannediyordum ki arkamı döndüğüm an onlar kaybolacak ve ben bir boşluğun içinde tükeneceğim. Kim çağırırsa çağırsın gitmedim, kayınvalidem ne derse desin aldırmadım. İstediğini vermiştim ona ama içindeki kinin ateşini hâlâ söndürememiştim. Bunu gözlerinde görmüştüm, içi soğuyana kadar bana çok çektirecekti.

Sonunda odama dönmek zorunda kaldım. İyice geç saati bekledim. Barlas yer yatağı yapıyordu kendine, sanki roller tersine dönmüştü. Uras ile evliyken ben yatardım o yer yatağında, şimdi Barlas yatıyordu. Gece el ayak çekilince geliyor, banyosunu yapıp yatıyor ve sabah kahvaltısından sonra derhal evden çıkıyordu. O, benden gün gün uzaklaşırken, ben de kendi hayatıma adapte olmaya çalışıyordum. Şimdi konakta azılı bir tutuklu gibi yaşamıyordum. İstersem kapıdan çıkıp gidebilirdim. Barlas beni dönüp almaz hatta hesap sormazdı, biliyordum. Lakin Dildar Hanım'ın şerrinden korktuğumdan sebep, biraz daha zaman geçmesini bekliyordum. Konağa birileri geliyor, birileri gidiyordu. Kimse hayırlı olsun diyemiyordu, malum acımız hâlâ tazeydi.

Yine konağa ziyarete gelenlerden bir genç kız, fırsatını bulduğu an odama çıkmış, üzerimi değiştirirken odaya izinsizce dalmıştı. Şaşkınlık içinde neler olduğunu anlamaya çalışırken de, ayaklarıma kapanıp yardım istemişti. Ben ne yapabilirdim ki, daha kendimi kurtaramamışken ona nasıl yardımcı olabilirdim? Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona düğünde takılan altın kemerimi verdim. Başka hiçbir şeyim yoktu. Bozdurup satmasını ve o parayla buralardan kaçmasını, arkasına bakmadan kendini kurtarmasını söyledim. Elime sarılarak teşekkür etti. Altın kemeri cebine koyup annesiyle birlikte geldiği konaktan, hüzün içinde geri gitti. Bu olayın üzerinden iki gün geçmişti. O çaresiz kız kendini kurtarabilmiş miydi merak ediyordum. Bir haber gelmediğine göre kesin kurtulmuştu.

Neyse ki biri mutlu olmak için özgürlüğe kanat çırpmıştı.

Zaman su misali akıyordu. Bahar ilk hikâye kitabını okumaya başladı. Annemden arda kalan zamanımda onun okumayı ilerletmesi için uğraşıyordum. Konakta işler rayına girmiş gibiydi. Bana bakmaya bile tahammül edemeyen bir kocam, sürekli yılandiliyle zehirleyen bir kayınvalidem vardı. Her fırsatta beni hor gören, bulduğu her boşlukta nefretini kusan, oğlunun

ölümünden beni ve Barlas'ı sorumlu tutan, bencil, huysuz, düşüncesiz bir kadın olmuştu.

Bu yaşadıklarımın daha en güzel günlerim olduğunu, kocamın saygısını asla kazanamayacağımı söyleyip duruyordu. Şimdi de zehrini akıtmış, yolumu kesmişti. Avluda karşılıklı dururken, "Bu konağın Hanımı gibi gerim gerim gerilerek çok gezeceğini mi sanıyorsun?" diye söylendi. Ona aldırmamaya çalıştım ama inatla damarıma basmaya devam ediyordu. "Barlas sana acıyor, kardeşinin emanetisin diye sahip çıkıyor."

"İyi de sana ne bundan?" dedim dişlerimi sıkarak. "İstediğini elde ettin."

Gülümsedi, öyle içten pazarlıklı bir ifade belirdi ki yüzünde, tüm bedenim üşüdü. Yoksa aklında başka bir plan daha mı vardı?

"Ona âşık oluyorsun değil mi gelin?" dedi kötü cadılar gibi kahkaha atarak. "Ona sevdalanıyorsun yeniden!"

Bunu söylerken ne kadar da mutluydu.

"Yok öyle bir şey," dedim kaşlarımı çatarak, bir bu iftirası eksik kalmıştı. Barlas'tan da en az Uras kadar nefret ediyordum. Bir iyilik yapıp ailemi bana getirdi diye geçmişi unutacak halim yoktu. Ona aldırmadan mutfağa girdim. Annemin çorbasını koyduğum tepsiyi alarak kapıya yöneldiğimde, karşıma geçti yine, yolumu kesti.

"Daha ilk gün anlamıştım gönlünün ona kaydığını. Yanacaksın onun ateşiyle ama kavuşamayacaksın. Sana ne zaman elini uzatsa, eli havada kalacak. Karşısında seni gördüğü her an, kardeşinin yüzü zihninde canlanacak. Vicdan azabına pişmanlığı karışacak. Kardeşinin bacaklarının arasına girdiği kadını istemeyecek, dokunmaya tiksinecek. Bunu hazmedemeyecek. Sana parmağının ucunu bile dokunduramayacak."

"Yeter!" dedim elimdeki tepsiyi yere fırlatıp bağırarak. "Yeter. Senin amacın ne?"

Gülüyordu, kötü kötü gülüyordu. "Barlas gururlu ve onurludur, önce dokunacak sonra pişmanlıkla sizi kavuracak. Sonra sana dokunmayacak."

Ağlarcasına gülüyor, gözleriyle kan kusuyordu. Öfke kusuyordu, kin kusuyordu. Kolumu canımı yakasıya bir güçle yakaladı. "Sen sanıyor musun ki ben korkumdan susuyorum, sizi rahat bırakırken içim çok rahat. Ölüyor sana. Barlas sana ölüyor, dokunamadığı her an, yanında soluk aldığı her an ölüyor ama dokunamıyor işte. Bir nefes mesafesindesin ama uzak durmak zorunda kalıyor çünkü sen karısı olamayacaksın, hem de hiçbir zaman. Kadını olsan bile yürek yangını, pişmanlığı olacaksın. Böyle kaçacak senden. Aylarca gidecek gelmeyecek, günlerce kalacak sindiremeyecek. Sonra sevgisinin yerini suçlamalar alacak. Nefret edecek, pişmanlıklar aranıza dolacak ve bir gün, üzerine kuma getirecek. Senden vazgeçecek."

"Yeter dedim sana!" Kolumu ondan kurtardım. "Yeter. Sana ne bundan? Senin kazancın ne bizim acımızdan?"

"Oğlum sana âşıktı… Gözlerinin içine baka baka, yana yana gitti. Gözü açık gitti. Oğlum seni sevdi ama sen ona bir gün bile mutlu olmayı çok gördün. Ona vermediğin iyi günü, başkasına vermene izin verir miyim?"

"Uras beni sevmedi, hiç sevmedi. Sadece bir arkadaşa ihtiyaç duyduğunda başvurduğu bir dinleyici olarak gördü."

"O seni sevdi…" dedi bağıra bağıra… "Seni çok sevdi!"

Kapıda görünen Barlas'la göz göze geldik. Kayınvalidem bunu kendi aleyhine çevirerek, sanki o yokmuş gibi konuşmaya başladı. "Gülüşünü izlemek için annene götürmüyor muydu seni? Sana kaç kere, *'Gülüşünü izlemeyi özletme bana Sevda'm, demedi mi?'*"

Kulağımda çınladı sesi, zihnimde belirdi o günkü gülen gözleri. Ölürken bile istemişti bunu, ölürken bile *'gülümse'* demişti.

Vicdan azabı dedikleri şey bu muydu? Gerçekten sevseydim kötü biri olmaz mıydı? "Gülüşünü izlemeye gidelim," derdi, ne zaman mutsuz olsa gülüşümü izlemek isterdi.

"Oğlum sana âşıktı, senin için defalarca bana karşı gelmedi mi, beni üzmedi mi?"

"Bunları şimdi neden anlatıyorsun? Neden eski defterleri durup durup açıyorsun? Niye acıları kurcalıyorsun?" diye bağırırken, kapının girişindeki Barlas'ın geri dönüp gittiğini gördüm.

Dildar Hanım gülümseyerek, "Gördün mü? Uras hep aranızda olacak, sana istese bile dokunmayacak," diyerek keyifli kahkahalar attı. Ben mutfaktan çıkarken, onun hıçkırarak ağladığını duyumsadım. Her geçen gün biraz daha deliriyor, biraz daha kafayı sıyırıyordu. Ne ağladığı belliydi artık ne de güldüğü. Bu kadın acısıyla bile yaşamayı beceremiyordu.

İçinde bulunduğum duruma daha fazla nasıl katlanabileceğimi bilemiyordum. Söylediği tüm o sözlerden, bir hafta boyunca kaçmaya ve yüreğimin paniğe kapılmasını engellemeye çalıştım. Ne kadar kaçarsam kaçayım, o sözler duygularımı fena yıpratmıştı. Sinirlerim artık boşalma noktasına gelmişti. İçine düştüğüm ve hissettiğim o bitmek bilmeyen tükenmez korkunun kâbuslarıma girmesi gecikmedi. Kâbuslarımda defalarca çığlıklar arasında uyandım. Her uyanışımda onu karşımda bulur gibi, kalbim tutuk atmaya başladı. Barlas konağa iki gece gelmedi. Kayınvalidem bundan keyif aldı, defalarca söylendi. Sonra bu gidişlerini başka geceler izledi.

Geceleri yattığı yer yatağı çok zamandır boştu. Soğuk yastıklara sarılarak defalarca ağladım, bana işkence eden Dildar Hanım'a lanetler yağdırarak, kalbimi acıtan bu hissin içimden çıkması için defalarca göğsüme vurarak dua ettim. Barlas tam da dediği gibi oldu. Kazara eline değsem, ateşte yanmış gibi elini çekiyor, ne zaman göz göze gelsek bakışlarını kaçırıyordu. Aynı ortamda durmuyor, varlığımı hissettiği an uzaklaşıyordu. Lime lime olmuş hislerimin geleceğime hiçbir faydası olmadığını söylüyordum, o kaçtıkça ben canım çekiliyor gibi

hissediyordum. Bunları hissetmem saçmalıktı. Yoruldum, bu acıları tek başıma sırtlanmaktan da çok yoruldum.

Suskunlaştım. Sakinleşmek amacıyla kendime söylediğim yalanlara inanmak için görmezden gelmeye çalıştım. Sonunda ben de Barlas'tan adeta köşe bucak kaçar hâlâ gelmiştim. Âşık olmaktan korkuyordum, âşık olmasından korkuyordum. Uras gibi baskı kurmasından, bir zorbalık da onun yapmasından çekiniyordum.

"Ateş ile barut," diyordu kayınvalidem. Bunu beynime yer ettirdiği için ufacık bir çıngının bizi kül etmesinden, uzak durdum.

Gözlerine baktığım an hissettiğim çaresizlik, eve geldiği an karnımda depreşen neşe, bunlara katlanmaya karar verdim. Benim iç çekişlerim, darbe almış duygularım enkaz oldu, altında kaldım. Nefes alamaz halde ortalıkta dolanırken, o gün Barlas üzerini değiştirmeye eve geldi. Onu odada görünce merakla ayaklandım. Bana hiç bakmadı yine, sanki o da baktığında hissedeceği aynı çıkmazlardan kaçıyor gibiydi.

"Bir sıkıntı mı oldu?" diye sordum. Bu kadar erken eve gelmezdi. Üstelik suratının ifadesi allak bullaktı. Aynanın önünde bir şeyler arıyordu. Kutuları açıp kapatırken, "Buradaki minik sandık nerede?" diye sordu.

Doğru ya odayı artık ortaklaşa kullanıyorduk. Şifonyere gittim, kutuyu aldım ve yanına geldim. Eline verdiğimde bile yüzüme bakmadı. Kutunun içinde anahtarlar vardı, aradığını bulmak için hepsine baktı.

Kapı tıklatılınca, "Gel," diye bağırdı.

"Ağa'm kızı getirdik," dedi kapının girişinde bekleyen Çiya.

Barlas anahtarı buldu, anahtarlıktan çıkarırken, "Ne kızı?" diye sordum merakla.

"Sonra konuşuruz," dedi kapıya yönelirken. Yoksa düşündüğüm şey miydi? Olmasın Allah'ım diye yalvardım.

"Sonra falan konuşmayacağız şimdi konuşacağız," dedim durdurmak için önüne atılırken.

Kolundaki ele baktı yine. Ona dokunmama bile müsaade etmiyor, irkiliyordu. Bu içimdeki duyguları yerle bir ediyor, o keskin kırıkların ortasında debelenirken canımı yakıyordu.

O kapıdan çıkarken ben de paltomu ve çantamı alarak arkasından fırladım. "Hangi kızdan bahsediyorlar?" diye sordum. Peşinden koştururken paltomu giydim, çantamı çaprazlama omzuma taktım.

"Sevda odana git."

"Gitmem," dedim arkasından koşarak merdiveni inerken. Arabanın başında gördüğüm kızla soluğumu tuttum, yakalanmıştı. Kemer verdiğim kız yakalanmıştı.

"O kızı niye getirdiler buraya?"

Ben o kızı kurtarmıştım, ben o kıza yardım etmiştim. Gidecekti, yakalanamazdı. Barlas bunu biliyormuş gibi birden bana döndü. İşaret parmağını havaya kaldırarak, "Sakın, işlerime burnunu sokma!" diye hırladı.

Korkuyla geriye çekilirken soluksuz haldeydim. "Onu öldürecek misin?" diye sordum titreyerek, elim ayağım buz kesmişti. Elimi ağzıma kapatarak şok içinde hıçkırdım. Eli havada asılı kaldı ama gözleri şaşkınlıkla irileşti. Başımı iki yana sallarken, "Ne olur öldürmeyin…" dedim hıçkırarak. Bir kadının daha hayatı ellerinden kayıp gidecekti.

"Sevda," dedi bana uzanmaya çalışarak. Korkuyla gözlerimi kapadım ve elinin altında titremeye başladım. Geriye gidebilsem kaçardım ama oracıkta sıkışmıştım. Gözlerimi açtığımda, yumruk olan elinin yanına salındığını gördüm. Yüzündeki acının gölgesi gözlerini kaplamıştı.

"Sana zarar vermem." Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. "Benden korkuyor musun?"

Başımı iki yana sallamak istedim ama tereddüt beni öyle sarsıyordu ki, bu hareketim titremekten ileri gitmedi. Arkasını döndü, birkaç adım attı ve sonra beni şok edercesine arkasını dönüp, "Yürü, gelmeyecek miydin?" diye sordu. Elimi

ağzıma kapadım ve hıçkırırken peşinden koştum. Araca bindiğimizde, Reyyan'ı ağlarken buldum. Boynuma sarılan kız "Gelin Ağa'm. Gelin Ağa'm…" diye hıçkırarak ağlamaya başladı. "Başaramadım."

Gözleri ağlamaktan kızarmış, korkudan yüzü bembeyaz olmuştu. Kollarımda dakikalarca ağlarken, araç çoktan hareket etmişti. Şoför muavininde oturan Barlas telefondaki kişiye bir şeyler söylüyor, direktif veriyordu ve şoför nereye gideceğini bildiğinden durmadan gaza basıyordu.

"Ölmek istemiyorum Gelin Ağa'm, ölmek istemiyorum…" dedi buz tutmuş elleriyle elimi tutup diğer elini karnına koyarak. "Ölmeyeceksin, korkma!" dedim saçlarını okşayarak.

Canım acıyor, soluğum karnıma tıkanıyordu. Yanımda oturan genç kıza bakınca yüreğimin parçalandığını hissettim. Ona her baktığımda, dudaklarının titrediğini görüyordum. Komşumuzun kızıydı, birkaç defa ziyarete gelmişlerdi konağa. Liseye gittiğini duymuş, okuduğuna mutlu olmuştum. Sessiz ve mesafeli bir kızdı. Ona kemerimi verirken kurtuluş olur sanmıştım. Lisede bir erkek arkadaşı varmış, bir cahillik yapıp birlikte olmuşlar ve bunu duyan annesi her şeyi babasına söyleyince, olay namus davasına dönmüştü.

"Korkuyorum…" dedi hıçkırarak.

"Korkma," dedim ama o kadar zayıftı ki bu tesellim, ben bile korkuyordum.

"Ağa'm nereye gidiyoruz?" diye sordum dikiz aynasındaki yüzüne bakarak. Aynadan denk gelen bakışlarımız çakıştı. İlk defa ona hitap ediyordum, kısa bir şaşkınlık yaşadı. *Ağam* demem ona tuhaf gelmişti.

"Onu koruyacağımız bir yere."

"Söz ver," dedim kendime bile hayret ederken. "Söz ver, ona bir şey olmayacak."

Önüne döndü, söz vermedi, ses çıkarmadı. Bu içimi daha da korkuyla titretmeye yetti. Yok ona güvenmeliydim, gideceğimiz

yere vardığımızda Reyyan güvende olacaktı. Ya da en azından böyle olacağını umuyordum. Başına neler geleceği düşüncesiyle, korku üstüme bir kara bulut misali çöktü. Başını sineme koymuş ağlarken, endişeyle bakan iri ve koyu renk gözlerini yola dikmiş, nereye gittiğimizi merakla bekliyordu.

Neredeyse fısıldayarak, "Ağa'm bana kıymaz değil mi?" diye sordu.

İçimden dua ederek, hızlı hızlı başımı salladım. "Ağa'n seni koruyacaktır," dedim kararlılıkla, ama sesimdeki korku duruşuma da yansıyordu ve Barlas buna rağmen içimi rahatlatmıyordu.

"Ağa'm söz vermedi..." dedi kısık sesle Reyyan. "Sana söz vermedi Gelin Ağa'm."

Kızın sesinde kendi düşüncelerimi duydum. Barlas hâlâ sakindi. Arkadan bakınca merhametsiz ve bıkkın bir hali vardı. Bu halinden korktum ama bunu asla belli etmedim. Şu anda Reyyan'ın güçlü birine ihtiyacı vardı ve bu kişi ne yazık ki korkudan içi titreyen ben olmuştum. Yol hiç durmadan ilerlerken, ona moral vermek için her şeyi denedim. Yalan bile söylüyordum. Yakında geri döneceğimize, ağasının babasını ikna edeceğine dair ufak hikâyeler fısıldıyordum. Yol bitmek bilmedi. Üstelik havanın hızla kararmak üzere olduğunu görünce ümitsizliğe kapıldığımı belli etmemek için, büyük bir çaba sarf ettim.

Araç bir yolun kıyısında durdu. İkimiz de soluklarımızı tutarken, Barlas araçtan indiğinde, ileriden başka bir aracın gelmekte olduğunu gördüm. Şoför de inince, Reyyan'la korkudan birbirimize sokulduk. Bir an için bekledikleri kişilerin mi, düşmanların mı geldiğinden emin olamadık. Aracın camından dışarı bakıyorduk ama kimin geldiğini tam olarak göremiyorduk. Bedenim korkudan kaskatı kesilmiş, kalbim çılgınlar gibi atıyordu. Kollarımın arasında titreyen kızın buz kesen elleri avuçlarımda duruyordu. Diğer korumalar da araçlarından çıkmışlardı. Aracın önüne çıkıp koruyucu bir bariyer oluşturdular. Neden şimdi aracın etrafını korumaya almışlardı ki? Araçtan inen adamı görünce soluk alamadık. Arkasından çıkan genci

görünce, derin bir iç çekerek gözlerimi yumdum. Çiya da onun arkasından çıkmıştı. Bir şeyleri kavramaya başladım. Allah'ım sana şükürler olsun, bulmuştu. O genci bulmuştu Barlas, kaçıp kızı ateşler içine atan genci bulmuştu.

Öylesine duygulanmıştım ki, o ana kadar korkularımın arkasında kalsa bile, hâlâ içten içe ona ne kadar güvendiğimi bu şekilde kabullenir oldum. Kimse şu anda benden daha fazla şaşıramazdı. Barlas bunca yolu benim düşündüğümden, çok daha büyük bir beceriyle ve kararlılıkla kat etmişti. Bu sefer onun beni yanıltmasının mutluluğunu hissettim.

Bazen aklımdaki adamla karşımdaki adam çelişiyordu. Güçlüydü, hem de çok güçlüydü. Zalimdi, tanıdığım en zalim adamdı ama istediği zaman merhametli de olabilir miydi? Vezir Ağa haricinde, diğer ağalar ondan pek hoşlanmıyor olabilirlerdi. Törelerini ve emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiriyorlardı. Barlas otoriter ve baskın olabilirdi, yine de aklı başında, kendine güvenen ve becerikli bir adamdı. Aşılması imkânsız gibi görünen ulaşılmazlığıyla, birçok aşirete liderlik etmekteydi. Kabul etmesem bile, şu ana dek karşımıza çıkan pek çok tehlikeden beni korumayı da başarmıştı.

Beni güvende tutmuştu. Herkese karşı dokunulmaz ilan etmişti. Gelin Ağa ilan etmişti. Ona güvenmediğimi anladığı an, güvenimi kazanmak için yanında gelmeme izin bile vermişti. Bunun nadiren yaptığı bir şey olduğunun farkındaydım. Sırf yine ona, "Katil," diye bağırmamam için yanında gelmeme izin vermişti.

Barlas kaçan genci bulmuş, aileleri ikna etmiş, düğün için düğmeye basmıştı. İkisi de çocuk yaştaydı daha ama yaptıkları hatanın bedelini ödemeye razıydılar çünkü olacakların acılı fragmanını izlemişler, eğer birlikte hareket etmezlerse, ölüme yürüyeceklerini görmüşlerdi.

15. BÖLÜM

Herkesin birazcık huzur aradığında gitmekten en çok hoşlandığı yeri olmalı.

Artık kocamdı!

Konağa ve onun emrinde olan kişilere karşı bir sorumluluğu vardı. Göze batmaya, onun gazabını da üzerime çekmeye ihtiyacım yoktu. Uras ile yaşadığım çaresiz zamanlarım tecrübe olmuş, aynı hataları yapmamak için kararlar almıştım. Kabulleniş ve sessizlik! Zaten zalimdi, bazı konularda Uras bile onun yanında melek kalırdı. Barlas beni ürkütüyordu. Yaptıklarıyla, bakışlarıyla, duruşuyla, hissettirdikleriyle! En azından annem ve babam yanımdaydı. Bana bu iyiliği yapmıştı madem, bunun ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Zaman öğretiyordu acının rengini. Uzun süre önce, zayıf olduğumda yaşadığım acının boyutunu keşfetmiştim. Artık zayıf yönlerimi belli etmemem gerektiğini öğrenmiştim. Zayıflığın insanı yiyip bitirdiğini, içine çekip yok ettiğini biliyordum.

Duygularımı kontrol ederek hayatta kalmayı başarmış, bu konakta herkese karşı gardımı almıştım. Bir heykel gibi istifimi bozmadan, itaat ederek ve kayıtsız kalarak onların benden korkmasını sağlamıştım. Anlamıştım ki, gözyaşları akıtarak ve korku içinde yaşayarak hayatta kalamazdım. Ezik bir başa kimse saygı duymazdı. Büyümüştüm, acılar beni büyütmüştü.

O yüzden görmezden geldiği sürece karşısına çıkmaz, gördüğü sürece de kaçmazdım. Çenemi kaldırıp ona doğru ilerlemeye başladım. Kalbimin çılgınlar gibi attığını belli etmemeye

gayret ettim. Bana bakıyordu ama bakışları sanki mazide kayboluyordu. Geçmişle sessiz bir düello içindeymiş gibiydi. Bakışlarımız birbirine kenetlendiği an savaş çıkıyordu.

"Günaydın," dedi, sesinde garip bir boğulma vardı. Anlemlerin yanımda olması, kaybolan iştahımı az da olsa yerine getirmişti. Hafif kilo almıştım ve yanaklarıma renk gelmiş, tenim pürüzsüzleşmişti. Hortlak kadar zayıf değildim artık ama etine dolgun hatlara da sahip değildim. Fakat insan özgüvenini kazanmaya başlayınca, daha çekici olduğunu düşünür, daha fazla dikkat çekerdi. Ancak bu bile onu şaşırtmaya yetmişti. Dikkatle beni süzerken, bu halimden memnun olmamış gibi dudaklarında garip bir gerilme belirdi. Gözlerimiz kesiştiği an bu gerginlik ortadan kayboldu. Her zamanki gibi verdiği tepkileri hissetmemiş gibi davrandım. Ona utanmadan, çekinmeden, kızarmadan dik dik baktım.

Tek kaşını kaldırdı. "Artık daha iyisin," dedi sonunda samimi bir tutumla.

"Yıkılmamak için sebeplerim var."

Garip ama gülümsedi. Bu sözlerimin onu düşündüğümden daha çok rahatlattığını fark ettim.

"Geldiğimde görünmez olacağını düşünmüştüm."

Beni sinirlendirmeye çalıştığını biliyordum. Yine de kızgınlıktan dudaklarımı sıkmadan edemedim. Bu adamın bana karşı olan sebepsiz nefretine, küçümseyici bir tavırla karşı koymaya çalışmanın işe yaramayacağını anladım. Barlas kardeşi Uras'a hiç benzemiyordu. Zekiydi, konuşurken latifeleri bile güftesiydi. İradesinde tek zayıf yan yoktu. Karakteri netti. Söyledikleri de, vereceği cevaplar da hep sertti. Ona meydan okumak için birkaç sözcükten ve buz gibi bir bakıştan daha fazlası gerekiyordu. Ama gücüne güvenip kardeşi gibi beni sindirmesine izin de vermeyecektim. Bu hatayı bir kere yapmıştım, çaresizdim, şimdi çarelerim yanımdaydı ve asla tekrarlamayacaktım. Onu küçümseyen bir tutumla tepeden tırnağa süzdüm. İçimden damarına basmak geldi, bu isteğimi tutamadım.

"Ölecek masumların kokusunu mu aldın, kan kokusunu?"

Bu sözlerim istediğim etkiyi vermişti, aradaki gerginlik çıngladı. Etkisiz bir tutumla duran Barlas, bir süre hiçbir şey demedi. Bakışlarını suratımdan ayırmadı. Sonra sıkıntılı bir tutumla başını salladı.

"Her zaman birinin bedel ödemesi gerekir."

"Bu adaletsiz konakta, bedelleri hep masumlar ödeyecek gibi."

"Keşke gözlerin de vicdanın kadar açık olsa," dedi iğneleyerek.

Terazisi hassas sesinde anlam veremediğim tuhaf bir ağırlık vardı. Bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyordu. Kötü bir şey dememiştim, açık olmuştum, gerçeği söylemiştim. Daha da ileri gittim. "Biliyorum dağdan gelip bağdakini kovuyor gibi oluyorum ama..." dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Bu konağa gelmemen için dua ediyorum." Gözlerimin içine baktı sert sert, afallamıştı. "Çünkü sen ne zaman konağa gelsen, bir masumun canı bu dünyadan göçüyor."

"Sanırım dua ederken kalbin ve dilin farklı şeyler düşünüyor, ki duan kabul olmuyor. Gözlerindeki perde ne zaman düşecek?"

"Gözlerimdeki perde sana kurtulma umuduyla atıldığım ilk gün düştü, sabahında düştüğüm boşluğun adını sen koydun," dedim dişlerimi sıkarak. Bu kadar açık ve utanmaz olduğuma ben bile şaşırıyordum. Şimdi ne demek istemiştim? Neden böyle bir şey demiştim ki ben? Elimle ağzıma vurup, kendimi terbiye etmek istedim.

Ona kurtulmak amacıyla koşmak mı ve sabahında düştüğüm boşluk mu?

O aşılmazmış gibi görünen, meydan okuyan tavrımı delip geçiyordu sözlerim ve yine içimde sakladığım hassas bir noktaya dokunuyordu itiraflarım. Gözlerinde yanıp sönen o suçluluktan anlamıştım ki, benim gibi o da duygularını iyi örtbas ediyordu.

"Sana vursam acır mısın Ağa'm? Canını yaksam incinir misin? O kadar zalimsin ki, merhametin, şefkatin adını bilir misin?"

Onun bir şeyler hissetmek gibi bir özelliği olduğunu düşünmemiştim, ama gözleri... Arkasını dönüp uzaklaşırken omuzlarının kasıldığını görebiliyordum. Onca söylediğim lafa rağmen kızmayışı, bana haddimi bildirmeyişi neye işaretti? Ellerinin hırsla açılıp kapandığını gördüm. Hiçbir şeyi umursamayan bir erkeğin, neden o kadar öfkelendiğini düşünmeden edemedim. Onun odamıza çıktığını ve kapıyı sertçe kapattığını duyduğum an, korkuyla irkildim. Hırsını kapıdan almıştı ama bana tek kelime etmemişti. Bu sözleri hak etmişti, onun Uras'tan ne farkı vardı? Değişen neydi? Hayal ettiğim tüm özgürlük hayallerle sınırlı kalmıştı. Konakta hâlâ esir gibiydik. Korumalar kapıdan dışarı adım atmamıza izin vermiyordu. Üstelik madem sahip çıkmayacaktı, o zaman neden gölgesinin altına sığdırmıştı bedenimi?

Göğsümdeki yanma hissini ve damarlarıma akın eden duyguların şiddetini umursamamaya çalıştım. Hoşuma gitse de, gitmese de bu adam benim kocamdı, ben de onun karısıydım. Benden kaçamazdı. Ondan kaçamazdım. Birbirimizden kurtulamazdık. Kabullenmeliydim, kabullenmem aklında başka şeylerin gelişmesine izin vermemeliydi. Ona kadın olmayacaktım, ömür boyu köle olmayacaktım. Uras'ta yaptığım hatayı, onda yapmayacaktım. Konağında, Ağacılık edecekti ama odamda kocalık edemeyecekti. Herkese karşı oynamaya devam edebilirdi, odanın içine girdiğimiz zaman gerçeği bilen ikimizdik. Dikkatini aşiretine görevlerini tamamlamaya verecekti. O yine kendi başına kararlar alacak, kararlar verecek ve ben hepsini sinsi sinsi bozacak, masumları onların merhametine bırakmayacaktım.

Madem artık Gelin Ağa bendim, o zaman ben de verilen gücü sonuna kadar sömürecek, benim gibilerin mutlu olmasını sağlayacaktım.

Güç insanın içinde hiç tükenmeyen bir yaşam mucizesiydi. İnsan ölürüm dediği acılara dayandığı zaman, gelecek olan kuvvetin farkında olmaz, geçmişe baktığı zaman onu usul

usul güçlendirenin aslında acıları olduğunu anlardı. İnsan acı çektikçe olgunlaşır, tecrübe kazanmak için hata yapardı. Bir kere yanınca can, bir daha yanmamak için o beladan kaçardı.

Ben de kaçmıştım. Uras'ta yaşadığım talihsizlikten sebep, Barlas'ın bana hissettirdiklerinden, bağlanırsam yaşatacağı acılardan kaçmıştım. Ben kaçtıkça, aslında koştuklarımın içine düştüğümü anlamadım. Meğerse… Bir dairenin içinde ne kadar koşarsan koş, bitiş noktan aslında hep başlangıcın oluyordu. Kader bize bir daire çizmişti. Biz kaçtıkça tekrar tekrar birleşiyorduk.

Dildar Hanım gücünü usul usul kaybediyordu ama sinsice yaptığı planlarını da kuvvetlendiriyordu. Nisa iki kere daha gelmişti konağa ancak annesiyle ciddi kavgalar ettiği için çok kalmadan geri dönmüştü. Sanki günden güne anne kızın arası açılmaya, Dildar Hanım'ın hırsından bıkan Nisa ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Konaktaki çalışanlar da eskisi gibi ona körkütük bağlı değildi. İlk önce Yasemin'le başlayan başkaldırı devamını getirmişti, otoritesi sarsıldıkça hırçınlaştı, hırçınlaştıkça çalışanlara eziyet etmeye başladı.

Ona ayıracak vaktim yoktu, Bahar'ın okul durumuyla ilgilenmem çok zamanımı alıyordu. Üstelik annem de artık sağlığını kazanmaya başlamıştı. Geçtiğimiz gün parmaklarını kıpırdatınca, babam heyecanla doktor çağırdı konağa, o da bunun iyiye işaret olduğunu, artık fizik tedavilere yanıt verdiğini anlattı. Barlas konağa işlerini halletmeye geldiğinde, boynumu büküp annem için ondan bir ricada bulundum. Hastaneye onlarla birlikte gitmeme izin vermesi için neredeyse yalvardım ve onun tavrı karşısında ise şaşırdım.

"Ben seni bu konağa hapis etmiyorum Sevda, sadece can güvenliğin için korumaya çalışıyorum. Uras'ın toprağı hâlâ ısırlak! Düşmanları etrafta kol geziyor, kimin kuyruğuna, kimin damarına bastı bilemiyorum. Bırak, biraz öfkeleri durulsun, sonrasında dilediğin zaman korumalarla konaktan ayrılabilirsin

ama lütfen biraz daha sabret. Hastane dışında konaktan ayrılma," demişti.

Beni hapsetmeyeceğini vaat etmişti. Söylediklerinde ciddi idiyse, bir zaman sonra ben de istediğimde bu kapıdan çıkacak, dilediğimde geri dönecektim. Onun fikrini değiştirmesinden korktuğum için söylediğine boyun büktüm. Barlas annem için bir hastane ayarladı, haftada bir korumalar eşliğinde hastaneye gidip gelmeye başladık. Zamanla annemin kasları tedaviye yanıt verdi. Çalışmayan beyin sapı artık bedenine komut iletmeye başladı. Hepsi annemin gayreti sayesinde gerçekleşmişti. Hatta Ankara'dan birkaç profesör annemi görmeye gelmiş, mucize iyileşmesini yakinen incelemişti. Artık mimiksel tepkiler de vermeye başlamıştı. Gülüyordu mesela. Dudak büküyor, göz kırpıyordu. Konuşmayı ne kadar denerse nedesin o olmuyordu ama umuyordum ki yakında o da olacaktı.

Bugün yine hastane ziyaretimizde babamın da bir kontrolden geçmesini istedim çünkü kalbi ile alakalı bize hissettirmese de sıkıntı yaşıyordu. Yorulmuştu. Ara ara onun elinin göğsüne gittiğini ve kalbini ovduğunu görüyordum. İşlerimiz uzun sürünce Barlas da bizi merak ederek hastaneye geldi. Ondan beklenmeyecek bir tutumla yaklaştı. Annemin ve babamın doktoruyla görüşerek durumları hakkında bilgi aldı. Hastane çıkışında bizi konağa o götürmek isteyince, korumalar da takip etmek için peşimize takıldı. Tuhaftı. Sanki ilgili bir koca olarak, karısının ailesinin üzerine titriyor izlenimi sunuyordu. Trafik Mardin sokaklarında akıp giderken, ön koltukta ve onun yanında oturmam biraz garibime gitmişti.

"Yemek yediniz mi?" diye sordu kırmızı ışıkta durduğumuzda.

"Henüz vakit bulamadık, tahliller uzun sürdü," dedim sıkıntıyla.

Ses çıkarmadı. Yeşil ışık yandığında düz gitmemiz gerekirken, onun aracını sağ sinyalle farklı bir yola soktuğunu fark ettim. Kestirmeden bir yol falan biliyordur diye umarken, onun

hiç bilmediğim bir sokağa saptığını ve taştan bir hanın önünde durmasını izledim.

Hiç konuşmadı. Araçtan çıktı. "Çiya," dediğinde sağ kolu yanında bitti. Korumalara bir şeyler söyledi ve hepsi bir yana saçıldı. Çiya bagajı açarak annemin tekerlekli sandalyesini çıkardı. Şaşırdım, babam kapısını açıp çıktığında, arkada bir şeyler konuştular. Babam Barlas'sın omzuna babacan bir tutumla dokunarak annemin kapısını açtı.

"Sen çıkmayacak mısın?" diye sordu Barlas kapımı açıp bana bakarken. Bense ne yaptıklarını anlamaya çalıştığımdan duraksamıştım. Şaşkındım, nedendir bilinmez biraz da ürkektim. Bu adam, sır bir tutum içine girdiği an, gerilmekteydim.

Babam annemi indirip korumaların yardımıyla onu tekerlekli sandalyesine oturturken, ben de araçtan çıktım. İlk evliliğimden kalma kuşku hissi ve sürekli tetikte olma hali, beni savunmasız gezemez hale getirmişti. Etrafıma bakarken, "Burası neresi?" diye sordum.

"Acıkmadın mı?" diye sordu Barlas. Hem samimi hem de sıcak bir tutumu vardı.

"Acıktım ama konakta yerdik," dedim merakla etrafıma bakarken. Mistik bir havası vardı buranın, eski bir konağa benziyordu. Kilit taşlarından zemini, mis gibi erguvan kokusu insanı mest ediyordu.

"Ali Usta'nın yemekleri de en az Hatice ablanınkiler kadar lezzetlidir." dedi kapımı kapatırken.

Babam Barlas'a saygı duyuyordu, sanki onu daha evvelden tanıyordu ve bu saygısı çok eskiye dayanıyordu. Mesela laf arasında bir ara Nisa beni hastaneye nakledenin abisi Barlas olduğunu söylemişti. Barlas neden benim için böyle bir iyilik yapıp babama yardım etmişti ki? Hala kafamda bu soru çınlıyordu. İnsan kardeşinin karısının kaçmasına, neden izin verirdi!? Bunun cevabını bir gün bulabilecek miydim?

Babam annemi alıp önden giderken, biz arkada kalmış yan yana yürüyorduk. Omuzlarım onun kolunun hemen yanındaydı, ikimizin elleri de yanda sarkmış halde sallanmaktaydı. Garip hissettim kendimi. Tenlerimizin arasındaki mıknatıs etkisiyle gerilince ellerimi derhal önümde bağladım.

İlk defa dışarı çıkıyorduk birlikte. Uzun zaman sonra ilk defa insanların içine katılıyorduk. Uzun zamandır ilk kez farklı bir yere geliyordum. Kafesinden kaçan kuş gibi heyecanlandığımı gizlemeye çalışırken, farklı bir insan yüzü görmeye ne kadar hasret kaldığımı hatırladım. Konağın avlusundan izlediğim dar alanlı gökyüzü dışında, özgürlüğün de sonsuzluğun da ne demek olduğunu unutmuş gibiydim. Gözlerim dolsa da duygularımı saklamak için çaba gösterdim ama sanki o bunu da anladı.

Yan yanaydık. Başım omzunun hizasındaydı. Yanında yürürken kendimi tuhaf hissettim. Ufak tefek bir kadın değildim ama onun yanında kendimi farklı hissettim. Varlığının korumacı tutumu çok baskındı. Üstelik farkında değildi ama aşırı kollayıcıydı. Yanımdan hızla geçen bir adamın bana çarpmasını engellemek için, omzumdan tutarak beni kendine doğru çekmiş, ardından elinin tenimde oyalanmasına izin vermeden derhal geri çekilmişti. Sanki vebalıydım, uzak durmak için çaba harcar gibiydi. Hem tiksinen hem de sahiplenen biriydi. Tuhaftı işte, hem dokunmak istemeyen, hem uzak duran ama ona ait her şeyi koruyup kollayan bir adamdı.

Restorana girdiğimizde yerimiz çoktan ayarlanmıştı. Bunu ne ara yaptığını anlayamadım. Korumalar yerlerini alırken babam annemi masaya yerleştirdi. Barlas'la babam yan yana otururak sohbet ederken, bakışlarımı etrafta gezdiriyordum. Sık geldiği bir yer olmalıydı. Çalışanlar ilgiyle ona hizmet ediyor, sahibi Ali Bey başka bir hürmetle yaklaşıyordu. Üstelik adını, neyi sevip neyi sevmediğini de biliyorlardı.

Masaya gelen yemekler gerçekten de birbirinden lezizdi. Kibbe, irok, ikbebet, dobo, firkiye, kaburga dolması ve mezeler... Barlas babamın ne ara saygısını kazanmış, ne ara bu

kadar samimi olmuşlardı onu da anlamadım. Benim görmediğim, onların sakladığı bir dostlukları başlamıştı. Babamı daha evvel Uras'la tek kelime ederken görmemiştim ama Barlas ile baba oğul gibi sohbet ediyor, sanki daha evvel yarım kalan dostlukları varmış gibi bilmediğimiz bir konuda tartışıyorlardı.

"Hallettim onu," dedi Barlas babama. "Cidden söylediğiniz gibi çıktı. Siz uyarmasanız fark etmeyecektim," dedi gülümseyerek.

"Mehmet usta işinin ehlidir," dedi babam gururla.

"Size selamını söyledi, bir dahaki sefere birlikte gelin diye de sıkı sıkı tembihledi."

"İnşallah bir gün o da olur," dedi babam gözleri uzaklara dalıp, sesinde hasret yankılanırken. O sırada çorbalarımız geldi, ben annemi doyururken, onlar yemeklerden konuşmaya başlamış, Barlas buraya sık sık geldiğini laf arasında belirtmişti. Beni şaşırttığını belli etmedim ancak onun için özel bir yerde olmanın ürpermesini de ensemden sökemedim.

Annemin ağzını silerken, "Çorban soğumuştur, değiştirsinler," dedi garsonu gözüyle çağırırken.

"Ben sıcak içemem zaten, kalsın," dedim çorba kaseme uzanıp. Kaşığı bir türlü kâseye yerleştiremedim, durgunlaşmıştım. Garip gelmişti. Burada hiçbir şey olmamış gibi, mutlu bir aile tablosu çizerek, ilgili bir eş görselinde yemek yiyorduk. Çorbadan çok az içtim. O kadar dalmıştım ki, önüme konan servis tabağını fark edemeyince irkildim.

"Koy ustam, elini korkak alıştırma," dedi Barlas boş tabağıma bakarak.

Ali Usta'nın servis tabağıma koyduğu yemeğe dehşetle baktım. Sonra göz göze geldik ve derhal gözlerimi ustaya çevirip, "Ben yiyemem bu kadar yemeği, kâfi, teşekkürler," dedim ama tabağım tıka basa dolmuştu.

Barlas bıçağıyla tabağımı göstererek, "Onlar bitecek," dedi alelade bir tutumla. Babasından azar yiyen beş yaşındaki çocuk

gibi tatlıca tahkir etti. Kendine kocaman bir lokma alıp yerken, ne söylediğini fark etmeyen adama bakakaldım. Babamla gözlerimiz çakışınca, utanarak çatalıma uzandım. Mutlu olmam gerekiyordu ilgisinden, ama huzursuz oldum. Karnım ağrıdı, korktum. Hem de çok korktum. Kadınlık görevlerim geldi aklıma, evlilik yükümlülükleri… Tabağımı eşeledim, lokmalar boğazıma dizildi. Ağlamamak için kendime savaş açtım.

"Beğenmedin mi?"

"Güzeller," dedim lokmamı çiğnerken.

"Yemedin ki!" dedi bana sataşarak.

"O zaman neden soruyorsun?" diye çıkıştım huysuzlanarak.

"Kızım bu ne öfke, sakinleş," dedi babam salataya uzanırken. Haklıydı, aylar sonra hatta yıllar sonra ağız tadıyla yemek yiyorlardı, bu yaptığım şımarıklıktı. Morallerini bozmamak için kendimi zorladım, birkaç lokma daha aldım ve ağzımda büyüse büyüse bile yuttum.

"Hâlâ bıraktığım yerdesin, yakında fil olacaksın," dedi masanın başından gelen kadının keyifli sesi. Hepimizin bakışları sesin sahibine döndü. Beş kişilik bir grup, iki kadın, üç erkek karşımızda duruyorlardı.

"Buyur beraber olsun," dedi Barlas yerinden kalkarken.

"Bize bir şey kalır mı ki sen varken. Bittiği yerden devam eder gibisin…" dedi ince sesin alaylı yankısı.

Gülümseyerek elini uzattı ve tokalaştılar. "Burası benim mekânım, senin ne işin var?"

"Mekân da babanın malı değil ya Ağa'm, çalmaya değil yemeğe geldik," dedi kıkırdayan kadın.

Boğazını temizleyen Barlas babamı göstererek, "Kayınpederim," dedi doğal bir halde. Karnımda bir titreşim hissettim bu sözüyle. Ne kadar aleladeydi tutumu. Kabullenmişti hemencecik, saygısını kazanmıştı. Babam selamlaşmak için elini uzattı.

"Derya, Barlas'ın okuldan arkadaşı," dedi diğer genç kız gülümseyerek.

Barlas bana durgun bir tutumla baktı. Beni gösterirken, "Sevda!" diye tanıştırdı. Sadece Sevda… *Eşim, karım, hayat arkadaşım* demedi. *Hiçbir şeyim* dercesine, "Sevda," dedi hissiz bir tanıştırmayla.

"Merhaba," dedi Derya denen kız da, huzurlu bir rahatlayışı vardı sanki yüzünde. Barlas bu kadar sıradan tanıştırınca, kadın da hemen elimi bıraktı ve Barlas'la sohbet etmeye başladı. Elimi derhal indirip yanımda yumruk yaptım. Bocalayarak yerime oturdum. Az evvel yediklerim kursağıma dizildi. Yemeği çok beğenmişim gibi yemeye devam ettim. Derya diğer arkadaşlarını da tanıştırdı Barlas'la ve ayaküstü şakalaşmaya başladılar.

"Bir hafta daha buradayız, belediye ile ortak bir proje üzerinde çalışıyoruz. Gitmeden görüşelim," diye belirtti. Adetten diye bize döndü. "Afiyet olsun," diyerek kendilerine ayrılan masaya geçmek için üst kata çıkan merdivenlere, mahiyetindeki arkadaşlarıyla sohbet ederek yöneldi.

Umursamaz gibi davranmak, '*o kız kimdi*' diye sormamak için normal bir tutum içinde çırpınıyordum ama olmuyordu. Ağzıma attığım her lokma boğazıma diziliyordu. Barlas açıklama yapmadı. O sırada Ali Usta taze baklavalarla gelirken, fonda çalan şarkıyla, elimdeki çatal ağzımda donup kaldı. Başım döndü, karnım acıdı. Henüz yükselen notalar içimi kıymaya başladı. Nedendir bilinmez tüm varlığım sesiyle titredi. İçime ilmek ilmek hüzün nakşedildi. Fonda, Nüket Duru'dan Sevda çalmaktaydı. Kalbim karnıma düştü sandım. Sırtımdaki ürpermeden kasılıp kaldım.

Ali Usta gülerek, "Afiyet olsun," derken, babam keyfe keder bir şekilde ustaya bakarak teşekkür etti.

"Müziğin sesini kısalım Ali Usta," dedi Barlas garip bir tutumla. Başım hızla kalktı, yüzüne baktım ama o yüzüme bakmıyordu.

"Ama siz…" diyecek oldu adam, "Kısalım…" dediğinde Barlas inatla, sustu. Sonra babam girdi devreye.

"Kalsın oğlum," dedi bana bakarak sevgiyle. "Sevda çok severdi bu şarkıyı, bıkmadan dinlerdi bir zamanlar!"

Kulaklarım uğuldamaya, yanaklarım gerilmeye başladı. Barlas'ın gözleri işte o zaman bana döndü. Bakışlarımı kaçırmak isterken ökseyle tutulan kuş misali tutsak kaldım. Gözlerinde gördüğüm sır neyin hüznüydü? Peki ya gergin ifadesinin altında sakladığı bu hüzün… Babam şarkıyı mırıldandı neşeyle, annem gözlerini bize dikti kederle. İki zamansız hüznün birbirine sımsıkı kenetlenmesini izledi sessizce. Sanki bu sırrı çözen tek kişi oydu. Barlas donmuştu, annemin bakışlarını görünce yanaklarım ısınmaya başladı ve kaçırdım gözlerimi. Artık ona bakamıyordum utancımdan ama baktığını bildiğimden kızardıkça soluk alamıyordum.

"Sevda, unut onu dinsin gönlünde fırtına…" dedi babam madan da duramıyordum. Nüket Duru nakaratları tekrarlasuyuna uzanırken.

"Bir anısı mı var bu şarkının sende?" diye sordu boğuk bir sesle. Ben ağzımı açmayınca babam girdi araya.

"Bir gün balkonda oturuyorduk, radyoda bu şarkı çalmaya başladı. İlk defa o zaman geçmişten tepki verdi Sevda'm, bu şarkıyı hatırlayarak mırıldandı. Şaşırmıştık, daha evvel maziye dair hiçbir şey hatırlamamışken, şarkının sözlerini nasıl bilebilirdi ki. Sanırım hafızasını kaybetmeden evvel çok dinlemiş olacak ki, aklında kalmış, unutmamıştı."

Başımı kaldırdım. İlk defa kahve bende anlam kazandı. Belki şaşılacak şeydi, belki de normaldi artık bakışmalarımız ama zihnimde çınlayan ses dizelere yansıdı:

Denizlerim kahverengi benim,
Mavisi çok derinlerde…
Gökkuşağına bu rengi ben ekledim,
Hiç görmediğim halde…
Kalemim kahverengi yazsın istedim,
Bembeyaz çizgilerde...

Gökyüzü kahverengi olsun istedim,
Sırf senin gözlerin öyle diye...
En sevdiğim renkleri ayırt edemez oldum,
Şimdi kahverenginin bütün tonlarında kayboldum.
Toprağı sevdim bilmem ki niye?
Resimlerdeki ağaç gövdelerini...
Her zaman kahverengi gömlek giydim.
Gözlerin öyle diye...
Renk körü oldum galiba,
Hiçbir rengi görmüyorum artık.
Bana sorsalar bu ne renk olsun diye,
Akıl hep aynı renge âşık.
Kahverengi banklarda bekliyorum seni,
En uzak köşelerde,
Kahverengini kahverengiye boyuyorum,
Biliyor musun niye?
*Sırf senin gözlerin öyle diye.**

Şarkı bitti, nereden duyduğumu bilmediğim ama her satırında kalbimin gümbürtüsünü hissettiğim dizeler kursağıma dizildi. Çaylar içildi. Derin bakışlar, rahatsız duruşlar ve huzursuz saniyeler altında yemek sona erdi. Korumaların hazır beklediği araçlara binerek konağa geri döndük. Ben her zamanki gibi annemin yatağını hazırlarken, Barlas ve babam ayaküstü kapının girişinde sohbet ediyordu.

Yastıkları dövecek gibi kabartıyor, dişlerimi sıka sıka yatağı hazırlıyordum.

"Yatak hazır," dedim babama işim bitince. Babam anneme uzanınca, Barlas atıldı öne. "Ben hallederim," dedi her zamanki ilgili haliyle ve annemi kucakladığı gibi yatağına dikkatle yatırdı. Ayaklarının ucundaki pikeye uzandığımda, aynı şeyi o da

* Yunus Köşker / Antoloji.com
Kayıt Tarihi : 20.10.2008 19:48:00

düşününce ellerimiz birbirine temas etti. Birden elektrik çarpmış gibi irkildim. Elimin üzerinde hissettiğim ele tepki verdim. Göz göze geldik, sırtıma keskin bir ağrı saplandı. O anda sanki oda gözümden silindi. Ailem yok oldu ve odada o, ben, kalbimdeki hızlı ritim ve aralanan dudaklarımızdan firar eden derin soluklarımız kaldı. Ensemde ürperme hissedince derhal elimi çektim. Dokunduğu an lekelenmiş gibi arkama sakladım ve mahcup ifademi saklamak için etrafa bakındım. "İlaç saatin geldi anne," diyerek komodine gittim. Barlas ve babam kısa bir an sessiz kaldı, sonra kahve içmek için salona indiler ve derin bir soluk alan ben annemle baş başa kaldım.

İlacını içirirken gözlerim elime kayınca, dokunuşunun ürpertisini karnımda hissettim. Elim titredi. Suyu annemin üzerine döktüm içirirken, ağzını ve üzerini özür dileyerek silerken, gözlerimiz çakıştı. Sakin bir tutumla, "İyi misin?" dercesine kirpiklerini kırpıştırdı. Gülümsedim. Ancak yavan tebessüm onu ikna etmemiş olmalıydı ki dudaklarını araladı. Merakla ona bakarken, dilini kıvırdı ve damağına vurarak, "Çık," sesi çıkardı. Annem bana mimiklerinden sonra ilk tepkisini vermişti ve ben saf saf yüzüne bakıyordum. Önce hayal ettiğimi sandım ama gerçek olduğunu anladığım an dünyayı unuttum. Mutluluktan deliye döndüm. Güçsüz bedenine defalarca sarıldım, defalarca ellerini ve yanaklarını öpüp, tekrar tekrar yapması için ona baskı yaptım. Her, "Cık," sesinden sonra, heyecan çığlıklarıyla mutluktan delirdim.

O gün annemin tepkisiyle Barlas ve o kadın çıktı gitti aklımdan ama daha sonra sık sık aklımın köşesine gelecekti. Derya, belediye ile ortak çalışmaya başladıktan sonra, sık sık Barlas ile görüşmeye de başladı. Hatta bir iki defa konağa bile geldi. Dildar Hanım'la oturup sohbet etti. Ne yanına gittim, ne de o beni gördüğünde sohbet etmek için bir harekette bulundu. Sonra bir gün işinin bittiğini ve gitmeden evvel Dildar Hanım'a veda etmek istediğini belirterek yine konağa geldi.

Hayatımda ilk defa kendi irademin ne denli kuvvetli olduğuna tanık oldum. Neden bu kadar rahatsızdım arkadaşlıklarından, neden bu kızın tutumu beni rahatsız ediyordu bilmiyordum. Fakat ne zaman, "Derya bugün Barlas'la görüşmüş," dese kayınvalidem, içimdeki hırs kalbime yükseliyor, tüm benim sebepsiz öfkeyle doluyordu.

Şimdi camın önünde durmuş onun Dildar Hanım'la olan görüşmesinin bitmesini beklerken, kendime sıraladığım bahaneler canımı sıkıyordu. ***Lise ve üniversite arkadaşı Sevda saçmalama, normaldir. Onlar hâlâ arkadaş Sevda, olağan bir şey bu, sana ne?***

Ne yaparsam yapayım sakinleşemiyordum.

Ve sonunda ikili salondan çıktı. Derya konuşarak merdivenden inerken dişlerim sıklaştı. Barlas ona gülümsedi. Daha evvel bana gülümsediği kadar sıcak, samimi bir şekilde gülümsedi ve tüm öfkem galeyana geldi. Benden başkasına böyle gülmesini hazmedemedim. Hayır öfkemi tetikleyen şey bu değildi! Öfkemi tetikleyen şey, kızın kapının eşiğinde birden kocamın boynuna sarılmasıydı. Kollarını boynuna dolamıştı. Sevgili gibi, bedenlerinin tüm girintileri ve çıkıntıları mahrem bir yakınlığın işaretini sunmaktaydı. Eskiden *yakındık* der gibiydi!

O kadın ona sarılmıştı. İçimde kabaran şeyin adı neydi bilmiyordum ama konağı yakmak, her şeyi altüst etmek istiyordum. Fakat burada sakince durmuş tırnağımı yiyerek, tülün arasından avluya bakıp sükûnetimi koruyordum.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim," dedim ama dişlerim sıklaşıyor, hırsım içimde garip bir rahatsızlıkla takla atıyordu.

Babam kaşlarını kaldırarak baktı bana, inanmıyordu. Şu anda babamın ne düşündüğüne kafa yoracak kadar aklım başımda değildi. Aklım hâlâ onlardaydı. Dişlerimi sıka sıka hırlamak ve bağırmak istiyordum. Okul arkadaşı olabilirdi. Senelerce dost olmuş olabilirlerdi ama o kadının bu kadar samimi davranmasının sebebi bu değildi! Gördüğüm manzarayı bir

türlü hazmedemedim. Bunu düşününce bile cinlerim tepeme fırlıyordu. Bir bahane aradım, Barlas ve Derya'nın orada samimi bir halde konuşmasını kaldıramazdım. Elimde sürahiyle kendimi dışarı attığımda, onlar benden habersiz hâlâ konuşuyorlardı. Bense merdivenin başında onlara bakıyordum. Üstelik beni görmedikleri için, Derya denen kız yanağına dokunmuştu kocamın. "Burada mutlu değilsin, neden hâlâ bu işkenceye katlanıyorsun?" Yüzündeki hüzün ve sözlerindeki samimiyet gerçekti. Onun burada huzursuz olduğunu bilecek kadar samimiydi demek ki. Söyledikleri Barlas'ı rahatsız etmişti ama itiraz etmemişti.

"O kadını boşayabilirsin, bir yere yerleştirebilirsin."

Benden bahsediyordu, benden! *O kadın*dım ben, değil mi? Ne haddineydi! O anda öfkeden kanın beynime sıçramasının asıl nedeni, kadının konuşması değildi, ikna tekniğiydi. Derya ve Barlas âşıklar gibi birbirlerine yakın duruyorlardı. Hızla içeri girdim tekrar, yoksa sürahiyi kafalarına fırlatmak için zaman kollayacaktım.

Ona dokunurken özgürdü. Daha evvel de defalarca böyle dokunmuş, baştan çıkarıcı dolgun ve diri göğüslerini kocamın göğsüne sürterek sarılmış gibiydi. Dişlerimi sıkarak bağırınca, babam irkilerek, "Kızım iyi misin?" diye sordu tekrar. Kendime çekidüzen verdim. Kızaran yüzümü cama çevirdim. Babam cevap bekliyordu.

"Canını sıkan bir şey mi oldu? Dildar Hanım mı ters bir şey söyledi?"

"O bana sataşmıyor artık," dedim hırsımdan titreyerek. Malum Barlas onu men etmişti. Biri bana elini ya da dilini uzattığı an, konaktan uzaklaştırılacaktı. Barlas bunu bağırarak ilan ederken, herkes kararını duymuştu.

Benim öfkelendiğim o değildi, öfkelendiğim Derya denen kadının kocamı teselli ederken koluna dokunuşu, saçlarını omuzlarından geriye iterken başını geriye atışı ve yumuşacık, yalvaran dudaklarıyla yanağından öpüp veda ederken, bu

dokunuşun bir beklenti olduğunun açık açık bilincinde olmasıydı. Bu dokunuş bir erkeğin aklına yalnız bir şey getirebilirdi.

Neden içimdeki bu lanet; kalbimi acıtıyordu? Yasak mıydı çekici tutumu, yoksa benim çaresizliğimde tutunduğum bir tılsım mıydı umut vaat eden gözleri? Bana her bakışında neden kalbim hızlanıyor, tenim kızarıyordu? Neden her gidişinde susuyordu içim, bir yokluğa, bir yalnızlığa yeniliyordu? Onsuz geçirdiğim altı ayda ona karşı hissettiğim o yasak arzuyu dindirememiştim. Bakışlarını her düşündüğümde içime yayılan özlemin tarifi yoktu. Derya denen o kızla gördüğüm an, daha ilk karşılaşmada hissettiğim çekimden sebep, içimde nükseden müthiş kıskançlık hissi de, durumun kötüye gittiğine işaret ediyordu. Aylardır konaktan uzakta neler yapıyordu bilmiyordum. Nerede kalıyor, kiminle görüşüyor, ne düşünüyordu?

Belki bir sevgilisi, belki de birden fazla kadını vardı. Belki de Derya onlardan sadece biriydi! Başkalarıyla olacağı fikri içimi sıkıyordu. Buna hakkım olmadığı için kendime kızıyor, hislerimden nefret ettiğim için hırçınlaşıyordum.

"Barlas," derken kocamın adı ağzından nasıl da kolaylıkla çıkıvermişti. Ben daha bir kere adını söyleyememişken, o nazlanarak adını fısıldamıştı. İşveli, yakaran, varlığını hissettiren bir tutumdu bu. Tıpkı aşığı gibi söylemişti. Sevgilisi gibi, sevdiği gibi! Yoksa gittiği günden beri kapı aralarında, mutfak köşelerinde yapılan dedikodular, gerçek miydi? Söylentiler doğru olabilir miydi?

"Ağa'm metres tutmuş, İstanbul'da ona ev açmış," diyorlardı.

"Ağa'nın metresi çok güzelmiş, Sevda gibi kötümser değil, güler yüzlü sevecenmiş. Ondan Ağa'm eve barka gelmez, konaktan elini ayağını çekermiş."

Dildar Hanım'ın söyledikleri doğru muydu yoksa? *"Yakında üzerine kuma alacağım, erkek evlat şart, şanımızı yücelticek gelini bulacağım."*

Şu ana kadar hep tehdit gibi kullandığı şeyin gerçek olmasından bir an bile korkmamıştım. "İstediğini yapabilirsin,

dilersen bir değil bin tane gelin al, yeter ki benden uzak durun," demiştim ama şimdi... Şimdi neden bu düşünce midemi bulandırıyordu? Kusmak istiyordum. Kuma… Bu kelimeyi her duyduğumda kusmak istiyordum.

Onun başkasıyla evlenmesine, hatta beni unutmasına sevinecektim. Buna inanmak istemiştim. Bana dokunmayınca, özgürlüğümü esnetince, aileme gereken ihtimamı gösterince, onun kardeşinden farklı olduğunu düşünmüştüm. Zamanla yaptığı zalimlikleri unutup ona hayranlık bile duymuştum. Bu his nadiren yaşadığım bir şeydi. İçimdeki sinsi yılan nereden gelmişti kalbime, kim sokmuştu onu kaburgalarımın içine? Peki, ya az önce şahit olduğum manzaraya verdiğim tepki! Hırs, öfke, kıskançlık, kabul etmediğim bir şeyin göstergesiyse bunu kaldırabilir miydim?

Yok yok, sadece biraz iyilikle başımı döndürmüştü. Hayaller kurmuştum, ilgi gören her saf kız gibi saçmalamıştım. Düşününce gerçeği görecektim ve içimdeki bu illetli his geçecekti. Biz onunla evliydik, kâğıt üzerinde ve Allah katında evliydik. Ondan boşanabilirdim. Kimse bilmese bile ondan boşanabilirdim. Yasal bir boşanma, yatakların ve evlerin ayrılması, bir çiftin ayrı hayatlar yaşamasına olanak veriyordu. Ama biz farklı olacaktık! Bizden birinin tekrar resmi olarak evlenmesine izin verilmiyordu. Çünkü boşandığımızı bilmeyeceklerdi. Aşiret vardı. Resmi olarak boşanamazdım, Barlas da açıklama yapmadan başkasıyla evlenemezdi. Bunu yapmanın tek yolu beni öldürmesiydi. Yapar mıydı bunu?

Şimdi az evvel hissettiğim şeyler hızla yer değiştirmişti. Barlas isteyerek evlenmemişti benimle, eğer bir gün boşamak ve birine âşık olup başından atmak isterse, gözden çıkarır mıydı beni? O zalim bir adamdı. Kimseye değer vermiyordu. İnsanların ölümüne gözünü kırpmadan karar veriyordu. Sırf bana, işkence etmek, kardeşinin intikamını alırken emanetine de sahip çıktığını göstermek için evlenmişti. İyi senaryolarım kötüye gittikçe öfkem arttım.

Ayağımı yere sertçe vurunca, "Neyin var senin?" diye korkuyla söylendi babam.

Öfkeden kudurduğum için yanıt veremedim, etrafıma bakınıp sakinleşmek istedim. Annem merakla yattığı yatakta beni gözlemliyordu. "Bir şey yok," dedim aksi bir tavırla. İçimdeki kaosu bastırmak için annemin yanına gittim, terliklerimi çıkarıp yanına uzandım. Bedenine sımsıkı sarıldım. Onun huzur veren soluklarını duyumsamak beni her zaman sakinleştirmişti. Babam başını sallayarak çamaşır katlama işine devam etti. Sonra da bizi biraz yalnız bırakmak için çıkıp gitti.

Başım göğsünde inip kalkarken, her nefesinde gevşiyordum. Yine oluyordu, annem sessiz tanığım oluyordu ve dilimin bağları çözülmeye başlıyordu.

"Geçtiği havayı koklayarak içime çekerdim, o güzel kokusu içine sindi diye. Şimdi ise yüzü bile aklıma gelmiyor. En kötü anımda dahi huzur verirdi bana gelişleri. Anne ben çok büyük bir günah mı işledim, *Akşam Gözlü'm* diyen adam artık rüyalarıma gelmiyor."

Sustu annem. Ne anlatsın ki kızına, hayalindeki adama âşık olmuş, hayaliyle avunup onunla hayata tutunur olmuş kızına ne anlatabilirdi? Fakat şimdi fark ediyordum ki, bana *Akşam Gözlü* diyen, içimi neşelerin en yükseğine çıkaran adam, uzun süredir rüyalarıma gelmiyordu. O yüzden aklım karışıyor, hataya düşüyordum.

"Ben mi çok safım, yoksa duygularımı yönetmeyi mi bilmiyorum? Neden hiç olmayacak anda vicdan azabı gibi yapışıyor yakama hissettiklerim? Neden sadece suçlu benmişim ve o hisler benim yüzünden gerçekleşiyormuş gibi hissediyorum? Şimdi de ona karşı hissettiklerimi kendime bile anlatamayacak kadar korkuyorum. Ondan korktuğum kadar kendimden de korkuyorum. Sana içimden geçen şeyleri söylemekten de korkuyorum. Utanıyorum. Tutuyorum kendimi ama hissettiklerimin ucunu tutamıyorum, inkârla kabulleniş arasında yuvarlanıyorum. Anlıyorum ki, itiraf ettiğimde de hiçbir şey

değişmeyecek. En başından böyleydik. Ben onca yaşanan acıya rağmen hayal kurmaya devam ettim. Daha fazlası veya bir değişiği olamazdık, istesek de olamazdık. Aramızda bir mezarın soğuk yüzü, bir kanın lekesi var. Korkacağız. Yaklaştıkça suçlu hissedip, nefretle kundaklanacağız. Hep susacağız, geri çekileceğiz istemsizce, birimiz emanetten, diğerimiz acıdan uzak duracağız. Ne olursa olsun bu hisleri yok sayacağız."

Bu itiraflarım ilkti, onun için de benim için de. Sessiz tanığım kafası karışmış halde kızının çıkmazlarını dinledi. Saçlarını okşayamamasının çaresizliğini yaşadım. Yanında uyuyana kadar usulca soluk alıp verdi annem. Benim gibi bir noktaya bakıp yorulunca da, uykuya daldı.

****

"Bana neden eziyet ediyorsun, görmüyor musun?"

"Neyi?"

"Acizim, salak hatta hayalperest bir aptalım..." dedim acı içinde ağlayarak.

"Sen mantığının sesini, kalbinin sesine tercih etmeyecek kadar aklı başında bir kızsın. Masumluğunu hırçınlığıyla saklayacak kadar da beceriksiz bir insansın."

"Sus..."

"Neden?"

"Anlamıyor musun?" diye çıkıştım. Hırçındım. Merakla gözlerime baktığında, isyanla fısıldadım. "Sana âşık olmaya başladım..."

Gülmekle şaşkınlık arasında kalırken dudakları aralandı. "Sen daha olmadın mı Akşam Gözlü'm?" Beni kollarına alıp, başımı boyun köküne çekti, çenesini başıma yasladı. Derin bir nefes aldığını, kasılmış bedeninin rahatladığını hissettim. Güçlü kollarının arasında, ateş gibi yanan bedeninin içinde, gümbürdeyen kalbinin üzerinde ürkekçe titriyordum.

"Ben sana sevdalanalı yıllar oldu..."

Ve ter su içinde uyandım! Sıcaklığı tenimdeydi sanki kokusu hâlâ üzerimdeydi. Etrafa bakınınca şaşırdım. Ne ara odama gelmiştim de, yatağıma yatırılmıştım, şaşırdım ama buna bile kafa yoramayacak kadar dalgındım. Gözlerimi tavana dikip bakarken, elim hızla kalkıp inen kalbime kondu. O kadar gerçekti ki... Aklımda çınlayan şey midemde kelebek etkisi sağlamıştı.

"Ben sana sevdalanalı yıllar oldu..."

Yıllardır tanıdığım kim vardı? Kim bana âşıktı? Akrabamız falan mıydı bu adam, ya da komşumuz? İstanbul'u ve orada geçen anları hatırlamıyordum çok fazla, birisine mi gönül düşürmüştüm okurken? Ya da mahalleden birini mi sevmiştim? Aksi halde biriyle görüşemezdim ben çünkü tutucu bir aileye mensup olduğumu bilirdim. Sürekli görüştüğüm biri olmalıydı kesin. O adamı düşünürken Barlas homurdanarak yan döndü. İrkildim. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi utandım ve korktum. Bakışlarım yer yatağında uyuyan kocama kaydı. Kocam! Ne kadar yabancıydı dilime ve aynı anda ne kadar tanıdık! Uyurken ne kadar görkemli oluyordu. Erken kalktığım zamanlarda, uyanmadan önce defalarca izlemiştim onu. Kıpırdanınca izlemem yarım kaldı. Derhal yataktan indim, banyoya gitmek için hareketlendim. Ben kapıyı kapatırken o da uyanmıştı. Hâlâ hızlı soluk alıyordum, sırtımı kapıya yasladım. Tenim ısındığı için buz gibi terle kaplı geceliğim tenime değdikçe ürpermiştim. Duşa girmek için hareketlenirken, aklımda hâlâ rüyamdaki adamın sesi çınlıyordu.

"Akşam Gözlü Sevda'm."

Banyodan çıktığımda yerinde yoktu. Yatağını toplayıp kaldırmıştı. Odayı toparladıktan sonra annemin yanına gittim. Ütülenen çamaşırları yerlerine yerleştirdim. Annemin karnını doyurup özel ihtiyacını giderdim. Odasını havalandırıp çıktığımda, etrafa bakındım ama babamı göremedim. Sonra onu Barlas'la kahve eşliğinde sohbet ederken buldum. Son zamanlarda yakınlaşıyorlar mıydı? Babam Uras'a vermediği saygıyı da, hiç sahip olmadığı evlada duyulan güveni de ona verir gibiydi.

Ciddi bir konu hakkında kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Barlas gitmemiş, kahvaltısını da çoktan yapmıştı. Yasemin endişeli bir tutumla yanıma geldi. Dün gece geç saatlere kadar Bahar'ın yanındaydı, o da yanında uyumuştu gece uyanırsa diye.

"Bahar uyandı Gelin Ağa'm, dişi ağrıyormuş susturamadık," dedi telaşla.

"Geliyorum," dedim sıkıntıyla. Yavrucak dişi yüzünden tek lokma yiyemiyordu ve onu bugün doktora götürmem gerekiyordu.

Korumalar eşliğinde Bahar'ı doktora götürdüm, normalde yaşı gereği erkendi ancak iyice çürüyen ve rahatsızlık veren dişini çekme kararı aldılar. Ama önce apse için antibiyotik kullanması gerekiyordu. O yüzden onu avutmam hayli zamanımı aldı. İki gün boyunca peşinde pervane oldum. Hiçbir şeyden haz almıyor, sürekli acıdan ağlıyordu. Ne oynatmak, ne de dikkatini çekmek işe yarıyordu. Onun ağrılarını dindirip, dersini çalışması için odasına bıraktım. Mutfağa inip sevdiği yemekleri hazırlamayı düşündüğüm sırada, Dildar Hanım karşıma çıkarak tüm dengemi altüst etti. Merdivenden inerken koluma dokunarak, "Kaç bakalım daha ne kadar kaçabileceksin gerçeklerden," diye başladı konuşmaya. Yine zehir akıtma vakti gelmişti yılanın, yerinde duramıyor gibiydi.

"Benim bir şeyden kaçtığım yok, sen huzurumu bozmak için yapıyorsun tüm bu kötülükleri."

"Ben doğruları söylüyorum."

"Senin saçmalıklarınla huzurumu kaçırmayacağım."

"Huzurunu kaçıracak olan ben değilim. Barlas kendine kuma almayı sonunda kabul etti, ona kız bakacağım," dediğinde kibirle, yer ayaklarımın altından kısa bir an kaydı. Bunun gerçek olması mümkün olabilir miydi? Yine neyin peşindeydi? Üstelik Barlas böyle bir şeye gerek duysaydı benimle evlenmeden evvel, ilk evliliğini gerçekleştirirdi. *'Belki âşık olmuştur,'* dedi iç sesim. Olmuş olabilir miydi? Bu fikre karşı çıktı düşüncelerim. Belki de kızı beğenmişti, gerçekten evlenmiş olma fikri hoşuna

gitmişti sonuçta bizimkisi formaliteydi. O da yatağını ısıtacak, oturup sohbet edecek ve dertleşecek bir eş istemez miydi yanında? Ama böyle bir şey olsa, konuşma nezaketini gösterirdi değil mi? Düşüncelerini bana açardı? Durum her ne olursa olsun, gerçeklerin sertliği canımı acıttı, karnım ağrımaya başladı.

Bunlar, Dildar Hanım'ın huzur kaçırmak için yaptığı taktiklerdi. Yine başlamıştı, günlerdir aynı türküyü söyleyip duruyordu. "İstediğine bak, bu umurumda mı sence? Hem böyle bir şeyin olduğunu da sanmıyorum," dedim kendimden emin bir tutumla. Dildar Hanım'ın yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki meydan okuma, kendi söylediğime bile inandırıyordu beni.

"Bu aşirete bir veliaht gerekiyor."

"Senin başka yapacak işin yok mu da benimle uğraşıyorsun?" dedim kaşlarımı çatarak.

Mutfağa girdim, dışinden dolayı hiçbir şey yiyemeyen Bahar için çorbayı kâseye koydum. "Torunun hasta, neden onunla ilgilenmiyorsun?"

"Annesi ilgilensin bana ne," dedi dişlerini sıkarak.

Ben de dişlerimi sıktım, annesi olmadığımı belirtmek için ama burada bir masum söz konusuyken tartışamazdım. Ben sustum. Bu suskunluğa aldırmadı Dildar Hanım, hiç durmadan beynimi yıkamaya devam etti. Elimdeki tepsiyle ondan kaçarcasına merdivenlere yöneldim. Aşağıdan gelen bir sesle durakladım. Kapıdan çıkan Barlas'la irkildim. Ağzını açtığını gördüm, beni uyarmak için seslendi. Gözlerimi kıstım ne demek istediğini anlamak için ama geç kalmıştım.

"Yerler... Dikkat!"

Bana doğru gelen ve tepsiyi almak için uzanan Kibar, tehlikeyi fark ettiği için geride kalmıştı ama ben anlayamamıştım. Kibar ayakları kayınca korkuluğun tırabzanına tutundu. Barlas hiç tereddüt etmeden kıza doğru düşecek korkusuyla atıldı ve onu düşmeden evvel merdivenlerin yarısında tuttu.

Kız korkuyla çığlık atarken, Barlas onu dikkatle kenara bıraktı. Ve bana doğru atıldı ama yetişemedi, ilk adımımda tökezleyerek öne doğru uçtum.

İnsanın kanını donduran bir sesle merdivenlerden yuvarlanmaya başladım. Sanki dizimdeki platinlerim yerinden fırlıyor, kaburgama aldığım darbe soluk almamı engelliyordu. Beyime nükseden acıyla gözlerimi sımsıkı yumdum, bağırmaya bile fırsatım olmamıştı, acıdan uyunuyordum. Barlas'ın adımı haykıran çığlığı kulağımda çınlarken, kemiklerimin çatırtısı beynimi oyuyordu. Birkaç saniye sonra yanıma geldi ve daha fazla merdivenden yuvarlanmadan evvel beni durdurdu. Endişeden sürekli, "Sevda," diyordu ama duymuyordum. "Sevda!"

Acının keskinliği ne vahim bir karanlık sunuyordu. Ürkek bir tutumla uzandı, yavaşça omuzlarımdan tutup kaldırdı. Acılar içinde kıvranırken bedenim, kontrol etmek için kendine çevirdi beni.

Küfreder bir tutumla, "İyi misin?" diye sordu. İyi miydim? Daha evvel kazadan kalan hasarlarım darmadağınık olmuş gibi hissediyordum. Başım uğulduyor, korkudan soluk soluğa kalmışken, kolum ve bileğim acıyordu. Hangisinin acısı daha fazlaydı bilmiyordum. Bir yerim kırılmamıştı buna emindim ama incinmişti. Omzum yerinden sökülmüş gibiydi, üstelik baldırımda can yakan bir sızı vardı.

"Sana iyi misin dedim?"

Acının karanlığından sebep onun sesini tanıyamadım. Boğuk çıkıyordu. Katıydı. Endişeliydi. Korkmuştu. Benim için korkmuştu! Sersemlemiş bir halde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu acıların içinde bile buna sevindiğime inanamıyordum.

"Ayağım kaydı," dedim çocuk savunmasızlığında. Ayakkabımın daha evvel kaydığına hiç şahit olmamıştım. Elim koluma gitti. Dirseğim de acıyordu. Sert vurmuştum. İnsanın kıkırdağı darbe alınca neden bu kadar derin acıyordu ki? Onca basamağı yuvalanmıştım ama şükürler olsun ki bir şey

olmamıştı. En azından sanıldığı gibi, kırık bir yerim yok gibi duruyordu. "İyiyim…"

Ben konuşunca Barlas derin bir iç çekti. Düşmekten son anda kurtulan Kibar, ürkek bir tutumla diğer tarafa eğildi, gözleri iki bilye gibi irileşmişti. Neyin onu bu kadar şaşırttığını anlayamadım. Benim düştüğüm yere bakmıyordu çünkü.

"Yerin kaygan olduğunu bilmiyordum," dedim kendi acıma gömülerek.

"Ağa'm valla ben dökmedim köpüklü suyu, valla ben yapmadım," diye üzgün halde ağlamaya başladı Kibar.

"Köpüklü su mu?" dedim şaşkınca. Barlas ile aynı anda yere baktık. Zemin ıslaktı. Yerlere deterjanlı su dökülmüş, ayakların zeminde kaymaması imkânsız olmuştu. Barlas bunu gördüğü için son anda Kibar'a atılıp bana seslenmişti. Çünkü yerler sabun köpüğüyle kaplanmıştı.

"Ağa'm yemin ederim," dedi Kibar yeniden.

Düşünceli gözleri koyulaşan Barlas çenesini sıktı. Tam kızı sert bir dille azarlayacakken, "İyiyim," dedim dikkatini kendime çekerek yeniden. Umursamayınca koluna hafifçe dokunarak onu susturdum. Ve tuhaf olan, o sustu. Bunu nasıl beceriyordum bilmiyordum ama bazen ona sessizliğimle hükmedebiliyordum. Elimin altında kasıldığını hissettim. Ona dokununca benden tiksiniyor, temasıma tepki veriyordu. Şu durumda bile bu tutumu değişmiyordu. Üzüldüm. Ona dokunmama bile tahammülü yoktu!

"İsteyerek olmadı," dedim ağlamaklı bir sesle.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordu koluma uzanırken. Oturduğum yerden kalkamıyordum. Yine de başımı salladım. "Birkaç basamak düştüm sadece, hemen yakaladın. Teşekkürler. Biraz dineleneyim kendime gelirim."

"İstersen ben…"

Hayır, buna dayanamazdım. Benden tiksindiğini hissettmeme rağmen, kollarının belime dolanmasına izin veremezdim.

Doğrulup ıslanmış giysilerimi silkelemeye koyuldum. Ayağımı kaldırdığım an acıyla irkildim. Ayakta duramayınca kolumdan tutan kocamın bana yardım etmesi gerekti. Dengede durmaya çalışırken hâlâ onu tutuyordum. Ona dokunmak beni kahrediyordu çünkü verdiği tepkiler ağlamama sebep oluyordu. Ona dokunduğum için de, gerildim ve ağırlığımı sol tarafıma verdim.

"Şimdi geçer," dedim, çünkü Kibar'a öfkelendiği için kıza öldürecek gibi bakıyordu. Öfkesini bastırmak için –hiç istememe rağmen- uyarırcasına kolunu sıktım. Kıza bir şey dememesi için sessizce ona yalvardım.

"İyiyim ben," dedim. Yerler özellikle köpüklü su dökülmüş gibiydi, üstelik biz merdivenleri yıkamaz silerdik. İçimden bir ses bunun nedenini biliyordu.

Barlas kaşlarını çattı. "Ayakta duramıyorsun," diye azarladı.

"Duruyorum, ufak bir acı," dedim merdivenin tırabzanına tutunarak yukarı çıkarken. Yukarı çıkınca, tırabzanı bırakamadım, gücümü ayağıma da veremedim. Yüzümün rengi değişti, bakışlarım acıya yenildi.

"Canın acıyor belli," diye bağırdı Barlas, karşı koyamayacağım bir sesti bu. O anda anladım ki ondan o kadar kolay kurtulamayacaktım. Ona aldırmadan ayaklanınca acıyla gözlerimi kapadım. Dudaklarımı ısırdım. Gözlerimi kapadığımda denimin havalandığını fark ettim. Çığlıkla kollarımı Barlas'ın boynuna doladım ve gözlerimi açtığımda, burunlarımız birbirine değecek şekilde yakındık. Üstelik solukları yüzümü okşuyordu ama bunun farkında bile değil gibiydi. Kaşlarını çatmış beni azarlıyordu.

"Sana iyi misin diye sorduğumda *iyiyim* dedin?" Suçlayıcı bir tutumla söylendi.

"İyiyim."

"Canının acıdığını söyleyemeyecek kadar aptalsın."

Bana yine hakaret etmişti, canı yanan o değil bendim! Azarlamaya hakkı yoktu. Öfkeden acımı bile unuttum. Merdivenleri

tırmanırken, "İndir beni," diye debelendim. Hırsla omzundan ittirdim ve yere inmeye çalıştım. Tam indiğimde, ayağım oynayınca yine canım yandı. Ve o anda bir şey oldu. Garip, tuhaf bir şey, bir sisin ardından sesler duydum.

"Burnumun dibinden uzağa park et soluklarını."
"Sen git..." diye hırladı isyanla adam.
"Gidemem," dedim yüzümü düşürerek.
"Benden uzaklaşmak istemiyor musun?"
"Ayağım acıyor. Lanet olsun senden ne kadar çok kaçarsam bir o kadar sana çekiliyorum."

Sisler dağılmaya başladı. Zihnimin görselinde iki âşık vardı, kız çamurlar içinde debeleniyordu ve o kahretsin, kız bendim! Soluğum kesildi o anda. Ben… Lanet olsun ben bu anı daha evvel yaşamış gibiydim. Hayal miydi bu sanrılar, gerçek miydi? Çenesinde bile gamze olan adam beni kollarına almış, ben ise isyan etmiştim. O anda başımı yana döndüm ve gördüğüm şeyle soluğumu öyle sesli yuttum ki, beynim bile soluksuz kalmaktan uğuldamaya başladı.

"Gamzeli..." dedim soluklarım kesik kesik olarak ve Barlas bir anda durdu. Bacaklarının titrediğine, kollarının kasılıp beni düşüreceğine, cam gibi parçalara ayılacağıma emindim. Başını hızla bana eğdi, göz göze geldik. Bakışlarındaki karanlık nefes almamı zorladı. Soluk soluğa duruyordum, acıyı hissetmiyor, etrafımda endişeyle tur atan sesleri duymuyordum. O anda odaklandığım tek yer adamın çenesindeki ve yanağındaki derin gamzesiydi. Hafif kirli sakallarla gölgelenen gamzesine dokunmak için mücadele veren parmağım karıncalanıyordu.

"Ne dedin?" dedi Barlas dişlerinin arasından tıslayarak, ağzı açılıp kapanırken suçlarcasına cevap bekliyordu. Gözlerimi derhal kaldırdım ve gördüğüm kahvelerle gerçek hayata döndüm. Başımı iki yana sallayarak, "Düşürme sakın," dedim.

Bir an gözlerini kısarak baktı, sonra sanrı görmüş gibi başını sallayarak, "Debelenmeyi kesersen düşürmem," diye azarlayan bir tutumla hırladı ve bir çocuk gibi kucakladı.

Şaşkınlıkla nefessiz kaldım. Düşmemek için boynuna daha fazla asıldım. Zihnimde hâlâ o sahne dönüyordu. Gerçek miydi? Daha evvel de böyle yaralanmış ve hayallerime giren adam tarafından taşınmış mıydım? Yoksa yine bir film ya da bir roman karesini hatırlayıp, başkahramanlarının suretine kendimizi mi koymuştum?

Kafamın karışıklığını bileğimdeki keskin acı parçaladı. Barlas beni küçük bir çocuk taşır gibi rahatlıkla kucaklamıştı. Bunu kollarındaki kaslarla ve çelik gibi göğsüyle yapması çok doğal değil miydi? Ne kadar güçlü olduğunu daha önce de fark etmiştim ama beni taşırken hiç zorlanmıyor gibiydi. Kollarını bedenime sarıp sarmalarken hissetmek daha farklı bir şeydi. Sanki dünyadaki tüm sıkıntılar üzerime gelse bana dokunmaz gibi, gök yarılıp üzerimize çökse o beni korur gibi hissettirdi. O kadar sıcak olabileceğini düşünmemiştim. Tutuşundaki samimiyet göğsümü zorluyordu. Sıcaklığı içimi bir tuhaf yapıyordu.

Başımı çevirip yanağımı göğsüne yasladığımı hayal ettim. Kollarımı sımsıkı boynuna sarmayı, hiç bırakmamasını, kollarında kalmayı istedim. İçime o ılık, erkeksi kokusunu çekerek, nasıl bu kadar güzel kokabileceğine bir kez daha hayret ettim. Kokusu aşina olduğum bir parfüm misaliydi. Her koklayışımda, her içime soluduğumda karnımdaki bilindik bir titreşimin düğmesine basıyordu. Barlas beni bir süre sessizce taşıdı. Kırılacak bir cam gibi tuttu, ellerinin arasında dururken ağrılarım şifa buluyordu.

Beni odaya götürdü ve yatağa oturtarak ayağımın dibine diz çöktü. Başım döndü, gözlerim sislendi. Yine oluyordu, sanki kafamın içindeki bir şeyler bozulmuş ve ben sürekli geçmiş ve gelecek arasına gidip geliyordum. Beni yine böyle taşıyan bir adam vardı sislerin ardında, kollarına alan ve ayağım yine

acılar içinde kıvranırken önüme diz çöken! Kokusu geldi genzime, tıpkı Barlas gibi kokuyordu, gerçekti.

"Bana neden eziyet ediyorsun, görmüyor musun?" diye soruyordu zihnimde beliren kadın.

"Neyi?" diyordu adam şaşkınlıkla, keşke yüzünü hatırlayabilsem. Yumuşacık sesi ne kadar tanıdıktı. Dudaklarının yanında çöken iki gamzesi soluğumu kesti. Hatırla! Hatırla!

"Ben acizim, salak hatta hayalperest bir aptalım..." dedim acı içinde ağlayarak.

"Sen mantığının sesini, kalbinin sesine tercih etmeyecek kadar aklı başında bir kızsın. Masumluğunu hırçınlığıyla saklayacak kadar da beceriksiz bir insansın."

"Sus..."

"Neden?"

"Anlamıyor musun?" diye hırçınca cırladım. Merakla gözlerime baktığında isyanla fısıldadım. "Sana âşık olmaya başladım..."

Gülmekle şaşkınlık arasında derince solurken, dudakları aralandı. "Sen daha olmadı mı Akşam Gözlüm?" dedi beni kollarına alıp, başımı boyun köküne çekip çenesini başıma yaslarken.

Derin bir nefes aldığını, kasılmış bedeninin rahatladığını hissettim. Güçlü kollarının arasında, ateş gibi yanan bedeninin içinde, gümbürdeyen kalbinin üzerinde, ürkekçe titriyordum.

"Hayırrrrr..." diyerek başımı iki elimin arasına alarak bağırdığımı, onun tedirgin tepkisiyle anladım. Ellerini acıyan yanıma sürdüğünde canımı yaktığı için bağırdığımı sanmıştı. O korkuyla yüzüme bakarken, acıyla geçmiş ve gelecek arasında sıkışıp kalan zihnimi netleştirmeye çalışıyordum ben.

"Dokunmadım bile," dedi elleri havada asılı kalmış halde, suçlu suçlu yüzüme bakıyordu. Utandım, biraz daha böyle tuhaf davranırsam, deli olduğumu düşünebilirdi. Derhal silkelendim.

Barlas sıkıntıyla dişlerini sıkınca, yanak kasları kasıldı ve yanağında iki tane derin çukur belirdi. Biri yüzüme yumruk vurdu sanki, başımın üzerindeki yıldızları saydırdı. Kalbim durdu, ağzımın kuruduğunu hissettim. Parmak uçlarım karındı yine, soluk alamadım. Kalbimin sesini kulaklarımda calandı yine, soluk alamadım. Kalbimin sesini kulaklarımda duyumsadım. Çenesinden sonra yanakları da, onun gibiydi! Hayalimdeki adam gibiydi.

"Gamzen var..." dedim dişlerimi sıkarak. Suçlarcasına hırlamıştım yine.

Birden şaşkın başını kaldırdı ve anlayamadığım bir tutumla yüzüme baktı. Ayağıma uzanmak isteyince, ürkerek ayağımı çektim. "Gamzen vaaaar..." dedim soluk soluğa bir suçlamayla, acıdan değil ama keşfettiğim şeyin imkânsızlığından titredim. Sanki dünyanın 3. harikasını keşfetmiş gibiydim, şaşkın ve ürkektim. O beni anlayamazdı. Kimse beni anlayamazdı. Beni ben de anlayamazdım çünkü sürekli bölük buçuk bir adam hayal ediyor, kulağımda seslerini çınlatan anılara maruz kalıyor, kokusuyla başım dönüyor ve onu en olmayacak insana dönüştürüyordum.

"Akşam Gözlüm..."

Ellerimle kulaklarımı kapattım. Artık zihnimde çınlayan ses, Barlas'ın sesine çok benziyordu. Bu kadar şizofren olamazdım. Gamzeleri de çok benziyordu. Gülümsemesini anımsadım, gerçi Barlas'ı hiç içten bir gülüşle izlememiştim ama... Ama işte! Ben kafayı mı yiyordum? Ben deliriyor olmalıydım. Kocamla o kadar kafayı bozmuştum ki, kafamın içindeki seslerin sahibini ona benzetmeye başlayacak kadar hastalıklı bir hale gelmiştim.

"Yeter," diye bağırdım. "Yeter!"

Başını kaldırıp bana baktı yine, ona bağırdığımı sanarak azarlayan bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sevda bırak bakayım," dedi sabırsız bir tutumla. "Ameliyat olduğun ayağın mı acıyor? Canın çok acıdığı için mi bu tepkin?"

Nereden biliyordu ki o bacağımda platin olduğunu? Dokunmak için uzandı. Bileğime bakmak için eteğimi kaldırdı. Ellerinin titrediğine yemin edebilirdim. Canımı yakmaktan mı korkuyordu yoksa bana dokunduğu için miydi bu tutumu? Bileğimi incelemeye başladı. Parmaklarının ucu tenime dokunduğu an, acıyla gözlerimi kapayıp tuhaf bir şekilde ses çıkardım. Sanki iç organlarım erimiş ve yere akmış gibi hissettim.

"Morarmış," dedi sıkkın bir sesle.

Kapı açıldı. Yardımcı kız içeri dalarak elindeki buzu uzattı. "Ağa'm, valla isteyerek yapmadım."

"Tamam güzelim biliyorum," dedim onu yatıştırmak için.

"Balkonu silmiştim, merdivenleri silecektim, Hanım Ağa'm benden bir şey isteyince mutfağa gittim. Suyun merdivene nasıl döküldüğünü anlayamadım. Ben yapmadım, yemin ederim," dediği an Barlas ile aynı manidar ifadelerle bakıştık. İkimiz de o suyun oraya nasıl döküldüğünü içgüdüsel olarak biliyorduk.

Dildar Hanım bunu yapacak kadar gözünü karartmış olamazdı değil mi? Belki de boynumun kırılmasını istemişti. Allah'tan babamlar evde yoktu, o halimi gören adamın kalbine iner, annem kahrından hasta olurdu. Neyse ki onlar hastanedeyken cereyan etmişti bu kaza.

"Annemler geldi mi?" diye sordum Kibar'a.

"Yok hanımım, daha gelmediler."

"Geldiklerinde bu olayı bilmesinler olur mu?" diye sıkı sıkıya tembihledim. Odaya giren Yasemin ve Hatice Hanım *geçmiş olsun* diyerek durumumu sordular, iyi olduğumu belirtince de işlerinin başına dönmelerini tembihleyen Barlas'la odadan ayrıldılar.

Barlas dikkatle bileğimi inceledi. Tam yerinden kalkacakken, amacını anlayıp omzuna dokunarak onu durdurdum. Çenesindeki kasılmanın anlamını biliyordum. Bunu onun yanına koymayacaktı. Gerçi verdiği tepki doğruydu, ama o kadınla benim yüzümden karşı karşıya gelmesini istemiyordum. Onu

büyüttüğü için, kardeşinin emaneti olduğu için öyle saygılı ve ilgiliydi ki, bunun bozulması vicdanımı yorardı.

"Müsaade eder misin?" diye sordu, izin alması mı yoksa bunu yapacak olması mı beni bu kadar çaresiz kıldı bilemedim. Seslenemedim. Bana dokunması, acılı halimde bile bana dokunma düşüncesi tüm bedenimin alev alev yanmasına ve yüzümün utançtan kızarmasına neden oldu. Bileğime bakarken eteğimin ucunu yukarıya sıvamıştı. Karşısındaki süt beyazı, son derece biçimli bacaklar mor halkalarla dolmuştu, ara ara da yüzülmüştü. Ben bile manzaranın bu kadar fena olduğunu idrak edememiştim.

Kısık sesle bir küfür savurdu. Kızdığı dikkatsiz olduğum için ben miydim yoksa tutamadığı için kendisi miydi çözmek zordu. Gözlerini ağrıyan bileğimden ayırmadı, ben de bacağımdaki yüzülmüş yaraya bakarken nefesimi tuttum. Eğer yüzüme baksaydı utançtan kızardığımı görürdü. Dahası yüzümü saklamak isteyen bir mahcubiyet içimi bürümüştü.

Çenesini iyice sıkıp, kararlılıkla eteğimi kapattı. Aradaki gerilimi hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek bir teselli değildi. Barlas tepkilerime karşı boş değildi, ama belli ki kardeşinin emanetine karşı bu hisleri beslemek onu rahatsız ediyordu. Beni kabullenmeyeceği her türlü özelliğe sahiptim. Kardeşinin kadınıydım, sevmediği bir karaktere sahiptim, sürekli sorun çıkaran biriydim, üstelik acizdim. Bir de yarım aklımı eklersek buna, ben onun için tam bir faciaydım.

Şerefli bir adamdı o, benden hoşlanmasa bile kardeşinin emanetine hıyanetlik edeceğine başına sıkardı. Ama gönül ne yasak ne de zorlama dinlerdi, bilmiyorduk. İkimiz de bilemezdik!

Kibar'ın getirdiği buzu nazikçe bileğime koydu. Parmakları bana zarar vermekten korkar halde, ayağımı kaldırarak yatağa uzanmamı sağladı.

"Doktor çağırmamı ister misin?"

"Biraz sızlıyor o kadar. Yakalamasaydın daha da kötü olabilirdi ama neyse ki birkaç sıyrık ve biraz ağrıyla ucuz atlattım."

Bana haddimi bildiren sert bir bakış atan Barlas, tek kaşını inanmayan bir tutumla havaya kaldırdı. "Ona kızmayayım diye yapıyorsun bunu."

Dik bakışlarımı suratına çevirdim, içimde fitneye dair en ufak bir kırıntı yoktu. "Ufak bir sıyrık olduğuna eminim."

"Kırık olsaydı böyle sakin kalamazdın dokunduğumda," dedi beni tasdikleyerek, o zaman hâlâ bu öfkesi nedendi?

"Ama yine de doktora gitmeliyiz, platinlerine zarar vermiş olabilir darbeler."

Dudaklarımı ısırdım. O kadar merdiveni yürüyerek inebileceğimi sanmıyordum ve beni tekrar kucağına alması ise büyük işkenceydi… İkimiz için de. Bana dokunmaya iğreniyor muydu, yoksa dokunduğunda hissettiğim o çaresiz girdaba mı kapılıyordu, keşke bilebilseydim. Gözlerinde bir an gördüğüm o tutkuyu, bazen kendim hayal etmişim kadar karanlıkla kaplanıyordu ifadesi. Bana dokunduğu an verdiği tepkileri, sanki ben uyduruyormuşum gibi ruhuma dokunuyor, işleri daha da zorlaştırıyordu.

Beni dinlenmem için yalnız bıraktı. Ona söylememiştim ama şok bedenimden sıyrıldığı için ağrılarım hayli fazlalaştı. Canım öyle yanıyordu ki oturup ağlayabilirdim. Barlas gittiği an kendimi inceledim, her yanım yüzülmüştü. Dirseğim kanamıştı, diz kapaklarımda da yüzülmeler ve morarmalar vardı. Boynumda ve hemen göğsümün üstünde ise kocaman bir çürük vardı. Kibar odaya elinde bir merhemle geldi, görünen birkaç yere sürdüğünde acı içinde inledim. O gittikten on dakika sonra Barlas tekrar odaya geldi. Elinde taze buz torbası ve ağrılarıma iyi gelecek bir merhem vardı. Yeni alınmış gibiydi, eczaneye mi gitmişti, ya da birini mi göndermişti?

"Çok inatçısın, doktora gitseydik bu kadar acı çekmezdin," diye sitem etti.

İyi de, acı çektiğimi nereden anlamıştı ki? İlacımı içene kadar tepemde dikildi. Ayağımın yanına oturdu. Yatak sarsılınca kıpırdanan bileğim yüzünden gözlerimi kapayarak inlememek

için dudaklarımı dişledim. Az sonra ağrı kesici ve buz, acıyı dindirmişti. Yani neredeyse… Barlas tüm bu süreç boyunca ayakucumda kıpırtısız oturmaya devam etti. İzin alırcasına gözlerime baktığında, sessizce gözlerimi kaçırdım, sustu. Uzanmadı. Onun izinsiz bana dokunmayacağını anlayınca eteğimi yukarı kaldırdım biraz, ayağımı çekinerek bakması için uzattım.

Barlas dişlerini o kadar çok sıkmıştı ki, kırılmadıklarına şaşırdım. Kendini dizginledi, ama hiçbir şey onu da beni de avuçlarındaki o pürüzsüz, kadifemsi tenin içimize ektiği karmaşaya hazırlayamazdı. Krem sürdüğü parmaklar bileğimden yukarı gezinirken, kendini zor tuttuğunu ifadesinden okuyabiliyordum. Parmaklarının ilk dokunuşu acılı oldu. Sonra bir sihir etkisi altına aldı, tüm duyularımı ve bakışlarımı onun parmaklarına odakladım. Usul, dikkatli ve biraz tedirgin halde sürüyordu merhemi. Huzursuzlanıp kıpırdanınca, kaburgama giren ağrıyla inledim. Başını kaldırdı, bakışlarımız karşılaşınca yutkundum.

"İyi misin?" diye sordu. Canımı yaktığını düşünmüş olmalıydı. Başımı iki yana salladım. "Bileğim değil," dedim dudağımın kenarını dişlerken.

"Başka nerede var ağrı?"

Sert sesinden ürktüğüm için gözlerimi kaçırdım. "Ben sürebilirim," dediğimde kaşlarının altından bana baktı. "Az evvel kıpırdarken canın acıdı, nasıl eğilmeyi planlıyorsun?"

Omzumu sarstım. Yana dönerek duvardaki tabloya baktım. Parmaklarındaki yakıcılık, tırnaklarının arasından içime süzülen tutku yalan olmayacak kadar gerçekti. Dokunuşundaki erkeksiliği hissediyordum. Gözleri aynı şeyi dudaklarıyla yapmak ister gibi ateşli bakıyordu bacağıma. Tuhaf değil miydi? Nasıl beceriyordum böyle sanrılar görmeyi, sanki arsız düşüncelerinin ateşi gözlerinde çınlamaktaydı. Gerilen tenimi saklamam imkânsızdı. Tıpkı kendime saklamaya çalıştığım, bacaklarımın arasındaki o tatlı boşlukta hissettiğim başkaldırışın ne

olduğunu bilmek gibi. Tek dokunuşu en olmadık anda dahi bedenimin her karışını yakıyor ve kaskatı yapıyordu.

Tırnağının ucunun tenime sürtünmesi karşısında ürperdim. Ondan etkilendiğimi görünce, ellerinden bakışlarımı kaçırdım. Parmaklarının tenimde kayıp durmasına neredeyse dayanamayacaktım. Gözlerine bakmamalıydım. Gözlerinde yine tutkuya benzer kıvılcımları gördüğüm an da, aptalca bir şey yapabilirdim.

Kaşlarını çatmaktan kırışan alnında boncuk boncuk terlerin birikmesini izledim. Altı üstü bileğime ve dizime krem sürecekti. Sanki ameliyat yapacakmış gibi aşırı tepki veriyordu. Kasları geriliyor, kaşları çatılıp gevşiyor, sık sık soluyordu. O böyle tepkiler verince müthiş bir isteğin alevleri bedenimi yalayıp geçiyor, etrafımı saran irademin son kalıntılarını da yakarak soluksuz bırakıyordu.

Kıpırdandım yine. Lanet olsun elinin altında put gibi durmak imkânsızdı. Acıyla inceleyince ayağımı dikkatle tutup toparlanmaya çalıştı. Dışarıdan ne kadar güçlü görünsem de, nazik bir yapıya sahiptim ve kemiklerim bir kuşunki kadar narin ve inceydi. Ayak bileğim özellikle her an kırılacak kadar ince ve zarif duruyordu, ufak bir sıyrıkla kurtulmam mucizeydi.

Morluğun üzerine tekrar dokundu. Bu sefer sadece bakmıyor, bir yandan da canımı yaksa bile parmaklarıyla dürtüyordu. Acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama kalp atışlarım hızlanmıştı. Merhem sürme işi bittikten sonra elini ağır ağır bileğime sardı, şiş deriyi hafifçe sıktı ve canım yanınca çığlık attım. Bu çığlıkla rahatladı.

Kırılmadığından emin olmak için ayağımı azıcık yana çevirdi ve kısık bir çığlığımın eşliğinde yeniden düzeltti. Acıdan yatak örtüsünü avuçlamış ve ıslanan gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

"Kırılmamış."

"Bunun için canımı yakmana gerek yoktu, sana söylemiştim."

"Sen acıdan ölsen, sırf sana dokunmayayım diye söyler misin ki kırıldığını?" Bu da ne demekti? Ağzımı açtığım an sözcüklerimi ağzıma tıkayarak, "İlk acı geçince daha net belli oluyor hasar. Birkaç gün boyunca yürürken canın yanacaktır, o yüzden buzla acıyı ve şişliği de azaltabiliriz. Merhem biraz rahatlatır şimdi seni."

Kendi başıma ayaklanmam da mümkün değildi. Birinin yanımda olması gerekiyordu. Bundan hoşlanmadığı belliydi. Dudaklarını sıktı ve bu fikrin neden ona hoş gelmediğini belirtircesine gözlerini bacaklarımdan çekti. Yastığa uzandı. Ayağımı dikkatle tekrar yerine koyup, çok zorlu bir işi başarmış gibi elini geri çekti.

"İntikam almak için eline fırsat geçti," dedim şakalaşmak için. Bileğime baktığını görünce, "Biraz daha sağa sola çevirmek ister gibisin," dedim sataşarak. Bunu bir daha yapmaktansa, kendini balkondan atar gibi duruyordu oysa.

Ayağa kalkıp bana kızgın bir bakış fırlattı. "Lavaboya gideceğin zaman haber ver."

"Kendim yapabilirim," dedim hemen.

"Başka bir yerinin acımadığına emin misin, omzun ya da kolun?"

"Ufak tefek sıyrık var, Kibar baktı."

"Merhem sürdü mü?"

"Evet."

Gözlerini kıstı, yüzümde bir şey görmüş gibi elini uzatıp çenemi iki parmağının arasına aldı ve başımı yukarı kaldırdı. Alnımda, hemen saçımın dibinde gördüğü şeyle bir küfür savurdu. "Kafanı vurduğunu söylemedin."

Garip bir ürpertiyle titredim ve bu kadar yakın olmasına içgüdüsel bir hareketle, elini çenemden düşürerek şakağıma dokundum. Dokununca istemsiz irkildim. Barlas duymazdan gelip, hafif şişlik olan minik sıyrığı temizlemek üzere suratıma yaklaştı ve yarayı temizleyip merhem sürdü. Başka yara olup

olmadığına bakmak için dikkatle saçlarımın arasını incelerken parmakları, çok yakın duruyordu. Gerginliğimi hissettirecek kadar yakın... O aşina olduğum ve daha ilk günden başlayarak, koklamaktan hoşlandığım teninin kokusunu hissedeceğim kadar yakındı. İnsan duyuları acıdan kıvransa da farkındalıktan vazgeçemiyordu.

O da bunu hissetmiş olacak ki, nefes alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordum. Gözlerinin içine bakınca şaşırmış vaziyette olduğunu fark ettim. Gözlerini kaçırırken bir hata yaptı. Bakışlarını aşağı çevirdi, yakası açık duran elbisemden içeri baktı. Gördüğü manzara anlatım gerektirmiyordu.

Ağzı kurumuş gibi diliyle dudaklarını nemlendirdi. Göğsüm tepkisel olarak derin bir nefesle şişti ve tekrar indi. Kusursuz yuvarlaklıklar sergideydi, üstelik derin nefesler alınca şişip mantığı zorlayan bir resim çizmekteydi. O göğüslerime bakınca tepkisel olarak gerildim, şimdi göğüs uçlarım belirginleşen iki küçük böğürtlene benzemekteydi ve bu görsel utanç vericiydi. Tepkilerimi kontrol edememek ne aşağılık bir dürtüydü.

Bir ısıyla gelen şehvet hissi her yanımı dalga dalga kapladı. Çok farklıydı bu duygu. Alev alev yakan ilkel bir his taşıyordu. Soluk almama izin vermezken, bedenimin her santimini kaplamıştı. Ama sonra başını yana çevirdi. Pişmanlığı için kendine kızmışçasına dişlerini sıktı. Burnunun yanındaki kas seğirdi. Derhal elim yakama gitti, titriyordu. Utanmıştım ama gördüğü için değil, tiksindiğini bile bile ona kapılabildiğim için. Onun bu tutumu içimdeki o garip yaraya parmak bastı. Aklıma yaşadıklarım geldi, imkânsızlığımız ve tenime değen kirli eller, neler oldu anlayamadım. Birden hıçkırıklara boğuldum.

Barlas ne yapacağını bilemeyince alçak sesle küfretti. Zihnimdeki parçalar yerine oturdu. Barlas'ın neden o denli temkinli davrandığını ve zaman zaman gösterdiği ilgiye neden gücendiğini anladım. Yumruklarını sıktı.

"Sana söz verdim, korkmana gerek yok."

Korkmak mı? Ne sanmıştı ki, bana dokunmasını düşündüğümü mü? Birden boğuk bir kahkahayla başım geriye düştü. Sonra yine ağlamaya başladım. Gözlerini kıstı ve suratına abartılı bir şaşkınlık ifadesi çökerken gözlerini yumdu. Sesi boğuk çıkıyordu. "Seni baştan çıkarmak için yapmadım."

Nemli bakışlarım onun bedenine kaydı. Bacaklarının arasındaki tepki merkezinin düşüncesinden habersiz olduğunu belirten şişkinlik, onu yalanlamaktaydı. Ağzım kuruyunca alt dudağımı ısırdım.

Barlas öfkeyle yerinden kalktı. Hem kendi tepkisine, hem de benim bunu yüzüne vurma şeklime kızdı, bu şekilde davrandığım için öfkelenerek omuzlarımı kavradı. Yüzümü daha önceden gördüğü acı ve öfke ifadesiyle kaplarken, "Söz verdim, emanetimsin," diyerek açıklamada bulundu.

Bir hıçkırığı andıran yumuşak bir ses çıktı dudaklarımdan. "Ama bu bedenine söz geçirmiyor değil mi? Bana nasıl baktığını görüyorum. Beni arzuladığını biliyorum. İşin garip tarafı, sanki bu yeni olan bir şey değil, sanki ölmüşüm de başka hayatımda da senin bu bakışlarını görmüşüm gibi hissettiriyorsun."

Barlas sert bir ifadeyle bana baktı. "Düşündüğünün aksine, benim de ilkelerim var. Asla aşamayacağım sınırlar var." Ona inanmam için gözlerini gözlerime dikti. "Benden nefret eden bir kadına zorla kendimi sevdiremem. Başkasının emanetine sahiplik etmem. Kardeşimin kadınına göz koymam!"

Ondan nefret etiğim için mi bana yaklaşmıyordu, yoksa emanet olduğumu kabullenemediği için miydi bu hırçınlığı? Tüm sorun bu muydu, yoksa kendiyle mi çelişiyordu? Ben onun kardeşinin emanetiydim! Ama aynı zamanda nikâhlı karısıydım! Helaliydim! Bileğime dokunduğu ve parmakları tenimde dolaştığı an hissettiklerim, içimde oldukça yabancı hisler uyandırmıştı. Yasak, zevkli, ilkel, öfkeli ve tutkulu hisler...

Tenimin hassaslaştığını hissetmiştim. Soluğunun ve elinin dokunduğu her noktayı, dokunuşunun ılıklığını, parmaklarının tenime değişini sevmiştim. Eli bir an yanlışlıkla baldırıma

değdiğinde nefesim kesilmişti. İlk defa ileri gitmesini istemiştim. Bedenimin her yanını ateş basmış, bacaklarımın arasında ılık bir kıpırtı hissetmiştim. Uras dokunduğu an kasılıp kalırdım, kusmak isterdim. Barlas en acılı anımda dokunmuştu teneme, hissettiğim sızı acı değil zevk vermişti. Arzu... Yabancısı olduğum his buydu. Bir erkeğin dokunuşuna asla tepki veremeyeceğimi düşündüğümde, ne kadar da yanılmıştım.

Barlas bana öylesine sevecen bir tavırla dokunmuştu ki, içimdeki tüm korkularımı geriye itmişti. Aramızdaki bu tuhaf bağın bir anlamı olabilirdi. Bu durum gömleğimden içeri baktığında gözlerinde beliren ifadeyi ve başını çevirdiğinde gördüğüm pişmanlığı değiştirmemişti.

İstediği kadınlığım değildi. Her erkek gibi göğüslere tepki vermişti. O anda kendimi aptal gibi hissettim. Bir yumuşacık dokunuşun ardından hayaller kurmuş, hayalperest bir genç kıza dönmüştüm. Bir dokunuştan böylesine etkilenecek kadar mı ondan hoşlanır olmuştum?

Aşırı tepki vermiştim, çünkü en başından beri onda çok farklı şeyler hissetmiştim. Barlas'ın suratında son derece aşılmaz bulduğum o biraz sıkkın, biraz da alaycı ifade geri gelmişti, ama çenesinin altında seğiren kas, verdiği aşırı tepkinin onu rahatsız ettiğini belirtiyordu.

"Bir daha olmayacak, kendimi kontrol altına alabilirim," dedi dürüstçe.

Sustum ve bu suskunluğumun onu rahatsız ettiğini fark ettim. Barlas birkaç saniye gözlerini gözlerimden ayırmadı, kirpiklerimin perdesinden ona baktım. Sert yüz hatları yarı gölgeli camda duruyordu ve bu haliyle daha da tehlikeli görünüyordu. Çenesindeki gamzesi dışında! Despot hatlara sahip yüzünde, bir parça yumuşaklık görmek şaşırtıcıydı. Kasının seğirdiğini ve dudaklarının etrafında ince çizgiler olduğunu fark ettim. Odayı terk ettiğinde, kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki babamın endişeyle gelmesini ve sarılmasını çok sonra fark

edebildim. Onu ikna etmek Barlas kadar kolay olmadı. Nitekim ikisi de endişesinde haklıydı.

Gece ateşlenmiştim! Sebebini bilmediğim bir şey olmuştu vücuduma ve birden titremeye, sonra kusmaya başlamıştım. Yer yatağından fırlayan ve en son kollarında karanlığa dalan bedenimi hastaneye zor yetiştiren Barlas, kendime geldiğimde, doktorun ilaç zehirlenmesi yaşadığımı söylediğini belirtmişti.

Oysa ağrı kesici dışında hiçbir şey almamıştım o gün. Sanırım ilaç bozulmuştu, bunun başka bir açıklaması yoktu! Fakat doktor tahlil sonuçlarından sonra inatla ağrı kesiciden olmadığını, çok yüksek depresyon ilaçları aldığımı belirtmişti. Bedenimdeki çürüklerden de şüphelenmesi nedeniyle, intihar girişimi kuşkusuyla gözaltına alınmamı öngörmüştü. Serum verilmiş, midem yıkandığı için ağrı kesici yapılmıştı.

Babamın ve Barlas'ın o anki bakışları hâlâ gözlerimde duruyor, böyle bir şeye yelteneceğimi nasıl düşünürlerdi? Neyse ki, "Canıma kıymak isteseydim bunu yıllar evvel yapardım, daha konağa geldiğim ilk gün," diyerek konuyu kapattım. O an aklıma Uras ile yaşadıklarım gelince, kendime bile itiraf edemediğim bir suçlulukla gözlerimi kaçırdım. Denemediğim bir şey değildi, sadece başaramamıştım o zamanlar, bunun suçluluğu boğazıma yumru oldu oturdu.

Polise ifade verdim, psikiyatri ile görüşmek durumunda kaldım. Neyse ki doktor eve gitmeme ikna oldu. Yine de Barlas'a bir psikiyatri ile daha detaylı görüşmemiz gerektiğini önerdi. Haliyle intihar etmediğime ikna olmamıştı. Hiçbiri! Eve geldikten sonra bile ara ara kusmalarım devam etti. Ayağım bu halde olunca ve babam annemle ilgilenmeye gidince, bu görevi Barlas devraldı. Ona kendi başımın çaresine bakabileceğimi belirtmiştim ama dinlemedi. Gece boyu benimle bebek gibi ilgilendi. Kimi zaman utanarak lavabodan onu kovdum, kimi zaman ise lavaboya girince bir yolunu bulup kapıyı kapatarak kilitlemenin çaresini buldum. Beni taşımaktan değil ama benimle çatışmaktan yorgun düşmüştü.

Şimdi sabahın ışıkları yüzüme vuruyordu ve yanımda sızan adam öyle derin uyuyordu ki, şarkı söylesem duymayacak gibiydi. Beni uyutmamak için çabalarken, kendisi de farkında olmadan yatağımda sızmıştı. İlk defa benim yatağımda uyuyordu. Bu düşünce tuhaftı ama aynı zamanda hayli rahatlatıcı bir arsızlık içindeydi. Gülümsedim. Yorganın kalın yapısından bile ılık ve sert bedenini hissedebilmiştim. Sırtının şekli ve vücudunun kıvrımları adeta bedenime kazınmıştı. Farkında olmadan nefes bile alamıyordum çünkü her nefeste kokusuna silik bir mazi karışmış gibiydi. Bana doğru döndü. Burnuna elini sürttü ve uykusunda huzurla içini çekti. Başı yana düştü, şimdi çenemin altındaki ipeğimsi saçlarını hissedebiliyordum.

Uyurken bana karşı temkini elden bırakmış duruyordu. Kolu belli bir sahiplenmeyle belime biraz daha sıkı dolandı. Sahiplenici kolunun ağırlığını hissetmekten hoşlanmıştım. Hem de fazlasıyla… Homurdanarak bana daha da sıkı sarıldı. Beni yan çevirdi uykusunda ve kolları arasına hapsetti bedenimi, ayağım acısa da belli etmeden kolları arasına sindim. Şimdi yüzü enseme gömülmüş, burnu tenime sürterken her nefesi saçlarımı havalandırıyordu. Uykuluydu, kokumu içine derin derin solurken huzurla kalkan göğsü sırtımla bütünleşiyordu.

Saatlerce belime sarılmasının, sırtımda şekil alan göğsünün ve popoma çarpan başkaldırıyı hissetmenin anlamsız hüznünü yaşadım. Uyurken dahi bana tepki veriyordu. Bu normal miydi? Göğsüme değişik bir his çöktü. Kollarında olmanın neden bu kadar tatlı olması gerekiyordu ki? Sarılmasıyla beni perişan etmişti. Başıma yasladığı yanağıyla, şakaklarında toplanmış yastık iziyle, teniyle bir tezat oluşturan uzun ve koyu renk kirpikleriyle ve uyurken bile otoriter bir ifade yansıtan belirgin yüz hatlarıyla, gururlu Barlas Ağa, neredeyse savunmasız görünüyordu.

Göğsümde yeşerttiğim bu saçma his her neye işaretse, içime müthiş bir huzursuzluk veriyordu. Neyse ki, bu his Barlas uyanır

uyanmaz ve pişmanlıkla parlayan gözlerini bana diker dikmez silinip giden bir his olacaktı.

Fakat ben bundan da hiç hoşnut değildim. Kontrolümü artık kaybetmek üzere olduğumu anladım. Onun yanında olduğum zamanlar mantıklı düşünemiyordum. Böyle olması tehlikeliydi. Bir şey yapmalıydım. Belki ona karşı hissettiğim bu şiddetli çekimi yok edecek bir çözüm bulabilirdim.

Barlas ne düşündüğümü anlamış bir tedirginlikle kıpırdandı. Dönüp ona baktığımda, gözlerindeki mutlu ifadenin yüzüne yansıdığını fark ettim. Dudaklarının ne kadar yakın durduğunu göz ardı etmeye çalışarak gözlerinin içine baktım. Barlas'ın bakışlarında başka bir ifade belirdi. Yine göğsümde o tuhaf kabarmayı hissettim. Bakışlarındaki o tuhaf hisse kapılıyordu. Merak. İlgi. En tehlikelisi ve cezbedici olanı, olasılıktı! Sanki daha fazlasını görme arzusuyla gözlerimin içine baktı ve görmeyi ummadığı bir şeyi görmeye çalıştı. İçimden bir his bakışlarındaki o tuhaf hisse kapılıyordu. Bakışları dudaklarıma kaydı. Ona biraz yaklaştım. Dudakları bu harekete aralanarak yanıt verdi. Sesli bir küfür savurdu. Sanki hipnoz olmuş gibiydi. İçimi yakan ilkel ve saf bir şey hissettim. Onu öpebilirdim. O da beni öpebilirdi.

Cinsellikten soğuduğumu sanıyordum ama ne zaman böyle yakın olsak… bunu çok istiyordum. Çok düşünüyordum. Daha evvel onunla öpüşmüş gibi hissediyordum kendimi. Hasret. O kadar baskındı ki bu düşünce, bu hislerin dizginlenmeyen dürtüsünden korkuyordum. Dudaklarının tadını öpmemişken bile neredeyse hissedebiliyordum, bu garip değil miydi? Dudaklarımı ezdiği zaman teni, bana ne hissettireceğini biliyordu tenim, karnım ağrıyordu.

Gün geçtikçe ona karşı hissettiğim arzuyu gizlemek için elimden geleni yapmıştım, ama bir şey değişmemişti. O his hâlâ içimde bir yerde fokur fokur kaynıyordu. Şu anda da öyleydi. Bu isteğin kaynadığını ve beni içine çektiğini hissediyordum. Eli kalktı, ağır ağır, temkinli bir biçimde gözlerimin

önüne gelen saçları geriye çekti. Dünyanın en narin porseleniymiş gibi, yavaşça yanağımı okşadı.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki... Öyle hasret bakıyordu ki yüzüme, bu an zamanı dondurmak istedim. Çenemi tutup kaldırdı. Bakışlarındaki vaat ifadesini görünce, kendimi boşluğa düşüyormuş gibi hissettim. Başını eğdi ve...

Elinin tenime değdiğini hissettiğim an gözlerimi kapadım. Parmaklarının kaşımı ve yanağımı aşıp dudaklarıma değdiğini hissettiğimde kalbim hızlandı. Soluğu yüzüme vuruyordu, sonra bir anda elini çekti yüzümden ve ılık soluğunu kaçıran bedeniyle yatak sarsıldı. Gözlerimi açtığımda yatağın başında ayakta dikiliyordu. Omuzları kasılmış, elleri yanında yumruk olmuştu. Yüzüme hiç bakmadı, kendine lanetler yağdırdı. İşte yine pişman olmuştu. Rüya sanmıştı belki, belki de hayaline benzetmişti beni, sonuç ne olursa olsun pişman olmuştu. Hızla banyoya girdi, biraz sonra da duş aldığını belli eden su sesini duydum.

Kendimi terk edilmiş gibi hissettim. Dokunmaya bile çekindiği bir kadınla evliydi. Her dokunduğunda gözlerinin önüne kardeşi mi geliyordu? Bu yüzden mi uzak durmaktaydı? Bu histen hiç hoşlanmamıştım. Neredeyse... Daha evvel yapmışım gibi hissettiren o tutkuyu tatmak istiyordum. Ama ancak bir aptal aramızda bir şey olabileceğini düşünebilirdi. O, rahmetli kocamın abisiydi. Yasaktı. Utanmıyordum ama gerçekçi biriydim. Emanetine elini sürdüğü her an pişman olacak, midesi bulanacak, huzursuzluğunu aramıza sokacaktı, hep suçlayacaktı buna izin verdiğim için, şimdiki gibi…

Karakterindeki tutarsızlık olarak gördüğüm şeyler, aslında koruma güdüsüydü. İkimizin de aklının karışmasını istemiyordu.

"Az evvel olanlar bir hataydı, rüya gördüğümü sanmıştım," dedi banyodan çıkıp yanıma geldiğinde.

Müsaade istercesine bakınca, üzerini değiştirmesi için mahrem bir alan bıraktım. Başımı yana çevirerek bakışlarımı

kaçırdım. Yüzüm asıldı. Biraz sonra üzerini değiştirmişti, başım kalktı ama bana bakmıyordu. Üstelik gözlerini bir noktaya odaklamış, kemerini takıyordu.

"Hiçbir şey hissetmedim."

Yalan söylüyordu. Bunu nasıl anladığımı bilemiyordum, ama yalan söylediğini biliyordum. Neden yalan söylüyordu? Kardeşini bahane ederek benden uzaklaşmasının bir sebebi var mıydı? Bunu kullanarak kaçmak istemesi bu yüzdendi. Bana anlatmadığı bir sürü şey olduğunu sezinliyordum.

Onu öpecek olsaydım karşı koymazdı. Buna neredeyse emindim. Dudakları dudaklarıma değmeden, aklı başından gidecekti hissetmiştim. İkimizi birbirine çeken o tuhaf şeye, neredeyse yenik düşmenin ne kadar yanlış olacağını, yüzüme yalanını süsleyerek anlatması saçmaydı.

Uras'la hiç tensel bir bağ kuramamıştık, dokunduğu zaman hep korkmuş, irkilmiştim. Zorladığı zaman ise hissizleşmiş, tepkisiz kalmıştım. Uras hep tek taraflı zevkin, eylemin içine çekilmişti. Kocam olmayı becerememişti. Ne tenimi ne de kalbimi hak etmemişti. Barlas da asla kocam olamazdı; aramızda geçecek en ufak temasta, sonumuz pişmanlık olacaktı. Bana dokunmasına izin vermem, onun pişmanlığını göğüslemesi demekti. Beni öpmediğine memnun oldum. Bunun bir hata olacağını benden önce fark ettiğine sevindim. Beni herhangi bir yanlış anlaşılmadan kurtarmıştı. Aramızdaki ilişki sadece tensel bir çekim olurdu. Duygudan yoksunduk. Monotonduk! Gerçekleri saptırmadan bitirmek iyi olmuştu.

Başıma gelenler bir şey ifade etmiyordu. Ailemin huzurundan başka hiçbir şey önemli değildi. Bunu unutmasam iyi olurdu. İçime derin bir nefes çekip, sıkışan göğsümü biraz rahatlatmaya çalıştım. Hissettiğim acı belki bu şekilde dinerdi. Fakat düşündüğüm gibi olmadı. Gün geçti ve ay güneşe galip geldi ama bu his içimi yakıp kavurmaktan vazgeçmedi.

Gözlerimi kapadığım her an bu yakınlaşmalarla yüzleşmek zorunda kaldım.

Bazen odaya gelmedi. Merak etsem bile soramadım. Kayınvalidem sevincini yılandili ile haykırırken iyileşmek için zaman kolladım. Bir hafta sonra onu akşam vakti büyük salonda misafirlerin arasında görünce kalbim hızlandı. Bakışlarımız kesişince, yaşadıklarımızı yeni baştan yaşıyormuş gibi hissettim. Tenime sıcak bastı, utancımdan gözlerimi kaçırdım. Gözlerinde gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyordum artık çünkü Uras da zamanında sık sık böyle tutkulu bakardı. Ondan korkarken Barlas baktığı an böbreklerim acımaktaydı. Üzerinden bir hafta zaman geçmesine rağmen aynı sıcaklık ve dokunuşundaki karıncalanma hissi karnımı titretti.

Yaklaştığı an anlamıştım ki bu bir sanrıydı. Hayal etmiş ya da kuruntu yapmıştım. Barlas Ağa hiçbir şey hissetmiyordu, sanki olanlar hiç yaşanmamış gibi soğuktu. Kayıtsızlığı suratıma bir tokat gibi çarpıp beni gerçeklere döndürdü. O rahmetli kocamın abisiydi, öyle kalmaya da kararlıydı. Benim de şimdilik ağamdı. Öyle demişti. Daha o sabah tüm duyularıyla buna hararetle karşı çıkarken, şimdi bunu bu kadar rahat bir biçimde kabullenmemeye kalkması komik olurdu. O aşiretin ağasıydı.

Ona başka konularda güvenmesem bile, hayatımı teslim edecek kadar çok güveniyordum, çünkü defalarca beni ölümün elinden almıştı.

Bugün yeniden İstanbul'a gidecekti, bir daha ne zaman gelirdi; belli değildi. Gelen misafirleri karşıladım ve eşi olarak asli görevimi yerine getirdim. Ayaklandı yanındaki kişiler. Kapıların mümkün olduğunca ağır ve sessiz bir biçimde açıldığını duydum. Bana baktı, başıyla sessizce yanına gelmemi emretti. Misafirleri geride bırakarak ayaklandım. Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Kocam önümde bir hayalet gibi sessiz ilerledi. Arkasına bakmadı ama ardından geldiğimi biliyordu.

"Bir süre olmayacağım!" dedi avluya çıktığımızda.

Bakışlarımı yüzüne odaklamadım, nedense gitmesini de, bunu gözlerimden okumasını da istemiyordum.

"Yolun açık olsun," dedim garip bir kabullenmeyle.

"Telefonum hep açık olacak," dedi aynı kararlı sesle.

"Arayacağımı sanmıyorum, kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yüzüme bakar mısın?"

Omzumu sarsmak istedim nazlanarak ama sonra aklıma gerçekler gelince bakışlarımdaki kırgınlığı alayla saklayarak, "Merak etme, daha evvel de tek kaldım," dediğimde dudaklarım gülüyor içim kan ağlıyordu.

"Çiya konakta kalacak, bir derdin ya da isteğin olunca söylemen yeterli."

"Hastaneye gidip gelmekten başka isteğim yok," dedim. Ne zaman canım acısa bu kadar derinden, daha fazla içimin yanmayacağını sanırdım. Sanıyordum ki bu azimden sonra daha fazla üzülmem, ama gözü kara yüreğim akıl tanımıyor, acıyordu hala aynı yerden. Tepeden tırnağa yaralı yüreğimi alarak arkamı döndüm, ona veda etmeden konak kapısından içeri girdim. Ne inatçı, ne gözü karaydı dayanaklı yüreğim, inatla onun için acımaya devam etmekteydi. Gözlerinin içine asık suratla bakarak kapıyı yüzüne çarptım. Son bakışları gözlerime miras kaldı, alışamadığım soğuk ve karanlık bir ifadeydi. Gözlerim nemleniyor, dudaklarım ağlamak için titriyordu ama yapmayacaktım. Kendime söyledim yeni yalanlarımı, inanmış gibi kendimi kandırmaktan da geri durmadım. Omuzlarımı dikleştirdim, ben çok güçlü bir kadındım. Nelere katlanmıştım. Gitmek istiyorsa gidebilirdi, bana neydi? Aracının sesini duydum, hiç arkasına bakmadan gitmişti. Sanki içimden bir şey su olup dökülmüştü ardından, elim sineme taşındı.

Biliyordum, bu sefer gidişi sandığımdan daha uzun sürecekti. Yaşananların cezasıymış gibi uzun süre gelmeyecek, beni varlığından mahrum edecekti

İkimizi de cezalandırmıştı, bu ayrılıkla nefislerimizi terbiye edecekti.

Bu karanlık gün geçtikçe yutuyor hislerimi...

Bir düşün peşinde sürüklendikçe azalıyor umutlarım. Eğer şu kalemle yazdığım hataları sildiğim gibi silebilseydim yine geçmişimi, sil baştan oturup yazmazdım mazi sandıklarımı. Bir gülüşün kuklası olmaya çalışmaz, rahat bırakırdım yüreğime giren sancıları. Mesela doğduğum günkü kadar neşeli olurdum. Sanki ellerindeymiş gibi mutluluğun, tutunmazdı umutlarım kâbuslarıma ve hüzün dolu belirsiz bir yarının anahtarını takmazdım geleceğin kapısına. Hem sevmiyor, hem de seviyor gibi hissettiren bir düşün peşine düşmezdim...

SEVDA

16. BÖLÜM

İnsan dert görmeye görsün,
ne konacağı dal kalır ne de güveneceği iki çift söz.

"Yangın! Yangın vaaar!"

Konağı çığlık çığlığa yükselen bu sesler inletiyordu.

Yataktan nasıl fırladığımızı ve merdivenlerden nasıl atlayarak indiğimizi, babamla kapıya nasıl koştuğumuzu bilmiyorduk. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Yangın bizde değildi fakat dumanlar yakından geliyordu. Babama endişeyle bakarak, "Sen annemi aşağı indir baba, ne olur ne olmaz orada kalmasın. Evler birbirine çok yakın, ateş sıçrayabilir. Ben konaktakilerin tahliye olmasıyla ilgileneyim," dedim.

Babam hızla merdivene koşarken, üzerimde geceliğimin olmasına aldırmadan konağın personelini boşalttım. Kayınvalidemin homurdanmalarına aldırmadım, onu da dışarı çıkmaya ikna ettim. En son kendim dışarı çıktım. Aramızda iki ev olan ve ateşler içinde yanan yere baktım. Ben endişeyle ne yapabilirim diye düşünürken, Dildar Hanım rahatına düşkün bir bencillikle "Çiya arabayı getir, içinde bekleyeceğim," diyerek kendini düşündü. Bu kadının hiç vicdanı, Allah korkusu yoktu. Güya hanım ağaydı, koruyup kollamak varken kendi rahatının peşine düşmüştü. O araca binerken aklıma şu sözler geldi: *Köy yanarken orospu saçını tararmış...* Tövbe estağfurullah!

Yangından kurtarılmış kadın eşinin yanında duruyor, çocukları bacaklarına sarılmış ağlıyordu. Eli yüzü kapkaraydı. Konak

çalışanları ellerindeki kovalarla yangına müdahale ederken, insanlar bir bir evlerinden sokağa çıkmaya başlamıştı.

"Hüssam, altınlarımı bulamıyorum," dedi kadın cılız bir sesle sızlanarak. "Çıkarken dü-düşürdüm galiba."

Yanaklarına yaşlar süzülen kadının ses tonundan, öksürmek üzere olduğu belliydi. Kocası yanına çömelip onu hem sakinleştirmeye, hem de susturmaya çalıştı. Kadın gözyaşları içinde sayıkladı. "Başka bir şeyimiz kalmadı, altınlarımızdan başka neyimiz var?" Tam ona *biz varız* diyecektim ki, adam karısının yanaklarından süzülen yaşları parmağıyla silerek başını bağrına gömdü. Aile arasına girmek uygun olmaz diye geride durmaya devam ettim. Üstelik ben söz versem ne olacaktı, Dildar Hanım ve Barlas onlara yardım etmeyi reddederse nasıl destek olabilirdim ki? Elim kolum bağlıydı; fare giremediği deliğe kabak bağlıyordu.

Mal fakirin can yongasıydı, kadın başını sallayıp daha da çok ağlamaya başladı. Evin yanmasına bakınca, boğazımın düğümlendiğini hissettim. Kadının kocası yangına müdahale edenlerin yanına gitti. Ben de ağlayan kadının yanına yöneldim.

"Dur!" diyen birinin sesini duydum. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde, kadının kocasının koştuğunu gördüm. Daha birinin onu durdurmasına fırsat vermeden, ateşlerin yükseldiği eve girince ben de herkes gibi soluğumu tuttum. Annemi aşağıya indiren babam yanıma geldi. Üzerini sıkıca kapadım annemin, üşütsün istemedim. Babam kadının feryadına yanıt olarak ateşlere atılınca kolundan tuttum. Dudaklarını sıktı ama itiraz etmedi.

"Gitme baba, lütfen..." dedim korkuyla. Gözlerimdeki korku onu durdurdu. Elini omzuma atarak iç geçirdi. Evi yanan kadını gidip teselli ettim, bana sımsıkı sarılarak, "Gelin Ağa'm evimiz," dediğinde yüreğim parçalandı, ancak nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Merakla adamın girdiği evden yükselen alevleri söndürmeye çalışanları izlemeye başladı. Kovalarda taşınan su ateşler için yetersizdi. Birkaç hortum da bu

ateşi söndüremezdi. Üstelik itfaiye henüz gelmemişti. Dar sokaklara gelişigüzel park edilen araçlar yüzünden, gelmesi de zaman alacak gibiydi. Ve o anda tok bir ateş sesi duydum. Bir şey patlamıştı, evin çatısının bir kısmı yola düştüğü için, insanlar korkuyla geriye kaçışmıştı. Birkaç kadın yanımıza geldi, yangından kurtulan komşumuza sarılarak ağlamaya başladı.

Annem huzursuz olunca yanına gittim. Ellerinden öpüp korkmamasını belirttim. Babam kolunu omzuma atarak beni kendine çekince, "Yangından çıkabilecek mi?" diye sordum üzüntü içinde.

"Merak edilecek bir şey yok, ateşler henüz o kadar sarmadı evi, çıkar gelir birazdan."

Çiya kimsenin eve yaklaşmasına izin vermedi, komşulara da bağırdı.

"Kadını bizim eve götürün, çocuklarını da..." dedim kâhyaya ama kadın *gitmem* diye diretti. Yanan eve bakarken iki çocuğu bacaklarına sarılmış, onun gibi babalarının dönmesini beklemekte olduğunu görünce yüreğim sızladı. O anda yalınayak yere basmakta olduklarını görünce, Yasemin'e terlik ve üzerlerine bir şeyler getirmesini belirttim. Yanında, yangını duyup gelen birkaç tanıdığı vardı şimdi ama kimse onları bir yere gitmeye ikna edemiyordu.

"Kalacağım burada, Hüssam!" diye bağırdı ağız dolusu ve çocuklarıyla birlikte ağlamaya başladı. Bu görüntü yürek dağlıyordu. Yanmış odun kokusu ve duman sokağı sarmıştı. "Hüssam çık artık!"

Bu sözlerin hemen ardından büyük bir gümbürtü daha koptu ve keskin bir duman kokusu her yanı kapladı. Uzaktan duyulan itfaiye aracının sesi çatırdayan ateşin, sokağı saran dumanın ve ağlayan insanların sesine karıştı.

"Ağa'm hoş gelmişsin," dedi biri arkadan, bakışlarımı arkaya çevirdiğimde Barlas'ı endişeli gözlerle yanan eve bakarken gördüm. Ben ona baktım ama o bana bakmadan Çiya'ya, "Can kaybı var mı?" diye sordu. Yataktan fırlayıp gelmiş gibiydi. Saçı

başı dağınık, üzerindeki gömleği kırışıktı. Belli ki yakınlardaydı, iyi de nereden gelmişti? Bu şehirde mi kalmaktaydı? Çiya ağzının içinde dağ evi ile alakalı bir şeyler geveleyince, anladım ki yanımıza gelmemek için dağ evlerinden birinde konaklıyordu. Beni, ya da bizi görmemek için kendini tecrit ediyordu. Bu düşünce üzerime balyoz misali indi, ezildim acının altında.

"Ayşe kadınla çocuklar buradalar," dedi yüzleri isle kaplı aileyi göstererek Çiya. "Ama Hüssam içeri girmiş, on dakika oldu hâlâ çıkmadı."

Barlas bir küfür savurdu. Tam göz göze geldiğimiz an, büyük bir patlamayla evin tamamı alevler içinde kaldı. Ayşe Hanım olduğu yerde feryat edip dövünürken, komşuları kadının yanında çaresiz duruyor, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Cehennem misali alevlere bakarken, göğsümün sıkıştığını hissettim. İçerideki adam için üzülüp dua etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Herkes, "Hüssam…" diye bağırıyordu ama içeriden bir insan sesi gelmiyordu. Barlas, Çiya'dan bir şeyler istedi, Yasemin'in getirdiği battaniyeden birini alıp kâhyaya döndü. "Herkesi uzaklaştırın buradan," diye buyurdu. Gözlerini benden özellikle kaçırıyor gibiydi. Babama bakarak, "Sevda'yı uzaklaştır buradan," diye buyurdu. Kaşlarımı çattım. Yangından uzaktaydım zaten. Üstelik Ayşe Hanım'ı ikna edip konağın sınırlarına götürmeliydim, çocuklar korkuyordu.

"Yakın evlerin elektriğini kesin, ne olur ne olmaz. Adamları yola park eden araçların sahiplerini bulmak için yolla, itfaiye geçemiyor…" dedi kâhyaya.

Etrafına emirler verirken sesi sakindi. Telaşsız ve kontrollü konuşuyordu.

Kâhya ağasını tanıdığından, kasvetli bir tavırla başını salladı ve diğer adamlara emirler yağdırarak karmaşayı dindirmeye çalıştı. Battaniyeyi hortum tutan bir adamın yanına götürdü Barlas, iyice ıslattı. Birden onun ne yapmak istediğini fark ettim. Korku bir gülle oldu, sineme indi. Gözlerim dehşetle fal

taşı gibi açıldı. Telaşla ve hızlıca babamın kolunun altından sıyrılıp koşar adım yanına gittim ve onu durdurmak için çekinmeden kolunu tuttum. Tırnaklarım etine batıyordu öfkeden.

"Aklından bile geçirme!" diye emrettim. Başını bana çevirdi ama tek kelime etmedi. Sadece elime baktı, aldırmadım. "Oraya giremezsin! Çok geç. Ona asla ulaşmazsın. Hayli zaman oldu."

Her an büyüyen alevler evi yutmuş, koca ev çıra gibi yanıyordu. Kolundaki elimi çekerek battaniyeyi iyice ıslatmaya devam etti. Yere dökülen sular ayaklarıma çarpıyor, geceliğimin paçalarını ıslatıyordu.

O ise beni hiç duymuyor gibi susuyordu. "Saçmalama…" dedim hızla. Bana kulak asmadı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Sen… Sen aklını mı yedin, olmaz dedim."

Bana gülümsedi. Adam manyak mıydı? Tekrar itiraz edemeden, battaniyeyi başından aşırdı ve çabuklukla öne atıldı. Yanan eve doğru hızla koşmaya başlayınca ben de peşinden atılmıştım ki, kolumdan tutan biri beni olduğum yere mıhladı. Barlas ıslak battaniyeyi iyice bedeninin etrafına dolayıp yanan kapıya bir tekme savurdu. Soluksuz halde ona baktım. Ateşler içinde düşen tahta parçalarından korunmak için battaniyeyi havaya kaldırıp, alevlerin arasına daldı.

"Hayırrrrr!" diye var gücümle bağırdım. Herkes bir anda nefesini tutmuş, bir kapıya bir de bana bakıyordu. Az evvel Ayşe Hanım'ın ne hissettiğini şimdi daha iyi anlamıştım. Çaresizlik ne derin kuyuydu.

"Barlaasss…"

İnsanın kanını donduran bir çığlık sardı geceyi. Öylesine büyük bir acı hissetmiştim ki içimde, çığlığın bana ait olduğunu bir süre sonra fark ettim. Kollarımı uzattım tutacak gibi, öne atıldım, ama birisi beni arkamdan yakaladı. Tutmasa ben de peşinden atlayacaktım ateşlere, bıraksın istedim…

"Kızım dur!"

Babamdı. "Oraya giremezsiniz."

"Ölecek, bırak!" diye bağırdım. "Ölecek..." Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, görüş alanım kirpiklerimin ıslak nezaretinden sebep sisleniyordu.

"Annen bize bakıyor kızım, lütfen anneni korkutma."

Gözyaşlarımın arasında titrerken ev, annemin adını duymamla hissettiğim dehşeti ve şoku bastırdım. Babamın kollarında çırpınmaktan vazgeçtim. Uyuşmuş gibi başımı salladım, ama sıcacık gözyaşları gözlerime akın ettiği an bacaklarım tutmadı. Düşmemek için babamın beni tutmasına ihtiyaç duydum. Bacaklarım titrerken beni çekmesine ses çıkarmadım. Yüreğim müthiş bir acıyla sıkışırken babam beni alevlerden uzaklaştırdı.

"Benden nefret ediyorsun." Susmuştum.

"İyi," demişti. "Etmeye devam et."

"Senden nefret ediyorum," dedim ateşler arasında kalan eve bakarken. "Duydun mu Barlas Saraçoğlu, senden nefret ediyorum."

Babamın kollarında ateşe koşmak için çırpınıp haykırırken dünya gözümden siliniyordu. Hıçkırarak ağlarken kalbimin acıdığını bile hissetmiyordum. Bunu neden yapmıştı ki? Alevler arasında kalan binaya girmek, intihar değil miydi? Karnımın içinde bir acı vardı. Tırnakları uzun bir korku içimi deşiyordu. Ondan nefret ediyordum çünkü o kimseyi düşünmezdi! Masumları hiç düşünmezdi! Barlas'ın bencil biri olması gerekiyordu. Kaç kişinin canına kıymıştı! Kimseyi umursamazdı. Neden bir kez olsun karakterine uygun davranmamıştı? Neden o ateşlerin arasına dalmıştı ki, neden? Gösteriş yapacak zaman mıydı? Babamın göğsünde ağlarken, arkamızda büyük bir gümbürtü koptuğunu duydum. Bacaklarımdan o anda güç çekildi, babamın kollarına yığıldı bedenim. Sanki tüm kemiklerim kırılmıştı, ayakta duramıyordum.

Ateş evin çatısını tamamen sarmıştı. Herkes nefesini tutmuş çatının büyük bir gürültüyle aşağıya inmesini bekliyordu çünkü bir dahaki patlamada olacak olan buydu, çatı yana devrilmişti.

"Ağa'm... Ağa'm iyi misiniz?"

Sesin geldiği yöne bakınca şaşkınlıkla ıslak gözlerimi kırpıştırdım. Barlas ateşlerin arasından yürüyor, omzunda da bir adamı taşıyordu. Eli yüzü is içinde, beyaz gömleği siyah lekelerle damgalanmıştı. Gözlerime inanamadım. Hayal ediyorum sandım, gerçek değil gibiydi. Ateş her yanını sarmıştı evin, oradan nasıl sağ çıkmıştı?

"Ağa'm çok şükür, yaşıyorsun..." dedi Çiya heyecanla.

Dişlerimi sıkarken gözlerimi yumup boğazım düğümlenmiş bir halde şükrettim.

İnsanların yardım etmek için yanına gidişini, Hüssam Bey için bir şeyler yapışını izledim. Bacaklarım titriyor, bedenim bayılacak gibi halsizleşiyor ama inatla yerinde sabit duruyordu. Omzundaki adamı yol kenarındaki duvar dibine bırakan Barlas, iki büklüm olup öksürdü ve içine temiz havayı çekmeye çalıştı. Fakat Hüssam Bey kıpırdamıyordu. Barlas onu yan çevirip sırtına vurdu birkaç defa. Sonra adam birden öksürmeye başladı.

Elimi yüzüme kapayıp gözyaşlarımı gizlercesine hıçkırırken, kolumu tutan elle bakışlarım yana döndü. "Sana gitmeni söyledim, neden hâlâ yakındasın?"

Kalbim duracak gibi oldu. Yüzü isle kaplıydı ve gözleri en az o ateşler gibi cayır cayırdı. Sesi duman yuttuğu için boğuk çıkıyordu. Hesap soran gözlerini adlandıramadığım bir ifadeyle suratıma dikmişti. Dişlerimi sıkarak bacağına sert bir tekme attım. Acıyla irkilince bedenim, bir tane daha attım. Şaşkınlaştı. Onun canını acıtmaktı niyetim ama her darbede benim canım daha fazla acıyordu, tıpkı kalbim gibi.

"Senden... nefret ediyorum!" dedim, sesimdeki korkuyu gizleyemiyordum, bir şeyi gizleyebilecek durumda da değildim. Ağlıyordum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde, bana dokunur dokunmaz içime hoş bir ılıklığın yayıldığını hissettim. Güven! Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir an için tüm dünya silinmiş gibi göz göze kaldık. Ve seslice hıçkırdım. İkimiz de buna

bir anlam veremiyorduk, ama bu adama karşı hissettiğim bağ daha önceden hiç kimseye hissetmediğim kadar kuvvetliydi ve o beni umursamıyordu. Umursaması gerekiyordu. Ben onun için deliriyordum, o gözünü kırpmadan ateşlerin içine atlıyordu.

"Hayvan," dedim bir kez daha bacağına vurarak, herkes şaşırmış halde bize bakıyordu. Onları şaşırtan hakaret etmem mi yoksa ona vurmam mıydı bilmiyordum ama ailemi şaşırtan benim bu tutarsız sanrılarımdı. Barlas tek kelime etmeden yüzüme bakmaya devam etti. Babam bile şaşkınlık içinde kalmış, müdahale edip etmeyeceğini düşünüyordu.

"Sakin ol..." dedi sonunda alçak sesle. "İyiyim."

O anda etraftan şaşkın sesler yükseldi ve gerçeğe döndüm, hırsımdan kudurdum.

"Keşke ölseydin," dedim hırsımdan delirerek ve hemen arkasından *tövbe tövbe* dedim içimden. Arkamı döndüm. Titreyen bedenimle annemin yanına giderek tekerlekli aracını konağa sürdüm, zaten hem ambulans hem de itfaiye aracı gelmiş, görevi devralmıştı. Arkama bakmadan, "Baba!" diye bağırdım. Biraz daha tek kalırsam titreyen bacaklarım yüzünden her an yere kapaklanıp annemi korkuta bilirdim.

"Baba..."

Annemi yukarı çıkarması gerekiyordu, ya da bahanem buydu çünkü az evvel şahit oldukları manzara yüzünden utanıyor, bu anı unutması için bahane arıyordum. Babam annemi yukarı çıkarırken, Barlas da peşimizden gelmiş ve öne geçerek annemin tekerlekli aracını almıştı. Ona hiç bakmadım, babam annemi odasına sokunca, peşimizden tekerlekli aracı getirmekte olan adamın yüzüne kapıyı kapadım. Hem de gözlerinin içine bakarak.

Bir şeyin farkında olmayan babam – ya da öyle sandığım- annemi yatağa koyup doğruldu, kaşlarının altından şaşkın nazarlarla bana bakıyordu.

"Kocanın yanına git kızım, adam büyük bir badire atlattı," dedi, ağzımı açtım.

"Gebersin akılsız," diyecektim, içim cız etti, daha bunu diyemeden dilim yandı sanki, korkudan titredim. Babam gözlerini bana dikince huzursuz oldum. Aklıma söyleyebileceğim bir açıklama gelmedi, uysalca odamın yolunu tuttum. Belki de bahane edecek gücüm yoktu. Odaya girdiğimde duşa girmek için çekmeceyi açıyordu. İstediklerini aldı, uzaklaşmak için arkasını döndü, ama kolunu tutarak onu durdurdum. Farkında olmadan gözlerim hızla taradı bedenini, yanmasından, acımasından korkmuştum.

Barlas durunca, parmaklarımın atlındaki kaslarının gerildiğini hissettim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum soluk soluğa. "Neden?"

"Ölürsem sevinirsin diye düşündüm."

Alaylı sesi bıçak kadar keskindi ama tek kestiği dirayetimdi. Elime bakınca derhal elimi çektim. Dudaklarımı büzdüm ama gözlerime yaşların dolmasına engel olamadım. "Sevinirdim elbette ama bunu psikolojimi bozmadan yapmanı tercih ederim, karşımda cayır cayır yanarak tüm ömrüm boyunca kâbusum olma."

Barlas yine öyle gülümseyerek bakınca, göğsümün sıkıştığını hissettim. "İtiraf et, benden kolay kolay kurtulamayacağını anladığına üzüldün," dedim ve ekledim. "Neden?"

Ama o soruma yanıt vermekten kaçındı. "Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?" dedim sonunda.

Barlas'ın delici bakışları suratıma dikildi. "En az senin kadar çok nefret ediyorum senden."

İkimiz de isimlerimizi dudaklarımıza yasaklamış gibi çatışırken, yüreğim sıkıştı. Boğazıma tırmanan hıçkırıkları yutmak istedim. "Benden nefret ediyorsun değil mi?" diye üstüne basa basa sordu. Bakışları ve sesi ifadeden yoksundu. Sessiz kaldım,

o da üstelemeden banyoya yürüdü. Sustuğumu fark etmemiştim ama o etmişti!

Bir şey değişmişti. Onu bazen kötü yürekli, fırsatçı ve sadece kendi çıkarları için insanları öldüren biri olarak göremiyordum. Zalim, kötü ve bencil ağalar, ölüm tehlikesi altında olan bir başka adam için kendilerini yanan binalara atmazlardı. Sanki bazen özellikle herkesin onun kötü, kalpsiz ve gaddar biri olduğunu sanmalarını istiyor gibiydi.

Maske mi takıyordu? Ve o maske benim gözümde günden güne düşmeye mahkûmdu. O zorba ve kayıtsız maskenin ardındaysa, içinde patlamaya hazır bir acının ve dinmek bilmeyen bir sızının varlığı mevzu bahisti.

İçimin ta derinliklerinde ona güvenmemi isteyen bir şey vardı. Hem de Barlas ne demiş olursa olsun! Onun öldüğünü sandığımda verdiğim tepki hislerime bir göstergeyse, artık ona karşı kayıtsız değildim. Son birkaç ayda zalim ağa benim için önemli hale gelmişti. Hem de çok önemli hale… Barlas ne düşünmemi isterse istesin, onun da bana karşı kayıtsız olmadığını içten içe bilmekteydim.

***

Her gün bir olay olmadan, asla güne başlayamaz hale gelmiştik. O uğursuz gecenin ardından Barlas evde olduğu zaman, eve gelen gidenin haddi hesabı olmuyor, ya biri meramını belirtiyor ya da derdine çare aranıyordu. Bugün de konak dolup taşmıştı ama aynı zamanda anemin doktoru da kontrole geldiği için konudan uzak kalmıştım. Fizik doktoru annemin seansını tamamlayıp konaktan ayrıldığı sırada oldu ne olduysa...

"Gelin Ağa'm, elini ayağını öpeyim, ayırma bizi!" diye elime atılan adamla neye uğradığımı şaşırdım.

Merdivenin başında donup kalmıştım. "Gelin Ağa'm ne olur, ben çok seviyorum nişanlımı. O da beni seviyor… Ayırmasın, Ağa'ma söyleyin ayırmasın bizi."

Adam ne biliyordu ayaklarıma sarılacağını ne biliyordu elime kapanacağını, şaşırıp kalmıştım. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Ellerimi elinden zor kurtardım. Burada halk beni ne sanıyordu? Ağaları da, Hanım Ağaları da benim sözüme tamah etmezdi bilmiyorlardı.

"Oğlum gel," dedi babası oğlunun koluna girip odaya çekerken. Ev ahalisi merakla kapının önünde toplandı. Kayınvalidem kapının girişinde kibirli bir tutumla durmuş oğlunun vereceği kararı bekliyordu. İçeriye adım atmaya kalkınca kolumdan tutarak durdurdu beni. Uyaran bakışlarım eline kaydı ama çekmedi elini. Onun yerine, "Kocanın hükmüne karşı mı geleceksin?" diye hesap sordu.

"Görmüyor musun adamın halini, yanlış karar veriyorlar belli ki."

"Doğru kararı sen mi vereceksin eksik etek, oğlum doğru olanı yapıyor. Dua et infaz kararı vermedi. Namusun oyunu olmaz."

Gözlerindeki gurur bu kötü karar için miydi? Bu kadının yüzünün gülmesi için bir masumun canının yanması yeterliydi. Yine tutamadım kendimi.

"Bu nasıl düşünce, namus onun namusu kime ne? Sevenleri ayırıyor, görmüyor musun?"

"Zaten birbirlerine uygun değillerdi, kızı hak ettiği gibi bir aşiret oğlu istiyordu. Barlas doğru kararı verecektir eminim."

Duyduklarıma inanamıyordum. İki seveni ayırmaktan bahsediyordu. Barlas'ın hata yaptığını anlamasını, kararının yanlış olduğunu sorgulamasını bekledim. Fakat o etrafına toplanan ve yaşlılardan oluşan meclise hitaben ayağa kalktı.

"Bu konu kapandı, nişan bozuldu. Kız Haşim Efendi'nin oğluna verildi."

Hemen önümden ağlayarak giden kızı annesi kolunun altına almış, başını sinesine çekerek teselli ediyordu. "Üzülme yavrum, düzelecek," diyordu.

Biri daha onların törenin kurbanı oluyordu. Biri daha mutsuzluğa, sevilmeyen bir hayata mecbur bırakılıyordu. Kapının girişinde duran insanların yüzüne bakarken içeri daldım. Biri de çıkıp bu kararı sorgulamamıştı. Biri de dikilip *hata ediyorsun Barlas Ağa, kararından vazgeç* dememişti. Bu topraklarda zengin ilah, fakir köle olmaya mahkûm edilmekteydi.

"Ağa'm lütfen, ben seviyorum Havin'i..." diyordu genç bir adam ayaklarına kapanarak. Barlas'ın ayaklarını öperek aşkı için medet umuyordu.

Daha fazla dayanamadım. Tutamadım dilimi, kayınvalidemin kibirli yüzüne kustum içimdekileri. "Siz nasıl canilersiniz?" dedim ama kimse beni duymuyor, görmüyor gibiydi. Herkes homurdanıyor, kimi bu karara itiraz ediyor, kimi kabul ediyordu.

"Kalk ayağa Hüseyin, duymadın mı ağa kararını verdi," dedi babası oğlunu kolundan çekerek.

"Sizin adaletiniz batsın, adalet bu değil!" diye bağırdı babası oğlunu çekiştirip odadan çıkarırken.

Öfkeden yanan bakışlarım Barlas'la kesişti. Yüzündeki sakinlik insanı çıldırtır, gözlerindeki koyuluk çileden çıkartırdı. Dişlerimi sıkarak bekledim, yanımdan geçerken, "Bıraksaydın da sana saygı duysaydım," dedim.

Gözlerime bakmaya tenezzül bile etmeden yanımdan yürüyüp gitti.

Kayınvalidem mutlu bir tutumla, "Alış bunlara gelin hanım, kocan aşiretin ağası. Dilerse verir, dilerse alır. Elini çabuk tutup erkek bir evlat vermeye bak sen, yoksa senin yerine de böyle biri gelir. Barlas göz kırpsın, aşiretin bütün kızları ayağına serilir. Bu aşiretin tüm kızları ona feda edilir," dedi keyifle ve kulağımın dibine yaklaştı.

"Konakta bilmeyen mi var seni koynuna almadığını? Uras'ın artığısın sen, sana elini sürmeyecek ama senin döşeğinde bereketli bir tarlayı sürecek."

Hırsımdan soluk alamadım. Adeta öfkem kulaklarımdan çıkıyordu.

"Bu... bu nasıl düşünce?"

"Sen yerini ve haddini bil gelin, Uras'a benzemez Barlas. Uras iyi kalpliydi, merhametliydi ama Barlas onun kadar vicdanlı olmaz, alır canını. Onu parmağında oynatamazsın. Kızı Beyatlı'daki dağ evine göndermeseydi bile değişmeyecekti kaderi."

Beyatlı'daki? Orası neredeydi ki? Dildar Hanım söylediğini söylemiş, kraliçe tutumunda arkasını dönmüştü. Aklımda hâlâ dağ evinin yeri çınlıyordu. Onların vicdanı da, merhameti de belliydi, tıpkı benim yerimin belli olduğu gibi. Kafa yormadan, daha fazla zorlamaya da gerek duymadan aklıma koyduğumu işleve aldım. Merdivenleri aşarak kapıya yaklaştım. Dışarı çıkmam yasak olabilirdi ama gelenlerle konuşmama hâlâ yasak gelmemişti.

"Durur musunuz?" dedim babasının çekiştirmesiyle giden üzgün adama. Heyecanla yanıma gelip beklentiyle gözlerime baktı. "Beyatlı'daki dağ evi, kızı oraya götürüyorlar."

"Allah razı olsun Gelin Ağa'm," dedi ellerime ayaklarıma kapanan adam. Babası huysuzca başını sallayarak benden uzaklaştırmaya kalktı oğlunu. Adam minnetle devam ediyordu ellerime kapaklanmaya. Kendimden uzağa ittirirken, "Hadi gidin," dedim heyecanla.

Bu sefer onların kanunları kazanmayacaktı, bu sefer ben kazanacaktım. Yaptığımın gurur veren hissiyle arkamı döndüğümde, kayınvalidemi balkonda bana bakarken gördüm. Gülümsüyordu, kibirli gözlerinin içine baktım. Meydan okudum. Onun kadar soğudu içim. O arkasını döndü, ben de mutfağa gittim. Tüm akşam yolunu bekledim, kızın akıbetini öğrenmek için meraktan deliriyordum. Ama o gece odaya hiç gelmedi sandım çünkü ben camda beklerken uyuyakalmıştım. Yatağa nasıl uzandım bilmiyordum ama gece kapının vurulmasıyla sıçradım uykumdan.

"Ağa'm, Ağa'm..." diyordu Çiya kâhya endişeli sesiyle.

Barlas yattığı yerden doğruldu. Ne zaman gelmişti ki? Normalde yer yatağını toplardı biri görmesin diye ama o panikle aklına bile gelmemişti. Pijamasıyla dışarı çıktı. Çiya soluk soluğa, "Beyatlı'daki dağ evi basılmış Ağa'm," dedi.

"Nasıl olur? Nasıl bulur Hüseyin orayı, kim demiş olabilir yerlerini?" diye sordu sağ koluna.

"Bilmiyorum Ağa'm, Hüseyin kızı kaçırmaya kalkmış, babası kızını kurtarmak isterken de vurulmuş."

"Peşlerine düştünüz mü?"

"Düştük, izleri takip ediyoruz. Jandarmanın haberi olmadan halletmeye çalışıyoruz ama zor. Ağa'm ya geç kalırsak, kız hamile biliyorsun… Ya bebeği öğrenirse, kıza bir şey yaparsa vebalini nasıl öderiz?"

"Aklına kötüyü getirme," dedi Barlas sıkıntılı bir tutumla. "Sen git arabayı hazırla." İçeri girerek telaşla kıyafetlerini koyduğu koltuğa doğru ilerledi.

"Ne bebeği?" diye sordum. "Kız hamile mi?"

"Bu aramızda kalsın Sevda, kimse bilmiyor, duyarlarsa namus diye vururlar kızı."

"İyi de kaçıran bebeğin babası değil mi?" O giyinirken yanına gittim. "Madem biliyorsun neden vermedin kızı sevdiğine, senden istediğini gördüm."

"Kız onu sevseydi verirdim, sevmiyor onu. Babası rızası dışında nişanlamış, kız Haşim Efendi'nin askerdeki oğluna sevdalı. Askeriyeye haber verdim, izin verdi sağ olsun komutan, evleneceklerdi, konu da kapanacaktı. Nasıl buldu anlamadım kızı?"

Duvarlar adeta canlanıp üzerime geldi, midem bulanıyordu. Adamın eteklerime kapanması ve benim adresi verdiğim an yüzünde gördüğüm mutluluk, midemi bulandırıyordu. Bir anda sanki her yer sallandı. Elimi attım ama bir şey tutamadım, boşluğa düşen elimle bedenim yere çekildi. Barlas iyi bir refleksle beni tutup endişeyle kollarına alırken ağlıyordum. Baş dönmem azaldı ama sesim hıçkırıklarla boğulmaya devam

etti. Omuzlarımdan tutarak "İyi misin?" diye sordu. Islak gözlerle gözlerine baktım.

"Benim yüzünden," dedim dudaklarım titrerken. "Benim yüzümden."

"Ne senin yüzünden?"

"Dildar Hanım bana adresi söyleyince… Ben… ben sevdiğine kavuşsun istedim."

Barlas ağzının içinde küfretti ama çabuk toparladı kendini. Beni yatağın yanına götürüp üzerine oturttu. "Tamam, toparlan sen, bulacağım kızı. Korkma, herkes peşlerinde." Beni yatağa oturttuktan sonra tekrar üstünü giymeye devam etti.

Ben de hızla ayaklandım ve aceleyle pijamamın üzerine paltomu giydim.

"Sen nereye?" diye sordu kemerini takarken.

"Ben de geleceğim."

"Saçmalama, gelemezsin."

"Lütfen… Geleyim lütfen, söz ayak bağı olmam. Yoksa bu vicdan azabı beni tüketir."

"O zaman üstünü adam gibi giy," dedi pijamalarıma bakarak. Şu durumda üzerim umurumda değildi ama belli ki kocamın umurundaydı. Ağlaya ağlaya hazırlandım. Barlas beni beklemeden kapıya yöneldi, bırakacak korkusuyla peşinden koştum. Korumaların sıraya girdiği araçların yanından geçtik, öndekine binerken, "Söz dinleyeceksin!" diye buyurdu yeniden.

Başımı salladım. Sonra iç geçirerek, "Gelmesen daha iyi," diye öneride bulundu. Surat asarak aracın önünden dolandım ve arka koltuğa geçip oturdum. "İstiyorsan indir, bir yolunu bulurum gelmenin."

Yol boyu tırnaklarımı yedim. Ben ne yapmıştım, ben ne yapmıştım? Barlas sıkıntıyla baktı bana, ben ise ağlıyordum yine.

"Ben sandım ki… Lanet olsun, ona zarar veriyorsun sandım." Gözlerine baktım, başını yana çevirdi. Ya öfkesini kusmamak

için ya da gözyaşıma dayanamadığı için bakmadı yüzüme. Teselli de etmedi. Haklıydı, bunu hak etmiştim ben.

"Her şey göründüğü gibi değildir," dedi eliyle çenesini sıvazlarken.

Yol akıp giderken camdan bakıp, "Kız ağlıyordu..." dedim kendimi haklı çıkarmak için.

"Çünkü korkmuştu. Kolay mı ağasının atasının ortasında nişan kestikleri adama, *istemiyorum* demek? Üstelik başka talibine benim verdiğim kararla gidecek sanıyor aile, sözümün üstüne söz yok diye."

"Bana anlatabilirdin. Ben de..."

"Tamam olan oldu artık ağlama. Asıl bundan sonra ne yapacağız ona odaklanmalıyız."

Araç çamur kaplı dağ yoluna saptı. Eve gittiğimizde araçtan herkes indi. Barlas'ın adamlarının hepsinde silah vardı ve bana araçtan inememem gerektiğini belirtmişti. Adamları iki katlı dağ evinin etrafını sardı, içeri de hayat yok gibiydi. Çiya bağırdı defalarca ama ses gelmedi.

"Hüseyin çık!" dedi Barlas ama yine ses yoktu, anladım ki burada değillerdi. Adamları ormanda Hüseyin'i ararken araçtan çıktım. Barlas eve girdi, adamlarına emirler vererek birilerini aramaya başladı. Bir ağacın dibine gidip oturdum ve onların etrafta koşturmasını, Hüseyin denen adamı aramasını izledim. Dudaklarım bükülmeye başladı. Ya kıza zarar verdiyse olasılığı, ya benim yüzümden doğmamış bir bebeğin zarar görmüş olabileceği düşüncesi soluğumu kesiyordu. Dizlerimi karnıma çekerek etrafına kollarımı sardım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Barlas geldi yanıma. Büyük ayakları göz ucumda durdu, benimle göz hizasına gelmek için önüme diz çöktü.

"Bana anlatsaydın en başından... saçmalamazdım işte," dedim hıçkırarak.

"Buna hazır olmayacaktın," dedi tok sesi. "Aşiret hiçbir zaman hazır olunmayacak bir konu çünkü." Yine sustu. Çenesini sıkıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Hayatım hakkında birilerinin karar vermesinden yoruldum," dedim kollarımı dizlerime daha sıkı sararak. Bana söyleyebilirdi, anlamayacak kadar bencil ya da salak mıydım ben? Sonra fark ettim ki beni asıl üzenin onun bana olan güvensizliğiydi. Yanağımı dizime yasladım. "Kukla gibi hissediyorum kendimi, iplerimi eline geçiren geriye doğru savuruyor. Dildar Hanım'ın kötü kalbini hesaba nasıl katmam, nasıl?"

"Bundan sonra böyle olmayacak," dedi etrafta koşturan adamlara bakarken. "Onu bulacağız üzülme." Onca derdi varken gelmiş beni teselli ediyordu, ne kadar bencildi ona karşı olan tutumum!

"Benim yüzümden bir insan zarar görebilir."

"Bilmiyordun ki."

"Sorgulamadan ortalığa atladım." Gözlerimdeki yaşlar birbiri ardına akarken onun suratındaki ifadeden, göğsündeki o rahatsız edici sıkışmanın arttığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim hışımla, ne yaptığını düşünmeden.

"Asıl ben özür dilerim seni bir ateşten diğerine attığım için, evlenirken sana sormadığım için de özür dilerim."

İrkildim, şaşkınlaştım, ağzım açık donakaldım. Tam o sırada yanımıza gelen Çiya'nın gölgesi ikimizin üzerine düştü. Yüzüne baktık, ağzının hayretten açık kaldığını görünce derhal kapattı. Dikkatle suratına baktım. "Ne var Çiya?" dedi Barlas yüzüne bakmadan.

"Bizimkiler yola çıkmış geliyorlar Ağa'm," dedi adam boğazını temizleyerek.

Ağası cevap vermeyince hemen yanımızdan ayrıldı. Barlas bana döndü tekrar.

"Seninle evlenmek istemezdim," dedi soğuk bir tutumla.

Demek itiraf vakti gelmişti! Şimdi bu meselelerin sırası değildi ama damarıma basmıştı işte.

"Bana sorsaydın asla kabul etmezdim," dedim hırsla. Az evvel vicdan azabından kıvranıyordum, şimdiyse öfkeden. Benim ayarımla bu kadar kolay oynayan başka kimse yoktu. Hırslandıkça kaşlarım çatıldı.

Barlas sert bir ifadeyle baktı. "Biliyorum. Seni bu karardan kurtardım evlenerek."

Dişlerimi gıcırdattım. "Teşekkür mü etmeliyim şimdi sana, beni başka bir ağanın koynundan aldın diye ayaklarına mı kapanmalıyım?"

Bu kadar sert bir tepki beklemiyor olmalıydı. Dişlerini sıktığını, çenesinin seğiren kaslarından idrak ettim. Erkeklik egosunu delmiştim, öfkelenmişti. Konuşmasına fırsat vermeden kollarımı dizlerimden çözdüm. "Biraz yalnız kalmak istiyorum," dedim oturduğum yerden kalkarak.

Çiya'ya emirler verdi, beni öfkeden delirtirken, o hâlâ sakindi. Barlas'ın arkamdan geldiğini bakmasam bile fark ettim. Tabii ki beni bu ıssız ormanda yalnız bırakmazdı. Öfkeyle ona döndüğüm anda başını diğer yöne çevirdi. O anda bakışlarındaki ifadeyi de yakalamıştım. Yakıcı, bir taşı bile delip geçen o vahşi ifade gözbebeklerine serilmişti. Ne demiştim ki ben bu kadar öfkelenmişti? Yüzündeki ifadeden, en saf ve ilkel haliyle pişmanlık akıyordu. Evlendiği için miydi bu pişmanlığı?

Çiya koşarak geldi yanımıza. Barlas durunca ben de durdum. "Ağa'm kızı bulmuşlar, babasını da... durumları iyiymiş," dedi heyecanla. Derin bir nefes almış, mutlulukla gülümsemiştim. Sanki üstümden tır geçmiş gibi oldum, ne kadar kendimi kastıysam bacaklarım ağrıyordu. Barlas adamlarına toplanmasını emrederken, Çiya ile konuşmaya başladı.

Çiya ona dikkatle bir şeyler anlatırken yüzü ifadesizdi. Çiya yanından gidince gözlerimiz kesişti. Bana bakan gözlerinde gördüğüm ifade değişmemişti. İyi de neden pişmandı bu adam, kızı kurtarmıştık işte. Hem üstelik bu konuyu açan

kendisi değil miydi? Açmasaydı kutuyu söyletmezdi kötüyü. O hâlâ bana aynı pişmanlıkla bakmaktaydı. Göğsümde yükselen o keskin hissi yatıştırmaya çalıştım. Bunu fark etmemiş gibi davranmaya çalıştığı halde, içini kasıp kavuran bir sır sakladığı belliydi. O bana derin derin bakarken, gözlerinde gördüğüm saf ateşle tenimde sıcaklık hissettim. Midem gerildi ve olmaması gereken bir yerimde ılık bir farkındalık hissetim.

Bazen yapıyordu böyle, elinden balonu alınmış çocuk gibi oluyordu. O kaçamak bakışlarını ilk kez fark etmiyordum. Bazen benimle ilgileniyor gibi bakıyordu, beğeniyle, özlemle, hatta dokunmak ister gibi yanıyordu, ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Her erkek gibi aklında yalnız bir düşünceyle kendine sahip çıkıyordu. Ben ona emanettim. Bunu biliyordu ve iradesini iyi kontrol ediyordu.

Uras bana böyle baktığı zaman korkardım, Barlas baktığında karnım ağrıyordu. İyi de ben daha evvel bir erkeğin çılgınca arzularına zaten maruz kalmıştım. Bir başkasına ihtiyacım yoktu. Daha ilk başlarda, tepkisizliğim kocamı öfkelendirmişti. İlk zamanlar Uras adeta giderek artan ilkel talepleriyle beni zorlayarak bir tepki alabileceğini sanıyordu. Beni ne isterse, ne yaparsa, nasıl zorlarsa, o kadar itaat etmeye zorluyor, ürküp teslim olmamı bekliyordu. İstediği vakit, istediği gibi kollarında olmamı, utanç içinde kalsam bile onu memnun etmemi istemişti, defalarca reddetmiştim. Zamanla kabullenmişti ona karşı isteksizliğimi, zorlayarak zevk almayacağını anlayınca, hakkıyla bir kadın olmamakla suçlamıştı beni.

Uras bir sürü şekilde ona tepki vermem için zorlamıştı, ama hiç biri Barlas'ın üzerimde bıraktığı bir bakış kadar etkilememişti beni. Tepkilerim hep kendiliğindendi. Şunu da fark etmiştim ki, verdiğim tepkiler beni rahatsız etse de, en az benim kadar onun da bana verdiği tepkiler onu rahatsız ediyordu. Araçlara döndüğümüzde bizi ummadığımız bir sürpriz bekliyordu. Çiya aracın kaportasını açmış, telefonun ışığıyla içine bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Barlas merakla.

"Bir şey yok Ağa'm marş basmadı. Bizim Gündi de zorlayınca bujiler ıslandı sanırım. Ben ısıtır kuruturum şimdi, motor boğulmadan çalıştırırız." Aracın başında yaklaşık on dakika bekledik. Şimdi aracın tamir olmasını ve eve gitmeyi dört gözle bekleyen bir tek ben değildim.

"Bitti Ağa'm, yarım saate kadar yola çıkarız."

Ben, "Çok şükür," diye atılınca, Barlas'ın bir an için şok geçirmiş, hatta kafası karışmış bir ifade yüzünde belirmişti.

Garip ama gülümsedim. Bu sefer de gülümsememe baktı. Daha doğrusu, şüphe ve öfke ifadesi olmadan ilk kez baktı. Bir süre göz göze kaldık. Öyle derin bakıyordu ki, tuhaf bir biçimde utandım, çünkü bizim bakışmalarımızı izleyen Çiya ve korumaları pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Elinizi çabuk tutun," dedi Barlas huysuz bir sesle.

Bakışlarını kaçırarak tekrar konuştuğunda ses tonu oldukça temkinliydi. Adeta bu hassas dengeyi bozmamaya çalışıyordu. "Bu gece bittiğinde hepimiz rahatlayacağız," dedi homurdanarak. Bir kez daha gözlerinin içine bakınca, sanki en çok benden kaçmak istediğini belirtiği için, içimde tuhaf bir elektriklenme hissettim. Ne zaman baksam gözleri delip geçiyordu kalbimi. Sanki aklımdan geçenleri okuyor, bir saz gibi hangi telime dokunursa o sesi alıyordu. Meraklı gözleri kartal gibi dikkatliydi, kafamı karıştırıyordu bu halleri. Artık onun hakkında ne düşünmem gerektiğine emin değildim. Önceden istemiyordu beni evet, ama şimdi karmaşıktık!

Evlenmek istememiştim, hiç kimseyle istememiştim ve Dildar Hanım'ın beni zorlamasına karşı koymak için, benim sorumlusu olduğum korkunç bir karar verilmişti. Bugün olanları düşünüyordum da, Dildar Hanım bilerek mi yapmıştı bunu? Bilerek neden oğlunun zor duruma düşmesini istemişti ki? Belki de bu adam ilk düşündüğüm gibi kalpsiz değildi.

Kalpsiz insanlar başkalarının ne düşündüğünü, ne kadar acı çekeceğini umursamazdı. Kalpsiz insanlar kendi hayatlarını göz kırpmadan ateşe atıp, başkası için zorluklara göğüs germezdi. Kalpsiz insanlar başkasıyla evlenme şansı varken, emanetine sahip çıkmak için mutlu olma şansından vazgeçmezdi.

O bir ağaydı, ayrıca işini soğukkanlılıkla ve ustalıkla yapışına hayran kalmamak da mümkün değildi. Tüm aşiretin yükünün büyük bir kısmını kendisi üstlenmiş, çok az kendini düşünmüştü.

Yoksa hakkında karar verdiği kişiler için de böyle bir şey mi düşünmüştü?

"Çiya Kâhya," dedim kısık bir sesle. Barlas şoförle önemli bir şey konuşuyordu.

"Buyur Gelin Ağa'm," dedi adam yanıma gelirken.

"Barlas Ağa aşireti hep böyle mi yönetiyor?" Kâhya yüzünü eğdi. "Tamam, sadece bir tek soru soracağım sonra bir daha bu konuyu açmayacağım! Soruma doğru cevap ver ki, doğru yapayım derken kimsenin canını yakmayayım."

"Buyurun Gelin Ağa'm."

"Barlas Ağa'n, onca masumun infazını verdi, peki eline hiç kan lekesi sıçradı mı?"

Başını kaldırdı gururla. "Barlas Ağa'm hakkaniyetli adamdır Gelin Ağa'm, mazluma inen baltanın altına kendi boynunu koyar, yine de onların kılına zarar vermez."

Bu söz yetmişti. Ben onca zaman onu kötü bellemiştim. Sürekli suçlamış, nefret ettiğimi defalarca yüzüne haykırmıştım. Şimdi onun neden bu kadar acıklı baktığını anlamıştım. Neden onu kötü sanmamı sağlamıştı? Neden hiç açıklama yapmamıştı? Neden bir kere isyan etmemişti? Neden bu düzeni değiştirmemişti? Adam başlı başına bir gizemdi. Ve ben artık gerçekte nasıl biri olduğunu merak etmeden duramıyordum. Kaşlarım çatıldı. Yürürken ayağım ağacın köküne takılınca sendeledim. Yere çakılacağımı düşünürken güçlü bir kolun belime

dolandığını hissedince irkildim. Çığlık atacakken, "Şişt," diyen sesiyle sakinleştim. Onun ellerini belimde hissetmeseydim düşecektim. Yüzüne bakıp teşekkür edemedim. Kıpırdayamadım da... Aklımda hâlâ az evvelki bakışları dolanıyordu. Bana kendimi tam manasıyla kadın gibi hissettiren bakışları, giysilerimi çıkarmak ve bedenimin her karışına dokunmak istiyormuş gibi olanları. Ürperdim.

Korktuğum konu böyle düşünmem değildi. Korktuğum konu, bunu düşününce tiksinmediğimdi. Nabzım hızlanıp tenim alev alev yanmaya başlamıştı. Bu his her neyse, giderek artıyor ve ısrarcı hale geliyordu. İradem ısıran histen hoşlanmıyordum.

"İyiyim," dedim kollarından kurtulmaya çalışarak. "Teşekkür ederim." Konuşurken nefesimin biraz kesildiğini fark etmesini istemedim. Derhal uzaklaştım.

Kâhyanın ağasına seslendiğini duyunca, beni olduğum yere sabitçe bırakıp gitti. Sanki ellerinde ateş parçası tutuyordu ve söndürmek için suya ihtiyacı vardı. Kaşlarımı çatıp onu izledim. Onun da kaşları çatılmıştı. Neden öfkelendiğini merak ettim. Daha birkaç saniye önce gayet güzel konuşuyorduk ve şimdi benden yakıyormuşum gibi kaçıyordu. Dengesizlikleri benim de dengemi bozuyordu. Onlar araçla ilgilenirken biraz soluklanmak için uzaklaşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi arkasında gözü var gibi.

"Senden uzağa..." O tuhaf ürkütücü bakışlarını suratıma dikti.

"Gözüm üzerinde..."

"Hiç fark etmedim."

Sırtım ona dönük olduğu için homurdandığımı göremediğine sevindim. Mümkün olduğunca uzağa gidip onun göremeyeceği bir yerde sakinleşmek istiyordum. Homurdana homurdana yürümeye devam ettim ama içimdeki kafası karışık kızın bir türlü sesini kesemedim.

"Neredesin?" Öfkeli sesi duyunca irkildim.

Buradaydım, adımı bile seslenemeyecek kadar benden nefret eden adam beni ne hikmetse merak ediyordu. "Cehennemin dibinde..." dedim dişlerimi sıkarak. Duymadı.

"Neredesin?"

"Buradayım," dedim olduğum yerde duraklayarak. "Sağda..." Arkamı döndüğüm an, biri beni arkadan yakaladı ve korkuyla kasıldım.

Bu kişinin Barlas olmadığını biliyordum çünkü onun gibi kokmuyor, onun gibi nazik tutmuyordu. O yaklaştığı an, insanın içine bir ılıklık yayan belli belirsiz erkeksi kokusu midemi titretirdi ama bu adam sigara ve ter kokuyordu. Kanımın donduğunu, ağzımdaki elden sebep bağırmadığım için, zihnimi bir dehşet hissinin kapladığını ve duyularımın birden keskinleştiğini hissettim. Çaresizlik içinde Barlas'tan çok uzaklaştığımı hatırladım. İçgüdülerim bağırmamı, haykırmamı söylüyordu. Çığlık atıp debelenmeyi denedim, ama adamın elinin kapattığı ağzımı açamadım. Bir eli ağzımda, diğer eliyle de belimden kavrayıp ağaçların arasına doğru sürüklemeye başladı beni. Yere tutunmak için direndiğim her an topuklarım yeri eşeliyor ama tutunamıyordu.

"Tek isteğim evlenmekti, onu benden kocan aldı," dedi adam boğuk bir fısıltıyla. "Gelsin alsın bakalım elimden seni." Pis pis güldü. Adamın iğrenç nefesini ensemde hissediyordum, sesindeki tuhaf ifadeyi fark edince debelenmeyi kesemiyordum. Bana bir kötülük yapmasından, sırf intikam için canım neyse de, namusuma zarar vermesinden korkuyordum. Adamın pis dokunuşundan kurtulmaya çalıştım, ama bu tutumum beni daha da sıkı tutmasına neden oldu.

"İki kardeşin paylaşamadığı kadını, üçüncüsü paylaşsa ne olur?" dedi garip bir merakla.

"Sevda!" Bana adımla seslenmişti. Kalbim karnıma düştü. Aniden duyduğum sesle irkildim. Ormanın içinde bir kurşun sesi duyuldu. *Barlas!*

"Eğer Barlas Ağa ölmezse, ölmek için bana yalvaracak. Onu tam kalbinden vuracağım, iki halde de..."

Göğsümde hissettiğim acı beni bile şaşırttı. Barlas zoraki kocamdı, Uras'tan bir farkı yoktu! Aynı zalimlik, aynı zorbalık onda da mevcuttu. Hayır, bana saygı duyuyor, istemediğim hiçbir şeye zorlamıyor, emaneti olduğum için dokunmuyordu.

Ya vurulursa, ölürse düşüncesi... Yüreğimde buruk bir acı hissettim. Korktum, çok derin bir korkuyla sarsıldım.

"Dua et ölmesin, ölmesin ki karısının başka bir adamın altında inlediğini düşünerek kafayı yesin."

Bu duyduğumla direnmek için topladığım tüm gücümü yitirmiştim, bedenim gevşedi. Eğer Barlas yetişemeyecekse, bu adamın ne namusuma, ne de kocama zarar vermesine asla izin vermeyecektim. Son gücüme kadar direnecektim. Bir ağacın köküne ayağı takılan adam tökezleyince kolu kısa bir an gevşedi. Bu fırsatı kaçıramazdım. Ağzıma kapanan eli tuttum ve var gücümle ısırdım. Acı içinde bağıran adam, dengesini hepten kaybedince, topuğumu sert bir biçimde bacağının iç kısmına indirdim ve saçlarıma asıldığı sırada, dirseğimi karnına savurdum. Ayağımın topuğuyla da parmak uçlarını ezince, gafil avlanan adam acı içinde bağırarak beni bıraktı. Soluk bile alamadan hızla ilk gördüğüm tarafa atıldım çünkü arkamda acıdan kıvranan adamın toparlanacağını biliyordum.

"Gel buraya," dedi öne atılarak. Eli saçlarıma uzandığı an çığlık atarak ellerimi başıma koydum. Parmakları başımın üstünden geçerken, gözlerimi kapadım ve omuzlarımı kaldırarak başımı omuzlarımın arasına gördüm. Adamın elinin üzerimden geriye doğru çekildiğini fark edince, garip bir şekilde çığlık attım.

Hızla koştum. Biraz uzaklaşınca arkama baktım, adamın yere kapaklandığını ve üzerine çıkan Barlas'ın yumruklarını yüzüne savurduğunu gördüm. Ağzını gözünü dağıttı ve kan içinde kalan adam, soluk alamaz hale gelince, panikledim. Korkuyla

ne diyeceğimi düşündüm ama adını bir türlü telaffuz edemeyince, "Ağa'm yeter!" diye bağırdım.

Birden irkilerek eli havada donup kaldı. Yumruğu kan içindeydi. Adamın burnundan köpüklü kanlar gelmekteydi. Ölmek üzere olan adamın üstüne eğilerek, "Bir daha sakın benim olana el uzatma," diye emretti. Büyük bir soğukkanlılıkla son tekmeyi de suratına savurdu. Yana dönen başıyla adamın işini kesin bir biçimde bitirdi. Artık bayılmıştı.

Arkasını döndü, gözleri alev alev yanıyorken yüzü kaskatıydı. "Bir şeyin var mı?" diye suçlayıcı bir sesle sordu. Beklediğim tepki bu değildi, teselli değildi ama bu sert ses tonu da değildi. Zaten korkmuştum, ağlamak istedim. Boğazım düğümlenmiş halde başımı salladım. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Yanağımdan yaşlar süzülürken kaskatı kesildi. Burnumdan süzülen kanın dudağımda bıraktığı buruk tadı aldım.

Keskin bakışları gözlerimden hiç ayrılmadı. İçinde öfke vardı ama yine de koşup ona sarılmak ve kollarında teselli olmak istedim. Bir kez olsun sorgulamadan koşmak, sert göğsüne yüzümü yaslayıp boynuna atılmak, kendimi güvende hissedene kadar orada kalmak istedim ama onun öfkeli bakışları cesaretimi kırdı.

Daha önce onu öfkeli gördüğümü sanmıştım, ama yanıldığımı anladım. Küfretmemek için yaptığı zamanki gibi dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Ağzı bembeyaz bir çizgi gibi görünüyordu. Düz ve sımsıkı kapalıydı. Bakışları da buz kalıpları gibi soğuk ve sertti. Çenesinin titreşmesini, burun deliklerinin genişleyerek açılıp kapanmasını izlerken, bedenindeki bütün kasların öfkeyle gerilmiş olduğunu belirten elleri yumruk oldu. Burnunun kenarında tekinsiz bir biçimde seğiren kaslarına bakmadan edemedim. Yumruk olan elinden ses geldi. Bu adamın şahit olduğum müthiş öfkesinden ziyade, o soğuk kontrolünde çok daha tehlikeli bir yan vardı.

Titriyordum ve o iki uzun adımda yanıma geldi. İyi olup olmadığını merak ediyor derken, dirseğimden kavrayıp, göğsünün

sert kaslarından oluşan duvarına yüzümü çekti. Şaşkınlık dolu çaresizlikle inleyerek göğsüne pustum. Kalbi o anda sadece korkudan atmıyordu. Göğsünü ve kollarını bir zırh gibi kullanarak sıkı sıkı etrafıma sardı. Elimde olmadan ona yaslandım. Sığındım. Sıcaklığının ve gücünün keyfini çıkardım. Kokusunu içime çektim. Kendimi güvende hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Güçlü kolunun altında göğsüne yaslanırken, bir dakikalığına neler olduğunu unutmak ve tek parça olmak öylesine kolaydı ki. Uzun zamandan beri kendimi ilk kez güvende ve emniyette hissetmiştim.

Bana son sarıldığından beri.

Onun ne kadar güçlü olduğunu unutmuştum. Çelik gibi kat kat kasları üstümde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu da unutmuştum. Çok uzun süredir uykuda olan o kadınsı farkındalığı da unutmuştum. Kalbim tuhaf bir biçimde atınca tenim canlanmaya başladı. Bu his damarlarıma hiçbir şeyin engelleyemeyeceği kor gibi sıcak lavlar akıttı. Öyle kesik kesik nefes alıyordu ki, bunun korkudan olduğunu sandım.

Bedeninin bu ihaneti onu huzursuz etmişti ama umursamıyordu. Aramızda geçen onca şeyden sonra öyle hissetmesi normaldi. Ona karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordum ama kadınlığımı ve çaresizliğimi hissettiğim tek adam oydu. Barlas şu anda olduğu gibi, daha önce de yanlış kişiydi.

Fakat kendimi bir türlü bu yanlıştan uzaklaştıramadım.

"Sana uzaklaşma demiştim, neden söz dinlemiyorsun?"

Ne demekti bu, söz dinlemediğim için başıma gelenleri hak mı etmiştim? Şok içinde donarken, bu suçlama karşısında nefesim kesildi. Omuzlarımdan tuttu ve geriye çekti. Gözlerime bakarken omuzlarını sarsarak, "Bir kez olsun söz dinle," diye bağırdı.

Halı gibi sarsıyordu bedenimi. Tırnakları omuzlarıma batıyor, elinin ağırlığı çökertiyordu. Gözlerimi yaşlar zorlarken, hıçkırıklar boğazıma kadar yükseldi. Başım dönmeye başladı. Tehlikede olan benken, onun neden bu kadar öfkelendiğini

anlayamamıştım. Tıpkı Uras gibi olmuştu. Kötü bir koca olmuştu. Genlerinde akan öfkeye teslim olmuştu. Bağırıyordu. Suçluyordu. Sözünden çıktığım için canımı yakıyor, cezalandırıyordu. Sindim. O psikolojinin içine girdim, savunmasız kaldım.

"Ben sadece…"

"Sen sadece ne kahrolası, ne? Sen aptalın tekisin, uzaklaşma dedim! Adam ellerinden kaçmış polisin, neler olabilirdi biliyor musun? Sana bir şey yapabilirdi, hatta ölebilirdin!"

"Ben…"

"Kahretsin!" dedi omuzlarımdan ellerini çekerek, geriye çekildi.

"Ben…" dedim hıçkırarak, böyle olsun istememiştim. Birkaç saniye, hiç konuşmadan bakakaldım. Titriyordum ve o hâlâ ne kadar korktuğumu fark etmemişti.

"Sana gelme demiştim."

Konuşmaya başladığında, sesi yine sakin ve duygudan yoksundu. Kayıtsızdı. Merhametsizdi, daha önce korktuğum gibi, daha önce beni nikâhtan kaçırdığı günkü gibi, daha önce beni yine ölümün elinden aldığı günkü gibi… Önceki gibi... Korku dolu… Yok, korku olamazdı. Korkmuş olsa beni umursadığı anlamına gelirdi.

Doğru ya, ben ona emanettim! Umursuyordu beni! Kardeşinin emanetiydim!

"Laf dinlemiyorsun. Gelme dedim dinlemedin, uzaklaşma dedim… Kahretsin!"

Soluğumu daraltan suçlamalarıyla gözlerim öfkeyle yandı. Başıma gelenleri hak ediyor muydum? Nasıl olur da beni suçlardı? Nasıl olur da bu kadar düşüncesiz olurdu? Yanından uzaklaşıp o adam tarafından yakalanmam benim hatam değildi.

"Sen bana bu durumu daha evvel açıklamış olsaydın şimdi burada olmazdım. Bir şeyleri saklamanızdan yoruldum."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Ben de onu suçlamıştım, tıpkı onun öfkelenmesi kadar yersiz olmuştu.

Bana bir şeyler emir verirken, aslında tehlikeye atmıyor, tam aksine koruyordu.

"Artık aldığın kararları bana da açıklarsan bir daha böyle davranmamı engellersin."

Bu sözler onu öfkelendirmekten ziyade etkilemiş ve sakinleştirmişti.

"Her zamanki gibi, yağ olup suyun yüzüne çıkıyorsun."

Her zamanki gibi de ne demekti? Beni ne kadar tanıyordu ki? Barlas bu şekilde konuştuğunda ondan nefret ediyordum. Sanki bilmediğim bir şeyi biliyordu. Beni benden iyi tanıyor gibi konuşuyordu ama beni tanımıyordu ki! Hem de hiç! Yumruklarımı sıktım. Küstah suratını tokatlamamak için kendimi zorladım.

"Senden nefret etmekle ne kadar haklıymışım."

Bakışlarını belli belirsiz, heykel gibi bir ifadeyle yola çevirdi ve eliyle yönümü emretti. Dişlerimi sıkarak, ayaklarımı yere vura vura hiç konuşmadan önüne düştüm. Aracın yanına geldiğimizde başka bir araç da yardıma gelmişti sonunda. Üstelik bana saldıran adam bağlanmıştı. Gözlerindeki kana susamışlığı ve yüzünün halini görünce, dehşet içinde donakaldım. Adam da yüz denilen bir şey kalmamıştı, her yanı patlamıştı.

"Bir daha söz dinlersen kimsenin canı yanmaz," dedi arkamda beliren kocam. Hayatımı kurtardığı için teşekkür etmeye hazırlanırken, derhal sustum. Bazen farklı birisiymiş gibi davransa da, Barlas Saraçoğlu aslında kötü yürekli, vahşi bir hayvandı ve saçmalıklara kapılıp hayal kurmak yerine, bu halini her zaman aklımda tutsam iyi olacaktı.

Bozuk aracı orada bıraktık. Yeni araçla yola koyulurken korumalar ve adam orada kaldı. Polise teslim edene kadar başında bekleyeceklerdi. Yol boyunca tek kelime etmedim. Odama çıkarken, "Başka bir yer bul kendine, sakın odaya geleyim deme!" diye hırladım. Onun arkamda kaldığını sanarak odama gidip kapıyı hiddetle çarptım. Birkaç saniye geçmeden

odanın kapısı açıldı, ona öfkeyle döndüğümde, "Sakın ağzını açma!" diyerek üzerindeki paltosunu çıkarıp koltuğa attı. Ve, "Bir daha sakın kapıyı yüzüme çarpma!" diye öfkeyle gürledi. Ben korkuyla titrerken, o banyoya girdi. Elindeki kanı yıkamalıydı tabii, pis cani!

***

İki cephesi camla kaplı, taş duvarların hâkim olduğu bulanık odamın penceresinden, aşağıdaki avluda çalışan insanların günlük sorumluluklarını yerine getirmelerini izliyordum. Sanki bu konakta kimse acı çekmiyor, kimse kimsenin lokmasını kursağına dizmiyor, acılar gelmemiş, kimsenin gözü ıslanmamış gibi tepkisiz davranıyorlardı.

Bazen düşünüyordum da, bu toprakların kadını kadar çile çeken var mıydı? Evi, çocuğu, eşi, buna bir de akraba çenesi, komşu gözü ekleniyordu. Gülse yosma, süslense orospu oluyor, biriyle konuşsa aldattı diye yafta yiyor, canına kıyılıyordu! Kimileri ölmüştü, kimileri gülmüştü, bu konak kan ile de, kahkaha ile de gün görmüştü.

Çalışanlar saygılıydı. İlk kocamın gözden düşmüş kadını olsam bile, ikinci kocamın sahiplendiği Gelin Ağa'ydım. Evli biliyorlardı. Karşıma geçen kişiler sürekli aynı haber için beklemede duruyordu. Onca yaşanan acı sinemden geçmemişken, kayınvalidem gibi çocuk haberini beklediklerini belirtiyorlardı.

Bu konakta çok zaman geçirmiştim. Aradan iki yıl geçtikten sonra bile istekleri aynıydı. Avluda dolaşan bu suratlar tanıdık hale gelmişti. Hatice abla avluyu silmek için kovayla su götürüyordu, kızı Kibar hortumu takalım diye onunla kavga ediyordu. Çiya yine elinde tesbihle bir sağa bir sola volta atan çalışanlara kızıyordu.

Her birinin içinde farklı yaraları gizliydi ama kimse kendi derdini ağalığın sıkıntısının önüne koymuyordu. Onlar için o kadar kutsaldı ki bu konak, kale gibiydi adeta, sanki başına bir

hal gelse hepsi içinde diri diri yanacakmış gibi korkuyla duruyordu.

Bazen adeta bir tiyatro oyunu izliyormuşum gibi eğlenceli olabiliyordu halleri ama çok zaman can sıkıcı oluyordu durumları. Kaç sene olmuştu bu gökyüzünde hapis kalalı, kaç sene olmuştu özgürlüğüme pranga yiyeli unutmuştum. Özgürlük için kanat çırpan bacaklarımın sorgusuz sualsiz sokaklarda dolaşmasını özlüyordum. Bu konağın içinde veya dışına hâlâ hapistim. En büyük düşmanım haline gelen Dildar Hanım'ın sıkıntısını, bezginliğini ve sürekli sinsice planladığı korkularını, ondan uzak durarak dindirebiliyordum.

Günün büyük bir bölümünde bu camda duruyor, şu koltukta kitap okuyor, anneme bakıyor, Bahar'ın büyümesini izliyordum. Mesela az evvel onu okula gitmesi için servise bırakırken, benden akşam için poğaça istemişti, söz verdiğim gibi birazdan mutfağa inip gönlünü görecektim.

Büyük meşe kapı açıldı. Barlas sert bir ifadesiyle içeri girdi. Kâhya ona bir şeyler söyledi, bakışları odamızın camına çevrildi. Buradan bile gözlerindeki kuzguni tutumu görebiliyordum. İfadesi yine çileden çıkmış haldeydi. Merdivenlere yöneldi, iki dakika sonra odanın kapısı açıldı.

"Bu ne demek oluyor?" diye hesap sordu, sanki hakkı vardı buna.

"Bir şey olduğu yok," dedim sakinliğimi koruyarak. Hâlâ gözlerim camdan dışarı bakıyordu, kılım kıpırdamadı. Koluma dokunarak ona dönmemi istedi. Nedense yüzüne bakmadan konuşmak daha kolay oluyordu. Neden bilmiyorum gözlerinde vurgulanan bir kırgınlık ya da sesindeki o huzursuz tutum, anında gardımı düşürüyordu. Yanıma geçti, çeneme dokunarak yüzümü kendine çevirdi. Bazen kırmaktan korkar halde tutuyordu beni, bazen hırsından korkarak uzaklara savuruyordu, çözemiyordum.

"Bunu kabul mü ettin?"

"Başka çarem var mıydı?"

Gözlerini kaçırmıyordu gözlerimden ama o da en az benim kadar iyi biliyordu ki, başka çözüm yolu yoktu. Eli çenemden düştü. Yine yumruklarını saklamak için ceplerinin kumaşına sığındı. O sustu, gerçekler dilime yumruk vurdu. "Bana dokunamıyorsun, sana bir çocuk verememe. Ağalık için veliaht bekliyorlar. *Saraçoğlu aşiretine bir kurban daha gerekiyor* dedi annen, biri daha gerekli esaretimin yerini alacak. Gönüllüymüş bu esarete Berivan, duyduğuma göre sana deli gibi de âşıkmış. İşiniz zor olmayacak. Siz benden uzaklaştıkça, ben de özgür olacağım. Belki bir gün beni bu konaktan gönderirsin, ne dersin? Belki ikiniz mutlu olunca görmek istemezsiniz beni ve ben de ailemi alıp giderim."

Soluk soluğa dinliyordu planımı ama dişlerinden firar eden ses üşütüyordu tüm bedenimi.

"Bu camın önünde durup bunları mı planladın?" dedi koyu bir tonda.

Kan bürümüş gözlerini, dudaklarının kasılmasını izlemek işkence gibiydi. O böyle delici bir tutumla bakarken, sineme vuran acının sesi yine aynıydı, yumruğumla kalbimi tutmak, içinde dövünen umutları susturmak istedim. Sonra bir anda hareketlendi. Kolları kıpırdanınca içimden ılık bir yel geçerek iç çektim. Korkuyla ürpererek gözlerimi kapadım. Elleri yanağımda şekil aldı ama öfkeyle değil, şefkatle dokundu. Soluğumu tuttum.

"Keşke senin her şeyi yok saydığın gibi ben de herkesi yok sayabilsem," dedi derinden gelen boğuk sesiyle. Yüzünde hüzün mü vardı? Peki kahve gözlerinde sakladığı sır neydi?

"Hayat bazen çok keşke alıyor dilden, ben artık keşke yerine peki diyorum."

"İyi, peki..." dedi ve eli yanağımdan kayarak düştü. Uzaklaşırken, "Öyle olsun. İstediğin gibi olsun," dedi.

Kapıdan çıkıp giderken, omuzlarından tutup, "Tamam gitme, pişman oldum. Kıskançlığıma yenildim, hırsımdan delirdim," demek istedim. Kalbimin içindeki o volkan mideme

taşıp, şiddetli bir ağrıyla kendini hissettirirken, acıyla iki büklüm olacaktım. Pişmanlıkla kıvranırken peşinden koşarak, "Keşke..." demek istedim. "Keşke geri alınan saatler gibi, yıllar da geri alınabilseydi. Keşke hiç büyümeseydik de sadece dizlerimiz kanasaydı."

O gitti. Mıh olup çakıldığım camın önünde sessizce durmaya devam ettim. Keşkelerimi geçmişe gömmeyi öğrendiğim gibi, acıları da görmezden gelebilseydim. Onun salona yönelmesini gözlerim nemlenerek izledim. İşte planım işe yaramıştı, benden vazgeçmişti. Karnımdaki ağrıyla, elimi bastırdığım kalbimdeki acıyla bekledim. Kayınvalideme sanırım fikrini belirtmişti. İki dakika sonra arkasına bakmadan konaktan gitti. Onun dik duruşuna, her adım atışında uzaklaşan varlığına, yokluk ve yalnızlık ekledim.

Yarım saat sonra eve gelen gelin namzedi Berivan ve ailesi konaktan gülümseyerek ayrılınca, soluğum kesildi. Beklediğim buydu evet, ama görmek istediğim bu değildi. Ona rest çekerken kalbimin ortadan ikiye ayrılacağını bilememiştim. Olacak buydu ama beklentim başkaydı, yanaklarımdan süzülürken yaşlar, keşkelerimle ve gururumla yıktığım umudun içinde kısılıp kaldım. Demek evlenmeye dünden razıydı. Demek sadece onay bekliyordu. Demek tek derdi kendini düşünmekti. Zalim yanıyla durmak, merhametini sadece kendi ailesine sunmaktı derdi.

Kardeşinin emanetinden onay geldiği an, kendi uçkurunun derdine düşmüştü. Ondan bir kez daha nefret ettim, hem de her şeyden çok. Bu kadar kolay mıydı vazgeçmek? Ne içindi onca zaman çekilen çile, işkence gibi geçen seneler? Şok içinde camdan geriye çekildim.

Akşam yemeğe gelmedi, gece yolunu bekledim. Camdan avluya bakarken uyuyakalmıştım, birinin beni yatağa yatırdığını fark edince irkilerek uyandım. Uyku mahmuru gözlerimi açtığımda Barlas'la yüz yüze geldim. Beni yatağa yerleştiriyordu.

"Geldin mi?" diye sordum yayık sesimle.

"Geldim, uyu hadi," dedi başımı yastığa koyup üzerimi örterken. Sonrası kayıptı.

Bir tıkırtıyla uyandım. Uyandığımda üzerini giymiş, cüzdanını cebine koyuyordu. Başımı yastıktan kaldırınca, "Uyandırdım mı?" diye sordu. Yere düşürdüğü anahtarını alıp cebine koydu.

"Günaydın," dedim kaba bir tonda. Esneyerek yatağa oturdum. "Gidiyor musun?" diye sordum.

"Evet, geç kalmadan gitmeliyim, bugün bir toplantım var."

"Konuşmak istiyordum," dedim sıkıntılı bir tutumla. Gözlerimi cesaret almak için ellerime odakladım.

"Önemli mi?" diye sordu.

Bu ironi söze gülümsedim. "Öyle ya, benim sözlerimin sizin için önemi yok," dedim alıngan bir tutumla.

"Böyle demediğimi biliyorsun, sadece vaktim yok ondan sordum," dedi sakince.

Ona inanamıyordum ve inanmadığımı anladığı an, "Beni kurtarman için neleri göze aldığın ya da doğruyu söyleyip söylemediğin umurumda değil artık. Senin veya bir başkasının tarafından kurtarılmak, kukla gibi oynatılmak, elden ele gezmek istemiyorum. Eğer müsaade edersen ailemi alıp ayrı bir eve çıkmak istiyorum. Sen karar verip uygularsan kimse sorgulayamaz bunu. İstemiyorum, boşadım dersin, çocukta olmadığından konu kapanır." İşte sonunda demiştim. Aklımda olanı dilime vurmuştum.

Barlas kulaklarına inanamıyor halde bana döndü. Bir an yerdeki terliği fırlatsam kılı kıpırdamayacak gibi durdu.

"Bahar ne olacak?"

"Sizinle kalabilir, onu görmeye gelirim izin verirseniz."

Bu teklifime bile şaşırmış, kaşları çatılmıştı. Ondan uzak durma uğruna kendi canımdan vazgeçmeme akıl erdiremiyor gibiydi. Gözünde vicdansız birine dönüşüvermiştim.

"Sizi kimseye açık hedef yapmayacağım," dedi sakin bir tutumla.

"Tüm sorumluluk bizim," dediğimde hâlâ gözlerine bakmıyordum.

Sonunda çileden çıktı. "Cehennem gibi geçen onca yıl boyunca bunun için acı çekmedim ben."

Öfkeli sesi hırlayan bir tutumla odayı turlarken tüylerimi diken diken ediyordu. Kötü bir şaka mı yapıyordu, onca yıl değiği iki yıldı hepi topu, bu adam ne saçmalıyordu?

"Altı üstü iki yıldır katlanıyorsun bana," dedim dişlerimi sıkarak, yine isyanla kendine küfretti, sebebini anlayamadım.

Öne doğru ürkütecek bir adım attı ama istifimi bile bozmadım. Öfkeli gözlerimi ona meydan okur tutumla suratına diktim. Kulaklarımın içinde damarlarımda akan kanın sesini duyabiliyordum. Kendisini tutmaya çalışıyordu ama sabrı taşmıştı, fark ediliyordu. Her an elleri kollarımı kavrayıp, kendime getirmek üzere sarsmak için kaşınıyordu. Yumruk yaptığı elleri kasılıyordu. Bakışları öfkeliyken bile alev alevdi, bu da tüm dengemi alt üst ediyordu. Kızarken, şakalaşırken hatta sohbet ederken bile her an öpecekmiş gibi olan duruşu beni şaşırtıyor, onu sakinleştirecek tek şeyin ağzımı ağzıyla kapatmaktan başka bir şey olmayacak tutumu beni korkutuyordu. Böyle bir şey yapsa karşı koyup koyamayacağımı bilmiyordum. Dokununca reddedecek kadar kendime güvenmiyordum. O bir erkekti, kavga halinde duyguları kabarırdı, öfkelendiği zaman adrenalin pompalanırdı ve benim hislerimin fazlaca farkındaydı. Sabırlı ve nazik olmaya çalışıyordu, ama bir abi gibi değil bir koca gibi hissediyor, hissettiriyordu.

"Akşam geldiğimde umarım bu saçmalıkları kafandan atmış olursun."

"Akşam geldiğinde beni görmemeni yeğlerim. Bırak gidelim."

"Seni ve aileni kimseye açık hedef etmeyeceğim dedim, iste ya da isteme bu konakta karım olarak kalmaya devam edeceksin."

"Yani oyun oynamaya devam edeceğiz... Ne zamana kadar? Sen aşık olup emanetinden vazgeçinceye, ben hastalanıp ölünceye kadar mı?"

Sabrı iyiden iyiye taşınca bana biraz daha yaklaştı. Hayretle nefesimin kesilmesi ve gözlerimin irileşmesine sebep oldu ve lanet adam itiraf etmek istemese bile, bu tutumum hoşuna gitmişti. Kasılan dudakları sırıtacak gibi bocalamıştı. Ondan nefret ediyor olabilirdim, ama tepkilerini görmezden gelemiyordum. Üstelik tepkilerimi tetiklediğini biliyordu. Tam elini uzatmıştı ki kapı ardına kadar açıldı.

"Gelin Ağa'm ben... Özür dilerim Gelin Ağa'm ben kahvaltıya indiniz sandım, ondan..."

Kız mahcupça yüzünü eğdi. Saate baktım. On olmuştu. Bu saate kadar uyuduğuma şaşırdım. Derhal toparlandım. Kapının açıldığına memnundum. Şimdi bu kadar tehlikeli hisler içindeyken onunla yalnız kalmak mantıklı olmazdı. Az önce ona söylediklerim konusunda ciddiydim. Artık yorulmuştum kukla gibi oynatılmaktan. Ya kabul etmeliydi ya da tamamen reddetmeliydi. İnat ve ihtiras içinde kalmak çok yorucuydu. Bırakıp bırakıp gidiyordu, gece geç geliyor, halimi hatırımı umursamıyordu.

Dildar Hanım'ın işkencesinin altında tek kalmama izin vermiyordu ama kendi çekiminin işkencesine maruz bırakıyordu. Kadın olarak neredeyse aklına bile gelmiyordum. Göğsümde hissettiğim o derin sızı hafifleyeceğine artıyordu. Neden görmüyordu gözleri beni? Uras artık hatırlamak istemediğim tatsız bir geçmiş anı ve bir pişmanlıktan ibaretti. Barlas ise gerçeğimdi, geleceğimdi ama o beni görmezden gelmeyi tercih etmişti.

Bir yanım onu gerçekten kocam olarak görecek olsam ne yaparım diye merak etmiş, bir yanım kaçmak istemişti. Dizlerimin üstüne çöküp ne kadar yalnız ve yorgun olduğumu gösterip ağlamamı mı bekliyordu? Onu her gördüğümde göğsüme bir hançer saplanmış gibi acı çekeceğimi, ne de midem

alt üst olmuş halde tüm benliğimi kaplayan o hislere kapılacağımı bilemezdim.

Her acıyla sertleşmiş, kötü bir ifadeye bürünmüş, hatta yıllar boyunca çok daha yakışıklı bir hal almış o surata bakınca, öylesine keskin bir istek duyuyordum ki, bazen sadece bakmak bile nefesimi kesiyordu. Güçlü çenesine, kahve gözlerine, insanı her an baştan çıkarabilecek gibi duran dudaklarına bakmak işkenceydi. Hem yasak kılıp kendini, hem de şeytanın uzattığı günah misali güçsüz kılan yapısına daha fazla katlanamayacaktım.

"Kuma alabilirsin," demeye getirmiştim ve o da kabul etmişti. Berivan denen kızla görüşmek için salona girmişti. Kayınvalidem birbirlerini çok beğendiklerini belirtmişti. Madem başkasını hayatına almak istiyordu artık, o zaman neden beni azat etmiyordu? Lanet adam kalbimi neden böyle ikiye bölmüştü? Bir yanım *canı cehenneme* derken diğer yanım cehennemi canıma sarıyordu.

Bunları hatırlattığı için ve hiçbir şey olmamış gibi dönüp arkasını gittiği için ondan nefret ediyordum. Aklımı karıştırdığı ve kalbimi çarptırdığı için de ondan nefret ediyordu. Kendimi her bakışında daha güçsüz hissettiğim anlarda daha fazla nefret ediyordum. Gözlerime yaşlar dolarken utanç içinde kaldım. Arkasından ağladığımı görmesine izin vermektense ölürdüm. Ne kadar acı çektiğimi ve oradan kurtulmak istediğimi, ona belli etmekten ve direncimin yok olmasına ramak kaldığını anlamasındansa, ölmeyi tercih ederdim.

Toparlanmaya gayret ederken kapının açılıp, Dildar Hanım ve Kibar'ın odama daldığını görünce derin bir iç çektim.

"Hâlâ yatıyor musun gelin, akşam oldu," dedi kayınvalidem.

Kendime gelmek için elime bir fırsat geçmişti. Artık fırsat ve gerçek karşımdaydı. Ciğerlerime derin derin nefes çektim. Kırgınlığımı belli etmeme ramak kaldığı duygularımı bastırmak için, yavaşça arkamı dönerek gözlerimi kuruladım ve gülen bir ifadeyle onlara baktım.

"Biraz geç yatınca uyanamamışım, bir şey mi oldu?" diye sordum. Kayınvalidem etrafa bakındı. Bir şey bulamayınca hâlâ dağınık duran yatağıma baktı. "Adamı yatağında tutamazsın böyle miskin olursan," dedi kibirli bir havayla

"Kocamı yatağımda tuttuğum için geç gitmiş olmasın işe," dedim arsızca. Bunu hak etmişti. Bu düşünce bedenimin ısınmasına, yüzümün kızarmasına sebep oldu. Onun benim için bir yabancı olduğunu düşünerek içimi rahatlattım ama artık değildi.

"Hazırlan da gel," dedi huzursuz halde odamdan çıkarken. "Akşama misafirimiz var."

Yasemin odayı temizlerken ben de üzerimi giyindim ve dediği gibi akşama misafirlerimiz gelmeden salonda hazır oldum. Ama salonda hazır olan tek kişi ne yazık ki sadece ben değildim! Yeni gelin adayı ve Dildar Hanım odaya girerken, kızın annesi ardında duruyordu. "Demek buradasınız gençler," dedi Dildar Hanım yüzünde kocaman bir tebessümle. Gözlerinde yine koyu sürmesi, sağlıklı teninden fışkıran heyecanla bize bakıyordu.

"Böyle kafa kafaya vermiş ne konuşuyorsunuz?"

Bir saattir hırsla dalaştığım Barlas benden önce yanıt verdi. "Henüz konuşmamız bitmemişti, değil mi?"

Onun şefkatli sesini duyunca az kalsın gülecektim, '*konuşmamız mı?*' daha başlamamıştık ki. Duruşu sertti ve bir kadının fikrine değer veren bir erkek belirtisi yoktu. Gaddar bir adam gibi görünüyordu. Şüphe götürmeyen, ürkütücü bir yapıya sahipti. Tuhaf bir biçimde beni etkileyen ve ona karşı savunmasız bırakan, kollamasına ihtiyaç duyduğum şeylerden biri de buydu. Barlas güçlü bir adamdı, hem duygularıyla hem de bedeniyle.

Gözleri sürmeli, yanakları al al, dolgun dudaklı ama yüzü normalden yuvarlak olan mahcup genç kız, kocama utanarak bakınca donakaldım. Öyle aşkla bakıyordu ki, kızın soluk alamadığını ve Barlas ona baktığı an bayılacağını düşündüm. Neyse ki Barlas ona bakmadı.

"Hoş geldiniz," dedim kocama bakarak. Az evvel kedi köpek gibi dalaşmamış gibiydik!

Barlas bana inat kıza dönerek, "Nasılsın Berivan?" diye sordu samimi bir tutumla.

Kızın eli ayağına dolaştı, yanakları al al olurken, gözleri çekinik halde yere kaydı. "Sağlığını iyi gördüm Ağa'm, mutlu oldum."

Mutluluk denizlerinde boğulası!

Dudaklarım büzülüyor, tepemde şimşekler çakıyordu. Öfkeden titremeye başlamıştım, bunu engellemek için gülümsemek durumunda kaldım.

"Çok güzelsin Berivan, Allah nazardan saklasın," dediğimde genç kız da dâhil herkes şaşırmış halde bana baktı. Gülümsüyor, soluk almadan ve bayılmadan iltifat ettiğim kıza bakıyordum.

"Sa... sağol Gelin Ağa'm," dedi ürkek bir nezaketle.

"Konağı beğendin mi?" diye sordum.

"Burayı kim beğenmez Gelin Ağa'm?" dedi kız dudaklarını sıkarak. Hevesini saklayamıyordu.

"Ben sevmiyorum pek, basıyor buranın kasveti beni. Nasip olur da bir gelin gelirse, ben de dağa kaçacağım."

"Çok hayal kurma," dedi dişlerinin arasından kocam. Ona baktığımda beni her an gırtlayacakmış gibi öfkeyle durduğunu gördüm, derhal görselimden çıkardım. "Kaç yaşındasın?" diye sordum kıza.

"22 Gelin Ağa'm," dedi heyecanla. Şaşkındı, benden böyle sorular beklemiyordu.

Sadece o şaşkın değildi elbette, kocam ve kayınvalidem de en az onun kadar afallamıştı. Dildar Hanım'ın planı elinde patlamıştı. Benden beklediği tepkiler bunlar değildi.

"Kızım bunlar ayaküstü konuşulacak meseleler mi?" dedi bana ters ters bakarak.

"Öyle, biz iki genç kız biraz sohbet edelim, size de kahve söyleyelim, siz bitirmeden geliriz."

Barlas her an kolumdan yakalayacak gibi durunca, "Sana da söyledim Ağa'm, acı bir kahve içersin değil mi? Ağzın tatlansın," dedim tükürür gibi.

"Kızım oturun burada işte, ne konuşacaksınız özel?" diye sordu Dildar Hanım uyararak beni.

"Havadan sudan konuşacağız, anlarsınız ya," deyip gülerek göz kırptım.

"Havadan sudan sorularını burada sor," dedi Dildar Hanım kızgın bir tonda uyararak.

"Çekinirim burada sormaya. Şimdi nasıl derim ailesinin kadınları yirmi yılda ortalama kaç çocuk doğurur, ailede kısırlık var mıdır falan filan diye? Ayıp olur, biz özel konuşalım."

Kocamın gözlerine baktığımda afallamanın yanı sıra garip bir bakış vardı. Dişlerini sıkıyordu evet ama bakışlarında tuhaf bir şey daha vardı, böyle sırtımı terleten ve aklımdan geçenleri okuyan bir şey!

Berivan kızı halini hatırını sorarak avluya çıkardım ve sakince küçük misafir odasına yönlendirdim. Koluna girdiğim ve adeta sürükleyerek götürdüğüm kız şaşkınca sorularıma yanıt verirken, odaya girdik ve kapıyı kapadım. Kız gülümseyerek bana döndüğü an, canını yakasıya kolundan yakaladım. Kaşlarımı kaldırarak, "Bana bak, salak mısın sen?" diye bağırdım. Söze bu kaba tepkimle başlayınca korkuyla ağzını açtı. Çığlık atacağını hissedince elimle ağzını kapadım.

"Kaç yaşındasın kızım sen? Çocuksun daha, ne kumalığından bahsediyorsun? Bir de salak salak kocama yılışıp, göz süzüp hayaller kuruyorsun! Aklını başına al, kimsenin ikinci tercihi olma."

"Ama Gelin Ağa'm Dildar Hanım dedi ki..."

"Bu konağın tek Hanım'ı var, o da benim!" dediğimde suratı asıldı. "Sen bilmiyor musun Dildar Hanım Barlas'ın üvey anası, saygısından ona ses çıkarmaz. Buraya geldiğinde sana vaat ettiği şeyleri gerçekleştirebilir mi sence ben varken?"

"Ama bana bebek doğunca…"

"Söz hakkı sana geçecek dedi, öyle mi?"

"Ben sade…"

"Akıllı bir kıza benziyorsun," diye lafı ağzına tıkadım. "Kimsenin alternatifi olma. Barlas Ağa'nı ne kadar tanıyorsun?" diye sordum.

"O bizim ağamızdır, canımızdır."

"Ağa'n daha bir hafta evvel bir kızın canına kıydı!"

"Kız hak etmiştir."

"Sen de hak ediyorsun o zaman."

"Neyi?"

"Ölmeyi!"

"Ama ben ailemin yüzünü yere eğmedim."

"Onun eğdiğini nereden biliyorsun, okumak için evden kaçmış. Sevgilisi mi olmuş, namusuna mı zeval getirmiş? Hadi hepsini geçtim, kime neymiş? Ama ailesi okumak istedi diye vurdu onu."

Kıza ne anlattıysam anlamadı, yok bu kızı anlamıştım ki Dildar falan doldurmamıştı. Başından beri Barlas'ta gözü vardı haspanın, bahanelerime inanmamıştı. "İyi o zaman," dedim. "Gel kumam ol, izin verdim."

Şaşırdı, gülümsedim ona. "Çocuk doğunca nasılsa ben seni temizlemenin bir yolunu bulurum. Biriyle bastırırım seni, *namusunu kirletti Ağa'm, gebert derim*, seni ortadan kaldırınca zahmetsiz anne olmuş olurum. Zaten istediğim tek şey bu değil mi?"

"Yapamazsın, Barlas Ağa'm izin vermez."

"Nereden biliyorsun? Sen benim için yaptıklarını duymadın mı? Nikâhı basıp kaç ağanın elinden almadı mı? Kaç kere meydan okudu ağalara! Benim için iki korumasını vurmadı mı gözünü kırpmadan?"

Yaklaştım, artık korkudan rengi kâğıt gibi beyazlamıştı kızın. Bu iyiydi. "Sence, *ben onu istemiyorum gitsin*, dersem ağlayarak, ne yapar, bağrına mı basar seni?"

Kolunu bıraktığım kızın solukları kesilmişti. Elimi uzattım dokunmak için, korkuyla titreyerek geriye çekildi. "Korkma canım, zarar vermem sana. Daha kumam olmadın ki, kahvene falan zehir koydurduğum da yok henüz," dedim gülümseyerek.

Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve mıncıklayarak, "Biraz renk gelsin yüzüne, böyle ölü gibi duruyorsun. Aman be, gören de hamile kalınca yemeğine ilaç atacağımı, merdivenine vazelin sürüp seni tepe taklak düşüreceğimi ya da kâhyayı odaya itip, feryat ederek *dostuyla tuttum* diyeceğimi anlattım sanır."

Kız her an bayılacaktı. Saçlarını düzelttim, başındaki pulluyazmayı güzelce yerleştirdim. "Olacak olacak, güzel olacak seninle… Bana can şenliği olacaksın," dedim koluna girerek.

Kolumun altında resmen titriyordu. Odadan birlikte çıktığımızda artık konuşmaya bile korkuyordu. Onunla havadan sudan sohbet ederek salona girdiğimizde, Barlas hâlâ olduğu yerde duruyordu. İfadesizdi yüzü ve gözleri şimşek çakıyordu. Annesi kızının rengini kâğıt gibi görünce derhal ayaklandı.

"Kızım iyi misin?"

"İyi canım ne olacak! Heyecandandır utanıyor annesi," dedim buz gibi gülüşle.

"Ağa'm izninizle, mutfağa inecektim annemin yemek saati geliyor," dedim onun gözlerinin içine bakarken. Gözlerini kısmış yüzüme bakıyordu. Ona bir şey diyecek fırsatı vermeden, "Siz devam edin Ağa'm, çekinmeyin," diyerek odadan çıktım.

Ben çıktıktan iki dakika sonra kızla annesi apar topar konaktan ayrıldı. Mutfak camında bekleyen Hatice Hanım, "Gidiyorlar Gelin Ağa'm," diye söylendi. "Kızın rengi ölü gibi, bir şey mi oldu yukarıda?" diye sordu.

Çorbayı karıştırırken omzumu sarstım. Konuştuklarımızı söylemeye cesaret edemezdi nasılsa. Annemin tepsisini hazırlayınca odasına çıktım. Yemeğini yedirdim, biraz vakit geçirdikten sonra boş tepsiyi mutfağa götürmesi için Kibar'ı çağırıp verdim. Arkamı döndüğümde Barlas tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. O da odaya girdi.

"Bir arzunuz mu vardı Ağa'm?" dedim itinayla. *Ağa'm* dememden hiç hazzetmiyordu, bunu gözlerinden okuyordum. İnadına adıyla seslenmiyordum, zaten adını bir tek onun yanında dilime alamıyordum, sebebini ben bile çözememiştim. Aileme kısa bir selam verip yanıma geldi.

"Barlas," dedi dişlerini sıkarak.

"Güzel isim Ağa'm, adını koyana Allah rahmet eylesin," dediğimde dişlerini gıcırdattı. Annem bize şaşkınca bakıyor, sessiz kalan babam ise oturduğu koltukta güya gazetesini okumaya devam ediyordu. Dibine geldim, sanki bu durumdan memnunmuşum gibi sakince sokuldum. Kulağının dibine girerek, "Ondan hoşlandın mı?" diye sordum.

"Sen hoşlanmadın mı?" diye sordu aynı kısık sesle.

Omzumu sarstım, babamın duymayacağı bir sesle, "Koynuma ben almayacağım, senin hoşlanman yeterli," dedim utanmayı yok sayarak.

"Seninle aynı evde kalacak, sen istemezsen olmaz," dedi inadıma, ama gözlerindeki iki ok kalbimi hedef almıştı.

"Sen onaylamadın mı bunu Ağam?"

Barlas'ın keyifsiz ve alaycı ses tonu birden geri çekilmeme neden oldu. "Senin oynadığın bu oyun, hem o masum kızın, hem de bizim canımızı yakacak, görmüyor musun?"

"Neden bizim canımızı yaksın, sen beğendikten sonra sizin için güzel bir başlangıç olacak."

"Benim başka bir kadına dokunmamdan..." dedi ve kulağıma yaklaşarak, "Onunla sevişmemden hatta çocuk yapmamdan hoşlanacaksın yani?"

Bu kadar açık ve sert tepki beklemediğim için şaşkınlıkla ona baktım, kızardım ve öfkemi saklayamadım ama gözü dönen Barlas bu ifadeyi görmezden geldi. Gülümsedi, gamzeleri görsele girdi. Elim ayağım buz kesti. Bacaklarım titremeye başladı.

"Gülme!" dedim gamzelerine bakarken.

"Ne yaptın kıza?" diye sordu keyifle.

Kalbim acıyor, soluk alamıyordum artık. Ayağımı hırsla yere vurdum ve bağırırcasına, "Gülme!" diye emrettim. O daha geniş gülerken, babam ve annem de bize bakıyordu şimdi şaşkınca. Dudaklarımı kemirerek yüzümü yere eğdim ama hâlâ susmuyordu. Ona baktım. "Artık gülmeyi kes... Lanet olsun sana gülme diyorum."

"Seni gülüşlerimin neden bu denli delirttiğini anlayamadım," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Çok çirkin oluyorsun," dedim hırsla. Annem babam şaşkınca bakınca, "Ayrıca yanaklarında iki derin çukur çıkıyor, iğrenç duruyorsun o zaman," diye çıkıştım.

Sanki iltifat etmişim gibi derin bir kahkaha atınca delirdim, elime ne ara geçirdiğimi bilmediğim su bardağını alıp ayağının dibine fırlattım. Şaka yaptığımı sanmıştı herkes ama parçalara ayrılan bardakla birden sustu. Annem yerinde korkuyla sıçradı, babam endişeyle ayaklanarak, "Sevda!" diye azarladı. Ne oldu bilmiyordum bana, ama gülmesine tahammül edemiyordum. Başım dönüyor, ellerim titriyordu. Annemse ağzı açık bize bakıyordu.

"Sana gülme demiştim, gülme!" diye isyan ederken, zangır zangır titreyen bedenimle ağlamaya başladım. "Çünkü..." dedim ellerimi yanımda yumruk yaparak, "Onun gibi gülüyorsun!"

Annemin şaşkın bakışları altında kapıyı arkamdan çarparak çıktım, hiç kimse bir şey anlamadı, benden başka hiç kimse. Odaya girdiğimde kapıyı çarparak kapadım ve hemen arkamdan gelenin kim olduğunu tahmin etmeye gerek yoktu. Arkamı dönerek, "İstediğin zaman Uras kadar zalim olmaya

çalışıyorsun ama inan bana kimse onun kazar zalim olamaz," diye bağırdım.

Kardeşinin adını duyunca sabrı tükendi. Bir panter gibi üzerime gelerek kolumu kavrayıp, bir yandan sert bir biçimde sarsmak, bir yandan da kendisine çekmek istercesine karmaşık halde yüzüme baktı.

"Neden yapıyorsun bunu, neden onca yaşanan şeyi yok sayıyorsun?"

Bu soruyu sormaktan hiç hoşlanmadığı belliydi, çünkü ardındaki o zayıf hissin farkındaydı ve nedenini ikimiz de biliyorduk. İnkâr etmeye gerek yoktu. Sadece kabullenemiyorduk. Sevgi miydi onu böyle dile getirten, yoksa nefret mi? Dikkatle suratına bakarken, "Benden nefret etmiyor musun?" diye sordu. Sorusunun ardındaki gerilimin farkındaydık. Bir şey dememi, muhtemelen onunla hemfikir olmamı bekledi ve bunu yapmayınca hayal kırıklığına uğradım. Gözlerimi kıstım. Barlas bir şey demeyip gözlerimin içine bakmakla yetindiği her an, onu hayatımdan çıkarmak istiyordum.

"Kardeşine olan sözün bitti mi? Nasılsa onun emanetiyim. Bana dokunmak sana haram. O zaman başkalarıyla mutlu olma hakkını neden elinden alayım?"

Suratına şok ifadesi yerleşti. Gözleri irileşti. Dudakları hayret dolu bir sesle aralandı.

Barlas o anda mantıklı davranabiliyor olsaydı, gözlerime çöken acıyı görür, bu sözlerin en az onun kadar beni de incittiğini fark ederdi. Hassas bir noktaya bastığımı, o gururlu maskenin ardında bir başka savunmasızlık bulunduğunu anlayamamıştı. Kıskançlığın bir kez daha salak gibi davranmama neden olduğunu hissederse kudururdum. Anlam veremediğim hislerle boğuşuyordum. Öfke, kıskançlık, kırgınlık ve varlığına her zerremle karşı koyduğum tutku…

Düşünebildiğim tek şey ilk hamleyi yapmasıydı. Bu adımı benim atmamı ve dudaklarına yapışmamı bekliyorsa yanılıyordu.

Kardeşine olan bağlılığını kesene dek, öpmek istiyordum onu. Ama gözlerinin içine baktığım an bunu yapmayacağımı anladım.

"Kardeşinin ölüsü hep aramızda olacak."

Onu bıçaklamış olsaydım, hissettiği acı daha hafif olabilirdi. Barlas beni hiç tanımıyordu. Onu gerçekten umursuyor olabileceğime bir an için bile ihtimal veremiyordu. Sürekli yengesi olduğumu düşünüyorsa, onu bu fikrinden vazgeçirmeyecektim. Gururla çenemi dikleştirdim ve saf bir kötülükle, öfkeli bakışlarına yanıt verdim.

"Beni istiyor musun?"

Barlas'ın ağzından boğuk bir ses çıktı ve suratı kireç gibi oldu. Bu kadar cesur olmamı da beklemiyordu. Utançtan yüzüm kızarsa bile eğmedim başımı, çekmedim gözlerimi yüzünden. İçimde keskin, kadınsı bir içgüdünün yükseldiğini hissettim. Gözlerimi hafifçe kıstım, baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, "Buna daha ne kadar dayanabilirsin?" diye sordum.

Gözlerimde oynaşan sert ışıklarla yaptığım hatayı anında fark ettim. Belki de bunun olacağını zaten biliyordum ve öyle olmasını istemiştim, bilmiyorum sadece beklentimin ne olduğunu gördüm. Yanacağımı bile bile ateşle oynamış, közü hara vermiştim. Ondan nefret etmek için daha fazla nedene sahip olmak istemiştim. Ama Barlas kışkırtılacak türden bir adam değildi.

Bir anda beni kollarına çekti. Yaktığım ateşi harladı. Damarına basmıştım. Bir erkeğin asla dokunulmaması gereken yasağına göz dikmiş, erkeklik gururuna sataşmıştım. Son sabır kırıntısını da eriten Barlas, bedenimi güçlü göğsüne dayadı. Tenim tenine değince nefesimin kesildiğini hissettim. Çok sertti. Göğsü bir granit duvarı gibiydi. Rahatsız ve ürkütücü olması gerekirdi, ama öyle değildi. Aksine ölesiye bir rahatlığa gebeydi. Gücünü içimde hissetmek, bir güven ve koruma hissi veriyordu. Cezalandırıcı bakışları altında başımı eğerken, kalbim hem ürktüğü hem de çok istediği bir biçimde, acı ve dehşet veren bir anda duracak gibi atıyordu. Ve nihayet

dizginleyemediği ihtirasına yenilen Barlas, beni öptü. Göğsünü yırtarak firar eden hırlamasıyla, dudaklarına taşınan inleyişini ta parmak uçlarıma kadar hissettim. Bu ilkel ve erkeksi ses, damarlarıma erimiş lavlar gibi akın etti.

Onu ilk kez dudaklarımda hissetmek, bir şok etkisi yarattı. Dondum kaldım. Göğsümü yumruklayan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Dudakları öylesine yumuşak ve ılıktı ki, tadı öylesine lezizdi ki başım dönmekteydi. Bu bilindik tadın hücrelerime dolduğunu hissettim. Belim ortadan ikiye ayrılacak, ayaklarımdan kayacak gibiydi. Bedenimdeki tüm hücreler onunla dolmuştu.

Bir dokunuş ve bir tat, ömür boyu etkisi altında tutabilir miydi beni? İstekli dudakları sert, tutkulu ve bir tepki beklentisiyle aralanmıştı. Ellerim aramızda sıkışmıştı ama onu geri itmedim. Yaptığımız şey doğru değildi, vazgeçmedim. Tokadı basmalıydım, umursamadım.

Böyle olmaması gerekiyordu. Üstelik öpüştüğümüz zaman hiçbir şey hissetmemem gerekiyordu. Hissetmiştim. Bedenimin ısındığını, nabzımın hızlandığını ve duyularımın yabancı bir istekle yanıp tutuştuğunu inkâr edemezdim. Bana neler olduğunu anlayamıyordum. Her yanım alev alevdi. Bedenim ağırlaşmıştı. Midemde geçmek bilmeyen bir düğümlenme vardı. Bedenimin gevşemesini bekledim. Barlas yalayıp yutacak bir açlıkla öperken, belli belirsiz bir tiksinti hissetmeyi bekledim.

Fakat bunların hiçbiri olmadı.

Her istediğini alan bir adama göre, öpücüğünde hiçbir zorlama yoktu. Ilık ve baştan çıkarıcı bir biçimde öpüşüyordu. Tanıdığım gibi soğuk ve gaddar değildi. Uras gibi hırpalayan ve talepkâr olan değildi. Şeytani bir baştan çıkarma içermekteydi.

İlk defa öpüşmenin lezzetli bir eylem olduğunu hissettirmişti bana. Tiksinmemiştim, kusmak istememiştim. Kollarımı boynuna dolamak, bedenine daha da yaslanmak istedim. Onunla bir olup erimek istedim. Yumuşak kıvrımlarımın onun sert bedenindeki her çıkıntının şeklini almasını istedim. Ona

teslim olmak istedim. Dudaklarımı aralayıp kocamın almaya çalıştığı şeyi ona isteyerek vermek istedim.

Bunun adı neydi bilmiyordum ama benden istediklerini zorlamadan alabilirdi. Uras'a vermediğim her şeyi ona altın tepside sunabilirdim. Onu istiyordum. Hem de çok. Kimseyi istemediğim kadar çok. Oysa bir erkeğe karşı istek duyabileceğimi bile düşünmüyordum. Kocamın beni suçladığı gibi soğuk olduğumu sanıyordum. Ama şimdi hissediyordum. Ateş beni çağırıyordu. Bedenimi kaplayan sıcaklık ve zevk içimde bir şeyleri uyandırıyordu.

Kendimi ona bıraktım. Göğüslerinin göğsüme dayanışının yarattığı o müthiş hissin keyfini çıkardım. Ona karşı olan öfkem, nefretim, tutkum bir düğüm oldu oturdu dilimin ucuna. O da bunu biliyormuş gibi düğümleri açmak için diliyle zorladı dudaklarımı. İçine çekerek dudaklarımı araladım.

Barlas kontrolü elden bıraktığımı görünce zevkle inledi. Kendi kontrolünü kaybettirdiği için, beni cezalandırmak istiyordu. Teslim olmamaya yemin ettiğim şehvet duygusuna yenik düştüm. Çıldırmış gibiydi. Öfkeliydi. Dayanacak hali kalmamıştı. Sonra öfkesi dindi.

Şefkat hissi, tutkuya bulandı. Sahiplendi. Bana karşı asla zor kullanmayacağını söylemişti ve bu sözünü tutacaktı. Öpüşü çok tatlıydı. Hayal ettiğimden bile tatlıydı. İstese de geri çekilmem mümkün değildi. Hipnoz olmuştum.

Beni geri iteceğini düşünmüştüm, hatta bundan emindim. Onun tereddüttü benim masumane tepkim karşısında çözülmüştü. Dilini dudaklarımın arasına soktu, daha da sert öperek, vermeye razı olduğum her karşılığı sömürdü.

Onu öperken, zevk inlemeleri devam etmem için cesaret veriyordu. Bedenimin onunkine dayandığını görmek utanç vericiydi ama utanmıyordum. Dilini dilimin etrafında çevirdi. Önce yavaşça, sonra hızlanarak… Bunu yaparken aramızdaki gitgide yükselen hisler şiddetlendi. O kadar uzun süre bunu yapmayı beklemiştim ki, ağırdan almasını istemiyordum.

Damarlarıma alevler akıyordu. Tenim ısınmıştı. Gerilmiştim. Büyük bir tutkuyla kavrulan bedenime, hızla atan kalbim dar geliyordu. Baştan çıkarıcı sert kıvrımların her birini hissedebiliyordum, ama bu da yeterli değildi. Daha da yakın olmalıydı. Daha da yaklaşmalıydı.

Parmaklarımı ipek gibi saçlarının arasına daldırdım. Beni kapıya itti, sırtım kapıyla bütünleşirken bedenime biraz daha yaslandı. Çenemi tutarak başımı yukarı kaldırdı.

Yeni çıkmaya başlayan sakallı çenesi, sürtündükçe tenimi tahriş ediyordu. Kalbimden firar eden sıcak dalga, neredeyse ikimizi de yakıp kül edecekti. Kendini bacaklarımın arasındaki o yumuşak bölgeye yasladı. Bu temas onu deli ediyormuş gibi kıvrandı. Bir erkeğin varlığına hükmetmek çok güzel bir histi. Fazla güzeldi. İçimde olmasının nasıl bir his olabileceğini biliyordum. Poposunu nasıl avuçlarımın içine alabileceğimi, onu kendime çekebileceğimi, bacaklarımı beline nasıl saracağımı hayal edebiliyordum. Gömleğimi yırtacak gibi sertleşen göğüs uçlarım, canımı acıtıyordu.

Dudaklarıma daha sert bir biçimde dayandığında kalbim çılgınlar gibi attı. Tahmin bile edemeyeceğim bir istek sarsıyordu içimi. Barlas dilini tutkuyla dilimin etrafında her dolandırdığında, içimdeki sıcaklık daha da alevleniyordu. Bacaklarımın arasında onun sertliğini hissediyor ve onu daha da çok arzuluyordum. Barlas istekle kıvranıp sürtünmeye başladığında bacaklarımdaki güç çekildi. Onu şimdi içimde hissetmek istiyordum. İçimde hareket ettiğini...

Bedenlerimizin gerçekleştirdiği nahoşluk, onu bir anda gerçek dünyaya döndürdü. Ne yapıyorduk biz? Ona nasıl bu kadar kolay teslim olmuştum? Kendimi nasıl olduğum gibi bırakmıştım? Neyim vardı? Gerçeğe dönünce kasıldım. Ateşli tutkunun yerini bir anda utanç hissi aldı. Dudaklarımı temasından kaçırırken onu geriye ittim.

"Dur!"

Gözlerindeki karanlık tutku geri çekildi. Müthiş bir istekle baktı dudaklarıma ve gözlerime… Görmekten çok korktuğum ifadeyi görünce sert bir tokat attım.

"Emanettim değil mi?"

Bu davranışımın şiddetine hangimizin daha fazla şaşırdığını bilemiyordum. Tokadımla kafası yana dönen Barlas, başını ağır ağır çevirdi ve suratındaki el izini gördüm.

"En başından beri istediğin bu değil miydi?"

İkinci defa attığım tokatla yüzü yana eğilmedi, dik dik yüzüme bakmaya devam etti. Bu suçlama canını yakmıştı. Boğazım düğümlendi.

"Senden nefret ediyorum," dedim tüm öfkemle yine.

Barlas ağır ve bezgin bir gülümsemeyle cevap verdi ama gülümsemesi bakışlarına ulaşmadı. Onun kardeşinden farklı olabileceğini nasıl düşünebilmiştim? Onun da istediği kalbim değil bedenimdi.

Sonra gardım düştü. "Benden nefret etmek için özellikle yapıyorsun, ama neden?"

Gözlerinin içine bakınca pişman oldum. Haksızlık ettiğimi biliyordum. Onun kollarında eriyip gitmenin yarattığı utanç hissi, ona saldırmama neden olmuştu. Onu gerektiği gibi geri çevirmemek, Barlas'ın hatası değildi fakat kabullenemezdim. Bu meseleyi çözsek bile, nasıl bir geleceğimiz olabilirdi? Onun ölen kardeşinin gözden düşmüş karısıydım. Aramızda asla iyi bir ilişki olamazdı.

İçimizdeki hislerin yoğunluğu, ikimizi de korkutuyordu. Bize neler yaptırabileceğinden korkuyorduk. Diz çöktürebilir, pişmanlıkla kavurabilirdi. Böylesi daha iyiydi. Bunun bir daha tekrarlanmaması için elimizden ne geliyorsa yapmalıydık.

Ama bir kere tutkuyu tatmıştık ve *keşke hiç tatmasaydık* diye yalvaracaktık.

17.

BÖLÜM

Üzüntüyü kabul edenlerin mutlulukları büyük olur.

Barlas verdiği tepkiden dolayı yine suçluluk hissediyordu. Duygular ile gerçekler arasında kalmak yorucu bir maratondu. Günlerdir bir kovalamaca halinde zamanı adımlıyorduk. O kaçıyor, ben saklanıyordum. Ama bugün onu yakalamıştım. Ona doğru yürümeye başladığımda gözleri ayakucundaydı. Öylesine dalgındı ki, sesimle onu durdurmamış olsaydım yanımdan geçip gidebilirdi.

"Bu sefer kararından şüphe mi duyuyorsun?"

Barlas başını kaldırınca gözlerimiz çakıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti yine, belli ki günlerdir uyumamıştı. O günden beri konağa gelmiyordu, bu da beni huzursuz ediyordu.

"Artık biliyorum," diye itiraf ettim.

"Neyi? Benden nefret ettiğini mi?" diye sordu yine.

Gerilmiş suratında hafif bir gülümseme belirdi. Zehirli sözlerini maskeleyen şefkatiyle bakınca, içim donuklaştı, aramızdaki bu değişimi fark edince kalbimi bir hüzün kapladı.

"Senden nefret etmeme izin verdin, hepimizin senden nefret etmesine izin verdin. Artık biliyorum ki, bunun için sebeplerin vardı. O kızlara ne oluyor Ağa'm, artık anlatmayacak mısın?" Konunun değişmesi rahatlamasını sağlamış olacak ki gülümsedi. Gamzeleri yine meydandaydı.

"Sen Ağa'm dediğinde anlatasım gelmiyor."

Ona ismiyle telaffuz edemiyordum. O da bana edemiyordu. Tuhaf değil miydi, omzumu sarstım. "Bana güvenmemeni anlıyorum, yaptıklarımdan sonra çok normal. İstersen anlatmayabilirsin."

Yenilgiye uğramıştım işte, kabul ediyordum. Defalarca insanları ölümden kıl payı kurtarmıştı ve ben de diğerleri gibi hep onun infazları gerçekleştirdiğini sanarak ondan nefret etmiştim. Yanı başında bu saygın hareket için çabalarken, sayısız dostunun kötü olarak anılmasına şahit olmuştum. Keskin bir avcı olarak anılıyordu aşirette, çünkü aşireti bozanları avlayan ve bundan gocunmayan biri gibi davranmıştı.

Hâlâ sır gibiydi. Onca insana ne olmuştu, gözü yaşlı analarına, hayatı için yalvaran insanlara ne olmuştu? Boğazımın dümlendiğini hissettim. Birileri benim kaderimi yaşamamıştı çünkü yanlarında Barlas gibi adaletli bir ağaları olmuştu. Barlas benim kaderime ise geç kalmıştı. Şimdi düşünüyordum da, hapiste olmasaydı belki bana da yardım edecekti. Eder miydi? Kardeşinin eziyet ettiği kadına yardım eder miydi? Kardeşinin düşmanlığını, kinini göze alır mıydı benim için?

Yaşadığım müddetçe suratımdaki bu yenilgi ifadesini silemeyecektim. Babasından kalan boşluğu doldurmak için, konağa gelen hapis görmüş o yakışıklı ve genç ağa, ilk tanıştığım andan beri gizli gizli kollamıştı beni ve ben hep bunları yanlış anlamış, işini zorlaştırmıştım. Aslında geçmişe bakınca, bana karşı hep nazik ve korumacıydı, sadece bunu belli etmeyi istemiyordu. Bunun vicdanından olduğunu sanıyordum ama görüyordum ki şimdi, yaptığının vicdanla alakası yoktu. O da benden bir şey saklıyordu. Söylemiyordu ama hissediyordum. Gerçi bazen kendi kendime hayal kurduğumu bile düşünüyordum. Çünkü daha ilk karşılaştığımız andan beri bana nefretle bakıp, ondan uzak durmam gerektiğini belirtmişti. İnsan ilk gördüğü kişiye neden böyle hissettirirdi ki, nefret ya da sevgi beslemiyorsa?

Tabii o zamanlar Uras'ın onu kıskanıp benim canımı yakacağını bilemediğim için soramıyordum ama şimdi sorabilirdim. Sorabilir miydim?

Her ne kadar zorba ve kaba dursa da, bu konakta insanlığımın önemli olduğunu bana hissettiren tek erkekti. Her zaman sahip olmayı istediğim biri, gözlerine baktığımda hissettirdiği tutkuyla kafa karıştıran hayalsi bir düş gibiydi. Sabırlıydı. Öfkeli olduğu anda bile karşısına çıksam, söylediklerimi ilgiyle dinleyip kızgınlığını belli etmezdi. Şefkatliydi. En önemlisi de kimseye hatta bana bile fark ettirmeden var gücüyle korurdu beni.

Şimdi düşünüyordum da, Uras'ın ölümünden önce birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca, beni defalarca Dildar Hanım'ın zalimliğinden ve kocamın dayağından kurtarmıştı. Dildar Hanım sağı solu belli olmayan gaddar bir kadındı. Oğlu onun sözünden çıkmayan tuhaf bir adamdı. Kuklaydı. Dildar Hanım ne vakit oğlunu hoşnut etmeyi başaramasa, gözlerini bana diker, tüm hıncını benden almak isteyerek oğlunu üzerime sıçratırdı. İşkence yapması için onu teşvik ederdi.

Ne zaman azılı bir hayvana dönüşse Uras ve kuduz köpek gibi üzerime saldırmaya kalksa, Barlas dikkatini başka yöne çeker ve ilgisini başka bir şeye yöneltirdi. Bana zarar vermemesi için sakinleşmesini sağlardı. Bu konuda olağanüstü bir beceriye sahipti. Ölümüne elbette üzülmüştüm kocamın, insan olan herkesin ölümüne üzülürdüm ben, ancak bana yaşattıklarından ve yaptığı onca zorbalıktan sonra yas tutmak aklıma bile gelmezdi. Onun ruhuna edilecek duamdan, kabirde azap çekmemesi için bağışlayacağım sadakamdan başka bir şeyim yoktu.

Barlas'la evlendikten sonra birlikteliğimize zaman tanımıştı ve evliliğimize alışmam için sık sık seyahat edip, ağalık işleri için konağa geldiğinde nadiren karşılaşmıştık.

"Sözünden çıkmayacağım, söz veriyorum. Eğer bana anlatırsan, ne düşündüğünü bilirim. Sorun çıkarmam. Elimden geldiğinde yardım ederim."

"Bu konu biraz karmaşık, içinden çıkılacak gibi değil," dedi sıkıntıyla. Bu sefer Barlas'ın bakışlarındaki hüzün kalbimi paramparça etti. İlk defa onunla bu şekilde dertleşiyor, sonunu çözmek için müthiş bir istekle kıvranıyordum. Ben de onun için bir şey yapmak istiyordum.

"Üzerine ölüm hükmü verdiğim kişileri ellerinden alıp öldürdüğümü söylüyor, kanlı kıyafetlerini ailelerine teslim ederek konuyu kapatıyordum."

O kusursuz planını anlatırken soluksuz kaldım. Yüzümün renginin attığını görünce, "Bu sırada onları yurtdışına gönderip, yeni bir hayat ve kimlik veriyordum. Eğer dönerlerse neler olacağını ve asla bu sorumluluğu almayacağımı belirtiyor, bu sefer ölümleri hakkında gerçek bir karar vereceğimi söyleyerek korkutup, ölmeden yaşamalarını belirtiyordum."

Bu çaresizliği yaşamayan bilmezdi. İnsan ölmek için çırpınırken yaşamanın zulmünü çektiğinde zamanla umutsuzluğa yenilirdi. Yanağıma bir damla yaş süzülürken, burnumu çekerek gülümsedim. "Bu çok güzel bir düşünce..." Demek onca insanın kanına girmemişti. Demek hepsi hayatta ve mutluydu. Kimi sevdiğiyle, kimi tek olsa bile, anneleri öldüğünü sanıp yas tutsa bile, bir yerlerde yaşamaktaydı.

"Ama bu sefer babasını ve abisini ikna edemiyoruz, elleriyle infaz etmek için her yolu deniyorlar."

"Sana güvenmiyor olabilirler mi?"

O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Başını sallayarak sesli bir soluk aldı. "Ölüm kararı verdim, ya koruyamazsam onları?"

Tırnağımı dişleyerek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Çok film izlemezdim ama iyi bir polisiye gerilim okuyucusuydum. Bir şey demek üzere olduğunu fark edince, elimi kaldırıp onu susturdum. Bir şey düşündüğümü anlayınca kaşlarını çattı.

"Artık benden gerçekten nefret etmen gerekecek, bu işi başaramazsam infaz gerçekleşir."

Barlas dikkatle suratımı incelerken, ifadesi daha da keyifsiz hale büründü.

"Bana anlatmadığın bir şey mi var?" diye sordum son defa didikleyerek düşüncelerini.

Başını olumsuz anlamında salladı. Düşündüğüm şeye adapte olmak için hızlı hızlı başımı salladım. İnfazı edilmiş insanları ve yere yığılmış anne ve bebeğin cesedini hatırlayıp korkuyla soluk aldım.

"Bir şey var," dedim heyecanla, Barlas'ın kolunu tuttum. Bakışları kolundaki elime kayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. Dudağımı ısırdım. "Boş ver, çok saçma."

"Saçma olan ne?" diye sordu. "Aklına gelen ne?"

Gözlerime beklentiyle baktı. Belli ki bu konulardan yorgun düşmüştü. Gözleri böyle umutla bakarken keyiflendim. Barlas bana güveniyordu. Olan biten her şeye rağmen güveniyordu. İtaatkâr bir tavırla başımı eğdim.

"İyi misin?" diye sordu. "Kuyudan çıkan anne bebek geldi aklıma, iyiyim," dedim, gözlerimde parıldayan yaşlar, kaybedilen ve kaybedilme ihtimali olan her şey gibi yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Derhal sildim yanaklarımı ve "Bir tiyatro sergileyebilirsiniz," diye önerdim.

"Çok saçma."

"Saçma değil, eğer birileri onların ölümlerine şahit olurlarsa bu işin peşini bırakırlar. Hem anladığım kadarıyla aşiret şu ana kadar kanlı kıyafetten başka bir delil görmediği için şüphelenmeye başlamış. Biri onların aklını karıştırmış olmalı, onlara dillerden dillere yayılacak bir efsane yazalım. Gözleri önünde can veren iki aşığın, namusu temizlenen ailenin hikâyesi çabuk yayılır."

Barlas bana bu konuda gençken çok mücadele ettiğini, ancak kaçırdığı her insanın sonradan bulunup infaz edildiğini, kan davasının asla unutulmadığını ve görüldüğü ilk anda törenin

yerine getirildiğini anlatınca, ben de verdiği bu cesur kararda ne kadar haklı olduğunu anladım. Bazen insanın da, adaletin de gücü bir yere kadar yetebiliyordu. Bağnaz, cahil insanların namus safsatasına yaktığı canları ve döktüğü kanları, çok zaman kimse durduramıyordu. O da kendine çözüm bulmuştu ama şimdi bulduğu çözüm değerini yitirmek üzereydi. Barlas'a söylemesem bile, bunda Dildar Hanım'ın parmağının olduğunu biliyordum çünkü daha geçen gün konağa gelen kadınlara, "Hani cesetler, kim görmüş?" dediğine şahit olmuştum. Ben ortama girince konu kapanmış, herkes sus pus olmuştu. Demek sebep buydu. Ona, Dildar Hanım'ın bir şeyin peşinde olduğunu, konağa gelen aşiret kadınlarına saçma sapan şeyler anlattığını söyledim.

Barlas bundan zaten haberinin olduğunu söylediğindeyse şaşırdım. Madem haberi vardı, neden *dur* demiyordu? Gerçi diyemezdi, onu büyüten kadındı. Hem anası yerinde, hem de babasının, kardeşlerinin emanetiydi. Nasıl gönlünü kırabilirdi? Üstelik acılıydı. Bu yaptığı hırçınlıklarını acısına verip sabrediyordu. Zamanı gelince durulacağını söylüyordu. Ona bu kadar kötülüğü yapan kişinin değişmeyeceğini, kalbindeki kötülüğü kara topraktan başka bir şeyin kapatamayacağını diyemedim.

Bu konuşmadan sonra bir çıkar yol aradık ancak bulamadık. Barlas fark etmediği tehlikeyle yüz yüze geldi. Dildar Hanım kendine müttefikler oluşturdu. Sonunda kadınlar da kocalarının sözcüsü gibi, Barlas Ağa'nın infazlarına inanmadıklarını ima etmeye başladılar.

Barlas başta güvenmediği planıma o gün razı oldu. Sağ kolu Çiya ve güvenine layık olan Vezir Ağa ile birlikte plana sadık halde tüm detaylar düşünüldü. İnfazın yapılacağı yer belirlendi. Barlas'ın babadan kalma dağ evlerinden birinde düzenleme başladı. İki âşık, o eve getirilip elleri ve gözleri bağlı halde başlarına silah dayandı. Bu infaz, abisi ve babasına camdan canlı canlı izletildi. Kurusıkı silahla bayıltılan iki sevgilinin bedenleri ceset torbalarına konuldu ve gömülmek üzere uzağa

götürüldü. Ailesi tüm ana şahit olunca, bunu oldukları her ortamda anlatmaya koyuldular. Yapılan plan hatalıydı ancak bu topraklarda devletin bile koruyamadığı canlar vardı. Bunun gibi iki infaz daha gerçekleşti, yeni ve farklı senaryo olarak... Barlas halk arasında yine zalim, mert ve namusuna, köklerine sahip bir Ağa olarak baş tacı edilemeye başlandı.

Yine insanlar ondan medet ummaya, ya canı ya da malı için kapısında yardım bulmaya başladı. Yine bir çözüm arifesinde Barlas eve erken geldi. Onu mutfak penceresinden görünce yoluna çıktım ve konakta olan değişikliği görünce şaşırdım. Etrafa koruma ordusu yığılmaktaydı.

"Neden adamlar konağı sardı?"

"Öyle gerekiyordu," diye başından savdı beni ama kayınvalidemden geçen gün duymuştum işte, Uras'ın ölmeden önce çevirdiği işlerden biri şimdi onun canını sıkıyordu. Ona yumruk attığı günü hatırladım. "Yılanın deliğine çomak sokma," demişti kardeşine, belli ki yılanı uyandırıp ölmüştü Uras ve şimdi konak böyle diken üstündeydi.

"Bir süre dışarı çıkmaman gerekiyor," dedi beni başından savarcasına odasına yönelirken.

Peşine düştüm. "Benimle ne alakası var?"

"Sana konaktan ayrılmamanı belirtiyorum."

"Zaten bir tek doktora gitmek için çıkıyoruz konaktan, ihtiyaçlarımı bile alamıyorum," dedim üzgün bir sesle.

"İnternetten sipariş veriyorsun."

Evet veriyordum, haftada bir defa babamın emekli kartıyla özel ihtiyaçlarımı alıyordum çünkü onların parasına muhtaç olmak istemiyordum.

"Aynı şey mi?" dedim sitemle. "Sen de onun gibi beni buraya hapsetmeye çalışıyorsun, ne farkın kalıyor o zaman ondan? Özgürlüğün zorbalık taşıyor."

Öfkeden delirirken isyanımın her yanıma yayılan hissini dindirmeye ve sakin olmaya odaklanmaya çalıştım ama bu o

kadar zordu ki. Az evvelki emirden sonra adamları hemen toparlanmıştı. Barlas dikkatsiz korumanın birine bir şey söylerken dek, gergin bir hava yaşandı. Fakat sonra kâhya bir şeyler söyledi kulağına ve onu yanına katarak odaya girerken öfkesinden uzaklaştırdı.

Bu konuyu konuşmak zorundaydım artık. Barlas'ın odasından çıkmasını gözledim. Konuşmadan önce adamlarının etrafından iyice uzaklaşmasını bekledim. Onun keskin ve delici gözlerine baktım.

Dört yıllık mahkûmiyet, itiraf etmek istediğimden de fazlasını alıp götürmüştü benden ve şimdi yine özgürlük maskesi altında mahpus tutuluyordum. Ne zaman bunun iyiliğim için olduğunu belirtse, güçlü hissettiğim zamanlarda bile güçsüzleştirebiliyordum.

"Neden dışarı çıkaramıyorum, ben kimseye bir şey yapmadım. Düşman sizin düşmanınız, niye ben sorumlu tutuluyorum ki?"

Henüz çıkmaya başlayan kirli sakalla kaplı sert çenesini sıvazladı. Dolgun dudaklarının baştan çıkarıcı bir biçimde kıvrılışını izledim. Haklı olduğumu bildiğinden sessiz kaldı. Öfkeme çanak tutmadı. Korumalar etrafa boncuk gibi saçılırken, nasıl özgür olabilirdim ki? Ellerimle kendi kollarımı sıkı sıkı tutup, söyleyeceklerini dinlemeye zorladım kendimi.

"Özgürsün," dedi sıkkın bir tutumla. "Dilediğini alıp, dilediğinle görüşmene izin veriyorum."

Sinirlerim bozuldu. Asabi bir gülüş firar etti dudaklarımdan. "Lanet olsun tanıdığım hiç kimse yok ki görüşmeye gelsin, ya da ben özgür falan değilim. Ne zaman bir deniz gördüm, ne zaman bir yolda tek yürüdüm, ne zaman başımı göğe kaldırıp kollarımı kaldırarak yağmurda koştum? ...unuttum."

Sıkıntılı bir iç çekişle gözlerini kaçırdı. "Bu esareti sana ben vermedim, ben sadece özgür olman için her şeyi denedim."

Göz göze geldiğimizde ikimiz de aynı duyguları paylaşıyorduk. Aslında bu gökyüzünün altında ikimiz de esirdik. Onca yaptığından sonra bu tepkimi hak etmiyordu. Bir şey söylemek istedim, ama doğru sözcükleri bulamadım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Tutsaklık içinde geçen ayları düşündükten sonra, benimle evlendiği için ona teşekkür etmek tuhaftı ama hayatım hakkında sormadan hüküm verdiği için onu affetmiş değildim. Barlas o gün beni ağanın konağından kurtarmasaydı, kim bilir başıma daha neler gelecekti. Üstelik Dildar Hanım beni ikinci evlilik için başkasının kollarına gönderirken, bir ömür boyu sürecek başka esaretten kurtarmıştı Barlas ve sırf bu yüzden bile teşekkürü hak ediyordu.

"Hayatımı Dildar Hanım'ın hükmünden kurtardın defalarca," dedim gerçeği kabullenerek.

Barlas başını hafifçe sallayıp, "Elimden gelen sadece bu," diye belirtti. Yüzündeki allak bullak ifadeden daha fazlası için şans diler gibiydi. Çiya korumaları her yana konuşlandırdığını belirtince Barlas, "Gel," dedi beni balkona çekerek. "Seni korumalarla tanıştırayım, onların isimlerini bilirsen kendini rahat hissedersin."

Korumalar kesinlikle ürkütücü görünüyordu. Hepsi iri yarı ve sakallıydı. Üstelik gözleri sert, duruşları katıydı. Sakinlikle onlarla tanıştım.

"Alışverişe mi çıkmak istemiştin sen?" diye sordu son korumayla da tanıştırdıktan sonra.

Heyecanlandım. Dudağımı dişleyerek başımı salladım. "Birkaç eksiğim vardı."

"Bana listeyi ver, ben hallederim."

Onunla dışarı çıkacağımı hayal ederken, tüm umudumu katletmişti. Suratım asıldı.

"Gerek yok, sonra internetten sipariş veririm."

Arkamı dönüp annemin yanına gittim ve o gün doktorun eve gelmesini suratsız bir tutumla bekledim. Bir saat sonra doktor geldi, annemi rutin olarak kontrol etti ve daha iyiye gittiğini belirtti. Doktoru yolcu ederken odaya Barlas'ın geldiğini gördüm. O babamla sohbet ederken, ben de kapıya yöneldim. Tam çıkacakken başını eğince, heyecanla soluğumu tuttum. Kısık sesi ile gözlerimin için bakarak, "Beğendin mi?" diye sordu.

Anlamamıştım. "Neyi?"

"Anlaşıldı, görmedin daha!" dedi. Kapıyı çekerken odadan çıktık. Barlas merdivenlere yönelirken, "Odaya gelir misin?" diye sorunca, elimdeki sürahiyi almaya gelen Hatice Hanım bu durumu yanlış anlayıp kızararak kıkırdadı. Yüzüm kızarak kaçtım ondan. Homurdanarak kocamın peşinden ilerledim. Konaktakiler bıyık altından gülüyordu. Kesin şimdi odaya onunla iş pişirmeye gidiyor olduğumu düşünüyorlardı. Asıl komik olan ise bu fikrin göğüslerimde hissettirdiği gerginlik ve aklıma gelen tek şey ise öpüşmemizdeki o sıcaklıktı.

Odaya girdiğimizde yüzümdeki kızıl ifadeyi kapatmak için kızgın bir tutum takındım.

"Benim iş…"

Yatağın üzerinde gördüğüm şeylerle bir an durakladım. Şaşkınca baktım; bir yatağa bir kocama… "Bunlar ne?"

"İstemediklerini yollarız."

"İyi de…" dedim yatağın üzerindekilere bakarken, hepsi benim sevdiğim renklerdeydi! Toprak tonlarını oldum olası severdim. Etekler, pantolonlar, gömlekler… Üstelik tarzımı nereden biliyordu ki?

"Sen mi seçtin?" dedim heyecanla, omzunu silkti. Beklediğim tepki bu değildi, itiraz etmesini beklemiştim ya da, "Bizim çocuklar almış," demesini ama o sadece omzunu silkmişti. Giysilere elimin ucuyla şöyle bir bakıp, hayretle açılan bakışlarını ona çevirdim. Şaşırdı. O da bunu beklemiyordu. "Sevineceğimi falan düşünmüş olamazsın değil mi?" diye sordum.

"Düşündüm, mutlu olursun sandım."

"Eğer kendim seçseydim daha çok mutlu olurdum. Kendi istediğimi kendim alamıyorum ki mutlu olayım."

"Bunları konuşmuştuk, bu sabah anlaştığımızı sanıyordum."

"Anlaşmadık, sen bana benim için ne kadar büyük bir iyilik yaptığını söyledin, ben de minnetle sustum ama ne ben kabullendim, ne de senin gözlerimdeki yerin değişmedi."

Benim ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordu ama umursamıyordu. Özgür olmak istiyordum, kendi kıyafetlerimi kendim seçmek, dilediğimde dışarı çıkmak istiyordum. En son ne zaman bir mağaza gördüm, bir butik gezdim hiç bilmiyordum. Keskin bakışlarını suratımdan ayırmadı. Gözlerini bir kez olsun kırpmadı. Kıpırdamadı. Savaşa hazırdı. Onun yenilgiye alışık bir adam olmadığını biliyordum.

"Ne mutlu eder seni, ölmem mi?" dedi itiraz etmeme fırsat vermeyecek bir ses tonuyla. Arkasını dönüp cama yöneldi. Bu sert ve zorba yanıtı, hiçbir açıklama yapmaması ya da diyeceğimi dinlemek istemeyişi derinden yaraladı içimi. Erkeklerin kaderime karar vermesinden usanmıştım. Allah biliyordu ya, erkekler hayatımı gerçekten de yerle bir etmişlerdi.

Beni hem tutsak eden, hem de kurtarıcım olan gururum canlandı. Çenemi dikleştirdim ve karşımdaki zorba herife bir kraliçe asaletiyle baktım. Bu adam gerçek anlamda kocam değildi, beni kontrol edemezdi. İçimden bir ses zorladığım zaman üstüme gelmeyeceğini haykırmaktaydı.

"Ben senin emirler yağdırabileceğin adamlarından değilim."

Ona ağzının payını bildirme girişimim, kararlılığını daha da arttıracaktı, hissediyordum ama umursamıyordum. Etrafına çelikten bir duvar ördüğünü adeta görebiliyordum. Söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey bu duvarı yıkamazdı.

"Keşke öyle olsaydın, en azından benden çekindiğin için emrime uyardın. Ben sana zarar gelmeden nasıl çözüm olurum

ona bakıyorum ve lanet olsun, üzerime düşen kocalık görevlerimi yerine getiriyorum."

Kocalık görevini mi? Şaka gibiydi! Görevden söz ediyordu. Bir vazife gibi görüyordu beni. Onunla aramdaki bağın sadece görev olduğunu dile vuruyordu, başlangıçtan beri de bunu yapmaya çalışıyordu. Göğsümü kaplayan o aptalca hissi bir kenara atmaya çalıştım. Barlas arkasını dönüp odadan çıkarken, bu işin bittiğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Kolay kolay pes etmeyeceğimi biliyor olmalıydı.

Asla pes etmeyecektim. Daha aradan bir saat geçmemişti ki, planımın düğmesine bastım. Barlas balkondaki koltuğa oturmuş, çay içip kek yiyordu. Birinin arkadan yaklaştığını duyumsayınca savaşmaya hazır bir biçimde arkasına baktı, ama beni görünce şaşkınlıkla donakaldı.

O giysilerle çekici olmayacağımı düşünerek yanılmıştı. Kısalttığım etek dizlerimin üzerindeydi ve aşağıdan bakıldığında fazlasını cömertçe gözler önüne seriyordu. Kalçalarımın yuvarlak kıvrımını, uzun ve ince bacaklarımı ve baldırlarımı görsele sokmuştu. Dar gömlekle kadınsı dolgun göğüslerim ortadaydı. Islak saçlarım dağınık bir biçimde omuzlarıma sarkıyordu. Taze, enerjik ve şüphe götürmeyecek bir biçimde kadınsı görünüyordum.

Kaşları çatıldı, ilk şaşkınlıktan sonra elindeki kek tabağını fırlatır gibi attı.

Ellerimi kalçalarıma dayayıp yanaklarım pembeleşmiş bir halde ona baktım. Göz göze geldiğimizde, meydan okuyan çenemi hafifçe dikleştirdim.

"Teşekkür ederim." Afallamış yüzü bunu duymayı beklemiyordu. Şaşırdığını fark edip, "Etek için," dedim.

"Etek mi? Bunu ben almadım!"

"Yok, sen aldın," dedim gülümseyerek, "Ben de giydim."

Ama o almıştı, doğruydu. Sadece biraz makas dokunmuştu, hepsi o kadar. Ona yaşatmayacağım gururun ve bu anın, ne kadar güzel olduğunu hatırladım. Makyaj da yapmıştım hafiften.

Bacaklarıma bakmamak için kendiyle savaşan Barlas kafasını sallayarak hafifçe gülümsedi. "O eteği alırken uzun olduğuna yemin edebilirim."

"Çekmiş sanırım, giyince…"

Etrafıma bakınıp korumalara göz gezdirdim ama hepsi ben yokmuşum gibi davranıyordu.

"Sana bakmazlar," dedi iç geçirerek, dik dik ona baktım. "Çay ister misin, kek sıcak yeni kestiler."

"İştahım yok," dedim suratımı asarak, istediğim tepki bu değildi. Kıskanmasıydı, hatta kolumdan tutup beni odama götürmesi ve geçen günkü gibi haddimi dudaklarıyla bildirmesiydi!

"Hâlâ eski kilonda değilsin," dedi gözlerimin içinden başka bir yöne bakmayarak.

"Sen eski kilomu nereden bileceksin ki?"

Kaşlarını çattı. "Fazla zayıfsın işte."

Ellerimi göğsümün altında bağladım öfkeyle. "Bazen beni tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun ya, uyuz oluyorum sana."

Barlas gerildi. Dikkatle suratına baktım. "Zayıfsın ama..." dedi konuşmak için zor bir solukla duraklarken. "Hâlâ nefes kesecek kadar güzelsin, ilk gördüğüm günkü kadar güzel."

Bunu beklemiyordum, afallamıştım. Bana az evvel iltifat mı etmişti?

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" Bu soruyu belirtmiş olamazdım değil mi? Bana aptalmışım gibi baktı. Ayaklandı. Ağır adımlarla yanıma gelirken kalbim atmaktan yoruldu. Koluma dokundu ve daha ne olduğunu anlayamadan beni sürüklercesine üst kattaki odamıza çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana vermeyi unuttuğum bir şey daha var."

Ne unutmuş olabilirdi ki? Ceza mı verecekti? Yoksa…? Merakla peşinden gittim ve kapı kapandığı an makyaj aynasına

yöneldi. Üzerinde duran aynamı aldı ve bana uzattı. Aynaya baktım şaşkınca.

"Bu ne?" dedim. "Bu benim aynam."

"Bak," dedi elimi kaldırıp aynaya bakmamı sağlayarak. "Daha önce bu kadar güzel bir kadın gördün mü?"

Kendime bakarken şaşkınca, gözlerim birden ona kaydı. Çenemi tutup kendi suratına doğru kaldırdı. "Sana bakınca nefes alamıyorum."

"Nefret insanı soluksuz bırakır," dedim huysuzca.

"Midem ağrıyor," dedi Barlas bıkkın bir tutumla.

"İstenmeyen şeyler hazımsızlık yapar," dedim iyice umutsuzluğa kapılarak.

Kırılınca küsüyor, algılarımı kesiyordum. Bazen cidden kare jetonlu oluyordum, gözlerinde gördüğüm parlamayı nefret sanıyor, iyi niyeti kötüye yoruyordum.

"Ben senden hiç nefret etmedim."

Gözleri irileşti ve o anda onu öpmemek için irademi tüm benliğimle zorladım. Öylesine yakın duruyordu ki, yeni yıkanmış teninin ve saçlarının hafif kokusuna karışan parfümü başımı döndürüyordu. Bu an tam anlamıyla büyüleyiciydi. Neden orada olduğumu da unutturuyordu, şu an ne yapmaya çalıştığımı da…

"Bir gün aynalar bile çatlayacak hasedinden," dedi ve elini geri çekti. Bu sefer ben afallamıştım. "Şimdi o eteği çıkar," diye boğuk bir sesle emretti.

"Çıkarmıyorum," dedim alçak sesle. Giymekte kararlıydım. Rezil olsam, babamın kalbine indirsem bile, kayınvalidemin hedefi olsam bile kararlıydım.

"Ne oldu sana birden, neden bu kadar inatçı oldun?" Onunla tartışmak istemiyordum. Dudaklarıma gelen itirafı bastırıp, "Bundan sonra böyle," dedim.

"Görevim seni güvende tutmak, bu halinle kendimden bile koruyamam," dedi dürüstçe. Doğru ya, erkeklik egosu ve fıtratı…

Kaşları çatık, kararlı ifadesini görünce inadım iyice derinleşti. O ise sıkıntıyla parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"İnadın canını sıkacak, biraz mantıklı ol. Burada böyle gezilmesine kimse alışık değil."

"Neredeyse dört yıldır sadece onların dediklerini yapıyorum zaten, çok sabırlı davrandım."

Sesimdeki o çaresiz tını onu acımasız bir biçimde etkisi altına alıyordu. Sanki benim korkmamı ve çaresizlik düşünmemi istemiyordu. Başını eğip o iri, yalvaran gözlerimi görmek istemiyordu. Artık kocam olmadığını hatırlatmak istiyor, susuyordu. Çenesini sıktı. Dikkatinin dağılmasına izin vermedi. "Üzerini değiştirmezsen, bu odadan çıkamazsın."

"Kocam rolünü fazla abartıyorsun."

Yanlış şeyi söylemiştim.

"Sana neleri abartacağımı gösterdiğimde çok ağlarsın."

"Burada kapana kısılmış kedi gibi kıvrandığımı görmüyor musun? Canımın sıkıldığını, hiçbir arkadaşımın olmadığını... Her şey senin için sadece bir görev mi? Her gelişin bir başka görev mi? Elde edeceğin bir başka gururlu ağalık nişanı mı?" Sesimden öfke ve çaresizlik akıyordu. "Bana iyi davrandığın zaman değişmiş olabilirsin diye düşündüm. İki yıldan fazla Uras için bir köleden farksızdım, sonra sen girdin hayatıma, ondan farklı hiçbir şey yapmadın. Ah pardon, artık dayak yemiyorum, tenim morarmıyor ama sen de sözlerinle canımı yakıyorsun. Ağalığına ve saçma adetlerinize her şeyden daha fazla önem veriyorsun."

Suratına baktım ve o güzelim hatların canımı acıtacak kadar yakınımda olduğunu görünce, karşı koyamayacağım bir istekle yandım. Ne özgürlüktü derdim, ne de alışveriş... Hayır, bunlar istediğim şeyler değildi. Onu istiyordum ben. Değer versin, kıymet göstersin istiyordum. Hem de ilk gördüğüm andan bu yana. Yumruklarını sıktı. Kontrolü bir yay gibi gerildi.

Yanaklarıma yaşlar süzülmeye başladı. Ona asla sahip olamayacaktım. Bu imkânsızı istemekti.

O zaman neden bazen içine alacak, tutkuyla yanacak gibi ateşli bakıyordu? Neden şefkatle sarıp sarmalıyor, düşüncelerime değer veriyor gibi aklımı karıştırıyordu? Hepsi onun suçuydu. Hiçbir şey umurunda değildi. Bencilin tekiydi. Beni bu hale getirdiği için lanetlenmeliydi.

"Altı yıl," diye başladı sözlerine. "Altı yıldır ne çektiğimi bilmiyorsun."

"Nereden bileyim be senin ne çektiğini, ben müneccim miyim?"

Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. Ben de dört senedir ne çekiyordum o da bilmiyordu. Bakışları bedenimi saran giysilerin üstünde sıcacık bir dokunuş gibi gezindi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda. "Derdin ne?"

"Birinin beni görmesini, benimle gerçekten istediği için ilgilenmesini, hatırımı sormasını, arkadaş olmasını istiyorum."

"O kişi ben değilim. Sana istediğini veremem... "Gözlerimin için kararlılıkla baktı. "...veren kişiye de izin vermem."

Kulaklarıma inanamıyordum. Bencilliğin bu kadarı da fazlaydı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kesinlikle hak ettiği tokadı savurmak için elimi kaldırdım ama daha ona vuramadan Barlas bileğimi tutup arkama kıvırdı ve bedenimi kendisine çekti. Bedenlerimiz birbirine yaslanmış bir halde, öfkeli suratına baktım. Gövdelerimiz temas ettiği için tenime yayılan sıcaktan dolayı, derin derin solumaya başladım. İçimde giderek büyüyen isteğe daha fazla karşı koyamayacağımı hissettim. Bu hissi kontrol edebileceğimi düşünerek aptallık etmiştim.

"Bırak beni!" diye bağırdım.

Başını iki yana sallarken eğildi, alnını alnıma yaslayarak, "Çok zorluyorsun beni," diye fısıldadı.

"Sen de beni zorluyorsun, ne yakınsın ne uzak, kafamı karıştırıyorsun," diye suçladım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırarak, "Ateşle oynuyorsun," diye fısıldadım.

"Ben o ateşlerde yıllardır yanıyorum," dedi ve dudaklarını dudaklarımla bütünleştirdi. Ateşli ve aç bir biçimde öptü. Asla bana ait olmayacak bir adamı arzulamıştım ve asla bana sahip olmaktan gurur duymayacağını bile bile teslim olmaktaydım.

Bedeline katlanabilecek miydim?

Asıl soru bu bedeli ikimiz de ödeyebilecek miydik?

Barlas temasın ilk sürtünüşünde inledi. Dudaklarının tadı hatırladığımdan daha muhteşemdi. Ilık ve tatlı ağzında, çayın ve tarçınlı kekin belli belirsiz tadını hissettim. Nefesim kesildi, ama bunun şoktan mı, yoksa ona karşı koymaya çalıştığımdan mı olduğunu anlayamadım. Mahcup olmam gerekirdi ancak bu aklıma bile gelmedi. Acı veren birkaç saniye boyunca kollarında kaskatı kaldım. Onu geri iteceğimi sandı ama ben ona doğru sokuldum. Gevşedim, içimde müthiş bir istek duydum ve kollarında eriyip gittim.

Bedeni çok uzun süredir bastırdığı duygularla dolan Barlas, tutkusunu bana aktarırken, içime ani bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Bir nabız atışı gibiydi. Kan bedenimdeki her damara hızla akıyordu. Parmaklarını nemli saçlarıma geçirdi. Ağzını daha da yaklaştırabilmek için, başımı hafifçe geriye itti ve eğilerek her zerremi içermiş gibi öptü. Benliğimi tatlı kokusuyla sarhoş ederken, tutku bir parfüm gibi etrafımızı sardı. Ona doyamıyordum. Hayatımda hiç hissetmediğim bir çaresizlikle kıvranıyordum.

Dudaklarımı araladığımda aklımı yitirecek gibi oldum. Ayakucumdan firar eden kan başıma toplandı. Dilini ağzımdan içeri sokup, daha sert bir biçimde öptüğünde ise yer ayaklarının altından kaydı. Canımı yakan ağzın her santimini dilimle yokladım ve ilk başlarda tereddütlü olan dokunuşlarımı cesur hamlelere terk ettim. Verdiğim tepkinin masumiyeti onu neredeyse güçsüz bırakmıştı. Zevkle inledi.

Hissettiğim şey inanılmazdı. Çok uzun süredir bu anın hayalini kuruyordum.

İçimde yükselen o tekinsiz hisleri bir türlü dindiremiyordum. Rüyalarımı, hayallerimi meşgul ediyordu uzun zamandır bu adam. Onu deli gibi arzuluyordum. Bedenimse bundan fazlasından mahrum kalmıştı. Dudakları çenemden kayıp boynumdan aşağı inerken, o ipeğimsi tenimin her santimini tadıyordu. Ne kadar tatlı dedim içimden.

Popomu avuçlayarak beni sertleşen gövdesine daha da yasladı. Ona daha yakın olmak, bedenini bedenimde hissetmek, o samimi baskıyı tatmak ve bedenlerimizin birbirine sürtünürken yarattığı enfes duyguyu yaşamak istiyordum. O bedenime sürtünürken, neredeyse tamamıyla kontrolsüz kaldım. Öylesine sert bir biçimde yaslanıyordu ki bedenime, Barlas'ın buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Muhteşem bir histi. İçimde olmasının ve yaşatacağı hazzın bir ön habercisi gibiydi. Daha önceden hiç deneyimlemediğim bir şey olacağını biliyordum.

Kendimi ona bıraktım, sertleşmiş sabırsızlığı bacaklarımın arasına dayandı. Nazik değildi ama kaba da değildi. Kalçamı hafifçe öne doğru ittim. Bu tüm gardını yerle bir etti. Kendini dizginlemeye çalışmaktan, alnı boncuk boncuk terlerle kaplanmıştı. Her an patlayacakmış gibi hissettiriyordu. Doruk noktasına ulaşmak istiyordum. İsmini haykırmak, onunla olabilecek en samimi şekilde yok olmak istiyordum. Hareketleri hızlanmıştı. Artık kontrolü de elden bırakmıştı. Bedeni alev alev yanıyordu. Nefes alıp verişinin hızlandığını hissedince, onun da aynı durumda olduğunu anladım. O geciktirilemeyecek birlikte olma arzusu ve ihtiyacı, ikimizi de ele geçirmişti.

Dudakları boğazımın hassas, narin teninde gezindi. Burnuyla tenime sürtündü. Eli belimden yukarı çıkıp göğsümü avuçladı. Göğüslerim ellerindeyken, içime saf bir istek doldu. Kıpırdandığımda göğüs uçlarımın iki sert çakıl taşı gibi bedenine sürtündüğünü hissettim. Artık duramazdı. Avuçlarındaki bu iki

kusursuz küreyi sıkmak, okşamak, ovuşturmak istiyordu. Aralanan dudaklarımdan çıkan zevk inlemesi onu çılgına çevirdi. Ağzını daha da aşağı indirip, gömleğimin açık yakasına götürdü.

"Ağa'm…"

Sonra donakaldık. İçimdeki her şey adeta durmuş, buzdan bir cama çarpan gülleyle yerle bir olmuştu. Kollarındaydım, az evvel yanan bedenime sanki soğuk sular dökülüyordu. Titriyordum. Korkmuş muydum yoksa zevk mi almıştım, çözemedim. Nefes alıp verişi, çılgınlar gibi atan kalbi ve hissettiği o muazzam tutkuyla küfretti. Yarı aralık gözleri sımsıkı kapandı. Yarım kaldığı için mi kızgındı yoksa yaptığından dolayı mı pişmandı, çözmek istedim. Kalbi yine hızla atmaya başladı. Daha yüksek ve daha hızlı… Tutkusunun yerini bu sefer daha ilkel bir duygu almıştı. Öfke. Onun neye baktığını fark edince, şaşkınlıkla geri çekildim ve üstümü örtmek için gömleğimin iki yakasını ellerimle birleştirdim.

"Ağa'm…"

O, "Geliyorum," diye hırlarken kabalaşan sesiyle, ben yüzümü eğdim. Utanç duyum yerine gelmiş, çözülmüştüm. Kolumu yakalayıp beni kendine bakmaya zorladı. Gözleri hâlâ aynı ateşle yanıyordu ve sesi yarım kalmışlıktan sebep boğuktu.

"Bir daha sakın ateşle oynama!"

Ders vermek için miydi bu yaptığı? Sadece bana haddimi bildirmişti, öyle mi?

"Sakın!" Ses tonu en korkutan ve en tehlikeli görünen adamlarından bile daha tehlikeliydi.

Bir başka dünyada gibiydi. Daha önceden hiç hissetmediğim bir his ve duygu dünyasına girmiştim. Başım dönüyordu hâlâ, öpücüğünün ılıklığı tenimdeydi. Ellerinin uyguladığı baskı bedenimdeydi. Bedenini bedenime bastırması devam ediyor gibiydi. O ise bana ders verdiğini göstermekteydi.

Çok uzun süredir yalnızdım ve bedenim tepki veriyordu. Ona direnecek kadar güçlü değildim. Geçirdiğimiz onca zaman,

masumiyetimden sandığımdan fazlasını alıp götürmüştü. Güçsüzdüm. İhtiyaç hissediyordum ve Barlas beni sadece mest edecek kadar güçlüydü.

Ona bu denli ihtiyaç ve açlıkla yanıt vermemin sebebinin sadece esaret olmadığının farkında olması gerekirdi ama o bunu fark etmemişti. Benim aklımı yitirmiş, bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kadın olduğumu sanmıştı. Ona verdiğim gibi hiçbir erkeğe bu tür tepkileri vermemiştim. Onunla tanıştığım gün anlamamıştım bunun sebebini, o sırada da bu tür tutkuları düşünecek halde değildim ama şimdi bu hislerle yüzleşip teslim olmuştum ve onun suçlamasına maruz kalmıştım. Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiştim ve karşılığında aşağılanmıştım. Ona öyle bir kapılmıştım ki, dilediği zaman sahip olmasına ses çıkarmayacak hale gelmiştim. Aramızdaki tutku alevlendiği an kendimi cennetteymiş gibi hissetmiştim ve bu andan sonra cehennem neymiş görecektim. Sesi, duruşu ve pişmanlığı beni gerçeklerle yüzleştirdi. Açılan gömleğimin iki ucunu birleştirdim. Kırılan gururumu da keşke kolaylıkla tamir edebilseydim.

"Çık," dedim başım utançla eğilirken.

Kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "İstediğin bu değil miydi?" Ses tonundaki hiddet bana mıydı yoksa kendine miydi? Çok öfkelenmişti. Ama kızgınlığı daha çok hangimizeydi? Uzun kirpiklerinin altından baktığında, bir sadistin ürkütücü yarı aralık gözlerini gördüm. Barlas bu konularda hatırladığım kadar kötü yürekli ve acımasızdı. Her zaman etrafa yaydığı o gizli tehlike hâlâ oradaydı. Barlas cevap beklerken buz gibi, ürkütücü bakışlarını suratıma dikti.

"Seni zorlamadım." Duygudan yoksun ses tonu tüylerimi ürpertti. Hayır der gibi başımı salladım, bakışlarımı yerden kaldırmadım.

"Bir daha sakın, sabrımla oynama!" diye uyardı, oynamamıştım ki. Keşke geçmişi unuttuğum gibi bu anı ve Barlas'a hissettiğim tutkuyu da unutabilseydim. Tahriş olan dudaklarımda

hâlâ öpücüğünün sıcaklığını hissederken, beni suçlamasını unutabilseydim. Göğüslerimi saran ellerini, bacaklarının arasındaki o müthiş isteği ve sakalının tenimi yakışını unutabilseydim. Beni bu kadar çabuk ve tamamı ile etkisi altına alan adamı unutmak istedim.

Bana olan tutumu kendimi güçsüz ve savunmasız hissetmeme sebep oldu. Yanağıma yaşlar süzülürken, "Özür dilerim…" dedi.

"Çık!"

Sessizdi. Hiçbir şey demiyordu. Surat ifadesi de aklından geçenleri ele vermiyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve onu mahveden öpücüğün anısını aklından çıkarır gibi kendini aklamak için ağzını açtı ama ona bu sefer bu fırsatı vermedim.

"Çık!" diye bağırdım gururunu bir kenara atarak. Heykel gibi ifadesi değişmedi. Tek tel kası bile kımıldamadı.

Onu birkaç dakika önce, onsuz yaşayamazmışım gibi öpmüştüm, ama bunun bile önemi kalmamıştı. Ağlamaya başladım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, nasıl oluyor da karşısında dikilip, benim için önemli olan tek şeyi yok sayıyordu? Gurumu da kaybedersem öleceğimi bilmiyor muydu?

O anda, ondan nefret ettim. İradesi çok güçlü bir adam olduğu için, beni öptüğü ve buna izin verdiği için de nefret ettim. Ne düşünmüştüm ki? Dört yıl önce aklıma giren o aptalca düşüncelerin doğru olduğunu mu? Onun için gerçekten bir şey ifade ettiğimi mi? Beni kurtarışının ardında yatan görev hissinden başka bir şey yoktu aramızda. Ben emanettim, o da bekçim. Birden her şey çok ağır gelmeye başladı. Öpüşmemiz, reddedilişim… Yaşadıklarımız, geçmişimiz… Kontrol altında tutmaya çalıştığım duygular paramparça oldu. Tüm oyunların amacı, ona olan tutumum, her şey gözlerimden fışkıran yaşlarla birlikte silinip gitti.

İşte başarmışlardı; en sonunda yıkılmıştım.

Barlas bir küfür savurdu. Bunu duyunca daha da çok ağlamaya başladım. Dizlerimin üstüne çöktüm, karnım acıdığı için kollarımı dizlerime doladım. Omuzlarım derin hıçkırıklarla sarsıldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Barlas hayatında kendini hiç o kadar çaresiz hissetmemiş gibi başımda dikilmeye devam etti.

Ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Sevda… Sus lütfen buna dayanamayacağım."

Gözlerimden akan her damla yaş, çelik gibi iradesini biraz daha güçsüz kılıyordu, ya da gözyaşlarından oldum olası nefret etmişti.

Başka ne yapacağını bilemediğinden yere eğildi ve becerriksizce kollarını boynuma sardı. Bir kadını teselli etmeyi bilmiyordu. Onu geri itmeyince ve bir can simidiymiş gibi sarılınca, şaşırdı. Minik parmaklarım göğsüne bir yavru kedinin pençeleri gibi tutundu. Anlık bir panik hissinden sonra, ne yapması gerektiğini bilemez halde duruldu. Saçlarımı okşayıp düzeltmeye, tatlı sözler mırıldanmaya ve en sonunda da ağlamayı kesmem için yalvarmaya başladı.

"Ağlama… Lütfen, ağlama."

Susamıyordum, kaçamıyordum. Ona muhtaç olmaktan nefret ediyordum, ama yine kollarında olmam çok güzel bir histi, çıkamıyordum. En sonunda hıçkırıklarım kesildi ve gözyaşlarımın arasında ona baktım.

"Bundan sonra bana bir daha dokunursan seni buna pişman ederim. Yemin ederim yaparım!" diye tehdit ettim.

"Bana ihtiyaç duyduğunu sanarak yanılmışım, tüm kabahat benim," dedi suçu üstüne alarak.

"Evet, sen başlattın…" diye iftira attım.

"Tamam ağlama, ben suçluyum," dedi sıkkın bir tutumla, gözlerinin içine baktım ve kararlılığım o parlak derinliklerde beliren öfke ışığıyla söndü.

"Bundan sonra sadece arkadaşın olacağım, sen de beni özgür bırakacaksın."

"Bir tane daha fedakârlık mı istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. Bu işe razı geldiği için sonradan pişman olacağını bilmiyordu.

"Bu istediğin çok saçma, bu halde bile beni köşeye kıstırıyorsun. "

"Söz ver, sen uzak duracaksın benden. Ben de söz dinleyeceğim."

"Yanında korumalar olduğu sürece ve benim iznim dâhilinde, ne zaman gidip geleceğini ve nerede olduğunu bildiğim zamanlarda..." Durdu. "Lanet olsun Sevda, yine parmağında oynatmaya başladın beni."

Daha önce ne zaman oynatmıştım ki onu, gözyaşlarıyla yüzüne bakarken burnumu çektim. "Her istediğimi harfiyen yapacağına yemin etmelisin." Burnumu çekerek yine başımı salladım. "Seni tehlikenin yakınlarında bile görmek istemiyorum." Hıçkırarak başımı salladım tekrar.

"Söz ver."

"Söz," dedim boğuk bir sesle. Bir kaşını havaya kaldırdı. "Söz dedim ya. Teşekkür etmemi bekleme, bu olanlar senin hatandı."

"Ne istersen yapmana izin vereceğim, tabi bunlardan beni haberdar edip yanına koruma aldığın sürece, söz."

Gülümserken hıçkırdım ve heyecanla kollarımı boynuna dolayıp var gücümle sarıldım. Minnet ikimiz için yeni bir duyguydu ve göğsümdeki bu kabarma hissinin, bir anlamı varsa ikimizin de ayaklarımızı denk alması gerekiyordu. Yapılacak en akıllıca şey, birbirimizden uzaklaşmaktı. Ama söz konusu Barlas olunca, asla mantıklı davranamıyordum, o da söz konusu ben olduğum zaman aynı tepkileri gösteriyordu. O anda anladım ki, ikimiz de iflah olmaz bir vakaydık. Beni kollarına aldı ve sırf sarılarak içini saran o tuhaf huzurun keyfini çıkardı. Tıpkı benim gibi...

Kollarından saldığında, dersimi almıştım!

Üzerimi değiştirdim. Ağladığım için gözlerim şişti ama yüzüm normale dönmüştü. Onun istediği gibi giyinip aşağıya indiğimizde, Nisa'nın geldiğini söyleyen Çiya'ya şaşırdık.

"Senin haberin var mıydı?" diye sordum Barlas'a.

"Yok, geleceğinden bahsetmemişti," dedi salona doğru ikimiz de ilerlerken. Son konuşmamızdan ikimizde kaçınırcasına sustuk. Salonun girişine geldiğimizde anne kızın kavga eden sesini duyunca, bir an duraksayarak bakıştık. Sonra canı yanan Nisa'nın sesini duyduk, hırsından öfkesi perde perde artıyordu.

Ve duyduklarıma inanamıyordum. Söyledikleri beni sarsıyordu. Hem de tepeden tırnağa sarsıyordu. Deprem vurmuş bir dağdan kopan iri kayanın, bir sağa bir sola çarparak üzerime geldiğini hissediyordum. O kaya midemden kursağıma yaslanmış, çıkmıyordu.

"Benim kızım anne, benim!" diye bağırıyordu Nisa. Salonun kapısından içeri baktığımızda, ağlayarak dizlerinin üzerine çökmüş, annesine yalvarıyordu.

"Dayanamıyorum hasretine, anlamıyor musun? Görmeme nasıl mani olursun? Başkasına anne demesine de, anne dediği kadının hayatını mahvetmeye de dayanamıyorum."

"Bunu en başında konuşmuştuk, başka çaremiz yoktu."

"Vardı, başka bir şehre gidip onu doğurabilirdim ve bir akrabamızın çocuğu gibi büyütebilirdim. Ben büyütürdüm. Ama sen elimden aldın bu çareyi."

"Hamile halini birinin görmesinin riskine giremezdim."

"Duyduklarım doğru mu?"

İrkilen Nisa olduğu yerden fırladı ve karşısında gördüğü abisi ve benimle yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi sarsıldı.

"Şimdi itiraflarını bir de bana yap," dedi Barlas dişlerini sıkarak. Ölüm kadar karanlık duruyordu.

"Saçmalıyor oğlum, sen ona u..."

"Sen konuşma," dedi annesine işaret parmağını kaldırarak emrederken. Hırsından titriyordu koca adam. İlk defa kocamdan korkuyordum. Yapacaklarından ve elinden çıkacak kazadan korkuyordum. Bu yüzden konuşurken tetikte bekledim. Kayınvalidem konuşmaya kalkınca şimşek çakan gözleri ona döndü ve uyardı.

"Yeteri kadar konuştun, yeteri kadar mahvettin hayatlarımızı, artık sus."

"Ben senin annenim, atanım," dedi çenesini havalandırırken. "Ne yaptıysam sizin için yaptım."

Barlas ona sus işareti yaparken, yanına gelmesini emrettiği kardeşine sert bir bakış attı. "Nisa sen benim göz bebeğimsin..."

"Abi ben..." dedi ayakta bile durmakta zorlanan kız.

"Korkma anlat hadi, olan oldu." Sandığım gibi onu suçlamadı, sesini yükseltmedi. Sevecen ve güven veren bir tutumla kardeşine yaklaştı, ürkütmeden uzandı.

"Nisa saçmalamayı kes, abini mezarında ters çevireceksin. Onca yaptığından sonra ona teşekkürün böyle mi?"

"Yeter!" diye bağırdı Nisa abisinden aldığı güvenle. "Yeter anne yeter, yeter yaptığın kötülük. Bir hata yaptım evet, sadece bir cahillik ve sonuçları bu kadar ağır olmamalıydı." Artık her şeyi göze almış halde bir bir döküyordu eteğindeki taşları.

"Hamileydim abi, nişanlım öldüğünde bir aylık hamileydim."

Barlas bir anda çöktü sanki. Bir erkek için bunu hazmetmek, hele hele hem baba hem abi olan bir erkek için bunu hazmetmek ne kadar zordu. "Kimsenin yüzüne bakamıyordum, çarem yoktu. Aşiret duyduğunda ölüm fermanımı verecekti. Sen duyduğunda ise utanacaktın. Kendim için zerrece üzülmüyordum ama ondan kalan tek şeyi kaybetmeyi göze alamazdım. Annem..." dedi annesine bakarken, onun uyaran bakışlarına aldırmadı. "Annem abimle konuştu. Uras abim delirdi. Önce beni öldürmek istedi, sonra kıyamadı. Annem bir plan kurdu."

Bakışlarını benden kaçırırken sesi kısıldı. Utana sıkıla planını anlatırken yüzüme bakamadı.

"Sevda hastanede yatıyordu, aşiret zaten Uras abimin evli olduğunu biliyordu. Sevda'nın hamile olduğu yalanını çıkardı annem. Herkesi bunu konuşur hale getirdik, *hastanede yatan gelini meğer hamileymiş* diyorlardı. Sen hapisteydin, karnım belirginleşince bir bahanem oldu yanına gelmedim. Dağ evinde kaldım doğum olana kadar, annem arada sırada geliyordu. Doğum olunca bebek Sevda'nınmış gibi konağa getirdik, sonra annem benim bebeğe olan bağlılığımı görünce, beni ondan uzaklaştırmak için evlendirdi.

"İsteyerek evlendiğini sanıyordum," dedi abisi dalgın bir tutumla.

Başını iki yana salladı Nisa. "Başlarda istemiyordum ama sonra sevdim kocamı. Onunla evlenmeden önce anlaşma yaptı annem, durumumu anlattı, o bakire olmadığımı bilerek kabul etti beni ve bir gün bile bunu diline getirmedi. Çok seviyormuş meğerse beni, ne olursa olsun kabulüm dedi. Ben de sevdim zamanla kocamı, iyiliğinin etkisiydi huzurumuz. Sonra oğluma hamile kalınca pişman oldum. Sevda konağa gelince vicdan azabım katlandı, artık bu vicdan azabını taşıyamıyordum. Bu sefer annem kocamla, oğlumla tehdit etti beni. '*Konuşurum, getirir atar seni baba ocağına, ölüm fermanını imzalarsın,*' dedi. Ne zaman söylemek istesem durdurdu. '*Çocuklarını anasız mı bırakacaksın*' dedi, sustum. Yemin ederim Sevda, yemin ederim yaptığım zalimliği düşünmediğim tek günüm olmadı. Sonra seni kaçırdı baban. Annem *kurtulduk* diye üstüne düşmedi. Bu konu böyle kapanır gider dedik, kimseye iyileştiğini söylemedik. Sonra abimin hakkındaki karar bozuldu, hapisten çıkacağını duyunca annem..."

"Sen ne vicdansız, ne insafsız bir kadınsın. Kendi çıkarların için çocuklarını harcadın," dedim öne atılarak. "Ufacık çocuğun hayatını mahvettin. Onu sevgisiz bir aileye mahkûm ettin. Hayatımı mahvettin, yıllardır senin azabına katlanıyorum."

"Ben töre ne istiyorsa onu yaptım."

"Töre sizin vicdansızlığına bir kılıf, bir maske sadece, istediğinize ulaşmak için bir araçtı. Neden umurunuzda değildi, siz sonucu düşündünüz."

Üzerine yürüyünce Barlas kolumdan tutup durdurdu beni, ama annesine söyleyeceği iki çift sözü vardı. "Bugün bırakıyorum omuzlarımdan vebalini, bu konaktan içeri adım atmayacaksın bir daha."

Dildar Hanım delirmiş gibi gülmeye başladı, sonra aynı anda hıçkırarak ağlamaya ve tekrar gülmeye başladı. "Sevda gerçekleri biliyor mu oğlum?"

Bakışlarım, kaşları daha derin çatılan kocama döndü. "Ben neyi biliyor muyum? Daha ne saklıyorsunuz benden?"

Kahkaha attı Dildar Hanım. Oğlunun gözlerinin içine baka baka, "Bir nefes mesafende kalacak vuslat demiştim. Onu göreceksin ama dokunamayacaksın, çünkü ilk kardeşin dokundu Sevda'na. Kardeşinin artığına, emanetine kaldın. Bunu hiç unutmayacaksınız, hep aranızda kalacak Uras, soğuk mezarı üşütecek sizi. Mazisi yakacak içinizi, hep aranızda yatacak kara toprağı."

Konuşmama, hırsımı almama müsaade etmedi.

Gönderdi Barlas onu, o gün konaktan yolladı, bir daha dönmemesi için emirler verdi. Nisa sonunda gerçekleri açıkladığı için rahatlamıştı ama bizim üzerimize yüklediği vebali hiç düşünmemişti. Nisa ne yaptıysa abisi onunla görüşmek istemedi. Bahar'ı isteyip istemediğini sordu sadece, dilerse yeğeni gibi dilerse kızı olarak büyütmesi için fırsat verdi, başta ürkek bir tutumla davransa da, sonunda kocasıyla bu konuyu konuşacağını ve kızını kabul etmezse başının çaresine bakacağını söyledi. Ama asla kızından vazgeçmeyecekti. Barlas yine de kardeşinin peşini bırakmadı, her durumda kapısının açık olduğunu, yardıma ihtiyacı olduğu her zaman onu arayabileceğini ama artık abi kardeş samimiyetinde olmayacaklarını belirtti.

O kadar olgun, o kadar yüce gönüllüydü ki, şimdi daha iyi anlıyordum onun ailesi için göze aldıklarını. Bazen kendinden evvel ailesini düşünüyor, ne kadar kırılırsa kırılsın, dal kırılır yen içinde kalır hesabı, içine atarak koruyup kollamaktan vazgeçmiyordu.

Dildar Hanım konaktan gittikten iki hafta sonra, bir taksiyle kör bir kadın geldi konağa. O kadar yaşlıydı ki, iki büklüm beli, tutmadığından şikâyet ettiği ayakları vardı. Yardım etmek için yanına gittiğimde, kendine kendine söylenip durmaktaydı.

"Birini mi arıyorsun ninem?" diye sordum elinden tutup onu avludaki oturma gruplarına çekerken.

"Barlas yok mu Barlas?" diye sordu hırıltılı sesiyle. Eli yüzü kırışıklarla doluydu, yaşı seksenden fazla gibiydi. Yürümekte bile zorlanıyordu. Barlas'a meramını bildirecek biri sandım, "Barlas yok, işe gitti, akşam gelecek," dedim gülümseyerek. "Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, ben onun eşiyim, seve seve yardımcı olurum," dedim sakin bir tutumla. Önce sustu, sonra yüzünde gölgelenen bir ifadeyle, "Sen Uras'ın karısı mıydın?" diye sordu.

Uras ismi içimde kapanmayacak bir yaraydı, ne zaman anılsa yüzümü astıran, geçmişe dair acıları iliklerime hissettiren bir isimdi. "Evet," dedim sanki bu benim hatammış gibi kısık sesle.

"Çayın yok mu çayın?" diye sordu.

"Olmaz mı? Ama istersen önce yemek yiyelim, çayı sohbet ederken içeriz."

Bakışlarımı mutfak kapısına çevirdim, "Hatice abla," diye seslendim. Mutfaktan koşturarak çıkan toparlak kadın, "Buyur Gelin Ağa'm," diye sordu. "Misafirimiz var abla, eğer sana zahmet olmayacaksa bize yiyecek bir şeyler hazırlayabilir misin?"

"Derhal Gelin Ağa'm ne zahmeti."

Yaşlı kadın huysuz bir tutumla, "Akraban mı bu kadın senin?" diye sordu merakla.

"Yok, o bu evin emektarı, mutfağa ve evin işlerine o bakar. Çekip çevirir konağı."

"Sen ağa karısısın neden emretmiyorsun ona, işi bu. Niye gerdan kırarak soruyorsun?"

Güldüm sözlerine. Ağzımdan laf mı almaya çalışıyordu bu ihtiyar huysuzca? "O da Allah'ın kulu ben de, ona büyüklük taslayınca mı ağa karısı olacağım? Gelin Ağa demek, koruyup kollamak demek değil mi?"

Sofra hazırlanırken bir ara, "Ben abdest edip geleyim, helâ neresi?" diye sordu.

Onun abdest almasını ve namaz kılmasını beklerken, yanında durduğum için durumu yanlış anladı. "Hırkız değilim ben," diye söylendi.

Yanlış anladığını, sadece yardımcı ihtiyacı olabileceğini, görmediği için yabancısı olduğu evde düşebileceğini anlatmam, tam bir işkenceydi. Kadın hem huysuz hem tatlıydı, cidden garip biriydi. Yemekten sonra çayı üst katta içtik. Tuhaf olan evi tanıyor gibi bastonunu sallaya sallaya önünde, salonun yolunu bulmasıydı.

"Daha önce geldin mi bu konağa?" diye sormadan edemedim.

"Geldim elbet, genç kızlığım bu konakta geçti," dediğinde, iyice meraklandım. Tek kelime ağzından laf alamadım. İnatla, "Barlas'ı göreceğim," diyordu. Akşam olmak üzereydi, bir ara izin istedim, annemin yanına gittim geldim. Neden ortadan kaybolduğumu sorduğunda, ona annemin durumunu anlattım, ondanda haberi vardı. Anneme üzüldü. "Ah yavrum, tabi yaşadığı kolay değildi," dedi sanki ne yaşadığını bilir gibi. Bu kadının bilmediği hiç mi bir şey olmazdı, konağın ana bülteni gibiydi. Demek ki benim kazamı da biliyordu, sormadım bu sefer, kadının bilmediği yoktu. Birazdan iç çamaşırının rengi *siyah* derse şaşırmazdım.

"Kocan hep böyle geç mi gelir?"

"Bazen işi uzun sürüyor, Hem İstanbul'u hem de burayı idare ediyor, kolay değil."

"İstanbul'u nasıl idare ediyor, teyyareyle her gün oraya gidip geliyor mu?"

"Olur mu öyle şey, telefon ve bilgisayar var bunun için."

"Hepsi gâvur icadı, icat çıktı mertlik bozuldu," dedi sitemle. Sonra birilerinden şikâyet etti, birilerine söylendi ama isimlerini bile duymadığım kişilere, neden kızdığını sormaya çekindim. Ağzının içi hep laf doluydu, üstelik hazır cevaptı. Bir de kızdığı an, bir laf sokuyordu ki akıl kârı değildi.

Barlas gelene kadar bana nefes almayı bile unutturdu. Bazen güldürdü, güldüğüm an azarlayarak susturdu. İhtiyarlar tuhaf varlıklardı. Yarısı çocuk, yarısı olgun bir insandı. Barlas'ın sesini duyduğum an heyecanla yerimden kalkınca, "Yavaş kızım, kaçmaz kocan," diye dudak büktü. Görmüyordu evet ama kulakları benden bile iyi duyuyordu.

Kapıda görünen Barlas, "Misafirimiz varmış, Hatice abla söyledi," diye sordu. İçeri adım attığı an, ağzında lafları gibi kendisi de dondu kaldı. Sanki zaman durdu. İlk önce inanamaz bir tutumla soluk almadan bekledi, sonra dudakları aralandı ama tek kelime edemedi. Kimdi ki bu kadın? Kocaman adamı bile muma çevirmişti, merakım iyice depreşti.

"Daye," dedi Barlas tuhaf bir sesle, inanamıyor gibiydi.

"*Kurê le kurê," derken zılgıt çeker gibi bir ses çıkardı.

"Tanıyor musun?" diye sordum merakla bakarken ikiliye.

"Babaannem," dedi ellerinden öpüp sarılırken. İnanamıyordu karşısında gördüğü kişiye, sanki hortlak görmüş gibiydi. Yaşlı kadın kollarını dolamıştı Barlas'a, ağlayarak bir şeyler söyleniyordu Kürtçe olarak. Boynunu boğazını öpüp koklarken dualar ediyor, elleriyle yüzünü, gözünü okşuyordu.

* Kurê le kurê: oğul, torun

"Öldün sanıyordum seni, öldü dediler," derken Barlas da inanamıyordu, ne biliyordu ellerini öpeceğini ne biliyordu sımsıkı sarılıp varlığının gerçek olup olmadığını tescil edeceğini.

"Ölmedim oğul, ölmedim daha," dedi ağlayarak.

Bu beklenmeyen misafirin geçmişten gelmesine şaşırsam bile hüzünlendim. Neden öldüğünü söylediklerini ise sonra öğrenecektim. Barlas onunla sohbet edip bunun sebebini sorarken, konuşmalardan anladım ki çocukluğundan beri babaannesini görmemişti Barlas, delikanlı olduğu zamanlarda yatılı okurken, bir gün öldüğü haberini almış, ölüsünü bile görmemişti. Bir mezar taşına *işte burada* demişler, o da her bayramda ziyaretine gitmiş, her aklına geldiğinde duasına eklemişti adını. Onları yalnız bıraktım bir süre, uzun uzun konuşacakları vardı. Akşam yemeğine birlikte geldiler. Ailem de en az benim kadar şaşkın olsa bile Dildar kadın işin ucunda olduğu sürece, şaşırmanın çok anlamsız olduğunu bilmekteydik. Yalnız bıraktığımız ikiliye kahve yapıp yanlarına geldiğimde, "Bu kızı sevdim," dedi benden bahsederken, sanki ben yokmuşum gibi beni çekiştiriyordu.

"Yavuklun muydu bu kız senin evvelden, öyle dediler."

Ben yanlış anladığını belirtmek için ağzımı açtığımda, Barlas ona nerede kaldığını, nasıl geçindiğini ve buraya nasıl geldiğini sormaya başlamıştı. Meğer Dildar Hanım kadını uzun zamandır babasından kalan dağ evinde hapis tutmaktaymış. Zavallı kadın da tutsağı olduğu evden çıkıp gelmiş.

"Sana anlatacaklarım var oğul," dedi kahvesini bir kenara bırakarak.

"Ben gideyim, siz rahat konuşun," dediğimde, "Sen de kal gelin," diye lütfetti. Bakışlarım onayını almak için kocama kaydı, başıyla onaylayınca sessizce oturdum yanlarına. Konuşmaya başlaması biraz zaman aldı. Anlattıklarının hayatımıza vereceği darbeyi bilsem, yanlarında kalır mıydım bilmiyordum.

Ninenin anlattıklarına inanamıyorduk. Konuya başladığında şaşıp kalmıştık.

"Bir zamanlar annenin en yakın arkadaşıydı. Halakızıydı Dildar, ananla can gibiydiler. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Annen sakin, mülayim güzel bir kızdı ama o yılan hep sinsi, hep gözü yükseklerde olan biriydi. Yine gözünü dikmişti yukarıya. Cılız aşiretinin büyük oğlunun yüreğini çaldı ama ne yaptıysa kendini kayınvalidesine beğendiremedi. İstemedi üvey anneni. O da yapacağı en büyük hatayı yaptı, oğlanın aklına girdi, sonra da koynuna… Hamile kalırsa evlenmek zorunda kalır sanıyordu. Cılız aşireti Çiçek aşiretiyle kanlıydı, aralarında bir husumet çıktı, Bahattin Ağa'yı vurdular. O günü hatırlıyorum, yer gök yer değişmişti, çok kan dökülmüştü. Dildar hamile kaldığını annene açmış, *öldürecekler* diye içine korku salmış. Sinsi yılan usul usul annenin aklını çelmiş. '*Mehmet Ağa nikâh kıysın, beni bir bağ evine atsın, yemin ederim rahatsız etmem sizi,*' diye yalvarmış. İkna olmamış annen, nasıl olsun? Ama o sıralarda onun gibi bir kızın bebeğiyle kör kuyuda boğulduğu haberi gelince, korkmuş, razı gelmiş. Babanı ikna etmesi uzun sürmüş, sanki olacakları biliyormuş gibi karşı gelmiş evladım her daim. Dildar istediğini aldı, babanın nikâhı altında doğurdu veledini. O günü hatırlıyorum, baban Kuma alacağım dediği an ne şaşırmıştık, ama bize söz söyletmedi. Hamile sevdiğim kadın, evlenmek zorundayım dediği için susmuştuk."

Barlas'ın yüzüne baktım, rengi çekilmişti. Bundan anladığıma göre Uras öz kardeşi değildi. İkimiz de inanamıyorduk ama Barlas yıkılmış gibiydi. Nisa adına üzüldüm o an işte, ananenin kaderi kızına dedikleri bu mu olmaktaydı? Annesi ne kadar gözü kör bir kadındı, kendi kalbinin kötülüğü kızına sirayet etmişti.

"Sonra gel zaman git zaman, Dildar kendini konağın hanımı gibi görmeye başladı. Annenin üstüne söz söylemeye, babanın karısıymış gibi davranamaya başladı. İkisinin arasını açmak için elinden gelenin fazlasını yaptı. Başardı da. Ananenle baban kavga ettiği zamanlarda bunu lehine kullandı. Nisa'ya hamile kaldı. Bunu duyan annen kaldıramadı, yataklara

düştü. Babanın ihaneti onu hasta ediyordu. Baban da gözlerinin önünde günden güne eriyen kadına ulaşamadıkça, kafayı yiyordu. Sonra annen ince hastalıktan öldü. Baban o gün anneni toprağa vermeden, çıktı gitti konaktan. Kimi dedi kendini sulara attı, kimi dedi kartallara yem oldu. Ne kendi, ne cesedi bir daha bulanamadı. Dildar en başından beri hep istediği güce, nama sahip oldu. Bizde gerçeği bilmediğimizden onu kabullendik, sonuçta oğlumun iki evladının annesi sanıyor, sana analık ettiği için minnet duruyorduk. Ne bilelim içini. Kavun değil ki koklayalım. Zalimliği, kıskançlığı, hırsı, hiç bitmedi. Hem kendini, hem de sizi yedi bitirdi. Sana sevgisi aşiretin Ağası, ilk doğan sen olduğun içindi ama yerine hep Uras'ın geçmesi için elinden geleni yaptı. Uras'ın karıştığı kavgadaki adamı o vurdurttu, suçu da senin üzerine attı. Aslında amacı bir aşiret oğlunu öldürtüp suçu senin üstüne atmak ve öldürtmekti ama ucu sonra oğluna dokunur diye korktu. Seni ayaklarından başka türlü çekti. Kardeşine olan sevgini kullandı, o zayıf oğlanın hastalığını öne sürüp suçu üstlenmeni istedi senden, değil mi? Sen de hapiste yaşayamaz diye üzüldüğün Utku'nun suçunu kabul ettin! Ah oğlum, kadersizim. Oğlunun iplerini eline alacağını düşünemedin mi? Sen gittin, istediği gibi at koşturdu aşirette. Uras zaten pasif bir çocuktu, anasını hem çok sever, hem de pek çekinirdi."

Duyduklarını hazmedemeyen Barlas kendini dışarı attığında, "Git kızım, kocanın peşinden git, yalnız bırakma evladımı," dedi üzgün bir tutumla ellerime sarılan yaşlı kadın.

Peşinden çıktım konaktan, yol boyu hızlı adımlarla yürüdü Barlas. Ben de peşinden sessizce yürüdüm. Beni fark etmesi neredeyse bir kilometre sonra olmuştu. Fark edince bekledi, yanına gittim. Yoluna yoldaş oldum ama ses etmedim. Sormadım, bir şey demedim.

Dönüş yolunda ikimiz de suskunduk. Barlas babaannesinin yaşadığına inanamıyordu. Kadıncağız şeker krizinde gözlerini kaybetmişti ve dağ evinde kalıyordu. Şimdiye kadar neden

konuşmadığını sorduğumuzda, "Konuşursan öldürürüm torunu," diye korkutmuş Dildar Hanım gözünü, o da yaşlı kadın, onca kötülüğü yapan bunu da yapar demiş susmuş. Konaktan gittiğini duyunca da soluğu burada almış.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Barlas'a, çok sessizdi.

"Bu olanlara inanamıyorum."

Gerçekten öyleydi. Dramı bol Dallas dizileri kadar entrika doluydu hayatımız ve bana da bu senaryoda acıların kadını rolü biçilmişti. Sessizdik ikimiz de. Bazen ona herkesten yakın, bazen ise herkesten uzak kalıyordum. Beni bir itip, bir çeken tutumu vardı. Ne acısına ne de sevincine ortak etmiyordu ama her ikisinin içinde boğuluyordum.

18.

BÖLÜM

Yanlış yolda herkesle yürüyeceğime,
doğru bildiğim yolda
tek başıma olmanın gururunu yaşarım.

Konakta geçen bir gün diğer güne eşit değildi, onca olandan sonra sanırım beni en derinden etkileyen Bahar'ın gidişi olmuştu. Ona alışmıştım, hiçbir zaman çocuğum gibi göremesem de kardeşim gibi yanımda büyümüştü, bazen "Anne," daha küçük yaşlardayken "Şevda," diyen çekingen halleri gözümün önünden gitmiyordu. Yokluğuna alışmak kolay olmayacaktı. Her ne kadar gitmesine üzülsem de, onun adına seviniyordum. Artık gerçek bir sevgiyle sarmalanıp, yerini yurdunu bilecekti. Her şeyden önce yarım olmayacaktı, bir anne ve babası olacaktı. Ceylan nine ise evin neşesi haline gelmişti. En çok da Kibar onun bastonunun tadını almıştı. Tatlı huysuzlukları konak çalışanlarını canından bezdirse bile, benim keyifli zaman geçirmeme sebep oluyordu. Güldürüyordu beni, ben güldükçe de kızıyor, söyleniyordu.

Artık konaktaki tüm sırlar açığa çıktığına göre kendi derdime odaklanabilirdim.

Günlerce görüşmediğim kimse kalmamıştı, herkesten bir medet umarak mesajlarıma cevap beklemiştim. Sonunda gelmişti. Dr. Duygu Demirkıran'ın Mardin'e geleceğini belirten kişi, istersem onunla iletişim kurmak için yanına gidebileceğimi ve konferans sonrasında ona annemin durumunu açabileceğimi bildirdi.

Ama oraya gitmek kolay değildi. Barlas tehlikenin hâlâ geçmediğini, Dildar Hanım hırslandıkça bu sürecin uzayacağını vurguladı. Benim de bir şekilde bu doktorla görüşmem gerekmekteydi. Barlas işe giderken önüne geçtim. İşinin acil olduğunu, gelince konuşmamız gerektiğini söyleyerek beni manipüle etti. Ağzımda laflarımla donup kaldım. O gittiğinde umutlarımın da onunla gitmesine izin vermeyecektim. Ben de peşinden konaktan ayrıldım ama bu sefer tek başıma değildim. Yanıma koruma almayı ihmal etmemiş, öfkelenmesini göze alamamıştım. Doktor Hanım gelmemişti otele ve görüşmemize izin vermemişlerdi. Çıngar çıkardım, çalışanlar olayı üstlerine aktardı. Otel müdürüyle kavga ederken görüşmeden gitmeyeceğim diye direttim, arkamda beliren gölgeyle durakladım.

Kolumdan tutup beni bir köşeye fırlatmasına ya da kahrolası sözlerini dinlemediğim takdirde, beni eve kilitlemesi gerektiğini söylemesine ramak kalmıştı ki, elimi bilinçsiz olarak koluna koydum. Sanki parmaklarım bu dokunuşun bana yardımcı olacağını biliyordu.

Barlas içinde yükselen şiddetli isteğe engel olamayıp gerildi. Bu hafif dokunuş ikimizi de bir anlığına rahatlatmıştı. Ona baktığımda, kendimi kısa bir süre için karanlık denizde kaybolmuş gibi hissettim. Kirpikleri bir kuzgunun kanatlarının uçları gibi uzun ve gür şekilde kıpırdandı. Keskin katların sardığı dolgun dudakları kaskatı birbirine kilitlendi. Elime uzandı, ilk defa elimi tutmuştu. Bakışlarım parmaklarının arasında kilitlenen elime kaydı. Eline o kadar odaklanmıştım ki, kulağıma vuran sesle irkilmem bir oldu.

"Geliyor musun?" Sesinin ne kadar boğuk olduğunu unutmuştum. Damarlarıma nasıl yayılıp, kemiklerime işlediğini de unutmuştum. Başımı salladım soluk soluğa. Konuşamadım. Gözlerimi gözlerinden de çekemedim.

Elimde olmadan ona öyle sevecen ve anlayışlı bir ifadeyle bakıyordum ki, göğsü aniden sıkışmış gibi yüzünü ekşitti. Bu yabancı tepki ikimizi de huzursuz ediyordu. En az o da benim

kadar tehlikeleri derinden hissederek uzaklaşmıştı düşüncelerinden. Tüm içgüdüleri bir uyarıda bulunuyor olsa bile dinlemedi.

Onun bu anda yanımda olacağını düşündüğümde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ona verdiğim güçlü tepkiyi anlamasını istemediğimden, başımı sallamakla yetindim. İçimi kaplayan o tekinsiz histen kurtulmaya çalıştım, ama bu his onunla birlikte asansöre geçene kadar devam etti. Doktor Hanım'la görüşememiştik çünkü otel müdürü yalan söylememişti, cidden kadın gelmemişti. O artık benim için önemli olan konuları ne olursa olsun ertelememem gerektiğini bir kez daha bana belirtmişti.

Ertesi hafta ise beklediğim haber yeniden geldi.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Kalbimin içinde takla atan kelebek birazdan firar edecek gibiydi. Bir an evvel haber vermeliydim. Barlas'ın az evvel odaya girdiğini söylemişti Hatice abla, onu işe gitmeden evvel yakalamalıydım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde gördüğüm görüntüyle irkilerek, "Özür dilerim, müsait olmadığını bilmiyordum," diyerek arkamı döndüm.

Elimin biri alnımda diğeri belimde dururken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Yine heyecanlanarak önümü döndüm. Havluyla göğsünü kurularken, yüzümde beliren ifadeyi saklayamadım. Ben oldum olası ifadelerimi saklayamazdım, hele hele beğeni kadar basit bir ifadeyi saklamayacak kadar gözlerimi kocaman açmışken. Bakışlarım gözlerine çıktığında, bakışlarında seğiren ışıltıları görünce derhal arkamı döndüm.

"Üzerini giyindiğin zaman aşağıya gelir misin? Sonunda kabul etmiş Dr. Duygu Hanım, annemi kontrole gelecekmiş." Gerçi bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama şu anda bu ayrıntıyı düşünemeyecek kadar aklım yerinde değildi. Yine döndüm önümü, heyecandan yüzünden başka bir yere bakamıyordum. "Buraya bir konferansa gelmiş yeniden, konuşup ikna etmişsin. Neden bana söylemedin? Düşünebiliyor musun uçağını ertelemiş." Susmadan konuşuyordum ve o sadece dinliyordu beni.

Ben taramalı tüfek gibi konuştukça Barlas sırıttı, sonunda sustuğumda kaşlarını kaldırdı ve yine çıplak olduğunu fark ettiğim an arkamı döndüm. "Uf, neden hâlâ çıplaksın?" diye suçlayarak hemen dışarı çıktım. Sonra aklıma gelen şeyle kapıyı açarak, "Hemen gelir misin?" diye sordum.

"Giyinmeme izin verirsen gelirim," dedi gülümseyerek. Lanet adam gamzelerini yine ortaya sermişti. İnsan bu kadar vurdumduymaz olamazdı canım, o gamzelere takılıp gölgesine düşebilirdim. Kalbi olan vardı, aklı uçan vardı.

"Çıkacak mısın?" diye sorunca, dudağımı dişleyip odadan çıktım. Evet, aklını yerinde tutamayan ben vardım!

Misafir salonunda sabırsızlıkla beklerken, Barlas'ın gelmediği an giderek panikliyordum. Kocam olmadan, tek başına parka giden çocuk gibi olmuştum. Evli olmanın bu kadar karmaşık olacağını kim bilebilirdi ki? Bileğimdeki saate baktım. Çay tepsisini beşinci kez düzeltirken, soluklarımın kaburgama battığını hissettim. Doktor Hanım yarım saat sonra burada olacaktı ve annemi kontrol ederken, Barlas tedavi için onu ikna etmeye çalışacaktı, söz vermişti. Tüm bu çektiğim acıların belki de tek iyi yanı buydu. Annem iyi olacaktı. Çünkü Barlas istediği zaman istediği kişiyi ikna etme kabiliyetine sahipti.

"Geldiler mi?"

Duyduğum sesle başımı kaldırdım ve bugüne kadar gördüğüm en yakışıklı adamın benim kocam olduğu fikriyle karşı karşıya kaldım. Soluksuz halde ona bakarken, başım hafiften aşağıya ve yana kaymış olabilirdi. Lanet adam onca zaman evde koruma gibi gezerken şimdi mi spor kıyafet giyecek zamanı bulmuştu?

Onu ilk defa takım elbise dışında görüyordum. Üzerine siyah bir kot pantolon giymişti, pantolon kalçalarına biraz dar gelse de üzerine tam oturmuştu. Bu darlıktan hiç hoşlanmadım, hem de hiç hoşlanmadım. Fazla şeydi... Fazla... şey... seksi. Bakışlarımı tehlikeli bölgeden zorlukla kaçırdım. Bu sefer soluğumu bir yumurta büyüklüğünde yutmak zorunda kaldım.

Üzerine giydiği tişörtün omza ve bele oturuşu mükemmeldi. Saçları hâlâ nemliydi ve kahve gözlerini gereğinden fazla vurguluyordu. Üstelik tişörtün v yakası, güçlü esmer boynunu biraz fazla belirginleştirmişti.

"Keşke klasik takımlarından birini giyseydin," dedim suratımı asarak.

Kendine bakan kocam karşımda öldürücü bir uyumla dikilmekte olduğunu fark edemeyerek, "Yakışmamış mı?" diye sordu. Suratım iyice asıldı. Sorun da buydu ya, fazlaca yakışmıştı. Böyle daha sakin, ulaşılır, centilmen ve serseri bir izlenim sunmuştu. Öteki türlü iş adamı görüntüsüyle ulaşılmaz duruyordu, böyle çok doğal, çok sıradan ve… Ve lanet olsun çok çekiciydi.

"Vakit varsa hemen gider değiştiririm."

"Yok," dedim bir anda panikleyerek. Kendime inanamıyordum, şimdi gidecek siyah takımlarından birini giyecek ve asil bir prens olduğunu kadının gözüne sokacaktı. Zaten daha evvel yanında ben varken bile kadınların nasıl tutkulu gözlerle baktıklarını unutmamıştım. Hayır böyle daha iyiydi.

"Her an gelebilir," diyen bahaneme sığındım.

Gözlerimi saatten kaçırıp dudaklarımı kemirmeye başladım. Bakışlarım tekrar kocama kayınca, onun beni izlediğini fark ettim. Gözlerinde yine haylaz ışıltılar parlıyordu, hani şu nefesi insanın gırtlağına tıkayan cinsten gamzelerini çökertiyordu. Hele o dolgun dudakları iki yana kayıp hafifçe gülümseyince… Of o lanet gamzeler…

Ter basmaya başladı. Yakamı çekiştirdim. Oda birden sıcak olmaya başlamıştı. Ben yakamı çekiştirdikçe, kaşları kalkan kocamın yanağındaki gamzeleri öyle bir çöktü ki, insanın sonunu getirecek gibi duran o çukura dokunmamak için, ellerimi yumruk yapıp arkama saklamam gerekti.

Derin bir soluk alarak nefesimi sesli bir şekilde dışarı saldım. Ona doğru çekildiğimi hissettikçe panikledim. Bu kabul

edilemeyecek kadar yersiz bir durumdu. Lanet olsun, o benim kocamdı. Hayır kocam değildi, yani kocamdı ama değildi.

Bu düşünceler ve tepkiler uygunsuzdu. Şu anda düşünmem gereken tek şey annemin kontrolünün iyi geçmesiydi. Tırnağımı dişlemeye başlayınca, ne ara yanıma geldiğini bilmediğim Barlas'ın tepemde dikildiğini gördüm. Başım geriye düşüp merakla ne yaptığına bakarken, o uzandı ve heyecandan daha hızlı yediğim tırnağımı ağzımdan çekerek yanıma indirdi ama avucunun içine sıkışan elimi bırakmadı. Göz kırptı bana.

Karşımda duran adama öfkeli bir bakış atarak yüzündeki gülümsemenin tek yumrukla silinmesini diledim.

"Ne sırıtıyorsun?" dedim elimi avucundan çekerek.

Kaşlarını kaldırdı. Bu iyiydi. O gülünce ve hemen böyle burnumun dibinde çekici kokusuyla, geniş göğsünü gözlerime sokarak durunca, kendimi kontrol edemiyordum.

"Ben heyecandan deliriyorum, sen işin dalgasındasın," dedim dişlerimi sıkarak. Adamın suçu neydi yahu, heyecanlanan bendim. Kaşlarımı çattım. Soytarılık etmeden güldürebilen tek erkekti, ya da tek hareketiyle yerle bir eden… Sinirli halimi bir süre daha koruyabilirsem, günün geri kalan kısmında onu kendimden uzak tutarak irademe sahip çıkabilirdim. O yanıma yaklaştığı vakit aklımdan geçen saçmalıklara buluşmamak için sert ve kararlı bir tavra ihtiyacım vardı.

Barlas benden uzaklaşarak koltuğa oturdu ama beklenti içinde bakmayı sürdürdü.

Giriş holünde gelen misafirlerin sesleri duyuldu. Soluk alamıyordum, panik içindeydim. Hızla balkona çıktım ve aşağıya baktığımda, ağzım açık, gözlerim irileşerek arkamdan gelen kocama döndüm. Kaşlarını kaldırarak, "Sakin ol, birazdan yollarız," dedi.

Hiç sanmıyorum demek için bile geç kalmıştım. Merdivenden çıkan aşiret ağalarının hanımları gülümseyerek, "Bebek görmeye gelmiştik yakınlarda bir yere, gitmeden Sevda kızımızı

da görelim dedik," diyerek yanıma gelip yanaklarımdan öpmeye başladılar. Öf, olacak şey miydi şimdi konağa gelmeleri? "Doktorla ben ilgilenirim," dedi Barlas herkese hoş geldiniz derken, onu doktorla tek bırakma fikri kanımı zehirledi.

"Ne münasebet," dediğimde yüzüme afallayarak baktı. Hemen kendimi toparladım ve tişörtünden çekerek yanıma sabitlerken, "Beni bu yamyamlarla tek bırakırsan yemin ediyorum hepsini evden kovarım," diye tehdit ettim.

"Canın nasıl isterse," dedi sanki çok umurundaymış gibi.

"Lütfen," dedim üzgün bir tutumla. Dildar'ın yokluğunu merak eden kadınlar gözlerini dedikoduya dikmişti. Onların sorularına maruz kalmak arafta mizan meleğine maruz kalmak kadar zordu. Dudaklarım bükülüp suratım asılınca kıyamadı.

"Sadece on dakika," dedi.

Gülümsedim ona, hem de kocaman. Hiç sanmıyordum, hele beni bir yalnız bıraksın, yemin ederim görüp göreceği son gülüş şu andaki ifade olurdu.

"Ay güzeli Sevda, nasılsın kızım?" diye kollarını açtı Berşan teyze. Altmışlı yaşlarında, sempatik ve içten bir kadındı. Onu konağa geldiğim ilk günden beri tanıyordum, çok sefer bir anne edasıyla bana sarılıp, "Her şey geçecek," demişti. Geçmişti elbette. Her şey delip geçmişti.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyip elini öperken. "Söyleseydiniz gelmeden evvel hazırlık yapardım."

"Yüzünü görmek en güzel hazırlık," dedi kadın içtenlikle. az evvel düşündüğüm fitnelikten utandım.

Onları içeri buyur ettim, sohbet için herkes pek bir heveliydi. Anladım ki konakta neler olup bittiğini baskın yaparak gözleriyle görmek istemişlerdi. Bu millet ne meraklı, ne tuhaf insanlardı. Dildar Hanım'ın gidişini didik didik etmek istiyorlardı.

Bahar'ı halasına neden verdiğimiz ise gözlerinden kaçmamıştı. Neyse ki aile sırları aile içinde kalacaktı, böyle karar almıştık.

Barlas onlarla saygıyla sohbet etmeye başladığı an şaşırdım. Onu kadın sohbetlerinde düşünemezdim ama o beni kırmamak için bu işkenceye katlanmıştı. Allah'ım, kocaman şirketlerin sahibini, bir aşiretin ağasını kendimle birlikte beş çayına mahkûm etmiştim.

Düşünüyordum da, değişmişti. Barlas cidden değişmişti. Daha evvel gülmezken şimdi gülümsüyordu. Hem de nasıl güzel gülümsüyordu, kalbime sormak gerekti. Hayır böyle ulu orta gülmesini yasaklamalıydım ona. Bu hiç adil değildi. Yazıktı, günahtı, milletin kalbi vardı, hisleri vardı, oynamaya hakkı yoktu.

Hatları sıradan olabilirdi ama çekicilikte sıra dışıydı. Buna ilgisiz kalmak inanılmaz derecede zordu. Gülüşündeki bulaşıcılık kanımı kaynatıyordu. Gamzelerindeki samimiyet onu daha yakından görme isteği uyandırıyordu. Gözlerindeki parlaklık gerçekten hayal ettiğim kadar vaatlerle doluydu muydu? Samimiyetindeki sıcaklık kanımı kaynattığı kadar gerçek miydi? Göğsündeki düzlük, ömür boyu sürecek uykuyu vaat ettiğim kadar çekici miydi? Bu adam ilk kadını yoldan çıkaran Âdem gibiydi. Yok Havva olup yasak meyve olan şehvetle ona gitmeyecektim. Bu hata olurdu.

"Aşiret her zaman senden ve karakterinden övgüyle bahsetmiştir oğlum."

Başı eğilerek mahcupça gülümsedi.

İç çektirecek kadar güzel. Ah! *Öyle güzel gülme be adam, sabahtan beri kime diyorum?*

"Ayrıca bu genç yaşta aldığın sorumluluklar her zaman gençlere örnek oldu, daha çocukluğundan beri ailene kol kanat gerdin. Geçenlerde Ali'yi yanına aldığını duyduk, eğitimine destek olacakmışsın."

Kusursuz bir örnekti, herkesin hayal edeceği bir koca ve baba adayıydı. Ama bana aitti, değil mi? Gerçek canımı yaktı. Bu düşünce canımı sıktı. Dilşa teyzenin söylediği şeyle elini nemli saçlarında gezdirdi. Yine gülüyordu, lanet adam oraya oturduğu andan beri hep gülüyordu.

Parmaklarımı kaşındıran gamzelerini çökerte çökerte gülüyordu. Kalbimi tekleterek gülüyordu. Ben bu kadar iradesiz değildim, hormonlarıma giren virüsü en yakın zamanda tedavi ettirecektim. İçimde kabaran bu garip hisleri zorlukla bastırırken yeniden normal, nemrut halime büründüm.

"Her zaman bekleriz, değil mi Sevda?" dedi Barlas.

"Hı... hı..." dedim aptal aptal yüzüne bakarak.

Neyi bekliyordu, kimi bekliyorduk? Gözlerinin içi güleрek rahat bir nefes aldı. Bakışlarını yüzümden uzaklaştırmak için mücadele ediyor gibi kısa bir an bocaladı. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, bunu yaptığının farkına bile varamamıştım. Barlas dağılan dikkatini toplayarak ortadaki sohbete odaklanmaya çalıştı. İyi de, az evvel tam olarak neyi kabul etmiştik ki?

Neyse ki Barlas dürüst olup onlara durumu anlatmış, onlar da fazla kalmayacaklarını, zaten ayaküstü uğradıklarını belirterek anlayışla konaktan ayrılmıştı.

Onlar daha kapıdan çıkmadan, güzel doktorumuz kapıdan içeri girdi. Yüzünde yine güzel gülümsemesi, üzerinde kıvrımlarını saran penye elbisesi vardı. Fotoğraflarında gördüğüm kadar güzeldi. Karnı dümdüzdü. Uzun bacaklarını şekilli göstermek için uzun topuklu stiletto giymişti. Güzel mavi gözleri, siyah saçları, yanağının birinde açan gamzesi vardı.

"Merhaba," dedi başını kaldırarak bize bakarken. Gülümsüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Barlas samimi bir ifadeyle.

Doktor Hanım merdivenin başına gelince minnetle karşısına çıkıp, "Kabul ederek nasıl mutlu ettiniz beni bilemezsiniz," diye şakıdım. "Gelmeyeceksiniz diye çok korktum."

"Sevda..."

"Annemi hazırladım, raporları ve daha önce yapılan tetkiklerin bazıları yok elimde, yani onlar Yunanistan'da kaldı. Ama isterseniz ben..."

"Sevda..."

"Yeni bir tahlil falan gerekiyor mu? Bir hastanede mi baksaydınız ben..."

"Hayatım," dedi dişlerini sıkan Barlas elimden tutup beni kendine çekerek. Öyle paniklemiş ve heyecanlanmıştım ki, şu anda onun bana sarf ettiği ilk sahiplenici sözcüğü ya da elimi tutup yanağıma dokunarak ona odaklanmak için verdiği tepkiyi kaçırmıştım.

"Sevda'm..."

"Efendim," dedim saf bir tutumla. Zaman dondu kaldı, yer ayaklarımın altından kaydı. *Sevda'm* demişti. Dünya o anda asılı kalmıştı.

Gözlerimin içine bakarak, "Sakin ol, lütfen." dedi.

Bedenim böyle karıncalanarak yere çekilirken, gücüm bir süpürge gibi çekilirken nasıl sakin olurdu akılsız kalbim? Yanağıma bir damla süzüldü, sebebinin ne olduğunu ben bile çözemedim. Kocamın bana hitabından mıydı bu yaşlar yoksa annemin tedavisine gelen doktora olan heyecanımdan mıydı bilemedim.

"İyi misin?" diye sordu şefkatle. Başımı sallayarak gülümsedim. Yanağımdaki yaşı başparmağıyla sildi.

Burnumu çektim. "İyiyim."

Bir damla daha süzülünce yanağıma, parmağının ucuyla silerek, "Sakinleş, bırak ben konuşayım," dedi tüm paniği üzerimden

alarak. "Bir de bırakalım kadın içeri girsin!" Başımı salladım çocuk gibi, itaat ettim. Ve beni geride bıraktı.

Barlas doktoru aldı, annemin odasını gösterirken ona tahlil sonuçlarını ve doktor gözlemlerini anlatıyordu. Arkalarından giderken kaşlarım çatılıyor gözlerim kısılıyordu. Bu kadar bilgiye ne ara sahip olmuş, ne zaman annemin tahlillerine bakıp doktor gözlemlerini ezberlemişti?

Duygu Hanım, annemi dikkatle inceleyip, gözlemlerini not aldı. En son notlarına bakarak analiz yaptı. Ajandasını kapatıp yönünü döndüğünde, babamla ikimiz de nefesimizi tutmuştuk. Babamın yanına gittim. Koluna girdim endişeyle.

Duygu Hanım gülümseyerek, "İki defa beyin ameliyatı olmuş ancak bir değişiklik olmamış," dedi net sesiyle.

"Doktorlar bir ameliyatı daha kaldıramaz dedi." Babamın sesi acılıydı.

"Doğru kaldıramaz, gerek de yok zaten."

Soluk alamadım olumsuz sözleriyle. Annem doğru düzgün yemek yiyemiyor, konuşamıyor, uyuyamıyordu bile... Elini, bacağını nereye koysak orada kalıyordu. Yine aynı şeyi duymak istemiyordum. Yine *yapılacak bir şey yok* diyecek diye korkuyordum. Çareler tükenmiş miydi gerçekten? Hayal mi kuruyordum? Onca bitki, hipnoz, fizyoterapi işe yaramayacak mıydı yoksa?

"10 aylık bir tedaviyle başlayacağız ilk..."

Nefesimiz kesilmişti. "Yani kızım?" dedi babam gözlerine dolmuş yaşlar aktı akacak halde.

"Başlayacağız, ne kadar zamanda iyileşme olur bunu bize anneniz gösterecek ama zaten o en zoru başarmış, iyileşmenin ucundan tutmuş. Bize sadece devam etmek düşüyor."

Önceki gün kocamı onunla telefonda konuşurken gördüğümde yanlış anlayıp kıskançlıktan delirdiğim kadına koştum ve ağlayarak kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim," dedim defalarca. "Teşekkür ederim."

Duygu Hanım çaya kalmadı, uçağına az vakit kaldığı için hemen gitmek istedi ama annemin tedavisi için kendine bir takvim oluşturacağını, buradaki doktoruyla kontakta olarak tedaviyi yürüteceğini belirtti.

Barlas onu aracına geçirirken, "Dilerseniz yurtdışına getirebiliriz," diye sorduğunda, yerin önemli olmadığını Türkiye'de artık tıbbın çok geniş bir yelpazeye sahip olduğunu, yurtdışında kullanılan tedavilerde bazı yönlerden daha ileride olduğumuzu belirtti.

Ve beni hiçbir konuda yalnız bırakmayan Barlas, bu konuda da yalnız koymadı.

Üç aylık tedavi için İstanbul'a gitmeye karar verdik.

Konaktan sonra İstanbul'da kalmak biraz tuhaf olacaktı ama ben bunu da başaracaktım.

19.

BÖLÜM

Edep fukara olunca,
akıl ukala oluyormuş.

Daha önce uçağa binmiştim evet ama bunun hatırladığım kadar kolay bir yolculuk olmayacağını uçağa adım attığım an, bir kez daha anlamıştım. Barlas sakin bir halde yanımda otururken neredeyse kurdeşen dökecektim, neyse ki bu demir yığını yere çakılmadan ve benim felaket senaryolarıma yenilmeden yere inmişti.

Bizi havaalanında Çiya karşıladı. İki tane araç arka arkaya dizilmiş, bizim onlara refakat etmemizi beklemekteydi. Çiya patronunu görünce, "Yolculuğunuz nasıldı Ağa'm?" diye sordu. Barlas babama yardım etmek için annemi kucağına alırken, "İyi geçti," dedi ama bakışları bendeydi. Tüm o huzursuz zaman boyunca da zaten gözlerini üzerimden çekmemişti. Annemi dikkatle araca oturtan Barlas, Çiya'ya döndü. "Ev hazır mı?"

"Hazır Ağa'm," diyerek şoför koltuğundaki yerini alınca, ben de arka koltuğa geçen babamın yanına oturacağımı düşünerek yöneldim ve kolumdan tutan kocam babamın kapısını kapatarak aracın üzerine vurdu.

"Biz onlarla gitmeyecek miyiz?" diye sordum hızla uzaklaşan ailemin aracına bakarken.

"Gideceğiz elbette ama balık istifi gibi üst üste değil. Hadi gel," dedi bizi bekleyen diğer araca yönelirken. Barlas aracı kullanan gence bakıp, "Halis şimdi çıkar, sen onunla birlikte gelen valizleri hallet, ben kullanacağım aracı," diyerek öne oturmam

için beni yönlendirdi. Aracı o kullanacaktı. Genç adam geride kalıp korumanın getireceği valizlerimizi beklerken, biz çoktan yola çıkmıştık.

"Uzak mı ev buraya?" diye sordum kemerimi takarken.

"Yirmi dakikalık mesafede," diye belirtti. Aracın içinde gergin bir sessizlik mevzu bahisti. Konuşmaya çekiniyordum. O da konuşmadı, radyoyu açtı. Türkü dinlemeyi seviyordu sanırım, ardı ardına çalan türküler aracın içini doldurmaya başladı.

'Bu can senin – Hiraizerdüş'ün sesiydi duygularımıza dokunan.

Türkünün sözleri miydi bu kadar sinemizi yakan yoksa sanatçının yanık sesinde mi saklı kalmıştı mazi bilmiyorum ama bir şeyler vardı bu türkünün içinde bizi etkileyen. Barlas'ı dertlendiren beni hüzünlendiren bir yanı vardı. Türküyle sislendi İstanbul manzarası gözlerimde, hasret kaldığım denizler gibi çağladı kirpiklerimin arasına saklanmış karanlık.

Yanağıma süzülen yaşların mantıklı bir açıklaması yoktu. Barlas kucağımda duran elime uzandığı an, kendimi tuhaf hissettim. Parmaklarını teskin eden bir tutumla parmaklarımın arasına geçirerek baktığında gözlerimiz kesişti. Dudaklarım titriyordu sebebini bilmediğim hüzün için ve yanağımdan yaşlar süzülüyordu. Kısacık bir temas oldu, elini derhal çekti elimden ve gülümsedi.

"Sanki daha evvel dinlemiş gibiyim bu türküyü. Sesi, sözleri, hüzünlere salıyor içimi," dedim dürüst bir tutumla. Yanaklarımı kurulayarak ona döndüm. "Sen sık dinler misin bu sanatçıyı?" diye sordum.

"Sık sık, kitabını da okumuştum," dedi bakışlarını yola çevirirken. "Biri hediye etmişti!"

Barlas müzik çalara dokunarak türküyü değiştirmek isteyince, izin vermedim. Eline dokunup durdurunca elime baktı kaldı kısa bir an. Sonra bakışlarını derhal yola çevirerek elini direksiyona yerleştirdi.

"Ağlama o zaman," dedi.

"İçimden geliyor, elimde değil," dediğimde dişlerini sıktı. Dişleri gıcırdayınca derin bir soluk alarak sakinleştirdim kalbimdeki tuhaf çırpıntıyı.

Yol bitti, büyük bahçeli, sahil kenarında olan üç katlı bir eve geldik. Şimdi yine konaktaki oyunumuza devam mı edecektik yoksa burada herkes kendi hayatını mı yaşayacaktı bilmiyordum açıkçası sorgulamayı da hakkım olarak görmüyordum. '*Git*' dese tek kelime edemezdim. '*Kadınım ol*' dese karşı çıkamazdım ya da başkalarıyla gezip tozsa katlanmak zorunda kalacaktım. Elim ayağım aşiretin hükümleriyle bağlıyken ve her şey bu kadar tazeyken onu kendi fikirlerimle huzursuz etmeye gerek yoktu. Bahçesi demir kapıyla, geniş ve yüksek duvarlarla kaplı saklı bir cennet gibiydi yeni yerimiz. Demek İstanbul'a geldiği zamanlarda burada kalıyordu. Başka kadınları da buraya getirmiş miydi? Yoksa ilk gelen biz miydik?

Aklımı okumuş gibi bana baktı. "Burayı yeni aldım, normalde bir dairem var, ben orada kalıyordum, bana yetiyordu," dediğinde bakışlarımı irdelediğim eve çevirdim. Belki de o daireye götürmüştü o kadınları, belki orada Barlas'ı bekleyen bir kadını vardı. Belki de kendisi orada kalmaya devam edecekti! Sinemi acıtan cehennemi artık yok sayamıyordum. İçimi yiyen kurdu söküp atmak istercesine iç geçirdim. Şimdi bu düşüncelerin sırası mıydı? Buraya ne için geldiğimi unutmamalıydım, amacım annemin iyi olmasıydı. Annemlerin aracı çoktan gelmiş garaja çekilmişti. Araçtan çıktığımızda etrafımı mis gibi gül kokusu sardı.

"Küçük bir cennet gibi," dedim etrafa bakınırken. Kapıda bizi orta yaşlarda bir kadın karşıladı.

"Hoş geldiniz efendim," dedi gülümseyerek.

İçeri girmek için kapıya yöneldiğimde Çiya belirdi kapıda. "Ağa'm misafirleriniz yerine yerleşti," diye bildirdi. Barlas başını salladı. İçeri girdik, bizi sükseli bir giriş karşıladı. Girişten iki merdivenle üst kata çıkılıyordu, merdiven altındaki kapıyla

birlikte dört kapı daha vardı bu alana açılan. Biz sol tarafa yöneldik. Geniş, ferah bir salon karşıladı bizi. Koyu renk zemine bol güneş sunan kocaman bir cam cephe… Mimarisi çok farklı değildi ama iç dizaynı oldukça zevkli döşenmişti. Gri ağırlıklıydı ev. Konağın tam aksine ferah bir yapısı vardı.

"Annenlerin odası da yukarıda, merdivenin altındaki kapı asansöre açılıyor, diğeri benim çalışma odama ve mutfağa…" diye bilgilendirdi. Maun cilalı ceviz kaplama merdivenleri birlikte çıktık, uzun koridora açılan dört kapı da burada mevcuttu. "Son kapı annenlerin," diyerek kaşıyla odayı gösterirken ilk kapıyı açarak içeriyi gösterdi. Geniş bir odaydı, ortada direkli bir karyola, etrafını tüllerin süslediği beyaz bir yatak mevcuttu. Masalsı bir tutum sunuyordu. Halı kaplı zemin beyazdı. Bu odada iki kapı vardı. Biri banyo, diğeri giysi odasıdır diye umarken, Barlas odanın kapısını açarak, "Burası da benim odam," dediğinde, tuhaf bir tutumla titredim. Doğru ya ne kadar evcilik oynasak bile biz aşiretin gözünde hala evliydik! İçeri baktım, benim odam kadar geniş bir oda vardı ve erkeksi bir şekilde dizayn edilmişti.

"Bu kapı iki odayı birbirine bağlıyor, çocuk odası olarak dizayn edilmiş fakat…" dediğinde sustu. Anlamıştım demek istediğini.

"Artık yer yatağında yatmaktan sıkıldım diyorsun yani," dedim zoraki bir espriyle.

"Sanırım, belim ağrıyordu," dedi bana sataşarak.

Yanaklarımın kızardığına emindim. Derhal kaçarak, "Ev çok geniş," diye lafı değiştirdim.

"Evet, geniş ve ferah… Yan odaya da Yasemin yerleşir gelince," dedi Barlas dikkatimi yine kendine çekerek.

"Yasemin mi?" dedim heyecanla.

"Evet, o da gelecek buraya. Konağa dönene kadar sana yardım etmesi iyi olur diye düşündüm."

Dudaklarımı ısırmasam gider boynuna sarılırdım, nasıl mutlu oldum bu anlayışlı tutumuna anlatamazdım. Evi gezme işi bitince annemin yanına gittim, bir saate kadar valizlerimiz de geldi ve yerleşeme işi o gün, geceye kadar sürdü. Akşam yatağa yorgun başımı koyduğumu hatırlıyordum, gerisi yoktu. Sabahın beni karşılayacağı sürprizden habersizdim. Kahvaltı masasındaydık, alışmaya çalıştığım evin her köşesini merakla inceliyordum. İçeri hıçkırıkla giren kadının sesini duyduğumuzda, başımı şaşkınlıkla kaldırdım. Annem ağlamaya başlamıştı mutluluktan, ben elimde çatalım dona kalmıştım. Teyzemdi gelen, uzun zamandır telefonlarda konuştum ama yüzüne hasret kaldığım teyzem. Ne Yunanistan'da, ne de Mardin'de görmeme izin verilmeyen teyzem! Arkasında delikanlı olmuş oğlu, peri kızına dönmüş genç kızı vardı. Hayal gibi baktım onlara, zihnimin duvarlarında çarparak çıkmak isteyen kısa birkaç anıyla boğuşurken, kollarına koştum annemden sonra koklamayı sevdiğim sineye yüz sürmek için. Ne kadar yaşlanmış, çökmüştü teyzem. Hayat onu ne kadar yormuştu. Dakikalarca sarıldım da doyamadım, biliyorum o da bana doyamazdı. Teyzem annemle hasret gidermek için ayrılırken kollarımdan, silik silik bir anı şimşek gibi çakarak yok oluyordu zihnimde. Henüz on beşleri ya da on yedisinde bir delikanlı ağlayarak sarılıyor, yalvarıyordu bana. Bir borçtan bahsediyor, özür dileyerek yardım istiyordu. Musa'ydı bu, şimdi karşımda heybetli bir dağ gibi duran bu adam değildi maziden çıkmaya çalışan görsel…

"Ablam," dedi gözleri nemli nemli kaba sesiyle. "Ablam..."

Öyle candan, öyle içtendi ki her hali. "Kurban olurum sana," diyordu. Neden ağladığımı bilmiyorum, boynuna sarılıp kokusunu içime çekerken, kardeş boşluğum tamamlandı. Uzun boynuna kollarına dolamak için ayakuçlarımda dururken hıçkırarak ağlıyordum. Musa'm, kardeşim oldu diye sevindiğim çocuk, çocukluğumda oyuncak bebeğim yerine koyup annelik ettiğim kuzenim, şimdi kocaman adam olmuştu evet ama

gözleri hala aynı çocuktu. Canımdı. Teyze canımdı. Ona sarılmaya da, koklamaya da doyamadım ama o sırasını savmıştı, sırada bana merakla bakan genç kızı kollarıma almak vardı. O da en az Musa kadar büyümüştü. Ona dair çok bir anım yoktu zihnimde, adının Zeynep olduğunu biliyordum sadece, doğduğu günü ya da büyüdüğü zamanları anımsamıyordum.

Annesine benziyordu Zeynep, canımın içine, anne yarıma benziyordu. Ona sarılırken, kalbim yumuşacıktı. Kuzenlerim gelmişti evime, teyzem gelmişti, bugün annem ve benim için düğün, bayramdı. Onları hiçbir yere göndermedik iki gece, tüm gitme ısrarlarına rağmen alı koyduk, sürekli sohbet ettik, sarıldık, hasret giderdik. Ne kadar zaman geçirirsek geçirelim birbirimize doyamadık, sonunda ayrılık vakti geldi çattı. Teyzeme veda ederken gözlerim yine nemlenmişti. Onlar şoförün götürdüğü araçla bahçeden uzaklaşırken, sanki bir daha göremeyecekmişim gibi korkmuştum, ta ki o yanıma gelene kadar. Elini omzuma koydu, başımı göğsüne geçti. Oradan bakarken yola, sessizce ağlamama izin verdi. Elleri kollarımı teselli ederek dolaşırken, benimle dakikalarca boş yola bakıp bekledi. Şikâyet etmedi, ses etmedi, teselli etmedi ama teskin etti.

"Teşekkür ederim," dedim hıçkırıkların kalınlaştırdığı sesimle.

"Ne için?"

"Bana yeniden hayat verdiğin için,"

Başımı kaldırdım, yüzüme bakıyordu. Gözlerinde öyle sıcak bir tebessüm belirmişti ki, içimi ısıtıyordu. İçimden ona sarılmak, boyun kökünü koklayarak gözlerimi kapamak geliyordu. Barlas elini omzumdan çekerek, "İçeri girelim, annenin uyku saati geldi." dediğinde büyü bozuldu. Usulca koptum kollarından… kollarından, dokunuşundan, bakışından kopmak nedense artık daha zor oluyordu.

Burası büyük şehirdi, daha gezmemiştik belki ama içime özgürlük eken garip bir tılsıma sahipti. Buranın havasının bile insana bir başka işlediğini bilmezdim. Oysa İstanbul'da günler de tıpkı Mardin'de olduğu gibi sıradan geçiyordu. Annem

doktora gidiyor ya da fizyoterapist eve geliyor, babam ikimizin gözünün içine bakıyor, konağın ağır iş yükünden kurtulan Yasemin etrafımda mutlulukla koşturuyordu. Barlas her ne kadar bize belli etmese bile uzun zaman sonra kavuştuğu babannesini merak ediyor, onun için endişeleniyordu ama Mardin'e ziyaretleri kısa sürüyordu.

Babaannesini ne dediyse ikna edemedi bizimle gelmeye, biz çekirdek aile olarak geçtik buraya. İstanbul'da yaşarken iki kere Nisa gelmişti görüşmeye. Yaptıklarını unutmamız da, hazmetmemiz de kolay olmayacaktı. Barlas ve ben onu elimizde olmadan soğuk karşıladık, hürmette kusur etmedik ama sevecen bir tutum sergileyecek kadar da ikiyüzlü değildik. Pişmanlığından ve çaresizliğinden defalarca söz etti. Annesiyle hayatın zor olduğundan bahsedip şikâyet eder gibi olanları anlatıyor, abisinin onu affetmesi için çareler aranıyordu. Sanki son olanlardan sonra on yıl yaşlanmış gibiydi.

İstanbul'a gelmemizin en güzel yanı Bahar'dı, ne yalan söyleyeyim. Uzun zamandır telefonda konuştuğum fıstığım, artık sık sık ziyaretimize geliyor, ondaki güzel değişimlere seyirci ederken, bizi büyümesine eşlik ettiriyordu. Meğer ne kadar bağlanmış, ne kadar özlermişim onu. Eve geleceği günleri kalp çırpıntıları ile sayıyor, gideceği anı canımdan bir parça kopacakmış gibi tedirgin bekliyordum. Hayatıma giren değişim sadece bu değildi, bir de Tuğba adında bir kadın girmişti hayatıma. Öyle apansız çıkmıştı karşıma, kapıyı açtığım an boynuma sarılıp hıçkırarak ağlamış, senelerin hesabını sormuştu bana, geçmişi olmayan bana ne ironiydi! Sonradan öğrenmiştim ki okuldan arkadaşımmış, en yakın arkadaşlarımdan biriymiş. Sevdim onu, arada gelip geçmişten bahsetmesi hoşuma gidecekti. Ondan kendi adıma öğreneceğim ne çok şey vardı. Anladığıma göre O' ve ben Nisa ile çok samimi arkadaşmışız, bir zamanlar can kadar yakınmışız. Şimdi bu hallere düşmemiz ne acıydı. Üstelik Tuğba biraz çatlaktı, bu halleri beni

gülümsetirken, arkamda bıraktığım maziyi dinledikçe, geçmişim beni iyice meraka sevk etmişti.

Şimdi odama geçmiş saçlarımı örerken, önümdeki zorlu göreve odaklanmaya zorladım kendimi. Barlas iş adamıydı, şirketteki mevkiisi, duruşu, tutumu çok asildi. Tamam memlekette de ağa olduğu için hürmette kusur görmezdi ama burası memleketimiz değildi. Kusursuz görünüşüne, klas bir duruş sunuyordu işi. Ama ben, geçmişi olmayan ben… bu kusursuzluğun içinde büyük bir kusurdum. Ne yemesini, ne gezmesini, ne de giymesini bilmiyordum. Kendime geldiğimde tek dünyam ailem ve kitaplarım olmuştu, sonra ise konakta geçen üzücü zamanlarımda bu tür ayrıntılara kafa yormayacak kadar kafası dağınık biri olmuştum.

Sosyeteyi televizyonlardan, dergilerden görmüş biri olarak, onlar gibi kibar konuşmayı, bin tane çatalın kaşığın arasından doğru olanı bulup onunla yemek yemeyi, çeşitli dans stilini, çivi topuklu ayakkabıların üzerinde gün boyu dimdik yürümeyi, zeki sorulara bilgili cevaplar vermeyi becerebilmem koca bir hayaldi. Konak meğer ne kadar kolaymış, asıl cendere büyük şehirmiş. Onlar gibi olmayı başaramayacaktım! Barlas'a borçluydum, onu kimseye küçük düşüremezdim. Benim için yaptıklarından sonra yüzünü eğemezdim. Sıkıntıyla saç örgümü bitirdim, serin yatağa uzandım.

Gerekirse piyasadaki bütün adab-ı muaşeret kitaplarını okuyacak, bütün görgü kurallarını ezberleyecek, kendimi geliştirmek için daha fazla kitap okuyacaktım. En kolayı da çabuk öğreniyor olmamdı. Ya geçmişten bildiğim için çabuk adapte oluyordum ayrıntılara, ya da pratik biri olduğumdan çabuk ayak uyduruyordum. Peki düzgün kıyafetler, yerinde konuşmalar, birkaç görgü kuralı bu işi halletmeye yetecek miydi? İnsani sohbetlere katıldığımda donup kalmalarım, verecek cevaplarımın olmamasını nasıl kamufle edecektim? Peki ya, Barlas yanında istemezse beni, ya utanır, yanında gezdirmeye çekinirse… Zaten mecbur değildi. Burası İstanbul'du, kime ne

kanıtlayacaktı? Kimseye kocam olduğunu göstermek dışında ispat etmesini gereken bir sebebi yoktu. Mardin'de göz önün- deydim ama burada kim kime dum dumaydı.

Genzime tuhaf bir acı yayılırken, gözlerimi zorlayan yaşla- rın ve içimde oluşan boşluğun sebebinin sadece minnet oldu- ğunu kendime anlatmaya çalıştım. İçimdeki yalnızlığı bastır- mak için yastığıma sarılarak kıvrıldım. Uykuya dalana kadar kendimi korkutmaya, korkularımla nasıl başa çıkacağımın yo- lunu bulmaya çalıştım.

Sabah babam annemi hastaneye götüreceği için erken uyan- mıştım. Barlas benden daha erken uyanmıştı belli ki, giyinip hazırlanmış bir halde kahvaltı masasında oturmaktaydı ve kı- zarmış ekmeğinden ısırıp, telefonundan gazete köşelerine göz atmaktaydı. Tuhaftık, evcilik oyunumuz gerçeğe dönmüştü ama biz hala karı koca olmadığımız halde evli gibi davranıyorduk. Kabullenmiştik sanki bu durumumuzu, savaşmaktan çoktan vazgeçmiştik. Hatta o kadar kabullenmiştim ki yataktan çıktı- ğım gibi aşağı inmiştim.

Onun bu kadar erken kalkacağını düşünmemiştim. Üze- rime düzgün bir şeyler giymediğim için kendime kızarak ma- saya yaklaştım. Gözüm hâlâ yataktaydı, gece boyu kâbuslarım yüzünden iyi uyuyamamıştım. Esnememi zorlukla bastırmaya çalışarak saçlarımı düzelttim, çenemi hafifçe kaldırdım.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi fincanından çayını yudumlayıp bana bak- mayarak.

Kafasını kaldırıp bir kere bakmamıştı bile, yerime resmen çöker gibi oturdum. Yasemin çayı doldurup odadan çıkınca, "Geç kalmışsın bugün," dedim sanki her zaman gittiği saati bi- lirmişim gibi. Normalde ben kalktığımda hep gitmiş oluyordu işe. Bana tek kaşını kaldıran bir bakış fırlatınca, tabağıma zeytin almak için uzandım. Biraz peynir ve yumurta yeterli gelmişti.

"Rejimde misin?"

Çayıma şeker atarken, "Değilim," dedim. Aklıma gelen şeyle tabağıma baktım. Kilo mu almıştım? Farkında olmadan karnıma dokundum. Fazla mı kilo almıştım? Göbeğim yoktu, belki biraz kalçalarım irileşmişti ama o kadar. Bana *şişmansın* mı demeye çalışıyordu? Rejime mi başlamalıydım? Suratım ası- lınca yanlış anlaşıldığının farkına vararak, "Böyle giderse zafi- yet geçireceksin," dedi azarlayan bir tutumla.

Birden iştahım kaçmıştı, ne demek istemişti çözememiştim. Bana çok mu zayıfsın, yoksa kilolusun mu demişti? Sessizce kahvaltımızı yaparken, gizliden gizliye ona baktım. Dikkatini elindeki telefona vermiş, kaşlarını çatarak bir şeyler okuyordu. Hâlâ kafasını kaldırıp yüzüme bakmamıştı. Belli ki umurunda değildim. Duş almıştı yine, koyu saçlarının arasında duran gri- ler netleşmişti. Odaya girmeye başlayan sabah güneşi gözlerinin kahvesini daha açık bir renkmiş gibi göstermişti. Aslında çok sıradan bir görünüşü vardı ama nedense bu sıradanlık kalbe zarar duruyordu. Üstelik kadınlar sıradan olanın farkına var- mazlardı ama o hiç sıradan bir adam olmayacaktı, ne karak- teri ne de görünüşü…

Sadece kendimi kandırıyordum.

"Bugün ne yapacaksın?" dedi çayını yudumlarken.

Tereddüt ederek onun gözlerine baktım. "Evi dip bucak te- mizleyeceğiz."

"Onu dün yapmıştın."

"Gözden kaçırdığımız yerler olmalı."

"Önceki gün de yapmıştın gözden geçirmeyi…" diye vurguladı.

"Ne dememi bekliyorsun, NASA ile uzaya çıkacağımı mı? Beceriksizliğimi takip ettiğini görmek ne güzel…"

"Beceriksizsin demedim."

"Evet beceriksizim," dedim sıkıntıyla. "Ne okuduğum okula dair bir anı, ne de neye becerimin olduğunu bilmiyorum. Ca- hilin tekiyim."

Ne çok içime atmışım meğer bu durumu, daha ilk soruda çakıl taşı gibi dökülüvermiştim.

Hiç cevap vermeden arkasına yaslandı, gözlerini üzerime düşürdü. "Sen cahil değilsin, sadece hafızanı kaybettin." Sesi hâlâ yumuşak olsa da çelik kadar sert kararlılığını algılayabiliyordum.

"Bugün senin için bir ajanda hazırlattım." Ağzını sildi, peçetesini kenara koydu. Ona baktım, ne ajandasıydı? "Kahvaltın bitince Çiya gelir alır seni."

"Ne yapacağız?"

"Ajandana bakarsın, bırak gözden kaçan yerleri de Yasemin bulsun."

"Ne var ajandamda?" diye sordum yeniden merakla.

"Alışveriş, ihtiyacın olduğunu düşündüğüm birkaç şey."

Bir, paspal olduğumu düşündüğünü yüzüme vurması eksikti. İşte düşündüğüm gibi yetersizliğim su yüzüne çıkmaktaydı. Yakında eleştiriler de başlardı. Nemlenen bakışlarımı zorlukla başka tarafa çevirdim. Çatalı elime aldım ama nedense iştahım kaçmıştı. Bana kilolu demişti, paspal demişti, yani mecazen!

Barlas gülme isteğini bastırarak homurdandı. Belli ki bu anlayışlı koca rolünden zevk almaya başlamıştı. Kırıldım. Çenemi yukarı kaldırarak, "Sana afiyet olsun," diyerek ayaklandım. Gözlerinin üzerimde dolaştığını biliyordum, çünkü ensemdeki tüyler yine diklenmişti. Penye pijama takımıyla masaya gelmek tam bir ahmak işiydi. Lanet olsun. Benden hiçbir şey olmazdı.

"Ajandan sende kalsın, hiçbir yere gitmiyorum. Ben buyum, kendimi değiştirmeye niyetim yok," dedim ama değiştirdim. O gittikten sonra bir taksi çağırıp kitapçıya gittim ve ihtiyacım olan tüm kitapları aldım. Üç gün boyunca ne gözüne göründüm, ne de karşısına çıktım.

Uyanık geçen her saniyemi diksiyon çalışmaları, masa düzeni ezberleme ve moda araştırması yapmakla geçirdim. Annem ve babam sürekli elimde kitapla sağa sola volta atarak çalıştığımı gördükçe şaşırıyor, tüm gün evde topuklu ayakkabılarla

dolaşarak, çivi topukların üzerinde kusursuz durmaya çalışmama garip bakıyordu. Ne yapmaya çalıştığımı sormaya çekiniyor, her hareketimi ilgili bir şaşkınlıkla takip ediyorlardı.

Onunla odamı ayıran kapıyı sımsıkı kapalı tuttum, uzaklaştım ve yaklaşmasına müsaade etmedim. Gün doğumundan gün batımına kadar, sürekli bir şeyi daha fazla öğrenmek için çırpınıp durdum. Sanki karşımda biri varmış gibi konuşmanın beni deli göstereceğini anlayınca, ağzıma aldığım kalemle sesli sesli kitap okumaya başladım. Hızlı tekerlemeler ve deyimler ezberledim.

Neyse ki bu azmin sonunda meyvelerini toplamaya başlamıştım. Geriye sadece dans eğitimi kalmıştı. İyi de dans etmek için bir erkek lazımdı. Babama sorsam bana gülerdi. Hem babam dans etmeyi bilmezdi ki. Adamla dalga geçer gibi ona bunu soramazdım. Bana konu mankeni de olamazdı. Telefonuma dans dersini indirdim. Kulaklığımı taktım. Yatağın üzerindeki yastığı kollarımın arasına alarak gözlerimi kapattım.

Arjantin tangoyu öğreten hoca, önce temel sekizliyi anlatıyordu. Gözler kapalı olunca hayal etmek güzeldi de adımları yapmak zordu. Geriye bir adım, yana iki adım ve bitir. Temel sekiz adımdan oluşan dans bitiyordu ama bir türlü adımlarımı doğru yöne götürmeyi beceremiyordum. Dans hocasının giro dediği dönüşler, yani kadının etrafında tam tur ya da erkeğin etrafında tam tur olan bir figürü yapmak bir işkenceydi. Yahu bunu yastıkla nasıl başaracaktım ki?

Hoca sanki eğitim vermiyordu da, sırlar ve gizlilik üzerine yoğunlaşmış bir şifreyi çözdürüyordu. Kollarımın etrafına sardığım yastıkla, bir tur dönüyordum ki, duyduğum çığlıkla kendime geldim. Gözlerimi açtım ve gördüğüm şeyle paniğe kapıldım.

Barlas'ı haşlamıştım, yani yakmıştım. Elinde çay tepsisiyle kalan Yasemin, "Ağa'm özür dilerim," diyerek elindeki tepsiyle bir sağa bir sola koşturmaya başlayınca, "Panikleme Yasemin, iyiyim," diyen Barlas açık kapısı olan odamdan içeri dalarak banyoya yöneldi. Yasemin odadan buz getirmek için çıktı.

"Beni mi izliyordun?" diye sordum, adam yanıyordu benim aklıma gelen şey buydu.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Barlas yüzü kasılmış halde kravatını çıkarıp attı. Düğmeleri çözmeyi bir türlü beceremeyince, öfkelenerek kafasından sıyırıp çıkardı. Öyle bir soluk aldım ki, sanırım bu sesi o da duymuştu. Gür kıllarla kaplı göğsünü ıslattığı havluyla silmeye çalışırken, nefes alamadan ona bakıyordum. Aynadaki bakışlarımız kesişince, geriye doğru küçük bir adım attım ama soluksuz halde kalsam bile gözlerimi bir an bile ondan ayırmadım.

"Gözlerin bayram ettiyse buz getirebilir misin?" diye homurdandı.

Hâlâ bir yüzüne bir de göğsünde duran ıslak havluya bakıyordum. Onu yakmıştım.

"Buz Sevda, yanıyorum," dedi yeniden. Bunun üzerine kıpkırmızı oldum ve hızla arkamı dönerek odadan çıktım. Merdivende karşılaştığım Yasemin'in elinden buzu alıp odaya getirmem iki dakikamı aldı. Buz torbasını uzatırken bakışlarımız buluştuğunda, bu sefer kahve gözleri bambaşka bir nedenden ötürü gölgelenmişti ve erkeklerin anatomisini bilen her kadının bildiği bu bakışların çok tehlikeli olduğunu hemen çözdüm. Soluk almak için biraz geriye çekildim. Elimi göğsüme koymamak ve hızla atan kalbimi bastırmamak için direndim. Bu ne zayıflıktı? Neler oluyordu bana yine, neden böyle tuhaf duygulara kapılır olmuştum? Birdenbire erkeksi cazibesinin gözlerimi kör etmesine yeniden izin vermek, ne büyük saçmalıktı. Allah'ım bu hali nasıl da çekiciydi. Ve bu kadar çekici bir adamla, ufacık bir banyoda sıkışıp kalmak çok rahatsız ediciydi. Ben akıl edemesem de neyse ki Yasemin temiz bir gömlek getirmişti.

"Acıyor mu?" diye sordum.

Hâlâ kendini inceliyordu. Yanına gittim, bilinçsiz halde göğsüne baktım, kızarmıştı. Gözlerimi göğsünden çekip yüzüne diktim. Üzgün halde, "Su toplamış mı?" diye sordum.

"Toplayacak kadar sıcak değildi," diye geçiştirmeye çalıştı. Uzandım, başımı daha da yaklaştırarak tüylerin arasındaki deriyi görmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Elimi uzattığımda derin bir soluk aldı ama aldırmadım. Göğsüne dokununca irkildi.

"Acıttım mı?" diye sorarken derhal elimi çektim. Başını iki yana salladı. Kendini kastığı için göğüs kasları titreşmiş ve kasılarak toplanmıştı. Yumuşak tüylerin arasında parmaklarımı gezdirerek, gözlerimi iyice yaklaştırdım ama görünürde hafif bir pembelik yoktu.

"Sanırım yanmamışsın," dedim mutlulukla gülümseyerek. Başımı kaldırırken ve onun saçlarıma eğilen başı yüzünden, yüzlerimiz bir solukluk mesafede asılı kaldı. Saçlarımı mı kokluyordu? Soluğunun sıcaklığını, kesikliğini ve heyecanını tenimde hissediyordum çünkü o solurken ben nefesimi tutmuş duruyordum. Elim hâlâ göğsündeydi. Bilinçsiz halde tüylerine dadanmış ve papatya şeklinde açılan avuç içim, ateş gibi yanıyordu. Elimin içinde atan kalbinin hızlanmasını hissediyordum ve bu da ayaklarımın yerden kesilmesini sağlıyordu.

"Bir tane daha buz getirmiştim," dedi endişeyle yanımıza dalan Yasemin üzgün halde. "Özür dilerim Ağa'm,"

Ne kadar yakın olduğumuzu anlayınca ürkek bir hareketle geriye sektim ve elimi göğsünden çekerken tuhaf bir yoksunluk hissettim. Yanaklarım kızarıyor, başım dönüyor, ayaklarımın altındaki yer sallanıyordu. Gömleği üzerine geçirirken utancımdan titriyordum. Az evvel onunla burun buruna gelmiştim, azıcık kıpırdansa dudaklarımız birbirine temas edebilirdi. Nefesini dudaklarımda hissetmiştim. Dudaklarıma dokunmamak için dişlerimle terbiye ettim.

"Ben iyiyim, sen bize taze çay hazırla," dedi gömleğini iliklerken.

Yasemin, "Derhal Ağa'm," diyerek ortadan kayboldu. İçimden yine bir ısı dalgası yükseldiğini hissettim.

"Dans etmeyi mi öğreniyorsun?" diye sordu.

"Sadece merak," diye kıvırdım.

"Hangisini öğreniyorsun?"

"Dedim ya, sadece merak." Durdum ve düşünülmemiş bir yalan söyledim. "Melodisi tanıdık gelince, eskiden hatırlayıp hatırlamadığımı merak ettim. Bilirsin, bazen insan unutsa bile duyuları unutmuyormuş."

"Bilirim," dedi sanki o da hafızasını kaybetmiş gibi. Gömleğinin son düğmesini iliklerken, "İstersen sana gösterebilirim," diye önerdi.

"Tango biliyor musun?" dedim şaşkınlıkla, kahretsin açıklamıştım merak ettiğim dansı. Üstelik tabii biliyordu, zaten onun için öğrenmeye çalışmıyor muydum? İyice saçmalayınca sustum.

"Birkaç kez denemiştim," dedi alelade bir şeyden bahseder gibi. "Birlikte deneyelim," dedi, öneri değildi resmen tatlı bir emirdi.

"Yok yok, boş ver zaten beceremiyorum."

"Denemedin bile," dedi yanıma gelip boynumda asılı duran kulaklığı alarak. O anda, telefondan açmak aklıma gelmedi. Onun hemen dibimde durup, kulaklığı bir baş yukarıdaki kulağına takmasını şaşkınla izledim. Telefonuma uzandı. Müziği açtı. Evli bir çift için doğal bir görüntü olabilirdi ama biz gerçekten evli değildik. Her şey bir formaliteydi. Ben sadece bana yaptığı iyiliğe karşılık onu mahcup etmemek istemiştim, hepsi buydu! Kolunu uzattı bana, eli belimde çiçek gibi açıldı. Beni usulca kendine çekti. Şimdi bacaklarım bacaklarına çok yakındı. Soluk alamıyordum. Bedenlerimiz birbirine yaslanmamalıydı ama kolları arasında dönüp dururken bu nasıl olacaktı? Ben birkaç dönmeden sonra dengede duramazdım ki.

Bu işin sonu felaket olacaktı. "Boş versek daha iyi," dedim.

İtirazımı kısıtlayan bir, "Şişt," sesinden sonra, her zamanki gibi azarlayan bir tutumla baktı.

Sanki benim utancımı nasıl bastıracağını biliyordu. "Bir elini böyle koy." Ben elimi kaldırıp bir türlü omzuna koyamayınca, yanımda sarkan ele uzandı, kırılacak bir biblo gibi alıp omzuna koydu. Diğer elimi yavaşça eline alıp, tam omuz hizasında tuttu.

"Baston yutmuş gibi durma lütfen, bedenini rahat bırak ki ritme uyum sağlasın."

"Demesi kolay," dedim bakışlarımı elime odaklayarak, dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Ve bu kadar yakından dudaklarını dişlemekten vazgeç."

Bu uyarıda ciddiydi. Başımı kaldırdım. Yanaklarımın renkte domatesle yarıştığını hissedebiliyordum. Hayır sadece yanaklarım mı, artık kulaklarıma ve boynuma doğru nükseden bir sıcaklık da mevcuttu. O beni uyardı diye inadına dudaklarımı dişlediğimi fark edemedim. Dişlerim etime öyle geçmişti ki, canım acıyordu.

Barlas gözlerini dudaklarıma odakladı ve seyretmek daha çok ilgisini çekmiş olarak, ısrarla bakmaya devam etti. Neydi dikkatini çeken, klasik bir kızdım ben. Kahverengi gözlerim, ısırdığım için kızarmış dudaklarım, utandığım için pembeye dönen yanaklarımla bütünleşen şaşkın bir ifadem vardı. Cazibenin değil kişiliğin gerçek tanımını sergilerdim. Ama o hâlâ dudaklarıma bakıyordu çünkü şimdiki gibi gergin olduğum anlarda dudaklarımı dişlemekten vazgeçemiyordum.

Hareket ederken hocanın direktifleriyle, heyecanlanarak ayağına bastım. "Özür dilerim," dedim ürkekçe ama o kızmak yerine gülümsedi.

"Bir daha," dedi sabırla. Onun gülümsemesinin dudaklarına ulaştığını görmüştüm bir keresinde. En son annemi kontrole gelen doktoru beklerken görmüş, bir daha görmemiştim. Evet evdeki çalışanlara kibar tebessümler sunmuştu ama içten

gelen bir gülümsemeyle hiç gülmemişti. Gamzelerini göstererek gülmemişti. Onca zaman müthiş bir hasretle bu gülüşü görmeyi beklediğimi fark ettim. Özlemiştim. Hem de şiddetle. Bu sefer bilerek ayağına bastım. Bunu bilinçli yapınca haliyle kızardım. Anladığını sanarak panikledikçe, daha fazla basmaya başladım. O da daha fazla güldü.

Kızmamıştı.

"Şimdi etrafımda döneceksin," dedi elimden tutup beni etrafında çevirirken. Müzik eşliğinde tekrar kollarına geldim. "Yine baston gibi durdun," dedi bana sataşarak.

"Minare gibi uzunsun, sana uzanmak zor oluyor," diye şikâyet ettim saf bir tutumla.

"Kollarımın arasında çok da ufak durmuyorsun!" dedi misilleme yaparak.

"Utandırmak için mahsus yapıyorsun," diye kızdım şikâyet ederek.

"Belki..." Dudaklarının kıvrımındaki samimiyet ses tonundaki resmiyetle garip bir tezat oluşturuyordu. Duruşu, tutuşu çok samimiydi. Sanki dans için değil de, istediği için kollarının arasındaydım. Heyecandan titrediğimi saklamak mucize olurdu. Uzun zamandır bu anı beklermiş gibiydi. O beni sarmaktan ben de onun kollarının arasında olmaktan hoşlandığımı hissettim.

Konuşurken solukları saçlarımı okşuyor, çok yaklaştığı zaman nefeslerimiz tenlerimize karışıyordu. Etrafımda dönerken, kolum bazen ona yetişmiyordu. İşte o zaman ne kadar uzun boylu ve sağlam yapılı olduğunu daha iyi fark edebiliyordum. Soluklarım hızlanmaya başlamıştı, nefes nefese kalıyorduk ama bunun fazla hareketten mi yoksa heyecandan mı olduğunu adlandıramıyordum. Belli ki o da adlandıramıyordu. Her nefes alışımda kokusunu da içime çekiyordum.

Onun kokusu hep tanıdık geliyordu bana, aşina olduğum bir kokusu vardı.

"Biliyor musun, bu kokuyu hatırlıyorum."

Bedeni birden kasıldı. Burnumu daha fazla yaklaştırdım ona. Kollarımın arasında kasılmasına aldırmadan, ayakucumda kalkarak boynunun kenarını kokladım. Soluğum kesildi. Başımı kaldırdığımda ikimiz de durmuştuk, gözlerimiz birbirini kavramıştı.

"Bu koku bana hüznü hatırlatıyor. Ne zaman kokunu algılasam, içimde ağlama isteği duyuyorum. Sanırım geçmişten kalan bir anı ya da ne bileyim..."

Geriye çekildim biraz daha, söylediklerim onu afallatmış gibiydi. Birden eli sabitlendi ve uzaklaşan bedenimi bedenine çekti. Bedenlerimiz bütünleşti. Sıcaklığını giysilerimin üzerinden dahi hissettim, tüm girintileri tenime değiyor, göğsümün ve midemin sıkışmasına neden oluyordu.

"Başka ne hissettiriyorum sana?" diye yumuşak bir merakla sordu.

"Bazen tuhaf hissettiriyorsun," diye itiraf ettim.

"Nasıl tuhaf?"

Omzumu sarstım nazlı nazlı, kendime bile anlatamazken ona nasıl anlatabilirdim? "Öyle işte..."

Ne kadar garip, nefes alış verişim bir türlü düzene girmiyordu. Yanaklarım kızarıyor, bedenim saz gibi geriliyordu. Beni kendine çekmesine izin vermem yanlıştı ama içimden bir ses buna engel olmamam için beni tembihlemişti. Göğsüne yaslanan göğsüm bir kez daha kalkıp indi, kalp atışlarını hissedebilme arzusuyla farkında olmadan daha fazla yaslandım.

"Bana yalan söylediler," dedim, buz gibi soğuk gerçeğe geri döndürürken. Gözlerinde korkunun parlamasını gördüğüme emindim.

"A... anlamadım..."

"Çok kolay demişlerdi, zormuş," diye şikâyet ettim.

Bana neler oluyordu böyle? Ona neler oluyordu asıl? Neden kendine çekiyordu beni, neden onu sürekli saçlarımı koklarken

yakalıyordum? Sonra gözleri… Gözleri bazen öyle bakıyordu ki, kaçıp saklanmakla, kollarına atlamak arasında kalıyordum. O sakin, mantıklı halleri nereye gitmişti?

"Şimdi sağa doğru bir hareket," dedi resmileşerek.

Biraz uzaklaştım, resmiyeti koruyarak denileni yaptım. Yan ayağımın ucuyla çizgi çektim. Kenara çekildi. Uyguladığımız adımlara çabuk alıştım. Soluk soluğa ikimiz de kendimizi dansa kaptırdık. Dans bittiğinde alkış sesleriyle ikimiz de irkildik. Annem tekerlekli sandalyesinde tebessüm ediyor, onu odamın kapısına getiren şaşkın babam da kızarmış bir mutlulukla bizi alkışlıyordu.

Şimdi utancımdan bayılacaktım. Kocamın ellerini üzerimden bir böcek gibi silkeleyerek uzağa çekildim ve sanki saçlarım yüzüme düşmüş gibi tuhaf bir hareket yaparak "Şey…" dedim bocalayarak. "Dans öğreniyordum, gönüllü oldu."

Neden açıklama yapıyordum ki, o benim kocamdı. Annemin gözleri gülüyordu. Babam ise çok duygusal bakıyordu. Kocama döndüm, "Teşekkürler," dedim gözlerimi kaçırarak ama o dik dik yüzüme bakmaya devam ediyordu.

Annemin yanına giderek, "Çorbanı içtin mi?" diye sordum.

"Se…sen mi ya…yaptın?" diye sordu. Konuşması her geçen gün daha da düzeliyordu.

"Ben yaptım," dedim gülümseyerek, "Senin tarifin, yapabilmiş miyim not ver bana."

Başını salladı. Biraz hava almam lazımdı, yüzüm ve bedenim hâlâ yanıyordu. Ne kadar çabuk gözden kaybolursam, o kadar kolay saklardım heyecanımı.

Akşam yemeği sessiz geçti. Barlas ve babam her zamanki gibi tavla oynayıp kahvelerini içerken, annemle ben de mısır eşliğinde film izliyorduk. Gün bizim evimizde akşam olunca böyle geçmekteydi. Yasemin mutfağın işini bitirince odasına çekilmek için izin istedi. Annem de film bitince yatmak istediğini belirterek babama seslendi. Fizik tedavi onu hayli yorgun

düşürdüğünden sebep, erken uyuma ihtiyacı hissediyordu. Annemle babam odasına çekilince, salon birden sessizleşti. Barlas telefonuyla oyalanırken ayaklandım. Koltuğun başında duran şalı omuzlarıma aldım.

"Nereye?" diye sordu.

"Bahçeye çıkacağım, sıkıldım," dedim ifadesiz bir sesle. O da ayaklandı, kaşlarımı indirerek "Yatacak mısın?" diye sordum.

"Sana eşlik etmemi istemezsin belki," dedi anlayışlı bir tutumla.

"Bundan mutlu olurum, canım sıkılıyor," diyerek gerçeği söyledim.

Ben önden çıktım bahçeye, o da hemen arkamdan gelerek evin bahçeye açılan sürgülü kapısını kapattı. Kapı, eve sinek girmesin diye hep kapalı kalıyordu. Bahçemiz öyle ufak değildi, üstelik bahçe kapısından sahile çıkabiliyorduk.

"Ağa'm," dedim kısık bir sesle.

"Barlas," dedi inatla yine.

Dudağımın kıyısını dişledim. "Ağa'm daha kolay geliyor," dedim gülümseyerek. "Ağa'm," dedim az evvel yarım kalan sorum için.

"Efendim?"

Ne diyeceğimi unuttum, onun yerine, "Sana Barlas dediğim zaman kendimi suç işlemiş gibi hissediyorum," dedim sonunda cesurca. Durakladı kısa bir an.

"Neden?" derken aklına gelenle ifadesi değişti. Onu rahatlatmak için yüzüne baktım.

"Sana Gamzeli desem olur mu?"

Donup kaldı Barlas, bir an ruh gibi soluk bile almadı. Ona ne demiştim ki bu kadar tedirgin olmuştu? Elimi gözlerinin önünde sallayarak, "Huuu sana diyorum!" dedim tuhaf bir çekingenlikle.

"Sana diyorum, Gamzeli mi diyeyim yoksa Ağa'm mı?"

Tuhaf bir şey söylemişim gibi Barlas güldü. Öyle içten bir gülüştü ki bu, dalga geçtiğini sandım. "Neyse unut gitsin, sormadım farz et. Ağa'm!"

"Gamzeli," diye düzeltti tatlı bir şekilde. "Adım Gamzeli."

Ben söyleyince normaldi de, o söyleyince tuhaf olmuştu. Rahatsız bir şekilde kafasını salladı.

"Demesem daha iyi," dedim. "Sana böyle çağırmaya fazla alışmamalıyım, nasılsa yakında bitecek bir zaman için düzen kurmak uygun olmaz."

"Hâlâ karımsın Sevda." Sözlerinde bir hatırlatma, bir sahiplenme vardı, saklamıyordu.

"Sadece kâğıt üzerinde…"

Suratı gibi sesi de sertleşti. "Neyse ne, benim karımsın. İstediğini diyebilirsin, özgürsün."

"Yalnız kaldığımız zaman söyleyeceğim o zaman," dedim kabullenir bir gülüşle.

"Neden yalnız kaldığımız zaman?" diye sordu.

"Herkesin içinde uygun olmaz."

"Kocan olduğumu sürekli hatırlatmak için bir hastalığa kapıldım sanırım."

"Ağa'm beni…" dedim içimde kalmasın isteyerek.

"Sen bana Gamzeli demediğin her vakit, ben sana sevgilim derim," diye tehdit etti. Ona bakarak çocukça bir itirazla, "Saçma," diye atıldım ama yanaklarım al aldı yine bunu saklayamadım. Ne tuhaf bir sohbetti bu, çocuksu ama güzeldi. Büyülüydü.

"Neden olsun, böylece akıllanırsın."

"Böyle bir şey yapmazsın."

"Neden yapmayayım, sen benim karım değil misin?"

"Yapmazsın."

"Bak sevgilim, eğer oyun oynayacaksak kuralları ben koyarım."

Ağzım açık ona baktım, sonra şakasına kaşlarım çatıldı. Öyle utandım ki, sanki sevgilimle babama yakalanmış gibi suçluluk hissettim bu sözden. Üstelik birden böyle bir kelimenin aramızda olması gerilmemi sağlamıştı. Çocuk oyuncağı mıydı sevgi!

"Sevgilim," dedi yine inadıma.

"Kahretsin!" dedim huzursuz halde.

"Lanet okuma."

"Okumuyorum."

"Okuyorsun."

Kaşlarımı çatarak dudağımı ısırdım hırsla.

"Dudağını ısırma."

"Gamzeli…"

"Efendim?" dedi, ona baktım hüzünle. "Ama sen bana bir şey demeyeceksin söz ver."

"Nedenmiş o?"

"Söz ver işte."

"Sebebini söylemezsen vermem."

"Gülersin."

"Söyle sen, gülmem."

"Dalga geçersin."

"Kızdırırsan, hayatım, balım, canım, ne kadar aşk sözcüğü varsa sıralarım Sevda ve bunları babanın yanında yaparım ve se…"

"Akşam Gözlüm…" diye kestim sözünü…

Bir şey diyecekti, ağzı açık kaldı. Bedeni taş kesti. Yüzündeki rengin çekildiğini gördüm. Gözlerimi bulutların arkasına saklanan aya çevirdim. "Rüyamda biri bana sürekli *'Akşam Gözlüm'* diyor."

Çene kaslarının titreştiğini gördüm. Öfkelenmiş olmalıydı, tabi ya ben hâlâ onun karısıydım ve adama ne anlatıyordum? Patavatsızdım. Başka bir adamın, karısına aşk itirafından

bahsediyordum. Yani kısmen. Gururuna dokunmuş olmalıydı. "Unut gitsin, saçma bir itiraftı zaten."

"Ne zamandır diyor?" diye sordu benim aksime kızmadan, üstelik cidden merak ediyordu.

"Uyandığımdan beri." Anlamayarak bakınca, "Komadan uyandığımdan beri... Gözlerimi ilk açtığımda kulağımda sadece bu söz vardı ve çınlıyordu. Sonra her gece yüzü olmayan bir adam bana, *'Akşam Gözlü Sevda'm,'* dedi. Şey, çok tuhaf belki ama sesi sana o kadar benziyordu ki, senin sesini ilk duyduğumda bayılabilirdim. Bir an seni o sanmıştım. Sonra gamzelerin de benziyordu."

"Yüzünü görmedin mi hiç?"

Başımı iki yana salladım üzgünce. "Saçmalık işte, bir kitabın ya da bir filmin repliği olmalı aklımda kalan. Böyle bir şarkı hiç duydun mu, ben bulamadım!" Hâlâ arkamdan düşünceli şekilde baktığını hissediyordum. Keşke söylemeseydim, adamı durduk yere şüphe sahibi edecektim. Birini düşündüğümü ya da hayal ettiğimi sanabilirdi. Nedense bu düşünce hem canımı sıktı, hem de ürküttü beni. Onun böyle şeyler düşünmesi hoşuma gitmezdi.

Sonra eve döndük, o kendi odasına kapandı ben de kendi odama ve birkaç gün boyunca karşılaşmadık. Yanlış bir şey mi söylemiştim ki benden köşe bucak kaçar olmuştu? Ya da bana olan öfkesinden sebep uzak duruyordu. Her neyse neydi, o gece çenemi tutmamam bir hataydı. Özür dilemek için zaman kolladım, ancak buna da fırsat bulamadım.

İşlerinin bu kadar yoğun olduğunu bilmiyordum. Ya da belki de işlerini bahane ederek uzaklaşmaya mı başlamıştı benden? Zaten yakın değildi ki, onun için sadece kardeşinin emanetiydim. Son zamanlarda iyi iki arkadaş olmaya bile başlamıştık. Haklı olarak bu kadar ilginin fazla olduğunu ikimiz de biliyorduk. Belki bir sevgilisi vardı, belki de eve gelmemesine bahaneleri, sebepleri vardı. Her şekilde bu durum içimi acıtıyordu. Ona karşı olan beklentim neydi, ne düşünüyordum ki

ne olmasını umuyordum? Yine de o eve gelmediği için uyuyamadım. Gece yarısını geçtiği için, elimde telefon bir sağa bir sola gidiyor, aramakla rahat bırakmak arasında bocalarken yerimde duramıyordum.

Ona zaman ve bizden uzaklaşması için bahane vermeliydim. Annemle babam çoktan uyuduğu için evin içinde ses yapmamak adına dolaşmak istemiyordum, gidip mutfaktan kendime melisa çayı ya da uykumu getirecek daha keskin otları denemeye karar verdim. Aşçı ve çalışanlar çoktan yatmıştı. Su ısıtıcısına suyu koydum, mutfağın dört bir yanında sekerek bitkiye dair bir iz aradım. Her şeyin yerini biliyordum. Anneme çorba yaparken onlara bazen yardım ederdim, bazen de mutfağın asıl hâkimi Saime Hanım gelince, elime bir fincan çay sıkıştırılarak mutfağın sınırlarından men edilirdim. O yüzden şimdi aradığımı bulmak biraz uzun sürebilirdi.

Bir amaç bulmalıydım en kısa zamanda kendime, çalışma işini Barlas'a tekrar açmalıydım. Ne iş yapacağımı bilmiyordum. Çocuk değildim, gidip sırf gururdan birinin yanında ayakçılık yaparak kocamın namını yere düşüremezdim. İyi de diplomam vardı ama mesleğime dair hiçbir halt hatırlamıyordum. Biri beni yanına alıp masa başı iş vermezdi. Ben de ne kadar istesem bile, Barlas kendi itibarını düşünerek bana ayak işi yaptırmazdı. Başıma gelecek en ufak sorun ya da lekeyse, aşiret divanının toplanmasına ve Barlas'ın zor durumda kalmasına sebep olurdu.

Giderken keşke ona Yasemin'e siyah takımlarından biri yerine, açık gri ya da en kötü olan takımlarından birini çıkarmasını tembihleseydim. Ceketin omuzlarını nasıl sardığını, uzun bacaklarına ütülü pantolonun nasıl yakıştığını hatırlayınca midemde ağrı girdi. Bu his kursağıma kadar çıkan kızgın bir mil gibiydi. Oyuyordu sanki içimi. Elimle yüzümü yelpazelemeye başladığımda tenimin ısındığını fark edememiştim. O gün dans ederken kollarına aldığında, neden korkmamıştım, neden çığlık

çığlığa geri çekilmemiştim? Onun bedeni Uras'tan daha ağırdı, tutuşu daha samimiydi.

Vücuduna yaslanmam neden Uras'ın iğrenç ağırlığı altında ezilmeye hiç benzemiyordu?

"Uyumadın mı sen?"

Heyecanla arkamı dönerken, "Seni bekledim," dedim ve ne dediğimi idrak edince dudağımı ısırdım yine, gözlerimi kaçırdım.

Beklentiyle yüzüme bakarken, "Bir sorun yoktur umarım?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Benden cevap bekliyordu. Onu neden beklediğimi bilmek istiyordu. Ne diyecektim? *Aklıma kötü kötü fitnelikler geldi, senin başkasıyla olma fikrin kâbus gibi üzerime çökünce uykularım kaçtı* mı? *Benden kaçtığın fikri karabasan gibi göğsüme basınca, kendimi uyuşturacak bir şeyler aramaya buraya geldim ve yine sana daldım* mı? Aferin çok zekiydim. Yanıma yaklaştı ve ilgiyle suratımdan çeşitli ifadeler geçen yüzüme baktı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başımı kaldırdım ve hiç planlamadığım halde, "Ben çalışmak istiyorum," dedim, öyle apansız.

Tek kaşını kaldırdı. Ceketinin iki yanını geriye iten ellerini cebine koydu. "Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi kırmayan bir sesle.

Evet konuşmuştuk ve buna gerek olmadığını, etrafımızın düşman kaynadığını belirtmişti ama ben asıl sebebini biliyordum. Vasıfsız bir elemanı kimse yanında işe almazdı.

"Evde tüm gün kendimi işe yaramaz gibi hissediyorum."

"İşe yaramaz değilsin, annenle ilgileniyorsun ve evi çekip çevirmek senin tüm vaktini alıyor."

"Annem düzeliyor ve babam onu gayet iyi idare ediyor. Üstelik evde bir sürü çalışan var."

"Peki aklında ne var?"

"Sekreterlik işi bulabilirim."

"Aklından bile geçirme," diyerek kaşlarını çattı. İfadesi sertleşti. Yüzüm asıldı, sekreter deyip geçmemek lazımdı, onun bildiği gibi ne bir bilgisayara hâkimdim ne de işleri düzene koyma konusunda deneyimim vardı.

"Haklısın," dedim üzgünce. Sonra aklıma gelen şeyle, "Bir lokantada aşçı yardımcısı olabilirim, yemek yapmayı biliyorum," diye öneride bulundum.

"Dalga mı geçiyorsun Sevda?" diye atıldı.

Neden dalga geçecektim ki, mis gibi işti, hem bu işi kesinlikle yapabilirdim. Tabii onun statüsüne yakışmazdı. Barlas Ağa'nın karısı aşçı olmuş demezlerdi, bulaşıkçı olmuş diye abartır, emeğimi hakir görürlerdi. Suratım iyice asıldı. "Ne yapabilirim ki başka, ben ne yapacağımı bilmiyorum. Temizlik ve yemek dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Belki unutmuşsundur diye hatırlatayım, ben hafızamı kaybettim."

İyice uykum kaçmış, moralim bozulmuştu. Neden sormuştum ki alacağım cevabı bilerek bu soruyu? Zaten yakın zamanda gidecektik. Babamın emeklisi vardı, gittiğimiz zaman başımın çaresine bakacak birkaç meslek öğrenebilirdim. Bunlar için kurslar vardı.

"Neyse boş ver, nasılsa zaman var. Bu zaman zarfında birkaç meslek eğitimi alırım, gittiğimiz zaman kendime uygun bir iş bulurum," dedim aklımdakini dile vurarak.

"Ne gitmesi?"

"Mardin'e gittiğimiz zaman," dedim başımı kaldırıp yüzüne bakarak. "Konağa döndüğümüz zaman... Annem iyileşiyor. Doktor on aylık bir tedavi demişti, sonrasına Mardin'de devam edecek doktorları bile ayarladık. Zaten düzenini alt üst ettik senin, biz..."

"Sevda saçmalamayı keser misin?"

"Haklısın," dedim üzgün halde.

"Gidemezsiniz."

Başımı eğerek, gözlerimi gözlerinden çektim.

"Gitmeliyiz, senin bir düzenin var. Bizim için sürekli kendinden ödün veriyorsun, bunu biliyorum. Akşamları erken gelmeye kendini de mecbur hissetme. Arkadaşlarınla vakit geçir, hatta istersen gelme..."

Omzuma dokunan elle irkildim. Başımı kaldırmaya cesaretim yoktu çünkü gözlerim nemlenmişti. Ağlamaktan korkuyordum. Çeneme dokunarak başımı kaldırdığı an nemli gözlerimi kaçırdım, gözlerine bakmaya da cesaretim yoktu. Titreyen dudağımı ısırdım ama içimde tutamıyordum hissettiklerimi. "Kendimi üzerine yapışan kene gibi hissediyorum. Geleceğini emiyorum senin istemeden. Asalak gibiyim, becerisiz, görgüsüz, hiçbir şeyden anlamıyorum. Bir tane meziyetim bile yok. Dildar Hanım haklıymış, benden hiçbir şey olmaz. Boşa vakit kaybediyorsun."

"Çalışma konusunda kararlı mısın?"

Bakışlarımı çevirdim ama burnum gibi gözlerim de aktı akacaktı. Başımı salladım.

"Bu kadar üzülmene gerek yoktu. Seni şirkete götürürüm. Birkaç gün departmanlarda dolaşır işleri incelersin, kendine yakın hissettiğin bir iş olduğunda bana söylemen yeterli. Yardımcı olarak başlarsın, yavaş yavaş da öğrenirsin, üzülme."

"Becerebilir miyim?"

"Sen bu dünyada gördüğüm en güçlü kadınsın. Yaşadıklarından sonra hâlâ mutlu olacak sebepler bulan bir insan, neleri yapamaz ki?"

"Üzülmeyeyim diye söylemiyorsun değil mi?"

Başını iki yana salladı ve gülümsedi. Gamzeleri meydandaydı. Gerçek düşünceleriydi. Ağlarken gülmeye başlamıştım son zamanlarda. "Teşekkür ederim," dedim ama içimden beline kollarımı sarmak, başımı göğsüne yaslamak geçiyordu. Ellerimi önümde bağladım ve başımı önüme eğdim.

"Hadi git yat, sabah erken kalkacaksın," dedi dikkatimi dağıtarak.

"Hemen mi?"

"Hemen, sabah birlikte gideriz."

Kollarımın beline dolandığını, başımın göğsüne yaslandığını, kalbinin atışlarını kulağımın dibinde, kokusunun efsununu içimde, sıcaklığını tenimde hissettiğimi anladığım an gerçeğe döndüm. Utanç içinde geriye kaçarak, "Özür dilerim," dedim. Kasılıp kalmıştı. Ona ne zaman dokunsam böyle oluyordu zaten. Kardeşinin kadınına dokunmak ona eziyet veriyordu ve ben her seferinde bunu unutuyordum.

"Ben heyecanlanınca..."

"Önemli değil."

"Önemli," dedim kendime kızarak, hoşlanmadığını bile bile ona dokunuyordum. Kahretsin beni...

Ertesi sabahı nasıl iple çektiğimi ve sabaha kadar uyuyamadığımı ona anlatmaya gerek yoktu. Gece uyuduğum heyecanlı birkaç saatin arkasından sabah erkenden kalktım ve duşumu alıp hafif bir makyaj yaptım. Üzerimi değiştirdikten sonra annemin yanına gidip, ona bu sürpriz haberi verdim. Önce şaşırdı ama sonra benim adıma sevindi. Barlas uyanmış kahvaltıya inmişti, annemle birlikte salona geçerken babamı gördüm. Yürüyüşten gelmişti, elinde günlük gazete tutuyordu. Yıllardan gelen alışkanlığı ile sabahları ekmek almaya ve gazetesiyle eve dönmeye tekrar başlamıştı.

"Günaydın," dedim gülümseyerek. Tepeden tırnağa beni inceleyerek, "Bir şey mi kaçırdım?" dedi merakla.

"İş... İşe baş... başlıyor," dedi annem benden daha heyecanlı halde.

"Barlas beni şirkete götürecek ve uygun bir konum bulacak bugün," dedim dudaklarımı dişleyerek durumu anlatırken.

Yanımıza gelen babam bana sarıldı. "Senin adına sevindim kızım," dedi mutluluğumu perçinleyerek. Kahvaltı için salona geçtiğimizde kocamı yine gazete okurken bulduk.

"Günaydın," dedim mutlu bir tutumla.

Kafasını kaldırmadan, "Günaydın," dedi ve çayına uzandı. Başını kaldırıp bize bakarken, içtiği çay genzine kaçtı ve öksürmeye başladı. Annemi yerine bırakıp hızla sürahiye atıldım. "Helal," dedim.

Peçeteyle ağzını silerken uzattığım bardağı aldı ve bana dikleyici bir bakış fırlattı.

"İyi misin?" diye sordum babam yerine otururken, annemle ikisi bizimle ilgilenmiyor gibiydi ama kulaklarının bizde olduğuna emindim. Barlas saçlarıma, hafif makyajla renklenen yüzüme ve en son mavi dar kalıp gömleğime bakarak, gözlerini göğüslerimin olduğu bölüme çevirdi. Burnunun kenarında bir seğirme varken, "Düğmen açılmış," dedi kısık bir sesle.

Başımı eğip kendime baktım, düğmem açık falan değildi. Siyah kalem eteğimin üzerine yakışan v yaka bulut mavisi gömleğim muntazam bir tutumla, son düğmesine kadar iliklidi. Hafif dalgalarla kıvrılan saçlarımı geriye atarak kendime baktım. Ayağımda kısa topuklu ayakkabılarım, üzerimde memur kıyafetine benzeyen bir tarzım vardı. Yanlış mı giyinmiştim acaba? Şaşkınlıkla yerime otururken, omuzlarımdan geriye çekiştirdiğim gömleğin varla yok arasındaki dekoltesini kapattım. Barlas tekrar kahvaltısına geçerken, suratım asılmıştı. Küçük göğüslü bir kadın için bu gömlek sıradan olabilirdi ama benim gibi iri göğüslü bir kadın için dekolte oluşturan gerilme, hatır sayılır hale gelmişti.

"Sevda işe başlayacağını belirtti," dedi babam heyecanla.

Elindeki telefonu bir kenara bırakan kocam, "Bu onun kararıydı, ben sadece saygı duydum," diyerek konuyu kapattı. Bakışları tabağındaydı ve ne zaman gözlerinin kıyısından bana baksa, dişlerinin gıcırdaması içimi kıydı. Araca bindiğimizde de bu huzursuz tutumu devam etti. Güzel güneşli bir gündü, ama kocamın suratı bulutluydu.

"Sanki kararından pişman gibisin," dedim onun durgun halini gözlemlerken. "Bu sabah çok sessizsin."

Barlas bana sert bir bakış atarken, bu gözlemime dişlerinin gıcırdama sesi eşlik etti. İşe gittiğimiz arabanın içinde son on dakikadır pek çok kez duyduğum bir sesti bu. Bana bakıyordu ve her seferinde dişlerini sıkıyordu. Beni yanında istemiyorsa neden işe götürmeyi kabul etmişti, haddi etti bundan pekâlâ cayabilirdi. Normalde kontrollü bir havası olan adam şimdi rahatsız bir tutum sergilemekteydi. Bizi kuşatan bu sessizlik aracın içinde asılı kaldı.

Sabah araca binmeden evvel pek çok konuda uzlaşamamıştık, bir konu hariç. Şirkette hep gözünün önünde olmamı, işe alışana kadar peşinde dolaşmamı emretmişti. O nereye ben oraya, ipleri elinde bir kukla gibi beni çekip çevirecekti.

"Bugün yeterince kaygılıyım," dedim huzursuz bir tutumla "Ve sen buna hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ağzımı açmadım."

"Evet açmadın," dedim dışarı bakarak. "Açmana da gerek yok, dişlerin yeterince sohbet ediyor benimle."

"Kıyafetini sevmedim," dedi sonunda kendinden emin bir tutumla.

Dizlerimin üzerinde bağladığım ellerimi sıktım ve şaşkınlıkla yüzüne baktım. "En iyi seçim bunlardı, alışveriş yapmaya vaktim olmadı biliyorsun," dedim üzgün halde. O anda anladığım gerçekle üzüldüm. Haklıydı, patronun eşine yakışacak kalitede ve özende değillerdi ama ben senelerce konakta gündelik kıyafet dışında giyinmeye özen göstermemiştim ki. Bu kıyafetlerin dolaptan çıktığına sevinirken kocam, gerçekleri yüzüme vurmuştu.

"Özür dilerim, yarın alışveriş yapar birkaç parça elbise alırım," diye belirttim, içi rahatlasın ve fikrinden vazgeçmesin istedim.

"Yakasına kadar düğmeli gömleklerden al," diye buyurdu.

Sormayı unuttuğum için kendime küfrettim. İş yerinde kıyafet yönergesi vardı tabii ya. İş hayatında uyulması gereken belli başlı kurallar oluyordu. Bunlar iş saatlerine uyum sağlamak, iş

yeri kurallarına riayet etmek olduğu gibi, iş yeri kıyafetlerinde de uyumlu olmak oldukça önemliydi, bunu okuduğum kitaplarda görmüştüm. Bazı şirketler etek boylarından gömlek rengine kadar, her şeye karışabiliyordu.

Kocamın şirketinin statüsünü bilmediğim ve ne yapacağımı çözemediğim için normal giyinmiştim ama haklıydı. Çalışılan sektöre ve hizmete göre iş kıyafetleri de farklılık gösterirdi. Üstelik ofiste çalışacaktım. Hizmet sektöründe göze hitap eden kıyafetler kullanılırdı. Personeller kıyafetleriyle her zaman öne çıkarlardı.

Yoksa kendine özgü iş yeri kıyafetleri kullanan firmalardan mıydı şirketi? Bir dergide okumuştum, bu tür kurumsal firmalar görüntüye dikkat ederdi. Çalışanlarına da eşitlikçi yaklaşımıyla beğeni kazanan firmalar, çeşitli sektörlerde kendilerine has iş yeri kıyafetleri kuralı olarak belirlerdi.

"Bu kıyafet uygun değilse beni sağda indir, sizin sektöre uygun bir şeyler alayım," dedim mahcup bir tutumla.

"Gerek yok, yarın yaparsın."

"Peki nasıl şeyler alayım?" diye sordum. Aracı ara bir sokağa yönlendirdi ve lüks bir mağazanın önünde durdu. Şaşkınca kocama bakarken o kemerine uzanarak, "İnmeyecek misin?" diye sordu.

Anlamıştım uygun değildi kıyafetim ve bir şeyler almamız gerekiyordu. Onu zorlamadım, peşinden mağazaya girdim.

"Çok vaktimiz yok," dediği mağaza görevlisine isteklerini sıraladı. Kız elinde istediği kıyafetlerle gelirken, bana döndü ve saatine bakarak, "On dakikan var," diye belirtti. Hızla kıyafetleri aldım ve iki dakika içinde üzerimi değiştirdim. Kabinden çıktığımda memnun bir ifadeyle beni süzdü. Ben içerideyken birkaç sipariş de hazırlatmıştı yardımcı kıza. Bakışları eteğimden bol gömleğime ve en son saçlarıma çıktığı zaman memnun bir ifadeyle, "Toka var mı?" diye sordu yanındaki görevli kıza.

Kız hızla kıskaçlı toka getirdi. Tokayı bana uzatırken, "Saçlarını da topla," diye emretti. Sanırım kocam iş yerinde kılık kıyafet işlerini hayli ciddiye alıyordu. Bense kendimi hostes gibi hissetmiştim, yine de ses etmedim. Karısıyım diye kalıp kuralları esnetecek halim yoktu ya… Aldıklarımızın bedelini ödeyip mağazadan ayrıldıktan sonra bana direktif vermeye devam etti.

"Eteklerimiz diz altında olmalı, gömleklerimiz de yakasına kadar kapalıdır. Üstelik üzerine oturmamasına ve dekolte olmamasına dikkat etmelisin."

Şirkete geldiğimizde araç görkemli bir gökdelenin önünde durdu. Barlas aracını valeye teslim ederken "Çıya geldi mi?" diye sordu.

"Geldi efendim?" dedi vale aracı kapının girişinden çekmek için hareketlenirken.

"Çiya neredeydi ki?" diye sordum.

"Mardin'deydi birkaç gündür, bazı işleri halletmesi için yollamıştım," dedi döner kapıdan içeri yönelirken. Önden yürümedi, benim öne geçmem için bekledi ve centilmen bir tutumla elini belime koyup kibarca beni asansörlere kadar yönlendirdi. Kapıdaki güvenlik onu görünce saygıyla günaydın derken, asansörden inenler de onu umursamadı. Merakla baktım yüzüne. Asansöre geçtiğimizde, "Buranın tamamı mı senin?" diye sordum.

"Sadece yirminci kat bizim şirkete ait," dedi bilgilendirirken. Asansörün kata çıkması biraz zaman aldı. Asansörden çıktığımızda bizi cam kapılarla kaplı şirket kapısı ve logosu karşıladı. "Berfin Holding" yazıyordu.

Berfin Kürtçe de kardelen demekti biliyordum ve Barlas'ın annesinin adıydı. Tuhaf oldum içeri girerken. Kat kocamandı ve sıra sıra dizili ofislerden telefon, faks, televizyon sesleri geliyordu. Geniş girişte danışma sekteri vardı, Barlas'ı görünce derhal ayaklandı.

"Hoş geldiniz efendim," dedi gülümseyerek. Bana bakmadı bile. "Çiya Bey geldi sizi bekliyor, odasında," diye belirtti.

Barlas kısa bir an durakladı, sonra kıza çantasını uzatırken bana bakarak, "Müsaade eder misin?" diye sordu. Girişteki sekretere "Eşime etrafı gezdirir misin Buse Hanım, bundan sonra çalışacağı yerleri görmesini istiyorum," diye belirttiğinde, kızın elindeki çantayı yere düşürecek kadar afallamasına şahit oldum. Barlas, "Hemen geleceğim," diyerek yanımızdan ayrılırken, elinde çantayla donup kalan kız, bana ayakucumdan saçlarıma kadar tuhaf bir tutumla baktı.

"Hoş geldiniz efendim," dedi garip bir afallamayla. "Bir şey arzu eder misiniz?" diye sorduğunda ikimiz de karşılıklı olarak duruyorduk ve ikimiz de tedirgindik.

"Sanırım bana sen refakat edeceksin," diyerek saçma bir soruyla konuşmanın fitilini ateşledim. Barlas'ın çantasını odasını ayıran bölmeye götürüp özel sekterine teslim etmek için hareketlendik. Kadın da Buse Hanım gibi şaşkınlıkla baktı kıyafetime. Anlamamıştım bunun sebebini, ta ki ofise girene kadar...

Buse Hanım beni patronunun eşi olarak çalışma arkadaşlarıyla tanıştırırken, mimarlardan oluşan güzel kadın grubunun arkasında kendimi Çirkin Bety gibi hissetmiştim. Hepsi ayağımdaki kısa topuklu ayakkabıma, dizlerimin altındaki çan eteğime, bol gömleğime, boynumdaki fularıma ve dağınık topladığım saçlarıma şaşkınlıkla bakıyordu ve ben mankenlik ajansı gibi duran ofis çalışanlarına bakarken, hırsımdan kuduruyordum.

Son ekip çalışanıyla da tanıştıktan sonra hızla arkamı döndüm. Buse Hanım'a, "Barlas Bey hangi odada?" diye sordum.

"Sol taraftaki son odada efendim ama rahat..."

Sözlerinin gerisi dinlemedim. Hırsımdan kuduruyordum, resmen benimle dalga geçmişti. Gözyaşları gözlerimi zorlarken öfkeden dişlerimi sıkıyor, yanımda yumruk olan ellerimle kızın tarif ettiği odaya ışık hızında ilerliyordum. İçeri girdiğimde öfkeden gözüm hiçbir şey görmedi. Barlas beyaz bir tahtanın önünde dikilmekteydi. Oda karanlıktı ama onu projektör

aydınlatmaktaydı. Yanına geldim ve dişlerimi sıkarak bacağına tekmeyi savurdum.

"Hayvan," dedim ağlamaklı bir tutumla.

Barlas hem tepkime hem de tutumuma şaşırarak donup kalırken, yanağıma tutamadığım yaşlar sıralanmaya başladı. Gözlerim hâlâ gözlerindeyken, "Beni kandırdın!" diye bağırdım.

Barlas'ın koyulaşan gözleri yüzümden ayrılmıyordu. Bana uzanmak isteyince bir adım geriye çekilerek, dokunmasına engel oldum. Barlas gözlerime dik dik bakarak, "Beyler toplantı bitti," dediğinde, dalgın bakışlarım yana döndü. Biri boğazını temizleyerek öfkeme ara verirken, etrafımdaki insanları keşfetti gözlerim fakat utanacak kadar aklıselim değildim.

Toplantı?

Ve gördüğüm şeyle ağzım vidası gevşemiş kapak gibi aşağıya çekilmeye başladı. Az evvel kocamın toplantısını basmış, rezaletime yenisini eklemiştim. Şahane, ilk günden rezil olmuştum. Kimse yerinden kıpırdamayıp aynı şaşkınlıkla bize bakmaya devam edince kocam daha sert bir sesle "Herkes dışarı!" diye gürledi. Sesindeki haşinlikten ben bile ürktüm ve daha hızlı ağlamaya başladım.

Herkes odadan çıkarken omuzlarım sarsılarak ve hıçkırarak ağlıyordum. Artık ölsem bu ofiste çalışamazdım, ilk günden rezil olmuştum. Çiya da odadan çıktıktan sonra Barlas bana uzanmak için elini kaldırınca, geriye doğru bir adım attım ama bu onu durduramadı tabii. Omuzlarımdan tutarak beni kendine çekti, gözlerimiz birleşene kadar bekledi. Telkin eden ellerinin sıcaklığı ve baskısı omuzlarımda dururken, "Kim ağlattı seni?" diye sordu hiddetle.

"Sen ağlattın," dedim çocukça bir tutumla.

"Ben ne yaptım?" dedi beni kendine çekerken.

Yanaklarımı avuçlarıyla kuruturken, dudaklarıma sıkışan küfürlerimi bastırdım. "Benimle alay ettin, dalga geçtin. Hoşuna gitti mi?" diye sordum. Hıçkırdım.

"Böyle bir şey asla yapmam," dedi dürüst bir sesle.

"Yaptın, rezil ettin. Hem de iki kere rezil ettin beni," Yine hıçkırdım.

"Sevda düzgün anlatır mısın? Kim canını sıktı?"

Omuzlarımdaki elini düşürdüm ve bir adım geriledim. "Sen sıktın, sen!" diye bağırdım. Ağzını açmasına müsaade etmeden kapıya yönelirken, "Gidip kendime iş arayacağım ve bir daha sana asla güvenmeyeceğim," diye söylenerek kapıyı açtım. Daha attığım ilk adımla elimden tutan adam ofis çalışanlarının şaşkın bakışları altında beni peşinden sürükleyerek odasına götürüp, şaşkın sekreterinin bakışları altında kapıyı çarparak kapattı.

"Çalışacaksan sadece gözümün önünde çalışacaksın," dedi sert bir emirle.

"Çalışmayacağım," dedim ilk, yanlış kelime telaffuz ettiğimi idrak edemedim, tek kaşını kaldırınca derhal toparlandım. "Yani senin yanında, kendime uygun iş bakacağım. İlla bulurum."

Yanıma yaklaştı daha sakin bir tutumla ve omuzlarımdan tuttu yine, bu temasla ağlamam daha da arttı. Kendine çekip başımı sinesine saklarken, saçlarımı okşayarak, "Şimdi söyle ne oldu? Biri seni üzecek laf mı etti?" diye sordu.

"Yok," dedim hıçkırarak. Burnumu çektim.

"O zaman neden ağladın?" diye sordu.

"Beni böyle giydirdin," dedim suçlayarak. "Niye yaptın bunu?" diye sordum. "Alay etmek için yaptın değil mi?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimi gözlerine bakmaya zorladı. "Seninle asla alay etmem, edilmesine de müsaade etmem. Sen benim karımsın," dedi üstüne basa basa.

"Ettin," dedim inatla.

"Etmedim, sadece... Sadece..." dedi ve sustu. "Bazen çok kalın kafalı oluyorsun Sevda." Gözlerim iri iri açıldı.

"Ben mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Sen tabi, hiç anlamıyorsun... Beni hiç anlamıyorsun."

Elini silkeledim yüzümden, geriye çekildim. "Söyle Çiya'ya bana kıyafetlerimi getirsin."

"Tamam söyleyeceğim ama sen de biraz sakinleş," dedi huysuz bir tutumla. Sonra dönüp masaya yaklaştı ve telefona uzandı, ellerimi göğsümün altında bağlayarak bekledim.

"Çiya aracın bagajında mavi alışveriş poşetleri var, onu getir," dedi. Aklıma gelen şeyle dişlerimi sıkarak, "Diğer poşeti de getirsin, gömleğimin olduğu poşeti," diye direttim. Bir an durdu elinde telefonla ve gözlerimiz kesiştiği an mecburiyetten o poşeti de istedi.

İsteğimi elde ettim, onu odadan çıkarıp üzerimi değiştirdim ve beni adam gibi çalışanlarına taktim etmesine izin verdim. Barlas gün boyu yanından ayrılmamamı, yaptığı her işi not almamı ve asistanlık işi için Buse Hanım ve sekreteri Necla Hanım'dan işin inceliklerini öğrenmem gerektiğini, üstüne basa basa anlattı.

Sonra zaman hızla aktı, birinci iş günüme ikincisi ve üçüncüsü eklendi. Kıskançlıkla, merakla geçen zamanların hızı arttı. Ben işe, işyerindeki çalışanlar da bana alışmaya başladı. Ufak kıskançlık krizlerimi kocama sezdirmeden bertaraf ettiğim, başarmanın hazzını yaşayıp heyecanla odasına daldığım zamanları saymazsak, ben bu işi kıvırmıştım.

Onu mutlu etmek, benimle gurur duymasını sağlamak istiyordum ama içimdeki korkular beni avucuna alıp sıktıkça un ufak oluyordum. İşimde iyi bir pozisyon bulmak, kalbinde iyi bir yer bulmak değildi. Benimle gurur duyduğunu belirtmişti, ama hâlâ yerim belliydi. Bu işe başladığımdan beri acaba kaç kilometre yol kat etmiştim?

Evin içi sıcak olmasına rağmen camdan gelen esintinin tülleri havalandırmasıyla kollarımı sıvazladım. İçimi üşüten şey buz muydu, yoksa korkularımın üzerine gitmekten mi çekiniyordum?

Bugün mağazadan aldığım, kızın bana satarken *'en trend, en gözde elbise, eşiniz sizi onun içinde görünce gururlanacak'* dediği

kıyafet, şimdi soğuk bir ceset gibi yatağın üzerinde yatıyordu. Cesaretimi kaybettiğimden beri onu giyme isteği duymayı bırakmamıştım. Koluna takıp gezdireceği, gurur duyup herkese balanse edeceği bir kadın değildim. Onun için utanç kaynağıydım. Kardeşinin emaneti, sadece buydum. Emanet.

Yerine getirmesi gereken boyun borcuydum. Kimi kandırmıştım ki, ne geçirmiştim aklımdan? Biraz samimi olduk, iki sohbet ettik, anlayış aldık diye miydi bu saçmalıklar. Kızların da söylediği gibi, *"Eğer Barlas Bey kardeşinin karısını almaya mecbur kalmasaydı, Sevda'nın yüzüne bile bakmazdı. Kız hem cahil hem de bilgisiz. Onlarınki töre evliliği, aşk evliliği değil. Bence zorunlusu olduğu kadını elinde, istediği kadını yatağında tutmayı iyi biliyor. Bu konuda çok maharetli... Kimse halinden şikâyetçi değil, baksana karısıyla ve sevgilisiyle aynı masada sukutla oturabiliyor. Adam cidden efsane yazdırır."* demişti fitneci sesle.

"Hayal kurmaktan vazgeç artık Sevda, kendini onun karısı gibi görmekten vazgeç," dedim aynadaki aksime. "Sen bir hiçsin, emanetsin. Sadece emanet. Ne sanmıştın, kardeşinin hüküm sürdüğü topraklarda, kendine yeni tohumlar ekeceğini mi? Nezaketi ve kibarlığı başka yerinden anlama. Salaksın sen, salak!"

Artık bu partiye gitmek istemiyordum. Onun kolunda taşınan kukla olmak da istemiyordum. Eğer giyinip hazırlanırsam dışarı çıkmak zorunda kalacaktım. Hasta olduğumu belirtebilirdim, yalan söyleyebilirdim. Kaç gün söyleyebilirdim ki bu yalanları, illa bir gün yine koluna takılıp bir yere gitmek durumunda kalacaktım. Ne o ne de ben bu durumdan asla kurtulamayacaktık. Onunla bu partiye ve bunun gibi nicelerine gitmek zorundaydım. Gidecektim, herkesin beni hakir görmesini, iğrenerek bakmasını öğrenecektim. Söz konusu olan tam olarak gururum değildi. Neden artık gururum değil de kalbim acıyordu? Askısını elime aldığım elbisenin önünde durdum.

Siyah almalıydım, heyecana kapılıp gaza gelmemeliydim. Renkli bir kıyafet almamalıydım. Zümrüt yeşili ipek elbiseye bakarken, bunun içindekinin ben değil, Ayla denen o kadın

olduğunu hayal ettim. Bu bana değil, onun gibi özgüveni yerinde bir kadına yakışırdı. İsteksiz bir tutumla kıyafeti giydim, aynanın karşısına geçerek kendime baktım. Çok mu dardı? Elimi göğsüme bastırdım ve derin bir nefes almaya çalıştım. Göğüslerimin çatalı ortadaydı.

"Ya... yardıma ihtiyacın var mı?"

Annemin hevesli yüzünü ve bana bakan gururunu görünce, tüm olumsuz fikirlerim suya düştü. "Ço... çok güzelsin," dedi tekerlekli aracının düğmesine basıp yanıma gelirken.

"Çok abartılı duruyor, siyah almalıydım. Kabinden çıkınca satıcı kızın gazına geldim, eve geldiğimde çok geçti, geri dönecek vakit de kalmamıştı. Ben gitmesem mi, bu uygun bir kıyafet değil."

"U...uygun, sen... genç bir kadınsın!"

"Ben..." dedim suratım yere eğilerek. "Emanetim, hepsi o."

"Se... sen hiç... koca...nın gözlerine... bakmadın mı?"

Bakmıştım, her seferinde kafam karışmıştı. Çözemeyince de kendimce yorumlama talihsizliğini yaşamıştım! Aynadaki annemin üzgün yüzünü görünce, gözüme yığılan yaşları geriye yollayarak gülümsedim. "Ama yapacak bir şey yok, oldu olan giymek zorundayım artık."

Başını salladı ve yanıma geldi. "Ne... yaparsan yap kızım, her zaman piş... pişman olacaksın. Yaptıklarından... ya...ya da yapamadıklarınla. O... o yüzden boş ver, akışına bırak... hayatı. O... o seni şekillendirsin."

Annem söyleyeceğini söyleyip üzgün gözlerini saklamak için odadan ayrılınca, onu mutlu etmek için hazırlanmam gerektiğini fark ettim. Benim her hüznüm ona yansıyordu, bunu nasıl göz ardı edebilirdim? Tam da iyileşmeye başlamışken üzemezdim. Saate baktım, vakit daralmıştı, artık hazırlanmayı bitirmeliydim.

İşim bittiğinde kendime ben bile inanamadım. Saçlarım yapılmış, kaşlarım düzeltilmiş, kirpiklerim uzamıştı. Yanaklarım

hafiften pembe, dudaklarım olduğundan daha dolgun ve belirgindi. Aynadaki aksime dokunmak istedim, sanki kendime değil de başka bir kadına bakıyordum. Çekici... Yok hayli göz alıcı bir kadına... Kulağıma elbiseye uygun olur diye aldığım küpeleri takacaktım, vazgeçtim. Gözlerim uzun eteğinde duran derin yırtmaçta takıldı, topuklu ayakkabılar cidden kadınların bacaklarını olduğundan daha güzel ve uzun gösteriyordu. Yırtmaç çok fazlaydı. İki iğne bunun üstesinden gelirdi. Birazını kamufle ettim. Elbisenin göğsünü açıkta bırakan cömert bölümüne baktığımda, yüzüm iyiden iyiye kızardı. Gösterişli kadınlar gibi olmayı hayal etmiştim; güzel ve alımlı... Benimle gurur duysun istemiştim ama şimdi bu halde onun ya da bir başkasının karşısına çıkmaya utanıyordum.

Dekoltemi kapatmak için saten bir etol alabilirdim. Demode görünecekti muhakkak ama en azından geceyi kurtaracaktı. Göğüslerimi tamamen saran V'e şeklindeki kesimi birbirine geçen, kalın askılı ipek saten elbise, ince belime dolandıktan sonra, göbek deliğinin altından itibaren genişleyerek bir kuğu görüntüsü sunuyordu. Ve bu geniş eteği derin bir yırtmaç hareketlendiriyordu. Yırtmaç neyse halletmiştim ama ya göğüslerimin çatalı, onu nasıl kapatacaktım? Çekiştirdim ama nafile, kıyafet göğüs kafesimi tam sarıyor, destekli sutyen varmış gibi çatalları birleştiriyordu. Saçlarımı göğsüme doğru çekerek kamufle etmek istedim, başımı çok hareket ettirmezsem sorun çıkmazdı. Her neyse, nasıl göründüğünün ne önemi vardı ki, zaten Barlas bununla ilgilenmeyecek, sadece karısı olarak taktime sunacaktı. Oraya eğlenmek için değil, kocama olan minnetimi ödemek için gidiyordum. Saate baktım, zaman gelmiş de geçiyordu. Barlas geldiğinde bekletmememi özellikle rica etmişti, salonda beklemem daha iyi olacaktı. Merdivenin başında annemle babamı görünce durakladım, belli ki merakla odadan çıkmamı bekliyorlardı.

Utangaç bir tutumla babama bakarken, fikrini merak ediyordum. Kaşlarını çatmıştı, yüzünde huzursuz bir duruş, gözlerinde gurur vardı.

"Beğenmedin mi?" diye sordum.

"Beğ...endi," dedi annem babamın yerine konuşarak.

"Kendi adına konuş," dedi babam çocuk gibi homurdanarak.

"Kıs...kıskandı," dedi annem gülerek, "Çünkü... kızı çoook güzel olmuş. Tü...tüm gözler onun üz...erinde olacak. Özellikle er...erkeklerin," dediğinde babam boğazını temizleyerek huysuzluğunu saklamaya çalıştı.

Gülümsedim. Göz kırparak, "Korkma, onlara bir sahibim olduğunu hatırlatırım, babam kızıyor derim," diye takıldım. Babam arkama bakınca, ensemde bir ürperme hissettim. Onun geldiğini hissettim. Arkamı döndüm ve merdivenin başında beliren adamla soluğum kesildi. Sanki ilk bakıştığımız an afallama belirmişti gözlerinde ama sonra yüzündeki tuhaf ifade birden sertleşti, ayakucumdan saçlarımın teline kadar incelerken, kaşları iyice çatıldı. Dişlerini sıktığını yanak kaslarının seğirmesinden fark ettim.

"Bu halde gelmeyi düşünmüyorsun herhalde?" Ailemin önünde böyle azarlaması utandırmıştı beni.

"Beğenmedin mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Beğenmedim, git değiştir," dedi ters ters bakarak. Gözlerini önce bacaklarımı açıkta bırakan yırtmacıma, sonra göğsüme çevirdi. "Sana uygun değil."

Bu söz damarlarımdaki kanın ısınmasına, öfkenin karnımı tekmelemesine sebep oldu. Neydi bana uygun olan, siyah matem kıyafetleri mi? Tabi o kadınlar kadar yakışmıyordu bana gülmek değil mi? Ben ağlamalıydım, siyahlar giyip karalar bağlamalıydım öyle ya, ne genç kız olmalıydım ne de gerçek bir kadın. Ben dul bir emanet olmalıydım. Yaşamamalıydım, gülmemeliydim. Ne aileme olan saygın ne de edebim geldi aklıma, unuttum.

"Ben beğendim," dedim kendimi bir taş kadar ağır hissederken.

"Bu kıyafetle hiçbir yere gitmiyorsun! Git üzerini değiştir," diye buyurdu aynı terslikle. Annemle babamın sessizce arkamda durduğunu hatırlatmak için gözlerimle uyardım ama adamın gözleri o kadar kararmıştı ki, buna aldırmıyordu. Üstelik bana kim olarak emrediyordu? Kocam bile değildi. Öyle değildi, sadece bakıcımdı!

"Üzerini değiştir gel."

"Başka kıyafetim yok."

"Sadece bunu mu aldın?"

"Evet."

"O zaman normal kıyafetini giy."

Tabii yanında besleme gibi gezmeme alışmıştı. Herkesin dalga konusu olmam onun umurunda bile değildi. Pejmürde bir halde yanında gezerdim, o da *emanet ne yapayım* havasında bana katlandığını milletin gözüne sokardı. Çok beklerdi. Annemlere dönünce, gidip değiştireceğimi sanarak rahatlamış olmalıydı ama ben babamın şaşkın bakışları altında yanağından öptüm, anneme sarıldım ve kocamın gözlerinin içine bakarak eğildim. Yırtmacımdaki iki toplu iğneyi onun şaşkın ve öfkeli bakışları altında aldım. Gözlerinin içine bakarak yere attım. Saçlarımı da omzumdan geriye savurdum. Şimdi hem yırtmacım hem de dekoltem ortadaydı ve onun öfkesi zerre kadar umurumda değildi!

Bana söz vermişti, elinin ucunu bile süremezdi. Ben adım atınca, rüzgârıma kapılan ipek elbisenin kanadı açıldı. Utanç bir görsellik sunan bacağım ortalığa saçıldı.

"Sıkıyorsa odaya kapat," dedim dişlerimi sıkarak. Merdivene yöneldiğimde bacaklarıma vuran serin ipekle, saçlarımı geriye savurarak küfrettim. Bu kadar açılmasına gerek yoktu. Annemle babama bakmaya korktum, onaylamaz bakışlarını görmek istemiyordum. Merdivenin başında durdu ve arkamdan

bakakaldı. Dişlerini sıktığına yemin edebilirdim çünkü gıcırtısını duyuyordum.

"Sevda," diye hırladı. Tüylerim ürperse bile dönüp bakmadım. Hızla merdivenlerden indiğinde daha evvel ayarladığım şalı bana uzatan ürkek Yasemin'e gülümsedim ama şalı omzuma atmak yerine koluma koydum.

Arkamdan geldi. Koluma dokunarak beni durdurdu. Annemlerin olduğu yere kaçamak bir bakış atarak kendimi onun gövdesiyle kamufle ettim. O ise aynı vurdumduymazlıkla, "Bu kıyafet senin tarzın değil, kendi kıyafetlerinden birini giy." dedi.

"Partiye gidiyoruz, cenaze törenine değil. Unutmuş olabilirim ama cahil değilim, nerede ne giyinilmesi gerektiğini biliyorum." Kolumu çektim tutuşundan, cidden canım acımıştı çünkü farkında olmadan sertleşmişti tutuşu.

"Abartılı bir kıyafet…"

"Üzerinde ne bir işleme, ne de incik boncuk yok."

Bakışlarını göğsüme çevirdi. Dişlerini sıkarak, "Yukarıdan bakanlar için manzara çok derin."

"Yukarıdan bakanlar bu manzaraya aşinadır merak etme, sonuçta tüm kadınlar kıyafet konusunda cömertçe özgürlüğünü ilan ediyor."

"O kadınlar benim karım değil. Ben karısını başka gözlerle paylaşacak kadar cömert biri değilim."

Huysuz kocama yaklaştım, "İkimiz de biliyoruz ki, ben de senin karın değilim."

Çenesini kasarak boğa gibi burnundan soludu. Evet belki iddialı bir elbise değildi ama ince belli, iri göğüslü kadınlar için bu kıyafet çok tehlikeliydi, benim gibi.

"Şeylerin," dedi kulağıma yaklaşarak. "Yerinden fırlayacaklarmış gibi duruyor, bence bu cömert elbise sana dar gelmiş. Nefes alırken zorlanırsın."

"Gayet rahat nefes alıyorum." Bunu kanıtlar gibi derin bir nefesle göğüslerimi şişirdim. Lanet olsun neredeyse göğüslerimin

ucunun yukarıdan göründüğüne emindim. Kızarmayacaktım, inatla kızarmayacaktım. Yeşilin içinde olduğundan daha beyaz görünen sinem ve göğüslerimden gözlerini alamıyordu, kaşlarını çatıp duruyordu.

"Kadınlar zekâsıyla dikkat çekmeli, memeleriyle değil."

"Ağam," diye azarladım, bu kadar açık konuşması beklediğim bir şey değildi. "Tek kelime daha edersen, yemin ediyorum yukarı çıkıp eteğimin boyunu keserim ve sen götürmesen bile o partiye katılmanın bir yolunu bulurum."

Konu kapanmıştı. Anlamıştım ki, onun gözünde hiçbir zaman beğendiği o kadınların yerine geçemeyecektim. O zaman o kadınlar bu gece istediğimde nasıl olduğumu görecekti. Bu gece yerine getirilmesi gereken önemli bir görevim vardı ve şehvetli bakışlardan beni korumak da, kocamın görevi olmalıydı, benim değil.

Kolumdan tuttu ve kapının tam ters istikametine çekiştirerek, "Bir an önce üzerini değiştir," diye emretti. Resmen odama sürüklüyordu. Bu adamın derdi neydi?

Kolumu elinden çektim, bakışlarım annemle babama kaydı, merakla bize bakıyorlardı. Annem sırıtıyor, babam kocamın mı yoksa benim mi inadımdan kaşlarını çatıyordu, belli değildi.

"Annemler bakıyor, rica ederim kendine gel."

Barlas işte o zaman fark etti seyircilerini. Utanarak ve ağzının içinde küfrederek bana döndü. Şimdi cidden ikimiz de sinirliydik.

"Yanına yakıştırmıyorsan uzak durursun," dedim damarına basarak. Gözlerimi kısarak ona baktım. Meydan okuyordum.

Restime jestle karşılık verdi. "Yanımdan bir santim ayrılırsan bacaklarını kırarım."

"Tehditlerin de başladı! Aferin, iyi ilerliyorsun."

"O zaman şalını üzerine ser."

"Üşümediğim sürece sermeyeceğim."

"O zaman bensiz gideceksin," diyerek meydan okudu ve gerçekten ısrarcı görünüyordu. Başımı kaldırıp gülümseyince ikna olduğumu sandı. "İyi dinlenmeler Ağa'm," dedim sinir olduğu şekilde ve arkamı döndüm. Kapıya yöneldiğim sırada kolumdan yakaladı ama bu sefer tutuşu nazikti.

"Canını sıkacak bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

"O zaman seni kıracak bir şey söyledim."

"Hayır."

"O zaman neden benden intikam alıyorsun?"

"Senden neden intikam alayım ki?"

"O zaman," dedi ve sesini kıstı. Sesi şimdi daha sakin, daha az emir verir gibiydi. "O zaman niye cezalandırıyorsun beni?"

"Yapmıyorum."

"O zaman üzerine şalını al, bari şeylerin… yani sinen," derken ateş saçan gözleri göğüslerime bakıyordu. Kendi eliyle sinesini dürterek, "Biraz kapansa olmaz mı?" diye sordu. Aşağı inerken üzerime şalımı almayı planladığım için yardımcı kızdan onu ütülemesini istemiştim ama şimdi intikam almak isterken, kendimi cidden çıplakmış gibi hissediyordum. Beklentiyle kaşlarını kaldırınca "Peki," dedim kabullenerek. Bunu onun için yaptığımı sandı ama aslında kendim için yaptığımı hiç bilmeyecekti. Neden hemen yelkenleri suya indiriyordum ki? Kolumdaki şala atıldı, bana fırsat vermeden üzerime bir kundak gibi sardı. Saçlarımı özenle dışarı çıkardı. Babamdan onaylayan bir ses yükselirken annem kıkırdayarak beni utandırdı.

"Çok sıkı sardın, nefes alamıyorum," diye huysuzlandım.

"Alırsın alırsın, bak ağzın dışarıda ve hiç susmayacak gibi çalışıyor." Dirseğime dokunarak beni kapıda bekleyen araca yönlendirdi. Aracın içi sıcaktı, üstelik üzerime sardığı şaldan dolayı terlemeye başlamıştım. Huysuzca kıpırdandım ve ona ters ters baktım.

"Makyajım akacak senin yüzünden."

"Bahane arama, şeylerin şalın altında güvende kalacak."

Utandırmak için yapıyorsa beni pekâlâ başarıyordu. Üzerimdeki şalı azıcık gevşetecek oldum, boğazını temizleyerek ikaz etti. Bizi uğurlayan annemle babama el salladım surat asarak, araç hareket etti. Beyaz Konak dedikleri yerde dizilmiş meşalelerin arasındaydık, valeler kapıyı açtıklarında onlara izin vermeyecek bir hızla önümde belirdi. Elini uzattı. Eline bakakaldım kısa bir an, sonra ayağımdaki topuklular aklıma gelince eline uzandım. Eli sıcacıktı, üstelik kolumdan bedenime doğru güç akıtmaktaydı. İnmeme yardım ederken, eteğimi toplayan elime bakıp, "Yırtmacına dikkat et," diye uyardı.

Araçtan çıktıktan sonra da elimi bırakmadı. Avucuyla iyice kavrayarak kendine çekti. Sanki bu tutuşu normalmiş, hep böyle el ele gezermişiz gibi tembihlerine soluk almadan devam ediyordu.

'Şalını üzerinden çıkarma, gerekmedikçe benden uzağa adım atma ve lütfen yürürken elini yırtmacından çekme. Benden başkasıyla fazla sohbet etme, erkeklerin olduğu tarafa dönme.'

Ne sanıyordu beni, erkeklerin üzerine atlamaya çalışan kobra yılanı mı, kanlarını emmek için zaman mı kolluyordum? Hafif bir kadın değildim ben, ona hissettiklerimi herkese hissettiğimi falan mı sanıyordu? Sabrım tükenmek üzereydi. Hırsımdan ve pişmanlığımdan dişlerimi gıcırdattım. Elimi avucundan çekmek istedim ama müsaade etmedi.

"Bir de kıvranmayı bırak, elin burada kalacak."

"Ya dekoltem açılırsa?"

Yüzüne kondurduğu öfkeli tebessümle elimi alıp kolunun üzerine koydu. "O zaman burada kalacak, ihtiyaç haricinde bir yere uzaklaşmayacak."

"Olur, tembihlerini kendisine iletirim," dedim gülerek.

"Çok mu komik?" dedi ben gülmüyorum dercesine sert sert bakarak.

"Sen ciddisin!"

Yüzüme bakmak yerine, beni Beyaz Saray dedikleri mekânın önüne uzanan süslü yola yöneltti.

"Peki konuşmama izin var mı?"

Bana dik dik baktı. Sırıttım ve söylediği sözle suratım asıldı.

"Çirkin dişlerini göstermediğin sürece evet, bence çok gülümseme. İtici duruyorsun."

Daha evvel böyle aşağılama duymamıştım. Hırsımdan kudurabilirdim. Birçok kişi dişlerimin güzel olduğunu söylerdi, üstelik gülüşüm kimseyi rahatsız etmezdi.

"Erkekler senin gibi düşünmüyor olsa gerek."

Birden durdu ve kolumu çekiştirerek bana tepemden baktı. Kaşları ciddiyetle çatılmıştı, "Hangi erkekler?" diye sordu öfkeyle.

"Hani şu kadınların gülüşüne şiir yazan erkekler, '*en çirkin kadını bile güzelleştirir gülümsemek,*' demiyorlar mıydı? O zaman erkekler büyük bir yalancılar."

Yanımızdan birileri geçerken dişlerini sıkarak sırıttı. "Eğer susmazsan boğazını sıkacağım."

"Sesimden de nefret ediyorsun yani, söyleseydin seninle ömür boyu bir daha hiç konuşmazdım." Alınmıştım artık kaba tutumuna ve kırılmıştım.

"Tek kelime daha edersen seni eve sürüklerim."

"Dövmekle tehdit etmediğin kalmıştı."

"Ben kadın dövmem."

"Çirkin olduğunu yüzüne haykırırsın."

"Lanet olsun Sevda keşke çirkin olsaydın," diye homurdandı. Ağlamaya hazırlanan gözlerim sislenmiş, kalbim kırılmıştı. Tam ona '*partinin canı cehenneme gelmiyorum*' diyecektim ki, aklımı başıma çakan lafla, donup kaldım.

Keşke çirkin olsaydın mı?

Az evvel güzel olduğumu mu belirtmişti? Beni cidden güzel mi buluyordu? Latife mi etmişti?

Elime uzandı yine, büyük elinin içinde yok olmasına seyirci etti gözlerimi, sonra da sürüklercesine peşine takarken, "Yırtmacını tut," diye emretti. Sanki peşinde yürümüyor resmen sürükleniyordum. Merdivenleri çıkarken kapının girişinde bekleyen görevliye, "Barlas Saraçoğlu," diye homurdandı.

"Hanımefendinin adı?" dediğinde onu gırtlaklayacakmış gibi, "Karım," diye söylendi.

"Adı yok, o..."

"Benim adımın yanına yaz o zaman," diye söylenip nezaketsiz bir ifadeyle içeri girdi. Ne yani davetli bile değil miydim buraya? İyi de kızın ne suçu vardı ki azarlamıştı? Hem, ben bu davete sonradan dâhil etmiştim kendimi, hem de zorla. Belki en başından beni getirmeyi düşünmüyordu, utanmış ya da uygun görmemişti. Bu tutumu moralimi bozdu.

Birileri geldi, birileri gitti, suratsız ve sert halinden sebep kimse yanımızda on dakikadan fazla durmak istemedi. Onun huysuzluğundan ve suratsızlığından kaçtılar resmen. İçerisi hayli sıcaktı ve ben şalıma sıkı sıkı sarılmış haldeydim. Ne zaman elim boynuma kaysa, boğazını temizleyerek uyarıyor, ne zaman hafiften kıpırdansam, elimden çekerek kendine yaslıyordu.

"Nefes alamıyorum, çok sıcak burası," dedim huysuzca.

"O zaman alma," dedi dişlerini sıkarak, homurdanıyor muydu?

Göğüslerime kafayı takmıştı, bir de bacaklarıma. Manyak mıydı, etrafına bakmıyor muydu, buradaki kadınların içinde neredeyse en mütevazı giyinen bendim. O zaman neden bu kadar öfkeliydi? Gerçekler yüzümü yalayıp tatlı bir kızıllık bırakırken tenimde, yüzüme yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı.

Kıskanmış olamazdı değil mi? Kalbim heyecanla atarken böbreklerime tuhaf bir ağrı yayıldı. Bir iş kuruluşunun seneyi devriyesi için hazırlanan gösterişli salonunda, konuklar rahat bir keyif sergilemekteydi. Daha önce hiç böyle bir organizasyona katılmadığımdan, bu kadar sükseli olduklarını bilmiyordum. *Ne çok israf* dedim kendi kendime.

"Bu kadar şatafata ne gerek var, altı üstü iş kutlaması. Bence şirketler bu gövde gösterilerini sade, bağışlarını cömertçe yapmalı. Şuraya bir bağış havuzu yapsalar daha anlamlı olurdu."

Barlas bana döndü, kulağıma doğru eğildi. "Başkalarının yanında böyle konuşursan dilini keserim."

Afallamış halde ona bakınca, sırıtışını fark edip onun sadece şaka yaptığını anlayana kadar, aklımı kaybedeceğimi sandım. "Bugün de çok şakacısın Ağa'm, ha ha..." dedim üzgün halde.

"Bir şey içer misin?" diye sordu. Etrafıma bakındım. Garsonlar ellerinde tepsilerle sağdan sola dolaşıyordu. Tek parmak hareketiyle birini yanına çağırınca, tepsiye baktım. "Bu ne?" diye sordum kadehi göstererek.

"Beyaz şarap."

"Peki şu?"

"Şampanya."

Onu hatırlıyordum, gazoz gibi patlıyordu, filmlerde çok görmüştüm. "Bundan olabilir," dedim merakla, tadını merak etmiştim. Her filmde neredeyse patlatıyorlardı.

"Bir tane çörçil, buzlu olsun."

Ona döndüm. "Hayır, maden suyu istemiyorum, şampanya istiyorum," dedim çocuksu tutumla.

Garson ikimize bakarken, ona kaşıyla gitmesini emretti. "Rolünü fazla mı abarttın?" dedi yüzüme bakarak.

Öfkelenerek avucundan elimi çektim. "Pişik olacağım sayende, asıl sen rolünü fazla abarttın," dedim damarına basarak. Karısı olmadığımı ima ediyordu işte yine, o zaman öyle davranırdım.

"Sakın," dedi dişlerini sıkarak ama umurumda değildi. Şalımın ucunu açarak sinemi açtım ve şalı masaya koydum. Şala uzanmaya kalkınca, "Yemin ediyorum çığlık atar herkesi başımıza toplarım," dedim isyanla.

"Denediğinde başına geleceklere razısın o zaman," dedi aynı sertlikle ve şalı alıp tekrar omzuma sarıp göğsümü kapattı.

Ağzımı açıyordum ki, "Çıkan ilk seste dudaklarını dudaklarımla kaparım," dedi dişlerini sıkarak ama dudaklarıma bakmıyordu hâlâ. Gözleri sinemdeydi ve ağzı kurumuş gibi gerilmişti.

Ağzım vidası gevşemiş kapak gibi şak diye kapanınca, gözlerinde parlayan ışık öfkemi tetikledi. Maden suyunu getiren garsona, sanki tüm suç onun gibi öfkeyle baktım. Barlas kadehi elime vererek, "İç biraz, için soğur," dedi inadıma sataşarak.

"Kızgın değilim."

"Kızgınsın," dedi ve inatla elime tutuşturduğu maden suyundan içtim. Cidden içim ferahlamıştı, pişik olacaktım ve hâlâ sesim çıkmıyordu. Biraz sonra sinirli havasının dağılmış olmasına sevindim. Yerimizden hiç kıpırdamadık. Biz bir yere kıpırdamadıkça sıkıldım.

"Senin insanlarla sohbet etmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Ediyorum işte, sen kendini insandan saymıyor musun?"

"Benimle kavga ediyorsun."

"Bu da bir iletişim çeşididir."

İş yerinde tanıştığım Duru Hanım yanıma gelip, "Kuzum, hasta mısın?" diye sordu.

"Yok değilim, hasta gibi mi duruyorum?" diye sorarken elimi yanaklarıma sürttüm. Ateşim yoktu. Belki biraz terlemiştim ama hepsi o kadardı.

"Üşüyor gibi bürünmüşsün," dedi endişeyle. "Kendini iyi hissettiğine emin misin?"

"Gayet iyiyim."

"O zaman şalını çıkar, pişik olacaksın."

"Çıkaramam."

"Neden?"

"Çıkaramam da ondan," dedim dudağımı dişleyerek. Barlas hiçbir şey yapmamış gibi sodasını içiyordu.

"Cidden bir sorun mu var?"

"Ben istemiyorum," dedi Barlas hiç beklemediğim bir tutumla, sesini araya kaynak ederek.

"Neden?"

"Çünkü dekoltesi çok açık!"

Kadın sustu ve birden irkilmeme sebep olan abartılı kahkahasını ortama saldı. "İyi de ne var bunda, buradaki kadınların hepsinin dekoltesi açık," Şuh havası yüzümü tokatladı.

"Buradaki kadınların hiçbiri benim karım değil, bunu eşleri düşünsün. Sadece benim bakmaktan keyif aldığım şeyleri, başkalarının ağzının suyunu akıtarak izlemesinden hoşlanmıyorum."

Yudumladığım soda boğazıma kaçtı, öksürmeye başlayınca elini sırtıma koydu ve normal bir sohbet yapmış gibi sırtımı sıvazladı. Az daha kadının yüzüne fışkırtacaktım. Şaşkındım ve hâlâ soluk alamadığımdan sebep boğuluyordum.

Duru Hanım kocasına dönerek, mükemmel kaşlarından tekini kaldırdı. Dudakları kırgın bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Senin böyle kıskandığını görmemiştim," diye sitem etti. Cidden kırılmış duruyordu ifadesi.

"O doğulu kültürüyle yetişmiş bir erkek Duru," dedi adam geniş geniş sırıtarak.

"Keşke batı aşkımı doğuya çevirseymişim," dedi kırgın bir tutumla Duru Hanım, adamın yüzünden gülümsemesindeki doğallık siliniverdi.

Duru Hanım'ın eşi gittikten sonra ifadesiz suratında aniden bir ışıldama belirdi, Barlas'ın koluna dostane bir tutumla elini koydu ama başparmağı kumaşın üstünden kaslı kolunu müstehcen bir biçimde okşamaktaydı.

Barlas ifadesiz bakışlarını gözüne çevirerek durunca, kadın birden bakışlarını bana çevirdi. Ellerine bakıp bakmadığını kontrol etmek ister gibiydi. Yakalandığı için utanmışa benziyordu. Gerçi utansa evli bir adama, evli bir kadınken bu ahlaksızlığı yapmazdı.

"Sorun yok, kocamla istediğiniz gibi flört edebilirsiniz, bilirsiniz doğunun erkekleri ne kadar kıskanç olursa olsun, kadınları o kadar da rahattır, sizi imza, bizi aşiret bağlamıştır."

Birden elini çekti utanç içinde. Kulağına yaklaştım, "Ön ayaklarını kocamın üzerinden çekmezsen, bir daha kullanamazsın," diye tehdit ettim.

Kadın pek mutlu görünmüyordu, derhal toparlandı. "Sizin gibi çifte kumruları meşgul etmeyeyim," diyerek yanımızdan ayrıldı.

"Demek burada işler böyle yürüyor," dedim kocama bakmadan. Sodamı tek dikişte bitirdim.

"Nasıl yürüyor?" dedi bana eğlenceli bir tutumla bakarken.

"Evli kadınlar evli adamlara sulanıyor, adamlar da onları değerlendiriyor, uygunsa bir gece yemeğe çıkarıyor."

"Hepsi öyle değil."

"Yani tanıdıkların var?"

Bana baktı tuhaf tuhaf. Bardağı masasına koyarken, "Sıkıldım, gitmek istiyorum," diyerek yanından ayrıldım ve kapıya yöneldim. Arkamdan gelmezse kendi bilirdi. Ama geldi, yol boyu da tek kelime etmedi. Eve geldiğimde sanki saatlerce taş taşımış kadar yorgundum ama annem ve babam bizi salonda bekliyordu. İş dışında ilk defa dışarı çıktığım için haliyle merak ediyorlardı.

"Nasıl geçti?" diye sordu babam anneme ses olarak.

"Geçti işte," dedim huysuzca.

"B... bir sorun mu... var?" diye sordu annem üzülerek.

"Bir tane mi?" diye baktım kapıdan giren kocama. Adam tüm geceyi zehir etmiş, bir kere pişmanlık göstermemişti. "Size iyi geceler, ben yatıyorum."

Barlas gülümseyerek ailemle sohbet ederken, ben hırsımdan kudurarak merdivenlerden çıkıyor ve onun tüm sülalesine sövüyordum.

20. BÖLÜM

Geldiği yeri unutanlar,
gideceği yeri cennet bahçesi sanmasın.

Elimdeki dosyaları masaya koyarken, Rahşan Hanım gülümseyerek, "Bunları temize çektiğin için teşekkürler Sevda, sen olmasan valla bitmiştim," dedi minnetle. Sanki kadının üzerinden dağları indirmiştim, mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

"Ne demek benim için zevkti."

"Kızım manyak mısın, insan bu angaryalardan zevk alır mı?" diye çıkıştı ciddi bir ifadeyle.

"Benim gibi iş konusunda her ince noktayı inceleme fırsatı olanlar zevk alır tabi," dedim kendi masama geçerken. İlk günlerdeki gerginliğim, stresim ortadan kalkınca onların bana alışması benim de onlara alışmam kolay olmuştu. Üstelik Barlas, "Sevda eşimdir, saygıda kusur edilmesin ama torpil de olmasın. Buraya kendini geliştirmeye geldi, bu konuda sizden destek bekliyorum." diyerek otoriter bir konuşma yapınca, çalışanların hem saygılı hem de mesafesini koruduğu ama iş konusunda, bilgilerini esirgemediği bir çalışan haline gelmiştim. Barlas iş yerinde otoritesinden fire vermeyen bir yapıya sahipti. Çalıştığımız sürece çalışan patron ilişkisini asla suiistimal etmemişti. Çalışanlar da benim hızla kavradığımı fark edince desteklerini esirgemedi.

Rahşan Hanım masasına geçip fincanının üstünden baktı. Masama geçtim. Barlas asistanlık işimi ciddiye aldığımı gördüğü an, beni sekreteri Rahşan Hanım'ın yanına vermiş, eğitimim

için hiçbir riskten kaçınmamasını belirtmişti. Şimdi düşünüyordum da, bu angaryaları son kez birbirine sokup kocamı mahcup ettiğimden beri, aradan bir ay geçmişti ve hâlâ Rahşan Hanım'ın beni hak ettiğim şekilde azarlayışı kulaklarımda çınlıyordu. Öz disiplin için sertlik bazen gerekmekteydi.

Kadın o gün çok haklıydı. Çok daha iyisini yapabiliyordum istediğimde, bunu fark etmeme yardımcı olmuştu.

Soğumakta olan çayımı alıp tek dikişte bitirdim. Ama çayın midemdeki o ince sızıya hiçbir faydası olmadı. Masanın karşısından kadına baktım. Dosyaları tek tek inceliyor, hata var mı diye dikkatle bakıyordu. Bu sefer hata yoktu. Kocama verdiğim sözü tutacaktım ve istediği gibi öz disiplini yerinde kalifiye bir asistan olacaktım. Her ne görev veriliyorsa bana, bunu gururlu bir biçimde yapmaya çalışacaktım. Geçenlerde girdiğim kıskançlık krizinden sonra, kocamın işinde nasıl disiplinli ve gözü kara olduğunu biliyordum. Onu kadınlardan kıskanmak hataydı. Barlas otoriter ve sınırları olan kuralcı bir adamdı. Üstelik kaç haftadır yanında çalışıyordum, daha bir kere bile bir kadına yan gözle baktığına ya da flört ettiğine şahit olmamıştım. Aptalca bir şey yapmadan önce artık düşünüyordum, baktım kıskançlığın içine çekiliyorum, derhal oradan uzaklaşıyordum. Çünkü en son böyle bir hata yaptığımda, kocamla aramda geçen konuşmanın saçmalığı Barlas'ı öfkelendirmiş, ondaki hiddet beni gücendirmiş, duygularımı altüst etmişti.

Dişlerim gıcırdarken çenemi sıktım.

Annem dün ilk adımlarını atmıştı, iyi oluyordu. Bu da demek oluyordu ki, yakında ya konağa gidecektik ya da kendi başımızın çaresine bakmak için başka bir yere dönecektik. Para kazanmaya bile başlamıştım. Biriktirdiğim parayla birkaç ay idare edebilir, o sırada yeni bir iş de bulabilirdim. Bu iyi bir şey değil miydi? Özgürlük! Kimseye karşı sorumlu olmadan yaşamak! Bağımlı olmamak! Sadece bize ait bir yer! Kulağa öyle huzur verici ve hoş geliyordu ki, birkaç ay evvel olsa bu fikirle mutlu olurdum ama nedense artık bu fikir beni ürkütüyordu.

Göğsümü sıkıştırıyordu. Benim özgürlüğüm, onun gözlerinin gördüğü yer kadardı.

Tam bu sırada, odasının kapısı açıldı ve içeriden sesler geldi. Barlas yeni iş bağladığı kişileri el sıkışarak gönderirken, kalbim duracak gibi oldu. Kendimi onunla konuşmaya hazırladım, ama göz göze geldiğimiz an, hissettiğim heyecanı hiçbir şey engelleyemedi. Birkaç gündür başkalaşım vardı onda, gözlerini de güzel sözlerini de esirgemez oldu benden. Aklımı karıştırmaktaydı.

'Ben onun karısı değildim, ben onun hiçbir şeyi değildim!'

Lanet olsun, o zaman onu her gördüğümde elim ayağım neden buz kesiliyordu? Bir ay zihnimi boşaltmak ve işe adapte olmak için yeterli olmamıştı. Bir ömrün bile buna yetmeyeceğini düşündüm çünkü ben ondan başkasına böyle bir yürek yangını hissedemeyeceğimi kabullenmiştim.

Barlas kısa bir an bakınca bana, olduğum yerde kalakaldım.

"Yanıma gel," diye emretti içeri girerken. Rahşan Hanım bıyık altından gülerken, ona ters ters bakarak ayaklandım. Her seferinde böyle yapıyordu, sanki kocamla içeride kırıştırıyordum. Her odasından çıktığımda kızarıyordum ve çalışanlar bunu yanlış anlayıp kıkırdıyordu.

Not aldığım ajandayı yanıma alarak peşine düşerken, kanım, düşüncelerim, kaygılarım hızlandı. Kalbim dışında. Kalbim atmayı kesmişti. Masasına geçen kocamın karşısına geçerek, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Otur," dedi önündeki koltuğu göstererek.

Göğsüm sıkıştı. Barlas elini şakaklarında gezdirdi, çok bitkin ve yorgun görünüyordu. Kaç gecedir uykusuz gibiydi. Yakışıklı suratının sert ve ince hatları daha da keskinleşmişti. Gözlerimi ondan çektim ve ajandamı açtım. Kalemimi parmaklarıma sıkıştırdım, artık aptallık etmeyecektim. Kalp atışlarım hızlandı. Şu kalbim hiç ders almayacak mıydı?

Dikkatimi elimdeki ajandaya vermeye çalıştım. Barlas uzun uzun baktı ama konuşmadı. Başımı kaldırdığımda çenesindeki kasın seğirmeye başladığını gördüm. Onu kızdıracak ne yapmıştım ki bana böyle sert bakmaktaydı? Bir süre yüzüne bakakaldım. Bana baktığını gördüğüm anda içimde kopan duygu fırtınasını yatıştırmaya gayret ettim.

"Dinlenmen gerekiyor!"

Derhal not aldım.

"Bu kadar çalışmanın sağlığına zarar verdiğini ne zaman fark edeceksin?"

Ve başımı kaldırdığımda, onun uyaran bir tutumla ajandamı gösterdiğini fark edince, durakladım. Bana mı diyordu yoksa not aldığım kişiye mi, çözmek imkânsızdı çünkü hâlâ otoriter duruyordu.

"Devam et dediklerimi not almaya..." Sessiz kaldım, o ise devam etti. "Sağlığın için kendine dikkat etmediğin takdirde, iş hayatın başlamadan bitecek."

Birden başımı kaldırdım. "Ne yani, dinlenmiyorum diye beni kovacak mısın?"

"Bunu ben değil sen yapacaksın, hastalanarak işini bırakmaya mecbur olacaksın."

"İyiyim ben," dedim huysuz bir tutumla. "Sadece bu sürece alışmaya çalışıyorum."

"Neden alışmaya bu kadar hızlı çalışıyorsun ki, önünde daha uzun zamanlar var."

"Ya yoksa," dedim gözlerimi kaçırarak. Yüzüm asılmış, kalbim sıkışmıştı.

Kaşlarının altında parlayan kahveleri sert sert parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Odayı gergin bir hava sardı.

"Annem iyileşiyor."

"Ne güzel işte, başından beri istediğimiz bu değil miydi? Buraya bunun için geldiniz."

"Evet çok şükür, ama bizim artık gitmemiz gerekebilir. Sonuçta onlar benim ailem, mecbur değilsin."

"Mecburiyetten değil, istediğim için yanlarında oluyor ve biz bir aileyiz. Ne saçmalıyorsun."

Dudağımın kenarını dişledim, gerçekten aile olmadığımızı ikimizde biliyorduk. "Yaptığın her şey için minnettarım. Ama..." Yanaklarım kızardı, üzerine yapışan sülük değildim ben. O iyiliğini yapmış ben de karşılığında onu özgür bırakmış olmalıydım.

Ellerini masaya yaslayarak bana dik dik bakarken, "Sevda, hiçbir yere gitmeyeceksin," diye dişlerinin arasından tek tek belirtti. Kaşıyla, "Bunu da not al," diye buyurdu, ben almayınca da, "Sana denileni yap," diye tekrarladı kaba bir tutumla. Aldım.

"Kocam beni boşamayacak," diye yazdırdı bana.

Büyük bir şokla başımı kaldırdım, eliyle yaptığı bir jestle konuşmama müsaade etmedi.

"Bir yere gitmeme de izin vermeyecek."

"İyi de..."

"Devam et Sevda, sana konuşma hakkı vermedim henüz..."

Sevda demişti yine. Normalde adımı pek telaffuz etmezdi. Ya çok kızınca, ya da çok şaşırınca söylerdi adımı. Huzursuz oldum. Ben şimdi hangisini yapmıştım? Kalemi bıraktım.

"Bunu duvarına, ya da bilgisayarına, nereye asarsan as, her gün oku," diye belirtti. "Ve ne kadar meraklısın benden uzaklaşmaya," diye çıkıştı huysuzca. İrkildim. Ben mi meraklıydım? *Emanet* diye sokulmayan, uzak duran kendisiydi. Üvey bile olsa senelerce öz kardeşi olduğunu sandığı adamın emanetiydim ben, bunu aklından çıkarmayan kendisiydi. Uras'ın soğuk toprağı hâlâ gözlerine serilmekteydi. Üstüme çöken hüzünden kurtulmaya çalıştım.

"Gitmeyi aklından çıkar!"

Ortadaki gerginliği kesen son cümlesi sert bir uyarı gibiydi.

Omuzlarımı dikleştirip cesur bir tavırla, gözlerinin içine baktım. Barlas kaşlarını çattı. Gözlerini kırpıştırarak bakarken birden ayaklandım. "Eğer izniniz olursa, ben işimin başına döneyim," dedim.

"Çık," dedi aynı mesafeyle. Tam kapıya yaklaştığım an, "Bu akşam çözmemiz gereken her meseleyi konuşalım," diye belirtti.

Dondum bir an, ne diyeceğimi bilemedim. Artık hayatımda çözüm bekleyen tek bir sorun biliyordum. Onu istiyordum, onun da beni isteyebileceğine inanmak imkânsız gibiydi. Bu gece ya bitecek, ya da sonsuza kadar sürecek miydi? Bu muamma, insanı soluksuz bırakıyordu. Ruh gibi odadan çıktım. Aklımı toparlayamıyordum. Masama geçtikten sonra zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordum çünkü bilgisayar ekranına dalıp gitmişim. Rahşan Hanım omzuma dokunarak, "Sevda," dediğinde, dalgın başımı kaldırdım. Kaşıyla masanın başındaki gölgeyi gösterdi.

"Ayakta mı uyuyorsun?" dedi yorgunluğumdan dem vuran kocam, gözleri öfkeli duruyordu.

"Bir sorun mu var efendim?" dedim ayaklanarak saygıyla.

Barlas saatine baktı. "Sorun şu ki, akşam yemeğine geç kalıyoruz, malum *annemin* ilaç saati."

Bakışlarım duvardaki saate kaydı önce, lanet olsun saatlerdir ne yapmıştım ben, kocaman bir hiç ve o anda anladığım şeyle derhal kocamın yüzüne baktım. *Annem mi?* Az evvel Annem mi demişti yoksa ben mi yanlış anlamıştım? Kalbim karnımın içine düştü, debelendi durdu. Ağzım bir karış açık, gözlerim ise şaşkınlığın en iri ifadesini keşfetmişti. Gözlerimiz çakıştığında gördüğüm tek şey sert ifadesiydi. Derhal toparlandım ve peşine düştüm. Yanlış anlamış olmalıydım! Yine istediğimi anlamıştım. Annen demişti kesin! Arabaya binene kadar hiç konuşmadım hatta inip kendimi odama kilitleyene kadar da tek kelime etmedim…

'Annem' demişti ama duymuştum. Bu bir kabullenme miydi? Yoksa bana çekilen bir rest, had bildirmemeydi? Dili sürçmüş

olabilir miydi? Ama öyle içten ve doğal demişti ki bu sözleri, altında art niyet aramak duyana saçma gelirdi.

Akşam yemeğini didikledim durdum. Ne oluyordu bu adama, neden tuhaf davranıyor, bakışlarımı çevirdiğim her an sır gözleri beni içine hapsediyordu? Bugün *'konuşmamız gerekiyor'* demişti, ne konuşacağını bilmiyordum ama bu gün konuştuğumuz mesele, her ne olacaksa bizim için ya başlangıç ya da bitiş olacaktı.

Kahveler içildi, her akşamki gibi tavla müsameresi gerçekleşti ve saat ilerleyince babam annemi alarak odasına çekildi. Barlas yanıma gelip üzerime gölgesini düşürünce, başımı kaldırmaya korktum. O da uzanıp kucağımda çekiştirip durduğum parmaklarımı kavrayarak beni ayaklandırdı. Sırtımdan aşağı bir ürperme geçişti. Mantığım olacakların farkındaydı ancak duygularım olacakların idrakini yapamamaktaydı. Kalbim heyecandan kıvranarak karnımın boşluğuna yerleşti. Yüzüne bakamadım, başımı da kaldıramadım. Peşinden sürüklenirken ayaklarım birbirine dolandı. Odaya çıkana kadar hiç sesim çıkmadı. Elim hala iri ellerinin esaretindeydi. Odaya girdiğimizde elimi bıraktı, ışığa uzandı, ancak yanmıyordu.

"Patlamış sanırım," dedim bakışlarımı avizeye çevirerek. Abajura yaklaşan Barlas bir tanesini yakarak odanın karanlığını loş bir esintiye bıraktı. Cama yaklaştım, arkamdaki varlığını duymaktan ziyade hissettim. Göğsümdeki baskıyı ne yaparsam yapayım kaldıramadım.

Arkamı dönemeden, "Konuşmaktan kaçman bitti mi?" diye sordu.

"Kaçmadım," diye yumuşak bir sesle tekrarladım. Yanaklarım neden kızarıyor, elim ayağım neden boşalıyordu? Ona dönmedim, duygularım ele verecekti beni, yüzümü kızarttığı için karanlığı tercih etmek iyi gelmişti. Kolları belime dolanıp sırtım göğsüne yaslanınca irkildim, sesli bir soluk aldım. Burnunu saçlarımın arasına daldırıp koklarken, "Karanlıktan hâlâ korkuyor musun?" diye sordu derin bir sesle.

Ne zaman varlığını hissetsem, tuhaf ama tek korktuğum onsuzluğun karanlığıydı. Asıl beni korkutan onsuzluktu. Çenemi kaldırarak döndüm, kolları iki yanına düştü. Biraz geri çekildim, birkaç adım geride duran adamın yüzüne baktım. Otoriter çehresinin keskin hatları ve uzun boyuyla karanlıkta olduğundan çok daha heybetli görünüyordu. Üzerime gölgesini düşürdüğü için ifademi karanlıkla saklıyordu.

Omuzlarımı belirsizce oynattım. "Sen yanımda olunca korkmuyorum."

"Ben yanındayım," dedi şefkatle, konuşurken dişleri karanlıkta parladı.

Bedenimdeki her hücre *yapma yanacaksın* diyordu ama mantığım ne kalbimi ne de bedenimi dinlemeyecek gibi sarhoştu. Âşık olmak, nefsine yenilen bir hacıya benziyordu. Bile bile günaha sarılıyordu insan ve sonu ateş olsa bile gözü kapalı atlıyordu.

"Beni karanlıktan korur musun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. Loş ortamda böyle durup sohbet edince, tenimdeki ürpertiyi bastırmaya çalıştım.

"Korurum, seni kendimden bile korurum."

Soluğum hızlandı. Cidden beni kendinden korur muydu? Çünkü beni yaralayacak olan da, yaşatacak olan da tek gerçek oydu! Onunla çok vakit yalnız kalmıştım ama ilk defa bu kadar gergin hale gelmiştim. Bu bilinmezlik tüketiyordu düşüncelerimi, kasılıp kalmaktan duyduğum rahatsızlık anlaşılmasın diye, bir adam geri çekilme dürtüme karşı koydum.

"Seninle ne konuşacağımı tahmin ediyorsun değil mi Sevda?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Sanırım," diyerek kabul ettim. O çocuk değildi, ben de artık yaşımdan çok olgun bir kadındım. Loş ışığın hayat bulan sarısı onun keskin profilini aydınlattı. Kızarmaya ve ısınan bedenimin içinde terlemeye başladım. Oda mı sıcaklaşmıştı, yoksa ben mi? Kesinlikle daha sıcak olmuştu yoksa neden

terliyordum? Daha samimiydi. Daha yakındı. Son temasından bu yana ne uzun zaman olmuştu. Sıcaklığı aynı kalmış mıydı?

"Korkuyor musun?" diye boğuk bir sesle sorarken, kahvelerine düşmüş altın renkli benekler yüzümde dolaşıyordu. Onun korkudan kastının ne olduğunu düşünmeden keşfetmiştim.

"Evet," dedim bu sefer, neden korktuğumu biliyordum, olacaklardan sonra mutsuz olmaktan korkuyordum. Onu mutsuz etmekten, pişman olduğunu görmekten, bir gün bana böyle bakamamasından, seslenmemesinden ve vazgeçtiğinde perişan olmaktan korkuyordum. Onu yaşayıp, onsuz kalmaktan çok korkuyordum.

"Korkma," dedi şefkatle, "... yanındayım, hep de olacağım."

Onun karşısında huzursuzca dikilirken karnımda çatırdayan alevlerin sıcaklığı yüzüme vuruyordu. Nabzım artık düzensiz atıyordu. Kalbim o kadar sesli atıyordu ki, bu ses dışında bir ses duyulmayacak gibiydi. Avuç içlerim nemlenmişti. Hararet yapınca içim, dudaklarımı nemlendirdim. Gözleri dudaklarıma kaydı. Yutkunurken boğazındaki hareketlenmeyi izlemek benim soluğumu bitiriyordu. Düz göğsünün nefes alırken kalkıp inişini izlemekse daha fazla heyecanlanmamı sağlıyordu.

"Sen benim karımsın," dedi elinin tersini saçlarımda şefkatle gezdirirken. "Benimsin," dedi boğuk bir sesle, sanki bunu kendine hatırlatır gibiydi. Ve bu sefer sesinde hüzün değil gurur vardı sanki. Gözlerimiz karşılaşınca bilmiş bir şekilde gülümsedim. Sonra başını aşağı eğip gözlerini yüzümde dolaştırdı.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Dudaklarım aralandı. Sonra hızla kapanarak dişlerimi dudaklarıma geçirdim. "Şefkat görüyorum sende, uçsuz bucaksız bir şefkat. Sabır görüyorum, hiç bitmeyen deryalar gibi. Mutluluk görüyorum, alabildiğine ekilmiş tarlalar gibi. Koruma görüyorum, bir kartalın yuvasına kanatlarını açtığı kalkan gibi. Hüzün görüyorum, kör kuyular gibi..."

Belli belirsiz gülümseyen genç adamın nefesi boğazına takıldı. Bunun sebebinin söylediklerimden olduğunu biliyordum. "Sen evet dersen, hüznü görmezsin artık gözlerimde," der gibiydi duruşu.

"Sen ne görüyorsun?" diye sordum merakla, bu sohbet benim gerginliğimi biraz olsun hafifletmiş gibiydi.

"Eğer hata varsa birinde, meydan okuyan cesur bir prenses görüyorum. Başkalarına boyun eğmeyen, egemen bir savaşçı görüyorum. Yaşamak için ölüme itaatsizlik eden bir hayat görüyorum. Tutkunun, aşkın, huzurun rengini, akşamın alacası bürümüş gözlerinde görüyorum." Yüzüme gözlerini dikip bakarken, şiddetli bir arzu ikimizi de anaforuna çekiyordu. Başım dönüyordu kapıldığım girdaptan sebep, soluğumu kesiyordu.

"Akşam oluyor gözlerinde yine," dedi gözleri hüzünlenirken.

İçim titredi. "Anlamadım."

"Sen akşamın en derin, en güzel halini gözlerinde taşıyorsun Sevda'm. Ne zaman bana baksan, gözlerinde çay gibi akşamı demliyorsun."

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti geçerken, "Böyle bir şiir var değil mi?" diye sordum merakla. "Akşam Gözlü diye..."

Başını salladı olumlu anlamında. "Sen yazdın bu şiiri." Sustu kısa bir an ve sonra devam etti sözlerine. "Güneş aya âşıktır, bilir ki aşkı imkânsızdır. Kavuşmak onlara reva görülmemiştir. Onları turuncu bir çizgiyle birleştiren kader, kahve bir çizgiyle ayırmıştır. Bir gün tak eder canına güneşin, aya kavuşmak için öldürür kendini. Ay isyan edip canına kıydığı vakit, belirir şafağın kızıllarına karışmış kahveleri, sarmalar karanlık iki aşığı... İşte o yüzden akşam gözlerin kavuşmasıdır şafağın en alacalı hali. Gün doğumunda, Seher, akşam vaktinde Şafak'la birleşir bedenleri."

Kollarıyla titreyen bedenimi sarıp sarmalayarak kendine çekti. Göğsü şefkatin ruhu, kalp atışları ise soluklarıydı.

"Güneşsin Sevda'm, aşkın için ölmeyi göze alacak kadar gözü karasın."

"Sen ay mısın Gamzeli?" dedim soluk soluğa, "Güneş için ölmeyi göze alan mısın?"

"Akşam Gözlüm," dediği an tuhaf hissettim. Öyle bir kuvvetle titredim ki, bunu hisseden kocam daha fazla sarıldı bana. Hem suçluluk hissettim bu hitaptan, hem de müthiş heyecanlandım. Çünkü rüyalarımdaki adam gibi söylemişti, sesi, tılsımı, hissettirdiği umutsuzluk aynıydı.

"Söyleme," dedim dudaklarına nefes verirken. "Ben hazır olana kadar söyleme."

"Neyi?" diye fısıldadı. Duruyordum. Bu kadar yakından cevap bekliyordu ki, susuyordum.

Ağzı hakkını talep ederek titrek bir solukla dudaklarıma kapandığı an, kelimelerim tükendi. Yıldızları saydı karanlığım, gözlerimin gerisinde gökkuşağı cereyan etti. Yumuşaklığı ve erkeksi kokusuyla benzersizdi. Nazikti, ürkek ve yaralı bir güvercine dokunan merhameti tüm benliğimi kuşatmıştı. Öpüşünü derinleştirince dudaklarımı araladım. Ürkek parmaklarım saçlarının arasında dolaştıkça, arzusu tamamen kontrolden çıktı. Bu kararsız hallere vedaydı, bu an karanlık zamanlara son vermekti. Oysa utangaç sanırdım fıtratımı, dokunsa ürkekleşip kaçacağımı sanır, hak talep etse korkudan bayılacağımı düşünürdüm. Olmamıştı. Kaybetmekten korktum bu anları, vazgeçmesinden korktum.

Sakınmadım kendimi. Göğüslerim, geniş göğsüne davetkârca kıvrıldı. Hiç bu kadar şiddetli bir arzu yaşamamıştım. Ateşten bir topa dönüşmüş kavruluyordum. Bedenime yasladığı ihtirası, bu ihtiyaçla nabız gibi atıyordu. Huzursuzca daha yakınına çekerek, bu uyarılmış sertliği merkezime yasladı. Aramızda çok fazla giysi vardı. Çok fazla kumaş katı bizi ayırmaktaydı. Bu haklı teması hissetmek istiyorduk, bunun için ne gerekiyorsa onu yaptı. Parmaklarım boynundan göğsüne doğru inip, hızlı bir şekilde gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında,

bunun utancını çok sonra yaşayacaktım. Gömleğinin iki yakasından süzüldü parmaklarıma nüfuz eden hislerim. Elimi düz göğsüne yasladım. Göğüs kıllarının altında yanan ipek gibi tenine dokundum. Kalbi şimdi sıcak bir halde avuçlarımda atmaktaydı. Benim için atmaktaydı. Sadece benim için. Öpüşü açlıkla derinleşirken, dilinin iştahı tutkuya temas etti.

Araştırdı. Ele geçirdi. Fethetti. Üzerimde gerçek bir koca olarak hak iddia etti. Ve ben kabullendim bu tutkunun getirdiği mutluluğu çünkü ona aittim.

Tüm kalbim, ruhum ve bedenimle onun olurken, bu gecenin sonunda yaşayacağımız şoka ikimiz de hazır değildik.

21. BÖLÜM

Meğer sabır vazgeçmek değilmiş,
umudu yarına ertelemekmiş.

Kıskançlık nasıl gözümü kör ettiyse kendi yazdığım senaryoya kendimi inandırmıştım onca zaman, oysa o başkaydı! İlk günden beri herkesten başkaydı, naifti, anlayışlıydı, merhametliydi, anlamalıydım. İkimiz içinde zordu ama bir o kadar heyecan vericiydi. O da en az benim kadar şaşkındı. Ben en başından beri onu tecrübeli bir erkek, daha evvel defalarca sevgilisi olmuş bir adam olarak düşünmüştüm, bilememiştim… Elleri titrerken, soluksuz kalıp yutkunurken, her an kasılmaktan ortadan ikiye ayrılacak gibi dururken bilememiştim. Bana şefkatle, heyecanla, mutlulukla dokunurken söyledikleri hala kulaklarımda çınlıyordu.

"Ben çok sevdim hüzün yüzlü bir kızı, ömrüm onu beklemekle nihayet buldu. Sen sanıyor musun ki namus bir tek kadınlara hâsıldı, erkeklerin namusu yok muydu? Ben de sevdiğim kadını bekledim, ondan başkasına ne yüreğimin kapılarını açtım, ne de el sürdüm."

Bir erkek gerçekten bunu düşünebilir miydi? Onun gibi bir adam için bu doğru olabilir miydi? İlk defa onun başkasına âşık olma ihtimaliyle savaşmış, deli gibi kıskanmıştım. İçten içe de küsmüş, hakkım olmadığı halde korkmuş, kırılmıştım ve sonra kendime kızıp tekrar normal halime dönmüştüm. O kadın şimdi yanında yoktu, ben vardım ama o kadını deli gibi merak etmekten kendimi alamadım. Soramadım da,

kıskançlıktan bir ömür çatlayacağımı bilerek sabrettim, bu anın güzelliğini baltalamadım.

Başımı kaldırıp gözlerine baktığım anda anladım, inanmak istemedim. O inanmak istediğim her sebebi bana verip, "Ben hep seni bekledim," dediğinde, sorgulayamadım. Onun için ilk olduğuma, her anlamda ilki olduğuma inanmak istedim. Belki yalandı, belki gerçek ama bu umuda sarılmak istedim. Ben onun için ilk olmayacaktım, bunun hüznünü sözleri silsin istedim. Bana geçmişi unuttursun istedim, ilk defa mutluluğum onun olsun istedim.

Bana dokunurken, acemi değildi, tecrübeli de değildi ama şefkatliydi, sevecendi. O dokunduğu zaman ne kıskançlık geliyordu aklıma ne de başka bir şey. Sonrası… sonrası ise hayal gibiydi.

Mutluluk nasıl bir şey deseler şu anı tarif ederdim. Barlas başını eğip, avuçlarıyla yanaklarımı kavradı. Utancın alacası yanaklarıma karargâh kurmuş, ürkek bir genç kız gözlerimi istila etmişti. Bir ömür ellerinde demlenirken gelecek, buna inanamadığım için gözlerimi kararlı bir şekilde kapalı tutuyordum.

"Sevda'm," diye emretti heyecanla. Bu emrine hemen uymadığım için, "Aşkım," diye sabırsızlıkla ısrar etti.

Utançtan ve mutluluktan yüzüne bakamıyordum. Soluk bile alamıyordum. Gözlerimi kapalı tutmakta ısrarlıydım, dudağımı acıtana kadar ısırdım.

"Aşkım bana bak, lütfen," dedi heyecanlı sesiyle. "Sevda'm," diyerek ellerini omuzlarımın yumuşak etine gömüp, bakmam için ısrar etti. Gözlerimi açıp da bu olanların hepsinin kendi hayalim olmasından korkuyordum. İkimizin acemiliğinin sonucu olmasından çekiniyordum.

"Akşam Gözlüm," dedi Barlas ruhsal olarak ondan uzaklaştığımı fark edince, "İlk… İlk olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu.

Başımı hızla iki yana sallayarak ağlamaya başladım. Bu yaşlar şoktan mıydı yoksa mutluluktan mıydı? Kendimi tutamıyordum, ne için ağladığımı da bilmiyordum. Sevinçten mi utançtan mı? Dudaklarımı dişlesem bile hıçkırıklarım firar ediyordu dudaklarımdan. Bunun farkında olsam, onca zaman neden kendime eziyet ederdim ki, ben Uras'ın hep bana sahip olduğunu sanmıştım. Beni bayıltana kadar dövüp, sonra çırılçıplak sabahların acısında tek bıraktığı için, emeline hep ulaştığını zannederdim. Oysa bu da bir aldatmaca mıydı? İçimden akan coşkuya çığlıklarım karışmasın diye dudaklarımı ısırdım. Mutluydum, başım kocamın koluna düşerken, yanaklarımdan gözyaşları yuvarlanıyordu. Heyecandan göğsü kesik kesik titreyen Barlas, saçlarımı okşarken, tepeme öpücükler kondurdu. Başı yastığa düşerken, "Bilmiyor muydun?" diye sordu inanamaz halde.

"Ben sandım ki… gözü döndüğünde dövüyordu, ayıldığımda bana…"

Konuşamayınca, Barlas daha sıkı sarıldı titreyen bedenime. O da en az benim kadar titriyordu ama bu ne heyecandandı ne de tedirginlikten, mutluluktandı. İnanamayan bir tutumla iç geçirerek sakinleşmeye çalıştı, sonra kabalaşan ve hala nefes nefese olan sesiyle konuşmaya başladı.

"Uras rahatsızdı, tedavi görüyordu. Ağır ilaçlar alıyordu ve bunu bildiği halde bazen ilaçları uyuşturucu ile birlikte kullanıyordu."

Barlas beni rahatlatmak için açıklama yapmaya çalışıyordu. Uras'ın adı ilk defa anılıyordu aramızda, işte şimdi gerçekten gömülüyordu ikimizin arasına. Hem de bir daha hiç anılmayacak halde.

"Kafası dumanlıyken tuhaflaşıyordu. Kadınları seviyordu, şefkatle başlayan iletişimi hep şiddetle sonlanıyordu. Bu yüzden tedavi görmüştü. Bazen şiddet uygularken gözü dönüyor, ne yaptığını bilmiyordu. Bazen aldığı ilaçların etkisinden uyuşuyordu benliği, yaptığını haklı sanıyor, idrak edemiyordu

zalimliğini. Hastaydı. Ben san..." Dudaklarına parmaklarımı koyarak susturdum onu. Bunu zaten onunla yaşayarak anlamıştım. Artık bu konuda daha fazla konuşmanın ne anlamı vardı? Olmuştu olan. Ben onun emanetiydim ama kardeşinin kadını değildim. Allah'tan gelen emanettim.

Çıplak bedenlerimizdeki hazzın yerini garip bir ürperti işgal ediyordu artık, tedirginliğin yerini huzur ve dinginlik alıyordu. "Her şey geride kaldı artık," dedim kolları arasına sinerken, kokusunu içime çektim. Yanağım göğsünün üzerinde şekil aldı. Gür tüyler yanağımı gıdıklıyor, sıcak ve sert göğsü huzuru barındırıyordu. Onun merhameti, sıcaklığı, şefkati, kabullenişi, kokusu bambaşkaydı. Kalbinin hızlı atışlarını dinledim. Sımsıkı sarıldı bana, bir daha asla ayrılmayacak şekilde kavuştu ellerimiz.

"Evet, geride kaldı. Kötü günler bitti."

Her şeye sıfırdan başladık. Özgürce dokunduk, sorularımıza cevaplar bulduk. Sorgulamadık, yargılamadık, azat olduk. Onunla ilk defa perdesiz bir sohbete koyuldum, cesurdum. O sordu, çekinmeden anlattım. O öfkeden derin derin soluğu vakit yatıştırmak için sımsıkı sarıldım. Sonra yorulduk ikimizde, geçmiş bizi yormuştu. Kollarında uykuya dalarken, hayatımda ilk defa, bir erkeğin kollarında olduğumu bildiğim halde, o gece keyifli bir uyku çektim. Gecenin ilerleyen saatlerinde tekrarlanan sevişmenin ardından, yorgun düşüp sızmıştım. Ben kadın olmayı da, değerli olmayı da, insan olmayı da onunla keşfetmiştim.

Huzuruna yenilmiştim, ta ki karanlıktan firar eden o sese kadar!

"Burada gamzen var."

Nefes nefeseydik ikimiz de, ben kesik kesik soluyarak, "O gamze değil," diye itiraz ettim, bayılacaktım.

"Hayır gamze," diye inat etti. Ateşler içinde yanan gözleri içime akarken, kulaklarım uğulduyordu. Dokundukça sönmeye meyilli mum misali eriyordum.

"Bu gamzeyse, sendeki ne? Belediye çukuru mu?" dedim kaşlarımı çatarak. Üzerindeki romantizmi yıkmalıydım, yoksa sonu hiç parlak değildi.

"Buranda da var..." dedi yanağıma parmağının tersini dokundurarak.

"Yalancı..." dedim kızarak. Yoktu gamzem falan, ben kendimi bilmez miydim?

"Gülümse..." diye buyurdu bana.

"Güleyim diye kandırıyorsun."

"Hayır..." İtirazıma aldırmayarak gözlerini gözlerime kenetlemişti. "Sadece güldüğün zaman ortaya çıkıyor Sevda'm, gülümse."

Yine aynı rüyayla uyandım. Yine aynı ses, aynı gülüş, aynı tutumdu. Üstelik bu sefer yüzünü görmeye çok yaklaşmıştım. Kocamın kollarında titreyerek uyandığımda, sessizce ağlıyordum. Kaybettiğim aşkım için miydi bu gözyaşlarım, yoksa pişmanlık için miydi çözemiyordum. Üzerimde bir hüznün üniforması, ruhumda bilinmeyenin hazımsızlığı vardı. Oysa ben ilk defa mutlu olmuştum bu gece, mutlu etmiştim sevdiğim kişiyi ve şimdi yine kafam karışmış, suçluluk kuyusuna düşmüştüm.

Ağır bir suçlulukla Barlas'ın kollarından sıyrıldım. Bu yaptığımı ne kadınlık gururum ne de haysiyetim kabul etmedi, sevdiğim adamın yatağında bir hayalin hasretiyle kavrulmuştum. Hem çaresizlik hem de utanç beni iliklerime kadar sarstı, ona yaptığım haksızlık, utanç beni yerle bir etti. Ağlama krizinin eşiğine itti. Titriyordum ve bunu durduramıyordum. Üzerime hırkamı alarak dışarı çıkmaya karar verdim. Barlas'ın uykusunun ne kadar hafif olduğunu biliyordum, uyanıp beni ağlarken görüp yanlış anlamasını istemiyordum. Pişman olduğumu düşünmesi beni mahvederdi. Benim kendime bile açıklayamadığım

gerçeklerim vardı, hayallerim ve sanrılarım. Ayakuçlarımda kapıya vardım, odadan çıktım.

Dışarı çıktığımda hava yaz olmasına rağmen hafiften serinlemişti. Islak yanaklarımı kurulayan yelde saçlarım hareketlendi. Bahçe grubuna yöneldim ve dizlerimi karnıma çekerek oturdum. Neden yüzünü göremediğim geçmiş bir aşkın hayaliyle kavruluyordu içim? Var olup olmadığını bilmediğim bir düşün peşinde daha ne kadar sürüklenecektim? Neden sürekli o mahzen gibi yeri görüyor, çeşit çeşit resimlerime bakarken arkamdan sinsice yaklaşıyordu o adam ve ben ona dokunamıyordum?

"Akşam gözlü Sevda'm..."

Tıpkı Barlas gibi, o da bana bu şekilde hitap ediyordu. İçimi sımsıcak ediyordu. Bu da kafamı karıştırdığı gibi merakımı cezbediyordu. Bir filmin ya da kitabın repliği miydi bu sözler? Bunu yarın kocama sorup öğrenecektim, bu sözleri nereden duyduğunu açıklamasını isteyecektim. Açıklayacaktım, yoksa yorulurdum gün be gün bu sırrı saklarken, huzurumuzu kaçırıp mahvederdim güzel olan her şeyi.

"Sen ağladığında o kadar çok keşke birikiyor ki dilime, sonra bir bakıyorsun, hepsi bir peki'ye sığıyor."

Duyduğum sesle irkildim. Huzursuz bir halde, "İnsanlar ağladığı insanları hayatından siler, ben sildiğim ne varsa onların içinde silikleşiyorum." diyebildim.

Barlas yanıma geldi. Ayakları yalındı, üzerinde pijama takımı vardı. Ne kadar dikkat etsem de onu uyandırmıştım. Belki de koynunda ağlarken uyandırmıştım onu, benden bir açıklama umuduyla gelmişti peşimden. Bilemedim.

"Özür dilerim, uyandırmak istemezdim seni."

"Sen ağlarken, nasıl uyuyabilirim ki?"

"Duydun mu?" diye sordum.

"Duydum, ne güldüğün belliydi ne ağladığın. Sonra uyandın zaten, dışarı çıktığını görünce biraz zaman tanımak istedim ama daha fazla dayanamadım, yanına gelmek istedim."

Barlas'ın derin ve biraz bıkkın sesiyle gerildim. Çenemi dizlerime dayamış, ağlamaktan kızarmış gözlerim, sevişmekten vahşice dağılmış saçlarım vardı. Gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyordu. Ben ondan hiçbir şey saklamak istemiyordum. Kızsa, kırılsa bile gerçeği anlatmak istiyordum. Onun koynundan başka bir adamın hayaliyle kalktığımı düşünmesini istemiyordum. Bu hayalin aklım başıma geldiği günden beri yakamı bırakmadığını bilmesini istiyordum. Yanlış anlamasından korkuyordum ama ona karşı dürüst olmam gerektiğini de biliyordum.

"Bir rüya gördüm," dedim kısık bir sesle sonunda, dikkatle dinliyordu beni. "Bir dağ evindeydim, mutluydum. Orada bir adam vardı, yüzü olmayan bir adam. Hep merak ettiğim ama asla yüzünü hatırlamadığım bir suret. Bir sır vermişti bana, güzel bir sır ama hatırlayamadım. Ufak bir oda vardı, basık ve loştu. Fotoğraflar gördüm sonra, bir sürü fotoğraf, hepsinde ben vardım. Gamzeleri hayat olan biri vardı yanımda, gülünce nefesimi tuttuğum, ama yüzünü görmek istediğim an uyandırıldım..."

Sessiz kaldı. Yüzüne bakmaya korktum. Gerginliğini buradan bile hissedebiliyordum.

"Kalk," dedi bana tepemde dikilerek.

Öyle bir sertlikle demişti ki, kızdığını sandığım için korkudan kaskatı kesildim. Haklıydı, bana ne dese hakkıydı. Daha ilk geceden onu hayalimdeki adamla aldatmıştım. Koluma sildim yanağımı. Ona bakmaya korkarak ayaklandım. Nefesim daralıyor, böbreklerim ağrıyordu. Yanlış anlamasından ölesiye korkuyordum ki, bu korkum yüzünden susuyor ve olacaklara boyun büküyordum. Onu bir hayal yüzünden kaybetmekten ölesiye korkuyordum. Elimde olmadığını, isteyerek görmediğimi nasıl anlatırdım ona! Yüzüne bakmaya cesaretim olsaydı, keşke kaybetmekten korkmasaydım anlardım. Kızmış mıydı,

başka bir adamı anlatıyorum ona diye öfkelenmiş miydi? Cezalandıracak mıydı yoksa bu sebepten beni?

"Ben özür dilerim sa…"

"Üzerini giy Sevda, seni bir yere götüreceğim," dedi nazikçe kolumdan tutup beni içeri götürürken. Sesi buz gibiydi, korkuyordum. Tutuşu biraz fevriydi ama kaba değildi. Çok mu öfkelendirmiştim onu? Haklıydı, hangi adam koyunundaki kadının başka bir adamı hayal etmesini kaldırabilirdi? Ama bu benim suçum değildi, o rüyalarıma hep kendi gelirdi. Keşke bunu ona anlatabilseydim. Keşke tüm gerçeği ona en başından söyleseydim.

"Nereye?" diye sordum.

"Gidince görürsün," dedi daha sakin bir sesle, merdivenleri birlikte çıktık. Sessizce odama girdim. Onun arkasından gusül abdestimi alıp üzerimi giydim, kuruladığım saçlarımı arkamda atkuyruğu yaptım. Bu gece yaşadığımız samimi anlar bitmiş, buz gibi bir gerçek ikimizi de esir almış, kaskatı kesilmiştik. Arabaya bindiğimizde hâlâ karanlıktı etraf, sabah olmak üzereydi ve biz bir yolun seyrine düşmüştük.

"Hâlâ söylemeyecek misin?" diye sordum çekinik bir sesle, araç şehir dışına doğru hızla yol alıyordu. Nedense tedirgindim, beni kendisiyle cezalandırmasından çekiniyordum. Bir yere bırakıp gözden çıkarmasından bile korkuyordum. Geçmişe takılıp geleceğimizi mahvetmesinden korkuyordum.

"Gidince görürsün," dedi sadece. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, soru sormaya ise korkuyordum. İşkence gibi geçen bir buçuk saatlik yolculuğun ardından araç dağ yoluna saptı. Ormanların içinden geçmeye başladı. Şafak henüz sökmeye başlamıştı. Burası nedense yabancı gelmedi bana. Barlas aracı ince bir yola sokarken, tuhaf bir şekilde kalbim çarpmaya başladı. Araç bir dağ evinin önünde durduğunda ise adeta nefes alamadım. Ağzım bir karış açık halde karşımdaki eve bakarken, ne ara aracın kapısını açtım da dışarı çıktım fark edemedim. Sabahın meltemi yüzüme vururken, beni titreten soğuk değildi.

Dağ evinin bahçesinde pijamaları ile bir adam belirdi, elinde evi korumak için çifteli durmaktaydı. Arkasında tedirgin, orta boylu yaşlı bir kadın belirdi.

"Ağa'm siz miydiniz? Yabancı sanmıştım," dedi uzun boylu orta yaşlı adam. Gelenlerin kim olduğunu bilmediğinden hem gergin hem de dikkat kesilmişti. Gözlerimi kıstım ona bakarken. Bu adam biraz tanıdık biraz yabancıydı. Az evvel korkudan ve endişeden durakalan yaşlı kadın ise inanamaz bir tutumla bana bakıyor, elini ağzına kapamış gözyaşı döküyordu.

"Sevda, kızım," dedi hıçkırarak, hızla yanıma gelip sarıldı.

Kollarını bedenime dolayan kadının elleri arasında kasılıp kalırken, "Tanışıyor muyuz?" diye sordum merakla. İçtenliği sımsıcaktı.

Kadın beni rahat bıraktı ama içindeki bir sızı rahat bırakmamakta ısrarcıydı. Gözlerim bir eve, bir kadına bakıyordu. "Sanki bu eve daha evvel gelmiş gibiyim," dediğimde, yaşlı kadın Barlas'a bakıyordu hevesle. Durumumu biliyor gibiydi. Yutkundu ve elini ağzına kapayıp uzaklaştı.

Sanki iplerle çekiliyordum. Eve doğru yürümeye başladım, içimde tutulmaz bir merak vardı. Barlas kapısını açtı. İçeri girmeye çekindim, elim avuçlarında kaybolunca başımı kaldırdım. Barlas bana bakıyordu, rengi beyazlamıştı. Usulca çekiştirdi beni, içerinin kokusu bile garip şekilde tanıdıktı. Rüyalarımda gördüğüm silik görseller sanki şu anda karşımda resmediliyordu. Bir yapbozun eksik parçaları yerli yerine oturuyordu.

"Bu…" dedim koltuğa bakarken. "Allah'ım kafayı sıyıracağım, sanki daha evvel görmüş gibiyim burayı." İki katlı bir dağ eviydi, girişi hayli tanıdıktı. Sanki şu köşede kitap okumuş, burada televizyon izlemiş gibi hissettirmişti bana kendimi.

"Daha sonra incelersin," derken elimden çekiştirerek aşağı inen merdivenlerin önüne getirdi. Karanlık bir dehlize açılıyor gibiydi merdivenin sonu, tüylerim diken diken olmuştu. Ben karanlıktan korkardım, ürperdim. İnmeye cesaretim yoktu fakat beni aşağıya çeken kişiye güvenim tamdı. "Korkma, ben

yanındayım," diye güvence verdi. Kapıya uzandı Barlas, elinin ucuyla açılan kapıdan kocaman bir karanlık belirdi. Beni karanlığın içine çekerken, sanki rüyalarımın uyanık halime sirayet etmiş etkisiydi. Kalbim durmuş, soluklarım susmuştu.

"Sakin olacağına söz verirsen," dedi Barlas boğuk bir sesle. "Işığı yakacağım."

Yavaş ve derin soluyor, soluklarımı diyaframımda hissediyordum. Işığı yaktığı an bacaklarımdan güç çekildi. Bedenim yere çekilmeye başlayınca, Barlas kolumdan tutup beni ayakta tutmaya zorladı. Kırmızı ışığın altında duruyordum, ipte asılı bir sürü fotoğraf bulunuyordu. Rafta sıralı albümler vardı, üzerinde de tarihler. Tıpkı rüyamda olduğu gibiydi her şey. Sanki birazdan merdivende ayak sesleri duyacaktım ve gamzesini sahneye sokan adam, yalınayak yanıma gelecekti.

Ağzım açık ağlarken, "Nasıl olur?" diye sordum. "Nasıl olur bu?"

Barlas karşıma geçerek gözlerimin içine baktı, gözleri nemliydi. "Bir keresinde demiştin ki bana; *'İnsan nasıl sever imkânsızlığı, görüp dokunamadan, duyup konuşamadan nasıl yaşar?'*" Yanağına iri bir damla salınırken, ben hıçkırmamak için dudaklarımı ısırıyordum.

"Yaşar Sevda'm, insan severse, sevdiği için ölse bile yaşamaya kendini zorlar."

Ellerim hıçkıran ağzıma kapandı; şok içinde yer ayaklarımın altından kaydı. Zihnimi zorladım, yine de hayalime yüz bulamadım. Karşımdaki adam zihnimde belirmedi. Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum," dedim acı içinde. "Hatırlamıyorum."

"Sana demiştim, hüzün yüzlü, akşam gözlü bir kız sevdim ben, ömrüm onu beklemekle nihayet buldu. Onu beklemek bile mutlu etti beni. Eğer istersen, ben en başından tekrar hatırlatırım sana sevgimi, seni nasıl beklediğimi, nasıl sevildiğimi, vazgeçmediğimizi, hiç sıkılmadan anlatırım." Gülümsedi nemli gözlerle. "Üstelik bu deliller benim saklı gerçeğim."

"Ben... hatırlayamazsam peki..."

"Hangi erkek benim kadar şanslı olabilir ki, bir kadın iki kere sever mi aynı erkeği?"

Bir kadın iki kere aynı adama âşık olur muydu? Bilmiyordum. Ben rüyalarımdaki bir adamın yolunu gözlemiş, imkânsızıma âşık olmuştum. Demek en başından beri onun, *'Akşam Gözlüsü,'* benmişim, benim *'Gamzelim,'* ise oymuş. Beyin unutsa kalp hatırlardı, ten unutmazdı dokunuşların esaretini ve anlıyordum ki zaman silse bile, kader silemiyordu gönlün emeğini. Bu nasıl kaderdi, geçmiş sislenirken, gelecek aynı suretle karşımda belirdi.

Başımı salladım heyecanla, "Ya hiç hatırlayamazsam seni?"

"Ben sana dair hiçbir şeyi unutmadım Sevda'm, bir bir yeniden yaşarız hepsini. Hatırlamazsan o anlardan daha güzellerini yeniden yaşarız. Sen yeter ki çekme ellerini."

Çekmedim ellerimi, tekrar ve tekrar yaşattı bana geçmişin güzel günlerini. Hiç sıkılmadan, hiç yorulmadan yaşatmak için gayret etti yaşadığımız muhteşem sevgiyi ama ne bir anı geldi o günden sonra geriye, ne de bir hatıra uğrak verdi. Hepsi yenidendi! Sil baştan, olması gerektiği gibi. Bu sefer özgürce sevdim ben Gamzelimi.

İnsan mutlu olunca zaman çabuk geçer, günler çabuk bitermiş. Ben de şu anda bunca zamanın ne ara geçtiğini, hayatın bu şekilde nasıl süslendiğini çözmekten vazgeçmiştim. Sevilmek güzel şeydi. Sorgulamadan, yorulmadan, özveriyle yeniden ve her gün daha fazla sevilmek muhteşemdi. Ben onca acıdan sonra gelen mutluluğa hala şaşkındım, tıpkı ailem gibi. Barlas bizi birbirimize iyice kenetlemiş, büyük bir ailenin huzurunu sunmuş, hem aşık olmuş, hem hancı olmuştu. Ne ailemden kopmuştum sayesinde, ne de mutluluktan. Ne ailemin uzaklaşmasına razı olmuştu, ne de benim bir adım uzağa gitmeme izin vermemişti.

Annem gülümseyen gözleriyle seke seke gelirken, elindeki pastanın mumları yüzünde dalgalanıyordu.

"İyi ki doğdun Şafak," diyorduk hep bir ağızdan ve o gecenin mucizesi olan Şafak, mutlulukla mumları üflemek için zaman kolluyordu. Annem pastayı masaya bırakınca, Şafak minik gözlerini kapadı. Minik yüzü babasının ufak bir kopyası, gözleri ise bana benzemekteydi. Bir yanına Barlas geldi, diğer yanına ben durdum. Her sene olduğu gibi yine minik elini tuttuk, gözlerimizi kapadık. Çocukluğumuzdan çaldığımız kısacık bir maziyle yaktığımız mumları, bizim parçamız olan canla üfledik.

Alkışlar eşliğinde oğlumun beşinci yaşını kutlarken, bakışlarımız birleşti. Barlas oğlunu omzuna alıp hediyelerin yanına götürürken şakalaşıyor, Şafak'ın mutluluk kahkahalarıyla tüm aile huzur buluyordu. Onlara bakarken her zamanki gibi kalbim sıkıştı, bu sevecen adam benimdi. Aşkını cömertçe ayaklarıma seren, bensiz tek nefes almaya korkan, gözünün gördüğü her yerde olmamı isteyen adam bana aitti. Ben de ona. İçim gururla ve buruk bir kibirle doldu. Onun olmak bana garip bir

onur vermekteydi. Pastayı eşit paydaya bölerek servis etmek için servis kaşığını elime aldım.

"Ben hallederim kızım, sen otur, zaten tüm gün koşturarak yoruldun," dedi annem elimden servis tabaklarını alırken. Konuşması artık normaldi, kekelemeleri, ya paniklediğin de ya da korktuğu anlarda geri gelmekteydi. Üstelik bu aralar üstüme titizlenir hali hep böyleydi, elime ne alsam ya Yasemin ya da annem tarafından azarlanarak o işten men edilmekteydim. Pastanın servisini anneme bıraktım. Masadaki fotoğraf makinesine uzandım ve geriye çekilerek aileme poz verdirmeden, bu eşsiz anın güzelliğini yakalayarak öz çekim yaptım. Yüzüm biraz toplu çıkmıştı normal olarak, ancak arkadaki manzara kartpostal gibiydi. Polaroid resmin makinede basılmasını beklerken, heyecanla kocama baktım. Babam yanıma gelerek elimde salladığım resme göz dikti.

"Ben göbekli çıkmışım, insan bir uyarıda bulunurdu, karnımı içeri çekerdim," dedi tatlı bir sitemle.

"Aman sende Bey, ne göbeği!" diye çıkıştı annem babama elindeki bıçağı sallayarak, son zamanlarda spor yapıyor, genç ve dinç kalıyor diye deliriyordu. Bir fark etseydi gerçeği, kendisi hâlâ babamdan genç duruyor, adamın aklını alıyordu. "Hem iki ay sonra tığ gibi olursun, torun peşinde koşmaktan ipe dönersin," diye sataşmayı da unutmadı.

Annem iyileşmişti evet ve ufak bir topallamadan başka bir hasarı kalmamıştı geride. Eski hayatımız da hastalıklarımız ve akrabalarımız gibi geride kalmıştı. Ne onlar sevgisini saklıyordu bizden, ne de biz sevgimizi gizliyorduk onlardan. Sevgi saklanmazdı, saygıyla daha da büyür, dinçleşirdi. Barlas geçen sene babaannesini kaybetmişti, bu üzücüydü. Konağa yeniden hayat veren ve sık sık bizi özlediği için konağa gitmeye bahane sunan kadın bu dünyadan çekip gitmişti. Dildar Hanım üç sene önce geçirdiği felç yüzünden yatalak olmuştu. İlahi adet dedikleri bu olsa gerekti, ne üzülmüş ne de hak etmiş demiştim. Her zamanki gibi, *"Allah ıslah etsin,"* demiştim. Allah'ın

adaleti bizden daha iyiydi. Nisa bakıyordu ona, pişmandı ama son pişmanlığı fayda etmemişti.

Elim belimde, karnım benden önce ileri gider halde eve girdim ve odama geçtim. Her sene yaptığım gibi yine odama çıktım. Her sene mütemadiyen bu masanın başına oturur, önümdeki günlüğe oğlumun doğum gününe dair bilgiler koyardım, tıpkı bir zamanlar hayalimde gördüğüm babasını yazdığım gibi. Resmini yapıştırdım, arka sayfasına da hislerimi yazdım.

Omzuma dokunan ellerle irkildim. "Şişttt," dedi yanağıma buse koyarken nefesi tenimi yalayan adam. Bu huzura gözlerimi kapadım. Barlas burnunu tenime sürterek kulağıma dudaklarını bastırdı.

"Akşam oluyor," Her sene olduğu gibi, "Kaçıracaksın." diye uyardı.

Bakışlarım aralanarak camdan dışarı çevrildi. Onun yardımıyla ayaklandım. Gözleri ajandama kayınca derhal kapatarak, "Okumak yok," dedim huysuz bir tutumla.

"Ne zaman okuyacağım?" diye sordu senelerdir olduğu gibi.

"Bir gün," dedim, sanki okuduğunu bilmiyormuşum gibi! Oysa onun her satırı ezbere bildiğine adım kadar emindim, onsuzken onu yaşadığım zamanları, hafızam gitse bile kalbimden asla silinmediğini bildiğine emindim çünkü konu ben olduğunda hayli meraklı olabiliyordu. Konu ilişkimiz olduğunda ise, bu merakının etik hiç bir yanı olmuyordu.

Birlikte aşağıya inip, Şafak'ın elinden tutarak sahildeki yerimizi aldık. Beyaz çimlerin üzerine serilen örtüye yerleştirilen minderlere kurulduk. Tepemizde mavi gökyüzü, karşımızda boğaz manzarası ve deniz sesi… Sırtımı kocamın göğsüne yaslayarak gün batımını izlerken, Şafak etrafımızda koşturarak minik uçurtmasını havalandırmaya çalışıyordu. Barlas şefkatli elini şiş karnımda dolaştırırken, Seher babasına tekmesiyle yarenlik etti. Yanağını yanağıma yaslayan kocam derin bir soluk çekti. Huzurdu bu. Biliyordum, şimdi gözlerini kapatmış, sakinliği dinlerken saçlarımı kokluyordu. Seher yine tekme atınca gülümsedim ve karnım zıpladı. İkimizi de sakinleştirmek için

hareketlendi parmakları ve bizi yatıştıran okşayışları gevşememizi sağladı.

"Gamzesi evim olan bir gülüşe tav oldum," dedim tatlı bir sitemle.

"Bakışlarında akşam olan kadına müebbet yedim," dedi şefkatli bir takılmayla.

"İlk ne zaman âşık oldun bana?" diye sordum, hiç sıkılmadan anlattı yine. Güzel bir masaldı sözleri. Sonra böbürlenerek, "İlk sen âşık oldun bana," diye sataştı yine.

"Hadi oradan!" dedim huysuzca.

"Çok koştun peşimden, çok…" dedi nazlı yanımı dürterek.

"Bir kere ben öyle bir şey yapmam," dedim huysuzca.

"Sen mi?" diye söylendi. "Gece gündüz arayıp duruyordun, her yerde karşıma çıkıyordun, bir rahat vermedin ki başka birini göreyim."

Bacağını çimdiklerken, "Gecenin bir yarısı tek mesajla kapımı arşınlayan kimdi? Kapımda az beklemedin." dedim hınzırca.

"Ben kapında beklediysem, sen de cam…"

Ve Barlas birden sustu. Bu konuyu daha evvel hiç konuşmamıştık. Bana, gece vakti çarşaflar içinde ona koştuğum anı hiç anlatmadığını hatırladı! Kollarındaki bedenimi nazikçe dizlerine yatırarak, yüzüme bakmaya çalıştı. Şaşkın gözlerimde akşam olurken, mutluluğa ev sahibi olan gamzeleri derinleşti.

"Sevda!" dedi heyecanla. "Hatırlıyor musun?"

Sadece göz kırptım ona, bunu asla bilemeyecekti! Bir adam bir kadına gülmeyi öğretirse, kadın o gülüşü öğretini çok severdi. Öyle severdi ki gözünü kırpmadan tüm gücüyle kalbine uçar, kanatları kırılsa bile tutunmaya devam ederdi.

Ay ile güneş birleşirken şafakta, telefondan şu namelerin sözleri yükseliyordu.

Zakkum'dan Güneşimi Kaybettim'in nameleri, ruhumuzu bir kundak gibi sarıyordu.

SON

Bu gün en mutlu anda, dalıp dalıp giderken bizli yıllara,

Kalbimin kaybolduğu mazi sokaklarında uzanan aklıma, en uzun yolculuğa çıktım.

Oysa her yüzde, her bakışta seni ararken yıllarca, yanı başımda bulmanın şaşkınlığı hâlâ silinmedi zihnimden...

Ben ikinci defa âşık olurken yüzsüz bir hayaletin sevdasına, savaş açmıştım geçmişten kalan acılara. Her şeyi unuttuğum anda dahi, senden hiç umudumu kesmemişim ve sen benden hiç vazgeçmemişsin...

Biliyordum, bir gün kaybettiğim ne varsa teslim alacaktı mazi, kalbimin krallığını ihlal edecekti geçmiş ve masal gibi başımı döndüren anları yeniden hatırlayacaktım... Hep istediğim gibi öğretmen olacak, öğretecek, senden hayatı öğrenecektim.

Ben seninleyken bile sana susuyorum yar... Seni severken bile yetinemiyorum.

Seviyorum, haylaz bakışlarını, çılgın tutkunla sarmalayışlarını, seni beklemeyi seviyorum.

Seni seviyorum demeyi de seviyorum...

Şafak, Seher ve Berfin'in annesi.
Akşam Gözlün